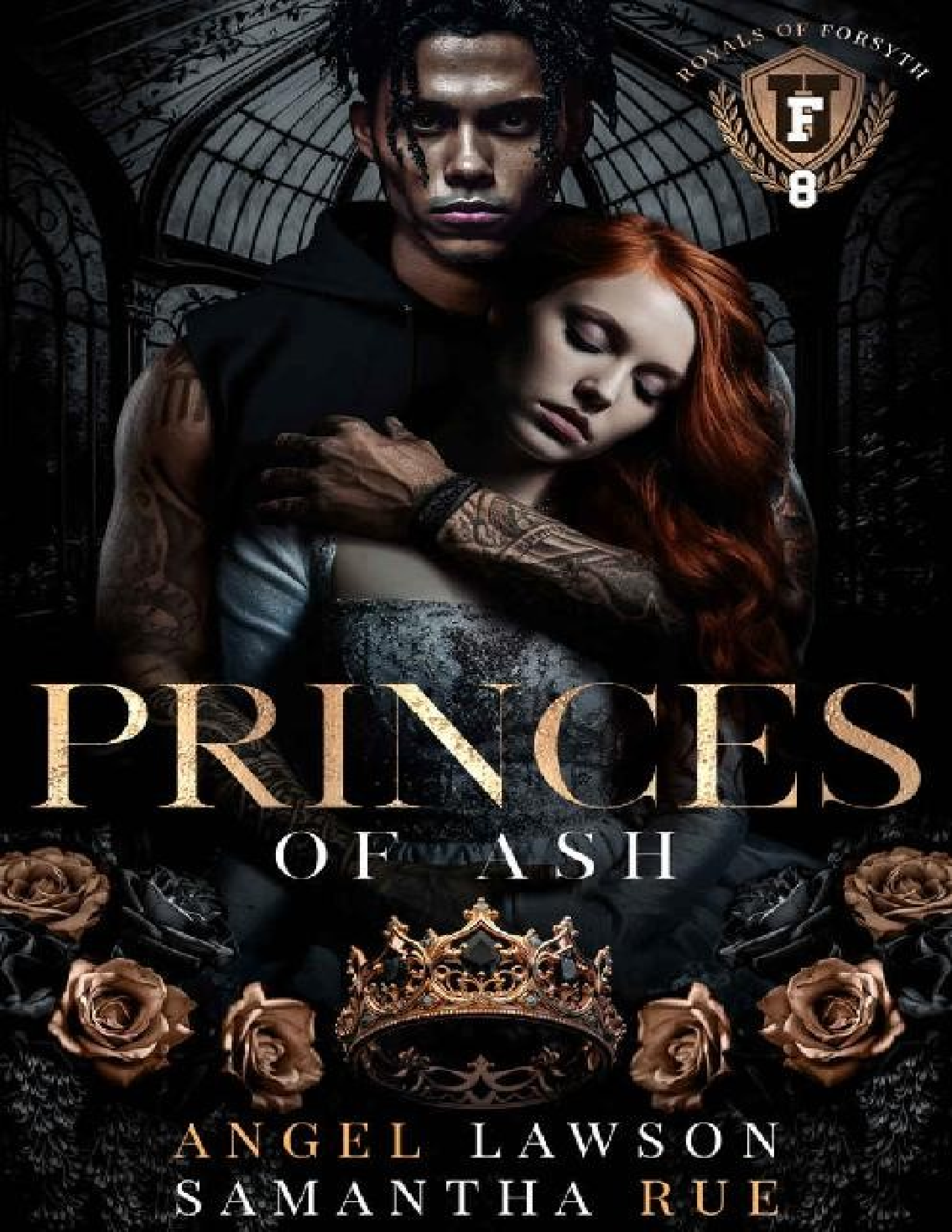

ROYALS OF FORSYTH
F
8
PRINCES
OF ASH
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

KÜL PRENSİPLERİ

ROYALS OF FORSYTH U



ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

İÇİNDEKİLER

Önsöz
Forsyth Okuma Sırası Zaman
Çizelgesi Ev Pusulası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Sonsöz
Angel Lawson tarafından da
yazılmıştır Teşekkür

ÖNSÖZ

Kraliçeler!

Hâlâ buradaysanız, bu ön notun gerekli olmadığını düşünüyorum, ancak sosyal medyadan veya bir arkadaşınızın iyi niyetli tavsiyesiyle buraya geldiyseniz ve neler olup bittiğinden emin değilseniz, işte size bir özet.

Her zaman olduğu gibi, arkadaşlarınızdan ve ailenizden, karanlık romantizm sizin reçeliniz olmadığı sürece bu seriyi geçmelerini rica ediyoruz. Eğer bu sizin ilgi alanınızsa, bu konu hakkında konuşabiliriz ama Şükran Günü yemeğinde değil. Eğer değilse, o zaman böyle bir şey yokmuş gibi davranmalıyız. Sözleşmeli ilişkileri, zorla üremeyi, c*ck ısınmasını ve bu kitaplardaki diğer her şeyi tartışmak, sos teknesini geçerken konuşmak istediğimiz bir şey değil.

Bu konuda nerede konuşmayı sevdiğimizi biliyor musunuz? Facebook grubumuz Monarch's'ta, discord'umuzda, her ikisinde de kitaba özel spoiler grupları ve sohbetler bulabilirsiniz. Mutlaka katılın!

Geri kalan yozlaşmışlar için, Kül Prensleri de benzer içerik uyarılarını takip etmektedir.

- Üreme/Preg Kink
- Non/dub
- Yerleştirme/şişirme
- Tıbbi kink
- Kenarlama/sıkıştır
- ma C*ck-Isınma
- Biraz erkek erkeğe şeyler

- Düşük/Preg komplikasyonlarından bahsedilmesi
- Zorbalık/İstismar
- Zorla yatak paylaşımı
- Cinayet, Yaralama, Seksi olmayan kırbaçlama, Takip etme
- Ayrıca, işkence, çocuklukta cinsel istismar, uyuşturucu bağımlılığı ve kullanımı, aşağılanma, kamusal alanda aşağılanma/maruz kalma, fiziksel şiddet gibi konulara duyarlıysanız istismar/ceza ve kadın düşmanlığı, bu sefer oturmak isteyebilirsiniz.

Sanırım bu her şeyi açıklıyor. Bunu sizlerle paylaşacağımız için çok heyecanlıyız. Bonus içerik ve mağazamıza bağlantılar için özel Royals of Forsy th U web sitemize göz atmanızı hatırlatırız!

-Samgel

FORSYTH OKUMA SIRASI
ZAMAN ÇİZELGESİ

BeForsyth

-The Backstory
Kahramanların bakış açısından Lordlar Önsözü.
Nereden alınır? Lady of Forsyth'e dahil, Amazon'da mevcut

Lordlar Çağı

-Acının Efendileri
-Gazap Lordları
-Lords of Mercy
-Saint Nick
Lavinia ve Nick Noel'de
Nereden bulabilirim? forsythu.com'daki bonus içerik

Dükler Dönemi

-Harabenin Dükleri
-Kargaşa Arşidükü
Archie'nin bakış açısından Aprils Fools bonus içeriği
Nereden alınır? Bonus içerik forsythu.com'da
-Deliliğin Dükleri
-Tehlikenin Dükleri
-Madam of Mayhem
Aprils Fools Bayan Crane ve Dükler bonus içeriği
Nereden alınır: Bonus içerik forsythu.com'da

Prensler Dönemi

-Kaos Prensleri

-Kül Prensleri

-Mirasın Prensleri (2024)

-Lady of Forsyth

Lords Kickstarter için yazılmış bonus HEA içeriği.

Nereden alınır? Amazon'da mevcut

Baronlar Dönemi

-Lords Outtake

Bonus HEA içeriği.

Nereden alınır? Lady of Forsyth'e dahil, Amazon'da mevcut

EV PUSULASI


NORTH SIDE
COUNTS
ΚΝΓ
EX-KING: LIONEL LUCIA (SUPER DEAD)
CHILDREN: LAVINIA (DAUGHTER)
PLEDGES: CASH "MONEY" MALLIS (DEALER)
WEST END
DUKES
ΔΚΣ
KING: SY PERILINI
DUKES: NICK BRUIN, REMY MADDOX
QUEEN/DUCHESS: LAVINIA LUCIA
ARCHDUKE: CAT.
DKS MEMBERS: BALLSACK, KAZ
STAFF: MAMA B (MANAGER)
PAULY (MEDIC/TRAINER)
CUTSLUTS: LAURA
FAMILY: TIMOTHY MADDOX (DAD),
SARAH (MOM), MANNY PERILINI (DAD),
DAVIS BRUIN (DAD)
LOCATIONS:
THE GYM (TRAINING/FIGHTS)
ROYAL INK (OLD ROYAL GAZETTE)
BARONS
ΒΡΝ
KING: TIMOTHY MADDOX
BARONESS: REGINA THORN
CHILDREN: REMY MADDOX (SON)
OLD BLOODLINE:
CLIVE KAYES (EX-KING, DEAD)
WHITAKER KAYES (GRANDSON)
LOCATIONS: CRYPT
EAST END
PRINCES
ΦΝΖ
KING: RUFUS ASHBY
PRINCES: PACE ASHBY,
LAGAN "LEX" ASHBY,
WICKER ASHBY/KAYES
PRINCESS: VERITY SINCLAIRE
STAFF: STELLA (HANDMAIDEN)
DANNER (SERVANT)
THAD (SECURITY)
FAMILY: EFFIE (BIRD)
CHARLIE (BASTION SECURITY IT)
MIRANDA & MICHAEL (DEAD)
PNZ MEMBERS: TOMMY WRIGHT,
RORY LIVINGSTON,
JASON HARKER (DEAD)
LOCATIONS:
THE PURPLE PALACE
THE GENTLEMEN'S CHAMBER (STRIP CLUB)
GOLDEN ROW (FRAT HOUSING)
BASTION SECURITY
THE GILDED ROSE
SOUTH SIDE
LORDS
ΔΔΖ
KING: KILLIAN PAYNE
LORDS: TRISTIAN MERCER,
DIMITRI RATHBONE
QUEEN/LADY: STORY AUSTIN
FAMILY: DANIEL PAYNE (DAD/FORMER KING/DEAD AF)
STAFF: AUGUSTINE (MANAGER)
MRS. CRANE (MADAM/BMF)
LOCATIONS: THE AVENUE (MAIN INNER CITY STRIP)

1



Verity

Koridorda ilerlerken kendi bedenimde davetsiz bir misafir gibi hissediyorum.

Beyaz ve ışıltılı bir elbise olamaz, çünkü bu saraydaki ilk gecemde giydiğim elbiseden pek de farklı değil. Ama daha eski. Bundan eminim. Yaşın dokunuşu dekoltemi çevreleyen dantelleri yumuşatmış ve sarartmış. Uzun ipek kuyruğu sanki bu bir düğünmüş gibi arkamda sürükleniyor ve neden olmasın ki? Ne de olsa, en iyi smokinlerini giymiş üç adam odanın öbür ucunda beni bekliyor, her adım beni onlara yaklaştırırken başları öne eğik.

Kesin olarak bağlıyız.

Ve sonra elimi kolunun kıvrımına sıkıca bastıran, bana gururla rehberlik eden adam var.

Rufus Ashby.

Benim

babam.

Bu hissin -kendi bedenime ait olmadığım hissinin- kaynağı o olabilir ama olmadığını biliyorum. Ne başımdaki tacın ağırlığı ne de PNZ üyelerinin elleri arkalarında kenetlenmiş bir şekilde dik dururken beni izleyen bakışları. Güllerin iğrenç kokusu da değil. Hatta

Önümdeki tahtın görüntüsü, bu odada hissettiğim tüm acıların anısı ve daha fazlasının geleceği korkusu.

Tam olarak ne olduğunu biliyorum.

İçimde büyüyen garip, lekeli hayat.

Elimden gelse her şeyi engellerdim, arkadaş grubunun bakışlarını. Ashby'nin parmak eklemlerime bastıran elinin ağırlığını. Tahtın önünde duran üç adama yaklaştıkça midemin bulandığını hissediyorum. Ancak, bunu yapmam mümkün değil. Beni onlara yaklaştıran her bakışı, her santimi binlerce iğne batması kadar keskin hissediyorum. Ya da daha kötüsü, içime girdiklerini, sperm üstüne sperm bıraktıklarını hissediyorum.

Onlara -Wicker, Lex ve Pace'e- ulaşana kadar yüzlerinin ne kadar taşlaşmış olduğunu fark etmiyorum. Mükemmel bir şekilde sakin, gerçek olamayacağını bildiğim bir yalvarışla başlarını eğmişler.

Suratlarına tükürme isteğimle savaşıyorum.

Ashby onlara ulaşır ulaşmaz dönüyor ve beni odaya doğru çeviriyor. Kasvetli yüzlerden oluşan bir deniz bize bakıyor ve daha bir hafta önce hepsinin bana yaptıklarını hatırlayınca safralarımı yutuyorum. Hepsi onun konuşmasını bekliyor, ki bu sürpriz değil. Ashby tutsak bir dinleyici kitlesine sahip olmayı seviyor gibi görünüyor ve o Kral. Taç giyme töreninin Prenses'le ilgili olabileceğini düşünen varsa, o öne çıktığı anda yanıldıkları kanıtlanır.

Sonunda çenesini kaldırarak, "Yaratmak hüküm sürmektir,"

diye konuştu. "Yaratmak hüküm sürmektir," diye tekrarlıyor odadaki erkekler.

Mum ışığı Ashby'nin yüz hatlarını keskinleştiriyor ve bunların ne kadarının benim yüz hatlarıma yansıyabileceğini düşününce ürperiyorum. O benim babam. Bu ifade ne kadar saçma olsa da, doğruluğundan hiç şüphem yok.

"Öyle derler, değil mi?" Mavi gözleri odayı tarıyor, dudakları memnun bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bu günün hayalini kurmuştum. Bunu inkâr etmeyeceğim. Burada kanımla durmak," bir elini kaldırarak beni işaret etti, "ve ruhumla," sonra Prensleri işaret etmek için döndü. "Ve en önemlisi, benim için yarattıkları varisle. *Bizim* için."

Bakışlarıma bile karşılık vermeden avucunu karnıma koyduğunda tiksintiyle donakalıyorum.

Odaya hitap ederken gerçekten de gözleri buğulu görünüyor. "Bugün, hüküm sürüyorum. Korkuyla değil. Nüfuzla değil. Ama kan ve ruhla. Bu sadece bir taç giyme töreni değil, verilmiş bir sözün yerine getirilmesidir. Yenilenme ve umut, ama en önemlisi miras."

Sonra bana dönüyor, elimi tutarken nihayet gözlerimin içine bakıyor.

"Bulunduğun pozisyonun gerektirdiklerini anlıyor musun?" diye soruyor.

Karnımın guruldamasına rağmen başımı sallıyorum.

Beni bakışlarına hapsediyor, geniş ve hararetli. "Rahminde çiçek açan çocuğu besleyeceksin."

Başımı salladım. "Emrettiğiniz gibi."

"Herkesten önce ona hizmet edeceksiniz, Prenslerinizden bile."

"Kralları bile mi?" Sözcükler benim isteğim dışında ağzımdan kaçıyor ama bakışları sert ve kırılgan bir hal alırken bile pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Sizi temin ederim," dedi alçak sesle, "Kralınız ve varisinin refahı birdir."

Onun varisi. Sözü yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum ve karnımdaki o kaynayan hastalık taşa dönüşüyor. Başıma geleceklere dayanmak için ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anlıyorum.

Nefret.

"Anlıyorum," diyorum şüphelerimi gizleyerek. Sevgililer Günü partisinden bu yana -hamileliğimi açıkladığımdan beri- kırk sekiz saatten az bir süre geçti ve bu anın ötesinde pek bir şey için endişelenemedim. Taç giyme törenim.

"Danner," diyor Ashby, bakışlarımı tutarak. "Prensleri antlarını okurken ben de Prensesimizi meshedeceğim."

Gözlerim odayı sinsice tarıyor, beni sokacakları yeni cehenneme kendimi hazırlıyorum. Eskiden olduğum kız ile şimdiki kadın arasındaki fark bu. Danner gölgelerden çıkıp Ashby'ye bir şişe uzatırken bu beni büyülüyor. Tanıdık, tahtta benden alınan kanla dolu olana benziyor. Benzer ama aynı değil. Bunun tıpasında kırmızı bir yakut var.

"İçlerindeki en büyük prensesin kanıyla meshedileceksin. *Benim* prensesimin. İlk varisim Michael'ın annesi." Şişenin kapağını açıp, açık elinin içine koydu. "En büyük armağanım olan adımı taşırken onun kanı rahmini kutsasın."

Forsyth'te kadınlığın nasıl kazanıldığını şimdi anlıyorum. Bu yaşla, biyolojiyle ya da bekaretini kaybetmekle ilgili değil.

Bu acıyla ilgili.

Ashby avucunu eski, kırmızı tonlu yağla kaplarken sadece acıyı değil, acıya sürekli k a t l a n m a y ı da düşünüyorum. Bu, bir adamın kendini zorlamasıyla ilgili.

kaygan avucunu karnıma dayadı ve bir iğneyi beklediğini biliyordu. "Oğullarım," diyor, "antlaşmaları ilan edin."

"Prenses bir anne zarafetiyle davranacak," diye geliyor Lex'in sesi, düz ve tınısız.

Sırada Pace'in mekanik sözleri var. "Prenses vücudunu başka erkeklerin etkisine bırakmamalı."

Gergin bir duraklama ve ardından Wicker'ın kesik tıslaması. "Prenses, başarılı tohumları için Prenslerine teşekkür etmeli."

Lex ekler, "Prenses her zaman korunacaktır."

Bu böyle sürüp gidiyor, kızgın sesleri arkamda çınlıyor. Biz dinlerken Ashby'nin avucu karnıma bastırmaya devam ediyor ama dokunuşunda sıcaklık yok. Gözlerim odayı tarıyor -Pace Prenses'in gerekli muayeneleri hakkında bir şeyler söylüyor- ve omuzlarımdaki kaslar geriliyor.

Bu antlaşmaları zaten biliyorum. Stella ve ben hamileliğimi açıklamaya karar vermeden önce onları baştan sona okuduk. Ve sadece okumakla kalmadık, altındaki uğursuz alt metni bulmak için onları didik didik ettik.

Bir Prensesin sarayda geçirdiği zaman iki aşamaya ayrılır: bebek yapmaya çalışmak ve gerçekten bir bebek taşımak. Pek çok Prenses bu saray koridorlarında yürüdü, ancak bir hayat yaratana kadar hükümdarlık yapmıyor.

Saatlerce aramamıza rağmen, bir prensesin doğum yaptıktan sonraki üçüncü aşaması hakkında hiçbir şey bulamadık.

"Prenses bu sözleşmeleri tamamen, açıkça ve çekincesiz olarak kabul edecektir." Wicker sözlerini bitiriyor ve Ashby beklenti dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldırınca ben de dediklerini yapıyorum.

Tamamen, açıkça ve çekincesiz. "Antlaşmalara uyacağıma yemin ederim."

Bu kolay anlaşmaya şaşırdıysa da Ashby bunu belli etmez. Sadece elini geri çekiyor ve mide bulandırıcı bir görüntü ortaya çıkıyor. Elbisemin göbeği kırmızı bir el iziyle lekelenmiş. "Hüküm sürüyor," diyor ve dönüp kalabalığa sırıtıyor.

"Hüküm sürüyor," diye yankılanıyor hepsi, farklı derecelerde can sıkıntısı ve heyecan içinde.

Eğilerek sesini alçaltıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Sıradaki bölüm en sevdiklerimden biri."

Kaslarım gerildi.

"Taç giyme gecelerinde pek çok Prensese hediye verdim ama bu seferki özel," diyor diğerlerinin de duyabilmesi için daha yüksek sesle. "Bu sadece

sembolik. Bu gece kızımı oğullarıma veriyorum." Arkasında bir PNZ üyesi alçak sesle ve eğlenerek homurdanınca Ashby geriliyor. Başını iki yana çevirerek kaynağını arıyor ve "Bu görkemli olayı saptıramayacaksınız" diye çıkışıyor.

Kendi alaycılığımı dizginlemek için mücadele ediyorum.

Prenses olmanın her parçası sapkınlık üzerine kuruludur.

Kendini toparlayan Ashby sonunda kenara çekiliyor ve önümdeki boşluğu işaret ediyor. "Gel."

Arkamda, onların dirençli, ayaklarını sürüyen seslerini duyuyorum ve sonra üçü birden önümde duruyorlar - sağımdaicker, solumda Lex ve ortada Pace. Prenslerim mükemmel bir duruş sergiliyorlar, elleri arkalarında kenetlenmiş, bakışları omuzlarımın üzerindeki belirsiz bir noktaya kilitlenmiş. Pace'in küçük, gevşek kıvrımlarından bazıları gözlerine düşüyor ama onları uzaklaştırmıyor. Wicker'ın çenesinin dibindeki kaslar gergin bir şekilde düğümlenmiş, mavi gözleri bir şekilde hem boş hem de ateşle dolu. Lex ise bir manken gibi kaskatı ve hareketsiz, soluk çenesinde alışılmadık bir kirli sakal gölgesi var. Yüzeyin altında acı bir nefret kaynıyor.

Güzel.

Ashby aniden, "Onun için diz çökün," diye emretti.

Ben şaşkın bakışlarımı onunkilere çeviremeden Wicker dik duruşunu kaybederek patladı: "Siktir et!"

Ashby'nin burun delikleri genişledi. "Diz çök!"

Wicker babasına bakıyor ve bir an için sanki onlar da kanmış gibi geliyor. Mavi gözlerinde dönen öfke, mum ışığında parlayan sarı saçlar, inatçı ve öfke dolu ifadeler. Ama bir parçam onların asla gerçekten akraba olamayacaklarını biliyor. Ashby çok parlak, çok buz gibi, sert ve bariz. Wicker ona buz gibi değil, bir bıçağın parıldayan kenarıyla bakıyor. Doğasında başka bir şey olamayacak kadar Baron'a özgü bir şiddet var ve Ashby Lex'e baktığında, bu karanlığın acı bir yenilgiye dönüştüğünü görüyorum.

Wicker'ın dişlerini sıkıp yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğü kısım mı? Ashby'nin ona aşıladığı kısım. Yenilmiş itaat.

Ve tadını çıkarıyorum.

Wicker'ın altımdaki görüntüsü, Lex ve Pace'in onu takip eden sesi, hepsinin teslimiyet içinde önümde sıralanışları...

Kendimi sarhoş hissetmeye en yakın olduğum an bu. "Eserine hoş geldin," diye homurdanıyor Ashby.

İlk hamleyi Pace yapıyor, ağzını karnımdaki kırmızı el izine bastırmak için öne atılıyor. Çok kısa bir süre oyalanıyor ve benim görüş açımdan, dudakları kırmızıya boyanmış halde geri çekilmeden önce koyu renk kirpiklerinin titreyişini görebiliyorum. Sırada Wicker var, öne doğru fırlarken çenesinin arkasındaki düğüm zonkluyor. Gözlerindeki nefret kadar ani hareketten de ürküyorum, dudaklarının sert sıçrayışı elbisemi zar zor okşuyor. Fark ettiyse bile umursamıyor, hemen pozisyonuna geri dönüyor.

Neredeyse benim hissettiğim kadar hasta görünüyor.

Lex en son bana doğru eğiliyor, yavaşça, ama eğildiğinde kehribar rengi gözleri benimkilere doğru yükseliyor, dudakları karnıma bastırırken beni ateşli sıcaklığına hapsediyor. Bakışları çok karmaşık. Tehdit var, evet. Öfke. Güvensizlik. Şiddet tehdidi. Ama aynı zamanda garip bir bağ hissi de var, sanki hissettiğimiz bu nefret ve acı bizi kaçınılmaz bir şekilde bağlamış gibi.

Benim tepkisizliğim üzerine odada belirgin bir gerilim oluşuyor ve kenarda duran Danner boğazını temizleyip eğiliyor.

"Şimdi onlara lütfunuzu bahşetmelisiniz Prenses."

Gözlerimi ona diktim. "Benim... lütfum mu?"

"Bir dokunuş, bir öpücük." Danner onlara, Prenslere ve sonra da bana baktı. Gözlerinde bir yalvarış var. "Fiziksel bir sevgi işareti birlikteliği mühürleyecektir."

Tabii ki. Eğer bu bir düğünse, o zaman bir öpücük olmalı.

Bakışlarını onlara doğru takip ediyorum, "Ya yapmazsam?" diye merak ediyorum. Ashby'nin soruyu duyduğunu biliyorum çünkü gözlerinde bir zamanlar Wicker için olan öfke parlıyor.

Bu tamamen retorik.

Hiçbir zaman bu konuda bir seçeneğim olduğu izlenimine kapılmadım.

"Kızım," diye tıslıyor Ashby, kulağıma yaklaşıp fısıldıyor, "hamile olabilirsin ve benim biyolojik çocuğum olabilirsin ama hâlâ test etmek istemeyeceğin bir güce sahibim."

Kulağımdaki kesik ses... videodaki, yeterince para yatırmadığı için oğlunu kırbaçlayan adamın sesi. Korku ve tiksintinin karışımı omurgamı titretiyor. Prenslerim hala diz çökmüş durumda ve ben öne çıkıyorum, üçünün üzerinde yükselerek lütfumu sunuyorum.

Zarafet. Bu kelime zihnimde çalkalanıyor. Kazanılamayan, sadece verilen, hak edilmemiş bir lütuf. Şu anda bunun arkasındaki anlamı anlıyorum. Bu *adamlar* -bu tecavüzcüler- benim affıma sahip değiller. Ne de benim

saygı duyuyorum. Ama Prenslerim olarak, varisin potansiyel babası olarak, onlara lütfumu sunabilirim.

Sağa doğru adım atıyorum, Wicker'ın geniş omuzları üzerinde yükseliyorum, gözünün önünde kıvrılan altın rengi saç tutamından büyüleniyorum. Yakışıklılığından, yüzündeki her şeyin mükemmel bir simetriye sahip olmasından, nesillerdir süren mükemmel yetiştirilme tarzından iğreniyorum. Bu aynı zamanda onu güçlü kılan şeyin büyük bir parçası. Aldatmacası.

Parmağımı sivri çenesinin altından geçirerek yüzünü kendime doğru çeviriyorum ve delici mavi gözlerinin ağzıma hançer gibi bakmasını izliyorum. Belimden eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Bu tam da Danner'ın istediği şeydi: samimi bir okşama. Dudakları eski kanın metalik tadıyla lekelenmiş ama öpücüğüm o kadar nazik ve ikna edici ki nefesinin ağzıma karşı sığlaştığını hissedebiliyorum.

Tek gereken dilimin bir hareketi.

Çenesi anında teslim oluyor, dudakları beni tatmak için ayrılıyor. O kadar rahat, zayıflığına o kadar bağlı ki, gırtlağından çaresizlik dolu bir ses bile çıkıyor.

Ama o daha ayağa kalkamadan ben ısırdım - sertçe - poposunu deldim. dudak.

Wicker geri çekildi, gözleri bir karışımla benimkilere dikilirken tısladı Şok, uyarılma ve öfke. "Orospu!" diye tükürüyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Hırıltılı dudaklarına taze kan bulaşıyor.

Soluma doğru birkaç adım ilerledikten sonra Pace'in önünde duruyorum. Yüzünde soğuk bir ifade var; dizlerinin üzerinde olmaktan çekiniyor. Ona göre orası benim yerim, itaatkârlık pozisyonu. Bir *evcil hayvan* için mükemmel.

Ama burada olmaz. Rahmimdeki hediye için onurlandırılırken olmaz. Parmaklarımı yanağında gezdirirken, siyah gözleri beni izlerken oradaki keskin kemiğe hayran kalıyorum. Altındaki çukura. Çenesindeki kesik. Adem elmasının kıvrımına dokunduğumda boğazının rahat bir yutkunmayla hareket edişini.

Parmaklarım boğazının sütununa yaklaştığında irkilmiyor bile. Aksine başını geriye atıyor, başparmağım nabzına girdiğinde gözlerinde bir meydan okuma beliriyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildiğimde, parmaklarım sıkılaştığında göğsümde birbirine karışan hayal kırıklığı ve öfke kışkırtıcı. Ama o bana istediğimi vermiyor. Sızlanma ya da hırıltı yok, bunun onu etkilediğine dair hiçbir işaret yok.

Sadece ağzı benimkini yavaşça, kaygan bir kilitle sıkıştırıyor.

Geri çektiğimde, gözlerindeki nefes kaybını görmeyi umuyorum, ancak aldığım en yakın zayıflık işareti, avucumun sıkılaşan mengenesine karşı bir başka yutkunmadır.

Nihayet onu bırakıp uzaklaştığımda, elim sızlıyor.

Lex bir şekilde en kolay ve en zor olanı. Sert bakışlarla beni bekliyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. Elimi uzatmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Parmaklarım saçlarını düzeltiyor, tırnaklarım saçlarını yerinde tutan sıkı bantla buluşana kadar kafa derisi boyunca sürükleniyor.

Ben çekip çıkarırken homurdanıyor.

Vahşi yelesinin altından bana bakarken uzun saç telleri yüzünün etrafından dolanıyor, yanaklarını ve omuzlarını fırçalıyor. *Bu* benim tanıdığım adam. Lagan. Muayene masasında benimle oynayan steril adam değil, bu vahşi, evcilleşmemiş, acımasız hayvan beni terk ederek beceriyor.

İşte bu adama lütfumu vermeyi seçiyorum.

Saçının arkasına bir yumruk atıyorum, bileğime doluyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. Gözleri doluyor ama bunun acıdan olmadığını biliyorum. Dudaklarımız buluşurken kendi gözlerimi hiç kapatmadan alçalmamdan kaynaklanıyor.

Onu öperken bakışlarındaki soğukluğun büyümesini izliyorum. Lex beni geri öpmüyor. Aslında dudakları hiç hareket etmiyor. Sadece beni izliyor, kaskatı ve kıvrılmış, ağzı sanki sadece bitmesini bekliyormuş gibi sıkı, mutsuz bir çizgiye bastırılmış.

Belki de tüm bu taç giyme olayı o kadar da kötü değildir.

Çekmenin acı vermesini umarak onu serbest bırakıyorum ve Danner'a başımı sallayarak işimin bittiğini işaret ediyorum.

Yanındaki yerime döndüğümde Ashby, "Yavaş ol," diyor. "Bu kısmı sen yapmak istedin."

O zaman Pace'in neden ortada olduğunu anlıyorum. Cebine uzanıp küçük altın bir kutu çıkaran o. Kutuyu açıp içinden bir yüzük çıkardığında nabzım hızlanıyor. Mor kadife bir yatağın üzerinde yatıyor, taç şeklinde. Tıpkı taktığım taç gibi, altın ve elmaslarla parıldıyor. Tacın aksine, bu yüzük yeni. Her başarılı Prenses bir tane alır, East End'e *gerçek* altın bilet. Ona, bu metal ve taş parçasına bakıyorum ve kendimi tutamıyorum.

Boğazımdan alçak, acımasız bir kahkaha kaçıyor.

Bu kadar mı? Her prensesin elde etmek için acı ve işkenceye katlandığı şey bu mu? Taç giyme töreni, yüzük, önünde diz çökmüş üç muhteşem adam ve

Kendi geleceğine dair belirsiz bir söz bile mi?

Bu bir şaka, olan bu.

Pace'in arkasında Lex ve Wicker aklımı kaçırmama bir adım kalmış gibi beni izliyorlar. Öyle olabilirim ve Pace'in elimi tutmak için uzandığını hissetmek durumu daha iyi hale getirmiyor.

Dokunuşu babasının ya da Lex'inki gibi değil. Onların soğuk olduğu yerde Pace kükreyen bir ateş gibi, yüzüğü kadife yatağından çıkarırken teni beni yakacak kadar sıcak. Koyu renk gözleri benimkileri de tutuyor. En kötüsü de bu olabilir - üçüncü parmağımı kaldırıp yüzüğü ona geçirirken ağzının sinsi, kötü niyetli kıvrımı.

Ama tam onu çevirdiği anda, derimde sıkı bir his oluşuyor, odanın arka tarafındaki kapı uçarak açılıyor. Ses, odadaki nefes kesen gerilimi kıracak kadar yüksekti ve beni -ve diğer herkesi- sıçrattı.

"Sakın bunu daha ileri götürmeye cüret etme."

Tüm gözler rahatsızlığa yöneldi: ince, hakim bir siluet koridorun aşağısından bize bakıyordu.

Lanet olsun. O

benim annem.



YALNIZ GELMEDI. Sy, Nick ve Remy hantal, öfkeli bir güç olarak onun arkasından odaya dalıyorlar. Onları görünce içim öylesine sıkıştı ki ayakta durmak bile zorlaştı. Her birinin bakışları beni arıyor, o çılgın Bruin yoğunluğuyla beni kıstırıyor ama hiçbiri anneminki kadar yoğun değil.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Onlarla ve gördüklerinin gerçekliğiyle yüzleşmeden önce zamanım olması gerekiyordu - o temizlik videosu - kendi yıkımımın ayrıntılı bir montajı.

Utanç, beni etkisi altına alan duygu için yeterince güçlü bir kelime değil. Umutsuzluk, çaresizlik ve utanç, hepsi şu anda bir fetüs tarafından işgal edilen midemin sert çukuruna karışıyor.

Gömleğinin manşetini soğukkanlılıkla düzelten Ashby, "Libby," diye selam veriyor ve şaşkın bakışlarım ona yöneliyor. Bu ismi daha önce sadece bir ya da iki kez duymuştum.

Annemle ve yakın sırdaşım olmayan biriyle asla. "Üzgünüm, töreni kaçırdınız, gerçekten çok güzeldi-"

Leopar desenli dar bir tayt pantolon ve ona uygun dekolte bir gömlek giymiş olan annem Kral'a doğru yürüyüp yanağına bir tokat atınca sözleri kesiliyor.

Bir nefes sesi duyuyorum, sonra benden geldiğini fark ediyorum. "Seni sıçan piç kurusu," diye feryat ediyor.

Pek etkilenmiş görünmeyen Ashby, başını Danner'a doğru eğiyor. "Konferans odasını hazırlayın." Sonra kıkırdıyor, çenesini ovuşturuyor ve ekliyor, "West End mizacınızın ne kadar klişe olabileceğini hep unutuyorum."

Annem hamle yapıyor ve bu da Prensleri şaşkınlık dolu sükûnetten çıkarıyor. Pace onu vücudunun üst kısmından yakalayıp geriye doğru itiyor. Nick, "Çek ellerini, hapishane kuşu," diye homurdanarak Pace'i omzundan yakaladı ve etrafında döndürdü. Kimsenin tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde tabancasını çekmiş, namluyu Pace'in şakağına dayamıştı.

Ashby Nick'e işaret ediyor. "Nokta kanıtlandı."

Annem yine ona doğru gidiyor, ama bu sefer Sy orada, onu Doğu ile Batı'yı ayıran görünmez çizgiye geri çekmeye çalışıyor. Ne yazık ki Sy, kendine özgü çivili topuklu ayakkabılarını giymişti ve Sy'ın şaşkınlıktan kükremesi için tek bir taktiksel vuruş yetti.

"Bu ne lan, Mama B!" diye bağırıyor, tek ayağının üzerinde zıplayarak.

Bu arada Remy koridorda bana doğru yürüyor, gözleri yerinden fırlayacak gibi oluyor ve *lanet olsun*. Bu törende zaten yeterince kan aktı. İsteyeceğim son şey daha fazlası, özellikle de onlarınki ise ve tüm PNZ üyelerinin ayağa fırlamasına bakılırsa, bu tam olarak böyle olacak.

"Durun!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırıyorum, muhtemelen bu kan lekeli elbisenin içinde bir deli gibi görünüyorum. Tamam, muhtemelen falan yok. "Nick, indir şu lanet silahı." Mavi gözleri benimkilere kayıyor, daralıyor ve bir an için buna hakkım olup olmadığını merak ediyorum. Belki de o videoyu izlediler ve benimle işleri bitti. Belki de artık barışmaya değecek biri değilim. Belki de ben hasarlı malım.

Ama aniden oflayıp dirseğini gevşetiyor ve namluyu bırakıyor.

Garip bir şekilde, şu anda anneme hırlayan kara gözlü adam üzerinde daha fazla etkim olduğunu hissediyorum. "Ve Pace, bir daha sakın anneme dokunma!"

Kapı aralığından bir gölge geçiyor-Danner geri dönüyor. "Konferans odası hazır," diyor o sessiz, soğukkanlı sesiyle, sanki hiçbir şey yerli yerinde değilmiş gibi.

Ashby her zamanki gibi sarsılmadan kapıya doğru bir hareket yaptı. "Öyleyse müzakerelere başlayalım, olur mu?"



Konferans salonunun sessizliğinde annem bakışlarımı kaçırıyor. Hamileyim, ilk torununu taşıyorum ve o göz teması bile kuramıyor. Dükler yeterince kötü, ama mahvoluşumun videosunu izlediği düşüncesi yüzümü kansız hissettiriyor.

Önceden sahip olduğum kendi tenimin içinde yabancı olma fikri artık benimsediğim bir şey. Bırakın ben karanlık bir köşede saklanırken içimdeki bu şey utancımdan çalkalansın.

Ashby masanın bir ucundaki koltuğundan, "Bu kadar kısa sürede burada olduğun için teşekkürler Killian," dedi. "Normalde, evlerimiz arasındaki bu tür şeylere Baron Kral'ın tanıklık etmesini sağlarız, ancak kendisi müsait değildi."

Killian Payne diğer uçta oturuyor, yüzünde mağdur bir ifade var. Onu suçlamıyorum. Kim bu boktan şova dahil olmak ister ki? Annem ve Sy masanın karşı tarafında oturuyor ama Remy, Nick ve Prenslerimin üçü de dışarıda, koridorda bırakıldılar ve medeni kalmaları için sıkı bir talimat aldılar. Dimitri Rathbone arabulucu. Tanrı hepimize yardım etsin.

Killian'ın gelmesini beklerken üzerimi değiştirecek zamanım oldu, Stella ağır dantelden kurtulmama yardım etti ve daha az kanlı ve sembolik bir şey giydim. Şimdi, gerginliğin ağırlığı altında eziliyorum.

Ashby, köşedeki Danner'ı işaret ederek, "Bu akşamki törenimizi böyle dramatik bir girişle bölmek zorunda kalmanız büyük talihsizlik," diye söze başladı. Elinde bir yığın klasör tutuyor. "Sanki bu görüşmeleri planlandığı gibi yürüteceğim konusunda bana güvenmiyor gibisiniz."

"Biz yapmadık." Sy ona bakıyor ve bakışlarında görmeye alışık olmadığım bir keskinlik var. "Bu toplantıdan önce ona hiçbir şey imzalatmamalıydın."

Ashby devam ederken Danner masanın etrafında dolaşarak her birimize bir dosya uzatıyor. "Ben zaten özgürlüğümü kullandım-" Ashby devam ederken bir duraklama

Anneme sırıtarak, "Anlaşmamızın bir sonraki aşamasını yazarken kullandığım terimi bağışlayın. Prenses'in daha önce üzerinde anlaşmaya vardığı sözleşmelerin ilkelerine bağlı kalması gerektiğini anlayacağınızdan eminim."

Sy, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor. "Bu bir pazarlık Ashby, yani her iki taraf da bir şeyler verecek ve alacak." Sy'ın bakışlarının bana kaydığı bir saniye var; gözünüzü kırparsanız kaçırırsınız ve ben koltuğuma geri büzülüyorum.

"Elinde ne kadar koz olduğunu anlamıyorum, Perilini. Prenses benim varisimi taşıyor, bu da onu haklı olarak benim mülküm yapıyor."

"Cehennem gibi," diye tersliyor annem, gözleri parlıyor.

Ashby patlamayı görmezden gelir. "Anlaşma imzalandı ve mühürlendi." Masaya bakar. "Belki de en iyisi Killian'ın teklifleri tarafsız bir katılımcı olarak okumasıdır."

Killian iç geçiriyor ve şansı olsa Ashby'yi çıplak, ağır dövmeli elleriyle boğazlayacağı hissine kapılıyorum ama onun yerine dosyayı açıp okumaya başlıyor. "Prenses hamileliği süresince haftada bir gün gözetim altında West End'i ziyaret etmeye devam edecek. Prensleriyle birlikte sarayın güvenli ortamında yaşayacak ve üniversitede eğitimine elinden geldiğince ve sağlığı elverdiğince devam edecek. East End bu süre zarfında ihtiyaç duyulan tüm sağlık hizmetlerini ve duygusal desteği sağlayacaktır. Yadda yadda, herhangi bir noktada, bu şeylerin zorlanması çocuk için bir risk oluşturuyorsa, tüm faaliyetler durdurulacaktır." Bir nefes alıyor ve anneme bakıyor. "Liberty Sinclaire bir doktor ziyaretine katılabilir, bir bebek partisine ev sahipliği yapabilir ve doğum sırasında bildirim alacaktır. Verity Sinclaire ve çocuk doğumdan üç gün sonra ziyarete hazır olacak."

"Sen lanet olası aklını kaçırmışsın." Annemin sesi net ve tereddütsüz.

Tüm gözler ona çevrilir. Ashby koltuğunda geriye yaslanır. "Libby, açıklamak ister misin?"

"Topuğumu testislerine sokacağım, seni lanet yılan." Avuçlarını masaya bastırıyor, kaşlarını çatıyor. "Bu kızı yirmi yıl boyunca ben büyüttüm. Onun hayatında yerin yok. Sen *en iyi ihtimalle* bir sperm donörüsün. Onun hayatındaki yerimi belirlemene ya da tam tersini yapmana izin verirsem lanetleneceğim!"

Espriden eser kalmadan gülüyor ve Sy'a doğru bakıyor. "Pazarlık yapmaya gerçekten hazır olduğumuzda bana haber ver çünkü senin-"

Annem tersledi, "Hayır, düşünmüyorsun. Düşünmene gerek yok çünkü olacak olan şu." Gözleri tehditle parlıyor. "Kızım bizimle birlikte eve taşınacak, yani gerçek ailesiyle. Doktor *randevuları* için buraya dönecek - gözetim altında- ve hemen West End'e dönecek. Prenslerinizle olan her türlü birliktelik feshedilecek. Kızıma ve çocuğuna istediği gibi erişebileceğim." Son sözleri sıkılmış dişlerinin arasından çıktı. "Ve çocuk doğduğunda, velayeti bizde olacak."

Sy arkasına yaslanmış, devasa kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Affedersin, benimle pazarlık yaptığını düşünmedin, değil mi?" Anneme doğru başını sallıyor. "Çünkü ikna etmen gereken kişi o. Ben sadece kalemi kâğıda geçirmek için buradayım."

Göğsümde sıkışan beyhudelik hissi, aile sofrasındaki son et parçası gibi didişmekten farklı değil. "Sözleşmeleri imzaladım. Bunu bu sabah kendi isteğimle yaptım," diyorum sonunda konuşarak. Annemin gözleri ilk kez benimkilere kayıyor, parlıyor. "Eve dönmenin benim için bir seçenek olmadığını ikimiz de biliyoruz anne," diye itiraf ediyorum. Kelimelerin yarısı boş ve Sy bunu duymalı. Hepsi yalan değil. Ashby karşımda otururken, sessiz yemek masasında sözleşmeleri kendi isteğimle imzaladım. Belki de işi bu kadar kolaylaştıran şey buydu; acı ve aşağılanma yoktu. Hayatımda ilk kez kendimi bir yetişkin gibi hissettim.

Ben aptal değilim. Bu açıkça bir taktikti. Ashby öyle hissetmemi istiyordu, kapana kısılmış ve umutsuz olmak yerine güçlü ve bağımsız.

Ama bunu kolaylaştıran kısımları yutmak çok daha zor. Dükler ve annem Prenslerin bana ne yaptığını biliyorlar ve artık kaçış yok. İçimde onların bebeği varken olmaz.

"Verity," diyor Sy, masanın üzerine doğru yaklaşarak. "Bunu sürdürmek zorunda değilsin. Sana yaptıklarından sonra olmaz."

Yüzüm düşüyor, ama ben bir yanıt oluşturamadan Killian kabul ediyor, "Sende onların istediği bir şey var. Bu sana koz verir, Verity."

Ashby'nin sonraki sözleri dikkat çekicidir. "Batı ve Güney'in Prensesimize koçluk yapmasına ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Sy'ın gözleri doluyor ama Killian, "O koltuktaki statüsünü bilmeyi hak ediyor," diye çıkışıyor.

"Sorun değil," diye araya girdim ve Killian'a düz, donuk bir gülümseme sundum. "Buradaki oyunu biliyorum. Kusura bakma ama Killian, tüm bilgilere sahip değilsin. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Annem parmağını bana doğru itti. "Şimdi beni dinle, küçük hanım."

Sonunda patladım, "Dinlemek mi? Dinlememi mi istiyorsun? Bir şey söyleseydin dinlerdim!" Annemin ağzı kapanıyor, dudakları sıkıca, öfkeli bir çizgi halinde büzülüyor. "Ashby'nin babam olduğunu bana ne zaman söyleyecektin anne? Çünkü beni rakip bir Kraliyet mensubu olarak yetiştirirken söylemeliydin. Beni Prenses olarak seçtiğini öğrendiğin anda bana söylemeliydin. Bana *bir şeyler söylemeliydin*!" Başımı sallayarak sert ve acı bir kahkaha attım. "Bu işe bu kadar cahil ve hazırlıksız girmeme izin verdiğine inanamıyorum."

"İzin mi vereyim?" diye bağırıyor. "Kıçını bağlayıp spor salonuna geri götürmek dışında, bunu yapmanı engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Bana gerçeği söylemek dışında her şeyi."

Gözleri büyüdü. "Seni koruyordum!"

"Beni *saklıyordun.* Düşes için değilse bile, başka bir şey için."

Yanımdan Ashby'nin alçak sesle kıkırdaması geliyor. "Keskin bir çocuk yetiştirmişsin Libby, hakkını vermeliyim."

Öfkeli bakışları ona yöneliyor. "Bana bir kez daha böyle dersen, masanın üzerine gelir ve dişlerini sana yediririm, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu."

Omuz silkiyor. "Yirmi yılınız vardı. Eminim kız bu sırrı bir tür para birimi olarak sakladığınızın farkındadır."

Farkındaydım, ama bu sözleri yüksek sesle duymak hâlâ içimi acıtıyor, bakışlarımla buluşup kesin bir ifadeyle, "Onu sadece işine yaradığında istediğini anlıyor ve bir gün ona o yirmi yılı vermekle ne kadar haklı olduğumu anlayacak," dediğinde daha da acıtıyor.

"Bayan Sinclaire," diye annemi uyarıyor Killian. "Hiç kimse aile dramının karmaşıklığını benim kadar takdir edemez. Bana güvenin. Ama burada konuya bağlı kalalım. Bir uzlaşmaya ihtiyacımız var."

Gözleri kısılmış bir halde koltuğuna geri çöküyor. "Benden gelmeyeceği kesin. Bu boktan sarayı kızım olmadan terk etmeyeceğim."

Ashby bir an aralarına bakıyor, o sakin sırıtış dudaklarından hiç ayrılmıyor. "Danner, şu uzaktan kumandayı bana ver."

Danner sessizce odanın içinde ilerler ve elinde bir kumandayla geri döner. Bir an sonra devasa bir televizyon yerden yukarı doğru kayar. "İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum," diye iç geçiriyor, bir düğmeye basıyor ve hareketsiz bir fotoğraf a ç ı l ı y o r . Midem bir kaya gibi çöküyor. Görüntüyü tanıyorum

Hemen, sadece yüzümü göstermesine rağmen. Makyajım dağılmış ve saçım karmakarışık.

Bu, Prenslerimin üçünün de tören masasında bana tecavüz etmesinden birkaç dakika sonraydı. PNZ'nin her üyesinin beni dölleriyle kapladığı Kraliyet Temizliği'nden dakikalar önce. Bu beni kırdıkları an. Belki de kaderimi burada mühürledikleri, tohumlarının sonunda beni ele geçirdiği andır.

Belki de içimde büyüyen çocuk bunun ortasında yaratıldı.

Bu düşünce bile tek başına midemi bulandırıyor ama bundan daha kötüsü Sy'ın bakışlarını kaçırırken yüzünü buruşturması. Sözümü sakınmadan yerimden sıçrıyorum, dizlerimi yere çarparak köşedeki çöp kutusuna yuvarlanıyorum. Sırtım kabarıyor, sabahki kontrat sonrası kahvaltıdan kalan ne varsa kaybederken kaslarımın esnemesi acı veriyor.

Sandalye ayaklarının yere sürtündüğünü duyuyorum ama odadaki insanlardan sadece biri bana ulaşıyor.

"İşte böyle," diyor Ashby, eliyle omzumu sıvazlayarak. "Sabah bulantıların için Lex'ten sana içecek bir şeyler hazırlamasını isteyeceğim."

Ürpererek dokunuşundan kaçıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Kapat şunu. Lütfen, sadece... kapat şunu."

"Neyi kapatacaksın?" Döndüğümde annem ekrandaki görüntüyü çizilmiş bir yüz ifadesiyle inceliyor. "Neye bakıyorum ben?"

Sy'a bakarak donup kalıyorum ve o da başını hafifçe sallayarak gözlerini kaçırıyor.

O zaman anladım.

Lex geçen geceki dansımız sırasında gerçekten blöf yapıyordu. O görmedi.

Ashby'nin gözleri benimkilere kayıyor, tehdit söze dökülmemiş. Eğer teklifini kabul etmelerini sağlayamazsak, bunu gösterecek. "Lütfen," diye fısıldıyorum, sesimin çatlamasından utanmayacak kadar çaresiz bir şekilde. "Lütfen ona gösterme. Ben yaptım, anlaşmayı imzaladım."

"Sana ne yaptılar?" diye bağırırken annemin tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Ashby benim için sandalyemi çekerek, "Birkaç hafta önce talihsiz bir olay oldu. Verity'nin Düşesiniz Lavinia Lucia ile birlikte bir casusluk faaliyeti yürüttüğünü öğrendik."

"Bu çok abartılı," diyor Sy, gözleri Ashby'den bana kayarak. Aramızda sessiz bir anlayış geçiyor. "Kızlar dedikodu yapmayı sever. "Kızlar dedikodu yapmayı sever.

soyunma odası konuşmalarını tamamen abarttınız."

Uyuşuk bir şekilde yerime otururken göğsümde panik oluşuyor, Monarklar hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma korkusu videoyu görmelerinden daha kötü. Arındırma videosu beni kötü gösteriyor ama buna yol açan ihanet? Benden daha fazlasını etkiliyor.

"Verity, West End'e yaptığı onaylanmamış bir ziyaret sırasında Krallığımdaki varlıklarla ilgili gizli ve hassas bilgileri Lucia'ya ifşa etti." Sesi bir kademe yükseliyor. "West End'e olan yanlış yönlendirilmiş sadakati Krallığımı riske attı ve bu eylemleri nedeniyle uygun şekilde cezalandırıldı." Ekrana doğru başını sallıyor ve kumandayı kaldırıyor. "Bu ceza kaydedildi ve şu anda bir sunucuda tüm Forsyth'e yayınlanmayı bekliyor. Eğer taleplerimi yerine getirirseniz, onu yayınlamayacağım. Reddederseniz, bir sonraki nefesinizden önce teslim edilecek." Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Benim Pace'im bu alanda inanılmaz yeteneklidir, anlarsınız."

Sy nefesinin altından küfrediyor ve gözlerimiz buluştuğunda onunki hem acıma hem de kızgınlık dolu. "Öncelikle, onaylanmamış bir ziyaretten haberdar olmadığım konusunda sizi temin etmeme izin verin ve bu konu Kraliçemle birlikte halledildi. İkincisi
-"

"*Senin* Pace'in mi?" Annemin yavaş, ezik kahkahası odayı dolduruyor. Gözleri tam olarak anlayamadığım bir acıyla dolu, ama bu acı öyle bir öfkenin altında saklı ki, West End'de bir ev özlemi dalgasına kapılıyorum. "Ona böyle mi söylüyorsun, Rufus? O *yetenekli* çocuklar onun nereden geldiğini öğrendiklerinde sana ne kadar sadık olacaklar merak ediyorum."

Ashby elini kâğıdın üzerine koyarak duraksıyor, gözleri onunkilere kilitleniyor. "Güvenilirliğinizi abartıyorsunuz."

"Ve ne kadar para biriktirdiğimi hafife alıyorsun." Başını eğiyor ve dirseğini sandalyesinin koluna dayıyor. Keskin kırmızı tırnakları tepedeki ışıktan parlıyor. Annem sadece zeki değil. Hayatta kalmayı başarmış biri. Aynı zamanda çok da korkutucu. "Elinde koz olan tek kişi sen değilsin, Kral Puşt. Artık Verity'nin kızımız olduğunu tüm dünyaya açıkladığına göre, diğer sırlarını saklamak için hiçbir nedenim yok. Bu şatafatlı kalenin üzerine inşa edildiği iskambil kâğıtlarından evi tehdit edebilecek olanlar da dâhil."

Sy, Killian ve ben birbirimize bakıyoruz. Hiçbirimiz bu kozun ne olabileceğini bilmiyoruz.

Birbirlerine baktıkları uzun bir an var, Ashby kaskatı kesilmiş ve gözlerini kırpmıyor. O tedirgin edici yarım sırıtış hâlâ yüzünde donmuş durumda ama bakışlarında alışılmadık bir şey seziyorum.

Endişe.

"Her ayın bir haftası senin olabilir," diye kabul ediyor Ashby, dosyayı açmak için bakışlarını kırıyor.

Çenem düştü ama kendimi toparlamakta gecikmedim. En azından alnı şaşkın bir şokla büzüşmüş olan Sy'dan daha hızlı. Bir daha asla eve gidebileceğimi düşünmüyordum, her şeyden sonra değil.

Annemin, onun taşaklarına sahip olduğunu anladığı anı görüyorum. "Ona neredeyse iki ay boyunca sahip oldun. O zamanı geri istiyorum." Tırnakları masaya vuruyor. "Aslında onu iki ayda bir West End'de istiyorum."

Ashby alay etmek için not aldığı şeyden başını kaldırmıyor bile. "Bu o kadar saçma bir talep ki mizah sınırlarını zorluyor, Liberty."

"İki kelime, tatlım." Annem masanın üzerinden eğilip onun bakışlarını yakalıyor. "Zindan ikizleri."

Ashby kalemini bırakır, kafasını yukarı kaldırıp ona bakar.

Annem tırnaklarını inceliyor. "Para birimi olarak, bu güzel bir altın çubuk."

Killian oflayıp puflayarak parmak uçlarını masaya vuruyor. "Ne olacak Ashby?"

"Bana bir dakika izin ver!" diye bağırarak beni zıplattı. Sy bunu gördü, Ashby ile annemin arasına baktı ve doğruldu.

"Bu adil bir anlaşma Ashby." Sy başını sallar. "Bir ay burada, bir ay orada."

Ashby ona bakar, açıkça öfkelenmektedir. "Bu hiç adil değil. Bu *benim* mirasçı. Onu sizin Batı Yakası melezlerinizin insafına bırakmayacağım."

Killian da doğrulur, belli ki bir umut sezmiştir. "Önlem alabilirsin. Yanına bir Prens gönderin."

"Hayır," diyor Sy, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Onunla birlikte birini gönderebilirsiniz ama bu bir Kraliyet mensubu olamaz."

"Danner," diye önerdim, bu ihtimal karşısında neşelendim. Ashby ya da Prenslerden herhangi biri ensemde olmadan eve döndüğüm koca bir ay. Birden titremelerini gizlemek için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Danner'a burada ihtiyacım var." Ashby'nin alnında tuhaf bir şekilde çıkıntı yapan bir damar var ve nedenini anlıyorum.

Kabul edecek.

"Zindan ikizleri" de ne demek?

"Hizmetçisini göndereceğiz," diyor, kalemini eline alarak. Yüzündeki kaslar sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi gergindir.

Annem araya giriyor, "Buradayken yanında birini de istiyoruz. Oğullarımdan biri."

"Ballsack," diye karar veriyor Sy, başını sallayarak. "İyi bir çocuk, güçlü bir dövüşçü. Ve onu daha önce de zindanında tutmuştun. Uslu duracaktır."

Ashby'nin parmakları kalemin etrafında bükülür. "Peki," diye homurdanıyor. "Bir ay sonra buraya döner," bakışları Sy'a kayar, "ve Dükler bize seçtiğimiz bir silah sevkiyatını verir."

"Bunu karşılayabiliriz," diyor, onay için anneme bakarak. "Tıbbi bakım için buraya dönebilir. Hepimiz bebeğin iyiliğini düşündüğünüze güveniyoruz."

Ashby'nin öfkesi Sy'a yükselir. "Bunun için yirmi yıl bekledim. Sizi temin ederim, hiçbir masraftan kaçınmayacağım."

Etrafımda, kampüsteki görevlerimi ve kardeşlikle ilgili tüm etkinlikleri nasıl yerine getirmem gerektiği gibi pazarlıklar devam ediyor. Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu sabah ikinci kez hayatımdan vazgeçtiğime dair bir imza attım ve şimdi annem bana hayatımın bir parçasını geri kazandırdı.

Önümüzdeki dokuz ay nihayet karara bağlandığında, Killian bir avucunu saçlarında gezdirir ve boğazını temizler. "Yani herkes hemfikir mi?"

Herkes, yani ben hariç.

Ama uzun zamandır ne istediğimin kimsenin umurunda olmadığını biliyorum. Ben daha büyük bir oyunda sadece bir piyonum.

Bir varisi taşıyacak bir gemi.

2



L eski

Tik… tik… tik...

Buradaki tek ses, salonun sonundaki süslü bir saatten geliyor. Şu anda saray salonunun bir mayın tarlasına dönmüş olabileceği düşünülürse, bu çok uygun görünüyor. Nick Bruin akıllıca bir kararla Lordlar gelir gelmez oradan ayrıldı ve Düşes'e göz kulak olmak için West End'e geri döneceğini açıkladı. Pace homurdandı ve ona dışarı kadar eşlik etmeyi teklif etti.

Henüz silah sesi duymadım.

Muhtemelen iyimserliğe bu kadar yakın olunabilir.

Pace'in dönmesini beklemiyorum. Dimitri Rathbone konferans salonunun kapısının önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, emo bir gardiyan gibi dikilirken olmaz. Dudağındaki piercing ile boş boş oynuyor, belli ki başka bir yerde olmayı tercih ediyor. Yüzümü tiksintiyle buruşturarak onu izliyorum ve ağza yakın piercinglerin yüksek enfeksiyon riskiyle ilgili bir yorum yapmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Bizi toplantıdan uzak tutmak için mi yoksa birbirimizi öldürmememiz için mi burada olduğundan emin değilim ama bir bebek bakıcısına ihtiyacımız olduğuna karar verildiğine dair güçlü bir şüphem var.

Sessizlik yeni değil. Saray Sevgililer Günü'nden beri sessiz. Wicker bile. Gerçi Verity'nin pozitif hamilelik testini açıkladığı anda sözleşmelerimizin değiştiğini düşünürsek, muhtemelen sikini çiğ çiğ kaldırıyordur. Bedenlerimiz artık bir tapınak değil ve tohumlarımız da artık değerli değil. Hâlâ kilit altında - dışarıda ikinci bir hamilelik riskini göze alamayız - ama boynumuzdaki ipler sıkılaştığı gibi penislerimizin etrafındaki zincirler de gevşedi.

Pace en sessiz olanıydı. Benim için bile, onu okumak zor. Bu öfke değil, tam olarak değil. Neredeyse bir sonraki cezayı ya da çatışmayı bekliyor gibi. Sanki kafasında bir şeyler hazırlamakla meşgul ve başka hiçbir şeye yer yok. Dün gece, onu yatak odasının video yayınına sabitlenmiş, alt parmak eklemlerini gergin dudaklarının üzerinde boş boş kaydırırken yakaladım.

Ben ikisinin talihsiz bir karışımıyım.

Elbette hazırlık var, kafamı babamın oyununun bir sonraki bölümü için yeniden düzenlemek var. Hatta saçma sapan miktarlarda mastürbasyon bile var, her sabah duşta durup avucumu aletimin etrafına koyuyorum, kızıl saçları ve dolgun göğüsleri düşünüyorum, vasat bir şekilde boşalana kadar geri dönen sertliğimi okşuyorum.

Yine de çoğunlukla, midemin çukurunda kurtulamadığım hasta bir his var.

Bence sefalet olabilir.

Koridorun karşısında, Wicker bir koltuğa uzanmış, elini saçlarında gezdiriyor. Boynundaki papyonu çekiştirerek rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Darmadağınık, Prenses'in öpücüğünden dudakları şişmiş ve beyaz yakasına kırmızı bir kan lekesi bulaşmış olsa da, sanki bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi kasıtlı görünüyor.

Onun aksine, Dükler içeri daldıktan sonra üstümüzü değiştirme fırsatımız olmadı ve sokak kıyafetleri içindeki Maddox ve Rathbone'a kıyasla resmi kıyafetlerimizin ikilemi, tüm evlerimiz arasındaki kumda bir başka çizgi gibi hissettiriyor.

Remington Maddox volta atıyor, ama bu gergin bir şekilde değil. Sıkıntıdan patlıyor, bir tablodan diğerine geçiyor. "Siktiğimin melekleri," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Burası için çok fazla mavi." Koridorda yavaşça yürüyor, bir sepet gülün natürmortunu inceliyor. Yüzünü buruşturuyor.

İkimiz de kampüsteki bağımlılık destek grubuna katıldığımız için en aşina olduğum Duke o. Onun tuhaf alışkanlıklarına alışkınım - hareket etmeden duramaması, konuşmaktan ve kimsenin cevap vermemesinden memnun olması ve konuşurken uzun, hülyalı duraksamaları. Scratch'te beynini mi yaktı yoksa davranışlarında daha derin bir şeyler mi var karar veremiyorum. Akıl hastalığıyla ilgili söylentiler duydum, ki bunlar iz bırakıyor, ama ben bir bilim adamıyım. Dedikodularla ticaret yapmam. Bu herifin tıbbi kayıtlarına bakmak için neler vermezdim.

Büyük, çağdaş bir tablonun önünde duraklayarak parmağını çerçeveye doğru kaldırıyor ve "Lanet olsun, bu bir Richter mi?" diye soruyor.

"Tanrım, sanata dokunma, seni it," diye tersliyor Wicker. "Ve tabii ki bu bir Richter. Babam genelde çağdaş eserleri sevmez ama koleksiyonuna modern bir usta eklemenin cazibesine o bile karşı koyamadı."

"Babam yıllardır bunlardan birini bulmaya çalışıyor. Bunlardan birini temiz, steril bir otel lobisinde görmek için neler vermezdi," diye sırıtıyor Remy, gözleri Wicker'a kayarak. "Hatta iki yıl önce bir açık artırmada çok yaklaştı ama son saniyede teklifi kaçırdı."

"Biliyoruz," diyorum ve ona soğuk bir gülümseme sunuyorum. "Sence kim daha yüksek teklif verdi?"

Remy bunu keyifle homurdanarak karşılar. "Doğu Yakası Kralı tarafından alt edilmek. Ve bana ailenin utanç kaynağı diyor." Onun eğlenmesi beni hayal kırıklığına uğratırdı -bundan bir sonuç çıkarmak çok zor- ama farklı bir şey de beklemiyordum.

Royals'da fazlasıyla bulunan bir şey varsa, o da baba sorunlarıdır.

"Evet," diyor ve duvardaki düz bir boşluğa dönüp arkasına yaslanıyor. Uzun bacaklarını önde çaprazlıyor, bol kot pantolonunun altından siyah deri çizmeleri çıkıyor ve gömleğinin düğmelerini göğsünün yarısına kadar açarak dövmelerini ortaya çıkarıyor. Cebinden bir keçeli kalem çıkarırken çılgın enerjisinden gözümü alamayarak onu izliyorum. "Kız kardeşini hamile bıraktığını bilmek nasıl bir duygu?"

"O bizim kan kardeşimiz değil, salak herif," diye çıkışıyorum ama ağzındaki sırıtışı gördüğüm anda pişman oluyorum. Remy dövmeli ve yara izli olabilir ama paradan geliyor -muhtemelen kanla lekelenmiş eski bir paradan- ve aptal değil. "DKS'nin onlarca yıldır Ashby soyunu barındırdığını öğrenmek gibi bir şey olsa gerek."

"Dükler ve Prensler arasındaki fark bu," diyor dişleriyle işaretleyici başlığı çekerek. "Biz kan bağına takıntılı değiliz ve

West End'deki soyumuz. Biz kazananları seçeriz." Rathbone'a başını sallıyor. "Onlar da öyle. Lordların hüküm sürmek için kana ihtiyacı yoktur."

Wicker Rath'a bakar, ağzı keskin bir sırıtışa dönüşür. "Şey, sadece kiraz patlatmaktan gelen kan. Seni ve Bayan'ı Çukur'da gördüm. Birinci sınıf bir sikiş işiydi, Rashbone."

"Kapa çeneni Ashby." Rath'ın yumruğu kıvrılır ve Wick'e, onun yerine çenesini kapatmak istediğini gösteren uzun bir bakış atar. Onun yerine gözlerini devirip iç geçiriyor. "Bütün bunlar ne kadar sürecek?"

"İki karşıt Forsyth grubunun hamile bir Kraliyet kadınına sahip olma konusunu çözmeleri ne kadar sürerse," diyorum, ironiden eser kalmadan. Forsyth dışında işlerin böyle yürümediğinin farkındayım ama kasabamız yolsuzluk, suç, güç ve sadakat tohumları üzerine inşa edildi. Biz bu dünyada büyüdük; kardeşlerim ve ben bu *an* için yetiştirildik, görünüşe göre bildiğimizden bile fazla. İçimizden biri babamın gizli biyolojik kızını hamile bıraktı.

Yüce İsa. Bunun sonuçları hepimizin kavrayabileceğinden çok daha kapsamlı. Keşfedilmemiş bir bölgedeyiz.

Rath başını Remy'ye yaklaştırarak merakla kardeşimi ve beni izliyor. "Peki, sence kimin şımartılmış küçük yüzücüsü hedefi vurdu?" Koridorun aşağısını ve aramızdakileri işaret ediyor. "Tweedle-Dee mi, Tweedle-Dumb mı, yoksa Tweedle-Dick mi?"

"Eminim odur." Remy çenesini bana doğru salladı. "Çok stajyerlik yapıyor. Tıbbi şeyler, değil mi? Elli dolarına bahse girerim ki bu başarmıştır." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Bu adamın üzerinde mor bir leke bile yok. Muhtemelen bir test tüpüne boşalmıştır."

Sertleşmemek için kendimi zorluyorum, ama sadece biraz. Eğer o kaltak onlara depozitolarımdan bahsettiyse.

Derimin altında sıcak bir öfke kaynıyor ama ben omuzlarımı dikleştirmekten fazlasını yapamadan Rathbone Wicker'a başını sallıyor. "Ben paramı altın çocuğa yatırıyorum. En yakın deliğe girmeden on dakika geçirebileceğinden şüpheliyim."

Wicker soğukkanlılık konusunda benden daha iyi. Kollarını kaldırıyor, parmaklarını başının arkasında gelişigüzel birleştiriyor. "Flörtün biraz çaresiz görünüyor, Rathbone. Hanımın seni tatmin etmiyor mu? Eğer sikimi döndürmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Hayırsever bir iş için standartlarımı düşürebilirim."

Rath küçümseyerek karşılık verir. "Aileni hayal kırıklığına uğratmakla o kadar meşgulsün ki beni hayal kırıklığına uğratmakla uğraşmıyorsun."

"Tanrım," diye mırıldanır Remy. "O sadece... ne deniyordu ona? Kendi kendini hamile bırakamaz mı?"

Alay ediyorum. "Hermafrodit, seni aptal."

"Ve inanın bana," diye ekliyor Wicker sırıtarak, "küçük it sürtüğünüze o kadar çok döl pompaladık ki, muhtemelen damarlarında akıyordur."

Bu kadar yeter.

Remy'nin gözleri sertleşir ve omuzlarındaki kaslar esneyerek duvarı iter. "Diline dikkat etmeye başlasan iyi olur Ashby, yoksa biri onu senden almaya meyilli hissedebilir."

"Oh, şimdi de dilimi mi istiyorsun?" Wicker dudaklarını ayırıp şehvetle yalıyor.

"Wick," diye uyarıyorum. Kardeşimin düşmanca flörtleri onu ilk kez bir kavgaya sürüklemiyor. Sinirlenerek Remy'ye soruyorum: "Ona ne yaptığımızdan sana ne? Sanki hiç senin olmamış gibi."

"Evet, onu kendi siklerimizle patlattık." Wicker dudaklarıyla iğrenç bir patlama sesi çıkarıyor. "Kanlıydı ama çok lezzetliydi." Birden Wicker'ın ne yaptığını anladım. Düklerin ne kadarını bildiğini, Verity'nin onlara ne kadarını açıkladığını görmeye çalışıyor. Tahtta kızlık zarını kaybetti, bütün prensesler kaybeder.

Eğer Dükler bunu bilselerdi, bunu yaşamamıza asla izin vermezlerdi. Ama Remy'nin yalanı söylememesi beni şaşırttı.

Bununla birlikte, ilerleyerek Wicker'ın oturmuş halinin tam önünde durur. "Belki de West End kızlarının Kraliyet yemi olarak kullanıldığını görmekten bıkmıştır."

Wicker kıkırdayarak ona bakıyor ve başını geriye doğru eğiyor. "O zaman belki de West End onları korumak için daha iyi bir iş çıkarmalı."

"Kızlarımızın özelliği de bu işte. Onlar kırmızı ve mor, savaşmak için doğmuşlar." Remy eğilip avuçlarını kolçaklara vuruyor. "Tek yapmamız gereken onlara silah vermek."

Wicker yayılıyor, gösteriden tamamen ilgisiz görünüyor. "Onu istediğin kadar doldur Maddox, çünkü içinde bebeğimiz var." Ağzı buz gibi bir sırıtışa dönüşüyor. "Ömür boyu bizim sürtüğümüz olacak."

Remy ayağa kalkıyor, yumruklarını sıkıyor.

Rath tsks. "Çocuklar, çocuklar, çocuklar." Elindeki gümüş bıçağı sallarken parıldıyor. "Beni bu düşmanca pazarlığı tersine çevirmek zorunda bırakmayın." Rath bıçağı ustalıkla döndürüyor. "Bir cinayeti önlemek ya da intikamını almak için buradayım. Seçim sizin."

Remy dönüp ona bakıyor, burnu hayal kırıklığıyla alevleniyor. "Hadi ama," diye iç geçirdi. "Sadece küçük bir cinayet mi?"

Rath ona sert bir bakış atar. "Evde cinayet işliyorsun Maddox. Sonuncusunu bile bitirmedin." Kaşlarını çatar. "Ne de olsa Cash Mallis hâlâ hayatta."

İstemeden homurdanıyorum, Rath'ın arkasındaki topuzun ani tıkırtısıyla ses içeri geri dönüyor.

Çift kapı açılır, taş suratlı Danner kenara çekilerek Killian'ın önce çıkmasına izin verir. Danner boğuk bir fısıltıyla, "Bugünkü hizmetiniz için teşekkür ederim, Kral," dedi.

Killian yüzünü buruşturarak Rath'a başını sallamakla yetinir ve uzun koridordan ana fuayeye doğru adım atmaya başlarlar.

Sonra Perilini çıkar, yüzü yorgun bir ifadeye bürünmüştür. Remy doğrulur ve başının üzerinden bakar, gözleri çakmak çakmaktır. "Her şey yolunda mı?"

"Bunu evde tartışırız." Bana ya da Wick'e tek bir bakış bile atmadan Lordları dışarı kadar takip etti.

Sonra Verity çıkıyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum. İşin zor kısmı da bu. Sadece ona bakmak bile çıldırtıcı derecede ezici bir *istek* çığına neden olmak için yeterli. Sanki aylardır sikimi kaldıramıyormuşum gibi bir gelgit dalgası geliyor. Daha da kötüsü? Birkaç saat önce benimkinin üzerindeki acı dudaklarının hatırası, aletimi nasıl kabarttığı, saçımı çekerken yeşil gözlerinin görüntüsü...

Rahminde neler olduğunu bilmenin yanında hiçbir şey.

Annesi hemen arkasından çıkıyor ve kaşlarını çatarak Verity'ye yaklaşıyor. Benzerlikleri görmemek mümkün değil. Annesinin saçları daha koyu ama yine de gür, canlı bir kızıl. Aynı ağzı paylaşıyorlar ve her ikisinin de burunlarının üzerinde belli belirsiz çiller var. Top kıran tavırlarından bahsetmiyorum bile.

Ama ilk kez alnındaki çıkıntıyı, teninin güzelliğini ve gözlerini görüyorum. Şişe camı yeşili. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak için koridora bakmama gerek yok. Portreyi o kadar çok görmüştüm ki, yeteneğim olmasa bile yeterli boyayla muhtemelen yeniden yapabilirdim.

Michael Ashby'nin gözlerine sahip.

Genetik çizgiyi fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Evlatlık olunca, aileden kimseye benzememeye alışıyorsunuz. Ailede hiç

parçaları yerine koymak için. Eşleşen göz rengi yok. Karşılaştırmalı vücut şekli yok. Bir bakıma, bu özgürleştirici. Pace'in koyu ten rengi hiçbir zaman Wicker'ın keskin elmacık kemiklerinden daha önemli olmadı. Bizi birbirimize bağlayan, kardeş yapan bağlar doğayla değil, yetiştirmeyle oluşuyor. Bizim evimizde bu, DNA dizilimi değil, paylaşılan deneyimler etrafında döner.

Ama yine de, babamın yanında duran Verity'ye baktığımda göğsümde tehlikeli bir şekilde kıskançlığa yaklaşan bir gerginlik hissediyorum. O bizim asla olamayacağımız tek şey.

Onun kanı.

"Ashby," diyor Mama B, ona sert bir bakış fırlatarak. "Seninle iş yapmak hiç hoşuma gitmedi."

Babamın yüzünde görmekten hiç hoşlanmadığım o ifade beliriyor, gevşek ve pespaye. "Hadi ama Libby, bunun doğru olmadığını biliyorsun." Sırıtıyor. "Birkaç zevkli an yaşadık, sence de öyle değil mi?"

Wicker öksürüyor ve bir an için, Baba ile Liberty Sinclaire arasında cinsel bir ilişki olduğu iması karşısında gerçekten öğürebileceğini düşünüyorum. Verity'nin de midesi bulanmış görünüyor ama bu hamilelik hormonlarından kaynaklanıyor olabilir. Yine de, aralarındaki ilişkinin mahremiyetini düşünmeden ikisine bakmamak mümkün değil. *Gizli* bir ilişki.

Üçümüz dün geceyi hesap kitap yaparak geçirdik.

Prens olmadan önce, kiminle sevişeceğimize dair hiçbir parametre yoktu. -Prezervatif taktığımız sürece. Ama yine de çoğunlukla Doğu Yakası amcıklarıyla yetiniyorduk çünkü bize iyi bir üremenin en önemli şey olduğu öğretilmişti. Sadece tohumumuzu layık biri tarafından besleneceği yere koymayı biliyorduk.

Liberty Sinclaire buna layık değil.

Yine de... Babam onu seçti. Onunla korunmasız seks yaptı. Ondan bir çocuk yarattı. Onun çocuğu şimdi bizim çocuklarımızdan birini taşıyor.

Bu çok ahlaksızca.

İstemeden de olsa bakışlarım Verity'ye kayıyor. Vücudumun ona verdiği tepkiden, kalbimin göğsümde güm güm atmasından ve kanın aletime hücum etmesinden nefret ediyorum. Bu biyolojik bir sıkıntı. Aylardır beni sertleştiren ve bitirene kadar o şekilde tutan tek kadın o.

Bu yutkunmayı daha kolay hale getirmiyor.

Mama B kızının elini tutuyor ve yakınına eğiliyor. "Kral Payne'in ne dediğini unutma, tamam mı bebeğim? Burada gücün var. Biri sana zarar verirse," derken doğrudan bana bakıyor, "onu bıçaklayabilirsin."

Deneyebilirsin.

Verity'nin sertçe başını sallaması üzerine annesi iç çekerek elini bıraktı. "Yarın görüşürüz."

İkisinin arasında bir şeylerin yolunda gitmediği hissi bir an için dikkatimi dağıtıyor. Wicker'a baktığımda Mama B'nin yaka kesiminin onun da dikkatini dağıttığını görüyorum.

Tekme atıyorum, bileğini yakalıyorum.

Sarsılarak doğruluyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Yarın mı? Yarın ne olacak?"

"Yarın," diyor Mama B, Wicker'a etkilenmemiş bir bakış fırlatarak, "küçük kızım bir kadına nasıl bakılacağını bilen erkekler tarafından korunup şımartılabileceği eve geliyor."

Son yumruğu attıktan sonra, Mama B sivri topuklarını sert ağaçlara vurarak dışarı çıkar.



Zifiri karanlık odadaki köşemde bekliyorum.

Bu sarayda birinin düşünceleri ile oturabileceği ve biri ya da bir başkası tarafından izlenmediğini bildiği çok az yer vardır. Bunlardan biri arkadaki solaryum. Diğeri ise şu anda her zamanki taburemde oturduğum, kollarımı kavuşturduğum ve gözlerimi kapıdaki cam bölmeye sabitlediğim bodrum katındaki muayene odası.

Koridordan yaklaşan bulanık siluetini böyle görüyorum. Dört dakika gecikti.

Düğmenin dönme sesi sessizliği bozuyor ve sonra içeri giriyor. İçeri girmeden önce bir an endişeleniyorum -burası genellikle bir ameliyathane gibi aydınlatılır-. Işık düğmesi için kapının yanındaki duvarı yokladığını görmekten çok duyuyorum.

Onu bulduğunda, oda hızlı, uğultulu floresan ışığıyla patlıyor ve sonra dönüyor, gözleri benimkilere takılıyor.

"Lanet olsun-!" Nefes nefese göğsünü tutuyor, gözleri kocaman. Gözlerimi kırpmadan ona baktığımda, omurgasındaki korku dolu gerilimin azalması için gözle görülür bir çaba sarf ediyor. "Beni korkuttun."

Son otuz dört dakikadır çiğnediğim sakız tomarını ısırıyorum. Nikotin. Bu saatte alabileceğim uyarıcıya en yakın şey.

"Soyun."

Verity donakalır. Derin mavi, yumuşak görünümlü bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Bir prenses olarak kıyafet kurallarının daha önce katı olduğunu düşünüyorsa, döllenme gerçekleştikten sonra babamın - babasının, *sikeyim- standartlarının* katlanarak arttığını keşfetmek üzere.

Geriye doğru çekiliyor ve çenesi bir kabadayılık gösterisiyle yükselse de yeşil gözlerinin muayene masasına kaydığını görüyorum. "Ne için? Başka depozito olmayacak."

Çenem sakızın etrafında dönüyor, sakızın tadı artık belli belirsiz. "Sence daha önce seni çıplak istememin sebebi sikimin kalkması mıydı?"

Sözcükler alçak sesle ve sert bir şekilde söyleniyor ve bu onun gözlerinin gerilmesine neden oluyor. "Demek sadece beni aşağılamak istiyorsun," diye karar veriyor dişlerini sıkarak. "Yine."

"Kendini çok fazla düşünüyorsun." Onunla bir çocuk gibi konuşurken gözlerim kısılıyor. "Vücudunuzu incelemem gerekiyor. Hamilelik sadece rahminde gerçekleşmez."

Kambur ve gergin bir şekilde ortasına sarılıyor ama sert görünmek için kollarını kavuşturuyormuş gibi anında yeniden ayarlıyor. "Ne olacağını bilmek istiyorum."

Gözleri kıyafetlerime kaydı. Henüz odama çıkmamıştım ama rahat etmek için ceketimi, papyonumu ve yeleğimi düzensiz bir şekilde çıkardım. Smokin gömleğimin düğmeleri çözülmüş, altındaki dar atlet ortaya çıkmış ve hâlâ koyu renk pantolon giyiyor olmama rağmen, elbise ayakkabılarım kapının önünde terk edilmiş, ayaklarımı örtecek siyah çoraplardan başka bir şey yok. Bu gece on dakika önce düzgün bir at kuyruğu yapmak için harcadığım saçlarım şimdi gevşek, gelişigüzel bir halde.

Onun yüzünden.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Ayağa kalkıyorum, gözleri beni keskin bir şekilde takip ederek geri sıçramasından memnunum. "Bize ihanet ettin. Kardeşimi sırtından bıçakladın ve sonra da beni tüm kardeşliğin önünde küçük düşürdün."

Kollarını indiriyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "*Benimle* aşağılanmak hakkında mı konuşacaksın-"

Göz açıp kapayıncaya kadar onun önündeyim, irkilmiş halinin üzerinde yükseliyorum. "Şimdi konuşuyorum," diye tıslıyorum ve iki adım geriye sendelemesini izliyorum. "Bizi mahvettin. Hata yapmayın Prenses, siz düşmansınız. Ve düşmanlara ne yaparız? Şey..."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, suçlarımızı ortaya koyuyoruz. Bu evde hiç sır yoktur. Her şey kaydedilir, belgelenir, dosyalanır ve

kaldıraçlı. Burada bir ironi var. Verity'nin Doğu'nun yanında yer alarak West End'e ihanet ettiği konusunda çok yargılıydım. Meğer beklediğimden daha sadıkmış. O bir hain değil. Başından beri bizimle oynuyordu. Ona beni tanımadığını söyleyip durdum ama laboratuvarlar ve fiziksel muayeneler dışında ona neler olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan bendim. Ve o zaman bile, hamile olduğu gerçeğini ilk ben fark etmediğim için başarısız olmuştum.

Omzunun üzerinden kapının arkasında asılı duran laboratuvar önlüğüne uzanıyorum. O kadar sert irkiliyor ki önlüğe çarpıyor, ben uzaklaşıp kollarımı önlüğün kollarından geçirirken gözlerini kırpıştırıyor. "Neyse ki benim tıbbi bakımım altında bu odaya adım attığın anda güvendesin."

Boğumlu bir kıkırdama çıkarıyor. "Buna inanmam mı gerekiyor?" Gözleri yorgun ve saatler önce yaptığı siyah göz makyajı dağılmış ve bulaşmış. Saçları hâlâ törendeki gibi süslü, ama yüzünün yanında kızıl kıvrımlar var. Onun için üzülmüyorum - bir nebze bile - ama karşımda duran Verity'yi göremiyorum. Göremiyorum. Bir hasta görüyorum.

Öte yandan, o bir canavar görüyor.

"Prenslerin bir işi vardır," diye açıklıyorum lavaboya doğru yürürken. "Daha çok bir kavga gibi aslında. Senin sorunun West End'in kazanma konusunda tekel olduğunu düşünmen. Bir Prens olarak kaybetmemin pek çok yolu var ama kazanmamın tek bir yolu var, o da yaklaşık sekiz ay içinde sağlıklı bir bebek dünyaya getirmek. Dediğim gibi," saçlarımı arkaya toplayıp bağlıyorum, "buradayken güvendesin."

Alt dudağını çiğnediğini duyabiliyorum. "Senin için bu kadar kolay mı? Duygularınızı açıp kapatıyor musunuz?"

"Ben doktorum," diyorum kollarımı ön kollarımın arasına sokarak, "ya da olacağım.
Ben bu odada bilimle uğraşıyorum. Duygularla değil."

Kısa bir duraklama ve ardından, "Mevduatlarımızın bana duygusal geldiği birkaç an oldu."

Elimdeki sabunu pompalıyorum, burada en son ne zaman olduğumuzu hatırlamamaya çalışıyorum. Kaygan, ateşli öpüşmeler. Elinin sıkımdeki hissini.

Kemerimin altında, aletim canlanıyor.

Yumruğumu musluk koluna indirerek ısrar ediyorum: "Bu, gebe kalmak için elverişli bir ortam yaratmakla ilgiliydi. Bu evde becerilerimizi ailemizin iyiliği için kullanırız ve şu anda bu senin

Hamilelik bir numaralı önceliktir. İster inanın ister inanmayın. Bana güvenmene ihtiyacım yok." Ona bakmak için döndüm. "Sadece bana itaat etmeni istiyorum."

Wicker gibi biri bunun yanlış bir kelime olduğunu düşünebilir. *İtaat etmek*. Verity'nin gözleri öfkeyle parlıyor; bunun yapmak istediği son şey olduğunu biliyorum. Çünkü bana güvenmiyor. Güvenemez, gerçekten. Eğer hamile olmasaydı, onu yok etmeyi kendime görev edinirdim.

"Peki," diyerek ayakkabılarını çıkarıyor. Başka seçeneği olmadığı için değil - bu doğru olsa da. Çünkü ikimizin de aynı hedefe sahip olduğumuza inanıyor.

Bir prensesin de kazanabileceğini düşünüyor.

Ellerimi ovalarken Verity'nin kot pantolonunun fermuarını açtığını ve kıyafetlerini çıkarırken kumaşın yumuşak bir şekilde kaydığını duyuyorum ama kutudan iki lateks eldiven çıkarıp yüzüne dönmeden önce onları çekiştiriyorum. Son iki ayda, buradayken her türlü alçakgönüllülük duygusunu kaybetti. Burası benim alanım ve Pace'in yanındayken olduğu gibi davranışları değişiyor. Bunu kasık kıllarının uzamasından anlayabiliyorum. Onun talebi.

Muayene odamda, itaat talep ediyorum.

Çıplaklığına ve ellerinin iki yanında nasıl kenetlendiğine bakarak vücudunu değerlendiriyorum. Soluk teni yeraltındaki odanın soğuğundan dolayı çakıl taşları gibi. Henüz hamileliğine dair bir kanıt yok. Karnı ve göğüsleri henüz şişmemiş ama bu bakışlarımın göğüslerinde gezinmesini engellemiyor çünkü sikim ihanetiyle ilgili mesajı almamış. Kontrolü elimde tutmak için tüm irademi kullanıyorum. Başka bir seçenek yok. Sevgililer Günü partisinde bana gösterdiği video mu? O kişisel bir saldırıydı. Kardeşlerim iyi bir ışık altında görünmüyorlar. Babamın terörüne boyun eğen piyonlar gibi görünüyorlar, ama ben?

Babam beni bir hayvan gibi kırbaçlarken tüm oda dizlerimin üzerine çöküşümü izledi.

Verity Sinclaire'den nefret ediyorum.

Ama önümdeki kadın, tamamen dişi, olgun ve döllenmiş.

Bedenim onu aldatma gibi şeyleri anlamayan ilkel, biyolojik bir seviyede istiyor. Sadece *istiyor*. Onu istila etmek istiyor. Yumuşak kalçalarını kavramak istiyor. Onu üremeye devam etmek istiyor.

Hoyratça, "Masaya geç," diyorum ve bakışlarımı onun bedeninden ayırıyorum. Sert, dolgulu yüzeyi kaplayan kağıt, randevu için ihtiyacım olan malzemeleri metodik bir şekilde seçerken kırışıyor: kan alma,

spekulum, ultrason jeli. Hepsini ultrason cihazının yanındaki arabaya koyup dönüyorum.

Söylendiği gibi masanın üzerinde duruyor ama gözlerinde bir tedirginlik var. Sözümü sakınmadan telefonumu yanımıza koyuyorum ve kaydetmek için düğmeye basıyorum. "Bugün doğum öncesi muayenelerimize başlayacağız." Bir adım daha yaklaşıyorum ve Yatağın üzerinde asılı duran lambayı. "HCG seviyelerini kontrol etmek için kan alacağım ve tüm vücut muayenesi yapacağım. Transvajinal ultrasonla birlikte, gebe kalmaya yaklaşmak için daha iyi bir zaman çizelgesi elde edebilmeliyiz." Göğsünden bir kahkaha yükseliyor ve bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyor. Duraklıyorum. "Komik bir şey mi var?"

Ayarlama yaparken yumuşak göğüsleri zıplıyor. "Hanginizin baba olduğunu kesin olarak belirleyebileceğinizi düşünmeniz kesinlikle histerik."

"Babalığı belirlemeye çalışmıyorum, henüz değil. İlerlemenizi değerlendirebilmemiz için bir taban çizgisine ihtiyacımız var. Sağlıklı olduğundan emin olmak için fetüsün büyümesini teyit etmeliyiz."

"O mu?" Gözlerini deviriyor, bacakları birbirine kenetlenirken kalçalarındaki kaslar geriliyor. "Tabii ki, onun bir 'erkek' olduğunu düşünüyorsun."

Alay ediyorum. "Bu gen havuzuna bir dişinin girmesini mi tercih ederdin? Bak senin için nasıl sonuçlandı. Muhtemelen bu yirmi yıl boyunca bir sır olarak saklanamaz." Lastik hortumu tutuyorum. "Kol."

Onu uzatıyor ve ben de hortumu pazusunun etrafına sarıyorum. Meme uçları sivri, sert ve sıkı. Göğüsleri güzel bir boyutta ve bir düşünce istemsizce zihnimin yüzeyine çıkıyor.

İkinci üç aylık döneme girdiğinde ne kadar büyüyeceklerini merak ediyorum. Ya da -yutkunuyorum- emzirirken?

İki kan şişesi alıp uçlarını kapatıyorum ve yan taraftaki etikete onun bilgilerini yazıyorum. "Daha erken. Çoğu doktor henüz test bile yapmazdı ama ben seni yeterince yakından izliyorum. HCG aralığının beş ila dört-yirmi arasında olmasını bekliyoruz." Tüpleri buzdolabına yerleştirdim ve masaya geri döndüm. "Bacaklarını kaldır," diye talimat veriyorum, ışığı ayarlayarak. "Ultrasondan önce rahim ağzını kontrol edeceğim."

Bir süre daha tereddüt ediyor; gözlerini tavana dikerken kasları geriliyor. "Bu ne anlama geliyor?" Sesi yüksek ve gergin; ellerim spekulumun etrafında kenetleniyor.

"Seni muayene edeceğim," diyorum sanki belli değilmiş gibi. "Bunu daha önce yapmamış değiliz."

Kıvranıyor, dizlerini birbirine bastırıyor. "Yapacak mısın..."

Sabırsızca, "Ne?" dedim.

"Acıtacak mısın?" Siktir, ama yapabilirim.

Onu tekrar bağlayabilirim. Onu o kadar geniş açardım ki kalçalarındaki tendonlar gerilirdi. Parmaklarımı onun kadınsı kalçalarının yumuşaklığına sokar ve sikimi tam içinden geçirirdim. Onu iki aydır istediğim gibi sert, hızlı ve pis bir şekilde becerebilirdim.

Ama beni bu karmaşaya sokan şeylerden biri de bu. Teslim olmak.

Bırakmak.

"Olması gerekenden fazla değil," diye cevap veriyorum, bunu söylemek fiziksel bir acı olsa da. Dizine vurduğumda yumuşuyor ve hareketleri yapmacık ve kararsız olsa da, her iki topuğunu da üzengiye yerleştirerek aralarındaki şey üzerinde bana tam hakimiyet veriyor.

Kukusu çok tatlı.

Pembe ve sıkı, dudakları sapkın bir davet gibi benim için ayrılmış.

Daha önce görmediğim bir şey değil. Muhtemelen bir düzine kez bu amcığın içine girmişimdir. Yine de ilk kez sikime ani bir kan hücumunu hissediyorum. İki parmağımı kayganlaştırıp içine sokmam için geçen sürede zonklamaya başladı.

Ben hareketlerimi yaparken bakışlarımı kalçasının iç kısmındaki üç çil kümesine sabitliyorum. Olmaları gereken şey bu. Müstakil mekanikler. Eğer vücudumun tekrar çalışır duruma geldiğine dair bir ipucu yakalarsa, bu taburede azgın bir ereksiyonla oturacak kadar onu istediğini anlarsa, bunu bana karşı kullanabilir.

Yapabilirdi.

Işıkları söndürmek için ayağa kalktığımda, monitörü yaklaştırıp dönüştürücüyü hazırlarken yüzleştiğim acı gerçek bu.

Jeli sürerken, "Blöf yapıyordun." dedi. Başımı kaldırdığımda beni izliyordu, parmakları endişeyle karnının üzerinde gidip geliyordu. "O videoyu anneme hiç göndermedin."

"Peki bu iyiliği yapar mısın?" Dönüştürücüyü yerleştirirken ona kuru bir gülümseme vererek soruyorum.

Avuç içleri masaya düşüyor, parmakları ince kâğıda gömülüyor. "İyilik mi?

Bu nasıl olurdu-"

İşaret ederek, asayı ayarlayarak monitörü açıyorum. "Siz Forsyth kızları çok safsınız. Prenseslerin hediyelerle hizada tutulduğunu sanıyorsunuz.

zenginlik ve lüks. Sana istediklerini vererek seni kontrol ettiğini düşünüyorsun." Acı acı gülümseyerek ekrandaki görüntüye dönüyorum, statik lekeler yer değiştiriyor. "Ama bunu böyle yapmıyor, görüyorsunuz. Seni istemediğin şeylerle tehdit ederek yapıyor. Sizi o kadar dehşete düşüren şeyler ki, her *şeyinizi* verebilirsiniz-her şeyinizi..." Kardeşlerimin düşünceleri kafamın içinde dönüp dururken, sözcükleri ortaya çıkmadan geri alıyorum.

Pace'in kendini odasına kapattığında boş gözleri. Özellikle yakışıksız bir iş yaptığında Wicker'ın yüzündeki dehşet parıltısı. İkisinin de bunu saklamakta çok iyi olmaları...

İstediğimden daha yavaş bir şekilde kendime geliyorum ve çenemi ayarlıyorum. "Annenin o videoyu görmesini ne kadar istemediğini biliyor. Artık senin sahibin o. Bu ayrıcalığı senden neden alayım ki Verity?"

Yutkunduğunda boğazından bir tıkırtı geliyor. "Bu nasıl bir ayrıcalık olabilir?"

"Ashby olmanın ayrıcalığı," diyorum, kelimeler acı. "Ailemize hoş geldin."

Odağım tekrar ekrana kayıyor. Rath daha önce haklıydı. Yaz boyunca bir kadın doğum kliniğinde staj yaptım, bu da beni diğer tıp öğrencilerinin hayal bile edemeyeceği pozisyonlara getiren Ashby ayrıcalığının bir başka biçimiydi. Sebebi bu mu diye merak ediyordum. Babam bunu ne kadar zamandır planlıyordu? Muhtemelen kendi çocuğumu doğurmaya hazır olmam için mi beni bu pozisyona getirdi?

Her iki durumda da, teknolojide akıcıyım - hiçbir masraftan kaçınmadım - ve bölgede bir leke oluştuğunu gördüğümde dönüştürücüyü dürtüyorum. "Biraz basınç hissedeceksin," diyorum ve rahim ağzına doğru itiyorum.

Verity ekrana bakarken boynunu büküyor. "Bu... bu mu?" O.

Uzuvlarımın aniden ağırlaşmasına aldırmadan ekranı işaret ediyorum. "Tam şurası." Karanlık noktanın etrafında daire çiziyorum. "Bu embriyonik sıvı."

Ağzı hayretle açıldı. "Bir kasırganın gözüne benziyor."

"Sayılır." Tüm bunların doğrulanması karşısında sessizliğe gömülüyorum. Görmek ve duymak laboratuvar sonuçlarını okumaktan farklı. Burada bir bebek var. Benim ya da kardeşlerimden birinin yaptığı bir bebek. Bir şey için bu kadar çok çalışıp sonunda meyvesini verdiğini görmenin şok edici bir yanı var.

Yaratılış.

Birimizin bir parçası Verity Sinclaire'in bir parçasını buldu ve birlikte bir insan yaratma sürecine girdiler.

Ama sonra, elektronik cihazların uğultusu arasında gözlerimiz buluşuyor ve yaratılan şeyin canlandığını görmenin göğsümde yarattığı huşu bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sönüyor. Cenin dünyaya gelene kadar, en küçük şeylerde bile güvenemeyeceğim bu kadına -bu haine- bağlılıkla birlikte geliyor.

Ashby'nin varisinden çok daha az.

3



Verity

STELLA banyodan sonra kurulanmama yardım ediyor, saçlarımı tarıyor. "Sabahı eşyalarını toplayarak geçireceğim, böylece gitme zamanı geldiğinde hazır olacaklar."

Başımı kaldırıp aynada onunla göz göze geldim. "Benimle gelmek zorunda olduğun için üzgünüm."

"Değilim," diyor, her zamanki gibi neşeli. Giymeme yardım ettiği elbise daha önce giydiğim bir elbise değil; gösterişli ve saten hissi veriyor. "Bu perili evden birkaç haftalığına çıkmak bana tatil gibi geliyor. Ayrıca, artık hamile olduğun için bana her zamankinden daha fazla ihtiyacın olacak."

Aşağı bakıyorum, elbisenin düz karnıma nasıl yapıştığını fark ediyorum. "Sadece ikinci ayım olacak. İşlerin pek değişeceğini sanmıyorum."

Stella bir kaşını kaldırarak, "Belki ilk başta değil," diyor, "ama işler çabucak değişebilir. Bugün sabah bulantısı olabilir. Yarın, ruh hali değişimleri olabilir! Anne adayları için pek çok podcast dinliyorum ve görünüşe göre, ilk sekiz haftada bile, mide ekşimesinden felç edici yorgunluğa kadar her türlü semptomu dört gözle bekleyebilirsiniz!" Bunu büyük, dişlek bir sırıtışla söylüyor, sanki bu heyecan duyduğu bir şeymiş gibi. Stella'nın yanında uzun zamandır bulunuyorum ve bu neşeli tavrının, onun uygunsuz konularla nasıl başa çıktığını anlamama yetiyor.

Gözlerim kısıldı. "Podcast mi dinliyordun?"

"Oh, evet." Bana gül gibi kokan bir şey sıkıyor. *Her zaman gül*. "Stella St. James'in işini daha az ciddiye aldığı asla söylenmesin. Her şeye hazırlıklıyım, bekle ve gör." Dönüp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunun içinde üşüyor musun? Yoksa aç mısın? Mutfak personeline sana bir şeyler hazırlatabilirim. Onaylanmış yiyecekler listesinde midenizi rahatlatması gereken şeylerin çapraz referansını aldım. Uyarayım, çok fazla yeşil şey var."

"Aç değilim," diyorum, midem guruldarken bile. İçine bir şey koyma düşüncesi bile beni kararsız hissettiriyor.

West End'deki evime gitmeden önce burada bir gecem daha var.

Dakikalar sonra yatağıma girdiğimde bunu düşünüyorum, gül kokusu burnumda tütüyor. West End'in eski metal ve asfalt gibi bir kokusu var, aslında bunu bekliyor olabilirim. Tanrım, sesler de öyle. Saray her zaman çok sessiz ve gergindir, ama West End daha gürültülü, hayat dolu ve yatak odamın ağır kadife perdelerinin görüntüsüyle uyuklarken, çeliği, ahşabı ve şehir merkezinin eski tuğlalarında çınlayan genç kahkahaların derin tınılarını hayal ediyorum.

Ne kadar zamandır uyuduğumdan emin değilim ki tanıdık bir şey farkındalığımın arkasını gıdıklıyor. İlk başta ne olduğunu anlamak zor. Tam olarak bir koku değil, ama bir tat var, acı ve etli. Bilinçsizce ilkel bir şekilde, zihnimin iki yarısı farklı yönlere ayrılıyor, biri onu ararken diğeri geri çekiliyor. İçinde hem zevk hem de acı var ve dilimi onu kovalamak ya da ondan kurtulmak için hareket ettirdiğimde nedenini anlıyorum.

"Aynen öyle Rosi," diye derin, hırçın bir fısıltı geliyor. Yatak omuzlarımın altında sallanıyor. "Benim için em."

Gözlerim kırpışarak açılıyor, alnım panik içinde birbirine kenetleniyor. Nefes almaya çalışıyorum ama boğazımın arkası kafa karıştırıcı bir şekilde dolu olduğu için nefesim kesiliyor. Kollarımı uykunun bataklığından kurtarmak için çabalıyorum, ellerim çılgınca kavrarken görüşüm göğsümün üzerinde duran ve beni yere sabitleyen figürde keskinleşiyor.

"Sakin ol," diye tıslıyor. Kafa derimi çekiştiriyor, parmaklarını saçlarımın etrafında sert bir yumruk haline getiriyor. "Isırırsan seni pişman ederim. Çeneni gevşet, güzelim." Gözlerine bakmak için zorlanıyorum ama çok karanlık. Tek seçebildiğim, ağzımın içinde sallanırken saçlarının sallanışı. Öğürmeme neden oluyor ve saçlarımdaki kavrama sıkılaşıyor. "Sonunda uyandın, ha?"

Pace'in alçak sesle kıkırdaması midemi taşa çeviriyor. "Ben de merak ediyordum. Neredeyse bir saattir sikim ağzında."

Ben de hissedebiliyorum, çenemin menteşesindeki ağrı yumuşak, acılı bir ses çıkarıyor. Sıcak parmaklar boğazımı sıyırıp çenemi kaldırıyor. Yapışkan sıcaklık dudaklarımı kaplıyor, ardından hava kaybı geliyor.

Pace'in kalkmış sikinin gırtlağımın arkasına sertçe sokulmasından, taşaklarının ağzıma bastırılmasından başka hissedecek pek bir şey yok. Nefes nefese kalıyorum, hava almak için çaresizim ama saç ve et soluyorum. Üstümde, dizleri başımın üzerinde. Kollarım bacaklarının altında sıkışıp kaldı ve onları pençeliyorum ama bir ağacın gövdesi kadar kalın ve sağlamlar.

Çığlıklarım boğuklaşıyor, horozu içeri ve dışarı iterken homurtuları tarafından örtülüyor.

Burnumdan nefes alıyorum, öğürmeye karşı savaşıyorum. Pace'in ve hatta Wicker'ın para yatırmaya hazırlanmak için ağzımı kullanmasına alışkınım, ama kalçalarının sivri, sığ hareketi kendimi desteklememi söylüyor.

Çünkü Pace için bu hiç kolay değil.

Çığlığımın titreşimi onu ürpertiyor. "Kahretsin," diye inliyor, başını geriye eğiyor. Şöminenin ışığı yüzünün açılarını buluyor, bir elmacık kemiğinin kenarını aydınlatıyor. Sessiz, akılsızca sözcükler çıkarırken dudakları aralanıyor. "Kahretsin, bunu bekliyordum. Diğerleri gibi değil. Sadece haftalar değil. *Yıllardır,* Rosi. Dar boğazından aşağı boşalmak istiyorum."

Sanki bu saldırıdan kaçmama yardımcı olacakmış gibi kalçalarımı yataktan itiyorum. Ama olmayacağını biliyorum. Pace oral seks istemiyor. Aletinin ısınmasını, tekrar tekrar kenara çekilmesini istiyor. Bu bir irade testi, onun mu benim mi, hiç emin değilim. Başta anlamamıştım. Sadece birinci sınıfta beni takip eden o ürkütücü herif olduğunu düşündüm. Ama şimdi çok daha net. İnsanlar manipülatif olanın Wicker olduğunu düşünüyor ama yanılıyorlar. Bunu yapan Pace.

Yarı uyanıklığın sersemletici ağında bir içgüdü devreye giriyor. Bu yeni ve korkutucu, bunun buradaki son gecem olduğu ve sadece bunu atlatmam gerektiği bilgisine alışma şeklim.

Bir gece daha.

Eğer Pace'i tatmin edebilirsem, bir ay boyunca her şey bitmiş olacak.

Dilimi sikinin sırtına doğru düzleştiriyorum ve sert bir şekilde emiyorum. Karşılık olarak bir avucunu yatak başlığına vuruyor ve bir küfür savuruyor. Saçlarıma dolanan eli bir hamle için başımı yukarı kaldırıyor, onun tuzlu ve yoğun tadını alıyorum.

"Seni Lucia ile o videoda izlediğimizde yüzlerini görmeliydin," diyor diğer elini saçlarımda gezdirirken. Bir oyuncak bebekle oynuyor da olabilirdi. "Geldiğini bile görmediler. Bir an için tüm bu Prenses olayına gerçekten inandılar. İstediler. *Seni* istediler. Ama sonunda seni görüyoruz." Başını eğerek, sonraki sözlerini meraklı bir soru gibi ortaya atıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Seni izlediğim gerçeğini hiç saklamadım, değil mi? Sürekli izlendiğini? Ama nedense erişim alanımın ne kadar geniş olduğuna inanmayı reddettin." Öne doğru eğiliyor ve bu hareket, sikini boğazımın derinliklerine doğru itiyor. "Benden saklanamazsın, Rosi. Gördüklerimin sınırı yok. Hiçbiri."

Başımı sallamaya çalışıyorum - bu düşünce bebeğin Wicker'ın ya da Lex'in olması kadar itici - ama o sert bir ses çıkararak beni sabit tutuyor. Saçlarımda dolaşan parmakları yaklaştığının ikinci işareti, ardından çenesinin sıkılaşması. İticileri düzensizleşiyor, ağzımın içinde acı verici bir şekilde sallanıyor. Wicker ya da Lex'ten çok daha uzun süre pompalayarak içime boşaldığı onca zamanı düşünüyorum.

Beni boğacak.

Bir roket gibi fırlıyor, dalgası dilimin kökünde kalın ve sıcak. Onun büyüklüğünden zar zor nefes alabiliyorum ve bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Boğulmamak için burnumdan nefes alıyorum.

"Yut, yut," diyor, yarısı bana koçluk yapıyor, yarısı da kendi coşkusunda kaybolmuş, gözleri tembel tembel bakarken kaşları çatılıyor. Deniyorum, boğazımı selin etrafında çalıştırıyorum, çünkü kaygan ve acı hacmine ayak uydurmak için onu ne kadar hızlı indirmem gerektiğini biliyorum.

Ama tam kontrol altına aldığımı düşündüğümde, başka bir akış takip ediyor. Panik ciğerlerimi tırmalıyor, gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum.

Yanağımı okşayış şekli tezat oluşturacak kadar hassas. "Sadece biraz daha," diye fısıldıyor. "Bunun ilk seferin olduğunu biliyorum." Başparmağını çeneme götürüyor, kendini korumaya çalıştığında bile çenemi açık tutuyor. İçeri pompalıyor, ağzımın köşesinden bir akıntı yakalıyor. İç çekerek, zonklayan sikiyle birlikte dudaklarımın arasından geri itiyor. "Aferin kızıma. Hepsini al."

Ürperiyorum, döl kalın ve rahatsız edici bir şekilde çalkalanan mideme vuruyor.

Yavaş, yuvarlanan bir hırıltıyla bitiriyor, beni son dalgayla beslerken horozu son bir seğirme veriyor.

Ağzımdan kayar kaymaz, nefes n e f e s e k a l m a k için başımı yana doğru çeviriyorum. Üzerimden indiğini zar zor hissediyorum ve

Yatağın kenarına kıvrılmakla, öksürmekle ve sıvının tekrar yükseldiğini hissetmekle çok meşgul olduğum için yanımdaki yatağa düşüyorum.

"Geri gelen her şeyi geri yutacaksın" diyor. "Anladın mı?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve midemin yatışmasını istiyorum.

Dakikalarca öyle kalıyorum, hiçbir şeyin geri gelmeyeceğinden emin olana kadar hareket etmiyorum. Elimi uzatıp dev duvar apliklerine dokunuyorum ve yanıma bakmaya cesaret ediyorum.

Pace gitmedi.

Ellerini boynunun arkasına koymuş, devasa yatağın ortasında uzanmış yatıyor. Koyu renk gözleri o kadar ağır ki neredeyse kapalı, dudaklarının bir köşesi memnun bir ifadeye dönüşmüş. Bir dizini yukarı kaldırmış, kalçasının yanında sallanan bitmiş sikin kıvrımını vurguluyor. Üstündeki yatak başını süsleyen mücevherlerle birlikte, Pace'in şimdiye kadar en çok benzediği Prens olabilir - şehvet düşkünü ve şımarık. Yüzünde, düşmanının boğazına bir galon dolusu döl boşaltmış bir adamın rahatlığı var.

"Çık dışarı." Talebim boğuk ve öfke dolu.

"Ve antlaşmaları bozmak mı?" Göğsü kuru bir kıkırdamayla sarsılıyor. "Sanmıyorum."

Yere baktığımda ilk kez elbisemin çıkarılıp yanımda yere bırakıldığını fark ediyorum. "Antlaşmaları biliyorum," diye çıkışıyorum, kendimi çarşafla örtmek için acele ediyorum. "Ve az önce yaptığın şey onlardan biri değil. Ashby'ye senin-"

"Ağzını mı siktim?" Pace omuz silkiyor. "Devam et. Rahmin korunuyor ama boğazın serbest. Ayrıca," gözleri sonunda benimkilere kaydı, "antlaşmalarınızı biliyorsunuz. Prenslerin antlaşmasına göre bu sarayda olduğun her gece en az birimiz seninle yatmak zorunda." Bir bacağını esnetiyor, vücudunun kesimi korkutucu derecede erkeksi. "Ben gönüllü oldum."

"Neden?" Soru çok açık olmasına rağmen içgüdüseldi. Onlara ihanet ettiğim için beni cezalandırmak için bir gece daha istedi.

"Sana yüzüğü vermek için gönüllü olmamla aynı sebepten," diyor, karanlık gözleri ağzıma düşüyor. "Kardeşlerim gerçek bir prensese sahip olmaktan vazgeçtiler. Senin için hiç umut olmadığını düşünüyorlar. Ama Rosi..." Uzun kolu dışarı fırlıyor ve kaçmaya çalışmama rağmen beni yakalıyor. Beni zorla kendi tarafına çekiyor, çarşaf kayıyor. "Bence gayet iyi gidiyorsun. Sevgililer Günü'nde yaptığın o hareket var ya? O, büyümesini umarak içinde bıraktığım parçamdı. Düşünüyorum da

Bu da gerçek." Avucunu karnıma doğru uzatıyor, dudakları kulağıma değerken fısıldıyor: "İçindeki bu bebek mi? Bahse girerim onu oraya koyan benim."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bunu bilemezsin."

"Hayır, ama hissediyorum." Geniş bir avuçla göğsümü kavrıyor ve memnun bir erkek gibi nefes veriyor. "Artık ne kadar benim olduğunu hissediyorum." Sözleri şeytani ama elleri nazik, bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğer eliyle parmakları meme ucumda boş boş dolaşıyor. Çarşafı indirip en çok istediği yerimi ortaya çıkarırken gözleri vücudumda geziniyor. "Bu gece buraya gelip seni soyduğumda, döllerimi senin için saklamayı ne kadar özlediğimi düşünüyordum." Parmakları kalçalarımın arasına dalıyor, okşuyor ve bacaklarımı birbirine kenetlememe rağmen, oluşan utanç verici kayganlığı hissettiğini biliyorum. Sanki kokusunu alabiliyormuş gibi soluyarak, aniden beni yanıma çekiyor ve arkamdan kaşıklıyor. "Sana söyledim, değil mi? Her damlam senin için. Hamilelik gibi küçük bir şey verilen sözün önüne geçmemeli."

Sikini girişime kadar sokup içeri iterken çırpınabilir ve savaşabilirdim, ama yapmıyorum.

Bir gece daha.

Sadece bir gece daha.

Sesi uykulu ve derinden geliyor, kulağımı gıdıklıyor: "Yarın buradan ayrılıyor olabilirsin ama East End'i de yanında götüreceksin. Karnında büyüyen bebeği," elini karnımın üzerinde gezdiriyor, "ve az önce boğazından aşağı akan her bir damlamı."

~

Solaryumdaki o günden beri Wicker'la hiç yalnız kalmadım. Hala onun nasıl göründüğünü hatırlıyorum, bitkin ve yorgun, batan güneş sarı saçlarının arasından sıcak bir parıltı yayıyordu.

En çok da onu izlerken hissettiklerimi hatırlıyorum.

Güzel kelimesi Wicker'ı anlatmaya yetmez bile. Şimdiye kadar yüzüne alışmış olmam gerektiğini biliyorum, ancak elmacık kemiklerinin keskin düzlemleriyle çerçevelenmiş gözlerinin mükemmel simetrisi her zaman şaşırtıcıdır. Sanki yarı uzaylı yarı ruhani bir melek gibi; ikisi de insanlığın zarafetinden yoksun.

Whitaker Kayes insan tüketimi için yaratılmadı, bu yüzden gerçekten nasıl medeni davranılacağını bilmediğinden eminim.

Özellikle arabanın arkası gibi kapalı bir alanda onu aynı anda kabul etmek zor. Yalnızken daha da kötü. Yani, burada huysuz bir tanrıyla oturmaktansa Lex'ten yayılan hissedilir öfkeyi ya da Pace'in bir bıçak gibi kullandığı sessiz gerilimi hissetmeyi tercih etmem ne kadar çılgınca.

Stella önde, bu hafta şoförlük görevini üstlenecek kadar şanssız olan kardeşlik üyesi Rory'nin yanında oturuyor. Doğal olmayan bir sessizlik içinde, muhtemelen takası sabote edecek bir şey söylemekten ödü kopuyor.

İkimiz de.

Rory üzerime boşaldığında çıkardığı sesi hâlâ hatırlıyorum.

Wicker titizlikle gömleğinden bir parça tiftik alırken, "Seni hiç annesine koşacak bir kız olarak görmemiştim," diyor, "ama işte buradayız."

Cevap vermemem gerektiğini biliyorum ve cevap vermeden önce tam otuz saniye boyunca dişlerimi emiyorum. "Eve koşmuyorum. Eve *gidiyorum. Arada* fark var."

Pencereden dışarı bakıyor ve tıpkı solaryumdaki o gün gibi, doğan güneş onu buluyor, ışınlar sırıtışının keskinliğine yapışıyor. "Var mı? Çünkü diğer Kraliyet kadınlarının erkeklerinden ayrı yaşadığını görmüyorum. Muhtemelen Kuzey Yakası'nda hangi izbe evde saklanıyorsa orada kıvrılıp yatan bir Kontes bile vardır." Homurdanıyor. "Demek istediğim, diğer birlikler bir bütündür. Yüzeyin altında çatlaklar olsa bile - ve sizi temin ederim ki var - dışarıdan kimse bunu görmüyor."

Ah, işte orada. "Demek mesele buymuş," diyorum kendi penceremden dışarı bakarken. "Sunum. Sarayda yaşamadığım için diğer kardeşliklerin seni yargılamasından korkuyorsun."

Yanağımda lazer gibi yanan bakışlarını hissediyorum. "Öyle değil mi?"

Kahkahalarım kısa ve alaycı. "Seni pek çok şey için yargılıyorum Whitaker Ashby. Mesela bana defalarca tecavüz etmen. Herkese astınmış gibi davranman. Devasa egon. Arkana yaslanıp babanın kardeşlerine kötü davranmasını izlemen..." Birden eli boğazıma yapışıyor, o kadar hızlı ve şiddetli bir hareket ki kaskatı bir şokla geri çekiliyorum.

O mükemmel mavi gözler nefretle kaynayarak bana bakıyor. "Bu konuda yorum yapamazsın," diye hırlıyor, sıkarak. "*Asla*."

"Prenses?" Stella'nın gergin sesi geliyor.

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Yola geri dönüyor, elleri kucağında sıkılıyor, ama istediğini bildiğim halde Stella müdahale etmiyor.

Dikiz aynasından Rory'nin ağzını sıkıca kapattığını görüyorum.

Bize dönüp bakmıyor bile.

Wicker'ın soğuk, çelik gibi bir öfkeyle dolu bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Senden korkmuyorum." Kendi bakışlarım, üzerimde bir iz bırakması için ona meydan okuyor. Neredeyse kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Kızının ve torununun hayatını söndürdüğü haberiyle eve, babasına giden kişi olmasını.

Ama ölmüş olsaydım, bunu göremezdim.

Dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Tam bir orospusun." "Evet, en azından ben bir fahişe değilim."

Araba yavaşlayarak durdu ve bizi açmazdan kurtardı. Wicker'ın burun delikleri ince bir kısıtlamayla alevleniyor, ama beni küçük bir itmeyle serbest bırakıyor ve koltuğuna geri yığılıyor. Rory zıplayarak iniyor ve ben hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yutkunuyorum.

Arka kapıyı açtığında, sakin görünebileceğimi düşünüyorum.

"Önden buyurun Prenses," diyor Wicker, sesi yine tembel tonuna dönmüş.

Rory bana elini uzatıyor, duraksıyorum, bir ona bir ona bakıyorum. Üzerimde dururken sikini okşayan elin aynısı ve bazen bunu merak ediyorum. Bu, kız kardeşi kaybolduğu için çok üzülen aynı çocuk. Bir insan bir kızı önemserken başka bir kızı nasıl istismar edebilir?

Yer değiştiriyor, elini tutmamı beklerken ayaklarını sürüyerek yürüyor. Etrafından dolanarak arabadan kendim çıkıyorum.

Stella'nın yanında durarak eteğimi düzeltiyorum ve nerede olduğumuzu değerlendiriyorum. Forsyth'in her yerinde görünmez çizgiler var, her kardeşliğin parametrelerini tanımlayan sınırlar. Başlangıçta ortak bir sosyal sistem bulan adamların bunun bu hale geleceğini bilmelerine imkân yok.

Bariyerin karşısına siyah bir SUV park edilmiş ve Nick Bruin arabanın yan tarafına yaslanmış. Üzerinde, tenindeki koyu mürekkebi ortaya çıkaran dar siyah bir tişört var. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını uzatmış ve bileklerinden kavuşturmuş. Ballsack bir adım ötede duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini arabamıza dikmiş.

"Rory, bavulları al," diyor Wicker, Nick'i izleyerek. Yüzümü buruşturmama aldırmadan bir kolunu omzuma atıyor ve beni sert tarafına doğru çekiyor. "Unutma, onlarla yaşıyor olabilirsin ama bize aitsin."

Eli çenemi yakalayıp yüzümü ona doğru çevirdiğinde bunu beklemiyordum. Ardından gelen öpücüğü daha da az bekliyordum. Wicker yalayarak dudaklarımı öyle ustaca ayırıyor ki irkiliyorum; sanki bedenim haince onunkiyle senkronize olmuş gibi.

Sert bir öpücük, dişlerle dolu ve benimle boy ölçüşemeyecek kadar güçlü. Gömleğinin yakasını avucumun içine alıp öpüşmeye devam ediyorum, arkamı avuçlamasını ve eteğimi yukarı kaldırmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Tanrım, Ashby," diyor Nick, arabayı iterek, "onu kuru kuru becermeyi bırak ve ürünü kontrol et ki buradan siktir olup gidelim."

Wicker sanki *onu* öpen *benmişim* gibi beni iterek uzaklaştırıyor. "Bana borcunu getirdiğin anda getireceğim."

Ballsack elinde bir sandıkla cipin arkasından çıkar - Ashby'nin pazarlıkta istediği silahlar olduğunu tahmin ediyorum. Wicker ve Nick birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar. Ballsack ve Rory silahları bavullara karşılık takas ederken ben 'çizginin' diğer tarafına itiliyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" Wicker, Rory'yi aracın arkasından takip ederek sorar. Sandığı bagaj kapağının üzerine koyar ve kapağı kapatır.

Nick, Wicker'ın parmak izi bırakmış olabileceğini düşündüren bir dikkatle boğazıma bakarak, "Bu sadece sunduklarımızdan bir örnek," diyor. "Kardeşlerine bunları test etmelerini ve sipariş vermelerini söyle, geri kalanını bir sonraki teslimatta teslim edeceğiz."

Wicker içindekileri inceliyor, uzanıp bir tabanca çıkarıyor. Wicker'ı daha önce hiç silah tutarken görmemiştim ve ustalıkla müzik çalmaya ve buzda pas atmaya alışkın o ince parmakların, kabzayı çellosunun yayı ya da hokey sopasının boynu gibi kendinden emin bir şekilde kavradığını görmek garip.

Gözlerimiz buluşuyor ve parmaklarının anısını boğazımda hissediyorum, göğsümde garip bir sıcaklık çarpması.

"İrtibatta olacağız," diyor ve silahı sandığa geri koyuyor. Ellerini fırçalıyor. "Kampüste görüşürüz, Prenses."

Rory bagajı kapatırken Nick, "Arabaya bin, Ver," dedi. Stella'ya bir bakış attı. "Sen de."

Stella ve Ballsack arkaya binerken ben ön koltuğa tırmanıyorum. İçeri girdiğimde uzun bir nefes veriyorum. Bu beklediğimden daha hızlı oldu ve minnettarım, o kadar rahatladım ki kaslarım bir anda gevşedi.

Haftalardır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Dün ayrıldıktan sonra her şey yolunda gitti mi?" Nick gözlerini bana dikti. "Yani o şekilde ortaya çıktığımız için kimse size bir şey demedi mi? Çünkü bak, denedik ama Mama B töreni öğrendi ve kendini kaybetti. Onu durdurmak mümkün değildi."

"Hayır." Taç yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum. Yeniliğinden mi yoksa ışıltılı metalinden mi bilmiyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Sanki parmağıma taktıkları anda kendimi farklı hissettim.

Sahipli.

"Saray normal şekilde çalışıyordu."

Yan aynada Stella'nın gözünü yakaladım. Ayrılmadan önce sözleşmelere bağlı kalacağımı konuşmuştuk. İkimiz de East End'in iç işleyişi hakkında tek kelime *etmeyecektik.* Pace'in sözüne güveniyorum. İzliyor.

Hem kuleden hem de spor salonundan uzaklaşıp, son birkaç yıldır yeniden canlanan eski sanayi bölgesine doğru bir dönüş yapıyoruz.

Remy'nin tüm harika botlarını satın aldığı butik de dahil olmak üzere birkaç dükkanın önünden geçiyoruz. Yandaki kahve dükkânı yeni, bağımsız kitapçı da öyle. Tüm değişikliklere bakıyorum ve Nick eski bir binanın önünde duruyor. Soluk tuğla cepheli dört katlı bir bina. Tepesinde hâlâ *The Royal Gazette'nin* sessiz boyalı yazıları okunabiliyor.

"Bir iş mi yürütüyoruz?" Pencereden dışarı bakarak soruyorum. Pace ya da diğerleri Nick'in beni tehlikeli bir yere götürdüğünü öğrenirse, her şey hızla patlayacak.

"Hayır. Saul'un sırları olduğu ortaya çıktı." Sanki bu hiç de sürpriz değilmiş gibi gözlerini deviriyor. Kontağı kapatıyor. Stella ve ben kaldırıma çıktığımızda, Ballsack bavullarımızı çoktan arkadan çıkarmıştı.

"Bu bina da onlardan biri miydi?" Takip etmeye çalışarak soruyorum.

"Sy Kral olduğunda, her şey onun adına geçti." Büyük bir metal anahtar çıkarıp kilide sokuyor. "*Her şeyi* kastediyorum. Banka hesapları, sigorta ödemeleri, üniversiteden aldığı emekli maaşı, ama kimsenin bilmediği şey Saul'un sanki Daniel Payne'miş gibi mülk topladığıydı." Uzun kapı gürültülü bir tıkırtıyla açıldı, sonra da gıcırdayarak açıldı. "Saul'un hiç varisi olmadığı için, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla," bana anlamlı bir bakış attı, "vasiyetinde tüm mirasının varisine kalmasını belirtmiş."

"Vay anasını," diyorum, bunun ne anlama geldiğini düşünürken. Bruin-Perilini çocukları mütevazı bir şekilde büyümüşler. Elbette bir evleri ve destekleyici bir aileleri vardı ama ebeveynleri Dük olmaktan vazgeçince tüm bağlantılarını kaybettiler. Sadece West End'de değil, tüm Forsyth'de. "Yani tüm bunların sahibi Sy."

"Evet. Bütün blok." Çenesini Ballsack'e doğru salladı. "Gözün kapıda olsun."

Ballsack başını sallar. "Tamamdır."

Bir merdiven var, ama Nick asansöre doğru yürüyüp yukarı düğmesine bastığında rahatlıyorum. Kapılar açılıyor ve Nick ikimizin de bavullarını alıp içeri taşıyor.

İçeri girdikten sonra dördüncü katın düğmesine bastı. Asansör yükselmeye başlarken tırabzanı kavrıyorum. "Dün gece, görüşmelerden sonra, West End'de geçireceğin süre boyunca nerede kalacağın hakkında uzun uzun konuşmak zorunda kaldık. Kulede yaşayamayacağın kesin. Çok küçük; üç yatak odasının yanı sıra, sadece çatı katı var. Ayrıca," Stella'ya göz kırpıyor, "senin ve hizmetçinin her sabah Remy'nin aletlerini görmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Stella kızarıyor, ben de burnumu kırıştırıyorum. Remy yakışıklı falan ama son birkaç aydır yüzüme ömür boyu yetecek kadar penis girdi.

"Mama B evine geri dönmeni istedi," diye devam ediyor, "ama Lavinia Sy'dan tekrar düşünmesini istedi."

Bunu duyunca beklenmedik bir rahatlama hissettim. "Vay canına, cidden mi?" "Kendine ait bir alana ihtiyacın olduğunu düşündü." Yer değiştirip bana bakıyor.

kafa kafaya. Nick'ten korkmuyorum ama çok korkutucu biri. Yüzündeki dövme ve gözlerindeki yoğunluk çekiciliğini tuhaf bir şekilde artırıyor. "Kraliyet kadını olmanın kolay olmadığını ben bile kabul edebilirim. Lavinia'ya cehennemi yaşattık." Bakışları karnıma düşüyor. "Sanırım biraz mahremiyet hakkını kazanmışsındır."

Zil çalıyor ve ardından kapı açılıyor. Doğrudan geniş, ferah bir alana adım atıyoruz. Tadilatın ortasındayız ama kemikleri görünüyor. Sağda açık bir mutfak ve ortada geniş bir oturma odası. Büyük pencereler üç tarafa bakıyor, nehre doğru büyük bir manzara da dahil. Duvarlarda çerçevelenmiş sararmış kağıt parçaları var, yakından bakınca bunların makale kupürleri olduğunu fark ediyorum.

Korkunç makaleler.

Nick çenesini duvara doğru sallayarak, "Evet," diyor, "Lavinia kazıp çıkardığımız eski gazeteler yüzünden çılgına dönüyor."

Forsyth Carver Birini Daha Öldürdü başlıklı ön sayfayı görünce yüzümü buruşturuyorum. Altında, birkaç on yıl önce kampüste terör estiren bir psikopat hakkında okumaya başlıyorum, ancak mekanın başka bir yerinde ayak sesleri yankılandığında, Lavinia'nın bir koridordan çıktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Buradasın!" Koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı. "Tanrım, o küçük puştlar son dakikada bir şey yapacak diye çok endişelendim."

"İşler biraz gergindi ama sanırım herkesin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı." Geri çekilip arkadaşıma bakıyorum. Onu görmek çok güzel. "Bunu ayarladığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Sonra..." Düşünceleri sona eriyor ve alnı kırışıyor.
Söyleyeceği şey "Seni güvende tutmak zorundaydık" olarak değiştirildi.

Videoyu gördü. Nick ve diğerleri de gördü. Bunu biliyorum ve muhtemelen şimdi beni farklı görüyorlar ama sarayda başıma gelen her şey benim bir parçam. Bu bana ait.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, çünkü yine izlenmediğimin garantisi yok ve pencereye doğru yürüyorum. Güneş ışığı içeri süzülüyor ve yüzümde sıcaklık hissediyorum. "Burası harika bir yer."

Nick kolunu Lavinia'nın omzuna atarak, "Anlaşılan Saul'un bu bina için büyük planları varmış," dedi. Lavinia ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve dudaklarının Nick'in boğazındaki dövmesine bir öpücük konduruyor. "Tüm bölge için. Daireler, apartman daireleri, çatı katları, ofisler, perakende..." Kavernöz alanın etrafına bakıyor. "Burada, en üst katta başladı. Zaten tesisat ve elektrik tesisatı var - çalışan bir mutfak ve banyo için yeterli."

"Buraya mı taşınacaktı?" Bildiğim kadarıyla Saul'un kampüse yakın bir çatı katı vardı ama başka yerleri de olması mantıklı. Daniel Payne'in Hideaway'i vardı. Ashby'nin kulübü var.

"Oh hayır. Burası, o sırada sıraya dizdiği safkan şeker bebekleri için saklandığı yerdi. Onları içinde tutmak için cam bir kutu." Lav'a bakıyor. "Minik Kuş burayı çok beğendi ve biz de tadilatı bitirip mezun olduktan sonra taşınmaya karar verdik. Bu arada sen de burada kalabilirsin."

Kesinlikle alışılmadık bir durum ama o haklı. Kulede kalmak bir seçenek değil ve düşündükçe annemle birlikte eve dönmek de öyle. Burası aydınlık ve havadar, Lavinia'nın neden burayı sevdiğini anlayabiliyorum. Ben de beğendim. Sarayın tam tersi.

Nick yüzünü bana dönüyor ve kollarını iki yana a ç a r a k sırıtıyor. "Evine hoş geldin."

4



Pas

Arabadan inip üniversite otoparkına girdiğimizde Wicker, "BU HİÇ MANTIKLI DEĞİL," diyor. Kapısını özellikle sertçe çarparak Lex'in sinirli bir bakışını kazandı.

Lex, Wicker'ın yüzünün önünde parmaklarını şıklatarak, "Antlaşmalar anlam ifade etsin diye orada değil," diye ısrar ediyor. "Hepimizi hizada tutmak için varlar."

Wick gözlerini kırpıştırıyor, gözlerini yanından geçen son sınıf öğrencisinin pürüzsüz bacaklarından ayırıyor. "Prensesiyle yattığını biliyorsun." Parmağını Lex'in göğüs kafesine sokarak bunu noktalıyor.

Lex onu tokatlayarak uzaklaştırır. "Evet, hesabını yaptık. Michael doğduktan iki yıl sonra Liberty Sinclaire'i hamile bıraktı. Ve bakın nasıl sonuçlandı."

"İşte biraz daha matematik: sadakat sözleşmesi on altı yıl önce eklendi," diye araya girip çantamı düzeltiyorum. "Muhtemelen bunu yapmasının nedeni o."

Tüm bakışları görmezden gelmeye çalışarak avluya doğru ilerliyoruz. Hiçbir evrende Prensler, hamilelik duyurusunu takip eden hafta Prensesleri olmadan kampüse gelmezler ve bu yeterince gösterişli.

Ama bu insanlardan bazıları videoyu gördü.

Lex'in videosu.

Kırbaçlanırken.

Lex, bir grup meraklı birinci sınıf öğrencisine ters ters bakarak, "Lanet olası sürtük," diye mırıldanıyor. "Onun temizliğini tüm metro bölgesine yayınlamalıydık."

İmaj, Lex ve Wicker'ın her zaman çok önem verdiği bir konudur. Belki de Ashby olmadan önce sistemde zaman geçirdiğim içindir, ama benim için hiçbir zaman çok önemli olmadı. En azından, aynı şekilde değil.

Öne çıkıyorum, aval aval bakanlarla rahatça yüzleşiyorum. İnsanlar bana asla çok uzun süre bakmaz; Forsyth Cezaevi'nde geçirdiğim süreye dair söylentiler hala dedikodu değirmeninin yüzeyine yeterince yakın. Kardeşlerim *bu* imajdan uzak dururlardı. Ben bunu kullanıyorum.

Dil sınıfımdan bir kız başını eğerek aceleyle yanımdan geçiyor.

"Peki," diye homurdanıyor Wicker, hâlâ sadakat sözleşmesi yüzünden öfkeli, "birini hamile bırakma riskini alamayız. Bunu anlıyorum. Anlamadığım şey," gözlerini Forsyth Üniversitesi'nin önde gelen atletizm yıldızı Malcolm Tran'a *dikti*, "neden başka erkeklerle takılamadığım. Bu... heteronormatif bir şey."

Lex homurdanıyor. "Ayrıca Prenses'e cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırma riskini de göze alamayız, aptal." Wicker'ın dudağı yukarı kıvrılır. "Sanki sikimi bir daha onun içine sokacakmışım gibi.
Orada bulundum, yaptım-" Ama bakışları yukarı doğru kayıyor, aniden durduğunda kelimeler uçuşuyor. Lex ve ben bakışlarını takip ediyoruz.

Lex huffs. "Kahretsin. Bugün
pazartesi." Evet, öyle.

Ve Verity Sinclaire avludaki yerinde, Kraliyet iyiliklerini topluyor.

PNZ üyeleri teker teker ona yaklaşıyor. Bazıları evimizin imzası olan beyaz gülleri taşıyor, ancak diğerleri ışıltılı, paketlenmiş hediye kutuları taşıyor. Muhtemelen mücevher. Aletler. Parlak ıvır zıvırlar.

Bebek kıyafetleri.

İlk bakıştan itibaren içimde görmezden gelemeyeceğim bir çekişme var. Taç giyme töreninde olmak, karnını öpmek başka bir şeydi. O gece onu uyurken bulmak, elbisesini sıyırmak ve karnının düzlüğünü görmek başka bir şeydi. Yine de burada, içinde ne olduğunu anlayan bir kalabalığın ortasında durmak bambaşka bir şey.

Uzun, hırıltılı bir nefes alıyorum. "Ne sikim giyiyor bu?"

"Önümüzdeki dört hafta boyunca," diyor Lex, uzaklara bakarak, "o West End'de."

O da üniforma giyiyor.

Kanvas topuklu ayakkabıları, yırtık siyah taytları, dar kırmızı gömleği ve göğüs dekoltesiyle Verity, yetiştirilirken olduğu gibi her santimiyle yırtık pırtık görünüyor. Bozulmamış beyaz yok. İnci yok. Altın ya da mor yok.

Kırmızı ve siyah.

Gözlerimi ondan ayırmadan Wicker'a "Ne diyordun?" diye soruyorum. Aletinin sertleştiğini anlamak için bakmama bile gerek yok.

Benimki kesinlikle öyle.

"Her neyse," diyor, neredeyse inanacağım bir küstahlık taklidi yaparak. Ama sonra aynı inançla ekliyor: "Onu becermem için bana yalvarması gerekecek."

Lex bir kolunu omuzlarına atarak onu uzaklaştırıyor. "Sana iyi şanslar."

Yine de onları takip etmiyorum. Orada durup onu izliyorum, paket üstüne paket kabul edişini, taş gibi suratını asışını, bakışlarıyla bile karşılaşmayışını. Onu internette ilk gördüğüm andan beri Verity'de hep bir şeyler vardı. Sadece güzel olması değil. Güzelden seksiye dönüşmüş olması da değil.

Bu *yumuşaklık*.

West End zırhını giymiş olsa bile, kırılganlık yayıyor. Matt Kramus'tan bir kutu alırken, omuzları dikleşirken bile kendi içine büzülüyor. Bu büyüleyici bir ikilik. Bir insan nasıl hem bu kadar zayıf hem de bu kadar güçlü olabilir? Sevgililer Günü'nde kardeşler için o videoyu oynarken kardeşimin öldürücü gözlerinin içine bakan kızla, dün gece sikimi boğazına alan sulu gözlü kız nasıl aynı olabilir?

Lex onun yumuşaklığına gömülecekti.

Wicker sertliği arayacaktı. Ama ben

hepsini istiyorum.

Gözlerinin benimkileri bulmasını ve izlediğimi fark edince irkilmesini istiyorum. Omuzlarının koruyucu bir şekilde içe doğru kıvrılmasını istiyorum, ama aynı zamanda bakışlarının sıcaklığını da istiyorum.

Sıranın sonuna geçiyorum.

Bir Prensese Kraliyet lütfunda bulunmayalı uzun zaman oldu. Tüm bu ritüel bana hep uygunsuz gelmiştir. İşlemsel, sanki bir fahişeye evimiz için gösteri yapması için para ödüyormuşuz gibi. Seçme şansım olsaydı, Düşes ya da Barones olurdum -Kraliyet erkeklerini, pozisyonun prestiji nedeniyle değil, istedikleri için süsleyen kadınlar.

Ama sanırım anlamaya başlıyorum çünkü sonunda sıranın önüne geçip sinsi, hain bir sırıtışla Prensesime yaklaştığımda, başka seçeneği olmadığını bilerek yaklaşıyorum.

Bir prenses her *zaman* hediyelerini kabul etmelidir. Çenesini tutuyorum.

"Aç."

Talep karşısında gözleri öfkeyle parlıyor, sanki isyan etmeyi düşünüyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Yanakları ölçülü bir yüz buruşturmayla bükülüyor, ki ben de böyle yapmayacağını biliyorum. Böyle bir gösteri için fazla göz önünde, özellikle de şu anda West End'de olduğu için. Kırılgan barışımızı tehlikeye atmak istemez, değil mi?

İç çekerek bakışlarını omzumun üzerinden belli belirsiz bir noktaya yöneltiyor ve dudaklarını aralıyor.

Yüzünü kaldırıp ağzımda tükürük topladım. Sonra dilinin üzerine tükürdüm.

Ağzını kapattığımda titriyor, beni itaatkâr bir şekilde yutarken boğazının titremesini bekliyor.

"Benim güzel prensesim için." Parmak uçlarımla boynundan aşağı inerek göğüs dekoltesinin vadisini sıyırıyorum ve sonra daha aşağı inerek elimi karnına koyuyorum. Eğilerek fısıldıyorum, "Hüküm sürsün."



EAST END, Altın Sıra - kardeşliğin yaşadığı şehir evlerinin blokları - ve Mor Saray ile tanınır. Ama burası East End'in en iyi bildiğim tarafı. Lüks butiklerin ve konakların ötesinde kuzeye doğru sıkışmış durumda ve Baba'nın krallığını her şeyden daha iyi temsil ediyor. Binalar modern, temiz ve sıradan, bazılarında hiç tabela yok.

Wicker'ın gösterişli spor arabasını arka sokağa park edip soğuk yağmurun altında dışarı çıkıyorum. Kapüşonumu kaldırarak, camına *Bastion Security* kazınmış kapıya doğru yürüyorum ve zile basıyorum. Beklerken omzumun üzerinden etrafı tarıyorum. Hapisten çıktıktan aylar sonra bile o kemirici teyakkuz hala aklımın bir köşesinde, ama bunu umursamıyorum.

Babamın beni izlediğini böyle anlıyorum.

Tek gerçek gözetleme noktası, caddenin karşısındaki dekoratif bir lamba direğine yerleştirilmiş bir kamera. Kamerayı yeterince izlediğim için kubbenin

Doğru şekilde kapatıldığı için ne zaman yağmur yağsa içinde yoğuşma oluşuyor ve bu da fotoğrafı bulanık bir lekeden biraz daha fazlası haline getiriyor.

Şu anda yağmur karanlık kaldırıma yağıyor ama havanın daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Bir haftadır bu sağanak yağışı bekliyordum. Sabırsızlıkla elimi zile tekrar vuruyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonunda, koridorda tökezleyerek yürüyen bir figür görüyorum, ince bıyığı kaşlarını çatarak seğiriyor. Kendine özgü gürültülü Hawaii gömleğini giymiş, bu seferki iğrenç bir neon yeşili ve bir çift basketbol şortu. Sol elinde yarım bir burrito var.

Charlie otuzlu yaşlarının sonlarına yaklaşan soluk benizli bir inektir, ama biri onun berbat sakallarını ve erkek tipi kelliğini görmese bunu anlayamaz. Bu adam kardeşlik çevresinde her zaman erkeklerden biriymiş gibi davranan bir serseri olmasıyla ünlüdür.

Beni görünce duraksıyor ama hemen toparlanıp kapının kilidini açıyor.

"Bu beklenmedik bir şey-" Onu iterek içeri girdiğimde şaşkınlıkla homurdanıyor.

"West End'de biraz göze ihtiyacım var," diyorum ve arka taraftaki odaya doğru ilerliyorum. Charlie, çoraplı ayaklarını yere vurarak arkamdan gelirken şaşkınlık dolu homurtular çıkarıyor.

"West End'deki gözler mi? Bunu sana sormam gerekmiyor mu?"

Charlie'nin teknoloji odasına girdiğimde, koltuk altı ve mikrodalga yemek kokusundan yüzümü buruşturup monitörlere bakıyorum. Ana ekranda altın sıranın bir bisiklet yayını var, ki bu sürpriz değil. Diğerleri Forsyth çevresindeki işletmelerin çeşitli görüntülerini gösteriyor. Zaten erişemediğim bir şey değil.

"Saçmalamayı kes," diyorum, dönüp ona bir bakış atıyorum. "Sokağın güvenlik olay akışını gördüm, bu yüzden Nick Bruin ile çalıştığını biliyorum."

"Ne-ne?" Charlie inandırıcı bile olmayan bir masumiyet taklidi yapıyor. Burritosunu çiğnemeyi bile bırakmıyor. "*Ben*- ben *asla*-"

Zamanım kısıtlı olduğu için, "Evet, yapardın ve onun karın kaslarının fotoğraflarıyla istihbarat ticareti yapman gerçekten umurumda olsaydı," diye vurguluyorum, Charlie'nin ağzı kapanıyor, "o zaman kıçın şu anda Baronların mahzenini işgal ediyor olurdu. Şanslısın ki Prensler senin-" "-bağlantılarını geliştirmekle ilgileniyor."

Uzun, gergin bir ritmin ardından Charlie kıkırdıyor ve deri bir masa sandalyesine çöküyor. "Bu biraz abartılı oldu. East End ile ilgisi olmayan bir şey arıyordu. Lucia'nın kız kardeşiyle ilgili bir şey. Biraz şaplak bankası malzemesinden ne zarar gelir ki diye düşündüm."

Turnuvadan beri incelediğim arşiv görüntülerinde yakaladım. Aynı karanlık sokakta, birkaç ay önce, hapisten çıkmamdan günler önce bir gece. Eğer burada olsaydım, Nick Bruin ve Düşesi'nin Bastion Güvenlik'e doğru vals yaparak yaklaşıp yerel bir eczaneden bazı görüntüler almasını gerçek zamanlı olarak yakalayabilirdim.

Neyse ki herkes için, ben burada *değildim.* O

boku anında kapatırdım.

"Birincisi, bu senin vereceğin bir karar değil. İkincisi," Charlie bana sırtını dönüp son burritoyu da mideye indirirken gözlerim seğiriyor, "senin kedi numarası yapmana ayıracak vaktim yok. Bruin de son zamanlarda şehir merkezindeki şeridi gözetlemen için seninle anlaştı. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Kendini utandırma."

Elini gömleğine silerek, bir ağız dolusu tortilla ve bifteğin etrafında konuşuyor. "Bak, alınma. Bence harika iş çıkarıyorsun, Pace. Hatta muhtemelen çoğunu sana ben öğrettim. Ama mesele şu ki," bana omuz silkmek için dönüyor, "Dükler senden daha korkunç."

Ellerimi ceplerime sokup çenemi sıkıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Charlie koltuğunda bir o yana bir bu yana dönüyor, dünya umurunda değil. "Ayrıca, şu Nick Bruin tam bir çerez. Kabul, kuru spagettiden daha düz. Sadece onu biraz kaynatmaya çalışıyorum. Bu yaptığım kraliyet taklası değil. Şahsen ben Doğu Yakası sikini tercih ederim." Dönmeyi bırakıp bakışlarımla buluşmak için dönüyor. "Ama biliyorsun... Prenslerin elinde koz yok değil. Kardeşin-"

"Bunun bir parçası değil," diye çıkıştım. "Ve bir dahaki sefere senin *işini yapman* için onun fahişelik *yapmasını* önerdiğinde, fahişelik *yapmayacaksın.*"

Aptalca bir şekilde, Charlie korkmuş görünmüyor, ekrana dönerken dilini gıdaklıyor. "Sanırım bu Prenses'le ilgili?" Başını sallıyor. "Olmaz zaten. Dükler senin yürüyen haraçını Fort Knox gibi kilit altına aldılar. Şapkalarındaki küçük bir mücevher, değil mi? Siz Kraliyet ailesi altınıza sıçıyor olmalısınız. Lucia'nın varisi *ve* Ashby'nin varisi West End'de. Yani, belli ki mesele Sinclaire kızı değil. Onu etrafta gördüm. En iyi sürtükleri bile değil." Sümüklü kahkahası omurgamın sertleşmesine neden oluyor.

Gözlerimi kırpmadan başımı eğiyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Hayır, hayır, anladım, anladım," diye atıldı Charlie, monitördeki klasörler arasında gezinmek için fareyi kaptı. "Büyük memeler, güzel kalçalar. Bana göre değil tabii ki ama şu Kraliyet Temizliği görüntüleri yok mu?" Bir dosyaya tıkladığında, kaydı getirdiğinde gözleri dramatik bir şekilde geri döner.

Ekranda, Tommy Wright'ın dölünden uzun bir şerit köprücük kemiğinin üzerine inerken Verity'nin ölü gözleri ileriye bakıyor.

Charlie inliyor. "O videoda o kadar çok premium Forsyth siki vardı ki, *yıllardır* bu kadar çok 31 çekmemiştim. Yine de ağzını tıkamamış olman çok yazık." Kaşlarını çatıyor, sandalyede arkasına yaslanıp başka bir zaman damgasına tıklıyor. Bu seferki Rory Livingston, gelirken yüzü berbattı. "Tüm bu ağlamalar sikimi gerçekten solduruyor, bu yüzden her zaman sesini kapatmak zorunda kalıyorum."

"Hm." Ellerimi cebimden çıkarıyorum.

Charlie sırtını bana dönmemiş olsaydı, muhtemelen ne olacağını anlayacaktı. Hal böyle olunca, saçından kalın bir tutam tutup silahın namlusunu farenin üzerinde duran elinin ortasına dayadığımda şaşkınlıkla irkilmek için ancak zamanı oluyor.

Tetiği çektiğimde kulakları sağır eden bir çatırtı duyuldu.

Charlie soluk soluğa elini geri çeker ve komik bir an için, gözleri büyük bir şokla dolu, oradaki yırtık pırtık, kanayan deliğe bakar.

Sonra ağzını açar ve çığlık atar.

Kaçıp gitmeden önce kafasını geri çekiyorum. "Belli ki küçük bir iletişimsizlik yaşıyoruz. Ben artık senin on üç yaşındaki stajyerin değilim, Charlie. Ben senin patronunum. Senin başkanınım. Sana göre ben Tanrı'yım, o yüzden dua etmeye başlasan iyi edersin."

"Beni vurdun!" Bunu söylerken bana bile bakıyor, bileğini o kadar sert kavrıyor ki titriyor. Soluk ön kolundan kan fışkırıyor. "Pace, beni vurdun!"

"İşte insanları sakatlamanın en kötü yanı da bu," diyorum silahı tehditkâr bir şekilde sallayarak. "Her zaman bunu sana söylemek zorunda olduklarını düşünürler. Neden?" Cevap vermesi için zaman tanımadan saçını bir kez daha sertçe çekiyorum. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, senden Dukes'a takla atmanı istemiyorum. Sana söylüyorum. Yarın akşama kadar bana o lanet gazete binasında bir kamera bul, yoksa seni boğazına kadar deşerim."

Onu serbest bırakırken ileri doğru itiyorum, dişlerini gıcırdatarak çıkardığı acı dolu sesi duymazdan geliyorum. O bu bilgiyi işlerken, ben

Sunucu kabinine yaklaşır, Verity'nin kan sıçramış ekrandaki görüntüsü kararana kadar sabit disk üstüne sabit disk çıkarır.

Sonra hepsini metal öğütücüyü çalıştırmak için bir sonraki odaya götürüyorum.

Charlie beş dakika sonra bir çarşaf gibi solgun ve hâlâ parçalanmış, kanlı elini tutarak içeri giriyor. "Yapamazsın, bunların içinde çok önemli bilgiler var!" diyor ben parçalayıcıya bir disk daha atarken. Gürültülü, diskleri yırtarcasına çalışan tamburlar.

Son sürücüyü de atıyorum. "Site dışı yedeklerim var. Muhtemelen bana bildiklerimin sadece bir kısmını öğrettiğin içindir."

Ona döndüğümde, beni farklı bir gözle gördüğünü anlayabiliyorum. İnatçı bir bakış -açıkça belli olan bir bakış- ve aynı zamanda çok fazla acı var, ki bu beklenen bir şey. Ama başka bir şey daha var.

Şu anda Nick Bruin'den daha korkutucuyum.

"O binaya asla bir kamera sokamam," diye homurdanıyor Charlie, ben silahı geri çekip sürgüyü kurarken. "Yani, *o binaya* değil! Anlamalısın, orayı kendi evleri haline getiriyorlar. Anlaştıkları tek adam ben değilim. Yakalanırdım. Ama," diye atıldı, elini havada tutarak, "başka bir yer daha var. Caddenin karşısında. Bazı pencerelerden gözlerini alabilirsin."

Durdum, düşündüm. "Bu kadar yeter." Charlie'nin duruşu rahatlayarak çöktü, ta ki ben "Şimdilik" diye ekleyene kadar.

Bileğini kavrarken inliyor "Şimdilik mi?"

"Bana daha yakın bir şey bulana kadar." Dışarı çıkarken yanından geçerken sadece bir şeyi açıklamak için durakladım. "Verity Sinclaire Forsyth'teki en iyi kadındır. Nedenini bilmek ister misin?" Sert bakışlarımla ona doğru eğildiğimde irkildi. "Çünkü o benim."

~

CHARLIE YAKIN KESIYOR.

Bütün günü sabırsız ve gergin geçiriyorum. Kampüs görüntülerinde ona dair bir şeyler yakalayabiliyorum ama bu yeterli değil. SMS'lerine ve e-postalarına arka kapılarım var, bu yüzden ne zaman kahve sipariş ettiğini biliyorum. Danışmanından ne zaman randevu aldığını biliyorum. Alışveriş listesine ne zaman üzüm eklediğini biliyorum.

Ama onu *göremiyorum.*

West End, düşük teknolojili saçmalıklardan oluşan eski, çökmekte olan bir labirent. Onu küçük sevimli bir birinci sınıf öğrencisi olarak izlediğim günlerde bu bir sorun değildi. Ama şimdi, ben bir prensim. Onu kendim izlemek için sınırları geçme umudum yok.

Bildirim sadece beş dakika kala gelir.

Charlie: Bunu size daha erken ulaştırırdım, ancak fare elimle ilgili bir sorun var gibi görünüyor.

Bir sonraki mesajı giriş bilgilerini içeren bir IP adresi. Hiç vakit kaybetmeden bu adresi RTSP adres formatına ekliyorum ve akışları açıyorum.

Akarsul

ar.

Çoğul.

Beklediğim kadar hayal kırıklığına uğramadım.

Her kamera bir pencereye bakıyor. Üçü siyah ama ikisi aydınlık. Birinin mutfak olduğu belli, büyük olanı ise ana yaşam alanı. Sırtımdaki gerginlik yavaşça gevşiyor ve kadının siluetinin, elinde tuttuğu bir kupayla aralarından geçtiğini görüyorum. Hantal bir kazak giyiyor. İçerisi soğuk olmalı. Saçları toplanmış, birkaç tutam şakaklarının etrafında sallanıyor.

Koltuğumda geriye yaslanıp izliyorum.

"*Lütfen, Tanrım, hayır.*" Arkamda Effie yüksek sesle tüylerini kabartıyor. "*Lütfen, Tanrım. Lütfen, hayır.*"

Ona bıkkın bir bakış attım. "Zindan arşivinden bir şey izlemene son kez izin veriyorum." Bu sabah bir sözleşme için bir videoyu yazıya dökmem gerekti. Tüm 'Lütfen, Tanrım'ları bizzat duymak yeterince sıkıcıydı. Şimdi bir de üçüncü elden duymak zorundayım.

Kafesinin demirini gagalıyor. "*Güzel kuş mu?*"

"Evet," diye kabul ediyorum ve onu dışarı çıkarmak için uzanıyorum. Effie hemen masama atlıyor, benimle birlikte ekranı izlerken küçük kafasını ileri geri zıplatıyor. Verity bir kanepede, bacaklarını altına kıvırmış, kucağında açık bir ders kitabı.

Effie'nin sesi yumuşar. "*Nazik, nazik.*"

Dikkati dağılmış parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Evet, işte bizim kızımız."

Bunu söylerken bile tüylerim diken diken oluyor. Verity artık böyle biri. Karnına bakıyorum ve aletimin şişmeye başladığını hissediyorum. Bebeğim orada, kök salıyor. Bunca zaman, bir kız çocuğuna sahip olmanın en iyi yolunun onu zindana kapatmak ya da

dizlerimin üstünde, sikim onun sıcak ağzında. Bunların hiçbiri bir parçamın onun içinde olduğu bilgisiyle kıyaslanamaz.

Ona sahip olmak.

Tabii ki Wicker'ın ya da Lex'in de olabilirdi ama fark etmezdi. O bebeği üçümüzün birlikte yapmamamızın, Prensesimize özümüzü aşılamamamızın imkanı yok. Bu kardeşlerimin henüz anlamadığı bir şey. Onlarda bunu görebiliyorum. Acıyı. Öfkeyi. Sefalet. Hâlâ bunun bir ceza olduğunu, katlandığımız bir şey olduğunu düşünüyorlar.

Ama benim için hiçbir şey daha doğru

hissettirmedi. Ya da benim için.

Dokuzda bir kase mısır gevreği yiyor ve kısa bir süre sonra tuvalete gidiyor. Sonra da saat 10'da yatak odasına. Muhtemelen şifonyer aynasının, yatmak için giyinirken pencereden bakan birinin yarım memesini görebileceği talihsiz bir yere yerleştirildiğinin farkında bile değildir.

Işığı söndürdüğünde sinirleniyorum ve gerginleşiyorum, ama sonra mavi bir parıltı beliriyor ve yatağa yerleşirken yüzünü aydınlatıyor.

Dizüstü bilgisayar.

Anında ekran yansıtma programını açıyorum, imlecinin ekranımda hareket edişini izlerken o elektriklenmelerden daha fazlasını hissediyorum. Onun burada benimle olmasından daha iyi, bu bilgi onu filtresiz, çekincesiz alıyorum.

Önce e-postasını açıyor ve *Kuzey Asya'nın Jeopolitik Yapıları* başlıklı bir belgeyi siyaset bilimi profesörüne gönderiyor.

Dosyayı indirirken Effie'ye, "Yatmadan önce bizim için hafif bir okuma," diyorum.

Sonra, sabah bulantıları hakkında biraz araştırma yapar. Görünüşe göre, milyonlarca farklı 'tedavi' var ve her bir kişisel hesap, *kendilerininkinin* gerçekten işe yaradığına dair fetüsleri üzerine yemin ediyor. Ekranda yüz ifadesini izliyorum, her iğrenç tarifte burnu kırışıyor.

İmlecin arama çubuğunun üzerinde durakladığı bir an var.

Sonra metin kutusuna yazmaya başlıyor.

"Forsyth kürtaj sağlayıcıları."

Yerimden sıçrıyorum ve Effie'nin çırpınma krizine girmesine neden oluyorum ama ben telefonumu kapıp Verity'ye bir mesaj gönderemeden o geri geri gitmeye başlıyor.

Ekranda, saçlarından bir tutam iç çekerek

dalgalanıyor. "Hamile kotu."

Yavaşça telefonumu yerine koydum ve koltuğuma geri gömüldüm. "Çok haklısın."

Effie ciyaklıyor. "*Lütfen, Tanrım, hayır.*"

Kapım çalınana kadar onu ne kadar zamandır izlediğimi fark etmiyorum bile. Tekrar sarsılıyorum, bu sefer koridorun görüntüsünü almak için el yordamıyla ilerliyorum. Eğer babam bu kameraları öğrenirse.

Ama kapı açıldığında, karşısında sadece Lex vardır, gömleksiz ve biraz da hoşnutsuz. "Saat gece yarısını geçti. Gidiyor musun-" Ekranı gördüğünde sözleri kesilir.

Hemen kapıyı arkasından kapatır. "Bu...?" Nefesimi bırakarak koltuğuma geri gömüldüm. "Evet. Bu o."

Lex bir adım daha yaklaşıp yüzüne odaklanıyor. "Şu anda onu nasıl izliyorsun?" Gözlerini bana dikti. "Eğer Perilini'nin bölgesine girdiysen-"

"Bana biraz kredi ver." Yarı sertlikten tam ereksiyona geçtiğini fark ettiğim sikimi düzeltmek için uzandım. "Düşük yerlerde arkadaşlarım var."

Lex'in bakışları elimi takip ediyor, gözleri kısılıyor. "Neden zahmet ediyorsun ki? Şahsen ben ondan bir aylığına kurtulduğuma memnunum."

Sesinde omuzlarımı geren bir ihanet tonu var. "Bize karşı örgütlenmediğinden emin olmalıyız," diye teklif ediyorum, sıradanlaştırmaya çalışarak.

Lex bu argümanın ne kadar zayıf olduğunu hissedebilir. "Bırakın yapsın. Sekiz ay içinde bir bebeğimiz olduğu sürece biz kazanırız." Doğrulurken Effie'ye başıyla selam verir. "Onu kaldır ve yatağa gel. Yarın o işimiz var ve senin de antrenmana gitmen gerekiyor. Sen ve Wicker'ın dinlenmeniz gerek."

Omuz silkerek Effie'yi kafesine geri koymak için dönüyorum. "O zaman sanırım bugün içtiği kahveyi duymak istemezsin."

Beklendiği gibi, oda ani bir sessizlikle gerilir.

"Affedersiniz?"

Geri döndüğümde Lex, Verity'nin ekrandaki görüntüsüne hançer gibi bakıyordu. "Büyük bir Americano. Ölüleri uyandırmaya yetecek kadar kafein, haksız mıyım?"

Lex'in çenesinin arkasındaki düğüm seğiriyor. "Buna izin verilmediğini biliyor."

"East End'de değil," diye hatırlatıyorum ona. "Ama şu anda West End'de ve kuralları biraz değiştirip değiştirmediğini nereden bileceğiz, ha?"

Kırıldığı anı görebiliyorum, sert bir öfkeyle burnu alevleniyor. "Her gece rapor istiyorum," diye homurdanıyor, gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor. "Yediği, içtiği ya da temas ettiği her şey. Eğer vücuduna giriyorsa, bunu bilmek istiyorum."

"Tamamdır," diyorum, çoktan bir hesap çizelgesi çıkarmıştım. Verity Sinclaire bana ait olmaktan hoşlanmayabilir.

Ama Lex'e ait olmanın çok daha kötü bir şey olduğunu öğrenmek üzeredir.

5



Verity

"Her zaman berbat hissediyorsan NEDEN buna sabah bulantısı diyorlar?" Tuvaletin önünde dizlerimin üzerindeyim, boynum ter içinde. Pace bir keresinde PNZ toplantısı sırasında masanın altında bana sakso çektirdiğinden beri bu kadar uzun süre diz çökmemiştim. "Eğer kusacaksam doğum öncesi vitaminlerin ne anlamı var ki?"

"Zavallı şey," diyor Stella, boynuma serin bir bez koyarak. "İstemediğine emin misin-"

"Ölmek *istiyorum,*" diye bağırıyorum. Son kırk sekiz saat içinde yediğim hiçbir şey midemde kalmadı. Ne kraker. Ne ekmek. Ne de Remy'nin kendimi daha iyi hissetmem için getirdiği çikolatalı çörek. Ki... tekrar yukarı fırlayana kadar kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Ama burada değil. Biraz yardım eder misin?"

Stella'nın ince kolları belime dolanıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Yatak?" diye soruyor, beni yatak odasına doğru çevirerek.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kanepe."

Çatı katındaki yatak odası süitinin tamamı yeni ve rahat olmalı, ancak itiraf etmekten nefret etsem de, saraydaki odamdaki devasa Prenses yatağındaki şilte çok daha rahattı. Orada sadece birkaç ay yaşadım, ama bir şekilde rahatsız edici bir şekilde büyüdüm.

ipeklerin pelüş denizine aşina. Buradaki yatak çok küçük ve yastıklar çok sert geliyor. Son üç geceyi dönüp durarak geçirdim ve boynumda bir sancı ile lanetlendim.

Oturma odasındaki büyük boy kanepe ise bambaşka bir hikâye. Lavinia'nın bana getirdiği şönil battaniyenin altında günlerce kalabilirim. Yumuşak yastıklara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve bir başka mide bulantısı dalgasına karşı mücadele ediyorum. "Sanırım burada oturur← sam ve hareket etmezsem... iyi olacağım."

Stella beni izlerken ellerini sıkıyor, ama gözlerinin omzunun üzerinden nasıl kaydığını yakalıyorum. İnanılmaz derecede dikkatli, East End'de olduğundan bile daha dikkatli ve bu çok şey ifade ediyor. Ama olmayı tercih ettiği bir yer olduğunu söyleyebilirim. Mor Saray'ın aksine, Dükler West End'de ona özgürlük tanıyor. Ama ona kaç kez gidebileceğini söylesem de reddediyor.

"Ben sadece mutfakta olacağım," diyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Teşekkür ederim Stella. Böyle bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

"Sürtüklük yapmıyorsun!" diye cevap veriyor biraz fazla hızlı bir şekilde. "Bir hayat yaratıyorsun ve bu zor bir iş."

"Belki, ama sen bir cankurtaransın." Hepsi hayat kurtarıcı: Dükler, Lavinia, Stella, hatta annem. Sarayın soğuk gerginliğinde bunu yaşamanın ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum.

Stella sessizce mutfakta dolaşırken ben gözlerimi kapatıp mide bulantısını uzak tutmaya çalışıyorum. Her gün kampüse gidip Prenses olarak görevimi yerine getirdim ve derslere katıldım. Bu durumun diplomamı almamı engellemesine izin vermeyi reddediyorum. Başka pek çok kadın hamilelikten sağ çıkmayı ve üniversiteye gitmeyi başardı. Ben de onlardan biri olmaya kararlıyım.

"Bunu dene," diyor Stella ve gözlerimi açtığımda elinde bir fincanla yaklaştığını görüyorum. "Yardımcı olabilir."

İçindekilere şüpheyle bakarak -çay, *iğrenç*- bir yudum alıyorum ve zencefilin keskin tadını alıyorum. Ani kusma dürtüsünü bekliyorum ama bir an sonra bu dürtünün gelmeyeceği anlaşılıyor. Avuçlarımı bardağın etrafına sarıyorum, boynuma masaj yapmak için kullanmadan önce birini ısıtıyorum. "Nereden buldun bunu?"

Gözleri tezgahın üzerindeki büyük kutuya kayıyor. "Şey... görüyorsunuz..."

"Ciddi misin?" Alaycı bir tavırla içkiyi biraz daha şüpheyle kokluyorum. "Sana ondan hiçbir şey istemediğimi söylediğimi sanıyordum."

"Tanrım, inatçı olabiliyorsun!" Sık sık olmaz, ama bazen Stella'da çelik gibi bir kararlılık parlaması olur ve şu anda ellerini kalçalarına dayamış, ağzını gergin bir çizgiye bastırmış durumda. "Bütün gün hiçbir şey yemedin ve iyi olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım." Kutuya doğru yürüyor, bir paket çıkarıyor ve agresif bir şekilde inceliyor. "Prens Lex yardımcı olabilecek her türlü şeyi gönderdi. Bunlar zencefilli şekerler, midenizi rahatlatmanıza yardımcı olacak. Eğer kendin için almayacaksan, en azından benim için dene."

Gözlerindeki yalvaran bakış karşısında sönüyorum.

Saraydan gelen kutu dün spor salonuna teslim edildi. Ballsack kutuyu bıraktığında, kutu tamamen didik didik edilmiş ve böcek ya da kayıt cihazı gibi tehlike arz eden herhangi bir şey olup olmadığı iyice kontrol edilmişti.

Lanet olsun, diye düşünüyorum birkaç yudum daha aldıktan sonra. Çay bugün içebildiğim ilk şey olmakla kalmıyor, aynı zamanda mide bulantım da azalıyor. Yenilgiyle inleyerek elimi uzatıyorum. "Şu şekere bir bakayım."

Stella'nın yüzü aydınlanıyor.

Saraydan uzakta hayatımın daha kolay olacağını düşündüysem yanılmışım. Mide bulantısı ve yorgunluk bir yana, buradaki insanların bana davranış biçimleri geri dönmenin o kadar da iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeme neden oluyor. Dükler bana hala aynı şekilde davranıyor ama bazen aniden gözlerini kaçırıyorlar ve Kraliyet Temizliği videosunda gördüklerini hatırladıkları ihtimaliyle yüzüm alev alev yanıyor.

Orospular farklı. Eskiden onlar için bir kardeştim, ama şimdi sadece bir ziyaretçiyim. Lavinia'nın artık benimle yalnız kalmasına izin verilmiyor, ne zaman ziyaret etse Düklerinden biri hep yanımda geziniyor. Öykü'yle görüşmek için hiç umut yok. Stella'nın kapıdan içeri girmesi bir mesajdan öteye gitmese de, kendimi onun için bir arkadaştan çok bir iş gibi hissediyorum. Annem beni kollarını açarak karşılayabilirdi ama ona hâlâ kızgınım, bu yüzden Sy'ın bu yaşam düzenlemesiyle ilgili kaçışını kabul ediyorum ve burada saklanıyorum.

Eski gazete matbaası açık, kavernöz odalarla doludur. Eski boruların tıkırtısı ve tıslayan radyatörlerle asla çok sessiz değildir. Buradaki her şey sert ve soğuk. Sarayda yaşadığım kısa süre içinde evin tuhaf ritimlerine alıştım. Ürpertici gizli geçitlere. Sessizliğe. Her şeyin gürlüğüne.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama solaryumumu özlüyorum.

Solaryumum *mu*?

Ne zaman benim oldu?

Wicker'ın içeri girip bir masanın üzerine eğilmemi istemesini ya da Effie'nin Wicker'ın taşakları hakkında ciyaklamasını bekliyorum. Birden fazla kez, Lagan'ın yatağın ucunda vahşi ve yabani bir şekilde durduğunu düşünerek uyku sersemliğiyle uyandım.

Pace bana şartlandırıldığımı söyledi ve haksız da değil. Kendimi huzursuz hissediyorum, iki hayat arasında sıkışmış durumdayım ve bu lanet hamilelik yüzünden sonunda eve dönmenin tadını bile çıkaramıyorum.

Muhtemelen öyle

olmadığı için. Ev, yani.

Ama eğer burası ev değilse -ve saray da kesinlikle değil- o zaman nerede?

Stella şekerlerden birkaçını elime tutuşturuyor, ben de bir tanesini ağzıma atıyorum ve tadını içime çekerken donup kalıyorum. Orospu *çocuğu*. Çok lezzetliler. Battaniyeyi çeneme doğru çekerek merak ediyorum, "Orada başka ne var? Başka şeker var mı?"

"Bakalım," diyerek kutuyu karıştırıyor. "Her gün yazmanız gereken bir günlük. Bir fetal kalp monitörü var. Sanırım onu karnınıza takıyorsunuz? Oh, bir paket mide bulantısı bilekliği!" Hemen bir tanesini bileğine takıyor. "Bu işe yarayabilir. Ayrıca üç hamilelik kitabı, lavanta banyosu boncukları ve" bir kabı kaldırıyor, "daha fazla vitamin."

Elimi boğazıma götürdüm. "Kesinlikle olmaz. Onlarla işim bitti. Sanırım beni hasta eden şeyin bir parçası onlar."

Stella'nın yüzü düşüyor. "Emin misiniz? Prens Lex oldukça zeki bir adam, eğer ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsa-"

Gözlerimi deviriyorum. "Dünyanın her yerinde bu şeylere erişimi olmayan insanlar var ve her gün sağlıklı bebekleri oluyor. Birkaç hap kaçırmak bana ya da bebeğe zarar vermez." Şişeye ters ters bakıyorum. "Açlıktan ölmek verebilir."

Başını sallıyor, her şeyi kutuya geri koyuyor. "Oh. Başka bir şey daha göndermiş." Bir duraksama oldu ve sonra neşeli bir şekilde "Aww!" dedi.

"Ne?" Doğruldum, kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Saraydaki yatak takımımla uyumlu, ipekle kaplı, U şeklinde bir boyun yastığı tutuyor. "Rahat olmanı istiyor."

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Beni bu duruma sokarken rahatsızlığımı pek umursuyor gibi görünmüyordu."

"Artık var," diyor Stella, yastığı bana fırlattığında inatçılığı daha da parlıyor. Beceriksizce yakalıyorum, parmaklarım ipeğe çarpıyor. "Ve sırf o korkunç biri ve sen ondan nefret ediyorsun diye, kendine daha fazla acı çektirmen için bir neden yok."

Dudaklarımı bükerek yastığı inceliyorum. "Muhtemelen haklısın."

Stella bileğindeki banda hayranlıkla bakarak, "Kesinlikle haklıyım," diye düzeltiyor. "Sence-"

"Hepsi senin."

Keyifli bir sırıtışla, "Bu gece ilk Fury'im! Sen de geliyor musun?"

Benim gülümsemem de düşüyor. "Hayır." Midem rahat olsa ve salondaki diğer insanlardan rakip kraliyet ailesi muamelesi görmeyi kaldırabilsem bile Ashby'nin orada olma ihtimali neredeyse kesin. "Hm. Ballsy bu gece dövüşmüyor mu?"

Stella dudağını ısırıyor, ama ben yine de karşılık veren gülümsemenin kırılma tehdidini görüyorum. "Sanırım öyle. İyi biri mi?"

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak cevap veriyorum: "West End'den, muhtemelen. Gidip bir bakmalısın. Friday Night Fury her zaman çok eğlencelidir."

"Ama senin için değil mi?"

Burnum kırışıyor. "Eskisi gibi değil."

Stella her şeyi insanların ona verdiğinden daha iyi anlıyor. Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Aile DNA ve posta kodlarından daha fazlasıdır. Eninde sonunda bunu hatırlayacaklar."

İfadesi olması gerektiği kadar rahatlatıcı değil. Prenses olmaya karar verdiğimde, Dükler ve West End'in her zaman yanımda olacağını *biliyordum* çünkü onlar benim ailemdi. Ama Ashby'nin babam olduğu gerçeğini öğrenmek... Bu her şeyi değiştirir, değiştirmemesi gerekse bile. Çok fazla sır var. Çok fazla bilinmeyen. Bu bilinmeyenlerden biri de taşıdığım bebeğin babasının tam olarak kim olduğu.

Bu aklımdan çıkarmaya çalıştığım bir şey çünkü ne önemi var ki? Hepsi kendilerinin olduğunu iddia edecek, ancak ortaya çıkarılmamış katmanlar arttıkça - yalanlar ve aldatmacalarla dolu nesiller, her zamankinden daha fazla merak ediyorum: kendimi neyin içine soktum?

BALLSACK DÖVÜŞÜ KAZANDI.

Bunu biliyorum çünkü Stella tüm hafta sonunu bu konuda övgüler yağdırarak geçirdi ve bu da bir şekilde 'cılız' Beta Rho'yu alt ettiğinde kaslarının ne kadar dalgalandığını eksiksiz bir şekilde anlatmasını gerektirdi.

Pazartesi geldiğinde, PNZ'den haftalık 'iyiliklerim' için bir heykel gibi durmak anlamına gelse bile, dışarı çıkma bahanesi için minnettar oluyorum. West End'deki üçüncü haftamın başındayım ve aldığım her hediyede aklımın bir köşesinde saatin tik taklarını duyabiliyorum. İki haftadan kısa bir süre sonra Ashby'lere geri döneceğim ve midemi kemiren huzursuzluk beni yaklaştıran her gün daha da çalkantılı hale geliyor.

Siyaset bilimi dersimi inatla şekerleri emerek geçiriyorum ve zorunlu matematik seçmeli dersim olan istatistik dersime koşarken havadaki zencefil kokusuyla aniden duruyorum. Kısa süre önce profesörün eski bir Prens olduğunu keşfettim ki bu hem dehşet verici hem de kullanışlı. Son birkaç haftadır onu göbeğime hüzünlü bir ifadeyle bakarken yakalıyorum, ancak çantamla göbeğimi örttüğümde bundan kurtuluyor. Ama bana diğer öğrencilerin sahip olmadığı özgürlükleri veriyor ve beni bekleyen yeni bir tane buluyorum.

"Sizin için Prenses," diyor ve kapının yanındaki masayı işaret ediyor. Üzerinde dumanı tüten bir elektrikli su ısıtıcısı, kâğıt bardaklar, bir kâse taze zencefil ve poşet çaylar var.

Eğer kendime bir fincan yapmak için dönersem, bu çoğunlukla onun bakmasını engellemek içindir.

Ders sırasında bunu düşündüm ve kimin sorumlu olduğunu merak ettim. Stella bir olasılık, ama Lex'in kendisi olması çok daha muhtemel. Çayı yudumlarken bu düşünce huzursuzca dilimin ucuna geliyor. Böyle bir günde, Prenslerimden gelen her türlü ilgi şüphe uyandırıcı.

Ders bitiminde, çantamı omzuma atıp ayağa kalkmadan ve fincanımı kapmadan önce sınıfın boşalmasını beklemiyorum. Koridorda öğrencilerin nabız gibi atan kalabalığıyla birlikte yürüyor, onların sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

Umarım Lex bu çayın ne kadar faydalı olduğunun farkında değildir.

Hayat Boyu Resim dersimden tanıdığım sıska bir LDZ üyesi bana çarpıyor. Ya da, özellikle de kameradan izleyen gözlere öyle görünüyor. Nefesim kesiliyor, çay önüme sıçrıyor ve LDZ'li adam dudaklarında bir özürle arkasını dönüyor.

Kim olduğumu anlayana kadar.

Ağzı huysuz bir kısıklıkla yukarı kalkıyor. "Şuna bakın. Prensesin memeleri şimdiden sızmaya başladı."

Etrafındaki diğer insanlar da kahkahalara katılıyor, bardağı yakındaki bir çöp kutusuna atarken sıcak öfke diyaframımı kavrıyor. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakınıyorum. Ancak planladığım gibi, onu hemen yanımda buluyorum.

Kadınlar tuvaletinin kapısı.

Kapıyı iterek geçiyorum, kapı kapandığında bile alaylarının sesi hâlâ duyulabiliyor. Yine de bunun üzerinde durmak için kendime zaman vermiyorum. Kardeşlik üyelerinin -hepsinin, her evin- anlayamadığı şey de bu. Onlar da en az benim kadar bu oyunun piyonları. Hepimiz bir şekilde Kraliyetimize hizmet ediyoruz. Benimle onlar arasındaki fark, bunu biliyor olmam.

Tezgâhların altını tarıyorum ve temiz olduğundan emin olduğumda, kimsenin kullanmayacağını bildiğim için sıranın sonundakine giriyorum. Fayansların arasında bir yerde gözetleme deliği olmasıyla ünlü olması genellikle insanları uzak tutuyor.

Hızlıca çalışarak eski MP3 çalarımı çıkardım ve aradığım parçayı buldum, sesin meraklı kulaklara ulaşacak kadar iyi olmasını umuyordum. Çalma düğmesine bastığım anda, yumuşak burun çekişlerim odayı dolduruyor. Yaklaşık üç dakika içinde hıçkırıklara, beş dakika sonra da gergin hıçkırıklara dönüşüyorlar. Bu da sonunda ıslak, korkunç bir öğürme sesine dönüşecek. Evet, burada tam bir karmaşa içindeyim. Burası kesinlikle ruhu zayıf olanların yaklaşması gereken bir durak değil.

Toplam yirmi dakikam var.

Hiç vakit kaybetmeden parmaklarımı fayansın üzerinde gezdirip arıyorum. İnsanların bu bölmede bir gözetleme deliği olduğuna inandığını düşünmek çok komik, sanki Forsyth'teki herhangi bir adam sadece *bakacak* kadar kendini tutabilirmiş gibi.

Gözetleme deliği yok.

Koca bir giriş kapısı var.

Sessizce açılıyor ve kiremitli paneli kaldırıp kabinin diğer tarafına yaslamama izin veriyor. Ellerimin tozunu alıp eğilerek içeri bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum: karanlık ve örümcek ağları. Yine de bunun için bir şey yok. Bu toplantıyı iki haftadır titizlikle planlıyorduk ve bu elime geçen tek şans olabilir.

Uzun bir nefes alarak kendimi destekliyorum, bir ayağımı deliğin içine itiyorum, çömeliyorum ve içeri giriyorum.

Kadınlar tuvaleti ile ana hizmet erişim odası arasındaki bu tozlu boşluğa ilk kez girmiyorum. Geçen Çarşamba günü kullanışlılığını doğrulamak için biraz deneme yapmıştım, bu yüzden bir sonraki erişim kapısının genel konumunu biliyorum.

Nefesimi tutarak paneli dışarı doğru itiyorum.

Binanın bu bölümünde hiçbir işçinin bulunmayacağından emin olmak için zamanlama yapmış olsak da, odaya girmeden önce yine de temkinli bir şekilde dışarı bakıyorum. Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra paneli tekrar duvara yerleştiriyorum ve loş odanın arka tarafındaki kapıya doğru hızlı bir adım atıyorum.

Sonra merdivenlerden aşağı iniyorum.

Aşağı inerken gizli geçitler ve bodrumlar bulmanın ironisi gözümden kaçmıyor. Sanırım prensesi saraydan çıkarabilirsiniz ama sarayı prensesten çıkaramazsınız.

Hedefim merdivenlerin altından ancak bir düzine metre ötede, üzerinde "*Sadece personel. Uzak durun.*"

Kazan dairesi.

Arkamı bir kez daha kontrol ettikten sonra kapıyı çekip açıyorum ve içeride kayboluyorum. Burası gürültülü, kazan makineleri kalp atışı gibi gümbürdüyor, ama bundan daha kötüsü, bunaltıcı. İçeri girer girmez kumral saçları savruluyor, iri gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Başardın!" Öykü'nün yüzünde bir gülümseme beliriyor ama gerginliğini görebiliyorum. "Hem de tam zamanında. Sorun yok değil mi?"

Çantamı bırakıp ceketimin fermuarını açıyorum. "Her şey planlandığı gibi gitti. Eğer Pace tuvalete dinleme cihazı yerleştirdiyse tek duyabileceği benim ağlamam ve kusmam olur." Saçlarımı toplarken kaşlarımı çatıyorum, sıcak şimdiden tenimde ter damlacıkları oluşturuyor. "Bahse girerim mastürbasyon yapıyordur."

Öykü tepki veremeden kapı tekrar açılıyor ve ikimiz de odanın kenarına doğru sıçrıyoruz. Gelen Lavinia'ydı, bizi karşılarken burnunu kırıştırıyordu. "Kahretsin, burası sauna gibi."

"Bu da herhangi bir teknik ekipman için kötü," diye açıklıyorum kazanı işaret ederek. "Ve mikrofonlarla uğraşmak için çok gürültülü." Fikir sağlam. Pace ve diğer Prenslerin -hatta Ashby'nin bile- üniversitenin bodrumundaki kazan dairesini gözetlemek için bir nedenleri yok. Monarch'larla buluşmak için en güvenli yer orası. Bunu biliyorum. Bunu ben buldum.

Yine de kanım endişeyle dolup taşıyor, adrenalin odaya yayılan sıcakta bile dişlerimin takırdamasına neden oluyor.

Eğer tekrar yakalanırsak.

Lavinia hemen kazağını çıkarmaya başlar. "Tanrım, Freddy Kreuger burada patlayacakmış gibi hissediyorum. Yeni bir plana ihtiyacımız var, değil mi? Görünüşe göre Prensler diğer bölgelerde casusluk yapmakta bir sakınca görmüyorlar. *Ugh.*"

Story yüzünü buruşturarak kendini yelpazeledi. "Evet, sanırım Kraliyet

sınırlarına olan sadakatlerini hafife almışız."

"Hiçbir yer güvenli değil," diye katılıyorum, endişeyle kapıya bakıyorum.

"Hiç söyleyemedim ama," diye başlar Lavinia, sönerek. "O gece sana olanlar... Seni bilgi için asla zorlamamalıydım-"

"Hayır." Bunu anında kapattım. Lavinia ve ben ilk kez *gerçek anlamda* konuşma fırsatı bulduk. Artık birlikte yalnız kalmamıza izin verilmiyor. Dükler Ashby ile yaptıkları anlaşmanın bazı sınırlarını zorlamaktan memnun görünüyorlar ama bu sınırı asla. "Spor salonuna giderek risk alan b e n d i m. Daha iyi bilmeliydim."

"Stella'nın sana önerdiği kaçış yolunu kullanmalıydın," diye söyleniyor Lavinia. "Her şeyi ayarlamıştık. Ballsy'nin kuzeni seni Northridge'e götürecekti, orada Marcus'un kız kardeşi seni bekliyordu-"

"Kraliyet savaşında West End ve South Side'ı birbirine karıştırmak. Hayır, teşekkürler," diyorum. "Ayrıca, Ashby'nin *kanlı* varisinin gitmesine bu kadar kolay izin vereceğini mi sanıyorsun? Beni dünyanın öbür ucuna kadar takip eder."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor Lavinia. "Dükler beni Düşes olarak ilk aldıklarında kaçmamamın bir nedeni vardı. Babam peşime düşerdi. Krallar kızlarını kolay kolay bırakmazlar - bizim değerimizi anlamasalar bile."

Story mırıldandı, "O zamanlar Verity'nin onun kızı olduğunu bilmiyorduk."

"Bunun hakkında konuşmanın bir anlamı yok. Hamilelik testini yaptığım gün bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını kabul ettim." Sıcak, nemli havadan derin bir nefes alıyorum. "Şimdi yapabileceğim tek şey bunu avantajımıza kullanmak."

"Avantajımız mı?" Lavinia yanağındaki bir damla teri silerek soruyor.

"Kusma ve öfke nöbetleri arasında bunu düşünüyordum," diye açıklıyorum. "Doğu Yakası'nda hâlâ erişimim var - şimdi her zamankinden daha fazla."

"Ver..." Öykü bileğindeki kelepçeyi çevirerek iç geçiriyor. "Artık çok tehlikeli. Eğer Prensleri alt etmek istiyorsak-"

"İndirmek istediklerimiz aslında onlar değil," diye çıkışıyorum. "Bakın çocuklar, bu üçü? Onlar Lordlar ya da Dükler gibi değiller. Pozisyonu istedikleri için zirveye tırmanmadılar. Silah oldukları için kendi istekleri dışında Prens yapıldılar." İkisi de dikkatle dinliyor, bu da kendimi daha az aptal hissetmemi sağlıyor. "Güçlü silahlar, evet, ama sonuçta *o*. Anlamıyor musunuz?"

"Kral Ashby'yi mi kastediyorsun?" Lavinia sorar.

"Eğer East End'in bir hastalığı varsa," diye başımı sallıyorum, "o zaman onu sıfırıncı hasta olarak düşünebilirsiniz."

"Öykü, Lavinia'dan bana bakarak, "Peki aynı zamanda baban olan bir Kralı nasıl alaşağı edeceğiz?" diye soruyor.

Lavinia elini kaldırır. "Bazılarımızın bu alanda biraz deneyimi var. Sarayın altında gömülü patlayıcı olup olmadığına bakmamı ister misiniz?"

Tanrım, komik olsaydı gülerdim ama burası cehennem gibi bir yer. "Bu benim savaşım. Keşke hala ilk hayalimin peşinden gittiğimi söyleyebilseydim ama gerçek şu ki, gitmiyorum. Bunu yapıyorum çünkü sekiz aydan kısa bir süre içinde onun torununu doğuracağım. Ve onun silahlarından biri de babası olacak." İşte bu. Geceleri uyuyamadığımda aklımdan bunlar geçiyor. "Bu, mezun olduğumuzda bitecek bir Royalship değil. Hayat bu."

Anlayışla karşılayan Lavinia, "Hayatta kalmak için." diye ekliyor.

Öykü çenesini kaldırır. "O zaman yardım edelim. Plan nedir?"

"Prensler onun silahları ama sadık değiller. Gerçekten değiller." Hava almak için gömleğimin önünü çekiştiriyorum. "Ashby onları demir bir yumrukla kontrol ediyor. İsyankârlığa yer yok ama çatlaklar var. Onları gördüm."

Lex'in kırbaçlandığı kaydı düşünüyorum. Diğerlerinin nasıl hizaya geldiğini. Aşağılık babalarının tacizlerini kabul etmeye nasıl programlandıklarını. Ama her biri bana onun üzerlerindeki hakimiyetinden nefret ettiklerini bildiğim küçük anlar gösterdi.

Öykü'nün gözleri parlıyor ve bir umut ışığı beliriyor. "Onları dönüştürebileceğini düşünüyorsun."

Homurdanıyorum. "Uzaktan bile değil."

"O zaman onları saf dışı bırakırız," diyor Lavinia soğukkanlılıkla. "East End'deki güçleri nedir? Soyadları mı? Çünkü gerçek anlaşma sensin."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Prensleri güçlü kılan şey para, nüfuz ya da isim bağlılığı değil."

Lordlar ve Düklerden farklı olmalarının bir başka yolu da bu. Prensler East End'in kendilerine ait olduğunu düşünmezler. Bu bir zorunluluk. Bir görev.

Hayır, onların gücü tamamen içseldir.

Farkına vararak kısa kesiyorum. "Bu onların bağı. Birbirlerini seviyorlar. Bu dünyada sadık oldukları tek insan onlar. Ashby onları bu şekilde manipüle ediyor, birbirlerine duydukları korkudan yararlanarak. Bu yüzden kalıp savaşıyorlar. Bu onların zayıflığı."

"Yani onların bağını kopardıysanız..." Lavinia alnı düşünceli bir şekilde kırışarak şöyle diyor.

Sırıtıyorum, planın parçaları yerine oturuyor. "East End'i kırıyorum."

6



Verity

Tuvaletten çıkmadan önce koridorların temizlenmesi için biraz zaman tanıyorum. Kampüste yürümek, Güç'teki görünmez bir dalgalanma gibi bir kara mayınına dönüştü. Bir parçası olmasalar bile herkes bunu hissediyor. PNZ frat oğlanları ben yanlarında olduğum anda tökezliyor, DKS oğlanları ise yoluma çıkan herkese korumacı bir şekilde bakıyor. Lordlar açıkça bu boktan gösteriden uzak durmak istiyorlar ve Baronlar hiçbirini umursamıyorlar.

Şeytanın ta kendisi, Regina Thorn, şimdiki Barones'e rastladığımda bu durum daha da belirginleşiyor. Elbette sorun, asansörün yanındaki bir sütuna yaslanmış olan Regina değil.

Şu anda boynunun her iki tarafını emen iki Baron.

Yüzümü buruşturarak köşeyi dönüyorum, stüdyoya çıkan merdivenleri kullanmayı düşünürken ayaklarımı sürüyorum. Ama kaslarım ağrıyor ve Düklerin çatı katında yeterince merdiven çıktım. İsteksizce, yakında hareket edeceklerini umarak bir kez daha bakıyorum. İhtiyacım olan son şey PNZ'den birinin beni başka bir rakip evin Royals'larının yakınında görmesi.

Ne yazık ki, Regina dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyor.

Baronlardan biri -Liam, sanırım- kulağını ısırırken başı geriye eğik, gözleri dalgın. Diğer tarafındaki ikinci Baron çıplak kalçasını avuçluyor, eteğini kaldırıyor. Bu hareket içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, ellerini onun teninde bu şekilde görmek çok sahiplenici ve tanıdık geliyor. Sanki...

Sanki *gerçek* aşıklarmış gibi.

Liam kulağına, alt dudağını ısırmasına neden olan bir şey fısıldıyor ve adam göğsünü ellemek için uzandığında, kız alçak, acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Her iki Baron da dikkatleri dağılmış bir şekilde kıkırdıyor, elleri kızın üzerinde, çekiyor, sıkıyor ve okşuyor.

Bir an için onun yerinde olduğumu hayal ettim. Baronlarla

değil.

Prenslerle birlikte.

Kesinlikle, Wicker parmaklarını iç uyluğumda gezdirip eteğimin altına daldıran kişi olacaktı. Pace, üstümden göğüs uçlarımla alay eden, herkesin içinde olmasaydık bana yapacağı edepsiz şeyleri kulağıma fısıldayan kişi olurdu. Sadece, belki de bu gerçekten Lex olurdu, sarayın muayene odasında beni orgazma götüren sessiz, derin sesinin anıları zihnimde çınlıyor.

Bu fanteziden sıyrılmam uzun zaman alıyor... fantezi mi? Ama bu pek doğru bir kelime değil. Kıskançlık belki. Onların yumuşak yoğunluğu her zaman bir ev kızı olmanın gerektirdiğini düşündüğüm şeydi, tutku, zevk ve samimiyetle.

Ama ben bunu hiç anlamadım.

Onları izlerken, yüzümdeki ifadenin istatistik profesörümün göbeğime bakarkenki ifadesine çok benzediğini hayal ediyorum. Baronlar ürkütücü ama Baroneslerini seviyorlar. Onu okşuyorlar, tutuyorlar, yiyorlar.

Ve gözlerim Baron'un elinden yukarı doğru kayarak aniden Regina'nın gözüne takıldığında, yüz ifadesi eski Prensler tarafından aval aval süzüldüğümde benimkine benziyor olmalı: ekşi, kırgın ve kızgınlık dolu.

Hazırladığı saçmalıkları dinleyecek havada olmadığım için dönüp merdivenlere yöneliyorum. Kapı ağır ve merdiven boşluğuna girdiğimde sessiz ve tenha. Yine de, nefes almadan önce tam bir kat tırmanıyorum, derimin altındaki bu ani elektrikten kurtulmaya çalışıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, ağzımda ve kalçalarımın arasında tükürük birikiyor...

Slam.

Aşağıdaki ağır kapının kapanma sesiyle irkiliyorum ve bir Baron'un beni takip ettiğinden korkuyorum. Sy, West End'e döndüğüm ilk gece beni oturtmuş ve gerçek bir Prensesin - Prenslerin yüzüğünü takan ve onların çocuğunu taşıyan birinin - diğer tüm Kraliyet kadınlarından daha fazla tehlikede olduğu konusunda beni uyarmıştı.

Endişeyle tırmanmaya başlıyorum ama arkamdan gelen hızlı ayak sesleri beni daha da hızlı itiyor, davetsiz misafirden kaçmak için acele ederken baldırlarım yanıyor.

Bir sonraki kata henüz ulaşmıştım, nefes nefese kalmıştım, elim kapı koluna uzanmıştı ki bir el yüzeye çarptı. Şok olmuş çığlığım, beni arkamdan sıkıştıran iri, erkeksi forma olduğu kadar kuvvete de borçluydu.

Alçak, hırçın bir ses kulağıma doğru konuşuyor. "Kalp monitörünü kullanmıyorsun."

Nefes nefese, kehribar rengi gözlerle karşılaşmak için dönüyorum. "Lex! Tanrım, beni korkuttun!"

Kalp monitörü takıyor *olsaydım,* nabzımın panikle dört nala attığını bilirdi çünkü Lex'in yüzü öfkeden taş kesilmiş. Bir an için kazan dairesindeki toplantıyı bildiğine ikna oluyorum ve varlığımın her hücresi cezaya hazırlanıyor.

Gergin çenesi dişlerini gıcırdatarak konuşuyor. "Talimatları bıraktım."

Kapı tokmağını çeviriyorum ama avucu hâlâ kapıyı kapalı tutuyor. "Ciddi misin?" Homurdanıyorum, nafile bir çekiştirme yapıyorum. "Benimle ayda bir muayene hakkın var. Ne eksik ne fazla. Vücudum üzerindeki saplantılı kontrol ihtiyacını beslemek için sana bir cihaz takmayacağım."

Beni kapıya doğru itiyor, vücudu sırtıma tuğladan bir duvar gibi dayanıyor. "Kafan karışmış gibi görünüyor," diye tıslıyor başımın yan tarafına. "Üç haftayı bir batakhanede geçirecek olman bedeninin bize ait olmadığı anlamına gelmiyor."

Burun deliklerim alevlendi. "Bırak
beni gideyim." "İtaat edene kadar
olmaz."

Saraydaki son gecemde söyledikleri aklıma geliyor.

"Bana güvenmene ihtiyacım yok. Sadece bana itaat etmene ihtiyacım var."

Çenemi sıkarak ısrar ediyorum, "İtaat ediyorum."

Omzumdan tutup beni döndürüyor ve sert yüzeye doğru itiyor. Ancak o zaman öfkeli yüzünü tam olarak görebiliyorum. "Sen buna metrik tonlarca kafein yutmak mı diyorsun? Çünkü bana verilen özel talimatın asla kahve

içmemem yönünde olduğuna eminim."

Kafein mi?

Toplantıdan haberi yok, farkındayım.

Çenem düştüğü için rahatlamam kısa sürdü. "Bunu nereden biliyorsun?" Son birkaç haftadır kahve alırken çok dikkatli davranıyorum, kendim bile almıyorum, bunun yerine yasadışı, suç teşkil eden bir şey gibi teslim ettiriyorum.

"Biz her şeyi biliyoruz." Lex alay ediyor, gözlerini göğsüme indiriyor. "Tıpkı şu anda azgın olduğunu bildiğim gibi. Bunu bir reklam panosu gibi yayınlıyorsun."

"Ne?!" Ona bakakaldım, sıcak öfke derimin yüzeyine yükseldi. "Değilim!"

Mekanik bir şekilde sıralamaya başlar: "Kızarmışsın. Terlisin. Hızlı nabız. Göz bebeklerin büyümüş. Artı," bana bir fiske vurmak için aramıza uzanıyor, "meme uçların camı kesebilir." Kekeleyerek elini tokatla uzaklaştırıyorum ama o devam ediyor. "Hamilelik hormonları, Prenses. Barones'in koridorda parmaklanmasını seyrederken ağzının suyunu akıtmaktan çok daha fazlasını yapacaklar, o yüzden beni iyi dinle." Bunu çenemi kavrayıp gözlerimi kendisine çevirmeye zorlayarak noktalıyor. "Sana gönderdiğim her şeye ihtiyacın var, eczanede senin için özel olarak yaptırdığım vitaminler de buna *dahil.* Folik asit, iyot ve D, C, A, E ve F vitaminleri içeriyorlar, bu da *onları al* ya da başka bir şey anlamına geliyor."

Tutuşuna karşı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Zaten her şeyi bildiğine göre, hapların midemi bulandırdığını da biliyor olmalısın. Hiçbir şeyi zar zor midemde tutabiliyorum."

Başparmağı yanağıma saplanıyor, gözleri sertleşiyor. "Umurumda değil. Onları zinde tutmanın bir yolunu bul çünkü yedi ay sonra vücut dediğin o zehirli atık çöplüğünden çıkacak bebek o kadar sağlıklı olmalı ki bilime meydan okusun."

"Neden umursuyorsun ki?" Avuç içlerimi omuzlarına yerleştirip onu itiyorum. "Beni doğru düzgün beceremedin bile. Senin olmadığına eminim."

Lex neredeyse tökezliyor ama hemen düzeltiyor, eli sıkılaşıyor ve kelimelerin olması gerektiği gibi diken gibi indiğini görüyorum. Gözleri parlıyor ve beni kendine doğru çekerek, "O senin de değil. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, hepimiz için o kadar iyi olur."

Yutkunarak kehribar rengi gözlerinin arasına bakıyorum ve Kraliyet Temizliği sırasında bana dik dik bakan aynı gözleri çok net bir şekilde hatırlıyorum. Keşke bakmasalardı diye düşünürken, gözlerim dolmaya başlıyor. "Sen en büyük piçsin

"Ağlama, çığlık atma ya da vurma isteğimi bastırarak söylüyorum. "Senden o kadar nefret ediyorum ki-"

Aslında bunun olacağını görmüyorum.

Bir an onu incitmek için yanıp tutuşuyorum, sonra ağzı benimkine çarpıyor.

Çıkardığım ses zar zor insani, dili dudaklarımın arasına girerken parmaklarım gömleğinin kumaşını pençeliyor. Eli bileğimi kavrıyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Çayı düşürüyorum, kâğıt bardak bir gümbürtüyle yere çarpıyor, ılık sıvı ayak bileklerime sıçrıyor.

İyi hissettirdiğinden değil, çünkü hissettirmiyor. Bunlar az önce Baronların kadınlarına bahşettiklerini gördüğüm şefkatli, şehvetli okşamalar değil. Saçlarıma bir yumruk atıyor, yüzümü ona doğru çekiyor ve bu acıtıyor. Hepsi acıtıyor. Günlerdir hassas olan göğsümü avuçladığında, ağzına doğru çığlık atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Onun yerine, karşılık veriyorum. Uzanarak, parmaklarımı düzenli bir topuz haline getirilmiş saçlarına geçiriyorum ve lastiğinden kurtarıyorum.

Lex homurdanıyor, kalçalarını benimkilere doğru itiyor.

Ancak o zaman geri çekiliyorum, şok olmuş bakışlarım onunkilere kilitleniyor. Kalçamdaki sertlik bir marka kadar sıcaktı. "Sen... kafayı mı buldun?" diye soruyorum, sesim hayranlık ve korku karışımı. "Lagan." Beni kapıya sıkıştıran kişi bu. Lex değil, onun vahşi, acımasız ikinci kişiliği. "Yapma bunu."

Bir yumruk kapıya çarpıyor, başımın iki santim ötesinde. "Bana bir daha asla öyle deme!" diye kükredi.

Yanıldığımı hissederek irkiliyorum. Gözleri karanlık ama temizlik sırasında beni o masanın üzerine iten çılgın adamın gözleri değil. İki ton daha koyu. Bunu daha önce de görmüştüm. Bir sonraki uyuşturucusuyla arasına hiçbir şeyin giremeyeceği yüksek bir meblağın peşinde koşan bir adam.

Bu da henüz içmediği anlamına geliyor.

Kendime bu yüzden ona geri döndüğümü, ağzını başka bir sert, morartıcı öpücükle aldığımı söylüyorum. Ama bu sadece yarısı doğru. Diğer yarısının çıkardığı sert sesle bir ilgisi var, elleri beni ele geçirilmiş bir adam gibi kavrıyor. Ellerinden biri kabaca kısa eteğimin altına kayıyor ve külotumun üzerinden beni okşuyor. Hareketlerinde sıcaklık ya da şefkat yok. Beni uykusunda beceren sessiz bir canavar o. Ama burada uyanık. Ne yaptığını biliyor. Sadece sikinde değil.

Bu istemekle ilgili değil.

Bu ihtiyaçla ilgili.

Sonraki kelimelerini sıkılmış dişlerinin arasından çiğneyerek boğazıma tıkıyor. "Biliyordum amına koyayım. Sırılsıklam olmuşsun. Bütün gün böyle dolaşıyorsun, değil mi? Sırılsıklam, birimizin seni bulmasını bekliyorsun?"

"Siktir git," diye homurdanıyorum, külotumun köşebentini yumruklayıp aşağı çektiğinde ani bir inilti öfkemi bastırıyor. Parmak eklemleri klitorisime sürtünüyor ve ben de baskıyı kovalıyorum, iki kalın parmağını içime kaydırdığında uzun bir inilti çıkarıyorum. Onları içeri ve dışarı pompalıyor, omzu görüşümü engelliyor, beni kenara çekerken kayıyor ve esniyor. Elim saçlarında dolanıyor ve onun sikini içimde hissetmek için utanç verici bir çaresizlikle nefes nefese kalıyorum. Aklımdan geçenleri okumuş gibi parmaklarını çekiyor, tokasını gevşetiyor ve pantolonunu indiriyor.

Kemer tokasının şıngırtısını duyduğumda ne olduğunu anladığımı sanıyorum, daha da yaklaşırken gergin, hızlı nefes alışlarının sesini, ama bu ani *ıslak-sert-ihtiyaç* sisi içinde gerçekten kaydedilemeyecek kadar bulanık.

Ta ki iri eli aniden dizimin altından geçip beline dolanana kadar. Beklediğimden daha hızlı bir şekilde, sikinin başı kaygan ve güçlü bir hamleyle içime giriyor. Ona durmasını, bunu istemediğimi söylemek için ağzımı açıyorum -ya da onu- ama dişleri boynuma dayanıyor, keskin ve acı verici, içeri girerken tenimi deliyor.

Düşünmek için bir dakikam olsaydı, bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünebilirdim. Bunu koridorda yapıyor olmamızın ne kadar boktan olduğunu. Bu adamdan nefret ediyorum. O da benden nefret ediyor. Arkaik, dengesiz bir zorunluluktan başka bir şeyle bağlı değiliz.

Ama *tanrım,* iyi hissettiriyor.

Sıcak nefesi boynumu yıkarken düşünebildiğim tek şey bu. Çığlığım merdiven boşluğunun duvarlarında yankılanıyor ama o kendini kaybetmiş, serbest bırakılmış bir hayvan. Kalçaları acımasız, derinlere vuruyor, bacaklarımı güçsüzleştiren o noktayla buluşuyor. Daha sıkı temas için mücadele ediyorum, vücudundaki her kasın beni daha derinden, daha sert becermek için esnediğini ve büküldüğünü hissediyorum. Beni tutuyor, vücudum bir bez bebek gibi gevşek ve tırnaklarımı boynunda sürüklüyorum, sıkıca t u t u y o r u m .

Onun itişlerine kendi iniltilerim ve homurtularımla karşılık verişim, kalçalarımın onunkilere sürtünmesi, vücudumun aylardır ilk kez *benimmiş gibi* hissetmesi olabilir.

Bu, içime girme şekli, klitorisimin üzerindeki her fırçayı takip eden şok dalgaları, göğüs uçlarım sertleşiyor, göğsünü sıyırıyor. Bu vücut

Tanıdık. Ve ne kadar berbat olursa olsun, orgazm üzerime çöktüğünde, çok doğru geliyor.

Omurgası hemen kaskatı kesiliyor, gözleri kapanırken saç telleri gözlerinin içine sarkıyor. Amım onun etrafında kenetleniyor ve ağzı benimkini kaplıyor, boşalırken bir inilti kaçıyor ve beni duvara sabitliyor.

Kısa bir an için, sadece sert nefeslerimiz ve onun her şeyi kapsayan kokusu, temiz, baharatlı ve açık bir şekilde erkeksi. Aklım başımda olsaydı, onun bir gün geç ve bir dolar kısa olduğu hakkında bir yorum yapabilirdim - zaten hamileyim. 'Organik' depozito benim için boşa gitti.

Ama ben bunu yapamadan, saçlarını vahşice savurarak sikini pantolonuna geri sokuyor. "Vücudun sana ait değil, Verity. Bana ve kardeşlerime ait. East End'e." Ayakta durmaya çalışırken, dölünün ılık damlaları kalçamdan aşağı süzülürken, suskun gözleri karnıma düşüyor. "O bizim bebeğimize ait. Bunu asla unutma."



Sperm lekeli peçeteyi çöpe atarak telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım.

Vivarium: *Gülün dikenlerine dikkat edin; yaprakları arasında bir gölge dans eder.*

Instar: □

Otuz dakika sonra kampüsten çatı katına döndüğümde burayı DKS'nin yüksek rütbeli üyeleriyle dolup taşmış buldum.

"İyi misin?" Ballsack asansörden iner inmez soruyor. Saçlarını ne kadar uzattığını fark ettim. Geçen yıl rehin haftasında kestirdiği saçları artık yok. Şimdi tepesi o kadar uzun ki, aşağı baktığında uçları çocuksu bir elmacık kemiğinin kenarına değiyor.

"Ben iyiyim." Odanın diğer ucuna bakıyorum ve Kaczinski'nin Lavinia'nın bana verdiği battaniyeyi tuttuğunu görüyorum. "Çek ellerini Doug. Onu bana Düşes verdi." Battaniyeyi bir yığın halinde yere bırakıyor ve parmaklarını sehpanın kenarının altında gezdirerek kanepeye doğru ilerliyor.

"Seni ne uyardı?" Ballsack dövmeli parmaklarıyla bir zencefil kavanozunu açarak soruyor. İçindekileri kontrol ettiğinde, koku karşısında yüzünü buruşturuyor ve hemen yeniden kapatıyor.

"Lex." Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, bunalmış bir halde. "Onun bilemeyeceği şeyleri biliyor. Kahve içtiğimi biliyor."

Ballsack bana şüpheci bir bakış atmak için duraklıyor. "Bu kadar mı?"

Başımı sallayarak tezgâhın üzerindeki şişeyi kaldırıyorum. "Ayrıca bu aptal vitaminleri almadığımı da biliyor. Stella'dan başka kimsenin bilmemesi gereken şeyleri biliyor."

Ballsack donakaldı. "Sence Stella ona söylemiş midir?"

"Tanrım, hayır." Buzdolabını açıyorum ve içindekilere duygusuzca bakıyorum. Sonunda acıktım, ama hiçbir şey çekici görünmüyor. "O davetsiz misafir küçük piçlerin burayı dinliyor olması çok daha muhtemel." Hiçbir şey almadan kapıyı çarparak kapatıyorum. "Bir şey bulabildin mi?"

Ballsack omuz silkiyor. "Hayır. Eğer burada bir gözetleme varsa, o zaman profesyonel bir iş olduğu kesin."

Pace. Ya kendisi yaptı ya da kendisinden daha iyi birine yaptırdı. Ama kim? Nasıl? Dükler bütün bloğu sıkı bir şekilde tutmuşlar.

"Düşes ve Remy yatak odanızda." Ballsack başparmağını o yöne doğru uzattı. "Adamların senin kişisel alanına girmesini istemedi."

"Teşekkürler," diyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. Ama onları bulmaya gitmeden önce, başımı eğerek onu biraz daha yakından değerlendiriyorum. "Ee, Eugene. Hizmetçimle aranızda neler oluyor?"

Zencefil kavanozunu karıştırıyor, zar zor yakaladığında hafif bir küfür savuruyor. "Ne demek istiyorsun? Ne dedi o?" Bakışları bir anda yukarı fırlıyor, korku yerini beklentiye bırakıyor. "Bekle. Bir şey mi söyledi?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Ben onunkileri tutmazsam Stella'nın da benim sırlarımı tutmasını bekleyemem."

Yüzü düştü. "Ah. Doğru."

Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. "Bunu, gizliliği iki yönlü işleyen meraklı bir seyircinin sorusu olarak kabul edin."

Uzun bir iç çekişten sonra, "Havalı bir hatun." diyor. Boş boş kavanozla oynarken yüz ifadesindeki çelişkiyi kaçırmıyorum. "Ama bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorum?"

"Laura ile aramızda bir şey vardı," diye açıklıyor. "Ve bunun *aldatma* gibi bir şey olmadığını biliyorum, beni hayalete çevirdiğini düşünürsek. Sanırım bu konuda kendimi tuhaf hissediyorum."

Kahretsin. Son zamanlarda hayatımdaki her şey o kadar çılgıncaydı ki Laura'yı düşünmemiştim bile. "Hâlâ haber yok mu?"

Ballsack kavanozu tezgâha geri koyar. "Bir şey yok."

"Bazen olur," diyorum. Hayat kadınları sadık bir grup, ancak West End'de büyük ölçüde geçici demirbaşlar. Birçoğu için burası yetişkinlikten önceki dünyaya atılan bir adım. Bazı kızlar sınırlarımız içinde kalıyor ama çoğu ayrılıyor. "İnsanlar hayatına devam eder, siz de devam ederseniz sorun olmaz."

Başını sallıyor, yüzünde dalgın bir ifade var. "Sanırım öyle."

Yüzündeki ifadeye bakınca midem bulanıyor. Ben burada üç Prens arasından beni umursayacak birini bile bulamazken, Ballsack iki farklı kadınla ilgilenmek zorunda kalıyor. Forsyth'in bazen neden böyle olduğunu merak ediyorum. Bir uçta ya da diğerinde. Asla gri bir şey yok.

Kavanozu kaptım. "Eğer bir fark yaratacaksa, hizmetçime çıkma teklif etmeni yüzde yüz onaylıyorum."

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Sence evet der mi?"

Talep edilmeyen Ballsack bilgileriyle dolu hafta sonumu hatırlayarak homurdanıyorum. "Bence ihtimaller senin lehine."

Ağzı küçük, komplocu bir sırıtışa dönüşüyor. "Teşekkürler, Ver."

Odanın öbür ucundan gelen bir şeyin kırılma sesi dikkatimizi tekrar hata ayıklama sürecine çekiyor. "Tanrım," diye mırıldandı Ballsack. "Her lanet şeyi denetlemek zorundayım." Weasel'a doğru fırladı. "Sana dikkatli olmanı söylemiştim!"

Oturma odasındaki karmaşadan fırsat bulup yatak odama dönüyorum. Hâlâ buranın benim evim olmadığının farkında olarak temkinli bir şekilde içeri giriyorum ve Remy'yi şifonyerin üzerindeki aynaya bakarken buluyorum. Lavinia yatağın üzerinde duruyor, bir yastığa uzanıyor ve ancak içeri girdiğimde elindeki bıçağı fark ediyorum.

"Sen ne-"

Riiiiiip!

Bıçak kumaşı kesiyor, içi boşaltılmış bir balık gibi dışarı dökülüyor.

"Gerçekten mi?" Dağınıklığa bakarak soruyorum. "Yastığımı dinlediklerini mi düşünüyorsun?"

"Çevrilmedik taş bırakılmadı," diyor yatağa bakarak.

Önüne atlamaya başlıyorum ama Remy önce davranıp bıçağı elinden alıyor. Omzuna nazik bir öpücük kondurmak için eğildi. "Kızarmana bayıldığımı biliyorsun Vinny, ama yatağı olduğu gibi bırakalım. Dolgunun cihazı etkisiz hale getireceğinden eminim."

"Bu adamlar çok acımasız," diye karşı çıkıyor, yıpranmış görünüyor. "Ona göz kulak olmak için her şeyi yaparlar."

Remy ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ama onun yüz ifadesi şaşkınlık doluyken, ben neler olduğunu tam olarak anlıyorum.

"Lav," diye başlıyorum, mahremiyetimiz olmadığı için anında sinirleniyorum.

Ama yumruklarını sıkıyor. "Bu hiç adil değil."

"İzlendiğini mi?" Remy kafasını kaşıyarak sorar. "Yani, o bir Kraliyet mensubu, bebeğim. İşte bu kadar."

Lavinia'nın yüzü asılıyor, ama anladığımı göstermek için başımı sallıyorum. İzlendiğimden değil.

Lavinia özgür ama ben değilim.

Remy buradayken bu konuya giremeyeceğim için, "Pace her şeyin olabildiğince yüksek teknolojili olmasını isterdi," diye yumuşuyorum. Odasındaki güvenlik kamerası kayıtlarını düşününce, her zaman birden fazla açıyla çekim yaptığını ve görüntülerin rahatsız edici derecede net olduğunu hatırlıyorum. Odanın etrafına, köşelere, net görüş açısı olan her yere bakıyorum. "Her şeyi görmek istiyor."

Her zaman.

"Klozet kapağını kontrol ettim bile," diyor Remy gururla, bıçağı mürekkepli parmaklarının etrafında döndürerek. "Sapasağlam."

"İğrenç," diye mırıldanıyorum, omuzlarıma bir ağırlık oturuyor.

"Hapishane kuşunun yetenekleri olduğuna inansam da, tüm bunlar bir üst seviye gibi geliyor." Gözleri Lavinia'ya kayar, aralarında bir anlayış yanıp söner. Ürkütücü bir uyum içinde, "Charlie" derler.

"Charlie?" Ben soruyorum.

"Ashby'nin evcil teknoloji kölesi," diye açıklıyor. "Ürkütücü küçük pislik. Bahse girerim Nick'ten sonra bile birlikte çalışıyorlar-" Hırıltısını bastırıyor. "Eminim o sorumludur. Nick'e ona güvenilemeyeceğini söyledim."

Ne dediklerini duyuyorum, ama Pace... o gece saraydan ayrılmadan önce yatakta benimle konuşma şekli...

"Bütün bunları başkasına bırakmazdı," diye karar veriyorum, rahatsız bir şekilde kıvranarak. Bazen gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Onların enerjisini. Yoğunluğunu. Kaçınılmaz bir uğultu gibi kemiklerime işliyor, omzumun üzerinden bakma dürtüsüyle beni ele geçiriyor. "Bu... onun için kişisel. O kedi, ben fareyim. Her böceği, her gizli kamerayı bulsak bile, onun yedek bir önlemi olacaktır."

"Ne?" Lavinia beni inceleyerek soruyor. "Ne düşünüyorsun?"

Remy'ye bakıyorum. "Lavinia'nın her zaman güvende olduğundan nasıl emin oluyorsun?"

Eli kızın boynuna geliyor, başparmağı kulağının altındaki deriyi nazikçe tarıyor. "Çipli," diyor kayıtsızca, sonra kaşlarını çatıyor. "Seni etiketlemediler mi?"

"Elbette yaptılar," diye yanıtlıyorum boynumdaki aynı noktaya dokunarak. "Ama nasıl çalıştıkları hakkında pek bir şey bilmiyorum. Onu dinlemek için kullanabilir misin?"

Lavinia bu ima karşısında telaşlanmış görünüyor, gözleri Dük'e dikilmiş. "Bekle, böyle bir şey var mı? Siz-"

"Yok artık," diyor, avuçlarını savunurcasına açarak. "Bu sadece bir takip cihazı. Ve Royals bunları baban yüzünden kullanmaya başladı."

Şok içinde kafasını geriye attı. "Affedersiniz?"

"Biliyorsun," diyor Remy, neredeyse benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. "Çünkü onun engerekleri adam kaçırmaya çok meraklılardı."

Lavinia, babasının onu tuzağa düşürmek için yeni bir yol bulduğu bilgisine dalmadan önce konuya geri dönüyorum. "Yani bunu yapabilecek kapasitede olamaz." Dudağımı ısırarak düşünüyorum.

"Peki ya mücevherler?" Lavinia soruyor. "Leydi'nin manşetini takması gerekiyor ve-"

Midem bulanıyor ve fısıldıyorum, "Olamaz."

Tüm gözler elime ve törende bana verilen yüzüğe çevriliyor.

"Çıkar onu," diye tersliyor Remy.

"Yapmayacağıma yemin ettim. Antlaşmalar..." Sözümü kesiyorum. "Ashby onları ciddiye alıyor."

"O zaman ben yaparım." Lavinia bir adım öne çıkıyor ve elimi tutuyor. Parmakları değerli metalin etrafını sarıyor ve çekiştiriyor.

Yüzlerce küçük iğne batması gibi keskin bir acı etime saplanıyor. "Dur! Dur! *Dur*!" Elimi çekerek bağırıyorum. Derim zonklasa da acı anında kesiliyor. "*Lanet olsun, çok acıdı.*"

"Bu da ne böyle?" Lavinia yüzüğün üzerinde beliren kırmızı noktalara aval aval bakarak soruyor. "Yüzüğüne bubi tuzağı mı kurdular?"

"Bir bakayım." Remy elini uzattı. Tereddüt ettiğimde, "Dikkatli olacağım. Sadece bakmak istiyorum." Elimi tutuyor ve ışığa doğru kaldırıyor. "Birkaç kuyumculuk dersi aldım. Mücevherler için kaynak falan." Dar, becerikli parmaklarını metalin üzerinde gezdiriyor, yeşil gözleriyle değerlendiriyor. "Dışarıdan söylemek imkânsız, ama tahmin etmem gerekirse, bunu kim yaptıysa, çıkardığınızda bir tetikleyici yaratmış. Şunlar gibi

Bir otoparka girip çıkarken başak gibi şeyler mi? Tek yön iyidir. Diğerinde ise lastiğiniz parçalanır."

Dehşete kapılıp elimi geri çektim. "Bunu çıkaramaz mıyım?" Ter içindeyim, panikliyorum. Boynumda bir ilmik de olabilir. "Hiç mi?"

Remy omuz silkerek, "Geri çekilmesini sağlayan bir tür kol olmalı," diyor.

İnleyerek tacın uçlarını inceliyorum. "Eğer bu bir hataysa, o zaman sıçtım demektir." Ama Lavinia'nın kül rengi yüzüne bir kez bakınca, mahvolanın sadece ben olmadığımı anlıyorum.

"Yani," diyor Remy, "O parmağa ne kadar bağlısın?"

Lavinia onun göğsüne vurur. "Tanrım, neyin var senin?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Nick'in Perez'in parmağını kesmesine kızmamıştın."

Kadının çenesi düşüyor ama ona dönüp, "Prens Lex başka bir şeyden bahsetti mi? *Özel bir* şeyden?"

O toplantı.

"Haklısın," diye atılıyorum, onun endişeli bakışlarını tutarak. "Yüzük olamaz, yoksa Lex'in haberi olurdu-" Gözlerim Remy'ye kayıyor. "Başka şeyler. Çok daha özel şeyler. Kesinlikle gündeme getireceği şeyler."

Lavinia'nın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kaybolur. "Sanırım bu da bir şeydir."

"Burada olmalı," diye karar verip kollarımı kendime doluyorum. Pace'in sanki ensemde hayalet bir el varmış gibi şu anda bunu izlediği hissinden kurtulamıyorum.

Remy sonunda iç geçirir. "Bakın, alt kata bir sürü müteahhit girip çıkıyor. Nicky ve ben onları üçüncü derece kontrolden geçireceğiz, şüpheli kimse olmadığından emin olacağız."

Başımı sallıyorum, kardeşlik eli boş çıkmaya başladığında kabul ediyorum.

Pace izleyeceğini açıkça belirtti ve Lex de bugün merdiven boşluğunda bunu doğruladı. Yüzüğü çıkarmanın bir yolu yok ve gözetimi bulsak bile ya her şey olmayacaktır ya da Pace onu değiştirecektir.

Bunu kontrol edemem ama onlara ne verdiğimi, ne gördüklerini ve bunu kendi yararıma nasıl kullanacaklarını kontrol edebilirim.

7



Wicker

"BUNU GIYECEK." Giysi torbasını Simon Perilini'nin göğsüne itiyorum, Prensesime bir bakış bile atmıyorum. "Ve saçına bir şeyler yap. Bulvarın bir köşesine aitmiş gibi görünüyor. Babam bunu kabul etmez, biz de etmeyiz."

İki yanımdaki kardeşlerim hareketsiz ve metanetlerini koruyor, duruşlarımız şu anda görünmez sınır çizgisinin birkaç santim ötesinde duran, ellili yılların bir filmindeymiş gibi kambur ve eğilmiş üç Dük'le açık bir tezat oluşturuyor.

Perilini yüzünü buruşturarak, bulaşıcı bir hastalıkmış gibi giysi torbasını uzatıyor. "Ben senin köpek kuaförün değilim. Onu incilerle süslemek istiyorsan, bunu kendin yap."

"Her ne kadar onun bizim küçük fahişemiz olduğunu kabul etmeni takdir etsem de..." Etrafımızdaki boşluğu işaret ediyorum, eskiden bir lokantanın otoparkı olan küçük bir çatlak kaldırım. Şimdi yabani otlar ve molozlarla dolu, rölantide çalışan dört araca ve bir Royals sürüsüne ev sahipliği yapıyor. "Bir anlaşma imzaladık. Anlaşmaya göre Prensesimizi 19 Mart Pazartesi günü saat tam 17:00'de geri alacağız." Uzakta Nick Bruin'in cipine yaslanmış küçük, somurtkan figüre çenemi sallıyorum. "East End'e bu şekilde geçmeyecek."

Onu giydiği kıyafetle tercih eden yanımı görmezden geliyorum. Dantelli çorapların üzerindeki kısa, pileli siyah etek sikimin tam gaz kalkması için yeterli. Ama gözlerim yukarılara, kırpılmış kazağına ve dolgun göğüslerine, boğazının soluk sütununa doğru tırmandıkça, libidom onun kim olduğunu daha çok hatırlıyor.

O yeşil gözlere kilitlendiğim an, çenem sıkıştı.

Lex gergin bir şekilde araya girer: "Prenses saflığın ve zarafetin sembolüdür. O artık bir *anne.* East End'e bir sürtük gibi gelirse, bu affedilmeyecek bir hakaret olur."

"Tanrım, sizi lanet psikopatlar..." Perilini iç geçiriyor ve dönerek giysi çantasını kardeşine uzatıyor. "Git," diyor ve uzakta bekleyen üç kişiye doğru başını sallıyor. Sadece Verity değil. Düklük eğitimi alan küçük Ballsack, kamyonun etrafında amaçsızca dolanırken, hizmetçisi onun yanına yapışmış durumda.

Kollarımı kavuşturarak Nick'in ona yaklaşmasını izliyorum. Nick yaklaştıkça alnındaki küçük şaşkın yarık derinleşiyor, ama ne dediğini duyamayacak kadar uzakta, önünde durduğu anda çenesi öfkeyle düşüyor.

"Burada mı?!" diye bağırıyor ve bakışlarını tüm gücüyle

üzerime çeviriyor. Sırıtıyorum.

Yanımda, Pace homurdanıyor. "İncileri de dahil ettin, değil mi?"

Ona sırıtıyorum. "Tabii ki yaptım."

Uzakta, Verity hışımla cipin arkasında kaybolur. Remington Maddox bu alışverişi etkilenmemiş bir bakışla izler.

"Demek planınız bu, ha? Onu kafese koymak, altınla kaplamak ve gerçekmiş gibi davranmak. Prensler ve Prensesleri hep böyle sahte midir, yoksa siz üçünüz iyi şeyleri mahvetme konusunda özellikle mi yeteneklisiniz?"

Lex duygusuzca, "Özellikle yetenekli," diye cevap verir, gözleri lazer gibi karanlık SUV'a çevrilmiştir.

Beş gergin dakika sonra Verity tökezleyerek dışarı çıkar.

Elbise geleneksel bir kesime sahip, belini sarıyor ve dizlerinin hemen üzerine düşüyor. Yumuşak bir mor, etek ucundan küçük beyaz güller yükseliyor. Ayakkabılar narin, küçük bantlı topuklu ayakkabılar ve kadın uzun, taş suratlı bir anını eğilmiş, tokalarla oynayarak geçiriyor. İşi bittiğinde, yüzü kıpkırmızı, dik durur.

Çenemi kaldırarak sesleniyorum, "İncilerini unutma, tatlım."

Ağzını öfkeyle sıkarak arabanın içine uzanır ve onları çıkarır. İpleri hizmetçisine doğru iterek saçlarını toplamak için döner,

Stella ipi solgun boynuna doladıkça sertleşiyor.

Nick geri dönüyor, mürekkepli kolları esniyor. "Bize bir borcun var." Kaşlarımı kaldırarak Pace'e bir bakış attım.

Pace koyu renkli bomber ceketinin iç cebinden küçük bir hafıza kartı çıkarır. "Gözetleme sırasında Viper'lar hakkında yakalayabildiğim her şey burada." Parmaklarının bir hareketiyle hafıza kartı sınır çizgisinin üzerinden uçar.

Maddox'un eli onu yakalamak için uzanıyor. "Her şeyi mi?"

Pace ona uzun, sert bir bakış atar. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

Topukların kaldırımda çıkardığı tıkırtı aramızdaki mesafeyi bozuyor, Verity nihayet yaklaşıyor. Saatimi kontrol ediyorum, tsking. "Biraz geç oldu ama sanırım bunu görmezden geleceğiz. Bu seferlik."

Perilini bana kuru bir gülümseme veriyor. "Bir dahaki sefere Prenslerin toplu süslenme için yirmi dakikaya ihtiyacı olduğunu unutmayacağız."

Kardeşlerimden birinin cevap vermesini bekliyorum ama göz ucuyla baktığımda Verity'yi içeri almakla meşgul olduklarını fark ediyorum. Neden olduğundan emin değilim. Hamile gibi bile görünmüyor, karnı hala dümdüz. Ayrıca, saçlarını topuz yapmış, boynunun altında mükemmel bir şekilde duran inci dizisiyle...

Sadece bir Prenses gibi görünmüyor. Bir Ashby gibi görünüyor.

Gerçek bir Ashby, etiyle kemiğiyle, güzel ve asil ve Tanrım, soyadımı *onun* soyadı olarak düşünmek zorunda kalmam beni çok kızdırıyor. Ashby hiçbir zaman istediğimiz bir isim olmadı ama Lex, Pace ve beni aile olarak birbirimize bağlayan tek şeydi.

Hiçbir zaman bir şöminenin önünde diz çökmek ya da bir hücrede çürümek zorunda kalmadı. Her yazı azarlanarak ve zorbalıkla, çelloda bir notayı kaçırdığında eline vurulan bir kırbaçla ya da bir oyunu kaybettiği için öfkelenerek geçirmedi. Yorgunluğunu içinde tutarken 'pratik yapmak mükemmelleştirir' cümlesini hiç duymak zorunda kalmadı.

Ashby adını ter ve kanla, eziyet ve öfkeyle kazandık. Onun tek yapması gereken *var olmaktı*.

Yırtık pırtık spor çantasını elinden almak için uzandım. "Arabaya bin."

Tutuşunu sıkılaştırırken, yüksek topukları kaldırımda garip bir şekilde gıcırdıyor. Bruin ya onu yakalamak ya da bana saldırmak için ileri atılıyor.

Hiç fırsat bulamıyor.

Verity elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, gözleri parlıyor. "Ben kendim aldım." Sonra omuzlarını dikleştiriyor, çenesini kaldırıyor ve sınır çizgisinin tam karşısına yürüyor.

Hizmetçisi daha çekingen bir şekilde onu takip ediyor ve geçerken bana temkinli bir bakış fırlatıyor. Ballboy en sonda, çizgiyi geçmeden önce Kralına isteksiz bir baş selamı veriyor.

Perilini, "Ona ya da Prenses'e yapılan her saldırı," diyor, sesi sert, "West End'e yapılmış bir saldırıdır."

Nick Bruin kalçasının yanına sıkıştırdığı tabancasına dokunuyor. "Eğer bunu unutursan, sana hatırlatmanın bir yolunu buluruz."

Güneş gözlüklerimi takıyorum. "Eğer ona terbiyesini öğrettiysen, endişelenecek bir şey yok demektir. Ve eğer öğretmediysen..."

Pratik mükemmelleştirir.

Maddox'un gözlerindeki o bir anlık şüphe parıltısının tadını çıkararak imanın sürmesine izin verdim. Evet, DKS çocukları iyi davranışlarıyla tanınmazlar. Sarayda bir tane olması züccaciye dükkanındaki boğa gibi olacak.

"Başka hiçbir şey olmasa bile, onun tamamını geri alacağın garanti." Lex onlara soğuk bir sırıtış atarak ağzına bir kare sakız attı. "Aşağı yukarı."

~

AKŞAM YEMEĞINI BIRLIKTE YIYORUZ.

"Bir aile olarak," demişti babam. Bu lanet bir şaka.

Güller ve mumlarla süslenmiş masanın başında oturuyor, tepedeki kristal avize en az kadehlerimiz kadar parıldıyor.

Karşımda Pace gömleğinin yakasıyla oynuyordu. Hepimize bu durum için giyinmemiz emredilmişti ama gerçekten değişmesi gereken tek kişi Pace'ti. Verity masanın diğer ucunda oturmuş, boş gözlerle salata tabağına bakıyor.

"Miden nasıl oldu?" Babam tavuğunu keserken soruyor.

Verity'nin gözleri absürd orta süsü üzerinden ona bakmak için yükseliyor. "Öyle değil." Mırıldanarak bir ısırık alır. "Yazık. Miranda hiç sabah bulantısı çekmezdi.

Her gün yataktan hayat dolu bir şekilde kalkardı. O kadar enerjikti ki

Sanırım bir batarya taşıyordu." Yumuşak kahkahası sessizlikle karşılanır. Babamın umurunda değil. Şarap kadehinden bir yudum alıp ekledi: "Ama annen aşağı bir soydan geliyordu. Bazı ebeveynlerin miras bıraktığı şeyler utanç verici."

Pace ve ben bakışlarımızı paylaşırken Verity hareketsiz kaldı. Miranda babamın prensesiydi, ilk çocuğu Michael'ın annesiydi. Onun bizimle alay etmek için kullanılmasına alışkınız ama Verity çatalını öyle sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlıyor.

"Hiçbir fikrin yok." diye cevap verir.

"Ama West End'de katıldığınız o aile yemekleri çok... *tuhaf* görünüyor." Son kelimeyi ekşi bir şeymiş gibi söylüyor. "Burası artık sizin eviniz olduğuna göre, size de benzer bir fırsat sunmamız gerektiğini düşündüm."

Verity bana bakıyor, ağzının köşesi gergin bir yüz ifadesine dönüşüyor. "Teşekkürler."

Ağzımı tıka.

Ashby'ler aile yemekleri *yapmaz*. En fazla Beyefendiler Odası'nda biftek yerken arka planda çıplak kadınlar kıçlarını sallıyor. Onlar bile her şeyden çok iş yemeği. Tüm bu maskaralık ayağıma batan bir başka diken çünkü onun iyiliği için bir şeyleri değiştirdiğini bir kez daha hatırlatıyor.

"Frank'in gitmesine izin verdim," diye aniden açıkladı babam. "Sarayın güvenliği benim kişisel güvenliğimden çok daha öncelikli. Onun yerine Thaddius'u zemin güvenliğinin başına getirdim, bu yüzden çevremizin korunmasıyla ilgili tüm meseleler ondan ve ekibinden geçmeli." Pace'e bir bakış attı. "Anlaşıldı mı?"

Pace kaşlarını çok kötü gizler. "Evet, efendim."

Babam peçeteyle dudaklarını siler. "Peki bu gece kim olacak kızım? Lex mi?" Başıyla kardeşimi işaret ediyor. "Gece boyunca sana göz kulak olabilir," burnunu kırıştırarak, "bölümleri hafifletmek için. Gerçi üçü de daha iyi olur."

Kaşları çatılır. "Bu gece mi? Bu gece ne olacak?"

"İdeal olan tam bir gece uykusu," diyor Peder, Danner için zili çalmak üzere uzanırken. "Önce sana biraz ılık süt verilecek. Bir Prenses asla yalnız emekli olamaz."

"Emekli olmak mı?" Yüz hatlarına alarm yayılır, yeşil gözleri Pace'e dikilir. "Bekle. Bu konuda ciddi miydin? Bu bizim yapmamız gereken bir antlaşma..."

Pace çok dikkatlice bir havucu mızraklıyor. "Birlikte uyuyun. Biri ya da hepsi."

"Prenses'in korunması için," diye açıklıyor Lex, onun bakışlarıyla karşılaşma zahmetine girmeden. Sanki bütün akşam yemeğini onunla alay ederek geçirmişler gibi patates püresine ters ters bakıyor. "Geçmişte hırsızlık olayları yaşadık."

"Saldırılar," diye düzeltiyor babam. "Bu sarayda hiçbir Prensesin savunmasız kalmasına izin vermeyeceğim, en azından varisim ve annesinin. O yüzden seçimini yap kızım."

"Ben-" diye kekeliyor. "Kendimi savunabilirim!"

Lex sessiz bir alay salıyor, hepimiz uyurgezer bir şekilde odasına girdiği ve onunla birlikte olduğu geceleri hatırlıyoruz.

Babam başını kaldırdı, gözleri gerildi. "Saçmalama. Bu iş böyle yapılır. Oğullarım antlaşmaya uymayı ve seni korumayı kabul ettiler ve *edecekler*. Yatmak için birini seçene kadar bu masadan kalkmayacaksın. Tabii senin yerine benim seçmemi tercih etmezsen."

Danner elinde tepside dumanı tüten bir bardak çayla içeri girer. Gergin sessizlikte, odadaki bariz rahatsızlığı umursamadan dikkatlice tabağın yanındaki masaya yerleştirir.

Adam mutfağa açılan kapıdan geçerek gözden kaybolur ve Verity yutkunur. "Wicker." Cevap o kadar gergin ve kısık ki önce doğru duyup duymadığımdan emin olamıyorum. Sonra başını kaldırıp babamın bakışlarıyla buluşuyor. "Whitaker'ı seçiyorum."



Pace'in sandalyesinin arkasında bir ileri bir geri volta atarak, "SİKTİĞİM *KADINLAR,"* diye homurdanıyorum. Yumruklarım sıkılı ve deri koltuktan Lex'in bana güldüğü belli. Dışarıdan değil ama dangalak gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde bunu görebiliyorum. "Onlara haftalarca çöp gibi davranıyorsun ve bir şekilde hâlâ seni istiyorlar. Bu da ne demek oluyor?"

Pace dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor, bir şişe romu deviriyor. "O yapmaz seni *istiyorum*. Muhtemelen en az tehditkâr olan sensin." Kısa kesiyorum, çenem geriliyor. "*Eski-siktiğimin-pardon*?"

Her zaman gerilimi düşüren Lex, Pace'in elinden şişeyi kapmak için ayağa kalkıyor ve sinsice kokluyor, "Daha çok senin onu en az istediğini düşünüyor. Bu taktiksel bir oyun. Oraya git, beynini dağıt ve ona haddini bildir." Omuz silkerek şişeden uzun bir yudum aldı. Eski ilişkimizden beri

Sözleşmelerin süresi doldu, hiçbirimizin 5 saatten fazla ayık kaldığından şüpheliyim.

"Hayır." Başımı sallayarak Lex'in elindeki rom şişesini çekip alıyorum. "Bir daha sikimi alamayacak. Bunun için yalvarsa bile." Bu karara ne zaman vardığımdan emin değilim; sadece vardığımı biliyorum. Verity Sinclaire'i Forsyth'teki diğer kızlardan daha fazla siktim. Peki karşılığında ne aldım?

Sözleşme yükümlülükleri ve sırtımdaki bıçağı.

"Elbette," diyor Pace, uzun ve alaycı bir sesle. "Yedi ay boyunca hiç kedi olmadan gideceksin. Uh-huh." Bana neden gözlerini devirdiğini biliyorum. İrade gücümle pek ünlü sayılmam - konu seks olduğunda değil -Ama Verity bana ihanet edince işler değişti.

Ona bu gücü ben verdim.

Aletimle.

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum ve şüpheci sessizlik karşısında daha yüksek sesle. "Ben varım!"

Lex iç çekerek şişeyi geri alır. "Önümüzde uzun bir yol var, Wick. Bunu katlanılabilir kılmak için elinden geleni yap, tamam mı?"

"Siktir et!" diye bağırdım. Yanımdaki Effie sesimin yüksekliğinden ürkerek ciyaklıyor. Nefes alarak, "Aslında hiçbirimiz onu becermemeliyiz. Burada bir ekip olarak hareket ediyoruz."

Pace dönüp bana baktı. "Sikimi bu işe karıştırma. Bazılarımız bir hatunla seviştikten sonra ona hassas bilgileri ifşa etmeden de sevişebilir."

Bir an onu izliyorum, sonra da Lex'i. O da aynı fikirde görünüyor. "Onu istiyorsun," diye fark ediyorum, iğrenerek. "İkiniz de. Bize yaptıklarından sonra bile, hala-"

Lex gözlüklerini düzelterek, "Kimse onu istediğimizi söylemiyor," diye itiraz ediyor. Babam bu geceki tüm programlarımızı onun için iptal etmiş olsa da yorgun görünüyor. Viper Scratch'e geri dönmediğinden emin olmamın tek yolu bu.

Pace omuz silkerek, "İyi amcık iyi amcıktır," diyor. Ama bu bir yalan. Bunu gözlerinin en soldaki ekrana kaymasından anlayabiliyorum. Sekiz blok CCTV görüntüsü, ortadaki Prenses'in yatak odası, şu anda pencere koltuğunda oturuyor ve aşağıdaki bahçelere bakıyor.

Onun için *salyalarını* akıtıyor.

Ne yazık ki onun için, kız sapığıyla yatacak havada değildir. Arabayla eve dönerken, onun kim olduğunu bildiğini açıkça belirtti.

West End'deki gözetlemeden sorumlu. Verity bir sürtük olabilir ama aptal değil.

Açıkçası, Lex'ten nefret ediyor -aynı odada bulundukları her seferinde ölümcül gerilimi hissedebilirsiniz. Onun vücudu üzerinde bir güç savaşı içindeler ve bu seksi, eğlenceli bir şekilde değil. Folatın faydaları hakkında bir kelime daha duyarsam, o ebeveynlik kitaplarından birini boğazına tıkacağım.

Dürtü hissetmediğimden değil. Sikimi dar, sıcak yerlere gömmeyi özlüyorum; amlara, götlere, ağızlara, göğüslere. Ama en son istediğim şey sikimi o kızın içine ya da yakınına sokmak. O zehirli, bir erkeği öldürecek türden bir zehir.

"Onun ne olduğunun farkındasın, değil mi?" Kardeşlerimin arasına bakıyorum, onların da benimle aynı sonuca varmalarını bekliyorum. "O Michael, ama göğüsleri var."

Mükemmel bir eşzamanlılıkla, Pace ve Lex'in yüzleri buruşuyor.

Pace bana bir bakış attı. "*Dostum*."

Hiçbirimizin Michael Ashby'den nefret ettiğimiz kadar rahat ve güvenilir bir şekilde birinden nefret ettiğinden emin değilim. Bütün çocukluğumuz boyunca, asla ulaşamayacağımız bir idealdi. Gün geçmiyor ki onun bir parçası yüzümüze vurulmasın. Onun gölgesinde, onu kaybetmenin yasını tutmaktan asla vazgeçmeyecek bir adamın çizmesi altında büyüdük. Mükemmel, kusursuz Michael Ashby.

"Onun etinden ve kanından," diye açıklıyorum, monitörde vücudunun tembel kıvrımlarını işaret ederek. Saçları aşağıya inmiş, gevşek, alev gibi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. "Onun yarısı Ashby. Bu da onun her zaman bizden daha önemli olacağı anlamına geliyor." Başımı sallayarak, "Verity Ashby gibi birini öylece beceremezsin. O seni becerir çünkü tüm güç ondadır. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Lex, "O hâlâ *bizim Prensesimiz,*" diyor ama gözlerindeki öfke tohumunu görebiliyorum. "Bir Prens her zaman Prensesi üzerinde hakimiyete sahiptir."

Acı bir kahkaha attım. "Kardeşim, ne zaman anlayacaksın? O hiçbir zaman bizim olmadı. Her zaman *onun* oldu." Monitörde, şakağını cama dayadığını, avucunun camdaki buğuyu temizlemek için uzandığını izliyorum. "Bana sözlerini söyle."

Pace öfkeyle mırıldanarak arkasını döner, "Tamam, onu sikmeyeceğiz."

"Yemin et," diyorum, masasının altında tuttuğu bıçağa uzanarak. "Kanın üzerine yemin et."

Lex alay ederek kolumu sıvayışımı izliyor. "Hadi ama Wick. Bunun için biraz yaşlı değil miyiz?"

"*Lanet olsun Wicker,*" diye bağırıyor Effie, öfkeli bir ses tonuyla başını öne eğerek. Pace ona, bu düşünceye katılıyormuş gibi bir bakış gönderiyor.

Ama yine de ayağa kalkıyor.

Ön kolunu uzatarak, derisini çoktan çizmiş olan kesik izlerini ve mürekkep izlerini görmezden gelmeye zahmet etmiyorum. Her birinin sebebi o. Bir tane daha nedir ki?

Beni bıçağı bileğime doğru itmeye iten şey bu. "Ya o ya biz," diye vurguluyorum, ince deriye sığ bir çizgi çekiyorum. Sonra bıçağı çevirip Pace'e uzatıyorum.

O her zaman benden ya da Lex'ten daha derin kesmiştir. Sol bileğindeki yara izlerinden bazıları çetele bile değil. Onlar sözler; gizli, sessiz, karanlık yerlerde edilen yeminlerin yol haritası. Bu ritüellerden birini ilk kez yaptığımız zamanı hâlâ hatırlıyorum, henüz sivilceli bir ortaokul öğrencisiyken. O söz -babamın cezalarının işe yaramasına asla izin vermemek- hiç bozulmadı.

On yıldan fazla bir süre sonra bile, kanlı bileklerimizin görüntüsü beni hala garip bir huzur duygusuyla dolduruyor. Bedenlerimiz farklı insanlar tarafından yapılmış olabilir ama üçümüzün de kanları aynı renkte.

Duraksayan tek kişi Lex oluyor ve kaşlarını çatarak bıçağı alıyor. "Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyor. "İğrenç derecede hijyenik değil, bahsetmiyorum bile-"

"Yap," diye bağırdım.

Lex çenesini sıkarak bileğinde derin olmayan bir kesik açtı. "Tebrikler, az önce hepimize tetanos aşısı yaptırdın." Bunu ön kolumu kavrayarak noktalıyor, bileklerimiz birbirine sıkıca bastırılmış ve üzerinde sallanıyoruz.

"Kanımın üzerine," diyorum gözünü tutarak.

Lex'in gözleri bileklerimize kayıyor, kan birbirine karışıyor. "Benim kanımla."

Pace de onu takip ediyor, uzun parmakları ön kolumu sarıyor. "Benim kanım üzerine," diye yemin ediyor.

Tatmin olmuş bir şekilde kolunu sallıyorum ve rom şişesini kapıyorum. Teker teker içiyoruz, yüzümüz buruşuk yudumlarla boğazımız zıplıyor.

"Şimdi," diyorum cebimden telefonumu çıkararak. "Yeni bir şeyler bul."

Pace'in gözleri kısılır. "Son zamanlarda mı?"

Telefonu ona fırlattım. "Göğüslerini görmek istiyorum." Özellikle, henüz değişip değişmediklerini görmek istiyorum. Ve karnını. Hepsini. Bilmek istiyorum.

Lex homurdanarak kanepeye geri düşüyor. "Bu çok uzun sürmedi."

"Ben taş değilim, pislik. Anlaşmamız onu becermemek üzerineydi," diye hatırlatıyorum ona.

"Mastürbasyon yapmak sikimi kilitli tutmak için çok önemli olacak. Pratik yapmak," diye hatırlatıyorum, "mükemmelleştirir."

Pace kardeşimize etkilenmemiş bir bakış gönderir. "Evet, bu lanetlenmiş. Ama evet, tabii, siktir et. Elimde mükemmel bir şaplak bankası malzemesi var."

Beş dakika sonra, eski gazete binasının penceresinden çekildiği belli olan bir videoyu kopyalıyor. Geçen ay dosyalanan şirket sözleşmesine göre artık adı *Royal Ink.* Görünüşe göre Dükler, Forsyth'in eski *Royal Gazette'sini* boktan bir dövme salonuna dönüştürüyorlar.

Prensesimizi de çatı katında duş aldırmışlar.

"Al," dedi, telefonu rom şişesiyle takas ederek. "Ama aletini diğer odaya götür. Effie'nin seni mastürbasyon yaparken izlemesini istemiyorum. Onu yeterince yoldan çıkardın."

Sanki onu haklı çıkarmak istercesine kuş kanatlarını çırpıyor ve *"Taşaklarımı yala" diye bağırıyor.*

"Keşke yapabilseydin, güzel kuş," diyorum, odadan çıkmadan önce gagasını okşayarak. Verity'nin o köhne West End duşundan çıkarkenki ilk görüntüsünü gördüğüm anda sikim kalktı. *Kahretsin,* o çıplak, ıslak, pürüzsüz teni görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yatağa uzandım ve bir elimle telefonu tutarken diğer elimle sikimi kavradım. "Hadi Prenses. Eğil ve bana seksi küçük kıçını göster."

Bu video belli ki izlendiğini fark etmeden önce çekilmiş çünkü banyoda sarayda hiç göstermediği bir utanmazlıkla dolaşıyor. Saçlarını havluyla kurularken omuzlarında en ufak bir gerginlik yok, kızıl bukleler iki ton daha koyu ve sırtından aşağı sarkıyor. Havluyu asıp tekrar aynanın karşısına geçiyor. Görüntü hafifçe bozulmuş, sanki mercek kapasitesinin sınırına kadar yakınlaştırılmış gibi. Önemli değil. Sanki büyüyüp büyümediklerini kontrol ediyormuş gibi göğüslerini avuçladığını gün gibi görebiliyorum. Sonra elini bırakıp karnının üzerinde gezdiriyor. Sikim elimde kalınlaşıyor ve ona uzun, pratik bir vuruş yapıyorum.

Orijinal antlaşmalardan kurtulduğumdan beri, boşalmak için her aracı kullandım. Babamın Beyefendiler Odası'ndan canlı çekimler, sert çekirdekli porno siteleri ve hatta Pace'in eski tarz dergileri. Ama ne kadar istemesem de, hiçbir şey beni Prenses'i bilmeden görmek kadar zorlayamaz.

kaydediliyor. Evden taşınarak bize üstünlük sağladığını sanıyor. Siktir et onu.

Pace'e West End'e kameraları nasıl soktuğunu sormadım ama lanet olası pencerelerini bile kapatmadığını bilmek içimi acıtıyor. Gerçek anlamda bizim olmayabilir ama yine de bizim için ve sadece bizim için.

İç çekmesini, bir şişe losyon almasını ve banyonun kenarına oturup ayağını kenara dayamasını izliyorum. Beyaz bir kürecik fışkırtıyor. Elleriyle losyonu baldırından aşağıya doğru masaj yaparak amını doğrudan görmemi sağlıyor. Sikim sızıyor ve başparmağımla ucuna sürüyorum, taşaklarımın sıkılaştığını hissediyorum.

"İşte bu, kaltak." Elleri yukarıya doğru hareket ediyor, kalçalarını ovuşturuyor. "Bizi özledin mi? Keşke her tarafına sürdüğün Prens'inin döllerinden biri olsaydı?"

Zihnimin dolaşmasına izin veriyorum, o amcığın içinde taşakların derinliğinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Seks hiçbir zaman ev hakkında yazılacak bir şey değildi. Atletik değildi. Tutkulu değildi. Yetenekli bile değildi.

Öyleyse neden onun içine koca bir yük fışkırtmanın anısı taşaklarımı bu kadar sıkıyor?

İyi amcık, iyi amcıktır.

Ve Verity Sinclaire Forsyth'deki en iyi amcığa sahip olabilir. İstemeden, onun geri kalanı gibi değişip değişmeyeceğini merak ediyorum. Deneysel olarak, onu yuvarlak ve doluyken siktiğimi hayal ediyorum. Aşağıya bakıp şişmiş karnını görüyorum, içine bir şey koyduğumu biliyorum. Göğüsleri her zamankinden daha dolgun, hatta belki de ağlıyor, dolgun ve rahatlamak için çaresiz. Telefonu bırakıyorum, taşaklarımı tutup sıkıyorum, sikimi çılgınca okşuyorum. İnleyerek, bir roket gibi patladım, her tarafa sperm fışkırdı.

karnım.

Tanrım.

Sanırım *bu* artık benim de ilgilendiğim bir şey.

Temizlenmem ve soyunmam uzun sürmedi. Temiz bir çift boxer çekerken bir an bocalıyorum. Liseden beri bundan başka bir şeyle uyumamıştım. Dişlerimi sıkarak çekmecemin derinliklerinden bir çift eski koşu eşofmanı buluyorum ve öfkeyle ayaklarımı bacaklarından içeri sokuyorum.

Sonra, koridordan yatak odasına doğru yürüdüm, ancak Danner'ı büyük kapının hemen dışında beklerken buldum.

Bir tepsinin üzerinde bir bardak ve bir fincanı dengeliyor. "Prenses için ılık süt," diyor başını sallayarak, "ve senin için bir fincan uyku çayı."

Ceketinin içine uzanıyor ve bir silah çıkarıyor. "Prenses'in korunması için."

"Merak etme Danner," diye iç geçirdim, tepsiyi alırken. "Ben zaten toparlanıyorum."

Prenses'in yatağı gizli çekmeceler ve dolaplarla donatılmış. Silahlar, bıçaklar, şok tabancaları... Aklınıza ne gelirse, Verity bunların üzerinde uyuyordu. Tabii ki bilmiyor, çünkü gecenin bir yarısı içimizden birini hadım etmek için onları kullanırdı. Ama kimse savaşmadan Prensesimize ulaşamaz.

Tepsiyi sabitleyip kapıyı çalma zahmetine katlanmadan içeri giriyorum. Şu anda masasında oturuyor, dizüstü bilgisayarı açık, yanında kalın bir ders kitabı var. Bana zar zor bakıyor, ama baktığında gözlerinin çıplak göğsüme indiğini, sonra tekrar yüzüme döndüğünü görüyorum.

Gözleri kısıldı. "Yüzünün nesi var senin?"

Kıkırdıyorum. "İkimiz de yüzümde hiçbir sorun olmadığını biliyoruz Prenses. Tanrı bunu yaratırken kalıbı kırdı."

"Hayır." Dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalkıyor, ipek bir bornoz ve küçük tüylü terliklerini ortaya çıkarıyor. "Hepiniz..." elini yüzünde gezdiriyor, "kızarmışsınız."

"Sana karşı içimde kaynayan nefretin doğal, erkeksi ışıltısını mı kastediyorsun?" Tepsiyi yatağın başucundaki sehpanın üzerine bırakıyorum, sıvı şıpırdıyor ve yatağa uzanıyorum. Devasa yastıklardan birini ortasına yerleştirip kolumu üstüne koyuyorum ve çay bardağımı kaldırıyorum.

Ah.

Burbonla karıştırılmış.

Danner işini biliyor.

Bana şüpheli bir bakış atıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde. "Rahatına bak."

Şüpheyi anlıyorum. Onu eğilmeye ve pozisyon almaya zorlamadım. Onu sikimi emmeye zorlamadım. Sikimi bile çıkarmadım. Aşağı yukarı, yukarı aşağı.

Sonra bornozunun kemerini çözüyor, ipek omuzlarından aşağı kayıyor. Pace'in çok sevdiği o narin geceliklerden birini giymiş, kıvrık yakalı ve transparan kumaşlı. Evet, cazibesini anlıyorum. Tatlı küçük bakire.

Ve bingo. Sikim sanki *az önce* sürtünmemişim gibi kalktı. Hayır.

Ben bundan daha iyiyim.

Ondan daha iyiyim.

Onda Ashby kanı olabilir ama bende Ashby eğitimi var.

Omuz silkiyorum ve çayımı yudumluyorum. "Sadece uyumak için buradayım, Prenses."

Temkinli bir şekilde yatağın diğer tarafına, kapıdan en uzak olanına geçer. Yatak dört kişi sığacak şekilde yapılmış. İki kez yuvarlansa beni sıyırıp geçmezdi bile. Yine de yatağın kenarına bir tahta gibi kaskatı uzanıyor, kollarını göğüslerinin altında sertçe kavuşturuyor.

Gözlerimi devirerek tepsiden sütü almak için uzanıyorum ve mesafeyi aşarak sütü ona uzatıyorum. "İç bakalım."

Küçümseyerek bakıyor. "Zorunda mıyım?"

"Babama neden onun değerli yatma zamanı geleneklerine karşı çıktığını açıklamak ister misin?" diye sordum. Kaşlarını çatarak elini uzatıyor ve bardağı alıyor. Ona soğuk bir sırıtışla karşılık veriyorum. "İşte babasının iyi kızı."

Gözleri kızgınlıkla parlıyor, ama bardağı ağzına götürüyor ve bir yudum alarak hıçkırıyor.

Sessizce içiyoruz ve bitirdiğimde yatağa yerleşmeye çalışıyorum. Benimki ya da Lex'inki, hatta Pace'in kanepesi kadar rahat değil. Etrafımda sert ve katı bedenlerin olmasına alışkınım. Para yatırırken onunla hiç yatmamamın bir nedeni var. Kardeşlerimin yanında uyumayı seviyorum. Yatağımdaki çarşaflar onlar gibi kokuyor, Verity'yi takip eden iğrenç gül gibi değil. Aynı kokuya sikim Pavlovcu bir köpek gibi tepki veriyor.

Başı yastık barikatının üzerinden fırlıyor. "Yatağı sallamayı kes!"

Şiddetle ayarlarken homurdanıyorum. "Nasıl sallanıyor bu? Bataklıkta boğuluyormuşum gibi hissediyorum, *Tanrım.*"

Oflayıp puflayarak lambayı kapatıyor ve odayı neredeyse karanlığa gömüyor. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda yarı rahat bir pozisyon buluyorum, yine de uykunun gelmeyeceğini söyleyebilirim. Nefes alıp verişlerinin yumuşak kabarışını duyabiliyorum, bu zayıf küçük fısıltı gibi ve bu beni gerginleştirmek için yeterli. Daha önce hiç bir pilicin yanında uyumamıştım. Özellikle de ölümümü isteyen türden biriyle.

"İnsanların saraya girmesiyle ilgili ne demek istedi?" diye sorarak beni üzüntümden uzaklaştırıyor.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne?"

"Kral Ashby, yemekte mi?" Sesi yumuşak ve kısık. "Geçmişteki hırsızlık olayları nedeniyle birinizin burada uyuması gerektiğini söyledi."

Sorulara sinirlenerek nefes veriyorum ve karanlık tavana bakıyorum. "Ne zaman bir prenses çocuk taşısa, risk altındadır. Bu, bazı salakların kendilerine isim yapmaya çalışması için mükemmel bir fırsat."

Gergin bir duraklama oldu. "Sence biri beni gerçekten öldürmeye çalışır mı?

Yoksa bebek mi?"

"Öldürmek mi?" Alay ediyorum. Biraz drama kraliçesi bu. "Amaçlarına bağlı. Babamı devirip tahtına göz dikmek mi istiyorlar? Biri savaş mı başlatmaya çalışıyor? Yoksa biraz daha nüfuz kazanmaya çalışan düşük seviyeli bir Kraliyet mensubu mu? Ölümden çok daha kötü şeyler var *Prenses.*" Yanıma doğru kayıyor ama ben ona doğru bakmayı reddediyorum. "Bir süre önce biri içeri girip kreşin duvarlarını domuz kanına buladı. Bazen bir mesaj yeterlidir."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Kim yaptı bunu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pentagram ve bıraktıkları mesaj Baronlara işaret ediyordu ama ben ikna olmadım."

"Pace'in kameraları yok muydu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Pace hapisteydi."

Küçük "oh "u temkinli bir fısıltıyla ortaya çıkıyor. Güzel. Adamın hapse girmesi en başta onun suçuydu. "Sence kim yaptı o zaman?"

Kaşlarımı çatarak, tersliyorum. "Nereden bileyim? Senin adamın Maddox olacak kadar dengesizdi ama muhtemelen o zamanlar o da kilit altındaydı. Perez, Kontlar için Scratch'le uğraşmak ve kadınları kaçırmakla meşguldü." RIP piç kurusu. "Baronlar olamayacakları çok açık. Asla bir kartvizit bırakmazlar."

"Peki... Lordlar?" diye soruyor.

Alay ederek, "Payne mi? Hayır, kesinlikle onun tarzı değil. Mercer? Sadece ayrılırken evi ateşe verirlerse. Ama Rathbone?" Uzun, sessiz bir an onu düşünüyorum. "O herifin bunu yapabileceğini görebiliyorum. Dramatik olmak için sessiz bir yeteneği var. Gerçi bunun bir önemi de yok. Misilleme yapmak için kanıta ihtiyacımız var ve hiç kanıt yok."

Yine de savunmamızdaki bir zayıflığı ortaya çıkardı. Babam, düşmanlarımızın dış duvarlarımızdan içeri girmeye cesaret edemeyeceklerine dair yanlış bir güven duygusuna sahipti. Belki onun zamanında Kraliyet ailesi sınırlara saygı duyuyordu ama bizim neslimizin öncelikleri farklı. Sonuç olarak, babam derhal güvenliği arttırdı ve DKS'den yeni bir silah sevkiyatı temin etmek için aylarca uğraştı. O gece Prenses'e bir şey olmadı ama kızı ve varisi için riske girmesine imkan yok.

Bu hatırlatma ağzımı küle çeviriyor ve başka bir şey söylemeden Verity'den uzaklaşarak yan dönüyorum.

Uyku beni güve kanatları gibi karşılıyor, bir içeri bir dışarı çırpınıyor. Nefesleri sığ bir sessizliğe dönüştüğünde bile, onu hala orada hissedebiliyorum, sadece... lanet... *var* oluyor. Mastürbasyon yapmayı düşünüyorum ama bu fikir eyleme dönüşmeden önce, uyuklamanın güve kanadı yüzeyini geçip gerçek uykuya dalıyorum.

Hayal kurmakta her zaman çok iyiydim.

Kardeşlerim ve ben küçük birer pislikken ve onlar bu berbat, korkunç kabusları görürken bile, her zaman tatmin edici bir şeyler yaratabilirdim. Üçümüz zencefilli kurabiyeden yapılmış bir evde. Bir ejderhayı öldürmek. En sevdiğimiz hokey takımını yenmek. Sonra, büyüdüğümde, karıncalı, sıkı, ıslak, lezzetli şeyler hayal edebiliyordum. Asla gerçek seks gibi değildi. Kendi rüyalarımda tam kontrole sahibim. İnsanları bağlayan bendim. Onlara binen. Acı veren zevkleri tırnaklarımla koparıyorum.

Ama bazen başka rüyalar da görüyorum.

Yumuşak. Sıcak. Güvenli. Bunlar görüntü değil, sadece bu izlenimler. Memnuniyet ve amaç dolu olma hissi. Her şeyin doğru ve iyi olduğu bilgisi. İş yok. Acı yok. Dürtü ya da hayal kırıklığı yok. Biraz ölümün nasıl olması gerektiğini hayal ettiğim gibi: karanlık ve huzurlu.

Bu gece böyle bir rüya görüyorum ve rüyadan çıkmaya başladığımda bile o sıcaklık devam ediyor.

Kollarımda bir ceset var.

Onu kendime doğru çekerken, aletim hissettiğimden daha uyanık olan umutlu, meraklı bir yaratık gibi canlanıyor. İç çekerek, kasıklarıma yaslanmış sert kıçını tembelce avuçluyorum. Vücudun kıvrımlarını keşfederken nefesim sığlaşıyor, nabzım yükseliyor. İçgüdüsel olarak, yüzümü sıcaklığın içine sokuyorum, dudaklarımı önümdeki boyuna doğru itiyorum.

Elde ettiğim şey bir ağız dolusu saç.

Sinirle dudaklarımı şapırdatarak Lex'in sinirli homurtusuna hazırlıyorum kendimi; kişisel alan ve sabah odunlarımın inatçılığı hakkında homurdanırken yumruğuyla beni itiyor. Yine de hiçbiri gelmiyor.

Onun yerine, bir el dış uyluğuma konuyor ve hafifçe aşağı yukarı hareket ediyor. Kaşlarım uykulu bir şekilde kalkıyor.

Lex olabilir, ama hey.

Güzel kız güzel kıçtır.

Kollarımda dönerken beklenti yavaşça omurgama tırmanıyor, ama-hayır, bu doğru değil. Bu beden küçük, yumuşak ve dayanılmaz derecede tatlı kokuyor,

İki pelüş dudak çeneme hafifçe dokunuyor.

Gözlerimi açtığımda kızıl, karmakarışık saçlarla karşılaşıyorum. "Ne?" Sözcükler boğazıma düğümlenen hırçın bir törpü gibi çıkıyor. Uzun bir an boyunca tek yapabildiğim şaşkınlıkla bir bacağını kalçalarımın üzerinde sallamasını izlemek oluyor, ağırlığı beni sırtüstü yatırmaya zorluyor.

Uyku ve şehvet sisini yararak Verity'nin *üzerime çık*tığını fark ettiğimde, ateşli amını sikimin uzunluğuna sürtüyordu. Yanakları kızarmış, gözleri o kadar ağır ki altında kimin olduğunu gördüğünden bile şüpheliyim. Beynimin bedenime yetişmesi biraz zaman alıyor, kalçalarımın kalkmasının tek nedeni bu, arıyor, ihtiyaç duyuyor ve çok hazırım.

Ağzını iki yana açıyor, aralarından nefes nefese bir inilti dökülüyor.

Ancak o zaman kendime geliyorum ve parmaklarımı kalçalarına kenetliyorum. "Bekle, dur-" Sözlerim dudaklarının dudaklarıma çarpmasıyla yutuldu.

Ayak parmaklarım o kadar sert kıvrılıyor ki bacaklarım titriyor. Boxerımı bir kenara itip sikimi onun daracık, ıslak sıcağına sokmak için hiçbir şey gerekmiyordu. Lex'in dediği gibi onu sertçe becerebilirdim. Ona haddini bildirirdim. Bir tehdit gibi döllerimi içine gömerdim. İkisi de beni suçlamazdı. Ben Wicker Ashby'yim.

Yaptığım şey bu.

Ama elim kalktığında, parmaklarım boğazının narin s ü t u n u n a kenetleniyor, onu sert ve şiddetli bir itişle benden koparmak için. Çıkardığı ses, şaşkın ve yaralı, üzerime dökülen buzlu su gibi.

Geriye doğru uçarak devasa yatağın ucuna kondu. "Hey!" "Ne oluyor lan!" Elimi ağzıma götürüyorum, öfkeyi hissediyorum göğsümün çukurunda öfkeye dönüşüyor. Kaybolan vaatler yüzünden taşaklarım ağrıyor ve kendimi ipek yataktan kurtarmak için uğraşıyorum. "Olmuyor. Olmuyor lan!"

Kafası karışmış görünüyor. Kulübe katıl, benimkinin de kafası çok karışık.

"Beni kullanamazsın," diyorum, sesim kısık ve öfkeli bir şekilde ona bakarken. "Bana yaptıklarından sonra olmaz."

"*Sana ne* yaptı?" diye göz kırpıyor, yeşil gözleri daha da netleşiyor, ateşle parlıyor. "Beni haftalarca bir seks oyuncağı gibi kullandın!"

"Hayır." Yatağın üzerinde yükselerek bağırdım. "Ben yükümlülüğümü yerine getirdim. Az önce her ne olduysa, bunun nedeni boşalmak isteyen azgın bir sürtük olman."

Çılgına dönmüş görünüyor, yeşil gözleri dışarı fırlarken saçları ateşten bir yele gibi. "Ve birdenbire *saldırgan mı oldun*?"

"Seninle mi?" Saate bakarak karanlık, acı bir kıkırdama çıkarıyorum. Saat sabahın altısını geçmiş. Gecemiz sona erdi. "Kesinlikle."

Yatağın etrafında dönüyorum, hala yayılmış olduğu yerde duruyorum, ağzı öfkeyle açılmış bir şekilde çırpınıyor. Onu yaymak, ona istediğini vermek çok kolay olurdu. Sikime istediğini vermek. Kardeşlerime istediklerini vermek...

Ama o zaman kazanırdı.

"Aletlerimizin tadına baktığınızı biliyorum ama bir şeyi çok net ifade etmeme izin verin. Hiçbirimiz seni bir daha becermeyeceğiz. Ben senin prensinim. Bana ve kardeşlerime itaat edeceksin. Çocuğumuzu taşıyacaksın ve doğduğunda sağlıklı olması için dua edeceksin. Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok."

"Bana uyar," diyor ben kapıyı açarken. "Sanki herhangi birinizi becermek istermişim gibi!"

Öfkeli ciyaklamasının üzerine kapıyı çarpıyorum ve avucumu sertliğime bastırmak için aşağı uzanıyorum.

Verity Sinclaire babamızı alabilir. Onun adını alabilir. Onun değerli varisine sahip olabilir. Mor Saray'ı, East End'i ve burada çürüyen her şeyi alabilir.

Ama bize sahip olamaz.

8



Verity

Asansörün önünde onları gördüğümden beri vücuduma olanlar için Regina ve Baronlarını suçlamak İSTİYORUM. Her şey orada başladı - bu ani, zonklayan, hafif yanan istek artık damarlarımda sürekli dolaşıyor. Bu arzuyu doyurduğu için kesinlikle Lex'i suçlamak istiyorum, o merdiven boşluğunda sert ve emin vücudu benimkine çarpıyor, hatırası tekrar eden bir video gibi içimi kemiriyor. Hatta Wicker'ı bile suçlamak istiyorum çünkü her gece odama geliyor, gömleksiz, heykel gibi ve o kadar kibirli ki onu Lex'in yerine koymak, beni bir duvara yaslayıp *idare ettiğini* hayal etmek çok kolay.

Ama hiçbirini suçlayamam.

İçimdeki bu *parazit yüzünden.*

Perşembe sabahı son üç gündür uyandığım gibi uyanıyorum. Uykulu, sıcak, rahat.

Azgın.

O kadar azgınım ki, Wicker'ın nemli nefesini ensemde hissetmek bile külotumu sırılsıklam hale getirmeye yetiyor. Tıpkı dün olduğu gibi, perdelerin arasından süzülen zayıf şafak ışığında uykulu gözlerimi kırpıştırarak donup kaldım. Wicker Ashby o kadar korkunç ki

şeyler. O bir yalancı. Çapkın. Zorba. Kelimeler için bıçakları olan şımarık bir velet. Tek bildiğim, onun gerçek bir katil olduğu. Ne de olsa burası Forsyth.

Ancak tüm bu bilgiler beni onun bir başka korkunç yönüne hazırlamadı.

Ayrıca sarılmayı da sever.

Ne zaman olacağını asla bilemiyorum. Bu kocaman yatağın karşılıklı iki tarafında, birbirimize sırtımızı dönmüş halde uyuyakalıyoruz ve o hep benim tarafımda, bana duyarlı bir pranga gibi sarılmış halde oluyor.

Sabahın loş ışığında, düşünceler hala uykunun etkisindeyken, hayallere dalmak neredeyse çok kolay. Uzun sürmüyor ama bir anlığına gözlerimin kapanmasına ve gerçekmiş gibi davranmama izin veriyorum. Teninin sırtıma değen sıcaklığı, saçlarımı dalgalandıran nefesi, parmaklarının karnıma değen uyku seğirmesi. Bacakları benimkilere dolanıyor, bir uyluğu göbeğime doğru itiliyor, tatlı ve erkeksi kokuyor. Beni öylesine sarmalıyor ki, kendimi ondan ayırma düşüncesi bile tatsız geliyor.

Wicker'ın yalanlarının hiçbiri bunun kadar korkunç değildir.

Sırtıma yasladığı göğsü hareketsiz kaldığında uyandığını anlıyorum. Genişlemiş nefes yok. Kasılmış nefes yok. Donup kalıyor, ardından gelen sessizlik hissedilir bir dehşet. Nefes almaya bile cesaret edemediği bu iki saniyede, geniş avucu kalçama doğru yükselirken, o da biraz rol yapıyor mu diye merak ediyorum.

Ve sonra beni yataktan itti.

"Ah!" Kenardan yuvarlanırken kaşımın çıkıntısı komodine çarpıyor, başıma bir şimşek çakıyor. İnişi hissetmiyorum bile, uzun, acılı bir tıslamayla alnımı kavramakla meşgulüm. Görüşümün dalgalandığı ve paniklediğim bir an var, beyin sarsıntısı ve beyin hasarı düşünceleri beni öfkeyle göz kırpmaya zorluyor.

Ama sonra bir damla gözyaşı.

Gözlerimin yaşardığını fark ettim.

Onları yavaşça yukarı doğru fırlattım, tüm acı kaynayan bir nefrete dönüştü.

Wicker yatağın kenarından, geniş mavi gözleriyle bana bakıyor, yüzü solgun. "Kahretsin, olduğunu fark etmemiştim-" Yumruğum mükemmel ağzına çarpmadan önce söyleyebildiği tek şey bu. "Siktir!" diye uluyor, yumruk sağanağımdan kendini korumak için ellerini kaldırıyor. "Suratına dikkat etsene!" Hırlayarak iki bileğimi birden tuttu ve beni havlamam için kendine doğru çekti, "Sakin ol!"

Göğsümün içindeki acı yumağını bastırıyorum çünkü oraya ait değil. Wicker beni orada incitemez. Buna asla izin vermezdim. Sadece o an -o aptal fantezi- sıcaklık ve rahatlık tamamen paramparça oldu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kükrüyorum. Ya da deniyorum. Gerçekte sesim çatlıyor ve bu adama hak etmediği bir şeyi göstermemek için çenemi tutmam gerekiyor.

Wicker'ın gözleri kısılır. "Seni öldürmeye çalışıyor olsaydım, ölü olduğun için bunu bilirdin." Bileklerimi bırakıp geceliğimin önünü tutuyor ve başımı incelemek için beni kendine doğru çekiyor. "Sadece bir çürük. Pace'le yattığım için daha kötülerini yaşadım. Bebek gibi davranma."

"Bebek mi?" Alay ederek onu itiyorum. "Bir *bebek*. İyi bir noktaya değindin. Lex'in değerli fetüsünü yataktan fırlatman hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum." Donup kalınca ekliyorum, "Ya da baban."

Wicker'ın ayaklarının bana doğru çarptığını duyduğumda kapıya doğru yarı yoldaydım, vücudu aniden benimkini engelledi. "Dur bakalım." Omuzlarıma dokunuyor, gözleri çılgına dönmüş. "Kimseye söylemene gerek yok."

Kısık bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

"Hayır, çünkü," dudaklarını ıslatıyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "Çünkü... çünkü Lex, biliyorsun, seni muayene odasına götürecek ve dürtecek, muhtemelen röntgen çektirmeye gönderecek ve babam da..." İfadesinin üzerine bir gölge düşüyor ve gözlerindeki dehşet parıltısını hayal edemiyorum.

"Ne?" Kendimi beğenmiş bir şekilde soruyorum, Wicker'ın sırtının kırbaçlandığını hayal ediyorum. "Babam ne yapacak? Hmm?"

Wicker'ın kolları çözülüyor, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seni lanet sürtük." Ağzı acı, mizahsız bir sırıtışla kıstırılıyor. "Demek artık oyun bu, ha? İçimizden biri seni her ağlattığında babana mı koşacaksın?"

Homurdanarak cevap veriyorum, "Ağlamıyorum."

"Hıçkıra hıçkıra ağlamana bir saniye kalmıştı."

Yumruklarım sıkıldı. "O acınası aletini kaybetmene bir saniye kaldı."

Kaba sırıtışının köşesini parmaklıyor. "Sonunda sikimi istediğini itiraf mı ediyorsun?"

"Bir kavanozda," dedim. "Şöminemin üstünde."

Çatışma atmosferik, tıpkı bir şimşek çakmadan hemen önce havada oluşan çıtırtı gibi. Wicker'ın burun deliklerinin açılmasını izlerken dilimin arkasında ozonun tadını alabiliyorum.

"Güzel. Fiyatını söyle." Pes etse bile, öyle görünmüyor. Öyle hissettirmiyor. Parmaklarını başının arkasında birleştirmek için kollarını kaldırıyor ve vücudunun tüm genişliğini bana sergiliyor. "Sikime sürtünmek ister misin? Vücudumu bir dildo gibi kullanmak ister misin?" Ona aval aval baktığım bir anın ardından dudağını dişlerinin arasından çekerek vücudumu bir kez daha süzüyor. "Hayır, bu pek doğru değil, değil mi? Gerçekten ne istediğini biliyorum."

Benimle bakışlarını kilitliyor, yavaşça tembel gözlü bir diz çöküşe geçiyor. Belki hala rüya görüyorumdur.

Wicker Ashby'nin önümde diz çökmüş, bir avucunu baldırıma doğru uzatmış olmasını açıklamanın tek yolu bu.

"Ne *yapıyorsun*?" İnanamayarak sordum.

"İstemiyormuş gibi davranma. Ben senin amını yiyeceğim, sen de ağzını kapalı tutacaksın. Adil bir anlaşma." Bana dokunuşu elektrik gibi, dili dudaklarını parlak tükürükle boyuyor. Wicker işinde iyi ve yaptığı şey de bu:

Tek bir bakış kemiklerimi jelatine çeviriyor.

Ama artık bunun sadece onun daha önce dediği şey olduğunu anlayacak kadar uzun süredir onun yanındayım. Bir oyun. Mavi gözlerindeki şehvet dolu parıltının altında tüm şehri yakıp kül edecek kadar sıcak bir kin yanıyor.

Ben almalıyım.

Onu bundan daha derinden kesmenin bir yolu yok. Tıpkı beni götürdüğü partideki zengin kadınlar gibi onu kullanışlı, güzel bir vücut gibi kullanmak. Ona ait olduğu yerin burası olduğunu gösterirdim; dizlerinin üzerinde, bir kadının kalçalarının arasında. Dilinin üzerinde gezinir ve ona ne kadar acı olduğumu tattırırdım.

Onun yerine ayağımı göğsüne koyup itiyorum ve kaşlarımı çatarak geriye doğru yayılmasını izliyorum.

"Olmaz," diyorum, Pazartesi sabahı söylediklerinin aynısını söyleyerek. "Sanırım buz koyacağım ve Stella'ya o muhteşem örtbas işlerinden birini yaptıracağım." Dışarıdan bakınca, şu anda sırıtan benim. İçimde ise savaşan bir çatışma var. "Ve bu evdeki diğer erkeklerin hiçbirinin bunu öğrenmemesini umabilirsin."

Geceliğimi çıkarırken, gözlerinin açıkta kalan göğüslerime dalmasından neredeyse zevk alıyorum. Beni defalarca reddedebilir ama ben ve Whitaker Ashby arasındaki bu düşük yanma savaşını kimin kazanacağını biliyorum.

Başka bir seçenek yok.

Ben olmalıyım.



"TANRIM, BURASI ÇOK SOĞUK."

"Burası bir hokey sahası, Ballsack, tabii ki soğuk." Yıpranmış deri ceketine bakıyorum. İnce ve fazla sıcaklık sağlamıyor. "Sana sıkı giyinmeni söylemiştim."

"Eldivenler amcıklar içindir," diye mırıldanıyor ve ısıtmak için avuçladığı ellerine doğru ofluyor. "Ve eşarplar hakkında konuşmaya başlamayayım bile. Gerçekten her gün buraya gelmek zorunda mısın?" Ballsy bunu asla söylemezdi ama East End'de sıkılmış. İçindeki huzursuzluğu, saraya dönme zamanı geldiğinde nasıl bocaladığını görüyorum. Orada hiçbir şey tanıdık ya da misafirperver değil, West End ile tam bir tezat oluşturuyor.

Bu şehirde son üç aydır neler hissettiğimi anlamaya yaklaşan tek kişi o olabilir.

"Her gün değil. Sadece Lex klinikte çalışmak zorunda kaldığında." Tabletimi açtım ve ders için bir tasarım üzerinde çalışıyor olmalıydım ama aşağıdaki sesler dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. "Buna alışırsın."

Şaşırtıcı bir şekilde, arenaya gelmeyi sevmeye başladım. Ballsy'nin aksine, mont, şapka ve eldiven giyerek hazırlandım. Soğuk hava mide bulantıma iyi geliyor ve yapışkan sıcak basmalarını uzak tutuyor. Ve kesinlikle bütün öğleden sonra sarayın etrafında oturup her hareketimin Pace'in güvenlik kameralarında izlendiğinin farkında olmaktan iyidir.

East End'e dönüşün ilk haftası kolay geçmedi. Sadece kameralar değil. Danner her köşede gizleniyor. Lex'in her kalorinin, her malzemenin, her besin bileşeninin ölçüldüğü ve sayıldığı aptal yemek planları. Etrafıma sarılmış bir Prens'le uyanmak ve kendini soyarken ya da bu sabah olduğu gibi saldırırken çıkardığı iğrenç homurtudan korkmak.

"Ben senin amını yiyorum, sen çeneni kapalı tut."

Wicker aşağıdaki buzda zahmetsizce, neredeyse tembelce kayıyor. Antrenmanlar arasında ağız koruyucusunu tükürüyor, ancak daha sonra plastik kayışı dikkatle çiğniyor, iğrenç sırıtışı dilinin pembe parıltılarıyla güçleniyor.

Belli ki adamın oral takıntısı var.

Ani titrememin soğukla bir ilgisi yok.

Ballsack kıkırdar ve buza doğru başını sallar. "En azından Ashby kardeşlerin birbirlerini daireler çizerek kovalamalarını ve arada bir sümüklerini patlatmalarını izlemenin ek bir faydası var."

Bakışlarını takip ediyorum ve savunmadaki iri adamlardan birinin Pace'e çarpışını izliyorum. Tribünleri dolduran diğer seyircilerden bazıları darbenin şiddetiyle irkiliyor ama ben *irkilmiyorum.* Erkeklerin birbirlerini dövmesini izlemeye alışkınım. Kanlı sırıtışlara ve terli, pis kokulu vücutlara alışkınım.

Alışkın olmadığım şey, içlerinden birinin mavi gözlerindeki endişe dolu bakışlarla buzun üstünden sürekli bana bakması. Alnımdaki çıkıntı düşmenin etkisiyle hâlâ hassas ama artık neredeyse bir düğüm gibi. Bunun bir kısmı, sabah duşumdan sonra beni bekleyen ve bunu gerektiren komodinin üzerinde duran terletici buz torbasına atfedilebilir. Not yok. Havlayan bir talimat yok. Gül yok.

Bilmesem, Wicker'ın benim için endişelendiğini düşünürdüm.

Daha iyi bildiğim için, kendisi için endişelendiğini anlıyorum. Ballsack,

"Bakın, mesele şu ki," diyor, gözleri oyuncuları takip ederken "Yeteneklerini küçümsemiyorum. Bu adamlar sert ve beni bir çift patenin içine koysanız kıçımın üstüne düşerim ama onlarla rakipleri arasında çok fazla *saçmalık var.* Sadece pedleri, kaskları ve koruyucu eldivenleri kastetmiyorum." Ellerini ceplerine sokuyor ve öne doğru eğiliyor. "Boksta her maç kişiseldir. Erkek erkeğe. Yumruk yumruğa. Ten tene. Kanlı ve vahşi. Saklanmak yok. Penaltı kutusu yok. Sadece kazanan var. Kim en uzun süre dayanırsa."

Ashby kardeşlerin buz üzerinde birbirleriyle nasıl hareket ettiklerine, her pası ve geçişi nasıl hizaladıklarına yavaş yavaş takıntılı hale geldim. Ocak ayında ilk gelmeye başladığımda olduklarından bile daha fazla. O zaman da iyiydiler ama Pace belli ki paslanmıştı ve hayal kırıklığı kendini gösteriyordu. Şimdi koreografi yapıyormuş gibi hareket ediyorlar ama adımları sadece onlar biliyor.

Geçtiğimiz iki ay boyunca, bu bağlantının, bu benzersiz bağın, güçlerinin en önemli noktası olduğunu öğrendim. Onların baskısından kurtuluş yok. Biri bir an için hafiflese, diğeri yerine oturuyor.

Kraliyet Temizliği'nden çıkardığım ders buydu.

"Ama ringde düşersen işin biter," diye belirttim, düşünce zincirini sürdürerek. "Bu takımda her zaman birileri onların arkasını kollar.

Dört adam ve kaleciyi daha geçmeniz gerekiyor. Onlar aşılamaz."

Oyuncular buzun etrafında vınlıyor ve ben de Pace'in karşı tarafın ilerlemesini engellemek için vücudunu nasıl kullandığını izliyorum - sanırım onlardan birinin buna "boxing out" dediğini duymuştum. Pakı kapıyor ve ileriye doğru güçleniyor, kolu geriye fırlıyor ve kardeşine doğru fırlatıyor. Wicker o kadar hızlı hareket ediyor ki pakı zar zor görebiliyorum. Bir an defans oyuncusunu atlatıyor, sonra da topu ağlara gönderiyor.

Mavi gözleri kısa bir an için benimkileri arıyor, çürüğümün saklı olduğu yere doğru bir santim kadar ilerliyor, ama hızla uzaklaşıyor, buzun altına iniyor, bir kez daha tüm dikkatini topluyor.

"En uzun süre dayanmaları gerekmiyor; birbirlerine güvenmeleri, birlikte çalışmaları ve odaklanmaları gerekiyor."

Arenadan ayrıldıktan çok sonra, cipte otururken, duştan yeni çıkmış sporcuların güçlü, temiz kokusuna hapsolmuşken bunu düşünüyorum. Wicker'ın bakışları tamamen kesildi, ama Pace'in karanlık, delici gözleri yol boyunca bana yapıştı. Hiç konuşmuyor. Sadece utanmadan izliyor, bakışları ağzımdan çıplak kalçalarıma kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Vücudum onun bakışlarının sıcaklığı altında kıvranma dürtüsünü çoktan kaybetti, ama daha da kötüsü, bunu bu kadar açık bir şekilde, tam önümde yaptığında kendimi şaşırtıcı bir şekilde daha az gergin buluyorum. En azından bu şekilde, izleyip izlemediğini merak etmiyorum, her zaman omzumun üzerinden bakıyorum, aslında bilemediğim halde bunun ağırlığını hissettiğim için deli gibi hissediyorum.

O baktıkça, Wicker'ın ifadesi daha da sıkışıyor.

Bu beni ilgilendirmiyor - ta ki Pace aniden çenemi kavrayıp bakışlarımı onunkine çevirene kadar. "Bu ne lan?" diye soruyor, gözlerini yumruya dikmiş.

Boş yere kıvranmaya çalışıyorum. "Ne?"

"Bu garip şişlik." Kaşlarını çatarak kaşımın kenarını dürtmek için elini uzatıyor ve acı dolu bir tıslama sesi çıkarıyor.

Elini tersleyerek uzaklaştırdım. "Ne yani, şimdi de yeni hormonal sivilcelerimi mi listeliyorsun? Sırtımdaki lekeyi de görmek ister misin?"

İki kez göz kırpıyor. "Evet."

"*Ugh,*" diye homurdanıyorum, aramıza biraz mesafe koymak için kendimi kapıya doğru itiyorum.

Araba dairesel arabaya yanaşıyor ve ben pencereden dışarı bakıp imkansız şeyler düşünürken Lex'in ön basamakta beklediğini görüyorum

aynı şeyi yapıyor. Ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini uzaklarda bir yere dikmiş. Bir noktada, yüz ifadesi bir düşünceye kilitlendi ve bir daha asla düzelmedi.

Arabaya yaklaşıp kapımı çekiştirerek açarken yorgun görünüyor. "Sınavın var," diyor, gözlerini yanımdaki Pace'e çevirerek. "Babam... dışarıda."

Vurguyu anlamamakla birlikte bir şekilde bana yönelik olmadığından da emin olarak Lex'in elini kabul ediyorum ve araçtan inerken beni desteklemesine izin veriyorum.

Terlediğini anlamak için Wicker'a bakmama gerek yok. Lex vücudumun her yerini, Pace de odamın her santimini kayıt altına aldı. Bu kadarı garanti. Bu demek oluyor ki Wicker kanıtları silmiş olmalı. Yani kardeşlerinden bir sır saklıyor. Bu da bir kez olsun -ne kadar küçük bir şey olursa olsun- bir takıma karşı oynamadığım anlamına geliyor.

Wicker'a karşı maçım artık kişisel. *Yumruk yumruğa. Ten tene.*
Kanlı ve vahşi.

Ve eğer ringde düşersen, işin biter.



"İŞTE," diyorum, hâlâ sıcak olan idrar bardağını uzatarak. "Umarım yeterlidir. Arenadan ayrılmadan önce işedim."

Lex fincanı alıp buzdolabına koyarken, "İşe yarar," dedi. Ben banyodayken o laboratuvar önlüğünü giydi ve muayene odasını hazırladı. "Soyun." Emri kesin ama küstahça, kehribar rengi gözleri ellerini yıkama işine sabitlenmişti.

Akan suyun sesiyle kıyafetlerimi çıkarma eylemi artık rutin hale gelmişti. Lex ovalarken sırtı kayıyor, ben de sütyenimin kancasını açıyorum, külotumu çıkarıyorum ve inci küpelerimi çıkarıyorum.

Soğuğa alışkınım.

Bana dönmeden önce uzanarak dağıtıcıdan bir tutam kağıt havlu koparıyor. Bu kısım her zaman metodiktir. Ben çıplak kalana ve elleri temizlenene kadar beni asla görmez. Bir şekilde bunun bir çizgi olduğunu biliyorum

-Prenslerin ve Düklerin beni Doğu'dan Batı'ya ve tekrar geri götürmek için kullandıklarından farklı olmayan bir sınır.

Bir tomar kağıt havlu çöp kutusuna düştüğü an, farklı insanlara dönüşürüz.

Bilim insanı ve konusu.

"Önce," diyor, sonunda bana dönerek, "ölçülerinizi ve kilonuzu alacağız."

Kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına aldırmadan büyük terazinin üzerine çıkıyorum ve gözlerimi duvardan ayırmıyorum. Onun varlığını arkamda bir kor gibi hissediyorum, vücudunun ısısı beni yalamaya yetecek kadar yayılıyor ama asla ısıtmaya yetmiyor.

Parmakları metal ağırlığı kaydırırken kolu çevremde beliriyor, duraklıyor, sonra sola doğru birkaç hassas dokunuş yapıyor.

Laboratuvar önlüğünün kenarı çıplak sırtıma
değiyor. Yumuşak, derin bir sesle, "İki pound."
dedi.

Gözlerimi ona doğru kaydırarak, "Bu... normal mi?" diye merak
ediyorum.

Lex muayene odasında çabuk sinirlenir. Endişeden ya da inatçılıktan hoşlanmaz. Eğlenirken tamamen rahat olduğunu gördüğüm tek şey, bilgi arayışında sorulan sorulardır.

Bana uyum sağlamaktan nefret ediyor ama
öğretmeyi seviyor. Bu ona kendini üstün
hissettiriyor.

"Evet," diye cevap veriyor bir kalemin panoya çarpma sesiyle birlikte, "birçok kadın ilk üç aylık dönemde hiç kilo almaz, özellikle de yaşadığınız mide bulantısıyla birlikte. Kollar yukarı."

Parmakları kalçalarıma değip ölçüm bandını belime doladığında irkilmemeye çalışarak onları yanlarıma doğru kaldırıyorum. Kalçalarımı ölçmek için aşağı indirdiğinde kaskatı kesiliyorum, sonra göğüslerimin etrafından yukarı kaydırıyor. Omzumun üzerinden uzanıp her iki meme ucumun üzerine mükemmel bir şekilde yerleştiriyor, parmak uçları doğru olana kadar kalıyor. Sonra çömeldiğini hissediyorum, uyluğumu ve ardından baldırımı ölçerken dokunuşu canlı bir tel gibi.

"Ben-" Soru boğazımda düğümleniyor ama çıkarıyorum. "Hiç büyüdüm mü?" Artık kendimi onu ararken, vücudumun şeklini itiraf etmek istediğimden daha sık incelerken buluyorum. Bu kibir değil. Bir parçam, kendi gözlerimle görene kadar bunların hiçbirinin gerçek olacağına ikna olmuyor.

"Önemli bir şey yok," diye kısa bir cevap verdi ve ardından "bu taraftan,"
dedi.

Döndüğümde muayene masasını işaret ediyor, ben yerime geçerken

bakışları beni takip ediyor. Yerleşirken bile, altımdaki kağıtlar kırışırken, gözleri sanki her şeyi belgeliyormuş gibi beni bir kez bile rahat bırakmıyor.

seğiriyor ve sallanıyor. Kardeşinin beni izlediği zamanki gibi değil. Pace'te av gibi avlanma hissi var, ama Lex'te.

Onun yanında, mikroskop altındaki bir böceğim sadece.

Tepe lambasını yakıyor, gözlerim kamaşıyor. "Orgazmı yönetmemi ister misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Ne*?"

Lex taburesine oturur ve panodaki kâğıtları karıştırır. "Pazartesi günkü tahlilleriniz hormon aralıklarının ortalamanın üzerinde seyrettiğini gösterdi. Uyarılma kokunuzu buradan alabildiğimi düşünürsek, vücudunuzun fiziksel uyaranlara verdiği tepkiyle mücadele ettiğiniz açık." Mekanik bir şekilde lateks eldivenini çekti. "Bugün vajinal muayene yapmak niyetinde değildim ama ihtiyacınız olursa-"

"İçiniz rahat olsun," diye ısırıyorum, "şu anda hiç uyarılma yok."

Lex'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve kızgınlıkla parlıyor. "Sen bilirsin."

"Yapacağım!" Bir günde iki zevk teklifi, herhangi biri beni becerirken aldığımdan daha fazla. Sonra sözleri daha iyi anlaşıldı. "Bekle, yani yapmayacaksın bile..." Hala büyümekte olan kasık kıllarımın garip tüylerine bakıyorum. "O zaman neden çıplağım?"

Panoyu kapatıyor ve sarsıcı bir takırtıyla yanındaki tepsiye fırlatıyor. "Çünkü sana böyle olman söylendi. Şimdi kıpırdamadan dur ve sessiz ol."

Lex'in teklifini geri çevirdiğim için mutlu olmadığını hissediyorum. Bu fikre nasıl kapıldığımı hayal *bile* edemiyorum. Belki de panoyu fırlatışından. Ya da belki tansiyon manşetini sıkma şeklinden, balonu pompalarken kenarlarının derime batmasından. Muhtemelen kalçalarıma kısa bakışlar atıp durmasından bile, sanki aralarında olması gerektiğinden eminmiş gibi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Hiçbirimiz seni bir daha asla sikmeyeceğiz."

Wicker'ın Pazartesi sabahı bana söylediği buydu. Öyleyse neden Lex Ashby'nin pantolonunu tekrar ayak bileklerine dolamak için en küçük bir jestin yeterli olacağı hissine kapılıyorum?

Tansiyonumu ölçmeyi bitirdiğinde kapı çalındı.

"İçeri gelin," diye sesleniyor Lex, alet tepsisine odaklanmış bir halde.

Pace vals yaparak içeri giriyor. Lacivert kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, ellerini orta cebine sokmuş. Gözleri beni buluyor

Bir kuyu kazma çubuğu gibi, yeni çıkan kasık kıllarıma kilitleniyor. Aradaki mesafeyi rahatça geçerken ciğerlerime bir nefes hapsoluyor ve beni bakışlarından asla kurtarmıyor.

"Effie'yi kontrol etmem gerekiyordu," diyor Lex'e alçak ve yankılanan bir sesle. "Geç mi kaldım?"

Lex, doğrudan parmağıma kelepçelediği parmak iğnesine bir tüp takıyor. "Tam zamanında." Daha iyi bilsem bile parmağıma saplanan keskin bıçak her zaman sürpriz oluyor. "Wick geliyor mu?"

"Hayır." Pace'in gözleri hâlâ bana yapışmış durumda. Yer değiştirmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendimi her zaman savunmasız hissettiğim bu odada bu ikisiyle yalnız kalmak beni huzursuz ediyor. "Solaryumda, Michael için çalıyor."

Lex'in ağzı kapanır. "Neden? Bugün Çarşamba değil ki. Ayın başı bile değil."

Pace omuz silkiyor, dudaklarını ıslatıyor. "Amına baktın mı?"

Lex kardeşine aşağılayıcı bir bakış gönderirken kalçalarım birbirine çarpıyor. "Vajinal muayene. Ve hayır. Buna ihtiyacım yok." Lex parmağımdaki kıskacı çıkarıyor. "Wick onu sikmedi."

Nedense Pace'in suratı asılır ve bir küfür savurur. "O zaman nasıl anlıyorsun? Çünkü on dakikalık görüntüm kaybolduğunda anlarım."

"Hiç çürüğü yok." Pace ona

bakar. "Ne olmuş yani?"

Uzun, zahmetli bir iç çekiş. "Depozitolarından sonra vücudunda düzinelerce inceleme yaptım, Pace." Lex bunu sanki ben burada değilmişim gibi açıklıyor. "Wicker her zaman bir iz bırakır. Her zaman."

"Wicker ve ben-" diye başlıyorum ama Pace araya giriyor

Ben.

"Peki ya bu?" Üzerimi nasıl örttüğümü umursamadan bana doğru

yürüyor.

Göğüslerim, sanki mahremiyet ya da alçakgönüllülük burada bir seçenekmiş gibi koruyucu bir şekilde içime kıvrılıyorum. Başparmağını kaşıma bastırarak eğildiğinde koyu renk kıvrımları gözlerine düşüyor.

"Ow!" Sarsılarak uzaklaşıyorum.

Pace kardeşine bir bakış atar. "Kafasında bir düğüm var." Lex hemen ayağa fırlıyor, yüzü taş kesilmiş ve odaklanmış bir halde çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Burada ne oldu?" diye soruyor.

"Önemli bir şey değil," diye ısrar ediyorum, gözlerinin dolmasına izin veriyorum. Başka bir şey çok şüpheli olurdu. "Sadece bir sivilce."

Lex'in çenesi sertleşir. "Aptal gibi mi görünüyorum? Pace, bana şu mendillerden birini getir. Bakalım tüm bu makyajın altında ne varmış."

"İyi, tamam mı?" Çıkacak yaygaradan korkarak rahatladım. "Bu sabah yataktan düştüm ve başımı komodine çarptım."

Pace yanağımı avuçluyor, hassas bölgeyi silerken yüzümü eğiyor. "Muhtemel bir hikâye," diye mırıldanıyor, koyu renk gözleri Stella'nın örtbas etme işinin altında ortaya çıkan şeye odaklanıyor. "İşte," diyor, aynı anda hem memnun hem de öfkeli görünüyor. "Bu bir çürük."

Lex'e bakmaya cesaret ettiğimde, beklediğim öfkeyi buluyorum. "Siktiğimin *yalancısı.*"

"Bunu büyüteceğini biliyordum," diye çıkıştım, Pace'in ellerini savuşturarak, "ve bu *hiçbir şey değil*. Sadece küçük bir şişlik!"

Ama sanki beni duymuyorlar bile.

"Bu onun için çok tipik bir şey," diyor Pace, yüzü gergin. "Bizi tutamayacağı bir taahhüdün içine atıyor."

Ancak o zaman öfkelerinin bana yönelik olmadığını anladım.

Wicker için.

"Ve bunu yaparken bana daha fazla iş çıkarıyor," diye homurdanıyor Lex, laboratuvar önlüğünün cebinden küçük bir kalem ışığı çıkararak. Işığı gözlerimin içine doğru tutuyor. "İşimi tehlikeye atıyor."

Bu görüşmeyi Pace'in randevumuza neden davet edildiğini anlamaya çalışarak geçiriyorum. Sinirlenerek Lex'e soruyorum, "Neden burada ki?"

"Çünkü duymak istiyorum," diyor Pace, kulak misafiri olarak. Çenesini kaldırıyor, koyu renk gözleri göğüslerimde geziniyor. "Çünkü bu benim hakkım."

"*Neyi* duymak?"

Lex, "Bugün fetüsün kalp atışlarını kontrol edeceğim ve eğer ikiniz de sessiz olur ve çalışmama izin verirseniz, belki babam dönüp burada olmayı talep etmeden önce bunu yapabilirim," diye tersliyor.

Oda o kadar sessizleşiyor ki Lex ultrason makinesini açtığında çıkan uğultuyu duyabiliyoruz. Pace'in burada beni izliyor olması yeterince kötü. Ashby'nin başucumda durup ürpertici gözleriyle çıplak bedenimi incelediğini düşünmek...

Kusmamak için elimden geleni yapıyorum.

Pace buradayken havada garip bir değişim var, rutinde bir değişiklik. Lex'in hangi versiyonunun ortaya çıkacağından asla emin olamıyorum: soğuk, metodik doktor ya da pis pis konuşan Lagan. Ama Pace? O içinde olmayı seviyor

ve burası onun bölgesi değil. Lex jel şişesini alıyor ve karnıma bir damla sıkmadan önce çalkalıyor.

"Kayganlaştırıcı ne için?" Pace soruyor.

"Monitörün cildin üzerinde yumuşak bir şekilde kaymasını sağlıyor." Lex çubuğu eline alıyor ve ucunu karnıma bastırıyor. "Ayrıca ses dalgalarının taşınmasına da yardımcı oluyor."

Değneğin ucunu göbeğimin üzerinde çeşitli basınç seviyeleri kullanarak yuvarlıyor.

"Neden hiçbir şey duymuyoruz?" Pace yaklaşarak soruyor. Gözleri karnımdan hoparlöre kayıyor, kaşları çatılıyor. "Bozuk mu?"

Taşıdığım bebek hâlâ yabancı bir kavram olduğu için buraya gelirken endişeli değildim ama boşluğun sesi beni neredeyse Pace'in sesi kadar endişelendiriyor. Bu sarayda hamile olmaktan daha kötü olan tek şey hamile *olmamak.*

"Şşş," diyor Lex, yumuşak bir ses tonuyla. İki milimetre sola doğru ilerlerken gözleri göbeğime sabitlenmiş ama görmüyor. "Fetüs bir fasulye büyüklüğünde. Yerini tespit etmek bir dakika sürer."

Karnımın alt kısmına sertçe bastırıyor ve mesanem çığlık atıyor. Sonuç ani bir gürültü dalgası.

"Bu kadar mı?" Pace yaklaşarak sorar. Lex, "Hayır," diye homurdanır.

Hoparlör sanki bir mağarada kayıt yapıyormuş gibi ses çıkarıyor ve rastgele yankılanan sesleri yakalıyor.

Pace bir elini muayene masasında uyluğumun yanına koyuyor ve gözlerini kısıyor. "Orada mı?"

Bu sefer Lex tersler. "*Pace*. Sakin ol kardeşim."

Pace oflayıp pufluyor ama kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanıyor. Gözlerini hoparlörden ayırmıyor, sanki yeterince uğraşırsa kalp atışlarını görebilecekmiş gibi.

Woosh.

Lex'in eli donuyor ve sonra biraz daha baskı uyguluyor. Pace daha da yaklaşıyor ve kulağını karnıma doğru çeviriyor. Nefesimi tutarak donup kalıyorum, hareket edip onu kaybetmekten korkuyorum.

Woosh, woosh, woosh.

Hafif bir ses. Küçük ama belirgin bir ses, mideme inen bir yumruk gibi beni yakalıyor.

"İşte," diyor Lex, bakışlarını Pace'e dikerek. "Sana sabırlı olmanı söylemiştim."

Boştaki eliyle klavyedeki tuşlara basıp bir şeyler kaydederken Pace karnıma bakıyor, ifadesi sert ve okunaksız. Kızgın mı, heyecanlı mı ya da ne olduğunu anlayamıyorum. Kalp atışı olmamasını mı umuyordu? Hamilelik hakkında son kez bir şey söylediğinde, her şeyden çok bir tehdit gibi gelmişti.

"Bu bebek senin içinde mi? Eminim onu oraya koyan benimdir."

Lex bazı rakamların üzerinden geçerken mırıldanarak, "Kalp atış hızı bir-altmış beş," diyor.

Pace'in derin sesi çınlıyor, "Bu iyi mi kötü mü?"

Lex kardeşine kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Çok iyi," diyor. "Güçlü.
Mükemmel."

Pace karnımı değerlendirirken başını eğiyor. "Kız mı erkek mi? Kalp atış hızından anlaşılabildiğini okumuştum."

"*Okuyor musun*?" Lex başını sallayarak alay eder. "Bu bir kocakarı masalı. Bunu birkaç hafta daha öğrenemeyeceğiz."

Pace bunu doğal karşılıyor gibi görünüyor. "Peki ya babalık?" diye soruyor, kara gözleri aniden benimkilere takılıyor.

Lex ciddiyetle cevap vermeden önce gergin bir duraklama olur. "Kuralları biliyorsun."

Kuralları bilmiyorum. Sormalıyım. Şaşırmaktan, karanlıkta bırakılmaktan ve bunları bilmemin beklenmesinden bıktım.

Ama benim yok.

Odayı dolduran hafif *woosh-woosh-woosh beni* felç etti. Günler önce monitörde görmüştüm ama o zaman bir şey değildi. Bir leke bile değildi. Doğru şeyi gördüğümden bile emin değilim. Ama bu?

Bu, içimde büyüyen bir kalp olduğunun gerçek, somut bir kanıtı.

~

West End'deyken solaryumu özlemiştim ama döndüğümden beri bir kez bile ziyaret etmedim. West End için de aynı şeyi hissettim, oranın gürültüsünü ve sertliğini özlüyordum ancak bir ayımı Duke'un çatı katında saklanarak geçirdim.

Cumartesi sabahı oraya gitmemin tek nedeni bu. Bu karanlık, korkunç yerlerde ışık huzmeleri var ve ben onları kaybetmek istemiyorum. Solaryum, tıpkı evdeki spor salonu gibi, benim değil ama yine de

Benim bir parçam -ruhumun bir izi- ve hala onlardan parçalar taşıyorum, içimde acıtmak için yapılmamış bu küçük izler.

Sonunda süslü cam kapıdan içeri adım atacak cesareti bulduğumda kalbim küt küt atıyor.

Yeşil var.

Sersemlemiş bir halde umutla büyük saksılara doğru ilerliyorum, genç bir amaranth'ın sapını dikkatle parmaklıyorum. Henüz çiçek açmamış, bahar inatçı bir kışın soğuğunun arasından hala göz kırpıyor ama yavru yaprakları güçlü hissettiriyor. Yanındaki küçük ama canlı ebegümeci ve bahçeye açılan kapının yanındaki filizlenen eğrelti otları da öyle. Bunları, kampüste Görsel Sanatlar bölümüne komşu olan Tarım binasından aldığım tohumlarla, güller ve salkım söğütlerden başka bir şey olsun diye, herhangi bir mantık ya da neden olmaksızın ekmiştim.

"Sen yokken onları sulamışlar." Döndüğümde Kral Ashby'nin merdivenlerden indiğini görüyorum, nabzım hızlanıyor.

"Yani...?" Ama tabii ki Prensleri kastediyor. Ebegümecine geri dönüyorum, vazodaki koyu renkli toprağa dikkat ediyorum. "Neden?"

"Yaratmak hüküm sürmektir," diyor Ashby, sanki bu çok açıkmış gibi. "Ayrıca, onlara ben emrettim."

Böylesi daha kolay olsa da midem hayal kırıklığıyla doluyor. "Teşekkür ederim." Prensler burayı umursamıyor, umursuyor olsalardı da bunu katlanılmaz bulurdum.

"Seninle yalnız bir an geçirmek istiyordum." Bahçenin etrafına, yeni yetişen bitkilere bakıyor, sonra tekrar çalılık ve çalıların istila ettiği diğer uca dönüyor. "Sanırım hesabını yapmışsındır. Annen ve benim hakkımda?" Bana fazla hesaplanmış gibi gelen bir nezaketle bakıyor, sanki üzerine tam oturmayan bir takım elbiseyi deniyormuş gibi. "Belki de zihnini çoktan saçmalıklar ve yalanlarla doldurmuştur."

"Konuşmadık bile," diyorum, cehaletin bu durumdan kurtulmanın en iyi yolu olduğunu hissederek. "Ama konuşmuş olsaydık bile bana söyleyeceğinden şüpheliyim."

"Oh?" Kaşları yukarı doğru kalkıyor. "O kadar da müstehcen değil. O zamanlar her şey farklıydı ve Miranda iyi bir prensesti; sadık, sağlıklı ve itaatkâr." Bu sözler karşısında karnım gurulduyor, Ashby'nin uzun iç çekişi sessizliği sarsıyor. "Benim zamanımda bir prensesi sadece cinsel zevk için kullanmak korkunç derecede uygunsuz bir davranış olarak görülürdü."

Varlığımın her hücresi bu bilgiye sahip olduğum için isyan ediyor. "Gerçekten ihtiyacım yok-"

"Bir fırtına vardı," diye devam etti. "Hazel Kasırgası. Tüm Kraliyet evlerinin, hatta Saul Cartwright ve annenin bile

-Baronların mahzenine sığınmak için tahliye edildik. Evet," diyor şaşkınlığımı fark ederek, "zaman zaman farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte çalışabiliyoruz. Yaşanan gerilimi tahmin edebilirsiniz."

Güney, Kuzey, Doğu ve Batı tek bir odada mı kilitli? "Gerçekten yapamam."

Ashby küçük bir kahkaha atar. "Görülmeye değer bir manzaraydı. Bruinler ve silahları, Güney Yakası ve fahişeleri, Lucia ve Kontesi, Baronlar ve gölgeleri ve bir de biz vardık. Zavallı Miranda'm ve amcam yaşlı Kral'ın yanına sakladığım oğlumuz dışında hep*imiz.* Rüzgârın uğultusu gökleri parçalıyordu. O gece tam bir kaos vardı." Bu anıya özlemle gülümsüyor ve ekliyor, "Sen bir fırtınanın ortasında yaratıldın, Verity."

Cesaretimi toplayıp haftalardır içimi kemiren soruyu soruyorum. "Yani bunca zamandır beni biliyor muydun?"

"Maalesef hayır." Başını iki yana sallıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, sen çok büyüyene kadar değil. Annen bir Kraliyet mensubu değildi ve mahzendeki o gece dışında çevremiz birbiriyle örtüşmüyordu. Libby'nin nasıl biri olduğunu bilirsin," diyerek komplocu bir sırıtışla, "o istemediği sürece kimse bir şey öğrenemez."

Belli ki annem sır saklamakta ustadır.

Şöyle devam ediyor: "İtiraf etmeliyim ki bunun ne kadar önemi olurdu bilmiyorum. Oğlumu sağlıklı tutmaya odaklanmıştım, yeni kurulan imparatorluğumdan ve bir bölgeyi yönetmenin getirdiği her şeyden bahsetmiyorum bile. Senden haberdar olduğumda Michael'ı kaybetmiş ve iki yeni oğlumu evlat edinmiştim. Görevi devralmaları için ikisini yetiştirmekle meşguldüm." Sessizce gülüyor ve karnıma bakıyor. "Hayır, hazır olduğumuzda seni yanıma aldım ve birlikte benim en büyük kalıcı başarımı elde ettiniz."

Piyonlar, farkındayım.

Onun için biz buyuz. Annem, ben, oğulları.

Ashby yanıma gelerek beni geriyor ama bir bakışıyla bakışlarının çok uzaklarda olduğunu anlıyorum. "Oğullarım iyi çocuklar değildir, Verity, ama kendilerine söyleneni yaparlar. Onlardan daha iyi yararlanmalısın."

İfademi nötr bir hale getirmek için çok fazla enerji harcıyorum. Onun etrafında olmanın en kötü yanı bu olabilir. Numara yapmanın verdiği yorgunluk. "Nasıl yani?"

"Her birinin güçlü yönleri var," diye açıklıyor buz gibi gözleriyle bahçeyi tarayarak. "Whitaker kalabalık içinde mükemmeldir. Dikkatleri üzerine çeker ve prestij kazanır çünkü o bir mücevherdir. Tıpkı bu çiçekler gibi," diyor Ashby yeşil bir tomurcuğu göstererek, "güneş ışığında çiçek açar. Onun kolunuzda olması duruşunuzu yükseltecektir. Bunun neden önemli olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Çünkü East End'de imaj her şeydir." diye cevap veriyorum.

"Sönük olma." Bakışları benimkilere düşüyor ve ürpermeme neden oluyor. "O gösterişli bir dikkat dağıtıcı. Eğer kampüsün dikkatini çekmekte zorlanıyorsanız, o bunu bir sünger gibi emecektir."

Gözlerimi kaçırıyorum, evin dışındaki hareketlerimden haberdar olması midemi bulandırıyor. "Ah, doğru, elbette."

"Pace bunun tam tersidir," diye devam ediyor Ashby. "Gece çiçek açan, yasemin gibi. Diğerlerinin ulaşamayacağı yerlerde sizi korur. Unutmayın, onun *fiziksel* varlığına ihtiyacınız yok ama saatine ihtiyacınız var." Bunu biraz fazla kayıtsızca söylüyor ve kafamdaki alarmları tetikliyor. "Ve Lex, şey. O senin bedenini besleyecek ve birçok ihtiyacını karşılayacak. Yaratmak zor iştir. Lex'i onun mütevazı hizmetkârı olarak düşün." Başını eğip beni inceliyor. "Bunun farkında olduğunu hissediyorum ama yine de bu hafta yatmak için Whitaker'ı seçtin."

Gergin bir şekilde, Danner'ın siluetini kapı aralığında görmeyi umarak arkama bakmaya çalışıyorum.

Orada değil.

Uysalca soruyorum, "Bu bir sorun mu?" Başımdaki çürüğü belli olmayacak kadar iyi kapatmıştım. Düğüm dünden beri azaldı ve Wicker bu sabah uyandığında, bana bir mengene gibi sarılmıştı, benim yerime kendini fırlatıp atmayı seçti.

Onunla bir ölçüde anlaştık. Bu yüzden Wicker'ı yatağımda tuttum.

"Hayır, kesinlikle değil." Ashby bana hiç de rahatlatıcı olmayan bir sırıtışla bakıyor. "Senden sadece bir mücevherin işlevini düşünmeni istiyorum. Bakması eğlencelidir ama nihai değeri spekülatiftir. Günün sonunda, bir elmas sadece süslü bir taştır."

Forsyth'te Wicker hakkındaki düşüncesi benimkinden daha düşük olan tek kişinin yanında duruyor olabileceğim fikri beni şaşırtıyor. "Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldanıyorum, bunun son olmasını umarak.

Öyle değil.

"Yıllar geçtikçe oğullarıma iltimas geçmemenin en iyisi olduğunu öğrendim. Bu kıskançlık ve aşağılama doğuruyor - her biri benim ilgim ve onayım için yarışıyor. Bu onları özensiz ve bencil yapar. Forsyth'te bir bölgeyi yönetmek, etrafınızdakilere karşı sürekli tetikte olmayı gerektirir. Düşman mı yoksa müttefik mi? Bir kozunuz ya da zayıflığınız var mı?" Ashby şakağına vuruyor. "Oğullarım tüm bunları göz açıp kapayıncaya kadar tespit edebilmeli. Keskin olmalılar. Onlar benim gözlerim, kulaklarım ve yumruklarım. Sizin için de öyle olmaları için eğitildiler."

Lex'in kırbaçlanmasını düşünüyorum. Pace'in zindana kapatılmasını. Wicker'ın satılmasını. Onları sıkı sıkı tutuyor, her isteğine göre şartlandırıyor, emirlerini yerine getirmeleri için kontrol ediyor. Ama Ashby'nin çizdiği resmi göremiyorum. Kıskanç değiller ve onun dikkatini çekmek için yarışmıyorlar. Onun ilgisi hiçbirinin isteyeceği son şey değil. Bunu ben de gördüm. Dalkavuk yetiştirmemiş, bunun yerine karşılıklı bağımlılık yaratmış.

Ashby patikada yürüyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, yatakları inceliyor. Arka tarafta henüz ulaşamadığım bir alan var. Üstü yabani, dikenli sarmaşıklarla kaplı. Önünde duruyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Neden her kardeşlikte Asillere kendilerine ait bir dişi verildiğini biliyor musunuz?"

Bu terim karşısında burnumu kırıştırıyorum. *Dişiler*, sanki farklı bir türmüşüz gibi.

Aklıma milyonlarca neden geliyor ama hiçbiri iyi değil.

Şöyle açıklıyor: "Diğer evlere uğruna savaşacakları, onları hizada tutacak bir kadın verilir, böylece Krallarının çekecek bir ipi olur. Ama East End bir hayvan evi değil. Biz yaratıcıyız. Bu saray gibi güzel şeyler yaratırız. Ya da bu bahçe gibi." Karmakarışık sarmaşıklardan birini ayakkabısının burnuyla dürtüyor. "Aynı zamanda yıkım da yaratırız. Acı yaratırız. Güç yaratırız." Dönüyor ve bana doğru yürüyor. Dehşete kapılıyorum, elleri uzanıyor, avuç içleri karnıma bastırıyor. "Biz yaşam yaratırız. Oğullarım bu yaşamı korumak ve beslemek için yetiştirildi. Siz de onları korumalı ve beslemelisiniz. *Eşit olarak.*" Dokunuşu tenimi ürpertiyor, sanki bedenim bir uyarı yayıyor. Gözlerimi tutuyor, sesi iğrenç derecede samimi bir hal alıyor. "Sende kendimden çok şey görüyorum, zihninin çalışma biçiminde. Bu küçük oyunlarla onları cezalandırdığını düşündüğünü biliyorum ama onların hassas küçük ruhlarıyla oynamana izin vermeyeceğim. Onları yıkmak için kurnazlıklarını kullanman için onları inşa etmek için çok uzun zaman harcadım. İzliyorum, Verity. Görevini yap. Beni müdahale etmek zorunda bırakma."

Boğazım bir yudumla tıkırdıyor. "Evet, Kral Ashby."

"Oh, Verity." Sırıtıyor, yanağıma sevgiyle dokunuyor. "Kızım. Bana baba demen daha uygun, sence de öyle değil mi?" Bunun bir öneri olmadığını hemen anladım.

"Evet," diye yutkunuyorum, "Baba."

Gözleri memnuniyetle parlıyor. "Güzel. Şimdi bahçede çalışmaya devam et. Görmek çok güzel. Yine de," başını arkaya doğru eğiyor, "kuzeybatı köşesindeki yatağa dikkat et. Isırgan otları istila etmiş. En iyisi onu rahat bırakıp bahçenin geri kalanına odaklanman. Şu an bağışıklık sisteminizi test etmenizin zamanı değil." Göz kırparak, ellerini arkasında gevşekçe kavuşturarak uzaklaşıyor.

O gözden kaybolana kadar nefesimi vermiyorum.

9



L eski

Bu akşam dekolteli bir kazak giyiyor. Bu yüzden ona doğrudan bakmıyorum, bakışlarım bir mıknatıs gibi göğüs dekoltesinin yarıklarına çekiliyor. Çevremden Verity'nin tavuğunu kesişini, çatal ve bıçağının porselene sürtünüşünü izliyorum. İyi potasyum, yağsız protein ve pesto içinde kabak çekirdeği de var. Cuma günkü tahlillerinde magnezyum düşük çıktı. Bu beni strese sokuyor.

Ki bu iyi bir şey.

Stresle başa çıkabilirim.

Onu gördüğüm anda varlığımın her hücresinin aşırı hızda uyarıcı olmaya karar vermesi? O kadar da değil.

Yana doğru eğildim. "Tatlı patateslerine dokunmamışsın," diye fısıldıyorum. Babam hâlâ duyuyor, başını çorbasından kaldırıp konuşmamızı izliyor.

Verity'nin gözleri gerilir. "Tatlı patates sevmem."

Elimi uzatıp tatlı patates tabağını ona doğru yaklaştırıyorum. "Fetüsün *var*."

"Prensesler yetmişli yıllardan beri Jay Cuthbert'in yemek planını yiyor," diyor babam, çatalıyla tabağını göstererek. "Bebeğin ihtiyacı olan her şey var."

Pace ve ben bakıştık.

Jay Cuthbert Taş Devri'nde bir Prens'ti ve eğer babam o adamın özenle kurguladığı Kraliyet beslenme planı hakkında gerçekten bir şey bilseydi, o arkaik saçmalığı müzakerelerin yapıldığı gece çöpe attığımı bilirdi. Yirmi birinci yüzyıldayız. Jay Cuthbert burada ikamet ettiğinden beri milyonlarca araştırma yapıldı. Neyse ki babam, kızı prenses olmadan önce bir prensesle yemek yememişti. Yanlış bir şey fark etmeyecektir.

Masanın öbür ucundaki Wicker salatasını karıştırıyor, Pace'in tavuk tabağına asık suratlı bir bakış atıyor. "Tatlı patatesler iğrenç," diye homurdanıyor. "Bu salata da öyle. Bu ne böyle? Hamile olan ben değilim. Neden tavşan yemeği yiyorum?"

Sertçe cevap veriyorum, "Ben senin beslenme uzmanın değilim. Beğenmediysen git başka bir şey al."

"En azından peynir alıyorsun," diye mırıldanıyor Verity nefesinin altında. Ama Wicker'ın salatasının üzerine serpilmiş beyaz peynire nasıl baktığını görüyorum. Sanki benim gözetimimdeyken listeria kapmasına izin veriyormuşum gibi.

Wicker'ın gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorum çünkü bakarsam masanın üzerinden uçup onu boğacağım. Ne o ne de Pace bu aptal anlaşmayla işimin ne kadar zorlaştığını anlamıyor. Aylardır ilk kez aletim çalışıyor ve şimdi onu kullanmama izin yok. Muayene odasında kalçalarını aralayanlar, parmaklarını yumuşak, ıslak sıcağına sokanlar onlar değil. Ölçmek için göğüslerini avuçlayanlar onlar değil. O tabureye oturup bir şekilde Scratch dürtüsünden daha güçlü hale gelen ihtiyacı bastırmak zorunda olanlar onlar değil.

Görünüşe göre babam da ondan pek memnun değil, bakışları Wicker'ı yakıyor. "Bu sezon çok fazla kilo aldın."

"Antrenman yapıyorum," diyor Wicker dişlerini sıkarak. "Bu kas kütlesi. Pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi?"

Pace iç geçirerek tabağının üzerine eğildi ve mırıldandı: "Protein ve karbonhidrata ihtiyacı var, yoksa buzun üzerinde yığılıp kalacak. Koç şu anda bize günde iki kez antrenman yaptırıyor."

Babam sert bir şekilde, "Anneler Günü için süslenmesi *gerekiyor,*" diye ısrar ediyor. Wicker'a şöyle açıklıyor: "O hafta sonu dört etkinliğe eşlik edeceksin ve senin bir canavar gibi görünmeni istemiyorum. Senin zayıf ve tehditkâr olmamanı istiyorlar."

Wicker çatalını yere vururken masa tıkırdıyor. "Ben senin fahişen miyim yoksa prestij sporcun mu? İkisine birden sahip olamazsın."

"Ben ne dersem osun!" Babam kükrüyor. Yanımda Verity öyle bir irkildi ki kendi çatal bıçağını düşürdü. Babam da bunu fark etti ve gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginledi. "Son zamanlarda dördünüzden de çok fazla küstahlık geldi. Dört çocuktan en azından biri söyleneni yapmalı."

Başımı kaldırıp Pace ile göz göze geldim. Babam onsuz kalp atışlarını dinlediğimiz için bize kızgındı. Torunu olduğunu bilsem de bu kadar sahiplenici olmasını beklemiyordum. Sanki bizim değil de onun bebeğini taşıyor gibi. Eğer ona kalsaydı, bu işte hiçbir rolümüz olmazdı.

Gergin bir an için, değerli kızının onun öfkesini kazanmak için ne yaptığını merak ediyorum.

Uzun sürmez.

"Verity," diye homurdanarak masanın üzerinden ona baktı. "Sanırım bu akşam yapman gereken bir duyuru var."

Yeşil gözleri yükseliyor ama tekrar tabağına dalmadan önce sadece bir an göz kırpıyor. İlk başta neden sustuğundan emin değilim, omuzları uzun bir iç çekişle içe doğru kıvrılıyor. "Bu hafta benimle yatması için Lex'i seçiyorum," diyor tatlı patatesini mideye indirirken.

"Oh, şükürler olsun." Wicker inliyor. "Eğer bir gece daha senin o sütü kusmanı dinlemek zorunda kalsaydım..."

Kızın öfkeli bakışları ona yöneliyor. "Evet, her sabah yüzüne bakarak uyanmamanın mide bulantısına iyi geleceğini düşünüyorum."

Wicker'ın gözleri acımasız bir sırıtışla parlıyor. "Ve belki de her gece tepemde dolaşmazsan, gerçekten biraz dinlenebilirim."

Çenesi düştü. "*Ben mi sana* asılıyorum?!"

Tartışmalar arasında, Pace'in nasıl sustuğunu, tabağını iterek sessizce masaya baktığını gözden kaçırmak kolay. Tek kelimeyle harika. Babamın sahipleniciliğiyle uğraşmak yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de Pace'le ve her gece ona bebek bakması için seçilmemesinden duyduğu üzüntüyle uğraşmak zorundayım.

Verity'nin göğüsleri kararlılığımı kırmakla tehdit ederken, onların duygularıyla başa çıkmak aklımdaki son şey. Uyku düzeniyle ilgili duyurusundan bahsetmiyorum bile - açıkça babam tarafından ayarlanmış. Bugünkü sınav sırasında kendimi zor tuttum ve merdiven boşluğundaki gibi bir karşılaşma daha yaşamamak için kampüste kendimi ondan uzak tutmaya zorladım.

Kardeşlerim ve ben bir anlaşma yaptık ve bu anlaşma üçümüz arasında ciddiye alınır. Sahip olduğumuz tek şey güven ve sadakattir; çünkü kan bağımız olmadığından eminiz.

İşte bu yüzden Wicker'ın küçük numarası beni çok kızdırıyor. Bu yüzden masanın karşısında mutlu bir şekilde sırıtıp salatasını çiğnerken ona inanmıyorum. Verity ile yatmak babamın sandığı gibi bir onur değil. Bu bir sınav.

Ve bunlardan birinde başarısız olmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.



Babama büyüdüğümde tıbba girmeyi planladığımı söylediğimde dokuz yaşındaydım. Bu kararı verdiğim anı tam olarak hatırlayamasam da, bir hafta önce köprücük kemiğini kırdığında Pace ile birlikte triyajda olduğumu hatırlıyorum. Röntgen filmlerinden keskin dezenfektan kokusuna ve onu koşum takımına bağlayıp kırığı düzeltmek için geri çekmeye başladıklarında kardeşimin yüzünde beliren sinir bozucu acıya kadar beni tamamen ele geçirmeyen hiçbir kısmı yoktu. Bunu daha önce hiç görmemiştim - insanların parçalara ayrılmak yerine tekrar bir araya getirildiğini. Doktoru ufak tefek ama sert bir Vietnamlı kadındı ve eminim ki bugün hâlâ beni tedavi edebilir. Bu da işin bir parçasıydı.

İyileştirmede güç vardır.

Bu yüzden babam bizi yatılı okuldan veli toplantısı için alıp rutin beceri raporu için ofisinde topladığında gözlerinin içine baktım, omuzlarımı dikleştirdim ve doktor olmak için akademik yola girmek istediğimi söyledim. Bunu titizlikle planlamıştım, tıbbın ona iyi hizmet edecek bir disiplin olacağını biliyordum. Babamın bir kemikçiye ihtiyacı yoktu ama bir doktor başka şeyler de yapabilirdi. *Yaratılışın* doğasını daha iyi anlamış olsaydım, muhtemelen kadın doğumu denerdim. Ama dokuz yaşındaydım. Vajinalar iğrençti. Kemikler cehennem gibi havalıydı.

Doğal olarak yüzüme güldü.

"İnsanlarla *ilgilenecek misin?*" diye sordu alaycı bir tavırla. "Ellerini tutacak, yaralarını saracak ve küçük gözyaşlarını silecek misin? *Sen* mi?"

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Eğer gerçekten tıp alanında bir yol izlemek istiyorsan, genetik üzerine biraz araştırma yapmanı öneririm. Ben sadece bana verileni şekillendirebilirim ve sen evlat, asla bir şifacı olamayacaksın."

Tıbbın doğuştan getirmediğim belli bir duygusal incelik gerektirdiğini ilk kez o zaman anladım. Yaşlandıkça daha çok şey öğrendim ve onun acımasız kahkahasının ne kadar haklı olduğunu daha iyi gördüm. Yatıştırıcı ve sakinleştirici olmak benim içimde yok.

Tüyler ürpertici.

East End's King'e fısıldadıklarının karakolun çatlak kapısından duyulmayacağına inanan vaka çalışanım bana böyle sesleniyordu. Ailemin öldüğü geceden sadece küçük kesitler hatırlıyorum, ama bu en net olanı olabilir. Polisin beni nasıl bulduğunu ikinci elden duydum; cesetlerin arasında oturan bir bebek, annemin kanlı elbisesine yapışmış minik eller. Bazen bunun şifacı olmak istememin nedenlerinden biri olup olmadığını merak ediyorum. Onların yanıldığını kanıtlamak için değil, o kapının diğer tarafında olmak için - kırmak yerine onaran biri.

Hayatımdaki diğer her şey gibi, ne istediğim de denklemin bir parçası değil. Tıp fakültesine giden yolda Organik Kimya'yı geçmenin, sınavlarda başarılı olmanın ve sınıfımda en yüksek not ortalamasına sahip olmanın ötesinde bir kapı bekçisi var. Geleceğimin önündeki en büyük engel babam. Beni kapıdan içeri sokacak olan onun parası, onun bağlantıları, onun kaldıracı. Beni en iyi programla eşleştirecek. Beni doğru kulüplere ve ortamlara sokarak kabul ve fırsat kazanmamı sağlayacak. Rufus Ashby, her zaman olduğu gibi, hayatımın anahtarlarını elinde tutuyor ve onun iradesine boyun eğmekten başka seçeneğim yok.

İyileştiren bir doktor olmayacağım.

Bir Kralın ve onun topraklarının ihtiyaçlarına uygun bir enstrüman olacağım.

Şu anda bu araç Prenses ve doğmamış çocuğumuzla ilgileniyor ve babamın bilmediği bir şekilde, hedefime yaklaşırken izlediğim metodik yolu ortadan kaldırdı. Verity çok gerçek. Sıcak et. Bebeğin kalp atışları, ruhuma kazınmış bir davul sesi.

"Ne yapıyorsun?" Wicker'ın şifonyerden gelişigüzel attığı kıyafetlerle kaplı yatağıma bakıyorum.

"Eşyalarını topla." diye cevap veriyor. "Ne için?"

Gözlerindeki vahşi bakışı fark ediyorum, sarı saçları sanki son bir saattir parmaklarıyla tarıyormuş gibi dağınık. Çok geçmeden

koridorun aşağısında, kendimi ve Verity'yi yatağa hazırlıyor olmalıyım. Dağınıklık hoş karşılanmıyor.

"Northridge," diye cevap veriyor, bir çekmece daha açıyor, "Tidal Cove, Briar Cliffs- burası hariç her yer."

Boxerımı karıştırmasını engellemek için öne atılıyorum. "Biraz yavaşlar mısın? Sen neden bahsediyorsun?"

Yatağımın altında sakladığım çantaya dalıyor. "Biz üzerimize düşeni yaptık Lex. Prensler gibi giyindik, onu hamile bıraktık, ona bir varis verdik. Şimdi kaçma zamanı, anlıyor musun?"

"Babam izin vermeyecek-"

"Bizi istemiyor!" Wick patlar, gömlekleri spor çantasına tıkıştırır. "Biz de onu kesinlikle istemiyoruz. Artık özgürlüğümüzü satın almak için yeterince kozumuz var. Parayı siktir et, arabaları siktir et, tüm bu lanet hayatı siktir et. Yani," bana dönüyor, zor nefes alıyor, "Lex, bizi burada tutan ne?"

Bu retorik bir soru değil, farkındayım.

İçgüdüsel cevabım 'baba' oldu ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ortaokuldan beri ondan uzaklaşmayı planlıyorduk. Okul daha iyi bir cevap. Mezuniyetime iki ay var. Hâlâ iyi bir tıp fakültesine kabul edilmeyi bekliyorum ve şimdi kaçmak on yıllık yorucu bir bağlılığı çöpe atmak olur. Bu yeterli bir sebep.

Ama beni spor çantasına doğru hamle yapmaya ve onu elinden almaya iten bu değil. Onu dışarı atarken hiçbir şey söylemiyorum ve söylememe de gerek yok.

Kimse beni kardeşlerimden daha iyi tanıyamaz.

"*O mu*?" Wicker'ın alçak, inanmayan kahkahası kara tahtaya çakılmış çivi gibi. "Verity 'Backstabber' Sinclaire mi? Ciddi olamazsın. Bizi ondan bile daha az istiyor! Bana olduğu kadar sana da ihanet etti!"

"Bu onunla ilgili değil," diye çıkışıyorum ama daha detaylandıramadan arkamdaki odada başka bir varlık hissediyorum.

"Bebeğimizi taşıyor." Döndüğümde Pace kapının önündeydi, gözleri bıçak gibi Wicker'a sabitlenmişti.

Wicker agresif, umursamaz bir omuz silkme hareketi yapar. "Ne olmuş yani? Kimin olduğunu bile bilmiyoruz, önemli değil. Çocuğun da canı cehenneme. Bırak alsın."

Gerçek şu ki, Wicker'ı suçlayamam bile. Babam bizi Prens ilan etmeden önce bile konuşulmayan plan buydu. Bu yüzden başarılı olmak için çok uğraştık - bu yüzden birinin tohumunun onun rahminde tutunmasını umarak para üstüne para yatırdık. Çünkü tünelin sonunda bir ışık vardı ve başka bir yere giden yolu aydınlatıyordu.

Ama bu biz *yaratmadan* önceydi.

"Hayır." Kelime düzensiz, zımpara kağıdı gibi pürüzlü çıkıyor ve Wicker'ın yüzünün düşme şekli bile inancımı sarsamıyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, Wick? Gerçekten bunu tekrar yapmasına izin mi vereceğiz? Birinin terk edilmiş çocuklarını alıp onları-" Düşüncemi bile bitiremiyorum. Bu benim için ne kadar aşağılık bir şey. "Hayır," diye tekrarlıyorum.

Wicker yüzünü ekşiterek "Şu anda kafayı mı yiyorum?" diye soruyor, "Yoksa gerçek ailen yerine fasulye büyüklüğünde bir paraziti mi seçiyorsun?"

Elinden bir çift çorap kaparak, "O fasulye büyüklüğündeki parazit bu dünyada sahip olduğun tek genetik bağ olabilir. Bunu kendim ya da Pace için yaptığım kadar senin için de yapıyorum." Bu gerçeğe göre çok daha kolay bir açıklama; babamın o bebeği kucağına alan ilk kişi olduğunu hayal ettiğimde göğsümde nükleer bir şey oluyor. Amniyotik sıvıyla kaplandığını görmek için. Gözlerini sildiğini. Bu dünyada gördüğü ilk şey olmak.

Bu bende birini öldürme isteği uyandırıyor.

"Bu *bizim,*" diyor Pace, düşüncelerimi mükemmel bir şekilde yansıtarak. Ben de aynı fikirdeyim: "Onu biz yarattık ve ben teslim edeceğim."

Wicker aramıza bakıyor, gözlerinde özel bir parıltı var. "Siz ikiniz freebasing mi yapıyordunuz? Bu masum, sevimli bir bebek değil. Bu kafamıza doğrultulmuş bir silahın namlusu. Ve ne zamandan beri genetik bağlar umurumuzda?"

Eğer Pace de benim gibiyse, cevap vermez çünkü veremez. On dakika önce, bunun kumda bir çizgi olduğunu bile bilmiyordum. Kaç kez bir şey başardım da babam gelip övgüyü üzerine aldı? Doktor olma fikrime yüzüme gülen adam, akşam yemeği partilerinde bununla övünen aynı adam.

Bunu almasına izin vermeyeceğim.

"Gitmiyoruz," diye karar verdim. Tıpkı tıbbı seçtiğim zamanki gibi. Göklerin yarılıp bana berraklık bahşettiği büyük bir aydınlanma değildi bu. Sadece öyleydi.

Wicker'ın gözlerindeki ışıltı yavaş yavaş kayboluyor. "Demek öyle," diyor yüzü sertleşerek. "Buradan çıkmak için bir anlaşma yaptık ve sen sadece-" "Sanki anlaşmaları bozan bir tek bizmişiz gibi," diyor Pace. yanımda durmak için.

Wicker'ın gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gerçekten de görüntülerimle oynayabileceğini ve benim bunu fark etmeye c e ğ i m i m i düşündün?"

Çorapları şifonyere doğru fırlattım. "Evet, ona ne yaptığını biliyoruz."

İnkar etmek istiyor. Duruşunu sıkılaştırmasından ve kaşlarını indirmesinden anlayabiliyorum. Bu Wicker Ashby'nin kendine özgü kurnaz konuşmalarından birine hazırlandığı. "Ne dediğini bilmiyorum-" Belki dövüşün kendisindendir, belki de yeterince kolay hedef olmadığımızı biliyordur, ama her iki durumda da bir çuval tuğla gibi sönüyor. "Şu lanet narkotikçi."

"Yalan söyledi," diye homurdandım, "ve senin kıçını kurtarmaya çalıştı. Sadece pek iyi değil."

Yüzünü buruşturarak parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Bir kazaydı. Yarı uykuluydum ve o da *tam oradaydı.*"

Pace alay ediyor. "Yani bize bir korkak gibi yalan söyledin."

"Olayı abartacağını biliyordum," diye patladı Wick, ellerini havaya kaldırarak. "Bebeğe zarar vermiş gibi değil. Tanrı korusun!"

Ona bakakaldım. "Mesele bu değil!"

Wicker esprisiz bir kahkaha atıyor. "Önemli olan şu ki artık *gerçek* bir ailen var, öyle değil mi?" Pace'i ve beni olayların ortasında bırakarak çıkıp gidiyor. Bu kadar sıkı kontrol edilen bir ev için, neden her zaman bir fırtınanın gözündeymişiz gibi hissediyoruz?

"Wick," diye seslenmeye çalışıyorum ama o çoktan gitmiş.

"Geri dönecek," diyor Pace, yatağıma uzanarak. "Nereye gidebilir ki?"

Homurdanıyorum, kıyafetlerimi topluyorum ve bükülmüş bir yığın halinde şifonyere geri koyuyorum. Onları daha sonra düzenleyeceğim. Şu anda ilgilenmem gereken başka şeyler var.

"Onu becerecek misin?"

Kafamı kaldırdığımda Pace'in dikkatle telefonuna baktığını fark ediyorum. Onu izlediğini anlamak için ekranı görmeme gerek yok. Artık çoğu zaman bunu yaptığından şüpheleniyorum; akşam raporları giderek daha ürkütücü bir şekilde ayrıntılı hale geliyor. Dişlerini kaç kere fırçaladığını. Sonrasında diş ipi kullanıp kullanmadığı. İnternetten aldığı yeni iç çamaşırının tam malzeme sınıflandırması. O sabah sıcak kakaoya ne kadar para harcadığı. Omzundaki lekenin şekli ve rengi.

Ashby olmanın en talihsiz yanı da bu; hepimiz babamızın özelliklerini bulaşıcı bir hastalık gibi özümsüyoruz. Pace ve onun izlemesi, Wicker ve onun penislerimizi kilitleme girişimi.

Sanırım bu beni acı çektiren kişi yapıyor.

"İzlemeye devam et," diyorum battaniyemi ve yastığımı kaparak. "İkimiz de öğrenmek üzereyiz."



Odasına vardığımda kaslarım o kadar gerilmişti ki kapıyı sertçe açtım, içerideki kız ani *patlamayla* şaşkınlık içinde sıçradı. Bana dönük yatağın kenarına tünemiş, kalçaları ayrılmıştı. Üzerindeki krem rengi küçük gecelik bacaklarının arasındaki boşluğa dökülüyor ve hemen aşağı çekiyor.

Aradaki mesafeyi açarak yastığımı yatağın üzerine atıyorum. "Bu benim tarafım." "Sen de mi?" diye sızlanıyor ve elini banyoya doğru uzatıyor. "Bu
yatağın diğer tarafından tuvalete gitmem bir asır sürüyor!"

"Umurumda değil," diyerek battaniyemi yere atıyorum. "Giriş saldırılarına karşı en savunmasız olan bu taraf."

Ama Verity, açtığım yorgana hayranlıkla bakıyor. "O da ne? Cidden *battaniyeni* getirdin mi?"

Köşesini sertçe çekerek düzeltirken hâlâ öfkeliyim. "Yatak kılıfına bürünmüş bu kaygan zeminde uyuyabilirsin ama ben rahat bir şeyin üzerinde uyumayı tercih ederim."

"Daha önce gayet iyi uyuyordun," diye mırıldanarak devasa yatağı *kendi* tarafına, pencerelere daha yakın bir yere yuvarladı. İdeal bir düzende, her iki yanında da en az bir Prens olurdu. Ama bu konuda hiçbir şey ideal değil.

"Yatmak için hazırlan," diye emrediyorum, çoraplarımı çekiştirerek. Geceliğine bir göz atıyor.

"Yatmaya hazırım."

Duraksayıp onu içime çekiyorum. O kadar şeffaf ki, göğüs uçlarının koyu şekli neredeyse görünüyor. Meme uçları sivrilmiş, yumuşak bir kızarıklık göğsünü ısıtıyor, boynuna tırmanıyor. Bir dirseğini kavramak için vücudunun üzerinden uzandığında, utangaç hareketi göğüslerini birbirine itiyor ve dolgunluklarını vurguluyor.

Çenem sıkıştı. "Gerçekten bu saçma kıyafetle mi uyuyorsun?"

"Benim için sağlanan şey buydu, bu yüzden..." Küçük, umursamaz bir omuz silkme. "Evet."

Yatağın başucundaki boş bardağa dudak büküyorum, on dakika önce içinde ılık süt olduğunu biliyorum. "Ne kadar iyi bir fino köpeğine dönüştün."

Birden kollarını indiriyor, kaşlarını çatarak çenesini savunmaya geçiyor. "Başka bir şey giymemi mi istiyorsun? Tamam." Geceliğinin eteğinden tutup yukarı çekiyor ve bir çırpıda üzerinden çıkarıyor. Vücudunun her santimi ağır çekimde ortaya çıkıyor, hafif kumaş her bir hedefi akıcı bir şekilde okşuyor. Karnının yumuşak düzlemleri, alt göğüslerinin nazik kabarıklığı, sıkı meme uçlarının tepeleri.

Muayene odasında soyunurken asla bakmamamın bir nedeni var. Bunu yapma şekliyle ilgili bir şey, vücudunun kıvrılması ve kıvranması, doğası gereği o kadar seksi ki, aletim hemen canlanıyor, gözlerim açıkta kalan her deri parçasına yapışıyor.

Anlaşmanın hâlâ bir anlamı var.

Geceliğini fırlatıp atarken kendime söylediğim şey bu, gözlerinde bir meydan okuma. Ama bu meydan okuma benim için değil. Yanakları daha da pembeleştiğinde, kollarını açıkta kalan göğüslerinin üzerinde kavuşturduğunda bu çok açık. Burası muayene odası değil. Ona bakışımda klinik bir şey yok, gözlerim vücudunda gezinirken göz kapakları ağırlaşıyor.

"Aslında düşünüyordum da," diye söze başlıyor, gergin bir sarsıntıyla ağırlığını değiştirerek. "Geçen gün sorduğun zaman mı? Tamam. Evet." Omuz silkiyor ve aynı anda başını sallıyor, bu hareket onun oynadığı kadar rahat olamayacak kadar sert. "Şimdi alacağım."

Gözlerim kızıl saçlarının her bir memesinin üzerine nasıl döküldüğüne takılıyor. "Neyi alayım?"

"Yapabilirsin... um." Ellerini kalçalarına koymaya çalıştığında cesaretinin bir kısmı kaybolur. "Yönet. Konuştuğumuz şeyi." Kolları düşüyor, elleri sıkılıyor. "Daha önce."

Bu saçmalığı çözdüğümde gözlerimi ona dikiyorum, sesim sikim kadar sert. "Sana orgazm yaşatmamı istiyorsun."

"Çünkü..." diye başlıyor, duruşunda biraz savunmacı bir ifade var. "Hormonlar falan yüzünden. Sen," eliyle yatağı işaret ediyor, "benim ihtiyaçlarımı karşılamak için buradasın. Ve bu... bu bir ihtiyaç. Yani cevabım evet." Bu zor anlaşılır gevelemeyi sert, yorgun bir nefes vererek bitiriyor.

Uzun bir süre ona bakıyorum, orada erotik bir Viktorya dönemi tablosundan fırlamış gibi durduğu için değil, sadece çok aşağılayıcı olduğu için. Cevap vermeden dönüyorum, hışımla banyoya giriyorum ve kapıyı çarpıyorum. Sert, mekanik hareketlerle kendimi yatağa hazırlıyorum, sanki sorun onlarmış gibi dişlerimi fırçalıyorum. Tüm bu süre boyunca aynaya bakıyorum, kardeşimin de beni izlediğini biliyorum.

"Kapa çeneni," diye tıslayarak ağız dolusu diş macununu lavaboya tükürüyorum.

Sonra, gömleksiz ve sadece bol bir boxer'la kaldığımda, ellerimi tezgâha dayayıp uzun bir nefes alıyorum. Wicker muhtemelen ona sertçe binmiş ve onu ıslak bir şekilde bırakmıştı ve şimdi benden bir çift lateks eldiven giymemi ve bunu düşünerek boşalana kadar onu parmaklamamı istiyor.

O Michael, ama göğüsleri var.

Bu düşünce beni buraya kadar getirdi ama birkaç dakika içinde etkisini tamamen yitirdi. Yansımama bakıyorum, kilitlenmiş çenemi ve büyümüş göz bebeklerimi fark ediyorum. Saçlarım hala yukarıda, ama şakaklarımın etrafındaki tutamlar yüzüme sıçrayan sudan dolayı nemli ve vahşi. Onu merdiven boşluğunda becerdiğim gün berbat bir haldeydim, laboratuvar ödevimi savunmak için geç kalmıştım ve babam müşterilerinden birini ziyaret etmem için beni zorluyordu. İşim başımdan aşkındı ve bütün taşları yerine oturtmak için bir fırt Scratch istiyordum ama bunun yerine onu becerdim. Bir kapıya karşı. Sert ve hızlı.

Ve bir bağımlılığı diğeriyle takas eden biri gibi, o zamandan beri düşünebildiğim tek şey bu.

Parmak eklemlerimi tezgâha vurarak, "Siktir et," diye karar veriyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Şöminenin yanındaki lambayı söndürürken onu çevremde görüyorum, göğsü iptal edilmiş bir yorumla genişliyor.

"Sen-" diye başladı.

"Kapa çeneni." Bunu yatağın benim tarafımdaki lambasını kapatıp onun tarafına geçerek noktalıyorum. Kendi içine doğru büzülüyor, hala çıplak ama bu konuda o kadar rahat değil, kendi başucu lambasını kapatmak için etrafına uzandığımda irkiliyor. Oda tamamen karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey, köprücük kemiğinin altındaki çillerin sıçraması.

Ve sonra hiçbir şey göremiyorum.

Pace de göremiyor.

Kollarından tutup onu yatağa doğru ittiğimde nefesi kesiliyor. "Hey! Sen ne-"

Kalçalarını kendi kalçalarımla sabitlediğim anda bir avucumu ağzının üzerine kapatıyorum. "Çeneni kapalı tut," diye kulağına hırlıyorum. "Benim muayene masamda değilsin, *Prenses*. Bu odaya girdiğim andan itibaren senin doktorun değilim. Ben senin prensinim. Bu da parmaklarını şıklatıp benden bir şey talep edemeyeceğin anlamına geliyor." Elime karşı sert ve öfkeli nefesler alırken tırnakları omzuma batıyor. "Eğer seni boşaltıyorsam, bunu istediğim için yapıyorum. Beni anlıyorsan başını salla."

Memelerinden birini geniş avucumun içine almak için uzandığım anda tırnaklarının acısı hafifliyor, keskin bir nefes göğsünü şişiriyor.

Başını sallıyor.

Meme ucunu iki parmağımın arasında yuvarlayarak saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Benimle dövüşecek misin?" Sadece kısa bir duraklama oluyor ve ne kadar azgın olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, o da bu şekilde geliyor:

Başını sallıyor.

Ağzımı onunkine çarptırdığımda, sert ve fethedici, onu geçip bileklerinden birini yatağa sabitlediğimde haftalarca süren gerilim kopuyor. Belki de yavaş ve metodik olmasını bekliyordu, beni bodrumda tutmaya alıştığı gibi. Duygusuz. Bağlantısız.

Onun yerine, dişlerimi dudaklarına götürüyor, sikim -çivi gibi sert- onun sıcaklığına sürtünüyor. Öpücüğü takip etmek için mücadele ederken göğsünden küçük bir ses geliyor, kalçaları sinirli bir kıvranışla yukarı doğru eğiliyor, sanki benimle eşit bir zeminde buluşmayı umuyormuş gibi.

Eğer Pace bir şey duyarsa, bu benim sert nefes alışlarımdan başka bir şey değildir, çünkü ben boxer'larımı aşağı itmek için aramıza uzanıyorum, iki parmağımı külotunun kasıklarına takıyorum ve onları yana doğru çekiyorum. Tek yapmam gereken kalçalarımı oynatarak sikimi kaygan ve beklediği yere doğru hizalamak. Burası zifiri karanlık olabilir ama sert ve güçlü bir hamleyle içine girdiğimde genişleyen gözlerinin akını neredeyse görebiliyorum.

Sıkışma beni sararken görüşüm durağan bir vızıltıya dönüşüyor, gözlerim ani zevk dalgasına karşı kenetleniyor. Her şeyi kutulara ayırmaya yatkınım -iyi, daha iyi, en iyi- bu yüzden dibe vurduğumda ayak parmaklarımın kıvrılma şekli bir veri noktası. Arındığı gece neredeyse hiç sayılmıyor, tüm deneyim çarpışan ölü nöronların kimyasal sisi içinde kayboluyor. *Güzeldi*. Merdiven boşluğundaki gün daha başlamaya fırsat bulamadan bitmişti. *Daha iyiydi*. Ama bu. *Bu,* bedenimin elektrik sıcaklığına gömülmesi, nemli soluklarının çenemde ateş gibi yanması.

En iyisi.

Dudakları ayrılıp dişleri omzuma çentik attığında da bu his azalmıyor. Çıkardığı sesin titreşimini duyduğumdan daha fazla hissediyorum ve bu beni homurdanmaya itiyor.

Kulağının altındaki boşluğa burnumu sokarak fısıldıyorum: "Amın bütün gün sırılsıklam oldu, değil mi?"

Titriyor, bir eli kıçımı sıkıca kavramak için aşağı uzanıyor. Beni daha yakına, daha derine çekiyor, kalçaları benimkilere karşı dalgalı, arayış içinde ve çaresiz. İçgüdüsel olarak karşı koyuyorum, keskin bir hamleyle onu aşağı itiyorum. Bu kızda beni en çıplak parçalarıma kadar soyan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama onu yenmek için çaresiz olduğumu biliyorum.

Onu çenesinden yakalıyorum ve içine girerken dilimle ağzını sikiyorum. Küçük iniltilerinin acı tadını bu şekilde alıyorum, onu fethetmeye o kadar dalmışım ki parmaklarının saçlarımda olduğunu ve saçlarımı bağlayan bağı gevşettiğini fark edemiyorum. Bir kalkan gibi etrafımıza düşüyor ve sonra onu kavrıyor, kafa derimdeki acı sadece taşaklarımdaki ağrıyı artırıyor. Pace'in duymasına izin vermemek için hırıltılı iniltimi tutmak için her şeyimi harcıyorum çünkü aniden yalancı oluyor.

O da karşılık veriyor.

Öpücüğü kontrol etmek için yükselirken elleri başımı kavrıyor. Bu beni sadece onun bana karşı becerdiği süre kadar şaşırtıyor. Arka planda çileden çıkarıcı bir soru dolaşıyor ve ben uyurken de böyle miydi diye merak etmeye başlıyorum. Saçımı çekip ağzımın içinde böyle hırlıyor muydu? Tırnakları bu kadar keskin miydi? Çıldırmış bir hayvan gibi ona çarparak bu kadar delirmiş miydim?

Nelerden hoşlandığımı çoktan öğrendi mi?

Onun çekişine bir itişle karşılık vermemi sağlıyor, ben onun sıcaklığına doğru iterken ikimiz ritim için savaşıyoruz. Altımda vahşileşiyor, içgüdüleri ve çılgın nefesleri olan bir yaratık. Neredeyse böyle olabileceğini unutuyordum, terli ve acı verici ve o kadar insani ki, dilimle göğüs kafesinden aşağı bir yol izlerken, yumuşak bir göğsün zirvesini ağzıma alırken iki kez düşünmüyorum.

Parmaklarım klitorisini bulduğunda, yumruğunun yatağa çarpma sesiyle ödüllendiriliyorum. Meme ucunu dilimle ileri geri, acımasız ve affetmez bir şekilde fiskeliyorum ve parmak uçlarımı boğazına dayıyorum, sadece asla serbest bırakamayacağı bir çığlıkla şiştiğini hissetmek için. Kendisi almak istiyordu ama ona asla izin vermeyecektim.

Acı çektiren benim.

Birkaç dakika sonra vücudu titreyerek altımda dağıldığında, kazandığımı anlıyorum. Meme ucunu boğazına sığınmak için bırakıyorum, gevşek bedenini sonuna kadar becerirken burnumu tatlı kokusuna gömüyorum. Yumruğumu saçlarının tepesine doluyor ve onu da tutuyorum

kendinden geçmenin ilk sarsıntısı beni ele geçirdiğinde sıkıca. Kulağının dibinde bir homurtuyu gizleyerek, acımasız bir hamleyle ona çarpıyorum.

Onun amını tohumlarımla doldurmayı kaç kez hayal ettiğimi sayamıyorum bile. O numune kabına her fışkırtışımda. O soğuk muayene odasında yapılan her depozito. Her seferinde Wicker'ın onun içine boşalırken yan odadan gelen ateşli nefes alışını duyuyordum. Her sabah onun yanında uyandığımda, oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

Düzinelerce, hatta belki yüzlerce. Hiçbiri gerçekle kıyaslanamaz.

Sikim onunla birlikte şişiyor, onu öyle bir kayganlıkla pompalıyor ki, şu anda yeniden sertleşebilmeyi diliyorum. Kendimi o kadar uzun süre ona kaptırıyorum ki, sikim son güçsüz seğirmesini verirken onun kulak memesini dudaklarımın arasında akılsız bir kıpırdanma gibi endişelendirdiğimi fark etmiyorum bile. Her şey sessiz ve yumuşak, sadece iyi, sert bir sikişle elde edilebilecek türden basit bir fiziksel memnuniyet hissediyor.

Ve sonra beni itmeye başladı.

"Lex, çekil-" Gırtlağı altımda tıkırdıyor, bir avuç göğsümün ortasına bastırıyor. "Çekil. *Çekil üstümden*. Çekil!"

Çekilirken gergin ve sinirli bir ses çıkarıyorum ama o ayağa fırlamadan önce ancak yuvarlanabiliyorum. *Odanın* içinde hızla ilerlerken ayak seslerini duyuyorum, banyo kapısı çarparak açılmadan önce panikle bir şeye takılıyor. Oda uzaktaki ışıkla yanıp sönüyor, sanırım bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Hiç şüphe yok ki Pace, oraya nasıl geldiğini çok iyi bildiği için kullanılmış aletimi görüyor.

Tam boxer'ımı yukarı çekerken ıslak bir kabarma duyuyorum.

İnleyerek şakaklarıma yavaşça masaj yapıyorum ve uyku sersemliğime veda ediyorum. Bacaklarımı jöle gibi hissederek banyoya girdiğimde, onu klozetin üzerinde üzgün bir yığın halinde kıvrılmış buluyorum. Gözlerimi ona diktiğimde, omurgası başka bir öğürmeyle eğildi.

Döllerim kalçalarından aşağı damlıyor.

İçimi çekerek raftan bir bez alıp ıslatmaya başladım ve aynadaki yansımasına baktım. "Belli bir tür erkek bunu yanlış anlayabilir."

Pace muhtemelen diken üstündedir.

"Tanrım, ne zaman bitecek bu?" diye inliyor, titreyen eliyle ensesindeki saçlarını topluyor. Tekrar kabarırken saçları tekrar yüzüne dökülüyor.

Lavabodan ıslak bezi ona doğru fırlatıyorum, tüm *bunlara gereğinden* fazla yaklaşmak istemiyorum. "Yarın bitebilir," diyorum ona. "Üçüncü üç aylık dönemine kadar sürebilir."

Tam bu sırada, bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi parmağını omzuna vurmaya başlıyor. Cehaletin mutluluk olduğuna karar vererek görmezden geliyorum.

Nefes nefese kalana kadar, "Tutabilir misin... tutabilir misin. Tut şunu!"

Kısa bir süre uzaklaşıp yatağa girmeyi ve onun geviş getirme sesleriyle uykuya dalmayı düşündüm. Gözlerimi devirerek ona doğru yürüdüm. Perişan ve solgun görünüyordu, üstelik birkaç dakika önceki iyi ve seksi haliyle de değil. Bakışlarımı kaçırarak, beceriksizce saçlarını toplamak için uzandım, zaten dışarı atılmış olanları temizlemek için sapı ittim. Tıbbın bu kısmında pek başarılı değilim.

Arkasına çömelip ıslak bezi alıyorum, başını kaldırıyorum ve yüzünde gezdiriyorum. "Belki vitaminlerini alsan-"

"Bu cümleyi bitirirsen," diye hırlıyor, "bu banyoda seni bıçaklayacak bir şey bulurum."

Homurdanıyorum. "Evet, şu anda gerçekten göz korkutucusun, her tarafın nemli, solgun ve sıvı içinde."

"Sen tam bir-"

Ne olduğumu asla öğrenemeyeceğim.

Sözcükler bir kez daha kusulur.

Sırtına bakıp omurlarını sayarak geçiriyorum. Çok zayıf. Kalori alımını arttırmak için bir not alıyorum.

"Lex," diye mırıldanıyor, kabarma turu sona erdiğinde sönüyor. "Bunun bir gelenek olduğunu ve muhtemelen sözleşmelerdeki bazı ince yazılarda kaybolduğunu biliyorum ama..." Islak kirpiklerinin arasından bakışlarımla buluşmak için dönüyor, gözlerinde umutsuz bir yalvarış var. "Lütfen. *Lütfen* artık ılık süt olmasın."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Sesi çakıl taşı gibi. "Vitaminleri alacağım, tamam mı? Diğer şeyleri de yapacağım. Ama bir bardak daha ılık süt içmek zorunda kalırsam..." Her nasılsa solgunluğu daha da kötüleşiyor, soluk soluğa kalırken alt dudağı titriyor. "Bu beni öldürüyor. Kendimi tutamıyorum. Her gece, ben sadece..." Dudakları birbirine sıkıca bastırıyor, belli ki başka bir öğürmeyi bastırıyor. "Artık bunu yapamam."

Bir küfür savurarak, "Jay lanet olası Cuthbert," diye mırıldandım ve ağzının kenarını bezle sildim. "Artık ılık süt yok."

Gözleri umutla dolsa da beni dikkatle takip ediyor. "Gerçekten mi?"

Tuvalete bir kez daha sifon çekerek onu ayağa kaldırıyorum. Yalpalıyor ama kollarıma tutunuyor, ben onu tezgahın kenarına yaslanmaya götürürken sendeliyor. Başka bir bezi ıslatmak için etrafından dolanıyorum ve "Dayan" diye emrediyorum. Tezgâhın kenarına tutunmasını kastetmiştim ama onun yerine iki elini de omuzlarıma koydu, ben çömelirken yeşil gözleri kocaman ve ıslaktı.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Onu yayarken yumruğumu bezin etrafında esnetiyorum, tohumumun parıltısıyla sikim çoktan hayata geri dönüyor. Daha önce birçok kez spermlerimin içinden aktığını görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Şişmiş ve kullanılmış görünüyor, amı parlak, canlı bir pembe ve sonunda kendimi bezi üzerinde gezdirmeye ikna ettiğimde, kalçaları titriyor.

Onu dizinden kasıklarına kadar metodik bir şekilde temizliyorum, kendime ait her izi yok ediyorum. Ben ne kadar nazik olursam, o da o kadar sabitleşiyor, özenli fırçalamam için duruşunu genişletiyor ve hareketlerin içinde kayboluyorum. Bir seğirmenin bir şeylerin gıdıklandığı anlamına geldiğini bilebilmem tuhaf, ama daha da tuhafı, bu olduğunda, yeniden ayarlamak için bir seçim yapıyorum. Rahatsız etmek yerine yatıştırmak. Her stajın çoğunlukla laboratuarlarda, hastalardan uzakta geçmesinin bir nedeni var.

Tüyler ürpertici.

Diğer doktorlar bunun benim alanım olmadığını hissediyor ve beni insan dokunuşu gerektiren her şeyden uzak tutuyorlar. Bu beni hiç rahatsız etmedi.

Belki *o kadar da* kötü değilimdir.

"Danner'a sana zencefil çayı yapmasını söyleyebilirim," diye teklif ediyorum ama başımı kaldırdığımda gözlerim karnıyla buluşuyor, hareketlerim yavaşlayarak durma noktasına geliyor. Ne muayene odasındayız, ne de yatak odasındayız. Onun ne hasta ne de Prenses olduğu açıklanamaz bir yerdeyiz. İlk kez ona bakıyorum ve bebeğimin orada olduğu fikrine kapılıyorum. Bu derinin, kasın ve sinirin hemen ötesinde.

Tam şurada.

Her şey bir anda üzerime gelirken boğazım kuru bir yutkunmayla tıkanıyor. *Bunun* için kalıyorum. Bir insana dönüşecek olan bu hücre yığını ve yavaş yavaş oluşan nöronlar, daha elleri bile y o k k e n beni kavrıyor. Bu nasıl oluyor? Neden hem onu orada düşünüyorum hem de Amaçla dolu ve tamamen kaybolmuş?

Bu düşünceden ancak saçlarımda yavaş bir dalgalanma olduğunda sıyrılabiliyorum. Avuçlarımla karnını çerçevelediğimi fark ederek hazırlıksız yakalanan gözlerim onunkilere sıçrıyor.

Ve saçımı okşuyor.

Kurnaz gözleri kendi parmaklarının hareketlerini takip ediyor. Yorgun ve yarı sersemlemiş bir sesle, "Onu yıpratman hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor.

Ayağa kalkar kalkmaz kendine gelir gibi oluyor, ağzını çalkalamak için döndüğünde yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçiyor. Birkaç dakika sonra, onu yatağa götürürken, ikimiz de sessiz ve sikilmiş halde, gözlerimi tavana dikiyorum - kameranın izlediğini bildiğim yere. Yatağın kendi tarafıma yerleşiyorum, kolumu başımın altına sıkıştırıyorum ve nasıl uyuyacağımı merak ediyorum.

Pace'in de bu sorumluluğu hissedip hissetmediğini merak ediyorum - karnındaki her ne ise onun için öldürmeye değer. Belki de bu yüzden artık tek yaptığı izlemek. Belki de göğsümü kavrayan bu korku haftalardır onu kovalıyordur.

Yeterli olmadığımız korkusu.

~

Ertesi öğleden sonra kapıyı çalmadan odasına girdim. "Babam bizi ofisine çağırıyor. Kan almamızı istedi.

-" İzlerimde duruyorum. "Ne giyiyorsun lan sen?"

"İç saha maçına gidiyorum," diyor ve portmantodan bir eşarp alıyor. Bu sabah rengi daha iyiydi. İlk süt şeytan çıkarma seansından sonra yeterince iyi uyuyor gibi görünüyordu, benim sürekli dönüp durmamdan rahatsız olmamıştı. "Ben sadece mükemmel, şefkatli Prenses rolünü oynuyorum."

Forsyth renklerine bürünmüş, Wicker'ın büyük boy antrenman formalarından birini giymiş, sırtının alt kısmında küçük bir düğüm atmış. Bu benim numaram değil ama Ashby isminin küçük omuzlarına yayıldığını görmek sikime doğru bir kan dalgası gönderiyor.

"Doğru," diyorum gözlerimi onun çıplak bacaklarından ayırarak. "Dediğim gibi, babalık testi için kan alırken babam da yanımda olmak istiyor."

Çantasını omzunun yarısına kadar kaldırarak duraklıyor. "Ofisinde mi?"

"Bodruma kadar gideceğini mi sandın?" Homurdanıyorum.

"Sadece kan alacağız. Malzemelerimi çoktan hazırladım."

Ucunda tüylü bir top olan örgü bereyi kapıyor ve başına geçiriyor. Berenin önünde FU harfleri var ve etrafı çarpı işaretleriyle çevrili

Hokey sopaları. Kaleye geçtiğim onca yıl boyunca bu kızın tribünde benim için oturmasının nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum. Eve döndüğümde babamın bitmek bilmeyen eleştirileri ve hayal kırıklıkları yerine yumuşak bir şeyle karşılaşmak nasıl olurdu diye.

"Ne?" diye soruyor ona baktığımı görünce.

"Yok bir şey." Yutkunuyorum ve formasını başımla onaylıyorum. "Wick seni bunun içinde görünce çıldıracak."

Gözlerini deviriyor. "Her şeye kızıyor."

Kızmak doğru kelime değil ama bunun ona gerçekten nasıl hissettireceğini söyleyecek değilim.

Onun yerine babamın ofisine giden yolu gösterdim. Bu odada soğukkanlılığımı korumayı, duygularımı kendime yakın tutmayı uzun zaman önce öğrendim. Burada Verity ile birlikte olmak, onun çocuğumuzu taşıdığını bilmek, hem bir doktor hem de potansiyel bir baba olarak fetüsü koruma ihtiyacının her şeyi tükettiğini hissetmek, ekstra bir stres katmanı hissetmemek zor.

Ensemde boncuk boncuk terler birikiyor. Her şey mükemmel gitmeli.

Babası masasının arkasından kalkarak "Kızım" diye selam veriyor. Kızının kıyafetini dikkatle değerlendirirken, ağzını düşünceli bir ifadeye büründürürken, sözcük dilinde yabancı ve garip geliyor. Sinirlenmesini bekleyerek kaskatı kesiliyorum. Bir prensesin katı kıyafet kuralları vardır, bu yüzden onaylayarak sırıttığında rahat bir nefes alıyorum. "Bugün Whitaker'ı destekliyorsun," diyor. "Görüyorum ki tavsiyemi dinlemişsin."

"Hangi kız elmasları sevmez ki?" diye nazlı nazlı

cevap verir. Ne. Ne? Ne?

"Oyuna geç kalmak istemeyiz," diyor, beklentiyle bana bakarak. "Hazır mısın?"

"Evet, efendim." Verity'ye deri koltuğa oturmasını işaret ediyorum. Koltuk şömineye bakıyor, dizlerimin sayılamayacak kadar çok kez yere bastığı noktaya. Kürklü çizmelerini bileklerinden çaprazlayarak oturuyor. "Kolunu yukarı it."

Babam her hareketimi izliyor. İğneyi şişeye bağlayan hortumu nasıl sabitlediğimi. Yan tarafa yapışan etiketi nasıl doldurduğumu. Koluna nasıl dokunduğumu, nasıl etkileşime girdiğimizi. Kesin olarak bildiğim bir şey var: Ona nasıl imrendiğimi bilemez.

Bu sürecin ikimizi de nasıl heyecanlandırdığını bilemez.

Çünkü en önemlisi, fetüsün sağlığından başka bir şeyi önemsediğimi bilemez.

Başında dururken kendime Verity'yle bu kan alma işlemini bir düzine kez yaptığımızı hatırlatıyorum. Belki de iki. Kolunun kıvrımlarını alkolle sildiğimde ya da damarını hızlı bir yumrukla bulduğumda burnunun kırışması beni şaşırtmıyor. Kardeşlerimden farklı olarak onun vücudunun içini ve dışını biliyorum. Kan alırken iğnenin nasıl battığını biliyorum. Başparmağımı nabzına vurduğumda meme uçlarının nasıl yükseldiğini. Bu kız sert ve hızlı bir şekilde alınmaktan hoşlansa da, en küçük dokunuşlardan bile tahrik oluyor. Gözleri büyüdüğünde, bir sonraki adımın ne olabileceğini düşündüğünü biliyorum: serbest bırakılmak.

Tüm bu bilgiler sikimin pantolonumun dikişini delmesine neden olmalıydı, ama bu odada kontrol tamamen bende.

"Mükemmel iş." Babam kanın tüpe damlamasını izliyor. "Sonuçları almam ne kadar sürer?"

Gözlerim onunkilere kayıyor, kullandığı kelimeyi anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Biz değil. Sadece onu. "Laboratuar gelecek haftaya kadar onları geri alacağımızı söyledi."

Aklıma geldi. On günden kısa bir süre içinde babanın kim olduğunu öğreneceğiz. Gizemden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur ve şu anda bu gizem içimi kemiriyor. Burada kimin çocuğunu koruyorum? Sonunda, kontrol hâlâ babamda olacak. Bu onun varisi, kızını Prenses yaptığında bunu görmüştü. Onu bu odadan çıkarmak için kemiklerime kadar işleyen bir dürtü içimi sıkıyor. Rufus Ashby'nin bir parçasıyla ilişki kurabileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, mantıksız şeyler düşünüyorum. Üçümüzün kaçması, ama onu da yanımıza almamız, bu arada babamın onu geri almak için bizi dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğini kesin olarak bilmemiz gibi.

Biliyorum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum.

Eğer kaçarsa, onu kovalarım ve hiçbir şey yolumda duramaz.

Şişe doluyor ve iğneyi çıkarırken delinmiş yeri bir pamukla hızlıca kapatıyorum.

"Danner'a önümüzdeki hafta için programımı biraz daha esnek hale getirmesini söyleyeceğim." Memnun bir şekilde odadan çıkar ve sonuçlarla birlikte gelecek her türlü eziyetli olayı planlamaya başlar.

"İyi misin?" Sessizce soruyorum. Kapağı kapatıyorum ve şişeyi laboratuvara teslim edeceğim kaba yerleştiriyorum. "Başın dönüyor mu?"

Avucunu deliğin üzerine kapatıp pamuk topunu tutuyor. "Ben iyiyim."

Elimi cebime attım ve küçük bir parça çikolata çıkardım. "Ye şunu."

Şekeri aldıktan sonra bana şüpheyle baktı. "Şeker yememe izin mi veriyorsun?"

"Kan şekerini sabit tutmalısın." Hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyorum ama tüm bunlar bir şey. Bir adım daha atarsak öğreneceğiz.

"Gergin misin?" diye soruyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ne hakkında?"

"Baba olmak mı?"

Yerdeki lekeye bakıyorum, halı dizlerimin baskısı yüzünden hafifçe aşınmış. Dün gece gergindim. Bugün ise az önce bu odadan çıkan canavar tarafından büyütülen bu çocuktan çok korkuyorum. Omuzlarına yüklenecek beklentilerden. Dişi olursa sonuçlarından. "Endişelenecek bir şey yok. Hayatım boyunca buna hazırlandım." Çenemi kaldırıyorum ve kabı kolumun altına sıkıştırıyorum. "Yaratmak hüküm sürmektir."

10



Verity

Kahvaltı için yemek salonuna geldiğimde zarf meyve suyu bardağıma dayanıyor. Soluk pembe kâğıdın üzerine gümüş mürekkeple adım karalanmış.

"Nedir bu?" Mutfağa açılan kapının yanında duran Danner'a soruyorum. Bitişik odada pişen kahvaltının sesi ve kokusu içeri doluyor. Midem gurulduyor.

"En ufak bir fikrim yok," diyor küçük, gizemli bir gülümsemeyle. "Bu sabah teslim edildi."

Pace ve Wicker odaya girdiğinde el yazısını yerleştirmeye çalışıyorum, ancak onları görmeden önce terli ve erkek kokularını alıyorum. Hamileliğin bir diğer avantajı da koku alma duyumun korkunç derecede artması. Islak bir ter lekesi Wicker'ın koyu gri FU gömleğinin yontulmuş göğsüne yapışmasına neden oluyor. Pace kendi kolsuz tişörtünü giyiyor, kollarını kaldırmış başının üzerinden geçirmeye çalışıyor ve ben de gözlerimin kendi iradesiyle onun kaslı gövdesine bakmaya karar vermesine engel olamıyorum.

Karın kasları sıcak, yontulmuş granit gibi.

"Günaydın Danner," diyor Wicker, bana bakmadan yanımdan geçip giderken. Bir çöreğe uzanmak için masanın üzerine eğildi ama Danner, hızlı bir şekilde hareket ederek

Sahip olduğunu bilmiyordum, elini engelliyor. Wicker ona ters ters bakıyor.

"Dostum!" "Kahvaltı etmek istiyorsan otur." Başını Pace'e doğru eğdi.

"Sen,

"

"Lex'in duş almadan üst katta yemek yememize izin vermeyeceğini biliyorsun," diyor Pace, gömleğini çekiştirerek. "Daha yeni beş mil koştuk. Bize yiyecek bir şeyler veremez misin? Açlıktan ölüyorum."

Danner kuru bir sesle, "Keşke ağabeyinizin hijyen konusundaki standartları size de geçseydi," diye cevap veriyor. "Prenses için sorun yoksa kalabilirsiniz. Kıyafetiniz hakkında yorum bile yapmayacağım," diyor burnunu kırıştırarak, "ne de pis kokunuz hakkında."

Hepsi bana bakıyor ama benim dikkatim hâlâ zarfta. "Tabii, her neyse."

Adamlar kavga ediyor.

Gerginliği ilk olarak Pazartesi akşamı Ashby'nin 'Aile Yemeği'nin hastalıklı ve çarpık versiyonu sırasında fark ettim. O ilk gece, Lex'i seçerek işleri sarstığım için mi böyle oldu diye düşünmüştüm ama şimdi neredeyse bir haftadır yatağımda uyuduğuna göre, başka bir şey olduğundan eminim. Aralarındaki sürtüşmeyi hissedebilecek kadar yakın olmalarına rağmen, birliktelik görüntüsünü bırakacak kadar yakın olmamaları benim için bir hayranlık noktası oldu. Hâlâ hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar.

Ya da en azından dene.

Wicker her zamanki yerine oturur ve Pace de onu takip eder, her biri bir muffin alır ve kâğıt ambalajını yırtar.

"Aşçıya iki tabak daha yapmasını söyleyeceğim," diye iç geçiren Danner mutfak kapısına doğru yöneldi.

"Benimki ekstra pastırmalı olsun," diye sesleniyor Pace, bacaklarının arasındaki sandalye koltuğunu kapıp öne doğru kayarak.

"Gerçek yumurta," diyor Wicker biraz da şımarıklıkla. "Artık yumurta beyazı yapamam."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor Danner ve sallanan kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

Bu ikisi kahvaltıya nadiren geliyorlar; üçü genellikle her sabah yatak odalarına kapanıyorlar. Depozitolar durduğundan beri artık sabah hediyeleri yok, bu yüzden okula gitmek için arabaya binene kadar birbirimizi görmek için çok az nedenimiz var.

Gözümü onlardan ayırmadan zarfı elime alıp inceliyorum.

Pace benimle çok sık doğrudan konuşmaz. Beni izlediğini her zaman hissedebiliyorum ama nadiren de olsa benimle etkileşime geçmek için öne çıkıyor

gerçek bir insan gibi. Görünüşe göre, şu an onlardan biri. "Bu da nereden çıktı?" Pace gözlerini kısarak sorar.

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Danner bu sabah geldiğini söyledi." Eğildi ve elimden kaptı. "Hey!" diye bağırıyorum, ona doğru hamle yapıyorum, ama o elimden tutuyor. "Üzerinde benim adım yazıyor!"

"Orada ne olduğunu bilmesi gerektiğini biliyorsun, Red." Wicker karanlık bir kahkaha atarak kekine tereyağı sürüyor. "Hapishane mektuplarını inceleyen bir gardiyan gibi. Hapisten kaçma planı yapmadığından emin olmalı, değil mi?"

Wicker'ın sesinde en ufak bir espri yok. Sarayın tam olarak ne olduğunu gördüğünü düşünmeye başlıyorum. Bir hapishane.

"Yavrularından birinin yazışması olabilir," diye homurdanıyor, bıçağının ucuyla kapağın altından geçip gürültülü bir yırtılmayla açıyor. "Ya da bir suikast girişimi."

Bıçak zarfın köşesine takılır ve içinden ani bir pembe ve gümüş ışıltı yağmuru patlayarak masanın her t a r a f ı n a saçılır. İnce bir tabaka tereyağı çubuğunu kaplıyor, Pace şaşkınlıkla bu kurnaz yıkıma bakarken donup kalıyor.

Eğilip başparmağımı bir tanesine bastırıyorum ve kesik şekli belirliyorum. Bir leylek.

"Ne oluyor lan?" Pace dağınıklığa bakarak homurdanıyor.

"Şarbon olduğunu sanmıyorum," diye ekliyor Wicker yardımcı olmadan. Kartı kaydırmak için eğiliyor, mavi gözleri kelimelerin üzerinde geziniyor. "Hamileliğinizi kutlamak için bir davetiye. İğrenç." Kartı bir frizbi gibi bana geri fırlatıyor ve kart benim servis tabağımın üzerine düşüyor.

"Kimden bir davet?" Ayrıntıları gözden geçirerek merak ediyorum. Yarın saat 16:00-16:00 arası, Gilded Rose Spa'da yapılacak ve 'The Court' tarafından imzalanacak. "Bu nedir ve bu insanlar kim?"

"*O insanlar* East End'deki diğer kızlar," diyor Wicker, beş yaşındaki bir çocuk için tasarlanmış bir tonda konuşurken gözlerini devirerek. "Gördüğünüz gibi, sizin gibi etkili küçük Kraliyet döl çöplükleri yüz soyma ve taklit için altın bir bilet alır. Bu bir gelenek; senin o fırında pişirdiğin bilinçli creampie için sadece kadınlara özel bir kutlama."

Wicker, öğrendiğime göre, beni perişan edene kadar kışkırtmayı görev edinmiş.

İzin vermiyorum. "Yani bu bir bebek partisi gibi mi?" Annem bebek partisine katılmak için ısrar etti.

"Doğurgan yumurtalarınızın anısına düzenlenen tek bir etkinlikle bu işten sıyrılacağınızı mı sanıyorsunuz?" Wicker homurdanarak soruyor. "Bu

sadece

Birinci tur. Ve yumurtadan bahsetmişken..." Danner üç tabakla dolu bir tepsiyle içeri girdiğinde açlıkla kapıya bakmak için döner.

Danner parıltı patlamasını fark ettiyse, ki fark ettiğinden eminim, görmezden geliyor ve tabakları her birimizin önüne koyuyor. Onlarınkine kıskançlıkla bakıyorum. İkisinde de bir yığın peynirli çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve bir çift kalın, tereyağlı krep var. Buna karşılık bende bir kase taze meyve, yoğurt ve Lex'in her gün yememi emrettiği şu yüksek proteinli, vitaminli korkunç yulaf lapası var. Pace bunu fark edip homurdanıyor, benim sefaletim karşısında başını sallıyor, sonra bir parça çıtır pastırmayı ağzına atıp parmak uçlarındaki yağı yalıyor.

Ağzım sulanıyor ve salyalarımın pastırmadan mı yoksa onun dilinden mi aktığından emin olamıyorum. Hamilelik hormonları hayal kırıklığı, sıcak basması, rastgele ağlama krizleri ve son olarak da kesinlikle en az değil, akıl almaz bir azgınlıkla dolu bir rollercoaster oldu.

"Her neyse," diyorum gözlerimi yemek pornosundan ayırıp kaşığımı elime alarak, "kabul edeceğimi sanmıyorum."

"Neden?" Wicker acımasızca sırıtıyor. "Heather benimle flört ederken ona tavayla vurduğunu hatırlar diye mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Ama şimdi öyleyim." Kahretsin, bunu unutmuştum, bütün geceyi. O akbabalara karşı hak iddia etmek zorundaydım ve Wicker bundan çok etkilenmişti. Beni koridorda yedi ve sonra birinin odasında becermek için götürdü. Elbette sert ve kişisel olmayan bir şeydi ama şimdi gerçekten ihtiyacım olduğu için intikam amaçlı seks yasağı koyuyor. Dehşetle, tekrar olsa o kadar da umursamayacağımı hayal ediyorum. "Yani, insanlar spa'da ne yapıyor ki?"

"Biliyorsam ne olayım," diyor Pace, yemeğine yumulurken.

"Muhtemelen temel şeyler," diyor Wicker, kreplerini yumurta ve domuz pastırmasıyla katlayarak sapkın ve lezzetli görünen bir sandviç yapıyor. "Pedikür ve ayak masajı. Gözenekleri temizlemek için yüz bakımı. Dedikodu. Am ve göt ağdasını da unutmayın."

Pace kafasını bana doğru şaklattı. "Çalılarını rahat bırak. Sonunda istediğim gibi uzadı."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, yulaf ezmemi elimden iterek. İştahım kaçtı. "Evet, buna gitme şansım yok."

"Oh, gideceksiniz, Prenses. Bu bir gelenek ve babamın bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun." Wicker'ın nemli gömleği pazılarına yapışıyor, kaslarına doğru şekilleniyor. "Ama sana bir tavsiye daha-"

"*İstenmeyen* tavsiye," diye not düştüğümden eminim.

Sandviçinden büyük, agresif bir ısırık alıyor. "East End'deki diğer kadınlar için çaba göstermenin zamanı geldi. Onlar senin arkadaşın değil.
-Onlar senin mahkemen. Artık hamile olduğuna ve bu role kilitlendiğine göre, onların lideri oldun."

"Ama ben onların lideri olmak istemiyorum." Bu düşünce tabağımdaki lapadan daha az çekici.

Wicker keskin, esprisiz bir kahkaha atıyor, mavi gözleri düşmanlık saçıyor. "Hiçbirimizin ne istediğinin kimsenin umurunda olmadığını ne zaman anlayacaksın? Ne benim, ne kardeşlerimin, ne de senin."

Sandviçini kapıp ayağa kalktığında sandalyesi korkunç bir çığlık atarak geri kayar ve yemek odasından sıvışır. Pace onu endişeli gözlerle izler, bir çatal dolusu yumurtayı mideye indirirken tabağına daha da yaklaşır.

Bu, hepimizin madalyonun aynı yüzünde olduğumuzun açıkça görüldüğü anlardan biri - Ashby'ye karşı onun çocukları. Hepimiz onun kaprislerine ve direktiflerine bağlıyız. Wicker'ın bunun için beni suçlamadığı bir dünyada, bu bizi yakınlaştıran türden bir şey bile olabilir.

Eğer psikopat olmasalardı ve benim de bir planım olmasaydı.

"Köşedeki sandalyede bir minder var." Pace'in sesi beni
Bir ısırık daha alırken kaslı, tonlu pazıları esniyor. Haftalardır ilk kez onunla tamamen yalnız kaldığımı hatırlıyorum ve koyu renk gözlerindeki yoğunluk karşısında kalp atışlarım hızlanıyor.

"Yastık mı?"

"Dizlerin için." Bunu, kaşığımın kâsemin yanında olduğunu söyleyebileceği gibi gelişigüzel söylüyor. "Söylediğimde ciddiydim, Rosilocks. Her damlasını senin için saklıyordum." Arkasına yaslanıp bacaklarını açıyor. "Masanın altına gir."

Cevabım hemen. "Hayır."

Derin bir nefes alıyor, dik çenesi ve kısık gözleriyle beni kıstırıyor. "Bir aydan fazla oldu. Wick'le anlaşmamız seni sikmeyeceğim üzerineydi, ama ikisi de yatağına girdikleri anda bozulan zayıf sürtükler oldukları için, bunu biraz ahlaki bir değişime tabi tutuyorum." Gözleri ağzıma doğru kayıyor ve kararıyor. "Boğazını sikeceğim."

Düşüncelerim aşırı hızda çalkalanmadan önce cırtlak bir şekilde durdu.

Wicker ile anlaşmaları mı?

Beni *becermemek* için mi?

Parçalar yerine oturmaya başladı. Pace ve Lex'in sınavım sırasında Wicker'a olan öfkesi. Aralarındaki gerilim. Her şeyi hesapladıkça, daha çok anlamaya başlıyorum. Lex son beş gecedir benimle yatıyor. Her zaman seks olmuyor. Dün gece yatağıyla odama girdi ve anında uykuya daldı. Ama gözlerindeki o çılgın parıltıyla kapımdan içeri girdiği gecelerde, her ışığı agresif bir şekilde söndürerek başlıyor, beni yatağa itip kalçalarımı ayırdığında ikimiz de hiçbir şey göremiyoruz.

Seks samimi diyebileceğim bir şey değil. Çoğunlukla hararetli, sinirli nefes alıp vermelerin müziği eşliğinde yapılıyor, ikimiz de konuşmuyoruz. Öpücükler yaralayıcı. Hareketleri cezalandırıcı. Lex'in beni boşaltmak için kullandığı hiç belli olmuyor.

Çoğunlukla saçını iyice kavrayıp aynısını yapıyorum.

Dün gece başucu lambasının yumuşak ışıltısıyla uykuya dalarken, tarifsiz bir hayal kırıklığına uğradım.

"Wicker anlaşmanızı bozdu," diyorum dikkatlice, "benimle seks yaparak."

Pace'in gözlerinin kenarları sıkılaşıyor, kısılıyor. "Hiçbirimiz şaşırmadık. Görünüşe göre, tek gereken onun yarı uykulu olması ve senin 'tam orada' olman." Keskin bir alay. "Gerçi izlerini örtmekte hiçbir zaman iyi olmadı. Kafandaki o düğümü gördüğüm an anlamıştım."

Kahkahalarımı tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bunca zamandır Wicker kafamı komodine çarptığını saklıyordu, kardeşleri benimle seks yaptığını düşünüyordu.

Ve olay şu ki?

İşe yarıyor.

Çaba göstermeme bile gerek kalmadı ve şimdiden parçalanmaya başladılar, o kadar paranoyak ve hayalperestler ki bu onları birbirlerine düşürmeye başladı.

Bu düşündüğümden daha kolay olabilir.

Peçetemi bırakıp, "Senin aletini yalamayacağım." dedim.

Pace uzun bir süre beni izliyor, kaşları seğiriyor. "Başka seçeneğin olduğunu düşündüren ne?"

Öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya dayıyorum. "Ben, biraz önce kardeşinin çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, 'altın bileti olan etkili küçük bir Kraliyet çöplüğüyüm'. Asıl soru şu," çenemi yumruklarımın üzerine koyuyorum, kirpiklerim kırpışıyor, "beni yapabileceğini sana düşündüren ne?"

Çenesi titriyor. "Bu sorunun cevabını bilmek istemezsin."

"Hayır," diye karar verdim, çenemi sallayarak, "istediğim şey gidip o yastığı getirmen."

Pace'in kaşları sıkıca yukarı kalktı, gözleri sandalyeye kaydı. "Ne için?" Güzelce gülümsüyorum. "Dizlerin için tabii ki."

Anladığında yüzündeki tüm neşe kayboluyor. "Elini fazla zorluyorsun, Rosi."

"Ve sen de amımı yalıyorsun."

"Pazartesi ben olacağım," diyor Pace, koltuğundan kalkıp üzerime doğru yükselerek. "Seçiminizi o zaman yapacaksınız, bizimle ve babamla akşam yemeği sırasında." Bakışlarımı tutuyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Gelecek hafta benim."

Sandalyemi geri çekip ayağa kalkıyorum ve gözlerindeki meydan okumayla karşılaşmak için boynumu yukarı kaldırırken kartı da yanıma alıyorum. "Buna ben karar veririm ve eğer liyakate göre hareket ediyorsam, o zaman bilmelisin ki..." "Wicker amımı sıcak bir dondurma gibi yalıyor" diye fısıldamak için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Odadan çıkmadan önce gözlerindeki ölümcül öfke parıltısını yakalayabilecek kadar uzun süre uzaklaşıyorum.

~

LEX'İN SÖZ VERDİĞİ GİBİ, artık yatağa girerken bir bardak ılık sütle karşılanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, süt de tepsideydi, ama bana çay bardağını uzattı ve hemen sütü banyoya götürüp lavaboya döktü.

"Danner'a söyleme," diyor boş bardakla döndüğünde. "İyi niyetli ama babamın kuralları her şeyin üstünde."

Çayı kokluyorum, zencefil kokusunu alıyorum ve Lex bu evde saklanan bir sırrı daha ifşa etmemiş gibi davranıyorum. "Bu Wicker'ın çayı değil, değil mi? İçinde burbon olduğunu biliyorum."

"Hayır, kendim hazırladım."

Bir yudum alıyorum, tanıdık, yatıştırıcı tadı tüm yol boyunca ılık. "Teşekkür ederim."

Söz verdiğim gibi, benden istediği her şeyi yaptım. Bir at hapı büyüklüğündeki doğum öncesi vitaminini yuttum ve midemde tutmayı başardım. Benim için hazırlanan yemekleri şikayet etmeden yedim. Sodyum seviyemi takip ettim ve ev ödevimi yaparken kalp atışı monitörünü taktım. Ve şimdi, başucu apliklerinin loş ışığı altında, West End'de bana teslim ettiği hamilelik kitabını elime alıyorum. İtiraf etmeyeceğim ama gerçekten yardımcı oluyor.

Yatağın 'kendi tarafında' tişörtünü ve kalçalarından aşağı sarkan bol eşofman altını çıkarıyor. Artık her zaman onun farkındayım, küçük sinyalleri arıyorum. Gece ışık açık mı yoksa kapalı mı? Saç bağını çözecek mi yoksa benim çözmemi mi bekleyecek?

Peki ona hayır dediğimde tam olarak ne olacak?

Çünkü planım bu, ya da kendime hatırlattığım gibi, gözlerimi onun gri boxer külotunun altındaki kalın çıkıntıya değil, kitabıma dikiyorum. Bu sabah Pace'e karşı dik durmamın bir etkisi oldu ve yatağa, yorganın altına girip komodinden gözlüğünü ve kitabını alırken bedenimin nasıl hissettiğine aldırmadan Lex'e karşı da aynısını yapmamın zamanı geldi. Gözlüğünü takıyor ve *'DNA'nın Şifresini Çözmek' kitabında* yer imli sayfaya gidiyor.

Bu dostane sessizlikte yan yana oturuyoruz, ta ki o kitabı bir çırpıda kapatıp saçındaki kravatı çıkarana ve ışığa uzanana kadar.

"Bu gece olmaz," diyorum o kapatmadan önce.

ALNI KIRIŞIYOR. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi, bu gece olmaz." Gözlüklerinin arkasından bana bakıyor, yüzünde milyonlarca duygu dolaşıyor. Kalın bir saç teli yanağından sarkıyor. "Kayıt altına alınmamak için ışıkları neden kapattığını biliyorum. Pace ve Wicker'la seks yapmama konusunda bir anlaşma yaptığınızı biliyorum ve bunu ihlal ediyorsunuz."

"Kardeşlerimle yaptığım anlaşmalar seni ilgilendirmez." Bana doğru uzanıyor ama ben hızla yatağa doğru ilerliyorum, bir yastık kapıp göğsüme bastırıyorum. "Beni inkar edemezsiniz, Prenses."

"Yapabilirim ve bunu sen de biliyorsun." Çenemi kaldırıyorum. Fiziksel olarak haklı. Hiçbiriyle boy ölçüşemem. Ama seks benim şartlarımda. Anlaşmamızda var. "Hayır dedim."

Ellerini saçlarının arasına sokarak kumral telleri itti. "Ne dediğin kimsenin umurunda değil, Verity. O külotu çıkar, yoksa senin yerine ben çıkarırım."

Kararlılığım kırılmayacakmış gibi davranarak başımı sallıyorum.

Yüzünde karanlık bir öfke titreşiyor ve göz açıp kapayıncaya kadar üstüme çıkıyor, yastığı ellerimden çekip alıyor ve yatağın dışına fırlatıyor. Kalın ereksiyonu kalçalarımın arasına giriyor ve geniş eli kalçalarımın etrafında kenetleniyor.

Boğaz. Nefesinin sıcaklığı yüzümde gezinirken, onun o dikkatli görüntüsünün altında kim olduğunu görüyorum.

Lagan.

"Buna ihtiyacım var," diye homurdanıyor. "Vücuduna ihtiyacım var - amının etrafımda kenetlendiğini hissetmeye. Sikimi taşaklarının derinliğinde hissetmeye ihtiyacım var. İçimde kalan her bir zerreme ihtiyacım var." Ağzı omzumda, dişleri aşağıya doğru iniyor. "Bunu ben de istemiyorum Prenses, en az senin kadar, ama seni sistemimden atana kadar duramam. Tıpkı lanet olası Scratch gibi."

Yanılıyor. Gerçekten istiyorum. Bacaklarımın arasındaki kan akışı düzensiz bir kalp atışı gibi atıyor ve tişörtünü çıkardığından beri ıslağım. Bu biyolojik ihtiyaçtan daha büyük bir şey. Bu erkeklerin arasını açmakla ilgili, kontrolü ele almakla ilgili.

"Yapamazsın," diyorum ona, ellerimi sert göğsüne koyarak kalçalarımın kalkmaması için zorluyorum, "*söz verdin.*"

Dişleri gıcırdıyor ve boğazından vahşi, tehlikeli bir ses çıkıyor. İstilanın gelmesini bekliyorum, vücudumu kavrayan o sert elleri, beni alırken bacaklarımın arasındaki sert itişi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar gitti, eli boğazımdan çekildi, vücut ağırlığı, hepsi. Lex yataktan kalkıp ayağa kalkıyor, sanki öteki benliğini uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi yüzünü ovuşturuyor. "Yapma."

"Ne?"

Göğsü kabarıyor ve saldırması için kendimi hazırlıyorum ama benden uzaklaşıp odanın karşısındaki şömineye bakıyor. Bu noktadan, sırtındaki kalın ve boğumlu çapraz yara izlerini görüyorum. Üst katmanı hâlâ pembe, son cezadan sonra iyileşiyor. Şimdi onlara neyin sebep olduğunu bildiğim için boğazıma bir safra kaçıyor. "Sakın sadakatimi sorgulamaya kalkma."

"Seni sorgulamıyorum," diyorum sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Ben *hatırlatıyorum*."

Aramızda sessizlik uzanıyor ve ben onun sırtındaki kasların gerilmesini, yara izlerinin dalgalanmasını, şeytanlarıyla mücadele etmesini izliyorum, *'Seni sistemimden atana kadar duramam'* dediğinde yeni bir şey ortaya çıktı.

"Yatağa geri dön." Boğazımı temizliyorum. "Lütfen."

Beni tanımıyor, sadece banyoya girip ışığı yakıyor. Lavabo musluğunun açıldığını duyuyorum, ardından sert bir su sesi geliyor. Birkaç dakika sonra, görünüşe göre daha kontrollü bir şekilde dışarı çıkıyor, yastığı alıyor ve yatağın ucuna atıyor. Yan tarafına döndü.

Yorganın altına giriyor, yan dönüyor, karartıcıya basıyor ve oda yarı karanlığa gömülüyor.

"İyi geceler," diyor, az önce aramızda geçen her şeyin çözüldüğünün işareti.

Kendi tarafımda, ona sırtımı dönüyorum ve "İyi geceler" diye cevap veriyorum.



ÇINGIRAK...ÇINGIRAK...ÇINGIRAK

Gürültü uykunun sisini yarıp geçiyor. İçgüdüsel olarak kolumu yatağa doğru uzatıyorum. Boşluk hâlâ sıcak ama boş. Gözlerimi açıp odaya baktığımda Lex'in kapıda durduğunu ve kapı koluyla oynadığını görüyorum.

Seks yapmaya başladığımızdan beri uyurgezerliği tamamen olmasa da azaldı. Wicker'ın burada olduğu birkaç gece, kapının karşı tarafına vurarak içeri girmeye çalıştı. Her seferinde ya Pace ya da Wicker durumu tırmandırmamak için ellerinden geleni yaparak onu nazikçe odasına geri götürdüler. Bu gece etrafta onunla ilgilenecek kimse yok, bu yüzden onu durdurmak için kendim ayağa kalktım ve battaniyelerden sıyrıldım. Ne yazık ki ben ona ulaşamadan kapıyı açıyor ve iri gövdesiyle koridorda ilerlemeye başlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, odadaki soğuk hava çıplak kalçalarımı tokatlıyor. Kardeşlerinin bunu nasıl yaptıklarını gördüm, sessizce ve ani bir hareket olmadan. Onu uyandırmak istemiyorlar, sadece güvenli yatağına yönlendirmek istiyorlar. Hızlı ve sessizce hareket ediyor, ikinci bir bakış atmadan yatak odasının önünden geçiyor. Pace'in odasında durmasını bekliyorum ama o ilerlemeye devam ediyor, arka merdivenlere yöneliyor.

Merdivenlerde karşısına çıkmak istemediğim için bir hayalet gibi arkasından takip ediyorum. Doğruca mutfağa gidiyor, tezgahın üzerindeki meyve tabağından bir elma almak için duraklıyor ve bir ısırık alıyor. Çıtırtılar hareketsiz odada yankılanıyor, yüzü ve vücudu sadece lavabonun üzerindeki küçük bir ışıkla aydınlanıyor. Elmayı alır almaz yere düşürüyor, meyve bir gümbürtüyle fayans zemine çarpıyor ve sonra yerde yuvarlanıyor. Buzdolabına dönerek kapıyı açıyor ve ışıkta siluet halinde, bir kutu meyve suyunu çıkarıp doğrudan üstünden içmesini izliyorum.

Çekingen bir şekilde uzanıp sırtına dokunuyorum, iyileşmiş etin sert çıkıntısını hissediyorum.

Dokunduğumda dönüyor, çenesinden aşağı meyve suyu damlıyor. Elinin tersiyle siliyor.

"Hey." Kartonu ondan alıyorum. Gözlerini kırpıştırıyor, gözleri kamaşıyor ama beni fark ettiğinde değişimini hissediyorum. Bana doğru eğilip boynumu uzun uzun kokluyor. Bir ürpertiyle savaşıyorum ve "Hadi seni geri götürelim-" diyorum.

Elleri belime dolanıyor ve beni kaldırıp odanın ortasındaki adaya yerleştiriyor. Elleri bacaklarımın iki yanında düzleşerek beni sabitliyor.

"Lex," diyorum kutuyu bir kenara bırakarak. Bir damla meyve suyu göğüs kıllarına takıldı. "Hadi seni yukarı çıkaralım."

"Açım." Sesi alçak bir homurtuydu.

"O zaman bir şeyler atıştıralım." Adadan kaymak için hamle yapıyorum ama o beni sabit tutuyor, elleri geceliğimin altında kaybolana kadar kalçalarımda geziniyor. Kabaca, külotumun yanlarından tutuyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Güçten geri çekiliyorum ve beyaz pamuğu burnuna götürüp içine çektiğinde, dudaklarını bir mırıltıyla yaladığında içimde bir sıcaklık birikiyor. "Çok güzel kokuyorsun."

Lanet olsun. Bunu durdurmalıyım. Başka bir sözünü daha bozmadan önce *onu* durdurmalıyım... ama öyle mi? O uyurken sözünden dönmek mi?

Karar vermeden önce merdivende bir gölge hareket ediyor ve donup kalıyorum. Eğer Wicker'sa, çok sinirlenecek. Danner ya da Ashby ise zaten mahcup olmuştum. Gözlerimi kısarak buzdolabının ışığını geçiyorum ve koyu renk kıvrımların arkasından bakan siyah gözlerin parıltısını görüyorum. Pace.

Bu işleri değiştirir.

"Aç mısın, bebeğim?" Eğiliyorum ve göğsündeki meyve suyu damlasını yavaşça, bilinçli bir şekilde yalıyorum. Adem elması yavaşça sallanıyor ve ben bir adım daha atıp gözlerinin içine bakıyorum. Kalçalarımı açarak parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. "Amım ıslak ve hazır."

Kelimeler tuhaf ve karakterime aykırı geliyor ama yalan da değiller. Islak ve onun için hazırım ve bu gece daha önce kehribar gözlerinde gördüğüm o karanlık bakış geri dönüyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek kollarını dizlerimin arkasına doluyor ve beni masanın kenarına çekiyor. Dilini klitorisimin üzerinde ilk kez gezdirdiğinde, açıkta kalan iki elektrik telinin ilk kez buluştuğunu hissediyorum. Haykırıyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, kalçalarım ağzıyla buluşmak için yükseliyor.

Beni tadışında hiç nazik bir şey yok, açlığını sergiliyor. Elleri iç bacaklarımda düzleşiyor, beni daha da açıyor.

Nefesinin sıcaklığıyla bedenim ürperiyor.

Başımı yana çevirip merdiven boşluğuna bakarak karanlık Prensimi arıyorum. Ne yaptığını anlamak için onu görmeme ya da duymama gerek yok. Elinin pantolonunun altında olduğunu biliyorum, parmakları sıkı bir yumruk halinde sikinin etrafına sarılmış. Kıskanıyor, buna şüphe yok. Özellikle de onu daha önce reddettiğimden beri, ama bedenimi kendi zevki için kullanma fırsatını kaçırmayacağını biliyorum.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor bacaklarımın arasındaki adam, dili klitorisimin üzerinde geziniyor. Bu adam vücudumu çok iyi tanıyor, her bir parçasını odamdaki ders kitabı gibi çalışıyor, ama böyle zamanlarda, aramızda laboratuvar önlüğü ya da numara olmadığında, vücudum muayene odasının soğuk sterilliğine katlandığı için ödüllendiriliyor. Doğru ritmi bulamaması ya da benimle oynaması konusunda endişelenmeme gerek yok. Beni hızla oraya götürüyor -parmakları, ağzı, dili- ben umutsuzca sınıra yaklaşana kadar bedenimi çalıştırıyor.

Ayağa kalkıyor, kalçalarımı havaya kaldırıyor, kalçalarım kulaklarına kenetlenmişken amımı yiyor. Parmaklarım tezgahın kenarına kıvrılıyor, gözlerimiz vücudumun eğiminde buluşuyor ve o zaman görüyorum.

Cam gibi bir yüzey yok, sisli bir ifade yok.

Beni diliyle beceren Lagan değil. Lex,

bana tam olarak istediğimi veriyor.

Bu bilgi bir orgazm dalgası gibi üzerime çöküyor. Göğsümden bir inilti kopuyor, sesi mutfak duvarlarında yankılanıyor. Amım titriyor, içine girmesi için çaresizce çırpınıyorum ve şortunu indirmesini, beni becermesini bekliyorum, ama elini boynumun arkasına kaydırıyor ve beni dik çekiyor.

Ağzı kulağıma yaklaşıyor ve gürleyen bir fısıltıyla, "Daha önce haklıydın. Bir anlaşma yapmıştık. Wicker işlerini yoluna koyana kadar seks yok. Ama *benim* derimin altına girdin. Bu işi bitirmek istiyorum. Seninle işim bitti. Bunun tedavisi yok. Kampüste gidip Prensesimi becermek için duyduğum doyumsuz ihtiyaç hakkında konuşabileceğim bir grup yok ve *bu* dürtü bir parça Scratch için can atmaktan daha kötü." Nefesi sıcak ve amımın baş döndürücü kokusuyla karışık. "Wick'in seksle olan ilişkisi kavranamayacak kadar berbat. Pace kendi takıntılarına kapılmış durumda. İnkar edilmeyeceğim, Prenses. Benim haftam olduğunda değil. Senin yatağında olduğumda değil. Canım istediğinde değil. Gözlerimizi birleştirerek, "Bebek gelene ya da işimiz bitene kadar olmaz," diyor. Hangisi önce gelirse."

Çenem düşüyor ve parmağını çenemin altına bastırıyor, ağzı benimkini yakıcı, amansız bir öpücüğe alıyor.

Meyve suyu kutusunu kaptığında hâlâ masaya yayılmış durumdayım, merdivenlerden çıkarken agresif bir yudum alıyor. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum, adadan uzaklaşıyorum ve geceliğimi düzeltiyorum. Külotumu da yanında götürmüştü ama bacaklarımın arasında, tezgâhın üzerinde de görülebilen, parlayan bir sıvı izi vardı. Lavabonun altındaki temizleyiciyi bulup nefes nefese siliyorum, sonra yerde yarısı yenmiş elmayı bulup atıyorum.

Bir şey değil, Danner.

Mutfağı inceliyorum, girdiğimiz zamanki halinden memnunum, tam o sırada arkamda kıyafetlerin değiştiğini duyuyorum. Sert bir beden sırtıma çarptığında dönmeye başlıyorum, dövmeli bir kol göğsümü sarıyor. Ağzımın önünde kapalı bir yumruk beliriyor.

İçinde ne olduğunu hayal etmek zorunda değilim.

"İyi gösteriydi," diyor Pace, sesi sert.

"Bu senin için değildi."

"Hayır mı? Çünkü beni görene kadar kardeşimin yukarı çıkmasını sağlamaya çalışıyordun."

Yutkunuyorum. "Her şey seninle ilgili değil, Pace."

"Sanırım kardeşimi manipüle etmeyi seviyorsun." Dişleri kulak mememi ısırıyor. "O doğru düzgün göremeyecek kadar gergin ama ben seni gayet iyi görüyorum Rosi." Çenem kasılıyor ama parmakları çenemi kavrayıp açıyor. Elini açıyor ve yere damlamakla tehdit eden kalın meni topağını görüyorum. "Aç kapıyı. Sana küçük bir ikram ayırdım."

"İğrenç." Ona karşı kıpırdandım. "İğrençsin."

"Al şunu." Yüzüme doğru itiyor, dudaklarımı kaplıyor. "Hepsini."

Kavga etmenin anlamsız olduğunu biliyorum. Beni kovalayacak ve ağzıma sokacak ya da daha kötüsü, aletini boğazıma tıkacak ve beni menisinde boğacak. Dilimi dışarı çıkarıp bir yudum alıyorum, tuzlu keskinlik tat alma tomurcuklarıma saldırıyor.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diyor. "Spermimin tadına bakmak. Lanet bir köpek gibi yalayıp yutmak."

Öğürmekle savaşıyorum ama meniden değil. Onun pis, iğrenç ağzından.

"Yut," diye homurdanıyor, parmakları çenemi serbest bırakıyor. Dilimi dışarı kaydırıp daha fazlasını içime çekiyorum ve eli boğazımın sütununa doğru iniyor.

"Son damlasına kadar, Rosi."

Çoktan sertleşmiş olan siki kıçımı delip geçiyor, her yutkunuşta daha da kalınlaşıyor. Dilimi avucunun üzerinde düzleştirerek geri kalanını alıyorum, elini çıplak yalıyorum.

Yer değiştiriyor, o yakışıklı, kendini beğenmiş yüzüyle bana sırıtıyor. "Sanırım hoşuna gittiği için benimle kavga ediyorsun, ama içten içe iyi bir kız olmak istiyorsun, değil mi?"

İstediğim şey gözlerini oymak, böylece beni ya da bir başkasını bir daha asla izleyemeyecek.

11



Verity

Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Mesaj başlangıç saatinden yaklaşık bir saat önce geldi. Grup başlığı '*The Court*' olarak etiketlenmiş ve kızların hiçbirinin kimliği belirtilmemiş, ancak bunu kalp emojileri, bebek çıngırakları ve altın taçlarla dolu bir telaş takip ediyor.

Öldür beni şimdi.

Ancak artık çok geçtir çünkü Danner arabayı çoktan soluk pembe dış cephe kaplaması ve geniş bir sundurması olan Viktorya dönemine ait büyük bir evin önüne çekmiştir. Saçaklardan bir tabela sarkıyor: The Gilded Rose.

Kahvaltıdan sonra biraz araştırma yaptım ve spa'nın eski bir prenses olan Adeline Beckwith'e ait olduğunu ve East End kadınlarına hizmet verdiğini öğrendim. Hizmetleri derin doku masajı ve sıcak taş uygulamalarından vajina temizliği ve Wicker'ın dediği gibi am ve göt ağdası gibi sıra dışı şeylere kadar her şeyi kapsıyor.

"Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım," dedi Danner, arabanın kapısını benim için açarken. Stella'ya evde kalmasını söylemiştim. Ben evimde şımartılırken onun burada oturmasına gerek yoktu. Eğer bu kadınlar bana karşı küçük sürtükler olacaklarsa, o zaman onu daha fazla istismar için sunmaya gerek yok.

Verandaya adımımı atar atmaz kapı açılıyor ve iri saçlı, kumral bir kadın üzerime atılıyor. "Verity Sinclaire!" Beni kucaklıyor. "Seninle tanışmak için ölüyordum!"

Bu kişinin Adeline olduğunu biliyorum, çünkü resmi web sitesinde belirgin bir şekilde gösteriliyor ve kendimi çözmeden önce uygun bir süre beklemeye çalışıyorum. "Sizinle tanışmak da çok güzel."

"Aman Tanrım, babana tıpatıp benziyorsun," diyor beni içine çekerek. Ben de aynısını yapıyorum. Annemden daha genç, belki otuzlu yaşlarının ortalarında. Yüzündeki her çizgi parlatılmış ya da yumuşatılmış. "Bir sır sakladığını bilmeliydim. Rufus Ashby her zaman sürprizlerle doludur."

Yüzümü buruşturmadan, "Öyle değil mi?" diye mırıldandım.

Kollarımı agresif bir şekilde ovuyor. "Çok sevimlisin, biliyor musun?" Ben buna bir yanıt vermeyi düşünemeden, elini çırparak gülüyor. "İçeri gel, içeri gel!"

Beni fuayeye götürmesine izin veriyorum. Mekânın ortasındaki dairesel masanın üzerinde kocaman bir beyaz gül buketi duruyor; kokusu çok baskın. Bir mide bulantısı dalgası geliyor ve onu bastırıyorum. "Burası çok güzel."

"Beş kuşaktır benim ailemde. Büyükannem başlattı, sonra annem devraldı, sonra da ben bakıcı oldum." Beni bedensel olarak antreden geçiriyor ve Stella evde kaldığı için sessiz bir şükran duası gönderiyorum. Onların ikili enerjisi beni bir nefeste tüketebilirdi. "Kızların hepsi salonda seni bekliyor. Çok heyecanlılar!"

Beni bir koridora götürüyor ve bir tema seziyorum. Yerdeki desenli halı yolluktan brokar duvar kağıdına kadar her şey pembe. Duvarlarda altın çerçeveli fotoğraflar var ve sergilenen saç ve kıyafetlerden onlarca yıl öncesine ait oldukları anlaşılıyor. Siyah-beyaz bir fotoğrafın önünde duruyorum; bembeyaz giyinmiş, yüzleri maskelerle gizlenmiş on iki kızın görüntüsünü yakalamış. Bu narin, dengeli kızlardan birinin o balo salonundan çıkıp kendi kızlık zarımı yırtan aynı tahta oturduğu bilgisinden kurtulamıyorum. Soldaki miydi? Yoksa ortadaki küçük olan mı? Belki de arkadaki kıvrımlı olan?

O da benim kadar dehşete düşmüş müydü?

"Bu... etkileyici," diyorum, eserleri incelerken. "Müze gibi."

Adeline gururla başını sallıyor. "Saray, East End'in erkekleri için bir mabettir. Beyefendiler Kulübü ve kampüs dışı parti evleri, soyunma odaları ve kupaları var. Ailemdeki kadınlar burada korunması gereken bir şey olduğunu gördüler; Prenseslerin tarihi." Duruyor ve bir Sevgililer Günü partisinde çekilmiş bir fotoğrafa bakıyor. "Bir kız öğrenci yurdumuz yok ama buna sahibiz." Bir çerçeveyi dikkatlice düzeltmek için uzanıyor ve Kraliyet Kool-Aid'inden çok fazla içtiğini hissediyorum. Bu onun için kutsal, anmaya değer.

Burada hiç müttefik bulamayacağım.

Diğer kızların beklediği salona giriyoruz. Benim 'mahkemem' yarım düzine yarı tanıdık simadan oluşuyor. Çoğu maskeli balodaydı, hepsi de Sevgililer Günü partisinde PNZ erkek arkadaşlarının sevgilisi olarak bulunmuştu: Kraliyet Temizliği'nde bana saldıran adamlar.

Stella'nın dolabımdan çıkardığı yüksek belli keten elbisenin içinde fazla şık olduğum hemen anlaşılıyor. East End kızları benim kadar düzgün giyinmek zorunda değiller, klonlar gibi kopyaladıkları kendi moda trendlerini belirliyorlar. Bu sezon hepsi bembeyaz ya da pastel pilili tenis etekleri giyiyor. Kıçlarını örtecek kadar uzunlar ama erkek arkadaşlarının istedikleri zaman amcıklarına erişmelerine izin verecek kadar da flörtözler. Mücevherleri narindir, hepsi altın ya da incidir. Gümüş yok. Aşırı işlem görmüş, ağartılmış saçlar ve kötü bronzluktan oluşan bir deniz.

Yüzlere isim koymaya çalışıyorum ama açıkçası pek dikkat etmedim. Gerçi bir kız göze çarpıyor, daha doğrusu yuvarlak göbeği. Erkek arkadaşı Colby Harker geçen ay aşırı dozdan ölen adam. Elini karnına dayamış, gergin bir ifadeyle odanın arkasından izliyor. Tam her şeyi iptal etmek üzereydim ki biri cesaretini toplayıp öne çıktı. Lakshmi, siyah saçları, kusursuz kahverengi teni ve kıvrımlı vücuduyla dikkat çekiyordu. Wicker'ın o gün soyunma odasındaki görüntülerde ona hayran kaldığını hatırlıyorum. "Verity, harika görünüyorsun. Ne kadar doğal bir ışıltı." Gözleri değerlendirmek için üzerimde geziniyor. "Hamilelik sana yakışıyor."

Arkasında, Gina ve Heather'ı görüyorum, ikincisi bir kadeh şampanya yudumluyor, ifadesi boş ve kesinlikle göz teması kurmuyor. Adil. Hala beyin sarsıntısını atlatmaya çalışıyor olabilir.

"Teşekkür ederim, bunu yapmanız gerçekten çok hoş" diye cevap veriyorum ve bir garson yanıma gelip bana bir bardak ikram ediyor.

"Köpüklü elma şarabı tabii ki," diyor Adeline ve sonra bana abartılı bir surat asıyor. "Sana köpüklü yok. Tanrım, ama sen o kadar küçüksün ki

şey! Orada bir bebek olduğuna emin misin?" Gürültülü bir kahkaha onun sert saçlarını dalgalandırıyor.

Sanki bir cevap bekliyorlarmış gibi oda sessizliğe gömülür.

Köpüklü elma şarabından bir test yudumu alıyorum. "Kan testine, sonograma ve hormonal değişikliklere göre kararımız bu." Bazılarının yüz ifadeleri memnunken, diğer birkaç kız hayal kırıklıklarını beceriksizce gizliyor. Boğazımı temizleyerek bu garipliği ortadan kaldırmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu kadar erken bir kutlamaya davet edilmem beni şaşırttı. Hepiniz çok cömertsiniz."

"Bu bir gelenek," diyor Gina aniden, Wicker'ın bu sabah söylediklerini tekrarlayarak. "Annem hâlâ hamile kaldığında kızlarla geçirdiği günü anlatır. Özel gününüzün bir parçası olacağımı duyunca çok heyecanlanmıştı." Birkaç kız daha başını sallıyor ve bana öyle geliyor ki bu kızlardan herhangi biri ya da hepsi Prenses'in hamileliğinin sonucu olabilir.

Bu ayıltıcı bir düşünce.

Ellerimle bir şeyler yapmak için içkimi yudumluyorum, keşke alkol olsaydı diyorum. Tanrım, bu tam bir kabus. Bu insanlarla nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Wicker'ın dediği gibi, onları nasıl yönlendireceğimi. Neyse ki Adeline devreye girdi.

"Bugün hepiniz için enfes bir bakım planladım. Anne adayımızın sabah bulantılarıyla zor zamanlar geçirdiğini duydum, bu yüzden sıcak taş masajı ve yüz bakımı ile başlayabileceğimizi düşündüm. Bunu muhteşem tırnak tasarımcılarımızdan biriyle lüks bir manikür-pedikür ile takip edeceğiz ve ardından sizi muhteşem bir saç ve makyajla uğurlayacağız." Eğilip fısıldıyor. "Merak etmeyin, Prensiniz bizimle iletişime geçerek sizi cilasız bırakmamız konusunda çok sert bir uyarıda bulundu. Talepleri yerine getirilecektir."

Donup kalıyorum, utanç içinde yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Ah." Şu kontrolcü, saplantılı ucube adam. Bu aşağılanmadan kurtulma çabasıyla uysalca itiraf ediyorum, "Yalan söylemeyeceğim. Şu anda bir masaj kulağa harika geliyor." Elimi kalçamın üzerine koyuyorum. "Günün yarısını tuvalete eğilerek geçirmek sırtımı öldürüyor."

Adeline sırıtıyor ve sonra kadehini kaldırıyor. "Prenses ve varisine."

Altı elin hepsi onu taklit ediyor, gözlüklerini kaldırmış, bana bakıyorlar... bir şey için. Onay mı? Alçakgönüllülük mü? Minnettarlık mı? Hayır, gözlerindeki beklentiyi okuyunca fark ettim. Wicker'ın dediğini istiyorlar. Bir lider. Doğru sözleri söyleyen birini. *Geleneği* devam ettirecek biri.

Bardağımı kaldırıyorum ve onlara ihtiyaçları olanı verirken öğürmemeye çalışıyorum.

"Yaratmak hüküm sürmektir."



Hayatımda ihtiyacım olan tek şeyin birinin çıplak vücuduma sıcak taşlar koyup tüm gerginliğimi alması olduğunu KİM BİLİRDİ? *Hay Allah*. Masöz işini bitirdiğinde kollarım ve bacaklarım jelatinden yapılmış gibi hissediyordum. Adeline'in asistanları beni durulayıp saçlarımı bir havluya ve vücudumu beyaz, kabarık bir bornoza sardıktan sonra beni diğer kızların rahat şezlonglarda oturduğu, ayaklarını köpüklü küvetlere daldırdığı bir odaya götürdüklerinde utanç verici.

Adeline hizmetleri kendisi sağlamıyor. Her biri vücudun farklı bir bölümüne odaklanmış asistanlardan oluşan bir ordunun komutanı. Eller, ayaklar, saçlar, her şey parlatılıyor ve koparılıyor. Sandalyeye oturup ayaklarımı küçük girdaba sokuyorum ve memnuniyetle nefes veriyorum.

Bu Prenses olmak için bir sebep.

Son olarak, eve yazmaya değer bazı avantajlar.

Önlüğünde 'Carol' yazan bir kadın başımda dikiliyor ve yüzüme soğuk bir maske uygulamaya başlıyor. Gözlerimi kapatarak rahatlıyorum ve etrafımdaki kızların konuşmalarını dinliyorum; partilerden, derslerden ve çıktıkları erkeklerden bahsediyorlar.

Odanın öbür ucundan bir ses diğerlerinin üzerinde yükseliyor. "Rastgele bu yeni sapkınlığa sahip olmasının garip olduğunu düşünüyorum. Sence de tuhaf değil mi?"

Gözümü bir aralık açıyorum ve tüm kızların Heather'a baktığını görüyorum. Lakshmi onun yanında ve soruyor, "Değişir. Ne oldu?" diye soruyor.

Heather tedirgin bir sesle detaylandırıyor, "Şey, biliyorsun sadece içimize girmeleri gerekiyor - bebek şanslarını artırıyorlar - ama son zamanlarda Tommy başka bir şeyle ilgileniyor..."

"Anal?" Biri soruyor. "Çünkü Rory çekip çıkarıyor ve içeride bitiriyor."

"Hayır," diyor Heather, sesini alçaltıyor, böylece ayak banyolarından duymak zorlaşıyor. "Mastürbasyon yapmayı ve üzerime boşalmayı çok seviyor."

"Göğüslerinde mi?" Gina homurdanıyor. "Bunun yeni bir sapkınlık olduğunu sanmıyorum, bebeğim."

Herkes gülüyor ama Heather ekliyor, "Hayır. Köprücük kemiğim. Her seferinde aynı yer." Sesi titriyor. "Sence benden bebek sahibi olmak istemiyor mu?"

Lakshmi, "Muhtemelen Prenses hamile kaldığından beri kardeşliğin geri kalanı üzerinde biraz daha az baskı olduğunu düşünmüştür," diyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dinlemiyormuşum gibi davranacak zamanım yok. "Değil mi Prenses?"

"Uh..."

Ben daha gerçek bir yanıt veremeden Heather'ın dudağı kıvrılıyor ve ısırarak "Sanırım *sizinkiler* hedeflerini hiç ıskalamıyor, değil mi Prenses?" diye soruyor.

"Heather!" Gina tıslıyor.

Yine de gözünü korkutmuyor, kaşlarını kaldırıyor. "Sadece söylüyorum. Çok hızlı hamile kaldın - Piper'dan bile daha hızlı, ve o dört adam tarafından beceriliyordu. Yoksa onların sapkınlığı kız kardeşlerini sikmek mi? Onları tahrik eden şey bu mu?"

Odadaki her göz bana bakıyor, sanki tam olarak nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyorlar. Kızartma tavasıyla mı? Keskin, acı sözlerle mi? Ağlayacak mıyım?

Gerçeği söyleyeceğim. "Hamile kalana kadar hiçbirimiz Ashby'nin kızı olduğumu bilmiyorduk. Aslında hepiniz bizimle aynı zamanda öğrendiniz ve muhtemelen bizden daha az şaşırdınız." Diğer kızların dikkatle dinlediğini hissederek sözlerimi dikkatle tartıyorum. "Prensler görevlerini yerine getirmeleri için babalarından büyük baskı görüyorlar ve inanın bana, benim seçilmemden memnun değillerdi." Ya da seçildikleri için. Wicker'ın öfke nöbetlerini ve Lex'in sadakatimle ilgili endişelerini düşünüyorum. "Toplum içinde her şey hediyeler ve güller gibi görünebilir ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir iş. Onlar ve benim için."

Heather'ın gözlerindeki öfke biraz azalır.

Kısa boylu ve küt saçlı Frida, "Yine de biraz romantizm olmalı," diye ısrar ediyor.

Ona sert bir bakış attım. "Var mı?"

Gülümsemesi düşüyor.

"Peki Prenses," diye araya giriyor Lakshmi, "babasının kim olduğuna dair bir tahmininiz var mı?" "Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bir şeyler sezmiş olmalısın," diyor Kira. Bütün öğleden sonra benimle ilk kez konuşuyor. "Colby ve ben gebe kaldığımızda hemen anladım. Bunu hissedebiliyordum."

Üç farklı erkek tarafından 7/24 saldırıya uğramanın özel bir farkı ayırt etmeyi nasıl zorlaştırdığına dair bir açıklama yapmaktan kaçınıyorum ve bunun yerine ona sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Başına gelenleri duyduğuma çok üzüldüm.

Colby. Çocuklar yıkılmıştı. Özellikle de Lex. Arkadaş olduklarını biliyorum."

Yavaşça karnını okşuyor. "Sorun değil. Onu özlüyorum ve bu yolu seçmiş olmasından nefret ediyorum ama ben uzun bir East End'li soyundan geliyorum. Eğer doğurursam, Kral Ashby bebeğe bir vakıf fonu kuracak ve bana da harçlık bağlayacak. Prensler her zaman kendi çocuklarına bakarlar."

Elbette Kira, Frida'nın anlamadığı şeyi anlıyor: burada bebeklerin bir iş olduğunu, bir aşk ilanı olmadığını. Yine de Kira saf gibi görünüyor. Ashby'nin vücudunda fedakar bir kemik yok. Ona istediğini vermediği sürece, ve sanırım sorun da bu. O sadece safkan bebeklerin bu sistemde çalkalanmasını istiyor. PNZ'deki roller için eğitilecek erkekler. Kontrol edilecek kızlar. Ama aynı zamanda bu kızın, bebek doğduğunda onu ve bebeği destekleyeceğini bilmeye ihtiyacı olduğunu da hayal edebiliyorum. Hepsi peri masalı istiyor.

"Eminim yapacaklardır," diyorum, rahatsız edici bir şekilde de olsa onu eğlendirerek.

Bir görevli sandalyemin arkasına geçiyor ve ıslak saçlarımı açıyor. "Carol," diyor Gina, arkamdaki kadına bakarak, "Verity'ye o muhteşem kafa derisi masajlarından birini yapmalısın. *Çok* iyi hissettiriyor."

Kadın eğilir ve "Bunu ister misiniz?" diye sorar.

Şaşırmış bir halde ona göz kırpıyorum. "Tabii. Kulağa hoş geliyor."

Sikeyim.

Güzel kelimesi bunu anlatmaya yetmez. Saç derimi alnımdan boynuma kadar yoğuruyor ve çalışıyor. Ayrıca diğer kızlarla tartışmamı sonlandırmak için bir bahane olarak ikiye katlama avantajına da sahip. Cutsluts böyle durmazdı. Onlara tüm kirli, cesur detayları anlatana kadar peşimi bırakmazlardı ve yalan söylediğimi ya da bir şey sakladığımı anlarlardı. Ancak bu Doğu Yakalılar yapmacıklıkta ustadır. Gerçeklerden çok yanılsamalarla mutlu olurlar ve bu da dürüstlüğü bir ip cambazlığı haline getirir.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve Carol'ın hareketlerinin zar zor farkına vararak dalıp gidiyorum. Bir noktada masaj duruyor ve saçıma ağır ve kalın bir şey sürmeye başlıyor. Bunun rahat ağırlığı beni farkındalık yüzeyinin altına sürüklüyor, gece geç saatlerde Lex'le sarayda dolaşırken beni yakalıyor.

Uykum sert, rüyasız bir uykuya dönüşüyor.

"Kalk ve parla Prenses," diye bir ses duyuyorum, ardından bir kıkırdama ve kahkaha geliyor. Gözlerimi açtığımda partinin geri kalanının çoktan giyinmiş, saçlarının ve makyajlarının kusursuz olduğunu

görüyorum.

Çenem geniş ve utanç verici bir esnemeyle kırılıyor. "Uyuyakalmış olmalıyım." Gözlerimi ovuşturup doğruluyorum ve kafa derimde ağır bir çekilme hissediyorum. Kaşlarımı çatarak uzanıp saçıma dokunuyorum, dokusu kafamı karıştırıyor. "Bu da ne?

-" Sarsılarak doğrulduğumda saçlarımın sert, kalın ve kıpırtısız bir şeyle kaplanmış olduğunu fark ediyorum.

"Bir sorun mu var?" Heather küçümseyerek sorar.

"Ne yaptın sen?" Yeni boyanmış tırnaklarımı kafa derime batırmaya çalışıyorum. "Bu da ne?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp mükemmel şekilde cilalanmış bacak bacak üstüne atıyor. "Bunu hak ediyorsun. Maskeli baloya giderek, West End'den gelen küçük, masum bir bakire gibi davranarak kendini çok akıllı sanıyordun. Parlak kızıl saçların ve mükemmel küçük rahminle. Başından beri onun baban olduğunu biliyordun, değil mi? Bu, oğullarından birinden hamile kalarak onu sana sahip çıkmaya zorlamanın bir yoluydu. *Çifte* varis. Sadece sahip olduklarınla mutlu değildin, hepsini istiyordun, değil mi?"

"Hediyeler." Gina hırlayarak bir adım öne çıkıyor. "Oğlanlar, *bizim* oğlanlar diz çökmüş, mükemmel bir Prenses olduğun için seni onurlandırıyorlar."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Ayak küvetine takılmadan sandalyeden kalkmaya çalışarak soruyorum. Odada sadece ben ve kızlar varız. Adeline ve yardımcıları nereye gitti, Tanrı bilir. "Bu saçmalıkların hiçbirini istemiyorum!"

"Tanrım, ne kadar şımarık, kendini beğenmiş bir kaltaksın," diye ekliyor Lakshmi. "Buraya gelip bunun bir iş olduğunu mu söylüyorsun? Sahip oldukların için bile minnettar olamıyorsun." Omzunun üzerinden bakıyor. "Chloe'nin iki düşük yaptığını biliyor musun? Erkek arkadaşı yeni birine geçmeden önce bir şansı daha var." Arkasında Chloe duruyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Hamileliğinle hava atarken, belki bazı insanların o kadar şanslı olmadığını hatırlayarak biraz incelik gösterebilirsin."

"Şanslı mı?" Onlara bakakalıyorum, öfke göğsümü dolduruyor. "Bana şanslı demeye nasıl cüret edersiniz? Babamın ona istediği tek şeyi verene kadar benimle iletişime geçmeye çalışmadığını öğrenmenin şanslı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ya da kızlık zarımın yırtılmasından elde edilen kanla Prenslerle bir sözleşme imzaladığım gerçeğini? Ya da vajinamın her gün bir koçbaşının hedefi olduğunu?" Chloe'ye, "Senin hakkında bunları bilmiyordum ve özür dilerim. Sağlığın için tehlikeliyse bebek sahibi olmak için kendini baskı altında hissetmemelisin." Lex'le bu konuyu konuşacağımdan eminim. "Ama o sarayda olmanın beni şanslı yaptığını

düşünüyorsan, sana yalan söylemişler demektir."

Kira, az önceki sessiz tonunun yerini acı bir hırıltıya bıraktığını söyleyerek, "Oh, lanet olsun," diyor. "Senin rahmin özel bile değil. Ben senden daha hızlı hamile kaldım ama annem beni Kral Ashby'den *yaratmadı*, bu da benim çocuğumu daha değersiz kılıyor."

Bu kızlar kafayı yemiş.

"Ne kadar şımarık olduğumu bilmek ister misin? Hayatımın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu? Hizaya gelmediğimde ne oluyor?" Bakışlarımı bana hâlâ düşmanmışım gibi bakan Heather'a çeviriyorum. "Tommy'nin neden birdenbire bu yeni sapıklığa kapıldığını bilmek ister misin?"

Cebimden telefonumu çıkarıp 'Mahkeme'den aldığım son mesajı arıyorum. Bu video dosyasını West End'de bir sonraki kalışım için saklıyor, Kral Ashby'nin bana karşı tüm kozlarını elinden almak için ihtiyacım olan cesareti toplamaya çalışıyordum. Kim bilir annemle oturup o gece kardeşlik derneğinde olanları anlatmak için gerekenlere sahip olacak mıyım?

Sanırım bu -Mahkememin grup sohbetine yüklemek- iyi bir başlangıç.

Odada bir dizi bildirim uyarısı pırıldıyor. Onlar teker teker telefonlarını çıkarırken kalbim küt küt atıyor.

"Devam et ve gör!" Kükrüyorum, bir öfke seli boşalıyor. "O zaman tatlı Tommy'nin acınası hayatının en güzel anını yeniden yaşadığını anlayacaksın." PNZ üyelerinin hepsi bu eylemden diğerleri kadar sapkın bir zevk almıyor gibiydi.

Tommy hepsinden önce sikini çıkarmıştı.

"Nedir bu?" Gina sorar, sesi biraz yüksektir. Başparmağı çoktan oynat tuşuna basmıştı. Etrafımızdaki oda derin homurtularla doluyor, bir erkeğin boşalmasının açık habercisi.

"Onlar senin erkek arkadaşların ve gelecekteki bebek babaların." Odaya ters ters baktım. "Mastürbasyon yapıyorlar ve döllerini üzerime püskürtüyorlar. Buna Kraliyet Temizliği diyorlar ve ben de orada oturup buna katlanmak zorunda kaldım, tıpkı bütün gün burada oturup senin önemsiz saçmalıklarına katlandığım gibi." Sonunda aynaya bakabiliyorum, midem sıkışıyor. Yeşil kil maskesi hâlâ yüzümde, kurumuş ve çatlamış, saçlarım da sanki biri üzerine cila dökmüş gibi dağınık. "Bunun yapışkan ve iğrenç bir şeyle ilk kez kaplanışım olmadığını görebilirsin. Saçıma her ne yaptıysan, bunu atlatacağım. Tıpkı bu kahrolası krallıktaki her şeyin üstesinden geldiğim gibi."

Hışımla çıktım, yolda Adeline'a rastladım.

"Verity?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, gözleri her geçen saniye daha da dehşete düşüyor. "Aman Tanrım. Ne... kim yaptı bunu? Aman Tanrım."

"Çekil, Adeline." Hışımla yanından geçip kapıyı açıyorum, gözlerimden akan yaşların düşmesine izin vermemeye kararlıyım. Bunun onlar için olduğunu düşünecekler -beni incitecek güce sahip olduklarını- ama hiç de öyle değil.

Lanet olası hamilelik hormonları.

"Danner!" Siyah sedanı aramak için boynumu bükerek sesleniyorum. Adını bağırarak arabaların arasında bir aşağı bir yukarı yürüyorum, ama tam kafası bir kamyonun etrafında belirdiği sırada başka bir araba hızla yola giriyor.

Beyaz ve şık.

Wicker'ın saçma Ferrari'sini nerede görsem tanırım.

Tam yanımda tozlu bir şekilde durdu, renkli camdaki yansımam benimle daha da alay ediyor. Cam açıldığında dışarı fırlayan Pace oluyor, yüzünün keskin köşeleri taş gibi sert, kontağı bile kesmeden dışarı atlıyor.

"Lanet olası orospular," diye homurdanarak eve doğru bakıyor. "Burası neden bu kadar taşrada? Sen uyanmadan önce buraya gelebilirdim."

Şu anda onunla başa çıkamadığım için arkamı dönüyorum. "Danner?" Sesimdeki titremeden ya da Pace bana uzanıp bileğimi yakaladığında irkilmemden gurur duymuyorum.

"Arabaya bin," diye emretti. "Seni eve götürüyorum."

"Ev mi?" Patladım, ona doğru döndüm. "Ev nerede, Pace? Beni ucube gösterisi yaptığım West End'e mi götüreceksin? Yoksa beni tutsak olduğum saraya mı geri götüreceksin? Hangisi? Hangi lanet ev?!" Son kelimeyi göğsüne yumruk atarak noktalıyorum.

Doğal olarak, lanet bir ağaç kadar sağlam.

Buna cevabı çenesini kilitlemek ve kollarımı kavrayarak beni vücudunun genişliğine doğru güreştirmek oluyor. İçgüdülerim alarm çığlıkları atıyor ama tek yaptığı kollarını bana dolayarak tıslamak oluyor: "Sakin ol Rosi. Seni ele geçirdiklerini görmelerine izin verme." Göğsü puro dumanı ve kolonya gibi kokuyor ve ben ceketine öfkeli nefesler verirken, takım elbise giymiş olduğunu fark ediyorum, kulağımın altındaki kravatın düğümü gevşemiş.

"Danner," diyorum ama Pace beni arabanın etrafında dolaştırmaya başlıyor.

"Danner bizi takip edecek," diye ısrar ediyor ve beni yolcu koltuğuna itiyor. Tartışmak için daha fazla güç toplayacaktım, ama görünen o ki, kuyu kurudu.

Pace kapımı çarpıp direksiyona geçtiğinde, emniyet kemerimi bağladığında ona karşı koyamayacak kadar bitkin ve yıpranmış hissediyorum.

Vites değiştirerek arabadan iniyor ve yanımızdan geçerken kafası karışmış Danner'a el sallıyor.

O konuştuğunda saraya dönüş yolunu yarılamıştık, derin sesi sessizliği kesiyordu. "Yapıştırıcı." Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor. "Bir pilicin çantasından çıkardığını gördüm, ama sesim yoktu, bu yüzden çok geç kaldım-"

"İzliyor muydun?"

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. Tabii ki izliyordu. Gözleri her yerdeydi. "Prenses süslenirken, kardeşliğin kendi geleneği var," diye açıklıyor, bileğini rahatça direksiyona dayayarak. "Bekârlığa veda partisi gibi bir şey. PNZ, babamın kulübünde ev sahipliği yapıyordu."

Striptiz kulübü.

"Aferin sana," diye mırıldanıyorum, yanağımı kaşımak için uzanıyorum.

Yeşil kil bornozumun üzerine dökülüyor ve ne kadar çılgın göründüğümü anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Maske, keçeleşmiş, mahvolmuş saçlarım. Gözlerim ağlamaktan kızarmış olmalı. Ama Pace sarayın garaj yoluna girip kapıyı açtığında beni izlediğini hissediyorum.

Her zaman izliyorum.

Beni tedirgin eden bakışları değil. Gözlerindeki bakış.

Hiç değişmiyor. Balo elbisesi giydiğimde, beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde ya da kampüste yürürken değil.

Ben bu haldeyken olmaz.

Pace şartlar ne olursa olsun bana aynı şekilde bakıyor.

Sanki ona aitmişim gibi.

12



Pas

"BUNUN İÇİNDE OLACAĞINI DÜŞÜNMÜŞTÜM," diyor Wicker, kehribar rengi bir bardaktan uzun bir yudum alarak. Muhtemelen burbon. Beyefendiler Odası'nın loş, dumanlı ortamında sırıtışının hoşnutsuzlukla dolu olduğunu söyleyebilirim. "İzliyorsun ama asla dokunmuyorsun. Bu senin çantan değil mi?"

Deri kabinimizden PNZ üyelerinin sahnedeki tezahüratlarını, Tommy Wright'ın kıvrak, iri pantolonlu bir dansçıya bir dolar fırlatmasını izliyoruz. Başka bir adam ağzına bir banknot koyarak 'gel de al' hareketi yapıyor.

"Ben de *senin* bu işle *ilgileneceğini* düşünmüştüm," diye mırıldanarak telefon ekranıma geri dönüyorum.

Wicker bir yudum daha içerek alay ediyor. "Su, her yerde su ve içecek bir amcık bile yok. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın önüne yiyemeyeceği bir biftek yemeği koymak gibi."

Kısılmış gözlerimi ona doğru çeviriyorum. "Evet, gerçekten açlıktan ölüyorsun."

Anlaşmayı bozması beni rahatsız bile etmiyor. Wicker, Verity'nin amcığıyla aramızda duran tek şeydi ve şimdi bu da neredeyse hükümsüz. Başka bir durumda, itiraf etmek için bize gelir ve aletini kontrol edemediği için hak ettiği azarı kabul ederdi.

Sorun şu ki yalan söylemeye devam ediyor.

"Haklısın, açlıktan ölüyorum," diyor, yanından geçen bir dansçıya aç gözlerle bakarak. "İki ay oldu. Sen de kendini kaybetmek üzere olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bazılarımız," diye hatırlatıyorum ona, "am olmadan iki aydan çok daha uzun süre geçirdi." Daha sessiz, ekliyorum, "Ve bazılarımız çok daha az..."

Hapishaneden bahsettiğimde yüzünü buruşturuyor ama başını sallayarak onaylıyor. "En azından ateşli bir suçlunun peşine düşmeden bunca zaman geçirdiğine hâlâ inanamıyorum. Delik deliktir. En kısa zamanda kendime güzel, küçük bir orospu bulurdum."

Ekranda Verity kafa derisine masaj yaptırmak için saçlarını geriye yatırıyor. "Zaten güzel, küçük bir kaltağım vardı."

Çevremde, Wicker'ın kaşlarını çattığını ve sonra ekranıma bir göz atmak için aramızdaki masanın üzerine eğildiğini görüyorum. Anında homurdanıyor ve kabindeki koltuğuna geri çöküyor. "Tanrım, biraz ara veremez misin? Bu partinin tek amacı kendi kızlarımızı birkaç saatliğine unutmak."

Bu noktayı vurgulamak için, odanın ortasında gürültülü bir kutlama yapılıyor, gençlerden biri uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışından kucak dansı alıyor. Peder'in kulübündeyiz ama kutlamayı kardeşlik yapıyor. Her başarılı prensin başına gelir. Prenses kardeşlik üyelerinin kız arkadaşlarıyla şımarırken, erkekler içki, puro ve saçma sapan bir sefahat gecesi için kaçıyorlar. *Gelenek, gelenek*. Muhtemelen tahta çıkma töreninden beri bunu planlıyorlar ve kadınlarından ayrı kalma düşüncesiyle köpekler gibi nefes nefese kalıyorlar.

Bu odadaki herkesin taşakları mengenede, ama sadece birkaçı bunu fark edecek cesarete sahip.

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "İlgilenmiyorum."

"Son zamanlarda herkesin içine ne girdi böyle?" Wicker son içkisini yudumlarken soruyor. "Eskiden eğlenirdik, biliyorsun. Üçümüz de. Şimdi Lex arkada saklanıp laboratuvar sonuçları hakkında telefon görüşmeleri yapıyor ve sen de bizim topumuzu ve zincirimizi takip etmekle o kadar meşgulsün ki yüzünde titreyen birinci sınıf kıçı fark edemiyorsun." Sesi gerginleşiyor, yalvarıyor. "Hadi ama Pace. Her şeyin normal olduğu bir gece geçiremez miyiz?"

Dikkatim dağılmış bir şekilde, "Bu benim işim" diye cevap verdim.

Tamamen yalan değil. Babam ona bir şey olursa sorumluluğun bize ait olduğunu açıkça belirtti. Bu gerçeklerden daha kolay bir bahane.

Onu izlemediğim her saniye, değerli bir fırsatı kaçırıyorum.

En çok da bugün.

Wick kaşlarını çatarak, "Bu saçmalık," diye ısrar ediyor. "Sadece Golden Row'un Gerçek Ev Kadınları tarafından kıçı yalatılıyor. Tehlikede olduğu falan yok."

Kabine yaslanıyorum, dudaklarım seğiriyor. "Göreceğiz."

Doğu yakası orospuları nadir bir türdür. Arkalarında bir bıçak saklarken yüzünüze gülümsedikleri için değil, bunu yaparken çok inandırıcı oldukları için. Hepsinin Prensesi gülümsemeleri ve yavan övgüleriyle karşılayışlarını izledim. Verity'nin dürüst ve gerçekçi olmaya çalıştığını, Wicker'ın onlara liderlik etme tavsiyesine gerçekten inandığını gördüm. Bizim türümüzle uğraşmaya alışık değil. Onlar kana susamış köpekbalıklarıyken onlara fahişe muamelesi yapıyor.

Ve incinmiş duyguları ve yaralanmış gururuyla eve döndüğünde, bilin bakalım gözyaşlarını dindirmek için yanında kim olacak?

Wicker bardağını aniden yere çarptı ve ısırarak "Biliyor musun? Sikerim böyle işi." Ayağa fırlıyor, bir fırtına bulutu gibi masanın üzerinde geziniyor. "Madem buradaki herkesin umurunda olan tek kişi *o,*" kızgınlığı hissediliyor, "sen de-"

"Bekle." Heather çantasından büyük bir şişe çıkarırken ekranı izleyerek doğruluyorum. Verity'nin uykuya daldığını ancak şimdi fark ediyorum, sandalyeye uzanırken vücudu gevşemiş, saçları ıslak. Etrafta hiç personel yok. Tüylerimi diken diken eden ilk şey bu.

İkincisi, Heather'ın *benimkine* yaklaşırken sırıtan diğer kızlara attığı sinsi, nefret dolu bakış.

Ayağa kalkarak bir küfür savurdum. "Anahtarlarını ver."

Wicker kasıtlı olmayan bir şekilde darmadağınık görünüyor. Gözleri konyaktan cam gibi olmuş, saçları önden karışmış. "Hayır." Dilini sürçerek ekliyor, "Siktir git."

Ekrana bir bakış korkularımı doğruluyor, Heather Verity'nin kızıl, ipeksi saçlarına beyaz bir damla döküyor. "Senin kardeş rekabeti saçmalığına ayıracak vaktim yok," diye homurdanarak elimi Wicker'ın ceketinin cebine sokmak için hamle yapıyorum.

"Hey!" diye bağırıp kolumu yumrukluyor ama ben çoktan hedefi vurmuş, parmaklarımı bir anahtarlığa dolamıştım. Onu cebinden çekip çıkardığımda Wicker yumruğunu omzuma vurarak patladı: "Siktir et! Devam et ve olduğun gibi ona doğru koş." PNZ'den bazı adamların izlediği yere dönüyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. "Hepiniz!

Başkasının memelerine bakmak için herhalde izin almak zorundaydın, değil mi? Zayıf orospular." Geri çekilirken tökezliyor ve iki orta parmağını havaya kaldırıyor. "Okulda kalın çocuklar! Lanet olası görevinizi yapın."

Odanın öbür ucundaki Lex ile göz göze geliyorum, telefon hâlâ kulağında.

Çenemi Wicker'a doğru sallayarak Lex'in anlayışla başını sallamasını bekledikten sonra hızla kulüpten çıkıyorum.



Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu ana merdivenden yukarı çıkarıyorum, gözlerim sanki tarif edilemez derecede yasadışı bir şey yapıyormuşum gibi etrafta uçuşuyor. Erkek kardeşlerim hala bekarlığa veda partisinde, muhtemelen neden bu kadar aceleyle gittiğimi merak ediyorlar ve babam da onlarla birlikte. Ekranlardan ve gözetleme kayıtlarından uzak olmak garip bir şekilde üzerime çöküyor. Bu olmalı.

"Buraya," diyorum, karşı koymamasının kötü bir şey olduğunu bildiğimden, onu eşikten geçirip odasına götürmeme izin veriyor. Sessiz ve gergindi, kaşlarının arasındaki deriye küçük bir çatlak yerleşmişti.

Ayrıntılı bir intikam planı hayal etmeye dalmış gibi görünüyor.

Ve ilk defa, muhtemelen bana karşı değil.

Banyosuna girdiğimizde ışığı yakıp onu değerlendirmek için dönüyorum. Wick'in kıymetli arabasının içine dökülen yeşil maskesinden keçeleşmiş saçlarına kadar tam bir dehşet gösterisi. Prensesle uğraşmak bir şey. O parlak, kızıl saçlara dokunmak başka bir şey.

Benimkini.

Orada öylece durduğunda, ahşap ve ifadesiz, lavaboya dönüyorum ve aynanın yanındaki küçük raftan bir bez alıyorum. Musluğun ısınması biraz zaman alıyor ve ne düşündüğünü merak ederek beklerken bakışlarımı onun yansımasında tutuyorum.

Tüm bunların en kötü yanı da bu.

Onu günün her saniyesinde izleyebilirim - ve bazen izliyorum - ama asla erişemeyeceğim kısımları da var. Muayene odasında ultrasonda kalp atışlarını duyduğum o gün gibi. Göğsümdeki soyut bir düğüm gevşedi. Lex'ten ilk sonogram videosunun bir kopyasını aldım,

Ama her şey bulanık ve kafa karıştırıcı ve Lex'ten bana her şeyi açıklamasını istemek yerine kendimi yumruklamayı tercih ediyorum. Onu bu şekilde izlemek artık yeterli değil. Onun içini görmeliyim. Damarlarını, kaslarını, organlarını ve sinew'lerini bilmeliyim. Ona dokunmalı, ezberlemeli, haritasını çıkarmalı ve duvarıma yapıştırmalıyım.

Röntgen çektirememesi çok yazık.

"Çantamı unutmuşum." Kelimeler ağzından dikkati dağılmış bir art düşünce gibi döküldü.

Bezi sıcak suyun altına daldırıp sıkıyorum. "Bayan Adeline bunu sizin için saklayacak." Ona ürkmüş bir hayvanmış gibi yaklaşıyorum, çenesinin altına dokunmadan önce bezi gösteriyorum. Bezi yanağında gezdirip maskeyi çıkarırken kaşlarının arasındaki yarık derinleşiyor. Birkaç gün önce Lex'i de benzer bir şey yaparken izlemiştim, ağzındaki kusmuğu temizlerken arkasından eğilmişti. Göğsümdeki kıskançlık patlaması o zaman mantıklı gelmemişti -kim birinin kusmuğunu temizlemek ister ki- ama şimdi anladığımı sanıyorum.

Kilin altındaki pembe ve lekesiz tenini santim santim ortaya çıkarıyorum ve bezin her geçişinde göğsümdeki bir düğüm daha çözülüyor.

"İşte," diye iç geçiriyorum her şey

bittiğinde. Artık onu

görebiliyorum.

Kapı çalındı. "Ne?" Şak diye.

"Böldüğüm için özür dilerim. Ben Stella." Hizmetçi. "Malzemeleri topladım. Bana ihtiyacınız var mı-"

"Onları kapının yanına bırak."

"Evet, efendim." Bir duraklama oldu, sonra, "Prenses?"

Verity'nin kırmızı çerçeveli gözleri gözlerimi tutuyor ve "Sorun yok Stella.

Teşekkür ederim."

Kapıya doğru yürümeden önce bir süre bekledim ve istediğim her şeyle dolu bir kutu bulmak için kapıyı açtım. Mineral yağ, aseton, kalın dişli bir tarak ve yıpranmış saçlar için özel bir şampuan. Aldım ve içeri, ona doğru geri döndüm.

Cübbenin kemerini kavramak için yavaşça uzanıyorum, yarı yarıya beni şişlemeyi planlamasından korkuyorum. "Ben sadece..." Onu nazikçe çekiştirirken sözlerimin yarım kalmasına izin veriyorum. "Seni temizlemek için."

Bir düğüm daha çözüldü.

Cübbe parçalandığında başını eğerek gözlerini kaçırıyor, ama omuzlarından hafifçe itip yere düşürdüğümde bana karşı koymuyor.

Altında çırılçıplak.

Kıllarının hâlâ yerinde olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum ama gözlerim anında birkaç kademe daha yükselerek karnına dikiliyor. "Daha ne kadar sürecek merak ediyorum," diyorum parmak uçlarımı karnının düzlüğüne sürterek, "sen büyüyene kadar."

Kollarını kendine sarıyor, titriyor. "Keşke bitmiş olsaydı."

Bilmiyorum.

Eski porselen küveti doldururken bunu düşünüyorum. Onun değişiminin her saniyesini görmek istiyorum. Her yeni santimini. Her yeni kıvrımı. Mineral yağ şişesini açıp buharlı küvete döndüğümde zaten yarı sertleşmiştim.

"Hazır mısın?" Çenemi suya doğru sallayarak soruyorum.

Hâlâ banyonun ortasında duruyor, çıplak omuzları kederli bir kavis çiziyor. "Sadece tıraş edeceğim. Kimin umurunda?"

"Umurumda," diyerek parmağımı küvete doğru itiyorum. "Gir içeri."

"Neden? Artık senin için güzel olmayacağımdan mı korkuyorsun?"

diye soruyor. "Gir içeri," diye tekrarlıyorum, alçak sesle uyararak,

"yoksa seni içeri tıkarım."

Hırlayarak küvete doğru ilerlemeden önce sadece bir adım atabiliyorum. Bir ayağını suya sokuyor, sonra diğerini küvetin kenarından geçirip tüm ağırlığıyla suya bırakıyor. Kenardan akıp zemine sıçrıyor.

Bir ıslık çaldım. "Lanet olsun, Lex'e sen ve Wicker arasında bir DNA testi *yaptırmalıyız.* İkiniz de bazen çok şımarık küçük sürtükler oluyorsunuz."

Dizlerine sarılıyor, yumruklarını sıkıyor. "Siktir git."

"Aynen öyle." Arkasında yere diz çöküp saçlarını topluyorum. Yapış yapış, tamamen kuru değil, ki bu muhtemelen iyi bir şey.

"Stella bunu yapabilir," diyor Verity, parmaklarım tenine değdiğinde omuzları içe doğru titriyor. "Ve Danner beni eve getirebilirdi. Burada olmak zorunda değilsin."

"Sana bir tavsiye vereyim-"

"Neden herkes birdenbire tavsiyeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor?" diye çıkışıyor ve dizlerine daha sıkı sarılıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye çalışıyorum, takılıyor. "Çünkü sen 1 Nisan'da en büyük düşmanlarının davetini kabul eden prensessin."

Aniden hareketsizleşiyor ve hesap yaptığını, tarihi fark ettiğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Nihayetinde, "Onlar benim en büyük düşmanlarım değil" diye mırıldanıyor.

"Ve Danner senin en büyük kurtarıcın değil." Yağ şişesini alıp kapağını açıyorum. "O yaşlı. Seni koruyamaz ve daha da önemlisi, babam için çalışıyor."

"Danner bana hep iyi davrandı," diye savunuyor.

"Çünkü Danner iyi bir adam." Saçlarına bolca yağ döküyorum, gözlerim diri bir göğsün tümseğine dalıyor. "Babamın seni o tahta oturtmasına yardım eden iyi bir adam. Arınmamız sırasında kapıyı koruyan gerçekten dik duran bir adam. Kırbaçların ve zindanın her zaman en iyi durumda olmasını sağlayan gerçek bir kahraman."

Bakışlarımı yakalayarak dönmeye çalışıyor. "Ne diyorsun sen?"

Başını dikleştirip yağı yapışkan kilitlerine masaj yaparak yediriyorum. "Danner kendisine verilen dar sınırlar içinde iyilik yapmaya çalışıyor ama her şeyden önce babama hizmet ediyor. Sana, bana, hatta Wicker'a ya da Lex'e bile sadık kalmayacaktır." Bu kez parmak eklemlerim omzuna değdiğinde geri çekilmiyor. "Ona ne kadarını gösterdiğin konusunda dikkatli olmalısın."

Ben saç tellerini ayırmaya çalışarak yağı saçında gezdirirken o bunu kabullenmiş gibi görünüyor. Sonunda omuz silkerek, "Sanırım beni korurdu" dedi.

"Bebeğimizi koruyacaktır çünkü şu anda babamın tek önceliği o. Ama sen?" Yumuşak dizinin ucuna bakarak alay ediyorum. "Sen sadece bir araçsın, Verity. Hepsi için tek kullanımlıksın. Bunu asla unutma."

"Benim senin için olduğum gibi mi?" diye sorar, sesi acıdır.

Çenemi sıkarak duraksamama neden oluyor, çünkü yıllar geçti ve bu kız hala anlamıyor. "Unuttun mu?" Dudaklarımı kulağına değdirmek için öne doğru eğilerek soruyorum. "O bebeği içine koymak istemeden çok önce seni kendime ait kılmıştım."

Şimdi ürküyor. "Ben asla senin olmadım," diye ısrar ediyor.

"Bu kendine söylediğin bir yalan mı?" Karanlık bir şekilde gülümseyerek saçlarını okşuyorum. "Her gece omzunun üzerinden bakıyordun. Sana mesaj attığımda yerinden sıçrıyordun. Kapılarının kilitlerini kontrol ediyordun. Zorlukla

Uyu, çünkü izleyeceğimi biliyordun. Bekliyordum." Derin bir nefes alıyorum, teninin kokusunu içime çekiyorum. Bazen onu izlerken, bunun daha iyi olduğunu unutuyorum. Onun kokusu. Parmak uçlarımın altındaki hissi. "Benden başka kimseyi düşünemezdin."

Geriye dönüp baktığımda bunun bir hastalık olduğunu görebiliyorum. Görevlerimi ihmal ettim çünkü enerjimin her zerresini *ona* harcadım. Bu yüzden ona sadece şimdi sahip olabiliyorum, onu izlemek benim görevim *olduğunda.*

"Beni korkuttuğun için senin olduğumu mu sanıyorsun?" Sarsılarak bana doğru dönüyor, gözleri şiddetle parlıyor. "Korku aşk değildir, Pace."

Ona göz kırpıyorum. "Aşk mı?" Onu geri çektiğimde homurdanıyor, yağlı avuçlarım omuzlarına kayıyor. "Aşk vefasız ve zayıftır. İnsanlar her gün aşktan düşüyor. Ama korku?" Elimi göğsünden aşağı kaydırıyorum, bir memenin kıvrımını avuçluyorum, ağırlığından zevk alıyorum. "Korku senin bir parçan olur, yeni bir molekül gibi. Hiç kimse korkudan düşmemiştir."

Yutkunması odanın sessizliğinde yüksek sesle yankılanıyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Korkunun aşktan daha iyi olduğunu mu?"

"Bunu gerçekten düşünmeme gerek yok," diyorum, meme ucunu sert bir tepe noktasına kadar okşayarak. Ona bu şekilde dokunmama izin vermesini gerçekten beklemiyordum - savaşmadan olmazdı.

Ama o sadece suyun içinde oturuyor, başını eğiyor. "Ama sen kardeşlerini seviyorsun."

"Bu işin içinde bolca korku var, inan bana." İçimi çekerek onu bıraktım ve dikkatimi yeniden saçlarına verdim. "Aslında yatılı okuldayken hepimizin başına bir sürü şey geldi. Bu genellikle üzerimize atlamak anlamına gelirdi ama bazen de bir şeyleri sabote eden bir korkak olurdu. Yemek, kıyafet, ödevler." Anlamlı bir şekilde ekliyorum, "Ya da şampuanınızı."

Yağı kafa derisine yedirirken bir süre sessizlik oldu ve sonra meraklı bir ses, "Kimin saçı yapıştı?" diye sordu.

"Lex," diye sırıtıyorum, hatırladıkça başımı sallıyorum. "Wick ve ben ona her yılın başında tıraş olmasını söylerdik ama o asla yapmazdı. Bazen uzun tuttuğunu düşünüyorum çünkü kontrol etmesine izin verilen tek şey bu."

Parmaklarımla saçındaki yapışkan tutamları ayırırken, babamın ona saçını kesmesini emrettiği son zamanı düşünüyorum. Lise birinci sınıftaydık. Babam bizi yerel bir akademiye devam etmemiz için yatılı okuldan almış ve mezun olana kadar sarayda yaşamamıza izin vermişti. Bu aslında en kötüsüydü, ki bu çok şey ifade ediyor. Yatılı okuldayken

daha fazla özgürlüğe sahipti. Yerelde yaşamak daha fazla kural anlamına geliyordu; bunlardan biri de katı kıyafet kuralıydı. Bu yüzden babam Lex'e kesmesini söyledi, ama sonra Wicker ortaya çıkıp Lex keserse kendi kafasını da kazıtacağını söyledi.

Tanrı lanet olası teklif için Hasır Ashby yap herhangi bir şey için azalmak onun çekiciliği.

"Bireysel olarak hepimizin kendi uzmanlık alanları vardı. Wicker'ın müziği ve yakışıklılığı vardı. Benimse-"

"Takip."

Homurdanıyorum ve avucuma biraz daha yağ döküyorum. "Teknolojik zekâ," diye düzeltiyorum. "Lex de babamın robotik küçük akademisyeniydi. Uzun saçlar bir isyandı -tutkal olayına kadar."

"Ne oldu?"

"Ben kurtardım." Kıkırdıyorum, ortak duşta geçirdiğimiz uzun geceleri hatırlıyorum, inatla saçlarını üründen ürüne tarıyordu. "Bir haftamı aldı ama sonunda-"

Sarsılarak ilerliyor. "Bir hafta mı?!"

"Farklı türde bir yapıştırıcı. Sakin ol." Sırtını küvete yaslaması için onu rahatlatıyorum. "Lex'in saçı benimki gibi değil. Bu bir öğrenme eğrisiydi." Lex'in daha sonra benim saçımı da yapmayı nasıl öğreneceğini ona anlatmıyorum. Gözlerimin önünde salınan bu kıvrımların ona ait olduğunu, kendi titiz parmakları tarafından özenle örüldüğünü.

Yağı emmesine izin verdiğim ve arada bir düzelttiğim için dalgın bir sessizlik oluyor. Sessizliği yumuşak, yenik bir iç çekişle bozuyor. "West End'de o haftaları geçirdiğimde, sanki insanlar Ashby'nin babam olmasına üzülmemi bekliyorlardı. Çünkü önemli olduğunda bana sahip çıkmadı. Çünkü bunca zamandır annemle birlikte iki odalı dairemde değil de sarayda yaşıyor olabilirdim." Parmaklarım inatçı bir tutama takılıyor ve "Dikkat et!" diye tıslıyor.

"Buradan başka çıkış yolu yok Rosi," diye mırıldanıyorum ama hareketlerimi yavaşlatıyorum.

"Gerçek şu ki," diye devam ediyor, omuzları gevşiyor, "burada büyümeyi hayal bile edemiyorum." Titriyor. "Bazen beni daha önce tanımayarak bana bir hediye verdiğini düşünüyorum."

Karanlık bir şekilde onaylıyorum, "Güven bana, yaptı."

Ailemizin dışındaki insanlar, PNZ ve daha geniş Doğu Yakası'ndakiler de dahil olmak üzere, evi dolduran sessiz baskıyı anlamıyorlar. Bodrumdaki zindanın bizim için olduğu kadar ailemiz için de orada olduğunu anlayamıyorlar.

Düşmanlar, tıpkı babamın ofisindeki kırbaç gibi. Gizli geçitler. Çorak solaryum. Mezarlık.

Yaratılış fikri üzerine inşa edilmiş bir ev için, kesinlikle çok fazla yıkım var.

Oradan sessizce, metodik olarak çalışıyorum, tarağı tamamen geçirene kadar saç tellerini ayırıyorum. Kızarmış, öfkeli kafa derisine rağmen, her geçişte vücudundaki gerginlik gevşiyor gibi görünüyor. Dizlerini serbest bırakıyor, ağır başını küvetin kenarına yaslamak için bacaklarını uzatıyor. Göğüsleri suda yüzüyor, mükemmel ve yuvarlak, meme uçları yüzeyin içinde ve dışında sallanıyor.

Rahatladı mı yoksa pes mi etti anlayamıyorum.

"İşte," diyorum saçlarına bakarak. "Uçları çok kırılgan ve muhtemelen onlara baktırman falan gerekecek, ama beyaz kız saç bakımı konusunda sınırlarıma ulaştım." Omzuna dokunuyorum. "Otur da yıkayayım."

Ayağa kalktı ve Stella'nın bıraktığı, özellikle yıpranmış saçlar için olan şampuanı kullandım. İltihaplı kafa derisinden kaçınarak ve iyice kaplamaya odaklanarak dikkatlice uyguluyorum.

Bir sonraki konuşmasında sesi yavaş ve sersemlemiş gibiydi. "Bu işte iyisin."

"Biliyorum." Saçındaki köpükleri durularken göğüslerinin parıltısını izliyorum, sabun göğsünden aşağı bir dere gibi akıyor. "Lex ışıkları söndürdüğünde ne yapıyor?" diye sorduğumda kalın bir krem sürmenin tam ortasındaydım.

Bu soru onu gözle görülür bir şekilde şaşırtıyor, omuzları geriliyor.

"Ne?"

Bu benim için bir sıkıntı noktası. Eski analog kameraların çoğu, kızılötesi teknolojisi daha geniş bir tüketici seçeneği olmadan önce tavanlara yerleştirilmişti. Babam, sistemi günlerce devre dışı bırakacağı için böyle kritik bir zamanda onları yenilememe izin vermeyi reddediyor.

"Seni becerdiğini biliyorum," diye açıklıyorum saçlarını geriye doğru düzelterek. Hâlâ anlaşmaya bağlı kaldığını düşünmek için aptal olmak lazım. Ama Lex akıllıdır. Kanıt bırakmayacaktır. "Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Titriyor, banyo suyu muhtemelen şimdiye kadar ılıklaşmıştır.

"Üşüyorum." Demek böyle olacak.

Ellerimi küvetin kenarına dayayarak ayağa kalkıyorum ve yakındaki bir çubuktan kalın beyaz havluyu kapıyorum. Onu kolundan tutuyorum. "Ayağa kalk ve seni durulayalım."

Cildi bana bir şeyler yapıyor.

İpeksi pürüzsüzlükte, kaymaktaşı mükemmelliğinde. Beni büyüleyen küçük çilleri var. Onları kameralarda çok iyi göremiyorum ve onu kurularken yavaşça içime çekiyorum. Göğsünde bir leke. Her omzunda bir leke. Bazen çok kırmızı da olabiliyor. Mesela havluyu sırtında parlattığımda, ardından lekeli bir kızarıklık yükseliyor.

Duyarlı.

Onun cildi b ö y l e . Bana anında tepki veriyor, tüyleri diken diken oluyor ya da kızararak pembeleşiyor.

Ve onu yatağa götürdüğümde, soyunmaya başladığımı fark etmiyor gibi görünüyor.

Gözleri yorgunluktan ve düşünceden ağırlaşmış, o çatlak alnını hiç terk etmiyor. Pantolonumu indirirken onu çarşafın altında yarı yolda bırakıyorum, sertleşmiş sikim serbest kalıyor. Geceleri onu Wicker'a kıvrılmış ya da Lex'e doğru seğirirken izlerken bunu düşünüyordum ve yatağın diğer tarafına tırmandığımda, kardeşlerimin yaptığı gibi kimseyi kandırmaya zahmet etmiyorum.

Hemen aramızdaki boşluğu temizliyorum.

Onu yan yatırdığımda kaskatı kesiliyor, tüm o çıplak teni bedenimde hissetmeye o kadar hevesli ki nefesim kesiliyor. "Şu anda seks yapmak istemiyorum," diyor, sözcükler çelik gibi sert ve itici.

Ama aletimi kavradım, sırtına yaslandım ve fısıldadım, "Biliyorum." Alnındaki kırışıklık derinleşirken omzunun üzerinden bakıyorum.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor, kıçının yanağını açıp sikimin şişmiş başıyla ortasını dürttüğümde. "Gerçekten boktan bir gün geçirdim, Pace. Sadece istiyorum-"

"Rahatlamak mı?" Kalçalarımın güçlü bir itişiyle, sikimin ucu onu delip geçiyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyerek onu kendime çekiyorum. İçine girdiğimde uzun, gergin bir tıslama çıkarıyor. İtiraz etmesine rağmen çok kaygan. Sıkı. Sıcak.

Bir an bileğimi kavrıyor, kalçasını tutmaktan tendonları gerilmiş ve kavga etmeye başlayabileceğini düşünüyorum.

Ama yapmıyor.

İçinde hiç mücadele kalmadı.

Sadece ben kaldım.

"Uyu," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yumuşak çenesine değdiriyorum. "İşte böyle."

Bunun sevişmekle ilgili olmadığını anladığını söyleyebilirim çünkü tutuşu yavaşça gevşiyor. Ben serbest kalmak için açlık çeken Wicker ya da yakalamak için vahşi olan Lex değilim. Ben onun içindeki aç ve boşluğu doldurmak için buradayım ve gözleri isteksizce kapandığında ona sarılmakla yetiniyorum. Onu sarmakla. Ona sahip oluyorum.

Uyumayı beklemiyorum ama uyuyorum.

Belki de etrafımı saran kokusundan ya da sıcak, ıslak amının derinliklerine gömülmenin verdiği histen. Belki de onun her hareketini izleme ihtiyacıyla yanıp tutuştuğum için uzun zamandır rastgele zaman parçalarından daha fazla uyuyamadığımdandır. Belki de onun tam burada olması, kollarımın onun etrafında siper gibi kilitli olması ve *hissettiğim için* izlememe gerek olmadığını bilmemdir.

Aldığı her nefesi hissediyorum, sırtı göğsümde şişiyor. Avucumu karnına koyuyorum ve içindeki gizli işareti düşünüyorum. Hatta bir ya da iki kez, sırf beni durduracak kimse olmadığı için ağır bir memesini avucumun içine alıyorum. Çoğunlukla, odaklandığım her nokta sikime doğru kayıyor, vücudunun her uyku seğirmesini onun etrafında hissediyorum, amcığı da benim onun etrafında olduğum kadar sıkı bir şekilde etrafımda kenetlenmiş.

Böyle çok sakin görünüyor, gözleri kapalı, nefesleri sığ, dilimin ıslak düzlüğünü boynunun sütununda gezdirdiğimde bile kıpırdamıyor. Uykunun kaçınılmaz çekiciliği beni ele geçirdiğinde, her şeyi tüketiyor.

Rüya gördüğümü hatırlamıyorum.

Gençken ıslak şortla uyandığım gibi değil. Sadece kıpırdanmaya başlıyorum, saçlarının kokusu hala burun deliklerimde ve onun ne kadar sırılsıklam olduğunu hissediyorum. Aşama aşama uyanıyorum, gözlerim açılırken kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Karanlıktı. Zifiri karanlık, Lex'in sevdiği gibi. Daha sonra odama dönüp monitörden göremeyecek olmam beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Yer değiştirdiğimde, aletimin etrafında ne kadar yapışkan hale geldiğimizi hissettiğimde, bu bir sır gibi geliyor.

Çünkü o uyanık.

Verity küçük, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor, bana karşı kıpırdanıyor ama elimden kurtulmaya çalışmıyor. Belki de ilk döl dalgaları onu doldurmaya başladığında uyandı. Sikim ona asla yetmiyor. Onu tutarak uyudum ve tam olarak aynı pozisyonda uyandım, sadece şimdi benimle d o l u . Önemli ve ağır bir his, sanki bedenlerimiz 'tam burası, sakın kıpırdama' diyor.

Sessizliği düzensiz bir iç çekişle bozuyor. "Akşam yemeğini kaçırdık."

Sikim yeniden yarı sertleşmiş, dölle ıslanmış amının içinde şişmeye başlamıştı bile. Dudaklarımı boynunda gezdirip "Aç mısın?" diye fısıldıyorum.

Eğer sesimdeki isteksizliği duyarsa, bunu anlaması mümkün değil. Yataktan çıkmak istemediğimden değil. *İstekliyim*. Uykulu ve sıcağım, onu kendime doğru çekiyorum ve Verity Sinclaire şu anda parmaklarını şıklatıp beni her şeyi yapmak için mutfağa koşturabilir.

Hayatım boyunca hiçbir an bu kadar mükemmel hissettirmemişti.

"Çok kızacak," diyor, soruma cevap vermeyerek.

Omuz silkerek onu daha yakına çekiyorum. "Bırak kızsın."

Yemeklerin onun için bizim için olduğundan daha fazla angarya olduğunu ona söylemiyorum. Bunların bir yanılsama olduğunu, ona bir seçenek sunuyormuş gibi yaparak onu kayıtsız tuttuğunu. Bu hafta hangi Prens olacak?

Onun için bu seçimi yapacağı bir gün gelecek. Önce benim yapmam daha iyi.

~

"*NE* YAPTI?" Dorian Baxter gözle görülür bir şekilde öfke ve kahkaha arasında kalmıştır. "O arabayı daha yeni almadın mı?"

Tüm soyunma odası, yeni Porsche'sinin anahtarı kız arkadaşı tarafından çalınmış bir adama benzeyen Tommy Wright'a döndü. "En kötü kısmı bu bile değil," diye homurdanıyor, pedlerini çekiştirerek. "Dolabımdaki her şeyi nehre attı. Bütün gardırobumu. Büyükbabamın bana bıraktığı beyzbol kartı koleksiyonunu. Bütün ayakkabılarımı." Sorunlu bir kayışa sinirlenerek hırlıyor. "Hepsi bir saçmalık yüzünden."

"En azından seninle konuşuyor," diye homurdanıyor Loeffler, patenlerini bağlarken. "Benimki mesajlarıma cevap bile vermiyor."

Wicker bana gergin bir bakış fırlatıyor ve ben de bandı çubuğumun etrafına sarmaya devam ediyorum. Verity'nin spa'dan çıkmadan önce yaptığı küçük intikam numarasının dalga yarattığını kardeşimin söylemesine gerek yok. Kızgın bakışlarının bizi delip geçtiğini hissedebiliyorum - bu sabah kampüse geldiğimizden beri hissediyorum. Geceyi Prensesimin etrafında kıvrılıp taşaklarımı ona boşaltarak geçirmemiş olsaydım belki onlar için üzülebilirdim, ama hey.

Benim hatam değil.

En azından antrenman sırasında kendime sürekli bunu hatırlatıyorum. Her antrenman, sinirli D-adamımız tarafından cama vurulmamla sona erdiğinde bu biraz zorlaşıyor. Koç düdüğü çaldığında Wicker yanımdan kayarak geçiyor, çenesi gergin.

"Sakin ol," diye mırıldandı.

"Bir daha vurursa," diyorum ağız koruyucumu tükürerek, "patenimi boğazına gömeceğim."

PNZ'nin bize kızgın olması yeni bir şey değil. Wicker ve ben Prens olmadan çok önce Ashby'ydik, yani liseden beri şirret Kraliyet ailesiyle uğraşıyoruz. Bize haddimizi bildirmek isteyen adamlarla. Bırakın Mor Saray'ı, isim için bile yeterince iyi olmadığımızı düşünen pislikler. Prens olmak, hiç doğal olmayan ya da beklenmeyen bir sosyal değişim yarattı.

Ama yine de bir sorun.

Buna değen tek şey o gece koridordan yatak odasına doğru yürürken Effie'nin kafesi her adımda tıkırdıyor.

Kapıyı ittiğimde Verity çoktan yatağa girmiş, battaniyeleri çenesine kadar çekmişti. Bana uzun süre bakmıyor, yeşil gözlerini kafese dikiyor ama gözlerinin arkasında bir şey parlıyor.

"Oh." Oturmak için acele ediyor. "Onu burada uyuması için mi getiriyorsun?"

"Evet," diyorum, kafesi şifonyerin üzerine koyarak. Üzeri bir çarşafla örtülü. "Bütün gün tam bir terör estirdi ve onu bir gece daha yalnız bırakırsam daha da kötü olacak. Sabah ona merhaba diyebilirsin."

Çarşafların arkasından Effie'nin yumuşak sesi geliyor. "*Nazik, nazik.*" Verity'nin çenesi düşer. "Aman Tanrım, sesi bana benziyor."

"Her zaman," diye mırıldanıyorum gömleğimi çıkarırken. Effie pek fazla kadın sesi duymuyor. Bu yüzden Verity'ninkine yapışmış olmalı, çünkü bu yeni ve ilginç bir şey. Pantolonumun düğmelerini açıp boxer'ımla birlikte bacaklarımdan aşağı indirmeden önce çarşafın sağlam olduğundan emin oluyorum.

Döndüğümde Verity doğrudan sikime bakıyordu. Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Ben-"

"-sevişmek ister misin? Biliyorum." Yatağa doğru yürürken, battaniyenin altında ne bulacağımı merak ederek sertleşmek için kendimi okşamam muhtemelen bunu yalanlıyor. O küçük tatlı geceliğin içinde mi? Yoksa benim için soyundu mu?

İçeri girdiğimde çarşaflar benim tarafımda serinliyor ve bu bilginin içime işlemesine izin veriyorum. Yatağımızın *benim* tarafı. Ama bu doğru gelmiyor, o yüzden

hemen atıp aramızdaki mesafeyi açtım.

Geceliğinin şeffaf kumaşını hissederek ona uzandığımda sadece hafif bir hayal kırıklığına uğradım. "Dön," diyorum, yorgun gözlerini yakaladıktan sonra onu yan yatırıp arkasından kaşıklıyorum. Bugün kampüste Prenses'in -tıpkı Prensleri gibi- donup kaldığına dair konuşmaları duymuştum ama buna ihtiyacım yoktu. Lit 311 sırasında onu telefonumda gördüm, 15 dakikalık bir ağlama krizi için her zaman saklanmayı sevdiği tuvalet kabininde kayboluyordu. Rosilocks'umu mükemmel Prenses yapan da bu. Acısını saklamakta çok iyi. Kabinden çıktığında gözleri kızarmamış ve şişmemişti bile.

Şimdi bir elimi kaldırıp parmağımı yanağına sürüyorum ve gözyaşının öğleden sonra izleyebileceği yolu takip ediyorum.

"Sikimi tekrar içine sokacağım," diyorum, soluk yumruğunun çarşafın etrafında kıvrılmasını izliyorum. Benimkini üzerine koyuyorum, renklerdeki kontrastı takdir ediyorum. "Muhtemelen seni daha fazla dölümle de dolduracağım." Önlüğünü kaldırmaya başlıyorum, parmak uçlarım yumuşak, ipeksi kalçalarında geziniyor. "Senin yatağında uyuyamam ve senin içinde olamam. Artık bunu anlıyorsun, değil mi?" Sorunlu gözleri odanın karşısındaki duvarda sabit kalıyor, külotunun lastiğini parmaklayıp kıçının yuvarlak kıvrımının üzerinden aşağı çektiğimde omuzları seğiriyor. Aletimin ucunu sıcak deliğine dayadığım anda ona güvence veriyorum: "Ama seni sikmeyeceğim Rosi. Sen isteyecek kadar ihtiyacın olana kadar olmaz. Bu senin kararın."

Ona zorla giriyorum, tıslադığında bir kolumu ona doluyorum, onu sıkıca tutuyorum. Beni almasını sağlıyorum. Her şeyimi.

Ancak sakinleşip derin ve kararsız bir nefes aldığında, avucumu karnına dayamak için onu bırakıyorum. Bebek yeterli olmalı. Mantıken bunu biliyorum. Ama sürekli onun içinde olma, vücudunun beni kavradığını hissetme, kemiklerimizin birleşmeye başlayacağı kadar yakın hissetme dürtüsünden kurtulamıyorum.

Uykuya dalarken, sabah benimle birlikte damlarken, bizi her zaman bir arada tutmak için onu tıkamaya karar veriyorum.



Odanın her yerinde sessizlik var.

Arada sırada bir PNZ üyesinin gözleri odanın başındaki tahta kayar. Bu salon East End'in ayrılmaz bir parçasıdır. Ev sahipliği yaptı

Neredeyse yüz taht törenine. Düzinelerce Kraliyet doğumu. Bir sürü Kraliyet Temizliği. Muhtemelen birkaç seks partisi de. Son Prenses bu odadaki görevinden azledildi.

Burada hiç şimdiki kadar gerginlik olduğundan şüpheliyim.

Lex boğazını temizliyor ve not defterini birkaç santim sola kaydırıyor. Kardeşimiz sık sık kıpırdanmaz. "Anladığım kadarıyla son zamanlarda rütbelerde biraz karışıklık olmuş."

Loeffler ona bakakaldı. "Biraz *üzgün* müsün?"

Julian Carter, "Prensesiniz temizlik videosunu kız arkadaşlarımıza gösterdi," diyor. Sessiz sakin bir ikinci sınıf öğrencisi ve şu anda hasta görünüyor, gözleri kızarmış ve sinirli.

Ön taraftaki sandalyesinden Tommy Wright kollarını kavuşturmuş, çenesini kaldırmış. "Katılmaya zorlandığımız bir temizlik."

Baxter gerçekten de ayağa kalktı, Salı günü gözlerindeki tüm şakacı neşe silinip gitti. "Her birimiz onun yaptıkları yüzünden terk edildik! Bir şey yapmayacak mısın?"

Wicker koltuğuna yığılır ve iki avucunu yüzünde ovuşturur. "Yüce Tanrım."

"Ne öneriyorsun?" Lex sorar, sesi keskinleşir ve suçlayıcı bir hal alır. "Başka bir temizlik mi? Belki de onu birkaç kırbaç için tahta oturtmalıyız." Uzun, anlamlı bir duraklama yapar. "Oh, bekle. Getiremeyiz. Çünkü o *senin* varisini taşıyor. O yüzden otur yerine, Baxter."

"Bir şeyler yapmalısın!" Loeffler ayağa fırlayarak bağırıyor. "Biz PNZ'yiz! Öylece yalnız kalamayız!"

Gülmemek için elimden geleni yapıyorum. Kardeşlerim olmasaydı, muhtemelen gülerdim. Ama Lex avlanmış görünüyor ve Wicker.

Yere bakıyor ve tahttan inme fikrine karşı değilmiş gibi görünüyor.

Rory Livingston ekliyor, "Belki onlara bunun bir numara olduğunu söyleyebilir."

Baxter canlanıp bana bakıyor. "Evet, onlara CGI ya da onun gibi bir şey olduğunu söyleyebilir, değil mi? Sadece sahte olduğunu. O zaman onları geri kazanabiliriz!"

"Beni rahat bırak." Ancak odadaki tüm gözler bana döndüğünde bu sözlerin bana ait olduğunu, alçak sesle ve küçümseyerek söylendiğini fark ediyorum. Pişman değilim. Masanın başındaki koltuğumda doğrulurken, "Çocuklar. Erkek gibi davranın."

"Affedersiniz?"

"Kızlarınız ona sürtük gibi davrandı. Ona ne yaptıklarını sana söyleyen oldu mu?"

"Önemli değil," diye mırıldandı Livingston. "Yeni başlayanlar için biraz taciz normaldir-"

"Hangisini tercih ederdin?" Lex sorar. "Sessiz, uysal ve korkak bir Prenses mi? Yoksa kendisi için savaşan bir Prenses mi?"

Tommy, "Prensesler çekicilikleri ve duruşları için seçilir," diyor. "İşte bu yüzden bu pozisyona bir West End sürtüğünü atamak büyük bir hataydı. Heather tüm bunlar için yetiştirildi. Bunu zarafetle halledebilirdi."

Wick, "Prensesler taze amcıkları için seçilir," diye ekliyor. "Heather bekaretini on dört yaşındayken nehirdeki bir yatta kaybetti. Onun bekaretini bozan bendim. Bu pozisyon için yeterli olduğu başka bir evren yok."

"Bunun için bizi ve Prensesi suçluyorsunuz ama hepiniz suçlusunuz," diyerek odadaki aptal suratlara bakıyorum. "Sürtüklerinizin tasmasını tutamadınız ve onun kötü tarafına geçtiler." Omuz silkiyorum. "Bence bu çok komik."

Lex durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışarak, "Yavaş ol," diyor. Gözlerimi deviriyorum ama susuyorum. "Videonun dışarıda olduğu gerçeğini geri alamayız, ancak hepimizin videonun yayınlanmasının zararını azaltmak için elimizden geleni yapmamız gerekecek. Bugünden itibaren klibin paylaşılmasına kesinlikle devam edilmeyecek. Kızlarınız tarafından değil. Sizin tarafınızdan değil. Silin. Çöpe atın. Hiç var olmamış gibi davranın."

"Ya ortaya çıkarsa?" Tommy şimdiden suçlu görünüyor.

Wick, "O zaman sen ve kız arkadaşın, biz öğrenmeden önce bavullarınızı toplayıp Forsyth'ten defolup gitseniz iyi olur," diyor, sesi alışılmadık derecede ciddi. "Bu sürgüne gönderilebilecek bir suçtur."

Önde, Livingston başını sallarken gözle görülür bir şekilde

yutkunur. "Peki ya Prenses?" diye sormaya cesaret eder biri.

"Prenses Kevlar'dır." Bunu soran kişiye söylemiyorum. Odaya söylüyorum. "Sonuç aynı. Ona bulaşırsan tacını alırsın. Anlaşıldı mı?"

Kimse bu durumdan memnun görünmüyor ama tartışmalar sona eriyor. Toplantıdan sonra oda boşalıyor ve üçümüz kalıyoruz.

"Sence emirlere uyacaklar mı?" Lex sorar, yüz ifadesindeki şüphecilik belirgindir.

"Çoğu," diyor Wick, "ama Heather bir sorun olabilir. Tommy'nin Prens, kendisinin de Prenses olacağına inanıyordu. Verity'ye saldırısı bir 1 Nisan şakasından daha fazlasıydı. Bu bir misillemeydi."

"Dışarıda bir şey olmadığından emin olmak için internete göz atacağım," diyorum. "Ve eğer bir şey bulursam, izini süreceğim."

Tahttan indirilen ve başarısız olan Prensesler olur ama yine de East End'de yaşamalarına izin verilir; bölgeden sürgün edilmeleri nadirdir. Burada uğraştığımız sadece Prenses değil. Lider olarak itibarımız söz konusu. Babam kontrolü kaybettiğimizi öğreniyor. Liderliğimiz altındaki adamlara tam olarak kim olduğumuzu hatırlatıyor.

Bir parçam neredeyse onlara gösterme şansımız olmasını umuyor.

13



Verity

"SENİ SİKMEYECEĞİM, Rosi. Sen isteyecek kadar ihtiyacın olana kadar olmaz."

Pace'in zihnimde yankılanan sözleriyle uyanıyorum, gözlerim ihtiyaca karşı sımsıkı kenetleniyor, sanki kendimi tekrar uyumaya ve içimde zonklayan onun hissini unutmaya zorlayabilirmişim gibi. Bu ilk sabah da değil. Bütün bir hafta, teslimiyet ve kısıtlamanın acı verici bir dansı oldu.

Teslimiyet çünkü ona izin veriyorum. Kısıtlama çünkü ben istemiyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak sabahın soluk ışığına açıyorum, bir Pazar günü bu kadar erken uyanmaktan rahatsız olduğum kadar içimdeki yanma ihtiyacından da rahatsızım. Pace'in her zamanki gibi beni hapsetmesi de yardımcı olmuyor. Kolları kelepçeler kadar katı ve boyun eğmez. Sırtıma yasladığı göğsü bir kafes gibi. Ensemde dolaşan nefesler sıvı ateş gibi. Kucaklaması bir hapishane.

Peki neden her sabah ona geri dönüyorum?

Nasıl oluyor da onun içinde olmak beni hem bu kadar sağlam hem de bu kadar yıpranmış hissettirebiliyor?

Wicker'ı ve yalanlarını suçlamama izin verdim çünkü bu kolaydı. Saçma sapan sabah kucaklaşmalarıyla bana tüm o aptal fantezileri yaşattı ve şimdi Pace bunu kendi yöntemiyle gerçekleştiriyor.

Pace'in geceleri tıkacı çıkarıp amımın derinliklerine yerleşmesine, ellerinin göğüslerimi avuçlamasına, ben uykuya dalarken bedenlerimizin birbiriyle kaynaşmasına alıştım. Her sabah, onun kalınlaştığını, büyüdükçe duvarlarımın gerildiğini ve birlikte uyandığımızda kalçalarının en küçük sallanışını hissederek uyanıyorum, bedenlerimiz zihinlerimizden önce geliyor, bu his her şeyi tüketiyor.

Bu seks değil.

Boşaldığında bile, uykusunda alçak, gırtlaktan gelen bir iniltiyle patladığında, *itmiyor*. Beni zevk bile almadan dolduruyor, çekildiğinde her zaman tatmin olmuş bir homurtuyla uyanıyor, fişi içime kaydırıyor ve neredeyse...

Sanki orgazmın bir anlamı yokmuş gibi. Bu sabah, kendimi öyle olmasını dilerken buldum.

Kıpırdadığını hissettiğimde inliyorum, yaklaştıkça saçlarıma doğru bir nefes çekiyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, göğsümü avuçlarken sesi uykuyla kalınlaşıyor. Teni sıcak ve odadaki soğuğa rağmen tenimizin birleştiği yerlerde terin boncuk boncuk biriktiğini hissediyorum. Ben aptal değilim. Bütün bunlar büyük, uzun bir alaydı. Beni yıkmak için bir yol. Bu sadece bir galibi olacak bir dövüş.

Ve bu ben olmayacağım.

"Sik beni artık!" Çırpınıyorum.

Sadece kısa bir duraklama oluyor, göğsünü sırtıma dayayıp nefes alırken kekeliyor. Gözlerimdeki uykuyu silip pişman olmama fırsat vermeden kalçamdan tutup beni karnımın üzerine itiyor. Battaniyeleri üstümüzden atıp beni sabırsızca dizlerimin üstüne iterken aniden serin bir hava püskürüyor.

"Tanrım," diye bağırıyorum, geceliğim koltuk altlarımda düğümleniyor.

"Ne yapıyorsun
-"

Effie çarşafının altından *"Nazik, nazik," diye* mırıldanıyor, sesim alaycı bana geri döndü.

Kuşu görmezden gelerek kalçalarımı ayırıyor ve geri çekiyor, siki sıkışık duvarlarıma lezzetli bir şekilde sürtünüyor.

Ve sonra hızlı, şiddetli bir yumrukla bana çarptı. "Ah!"

diye haykırdım, altımdaki çarşafları yumruklayarak.

"Sikeyim evet," diye mırıldanıyor, yüksek sesle nefes veriyor. Elleri geceliğimi kavrıyor ve üzerime kıvrılıp kolayca başımın üzerinden çekiyor. "Tekrar söyle."

Başımı kaldırma zahmetine girmeden çarşafların içine doğru soluyorum. Böylesi daha iyi; saklanmak. "Sik beni."

Yalvarış gergin ve düzensiz bir şekilde ortaya çıkıyor ve geri kayarak bir kez daha içime girdiğinde bunu beklememe rağmen, boğazımdan çarşafları ıslatan bir çığlık yükseliyor. Utanç verici bir şekilde ona doğru açılıyorum, itişini karşılarken sırtım eğiliyor. Bu elimde olan bir şey değil, beynim uyku ve günlerce bastırılmış şehvetle buğulandı ve işte Pace Ashby ile ilgili bir şey:

Bu işte çok iyi.

İçime girerken kalçalarımı kavrayışından içimde hissettiklerine kadar, Pace vücudumu her zaman bildiği gibi çalıştırıyor.

Kıçımı kabaca avuçladığında, beni ayırdığında, parmağı göt deliğimin kenarıyla oynadığında bile, bu alay amımın titremesine ve onun etrafında sıkılaşmasına neden oluyor. "Elimden gelse seni buraya tıkardım. Amını ve götünü doldururdum." Sesi o kadar derin ki iliklerime kadar hissedebiliyorum. "Belki bir dahaki sefere."

Bir dahaki sefere.

Dukes'a dönmeden önce East End'de bir haftam kaldı. Bir yanım parmak uçlarımda dolaşmayı bırakmaya hazır, sanki her köşede bir canavar gizleniyormuş gibi hissediyorum. Ama diğer yanım, yani bu lanet olası yatakta olanlarla ilgili olan yanım, iğrenç bir şekilde hayal kırıklığına uğramış durumda.

Bu yakınlık.

Öyle olmak zorunda.

Wicker'ın dokunuşuyla geçen bir hafta. Lex'in karanlıkta beni acımasızca sikerken kulağıma gelen sert nefesleriyle geçen bir hafta. Pace'in kafesinde bir hafta, onun siki her zaman ait olduğu gibi içime sokuldu. Ya bütün gece içimde gömülü olan sikiyle ya da beni kalın bir döl akıntısıyla doldurduktan sonra içime bastırdığı tıkaçla dolu hissetmeye alıştım. Bütün gün benimle birlikte, bu sürekli hatırlatma sadece izlediğini değil - sadece bebeğini taşıyor olabileceğimi değil - aynı zamanda istesem de istemesem de bir olduğumuzu hatırlatıyor.

Ve şimdi var.

Düşündüm de, belki de onların akıl almaz dokunuşlarına bir ara vermek tam da ihtiyacım olan şeydir.

O zamana kadar, farklı açıya aldırmadan, sikinin başının içime girmesini umursamadan sikişi kabul ediyorum. Meme uçlarım daha da hassaslaşıyor, odanın serin havası onları sıkı tepeler halinde tahrik ediyor. Altına ulaştığında

Avuçlarını üzerlerinde gezdiriyor, inliyorum, dokunuşu bedenimde zonklayan bir akım gibi, orgazmım artıyor.

"Şımarık el kızının ten rengime uygun bir kapatıcısı olduğunu söyle bana." Sesin tonunu kaynağından önce tanıyorum, acı ve sabırsız. Şaşkınlıkla başımı çevirdiğimde Wicker'ın kapımdan içeri adım attığını görüyorum, parmakları beyaz gömleğinin düğmelerini ilikliyor, düğmeleri çözülmüş ve kırışmış. Saçları tam bir kaos. "Bu lanet olası morluğu kapatmam gerek."

İrkildim, donakaldım, ama Pace... o bir vuruşu bile kaçırmadı. Bir şey -muhtemelen etlerimizin birbirine çarpma sesi- Wicker'ın gözlerini açmasını sağlıyor, kekeleyerek attığı bir adımla üzerimize iniyor. Gözleri göğüslerime kayarken, parmakları bir düğmenin üzerinde asılı kalmış, her itişte kuvvetle sallanıyor.

"Dostum!" Öfkeli bakışları Pace'e yönelir. "Ne yapıyorsun lan sen?!"

"Belli olmalı," diye yanıtlıyor Pace, kolu belime dolanıyor. Önünde diz çökene kadar beni kaldırıyor, dudakları yanağıma değiyor.

Wicker'ın ifadesi ölümcül bir hal alır. "Hiçbirimizin onu becermeyeceğini söylemiştik!"

"Hayır, bir cinsellik ilan ettin ve sonra da onu kıracak kadar taşaklı oldun." Pace içimde hareket etmeyi hiç bırakmıyor, parmakları klitorisimin üzerinde gezinmek için dalıyor. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış, karanlık, intikamcı gözleri ortaya çıkarıyor. "Yani, gerçekten ne kadar sürdü? Yirmi dört saat mi? Kırk sekiz mi?"

Wicker'ın ağzı açık kalır. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benim aletim temizlikten beri kimsenin içine girmedi! Bunu biliyorsun!" Ağırlığını kaydırıyor, ama bunu Pace'in cezalandırıcı kalçalarının ritmiyle birlikte yaptığı için bilinçsiz olmalı. İfadesi çılgına dönmüş, iyi işlenmiş cephesi çatırdıyor. "İki ayı aşkın süredir gördüğüm tek hareket kendi lanet elim."

"Taşaklarımı yala..."

"Şimdi olmaz, Effie!" Wicker bağırıyor, ama gözlerim aşağıya kayıyor ve yardım edemiyorum ama sikinin pantolonunun fermuarından kaçmakla tehdit ettiğini görüyorum. Tanrım. Şu anda çok azgın.

Bıkkınlıkla, "Sakıncası var mı?" diye soruyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum.

Wicker elbette beni görmezden geliyor ve Pace'e dik dik bakıyor. "Bileğimi fazla kullandığım için takım antrenörüne gitmek zorunda kaldığımın farkında mısın?" diye soruyor, sesi her kelimede daha da yükseliyor, daha da öfkeleniyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve biraz fazla geniş; yeni uyanmadığını anlıyorum.

Hiç yatmadı. "Sürekli mastürbasyon yapmamı hokeye bağlıyordum, oysa bunca zamandır her gece sikişiyorduk!" Bunu bana doğru bir hareketle noktalıyor, kalçalarım ihtiyaçla Pace'e geri dönüyor. Utanç muhtemelen oradadır, ama çaresizliğin altında fazla önemsenmeyecek kadar gömülüdür.

Çok yaklaşmıştık.

"Ne diye bağırıyorsun sen?" Lex homurdanarak kapı aralığında belirdi. Alnı kırış kırış, ama bir bana ve Pace'e, bir de Wicker'a bakıyor ve kapıyı hızla kapatıyor. "Tanrım, cidden mi?"

Hangi kardeşiyle konuştuğundan emin değilim. Öfke nöbeti geçirenle mi, yoksa sonunda itmeyi bırakan ama hala sıkıca içine yerleşmiş olanla mı? Hayal kırıklığına uğramış bir halde Pace'in kolunu tutarak elini klitorisime doğru çekmeye çalışıyorum.

"Danner'ın buraya gelmesini istiyor musunuz?" Lex, diğer sorularına kimse yanıt vermediği için tekrar sorar.

Wicker Lex'e ters ters bakar. "Onu da mı beceriyorsun?"

Lex kıpırdamadan durur, bakışları kardeşininkilerle kilitlenir. Wicker'ın muhtemelen Lex'in yüzüne kazınmış suçluluk duygusundan dolayı bir cevaba ihtiyacı yoktur. İstediği zaman soğukkanlı olabiliyor ama görünüşe göre kardeşlerine karşı böyle davranmıyor. "Onu becermiyordum. O zamandan beri-"

"Geçen hafta," diye bitiriyorum, nefes nefese ve neredeyse sırıtarak. "Cuma günüydü, değil mi? Yine gitmek istediğini söylemiştin ama gidemeden uyuyakalmışsın."

Wicker ellerini havaya kaldırır. "Mükemmel! Bu lanet olası mükemmel. Batı Yakası'nın vasat altı bir amcığı için iki kardeşim tarafından ihanete uğradım." "İhanete mi uğradın?" Pace tekrarlıyor, sesi sert.

"Hızlan," diye mırıldanıyorum, serbest kalmaya o kadar yakınım ki bunu her bir tendonumda hissedebiliyorum, sımsıkı sarılmış.

Hırlayarak kardeşlerine, "Sadece... bana bir dakika verin," diyor. Beni eğiyor, ben yumuşak, çaresiz bir istek duyarken geniş eli omuzlarımın arasında yayılıyor. "Seni yakaladım. Sana her damlasını vereceğim." Elleri kalçalarımı kavrıyor ve yüksek sesle inlemeden önce içime iki kez daha pompalıyor, içimde patlayan ılık sperm.

Aklımın bir köşesinde, Lex ve Wicker'ın benim parçalara ayrılışımı izlediklerini anlıyorum. Daha iyi bir Prenses -daha iyi bir *hükümdar*- bunu kendi avantajına *kullanırdı.* Ama ben sadece katlanıyorum, uçurumdan yuvarlanırken Pace'in titreşen sikine doğru sallanıyorum, yıldızlar uzuvlarıma havai fişek gibi yayılıyor.

"İşte bu," dediğini duyuyorum Pace'in, şakağıma beceriksizce bir öpücük kondurmak için sırtıma doğru kıvrıldığını. Fısıltısı sadece benim içindi. "Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?"

Wicker keskin ve inanmayan bir ses tonuyla "Bitti mi?" diye sorar.

Pace çekildiğinde, beni boş ve sırılsıklam bıraktığında, kalın menisi bacağımdan aşağı sızdığında acı verici bir kayıp gibi hissediyorum. Alışkanlığımın dışında, fişi bekliyorum.

Ama asla gelmez.

Onun yerine Pace, atılmış gece elbisemi kapıyor ve sikini siliyor. "İhanet hakkında konuşalım, ha? Sabahki acınası sikişini güvenlik dosyalarımdan silerek örtbas ettin. Sonra da seninle yüzleştiğimizde bu konuda yalan söyledin." Pace şortunu çekiştirirken kardeşine sert bir bakış fırlatıyor ve beklediğimden daha sağlam bacaklarla yere basıyor. "*Sonra da* üzgün kıçını örtmek için ona yalan söylettin."

Onu. *Ben.*

Bu işe gereğinden fazla karışmak istemediğim için sessiz kalıyorum ve kardeşlerin birbirlerini yavaşça parçalamalarını izliyorum. Eğer dikkatlerini çekmeseydim gülerdim. Hiç düşünmeden uzanıp iki parmağımı deliğime sokuyorum, yanıma dönüyorum, cenin gibi, hala artçı şoklarla seğiriyorum.

Wicker da hareketsiz kaldı. Vücudu. Yüz ifadesi. Ağzı. "Bekle" dediğinde birbirine çarpan kaşları dışında her şey. Sen neden bahsediyorsun?"

"Prensesle geçirdiğin hafta boyunca sildiğin görüntüler," diyor Lex sessizce, odaya doğru bir adım daha atarak. Wicker'la yüzleşirken kollarını kavuşturur. "Pes ettiğini biliyoruz ve her şeyin bittiğini düşündük. Yani evet, haftam boyunca Prenses'i becerdim. Ve belli ki Pace de aynısını yaptı. Artık bu oyunu oynamayı bırakıp hayatlarımıza devam edebilir miyiz?"

Wicker homurdanıyor, ellerini saçlarının arasına sokuyor. "*Tanrım,* onu hiç becermedim. Aynı yatakta yattık. Hepsi bu!" Görünmez olma isteğimden dolayı, onun bir sarılgan olduğunu söylemiyorum. "Sildiğim görüntüler mi? Ona morarmış bir göz verdiğim zamandı."

"Bir ne?" Lex'in sahip olduğu tüm kontrol kaybolur. "Ona bir *ne* verdin?" Wicker çabucak, "Yanlışlıkla," diye ekler. "Bir hataydı. Özür diledim.

ve her şey!"

"Aman Tanrım," diye boğuk bir kahkaha atıyorum. Odadaki bütün gözler bana çevrildi. Kavganın dışında kalmaya çalışmıştım, kendi aralarında kavga etmelerine izin vermiştim.

kendileri, ama lanet olsun. "Kesinlikle *hiç* özür dilemedi." Kan çanağı gözleri dışarı fırladı. "Sana buz gönderdim!"

"Bu bir özür değildi." Yataktan kalkıyorum, Pace'in döllerinin bacağımdan aşağı damlamasına aldırmadan, muhtemelen halının üzerinde bir iz bırakarak. Yerden Pace'in kapüşonlu tişörtünü alıp kollarımın üzerinden geçirip önünü kapatırken gözlerinin bitkin bedenimde olduğunu hissediyorum. "Pace*'in* dediği gibiydi. Kıçını koruyordun."

Pace yüzümü görene kadar başımı eğiyor, çenesi taş gibi sert. "Ama sen de onun için yalan söyledin."

"Şaka yapıyor olmalısın." Sarsılarak geri çekildim. "Sana beni becermediğini söyledim. Kafamı komodine vurduğumu söyledim." Aralarına bakıp alay ediyorum. "Kabul et. İkiniz de sevişmeye o kadar kararlıydınız ki istediğinize inandınız. Yalan söylediğime karar *verdiniz.* Onun size ihanet ettiğine karar *verdiniz.* Bu konuda ne söyleyeceğimi hiç umursamadınız!"

Hepimiz gerçeği biliyoruz. Sadece aletlerini ıslatmak için bir bahane arıyorlardı.

Wicker'ın dudakları alaycı bir ifadeye bürünür. "Demek böyle oldu? Buna şaşırmamalıyım bile."

Lex çoktan odayı geçti, parmaklarını çenemin altından geçirip yüzümü çevirerek yaradan geriye kalan kalıntıları arıyor. Şişliği zaten kontrol etmişti ama o ve Pace, Wicker'ın beni becerdiği düşüncesiyle o kadar öfkelendiler ki, altındaki çürüğü kontrol etme şansı olmadı. Kehribar rengi gözleri kederli olsa da bunun benim için olmadığını biliyorum. Bunu kaçırdığı için kendini azarlıyor. Muayene odasında bile düğümü fark eden Pace oldu.

"Çürük küçüktü," diyerek ısırdım ve beni incelemesine izin verdim. "Çok uzun zaman önceydi. Wicker'ın dediği gibi, sadece bir kazaydı."

Wicker gergin ve sinirli bir şekilde volta atmaya başlar. "Onu *yanlışlıkla* incittiğimi öğrenirsen çıldıracağını biliyordum. O yüzden detay vermedim."

Lex gözlerini kardeşine çevirerek, "Bu konuda çok haklısın," diye öfkelendi. "O bizim bebeğimizi taşıyor. Bunun senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama ben ve Pace için ediyor ve babam için de kesinlikle bir şey ifade ediyor." Başparmağı iyileşen yeri ovuşturuyor, öfkeli gözlerle bakıyor. "Kadın vücudu güçlü ve dirençli olsa da, burada bir kırılganlık da var." Beni bırakarak Wicker'a yaklaşıyor, kolundan tutup onu sakinleştirirken yüz hatlarına soğuk bir tavır yerleşiyor. Yüz yüze geliyorlar ve bir an için Lex'in gerçekten şiddete başvurabileceğini düşünüyorum. "Ona bir daha böyle dokunursan, sana karşı bizzat harekete geçerim."

Çizgiyi aştığının farkında olan Wicker, dilinin ucuna gelen karşılık vermeyi engelliyor. Bunun yerine başını sallıyor, gözleri gergin. "Bir daha olmayacak."

"Güzel." Lex parmaklarını saçlarında gezdiriyor, çelik gibi bir nefes alarak kendini toparlıyor. "Bunların hepsi burada kalacak. Bu odada. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Ne Danner, ne babam, ne de dernekten hiç kimse. Bu hafta yaşanan onca şeyden sonra olmaz. Her şeyi kilit altında tutmalıyız."

Pace gözlerini devirerek, "Oh, boo hoo," diyor. "Zavallı küçük kardeşlik çocukları kız arkadaşlarını kaybetti. Eminim East End çiçekçileri mali bir darbe alacaktır, ama neden umursamam gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü bizi kardeşlik birliği yapıyor!" Lex tersliyor.

"Derneğin nesi var?" Tam olarak anlayamadığım bir hisle soruyorum.

"Endişelenmenize gerek yok," diyor Wicker, umursamaz bir tavırla.

Kardeşini görmezden gelen Pace bana dönüyor ve *kapüşonumun* fermuarını çekiştirmek için uzanıyor. Fermuarı birkaç santim aşağı kaydırarak, "The Court'taki küçük misillemenin sonuçları oldu," diyor. Karanlık bakışları onu takip ediyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Şimdi herkesin taşakları mosmor ve bu onları küçük sürtüklere dönüştürdü."

Geçen hafta okulda tamamen buzlanmıştım, ki bu sürpriz değildi. Hele de 1 Nisan'daki kaplıcadan sonra. "Ne tür bir serpinti?"

Lex ensesini ovuşturarak başka tarafa bakıyor. "Kızlar temizlik konusunda çok kızgındı ve bütün hafta boyunca erkeklerine bu konuda cehennemi yaşattılar. Sağda solda ayrılıklar. Mala zarar verdiler. Tehditler. Aldatmalar."

Pace, "Tam bir bok gösterisi oldu," diye ekliyor.

Bunu düşünürken yüzümün aydınlanmasına, dudaklarımın gülümsemeye dönüşmesine engel olamıyorum. "Mükemmel."

"Bu mükemmel değil Red," diyor Wicker, gözleri kısılmış bir halde. "Bu bizi kardeşliğimiz *ya da* Prensesimiz üzerinde kontrolümüz yokmuş gibi gösteriyor. Bizi *zayıf gösteriyor*."

"Zayıf mı?" Pace'ten uzaklaşarak Wicker'a doğru yürüyorum, öfkeyle. "O Doğu Yakası sürtüklerinin neden peşime düştüğünü bilmek ister misin?"

"Çünkü bu bir gelenek!"

"Senin yüzünden!" Bakışlarımı Lex ve Pace'in üzerinde döndürerek patlıyorum. "Üçünüzün de! East End'e bunun kabul edilebilir olduğunu gösterdiniz. Prenseslerinin bir çöp olduğunu ve ona öyle davranılması gerektiğini." İçimden bir çığ gibi dökülüyor. "Günden güne. Olay üstüne olay. Wicker beni küçümsüyor

Kampüs. Lex muayene masasına oturana kadar beni tanımıyor bile. Pace bana bakmaya cesaret edemiyor - kameradan bakabilecekken. Yaraları görüyorlar. Küçümseme görüyorlar. Ballsack'ı görüyorlar - lanet olası bir Batı Ender'i - benimle kendi lanet olası Prenslerimden daha fazla zaman geçiriyor. Ama çoğunlukla?" Ekliyorum, sesim histeriye dönüşüyor. "Çoğunlukla, tahttan indirilmeyi ve temizlenmeyi görüyorlar. Beni tekrar tekrar incittiğini görüyorlar, çünkü siz psikopatların bir kadına nasıl davranılacağını bilmenizin tek yolu bu!"

Uzun, sert bir nefes alıyorum, bu duygu girdabını kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Kamuoyu önünde bana yaşattığınız her şey, değerli varisinizin annesinin hiçbir saygıya değer olmadığı imasını verdi. Ve eğer siz bana saygı duymuyorsanız," diye soruyorum, hepsine bir bakışla meydan okuyarak, "o zaman neden duysunlar ki?"

Bu durum üçünün de üzerine çökünce oda sessizleşir.

"Değerli varis..." Effie mırıldanıyor.

"Gördün mü?" Homurdanarak geçiyorum. "Kuş bile biliyor." Ama o zaman havlıyor, "*Sik beni artık!*"

Sesi duyduğumda nefesim kesildi, bozuk ama yine de hayal kırıklığıyla keskin, tıpkı söylediğim gibi. "Olamaz."

Pace kanaryayı yakalamış kedi gibi sırıtıyor. "Bunu gelecek kuşaklar için yakaladığına sevindim." Sonra yüzü düşer. "Kahretsin, bu daha sonra sikimi gerçekten karıştıracak."

"Verity haklı." Lex kardeşlerinin arasına bakarken çenesi gerildi. "Biz bir örnek oluşturduk."

Wicker burun deliklerini açarak gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Şimdi bunu tam olarak nasıl değiştirmeyi planlıyorsun?"

"Tartışmalı bir yaklaşım," diyorum elimi kaldırarak. "Kampüste bana karşı büyük bir pislik gibi davranmayı bırakmaya ne dersin?" Lex'e, "Bana insan gibi davranmaya?" Pace'e, "Ağzımın içine tükürmeyi keser misin?"

Pace yüzünü buruşturur. "Birkaç parmak kesemez miyiz?"

"Geçmişte bu konuda çok başarılı olduk," diyor Wicker tüm samimiyetiyle.

Lex iç çekerek, "Hayır," diye karar verir. Neredeyse Wicker kadar yorgun görünüyor, saçlarını geriye itiyor. "Bu işi sonuna kadar götürmeye karar verdik ve burada gemi parçaları gibi sürüklenip duruyoruz. Eğer bunu yapacaksak, doğru düzgün yapmalıyız. Bizim işimiz Prensesi korumak. Onun korunmaya değer olduğunu görmeleri gerek."

Wicker sert bir şekilde ekliyor: "Ya da belki de Prenslerinin itaat etmeye değer olduğunu görmeleri gerekiyordur. Burada örnek teşkil eden sadece biz değiliz."

Bu kelime-itaat- ağzımı külle dolduruyor. Daha da kötüsü Wicker'ın haklı olduğunu bilmek. East End'in sosyal sınıfları arasında, Prensler sadece kardeşliğin onlara verdiği kadar güce sahipler. Ne kadar mücadele edersem, beni o kadar cezalandırmak ve hizaya getirmek zorunda kalıyorlar. Bu kısır, hiç bitmeyen bir döngü.

Omuzlarımı dikleştirip Wicker'ın mavi gözlerine bakmamın tek nedeni bu. "Haklısın."

Göz kırpıyor. "Biliyorum."

Başımı sallayarak kabul ediyorum, "Bana öyle davrandığınız sürece sizin mükemmel, müşfik Prensesiniz olarak görev yapacağım."

Lex elini uzattı. "Anlaştık."

El sıkışıyoruz ve benim elim daha düşmeden Pace'in eli orada oluyor, ben onun avucunu tutarken karanlık gözleri bana bakıyor.

"Kampüste," diyor elimi bırakmadan. "Ama yalnız olduğumuzda..." Kaşları beklentiyle kalkıyor. Beni kurtardığı gün üzerime çöken duyguyu hatırlıyorum. Aşağılanma. Umutsuzluk. Heather ve arkadaşlarına karşı her şeyi tüketen öfke. Dudaklarımı aralayıp ona doğru açılmamı sağlayan tek şey bu.

Pace'in tükürüğü dilime değdiğinde öyle hissetmiyorum.

Bir parmağının ucunu çenemin altına bastırıp çenemi kapatıyor ve gözlerinde aşağılama ihtiyacı görmüyorum. Bir memnuniyet kıvılcımı görüyorum - sahiplenici bir parıltının dalgalanması - ama bunun benimle ilgili olmadığını fark ediyorum.

Onunla ilgili.

"Aferin kızıma," diye gürlüyor ve kaygan dilinin ucunu dudaklarıma değdirmek için eğiliyor.

"Unuttuysanız diye söylüyorum," dedi Wicker'ın sesi, "kalmaya karar veren ben değilim. Ve aranızdaki anlaşmaların ne kadar değerli olduğunu zaten bildiğim için..." Pace'i benden uzaklaştırıyor, yorgun gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Seninle yaptığım anlaşma, sana siktiğim diğer kızlara davrandığım gibi davranacağım. Kabul et ya da git. Bundan fazlası zaten inandırıcı olmaz."

Uzattığı eline şüpheli bir bakış attım. "Bu pek de taviz gibi görünmüyor."

"Seni becermediğimi düşünürsek, öyle olmalı."

Bu konuda haklı olduğunu varsayarak -ve Wicker'ın ne olursa olsun yerinden kıpırdamayacağını bilerek- elini tutup sıkıyorum.

"Anlaştık."



BOY-SHIT'i sabah için kaldırdıktan sonra duşa giriyorum ve Pace'le geçirdiğim gecenin acısını çıkarıyorum. Ne yazık ki dışarı çıktığımda Wicker tuvalet masasında oturmuş makyaj malzemelerimi karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Havluyu aceleyle vücuduma sararak soruyorum.

"Sence bu cilt tonuma uyuyor mu?" Elinde bir kapatıcı tüpü tutuyor. Ben ona öylece bakarken yakasını çekiştiriyor ve boğazındaki morluk ortaya çıkıyor. "Dün gece bir puma beni yakaladı."

Göğsümde kızgın ve sıcak bir şey titreşiyor. "Bu sefer neredeydi?"

Gözleri kararıyor, aynaya kayıyor. "Opera. Bayan Wilhelmina Johnson'ın sezonluk biletleri ve özel locası var." Elini hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sallıyor ama ben daha iyi biliyorum. "İnziva onu cesur yapıyor."

"Peki ya operadan sonra?" Buruşuk kıyafetlerini göstererek soruyorum. Utanç yürüyüşünün tam görüntüsü.

"Afterparty bitti," diyor, biraz da savunmacı bir tavırla.

Bir süre ona bakıyorum, sonra bornozumu alıyorum. Sarınarak odayı geçip tuvalet masasına gidiyorum ve ondan kapatıcıyı alıyorum. "Bu çok hafif."

Üzerine eğilip makyaj malzemelerini karıştırıyorum. Çekmece darmadağın. Muhtemelen Stella'ya bu konuda bir şeyler yaptırmalıyım, ama bir hafta içinde ayrılıyoruz, yani gerçekten önemli mi? Aynaya baktığımda, Wicker'ın bornozumun önündeki açıklığa baktığını ve yansımadaki göğüs dekolteme göz attığını görüyorum. Onu yakaladığımı anlayınca omuz silkiyor ve "Daha büyük görünüyorlar" diyor.

"Değiller." Kemeri sıkıyorum ve kapatıcı aramaya devam ediyorum. Birkaç tüp bulduktan sonra, "Kolunu yukarı çek ve bana elini ver" diyorum. Dediğimi yapıyor, beyaz gömlek kolunu kıvırıyor ve elini uzatıyor. Bileğinin iç kısmındaki pürüzsüz ete doğru çeviriyorum. Küçük bir nokta sıkıp, "Bunu sür." diyorum. Yapıyor, ince, hızlı parmaklarıyla makyajı yediriyor. Başımı sallıyorum ve başka bir renk ekliyorum. "Bunu dene."

En yakın olanı bulana kadar üç gözlük ve diğer bileğinden daha geçiyoruz.

"Tanrım, burada koca bir koleksiyonun var," diyor şişeleri ve tüpleri incelerken.

"Ne diyebilirim ki?" Ona bir sünger fırlatıyorum ve kuru bir şekilde "Örtbas etmem gereken çok şey var" diye açıklıyorum.

Bana bakarak kamayı yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "O morluk için daha ne kadar bana dert yanacaksın? Bunun bir kaza olduğunu biliyorsun."

"Daha az acıtmadı."

Gözleri bir kez, sonra iki kez bana kayıyor ve "Özür dilerim" diye mırıldandığında sesi sinirli bir tonda çıkıyor. Ben daha üzerinde duramadan tüpü ters çeviriyor ve altındaki ismi okuyor. "Bundan bir kasa sipariş etmeliyim."

Bu ifadenin gerçekliği eve çarpıyor. "Ashby bu tür şeyleri daha ne kadar yapmanı bekliyor?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor, kamaya sanki özellikle şaşırtıcı, yabancı bir nesneymiş gibi bakıyor. "Eskiden benden bıkacaklarını düşünürdüm ama bu olursa başka birini bulurlar. O kişi ben de olabilirim."

Süngeri geri alıyorum ve üzerine biraz kapatıcı sürüyorum, süngeri boynuna doğru kaldırırken bir gösteri yapıyorum. "Sen..." Başını eğip bana erişim izni verdiğinde yutkunuyorum, "Biliyorsun. Onunla mı?"

Alaycı bir ifadeyle boğazı düğümleniyor. "Sana söyledim, sikimin gördüğü tek hareket benim elim."

Dokunuşunu görmeden önce hissediyorum, becerikli parmak uçları sabahlığımın yakasını çekiştiriyor. Onu durdurmuyorum, göğsümü ortaya çıkarmak için omzumun üzerinden düşmesine izin veriyorum. Ben morluğu silerken boğazı bir yutkunmayla titriyor ve çevremde bakışlarının meme ucuma yapıştığını görebiliyorum.

"Biliyorsun..." diye başlıyor, parmak uçlarını göğsümün alt tarafında gezdirmekten çekinmiyor. "Artık kardeşlerimle yaptığım anlaşma işlevsel olarak yıkıldığına göre, hiçbir şey seninle sevişmemizi engelleyemez." Wicker'ın nazik ama sert bir tavrı var. Yüzü o kadar yakın ki çatlamış dudaklarındaki kırışıklıkları sayabiliyorum, nefesi ateş gibi üzerime düşüyor. Daha fazlasını istemek çok kolay, onun bencil ve hak sahibi olduğunu ve arzularının her zaman önce geleceğini bilsem bile. Pantolonunun pahalı gri kumaşının altında büyüyen şişkinliği görüyorum. "Yapabiliriz-"

"Hayır." Dokunuşundan uzaklaşmak için geriye sıçrıyorum ve hızla üstümü örtüyorum. Onu orada buruşmuş ve sert bir şekilde görmek, olması gerektiğini düşündüğümden daha zordu.

günahın vücut bulmuş hali.

"Hayır." Sanki bu kelime kafasını karıştırıyormuş gibi tekrarlıyor. "Hayır mı?"

"Daha önce haklıydın," diye söze giriyorum, boğazımı temizleyerek. "Bunu yapmamalıyız."

Bir an için ağzı açık kaldı, yüzündeki şaşkınlık öfkeye dönüşerek ayağa kalktı. "Nedenmiş o? Belli ki kardeşlerim benim koyduğum sınırları kabul etmiyorlar." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Amın iş için açık."

Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırıyorum ve onun bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Senin için değil."

"Ama onlar için öyle," diye tahmin ediyor, acı acı gülümseyerek. "Çünkü onunla ne yapacaklarını biliyorlar."

Homurdanarak yatak odasını işaret ediyor. "Üç hafta önce beni uyurken becerirken bunu sorun etmiyor gibiydin."

"O zamanlar başka seçeneğim yoktu." Omuz silkerek açıklıyorum, "Şimdi var."

Bir süre daha göz göze geldikten sonra Wicker, "Ne yani? Bu *onur* için bizi yarıştıracak mısın?"

Sözler böylesine aşağılayıcı bir şekilde söylenmemiş olsaydı, darbeyi yumuşatmayı düşünebilirdim.

"Oh, Wicker..." Başımı eğerek mavi gözlerine bakıyorum ve boynunda saklı olan morluğa dokunmak için uzanıyorum. "Rekabet yok."

Ayrıldığımda, hâlâ orada duruyor, arkamdan öfkeyle bakıyordu.

~

Bir Prenses için Pazartesi sabahı kardeşlikten gelen tekliflerimi kabul etmekten daha büyük ve daha saçma bir performans OLMAMIŞTIR.

Son zamanlarda tüm gülleri solaryumda kompost yapmak için saklamaya başladım. Tam olarak nerede çürümeye bırakacağımı planlarken hepsini lime lime etmek bir tür katarsis. Bunda uygun bir şey de var - acımın bu sembolleri yeni bir hayata katkıda bulunuyor.

Bu sabah çeşmeye vardığımda güneşin sıcaklığını düşünüyorum. Bahar geliyor, kışın korkunç soğuğunda dişlerini kesiyor ve bahçede biraz nitrattan faydalanabilecek bir sıra zinya var. Parçalanmış, çürüyen güller orada işe yarayacaktır.

Ama bana beyaz gül gelmiyor.

Bugün almadım.

Bana yaklaşan ilk PNZ üyesi Tommy Wright, Heather'ın erkek arkadaşı. *Oops-eski erkek arkadaşı*. "Benim güzel Prensesime," dedi, gözleri kısık bir şekilde. "Hüküm sürsün." Gülü bana doğru fırlattı. Siyah ve solmuş, ama en kötüsü kokusu; keskin ve kesici, amonyağa çok yakın.

Kucağımdan koparmak için burnumu kaldırdığımda, başparmağım uzun, sert dikenlerinden birine takılarak nefes nefese kalıyorum.

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan Tommy gitti ve ben parmağımı emzirirken Dorian Baxter bana bir tane daha fırlatmak için yaklaştı. "Benim güzel Prensesime," diye hırlıyor. "Hüküm sürsün."

Üçüncüsünde Pace'in spadaki tavsiyesini hatırlayarak tepkimi daha iyi kontrol edebiliyorum.

"Sakin ol, Rosi. Sana ulaştıklarını görmelerine izin verme."

"Teşekkür ederim." Göz kamaştırıcı bir ikinci sınıfa, Stella'yı kanalize etmeye çalışıyorum, "Siyahı sevmiyor musun? Her şeye yakışıyor!"

Sonunda gül demetini tutmak zorlaşır ve kesinlikle kötü kokar. Bu dikenler beyaz güllerin üzerindeki yumuşak dikenlere hiç benzemiyor. O dikenler hala batabilir ama bunlar *kesiyor*. Kızgın PNZ'lerin sırasının yarısına geldiğimde, onları çeşmenin kenarına itmeye çalışıyorum.

Rory Livingston senaryo dışına çıkan tek kişi. Güneşe karşı gözlerini kısarak, "Neden Kraliyet Temizlikleri yaptığımızı biliyor musun?" diye soruyor. Bakışlarını tutmamın tek nedeni diğerlerinden farklı olması. Onların ifadeleri taş gibi ve acımasızken, o sadece bakıyor...

Üzücü.

"Bir Prenses bir antlaşmayı bozduğunda sadece iki seçenek vardır: tahttan indirilme ya da arınma." Uzaklara bakıyor, gözleri karanlık. "Siz hiç tahttan indirilme görmediniz Prenses."

Acıyan parmağımı kucaklayıp ucundaki kan damlasını sıkıyorum. "Tahttan indirilişini gördüm, bu yüzden hayal gücümü kullanabilirim."

"Hayır, yapamazsın." Sert sesi gözlerimi yukarı çekiyor. "Son üç yılda iki tane gördüm. Tahttan indirilme, tahttan indirilmeyi doğum günü partisi gibi gösteriyor." Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak devam ediyor: "Kraliyet kızları için gerçekten zor. Bunu Autumn'da gördük, sonra Piper'da da. East End'in Prenseslerini bir kenara atma gibi bir alışkanlığı var." Yere bakıyor ve elinde beyaz bir gül tuttuğunu fark ediyorum.

"Gerçek şu ki, uzun zamandır temizlik yapmıyoruz, ki bu iyi bir şey, çünkü bu barbarca ve iğrenç bir şey. Ama bunu sizin için yaptık. Senden nefret ettiğimiz için değil." Bakışlarıma karşılık vererek beyaz gülü kucağıma bırakıyor. "Ama nefret etmediğimiz için."

Düelloya tutuşan duygu dalgasına karşı çenemi sıkıyorum ama biri galip geliyor. "O barbarca ve iğrenç eyleme *benim hatırım* için katıldığını mı söylüyorsun?" Düzensiz bir şekilde gülüyorum. "Erkeklerin testisleri bu yüzden olmalı. Tüm o lanet cüretkârlığı depolayacak bir yere ihtiyaçları var."

Yumruklarını ceplerine sokarak omuz silkiyor. "Sözleşme yükümlülükleri olan tek kişi siz değilsiniz Prenses. Bir temizlik ancak kardeşliğin tam katılımıyla yapılabilir," diyor başını sallayarak. "İkimiz de bunu başka nedenlerle yapan adamlar olduğunu biliyoruz. Onları savunmayacağım. Ama bilmeni isterim ki... hepimiz sadece sana zarar vermek için orada değildik."

Gitmek için döndüğünde, belki ikisi hariç hepsi acı veren siyah gülleri tutan kalan PNZ'lere bir göz atıyorum ve midem bulanıyor. Tam onları almak için kendimi hazırlarken, biri sırayı itmeye başlıyor, kafasının üstündeki düğüm seçebildiğim tek şey.

Lex karşımda dikilene kadar, kaşları kızgınlıkla aşağı eğilmiş, elinde bir fincan kahve tutuyor. Pace ve Wicker arkalarından geliyor.

Birisi boğazını temizleyecek cesareti göstermiş - PNZ'lerin soyundan gelen bir çocuk

-Prensler teker teker ona yavaş ve tehditkâr bir bakış fırlatırlar.

Pace adama yaklaşır ve onu baştan aşağı süzer. "Hughes. Bu sabah Prenses için bir şeyin var mı?" diye sorar alçak ve tehditkâr bir sesle.

Adam bir adım geri çekiliyor ve Pace'in omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyilik yapmak zorunludur," diye cevap veriyor ama kelimeler kendinden emin olsa da bakışları düşüyor. "Efendim."

Lex ileri atılarak elindeki gülü koparır, dikenlerine aldırış bile etmez. "Bu mu?" diye soruyor, öfkeli bakışları sıranın üzerinden geçiyor. Elini kaldırıyor, işte o zaman avucundaki kan damlalarını görüyorum. Sesini yükselterek bağırıyor: "Bir yanlışlık olmalı, Hughes. Eminim kardeşlerim Prensesimize onu kesecek bir şey vermezler." Lex onlara ters ters bakarken sıra boyunca bir sessizlik oldu. "Çünkü böyle bir hareket, kardeşlik sözleşmelerinizden bahsetmeye bile gerek yok, size açıkça verdiğimiz emirlere doğrudan aykırıdır." Bana doğru uzanarak bakışlarını onların üzerinde tutuyor. "Ellerini kontrol etmek üzereyim. Eğer üzerinde bir çizik bile varsa

hepsi taçtan indiriliyor." Kardeşlerine bakıyor, dudakları seğiriyor. "Tabii biri bize bunu kimin organize ettiğini söylemezse."

Hughes hemen ellerini kaldırarak gülü bırakır. "Tommy yaptı."

Wicker'ın soğuk gözleri arka tarafta ona dikildi. "O zaman Tommy antrenmanı dizlerinin üzerinde diş fırçasıyla soyunma odasını temizleyerek geçirebilir. Ve geri kalanınız," gözleriyle grubu tarıyor, "doğrudan bir emri ihlal ettiğiniz için, kusana kadar çizgide kayacaksınız, sonra Tommy bunu da temizleyebilir."

"Çıkarın şu boku buradan," diye bağırıyor Pace.

Onları sadece buzda gördüğüm bir hızla yanımdaki gül yığınına koşuyor, havalanmadan önce gülleri topluyorlar.

"Onlara bunu yapmalarını biz söylemedik," diyor Lex, kardeşleri koşarak uzaklaşırken kaşlarını çatarak.

"Belli ki." Baxter bir kaldırım taşına takılıp Livingston'a çarparak bir demet gülü yere düşürürken gülmemeye çalışıyorum.

"Onları cezaya tabi tutacağız." Lex bugün her zamankinden biraz daha rahat giyinmiş, beyaz bir tişört ve bol, düşük belli bir kot pantolon giymiş. Klinik görevi ya da laboratuvar çalışması olmayacağını bu şekilde biliyorum, bu adamların hayatlarının ayrıntıları benimkilerle o kadar iç içe geçiyor ki, bugünün hafif bir gün olduğunu işaret etmek için saçının gevşek bir tutamına bir göz atmak yeterli oluyor.

Yirmi dakika önce otoparka vardığımızda, Lex ve kardeşleri hemen ayrıldılar, her biri kendi yoluna gitti ve beni Pazartesi sabahı iyiliklerimi tek başıma halletmeye bıraktılar. East End'e döndüğümden beri bu her zamanki gibi bir işti, ama bu jest hâlâ canımı sıkıyordu. Eğer benimle olsalardı, kardeşlik üyelerinin hiçbiri-

"Al." Lex bardağı bana doğru itti. "Bu senin için."

Fincanla kehribar rengi gözleri arasına bakıyorum, midem şüpheyle huzursuzlanıyor. "Ne oldu?" Haftalarca zencefil çayı içtikten sonra, tadını yavaş yavaş yayılan mide bulantısından ayırmak imkânsız hale geldi. Bir gün uyandım ve ondan nefret ettim.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Kahve." Tek yaptığım kuşkuyla bakmak olunca, sert bir iç geçiriyor. "Bu benim sabah iyiliğim, Verity. Tuzak değil."

Şaşkın gözlerle, sanki onu geri alacakmış gibi yavaşça elimi uzattım. "*Gerçekten* mi?"

Almama izin veriyor, gözleri dudaklarımın büzülüşünü izliyor, kapaktaki deliğin üzerinden üflüyor. "Yarım kafein, light şurup, tam yağlı süt, tam yağlı krema, katkı maddesi yok-aslında, abartılmış bir milkshake, ama Pace dedi ki

Bu tatları seviyorum." Daha isteksiz bir şekilde ekliyor, "Günde bir tane sizi öldürmez. Sanırım."

Fındığın kokusu burnuma geliyor, heyecandan karnıma ağrılar giriyor. Küçük olduğu gerçeği fark edilmiyor bile. Sarayda yaşarken kahve siparişi vermem imkânsızdı, bu yüzden neredeyse bir aydır böylesine çökmüş bir şey içmemiştim. Bir yudumda beynim zevkten zonkluyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum, kremanın üst dudağımda köpürdüğünü hissederek.

Ben daha yalayamadan Lex keskin, onaylamayan bir ses çıkarıyor. Onu benden alacağı endişesi içimi kaplamadan önce çenemi tutup yüzümü yukarı kaldırıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildiğinde bunu gerçekten düşünecek zamanım olmuyor, ama biliyorum ki bu öpüşme yapmacık ve sınayıcı bir şekilde başlıyor, kremayı üzerimde tadarken kirpikleri titriyor.

Wicker en yetenekli öpücüdür, ama Lex açık ara en tatlısıdır.

Derinleştirirken çenemi kavrıyor, dili benimkiyle buluşurken sert ve kaygan. Kendimi kaptırmak, ona açılmak çok kolay, ama elim saçlarına gittiğinde bileğimi tutup geri çekiyor.

"Artık gizli teslimat yok," diyor, sesi alçak ve hırçın - sadece benim için. "Şu andan itibaren bunları sana sadece ben vereceğim. Anladın mı?"

Sersemlemiş bir halde ona yavaşça başımı sallıyorum, geri çekildiğinde gözlerimi kırpıştırarak odaklanıyorum.

Arkasında, Pace bomber ceketini ve koyu renk kot pantolonunu giyiyor, gözleri pembe çerçeveli, bu da onun bir vape kalemine vurduğunu gösteriyor. Kafası iyi olsa bile yoğun görünüyor, koyu renk gözleri ağzıma sabitlenmiş. "Sana bunu aldım," diyor ve bir zarf uzatıyor.

Gerginlik geri döndü. Halkın önünde küçük düşürülmeler bir yana, Prenslerim depozitolar durduğundan beri halka iyilik yapmakla uğraşmadılar ve onlar bile genellikle kendi başlarına küçük düşürücüydü. Zarfı geçici olarak açarken Pace'in birkaç ay önce bana verdiği kolyeyi düşünüyorum.

Kartın üzerindeki neşeli pembe yazıda "Bir günlüğüne prenses!" yazmaktadır.

Keşke.

Adeline'in spa merkezinin adını gördüğümde midem bulanıyor. "Bu da ne?" Pace ellerini ceplerine sokup boğazını temizliyor. "Adeline olanlar yüzünden altına sıçıyor, o yüzden bunu düzeltmek istiyor. Tam bir saç bakımı yaptıracaksın. Maskeler, düzeltmeler ve her ne haltsa." Endişeli bakışlarım karşısında kaşlarını çatıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Öyle bakma

Bu konuda berbat. Bu sefer seninle bile gelebilirim. O saça şahsen onaylamadığım hiçbir şey girmeyecek."

"Ah." Dudağımı ısırarak karta bakıyorum. Diğer kızları denklemden çıkarırsak, gerçekten de bereketli bir deneyim olmuştu. "Tamam," diye karar verip kartı tekrar zarfın içine koyuyorum. "Ama sadece benimle gelirsen." Pace gözlerini kırpıştırıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Öyle mi?" Kahve konusunda benim kadar şüpheci görünüyor.

"Nasıl olsa izliyor olacaksın," diye düşünerek zarfı bir kenara koyuyorum. "Kendimi 'gözetleniyor' hissetmektense 'gözetleniyor' hissetmeyi tercih ederim."

Başını geriye atıyor, hızlı hızlı göz kırpmaya devam ediyor. "Gerçekten mi?" Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi, korunmuş hissetmekle avlanmış hissetmek arasındaki fark.

Ben daha detaylandıramadan Wicker bir hışımla onu kenara itiyor. "Al," diyor ve kucağıma bir kese kağıdı atıyor. "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Gözlerim Lex'e kayıyor, ama o bana sadece bilmiş bir bakış atıyor ve çenesini eğerek başını sallıyor.

Tamam. Yani burada her ne varsa muhtemelen beni öldürmez.

Ama çantayı açıp içine baktığımda tek gördüğüm başka bir çanta, bu daha küçük, bir yumurta büyüklüğünde ve kumaştan yapılmış. Temkinli bir şekilde onu çıkarıp ters çeviriyorum ve içindekileri elime boşaltıyorum.

Tohumlar.

Kafamı kaldırdığımda Wicker başka
tarafa bakıyor. "Bunlar ne?" diye
sordum.

"Onlar tohum," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. "Onları solaryuma ekebilirsin."

Gözlerimi kısarak, "Ne yetiştirecekler?" diye soruyorum.

Sonunda bakışlarımla buluşuyor, mavi gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Bu bir sürpriz, değil mi? Eğer sana söyleseydim, onları dikmenin eğlencesi ne olurdu?"

Bakışlarımız üç saniye boyunca meydan okuyan bir bakışla kilitleniyor. "Danner'a sorarım," diyorum, tohumları tekrar keseye bırakarak. "Yeni budama makasımla aynı katalogdan aldığına şüphe yok."

Wicker meydan okumamı sert bir sırıtışla karşıladı. "Onları Danner almadı. Ben kendim aldım, Tarım Bakanlığı'nın aile yadigârı tohum deposundan."

Kaşlarımı çatıyorum, keseye bir kez daha bakıyorum. "Bunlar ne olabilir?" Sonra kafamı kaldırıyorum. "Tanrım, daha fazla gül değil, değil mi?"

"Gül değil," diye ısrar ediyor Wicker. "Bu bir sürpriz."

Başımı eğip tohumların büyüklüğünü değerlendiriyorum. "Meyve mi?"

Wicker'ın gözleri faltaşı gibi açılır. "Sürprizin ne olduğunu anlıyor musun? Aman Tanrım."

"Sadece soruyorum-"

Eli boynumun arkasına uzanıyor ve başını eğip ağzını benimkinin üzerine eğmeden önce, "Kapa çeneni ve al şunu," diye mırıldanıyor. Aramızdaki savaş kısa sürdü. Onun sert bedenine bastırılmış, ellerimdeki hediyeleri tutarken, bunu benim istediğimi itiraf etmek zorunda kalıyorum. Bir karmaşayı başka bir karmaşayla takas ediyorum.

Wicker yavaşça geri çekilirken, dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme ve damarlarımda pompalanan kanın gümbürtüsü, ikisi arasında bu komplikasyonun çok daha iyi hissettirdiğine şüphe yok.

14



Wicker

PERŞEMBELER BERBAT.

Genelde kardeşlerimle birlikte işlere koştururduk ama Perşembe günleri ikisi de kendi saçmalıklarıyla meşgul oluyor, babamın ufak tefek işlerini tek başıma halletmek bana kalıyor. Son dersimden hemen sonra, bu lanet olası işi halletmeye hazır bir şekilde avluda yürürken onu çeşmenin yanında dururken görüyorum.

Ne giydiğini gördüğümde adımlarım duraksıyor; dolabında standart olduğunu bildiğimden iki inç daha kısa bir etek ve yumuşak gri bir kazak. Hoş görünüyor, ama göğüslerinin büyüyen kıvrımlarına yapışması saf baştan çıkarıcılıktan başka bir şey değil. Aynı şey diz üstü çizmeler için de geçerli. Bu hafta okula ilk kez bu şekilde gelmiyor. Sanki fantezilerimin içinde ve onları sergiliyor.

Uykumda konuşup konuşmadığımı merak etmeye başladım.

Onu bu şekilde, kaygısız ve rahat, kızıl saçları sırtından aşağı dökülürken yakalamak, sabah antrenmanı için evden erken çıktığımdan beri daha da sarsıcı. Yatakta birbirimizden ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim, sıcak vücudu bir sirenin çağrısı gibiydi. Tahmin edilebileceği gibi, duşta bir tanesini ovarak çıkardıktan sonra bile bütün gün bir yarı ile uğraştım. Uyuduktan sonra

Dört gece boyunca ince yontulmuş, gömleksiz vücudumun yanında, gözlerindeki o katı reddetmenin bir kısmı biraz azalırdı.

Olmadı.

Eğer yakında sikimi bir deliğe sokmazsam, patlayabilirim.

Kahkahası devam ediyor ve yanındaki kişinin DKS uşağı olduğunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Beni rahatsız eden onun varlığı değil. Etrafta gizlenmesine alışkınım ve onu görmezden gelmekte ustayım. Paylaştıkları kolay gülümsemeler. Sanki aralarında bir şaka varmış gibi birlikte gülmeleri. Onu isteseler de istemeseler de, o onlara ait değil. O bize ait.

Ona yaklaşırken bu ilkel ihtiyaç beni ele geçiriyor. Hareketlerim kusursuz, bir elimle sırt çantasını omzundan alıp diğer elimle çenesini kaldırıyorum. Ağzı şaşkınlıkla aralanıyor ve ben de bundan faydalanarak başımı eğip dilimi içeri sokuyorum. Tüm vücudu geriliyor ve tırnakları pazuma batıyor. Bunu yapmamdan nefret ediyor ama herkesin istediği anlaşma buydu. Kampüste ona prensesimizmiş gibi davranıyoruz ve ben de bunu böyle yapıyorum: büyük miktarda PDA ve hınzır, becerikli dilim. Her vuruşta, beni öpene kadar gevşemeye başlıyor. Elimi çenesinden kıçına doğru indiriyorum, parmaklarım eteğinin hemen altındaki teni sıyırıyor.

Bir öksürük bizi ayırıyor.

Başparmağımı alt dudağına sürttüğümde şaşkın gözlerle bana bakıyor. Sadece o değil. Genel alandaki birkaç kız grubu bana kalp gözleriyle bakıyor. Tanrım. Piliçler çok kolay.

DKS'ye bakmadan, "Gidebilirsiniz." dedim. "Ama benim-"

"Prenses ve ben bir ayak işi yapıyoruz, sonra o eve dönecek." Alt dudağımı yalıyorum, meyveli dudak parlatıcısının tadına bakıyorum. "Senin gitmen gereken bir yemek falan yok mu?"

Verity bana göz kırpıyor, sonra ona bakıyor. "Bu senin izin gecen. Git Aile Yemeği'nde eğlen."

"Emin misin?" diye sorar. "Sy'a bir telefon açtırabilirim. Bakalım gelebilecek misin?"

Ben araya girmek için tam olarak öne çıkamadan Verity göğsüme dokunuyor ve başını ona doğru sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Yakında West End'e geri döneceğim. Burada kalıp Stella ile işleri bağlamak daha iyi."

Bizimle geçirdiği bir ayın sonuna yaklaştığımızı hatırlamak çelişkili duygular uyandırıyor. Günün her saati yanında olmayacağımız için bir rahatlama var.

nöbet, ama aynı zamanda derin bir sıkıntı. Bana kalsaydı, kardeşlerim ve ben çoktan gitmiş olurduk. Ama öyle değil, değiliz ve eğer kalıp Prens rolünü oynamaya devam edeceksek, o zaman en azından tam zamanlı bir Prensesimiz olmalı ve bu saçma yarı yol durumu olmamalı.

O daha uzaklaşmadan çantasını omzuma atıp elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Tam erkek arkadaş modu. İyi olduğum bir şey varsa, o da budur.

"Peki çocuklar nerede?" diye soruyor, parmaklarını rahatsız edici bir şekilde oynatarak. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, otoparka doğru yürürken şampuanını koklayabilecek kadar yakın tutuyorum onu.

"Lex'in bir toplantısı vardı. Pace'in özel dersi var."

Kaşları çatılıyor. "Özel ders mi? Deli gibi zeki değil mi?"

"Evet, Prenses." Arabamın kapılarını açıyorum. "Görünüşe göre kimse hapishanede ileri matematik öğretmiyor."

Yüzü düştü. "Oh."

Ona evrenin merkezi olmadığını hatırlatmak hiç eskimiyor. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum, özellikle de karnında büyüyen o iğrenç şeyle, ama hepimizin bir sürü sorunu var. Okul, hokey, Prens'in yükümlülükleri, babamın taleplerini karşılamak.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve çantalarımızı arkaya attım. Oturmak için hareket etmeden önce onu kalçalarından kavrayıp bir öpücük daha konduruyorum - bu seferki kız öğrenci birliğinin yanından geçen bir grup kız tarafından izleniyor. Verity küçük, şaşkın bir ses çıkarıyor ama bir öncekinden daha hızlı bir şekilde öpücüğün içinde eriyor, parmakları tasarım gömleğimin içinde kıvrılıyor. Onu sikime binmesinin ikimiz için de avantajlı olacağına ikna etmek için sadece iki gecem daha var. Bugün onu ne kadar azgın bırakırsam, şansım o kadar artar.

Göğsü inip kalkmaya ve nefes nefese kalmaya başladığında, onu arabaya doğru iterek geri çekiliyorum. Kapıyı çarparak nefes veriyorum, sürücü tarafına geçmeden önce kendi derin nefeslerimi alıyorum.

Artık numara yapmayı bırakabiliriz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, bacaklarını benden yana çevirerek. Değerli Ferrari'min içinde vücut dilimiz dışarıdakinin tam tersi. Mümkün olduğunca çok boşluk.

"Yeni smokinimi alıyorum." Motoru çalıştırmak için düğmeye basıyorum ve hoparlörlerden müziğin sabit ritmi yayılıyor. "Babamın tüm çabalarına rağmen

On yaşındaki bir çocuğun fiziksel ölçülerine sahip olsam da boyum ve omuzlarım bir santim uzadı."

Yolcu koltuğundan gelen derin bir ses havayı gümbürdetiyor. Başımı çevirdiğimde Verity'nin karnını tuttuğunu görüyorum.

"Oh, hayır," diye bağırdım. "Sakın arabama kusayım deme!"

"Kusmayacağım," diyor yüzünü buruşturarak. "Açlıktan ölüyorum."

"Lex seni kampüse bir çeşit atıştırmalıkla göndermiyor mu?" Forsyth Center'a girerken sordum. Alışveriş caddesi kampüsün hemen dışında, belirlenmemiş bir bölgede yer alıyor. Lüks butikler ve lüks restoranlarla dolu.

"Çoktan yedim," diyor, gözleri suçlulukla parlıyor. "Saatler önce."

"Senin yerinde olmak ne kötü." Doğruca valeye gidiyorum, duruyorum ve akıcı bir şekilde arabadan iniyorum. Yaptığım işte iyi olduğum için etrafından dolaşıp kapısını açıyorum ve ona elimi uzatıyorum.

Şüpheci bir bakıştan sonra onu alır, ama kaldırımda durur durmaz uzun, çaresiz bir inilti çıkarır.

"Senin derdin ne?" Sabırsızca onu dükkânlara doğru yönlendirerek soruyorum.

Burada PDA'yı zorlamıyorum. O anlaşma kampüs içindi.

"Bu *koku*. Tanrım, şu anda bir burrito için ölürdüm." Özlemle plazanın karşısındaki Meksika restoranına bakıyor.

Donup kalıyorum, kafamda bir ampul yanıyor. "Evet?" Ona dönerek elini tutuyorum ve kemerimin üzerine, sikimin hemen üstüne koyuyorum. "Başka ne yapabilirsin ki?" İşaret edercesine bakışlarımı yumuşak dudaklarına indiriyorum.

Yeşil gözleri bana bakıyor ve bu ima karşısında irileşiyor. "Bir burrito için senin sikini yalamayacağım!" Elini çekti.

"Peki," diyorum, istediğim gibi rahatça. "Bu muhtemelen senin tek şansın olacak olsa da. Lex asla bir şansın olmasına izin vermez."

Bunu gerçekten düşünüyormuş gibi duraksıyor, bakışları kemerime doğru kayıyor. Bir an dudağını kemiriyor, omuzları düşüyor. "Hayır," diye homurdanıyor, kaldırımdaki bir çakıl taşını tekmeliyor. "Bunu yapamam."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Zaten kusmuk gibi görünen bir şeyi neden yemek istiyorsun ki?" Dudaklarımı kıvırarak soruyorum. "Sadece geri kusacaksın."

Başını iki yana sallar. "Sabah bulantısı hissetmeyeli günler oldu. Sanırım o aşamayı geride bırakıyorum."

Bu 'evreleri' tartışmak istemiyorum. Onunla ilgili değişen küçük şeyler var. Ya da belki o kadar da küçük olmayan şeyler. Göğüsleri gibi.

Onlar daha büyük. Bunu biliyorum. Güç'teki bir rahatsızlık gibi bir şey. Büyümelerini hissediyorum.

Ve meme uçları çok hassas. Tüm gün boyunca yüksek ışınlar. Ve bu sabah onunla yatakta uyandığımda, kolum karnına sarılıydı, daha kalın hissediyordu.

Hoşuma gitmedi. Yani, tamam, göğüsleri *kötü değil* - onlara dokunmama izin verdiğinden değil. Hoşuma gitmeyen şey vücudunun *neden* değiştiğinin hatırlatılması. İçinde ne büyüdüğünü ya da o şey çıktığı anda hayatlarımızın nasıl mahvolduğunu. Kardeşlerim çoktan gittiler. Buraya geldiğinde fikirlerini değiştireceklerini biliyorum. Babam hayatımızı daha da mahvettiğinde. Korkak olduklarına, şansımız varken kaçmayı reddettiklerine pişman olacaklar.

Meksika lokantasına bir kez daha bakıyor, ağzı açlıkla çarpılıyor ve sonra bana bakıyor. "Bir burrito buna değmez gibi görünüyor."

Bu hatunun cidden bir burrito için fahişelik yapmaya hazır olduğunu fark ederek iki kez baktım. Lex ona ne yapıyor? Çenemi kaldırıyorum. "Fiyatını söyle."

"İki tane, istediğim tüm dolgular ve soslarla birlikte," diye talep ediyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırıyor. "*Haftada* iki tane. Ve ağzıma ya da yüzüme boşalamazsın."

"Anlaştık," diyorum, daha doğrusu daha düşünmeden sikim diyor. O kadar çaresizim.

Ta ki Señor Mexicana'da küçük, şenlikli bir şekilde dekore edilmiş bir masada oturana ve onun burritoyu katlettiğini görene kadar. Kelimenin tam anlamıyla vahşi bir hayvan gibi. Garson tabağı önüne koyduğu anda gözleri vahşileşiyor ve birbiri ardına dev ısırıklarla burritoyu parçalıyor. İğrenme, hayranlık ve dehşet içinde izliyorum.

Dürümü dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve sinirler gibi yırtıyor.

"Biliyor musun?" Yanağındaki guacamole topağına bakarak söylüyorum. "Ben iyiyim."

"Ne demek istiyorsun?" Parmağını ekşi krema havuzuna sokuyor ve ağzına atıyor.

Yüzümü buruşturarak ona, "Sikimi oraya sokmayacağım. Lanet bir piranha gibisin. Sakso reddedilmiş say."

Çiğnemenin ortasında dondu kaldı. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim." Önündeki katliamı işaret ediyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"*İki kişilik yemek yemem* sizi tiksindiriyorsa özür dilerim."

Alay ediyorum. "Uygun bir bahane."

Büyük, kasıtlı bir ısırık alıyor. "Ben de iki kişilik nefret ediyorum."

Telefonumda gezinerek dikkatimi dağıtıyorum. "West End'in nesi bu kadar harika ki?" Kelimelere bile benzemeyen boğuk, sorgulayıcı bir ses çıkarıyor. "Sarayda el pençe divan duruyorsun. Evlerden daha güvenli. Tımar edilir, tüyleriniz yolunur ve mücevherlerle süslenirsiniz. Görünüşe göre birinci sınıf Prens siki seçme şansınız da var." Şaşkınlıkla, "Neden geri dönmek istiyorsun ki?" diye soruyorum.

Bana bariz bir bakış attı. "Az önce bir burrito için bana cinsel tacizde bulunmaya çalıştın. Vay be, merak ettim."

Çenem kilitlendi, öne doğru eğildim, sesim alçak ve kesikti. "Bütün ailem benim yerime seni seçti. Bunu biliyor muydun?" Tabii ki bilmiyordu. Bunu gözlerindeki donuk şaşkınlıktan anlayabiliyorum. "Senin yatağında uyuyorum, kardeşlik için ikna edici bir performans sergiliyorum, seni her ne pahasına olursa olsun koruyorum ve tüm bunları beni sırtımdan bıçaklamana rağmen yapıyorum. Sana verdiğim bir şeyi aldın -kendi iyiliğin için olan bir bilgiyi- ve bana karşı kullandın." Yüzünün düşmesi, bakışlarının tabağına kayması neredeyse hoşuma gidiyor. Arkama yaslanarak, "Belki senin için herkes gibi kırmızı halı sermiyorum ama seni öldürtmeye hiç çalışmadım. Sana iyi davrandığımı söyleyebilirim."

Uzun bir süre sonra içkisine uzandı. "Seni öldürtmeye çalışmıyordum."

Omuz silktim. "Olsan da umurumda değil."

"Değildim," diye tekrarlıyor, bakışlarımı yakalamaya çalışarak. "Asla bununla ilgili değildi."

Detay vermiyor, ben de sormuyorum. Bir önemi yok. Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da insanların her zaman alacak bir şey aradıklarıdır. Günün sonunda, hata bende. Bu büyük yeşil gözlere baktım ve bir şeyler vermeye değer birini gördüm.

Benim hatam.

Sessizlik içinde ikinci burritosunu bitirirken gerginlik arka planda kalıyor.

Bir çeşit.

"Zehirli bir şey, değil mi?" diye soruyor, ama gözlerini kısmasına rağmen şakacı bir hali var. "Güzelavrat otu ya da yüksükotu gibi."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki Lex bunu yapmama izin verirdi."

Günlerdir o tohumlar için başımın etini yiyor. Tanrı bilir neden onları ekmiyor ve bekleyip görmüyor.

Sonunda tabağını geri ittiğinde, uzun bir iç çekişle koltuğuna yığılıyor. "Bu harikaydı," diyor göğsünü dışarı çıkararak ve sırtındaki bir şeyle oynayarak.

Etrafımıza kaçamak bir bakış attım. "Bak, kıyamete eşdeğer bir dünyada, hiçbir sosyal nezaket ya da görgü kuralına uymadan yetiştirildiğini biliyorum, ama sen ne halt ediyorsun?"

"Bu sütyen beni öldürüyor," diye homurdanıyor, rahatsız bir

şekilde kıpırdanıyor. "Bugün çok abartıyorsun."

Yüzünü buruşturuyor, kıpırdanıyor. "Lastik derimi oyuyor."

Garsona hesap için hazır olduğumuzu işaret ediyorum ve içimden "Tanrım, daha büyük bir tane alsana" diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin sen?"

Ona döndüğümde kaşlarını çatıyordu. "Red, belli ki göğüslerin büyüyor. Tıpkı benim erkekliğimi kontrol altına almak için daha büyük bir takım elbiseye ihtiyaç duymam gibi, senin de tüm bunları kontrol altına almak için daha büyük bir sutyen alman gerekebilir." Ona bakıyorum ve elimi sallıyorum, "tüm bunları."

"Hepsi *bu* mu?" Çenesi düştü. "Şişman olduğumu mu söylüyorsun? Çünkü her zamanki gibi aynı beden kıyafetler giyiyorum."

İnleyerek bir avucumu yüzümden aşağıya doğru sürüklüyorum.

"Red, bana bunu yaptırma." Başını şaşkınca eğiyor. "Neyi yaptırma?"

"Bunu sen istedin." Ayağa kalkıyorum ve onu ayağa sürüklüyorum. Gömleğini kaldırarak, Lex'in saç bantlarından biriyle eteğinin düğmesini nasıl sabitlediğini ve boşluğu nasıl genişlettiğini gösteriyorum. "Kendini kandırmayı bırak. Büyüyorsun."

Elimi savuşturuyor ama gözlerinin nasıl sulandığını kaçırmıyorum. "Şişmanlamaya hazır değilim. İkinci üç aylık döneme daha yeni başladım!"

"Sakın ağlamaya başlama," diye homurdanıyorum, panikleyerek. "Şişman değilsin. Sen sadece..."

Göğüslerini tutuyor, birbirlerine sıkışınca yüzünü buruşturuyor. "Bu da ne böyle? Bütün gün acıyorlar. Meme uçlarımın kendi akılları var ve..." Gömleğinin altına uzanıyor, kopçayı kurcalıyor ve gözleri geriye kayarak nefes veriyor. "Bu çok daha iyi hissettiriyor. Bunu giymeyi bırakacağım."

"Cehennem gibi olacaksın!" Dikkatleri üzerimize çektiğimizi fark ederek cüzdanımı çıkardım ve masaya birkaç banknot attım. Memeleri kontrol altındayken bile yeterince dikkat çekici. Etrafta zıplatarak dolaştığı düşüncesi? Eğer kardeşlerimin şimdi kırbaçlandığını düşünürsem,

Prensesin sütyensiz dolaşması akıllarını başlarından alacak. "Hadi," diye ısrar ediyorum, onu döndürerek.

Kolundan tutup kapıya doğru götürürken "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Kadınları tanırım. Onları nasıl bayıltacağımı bilirim. Onları nasıl daha iyi hissettireceğimi biliyorum. Kaz ayakları, güneş lekeleri ya da fark etmemem gereken her neyse o küçük güvensizlikleri bir kenara itmelerine yardımcı olmak için.

Şu anda Verity'yi daha iyi hissettirecek tek bir şey var.

"Alışveriş."



Ne kadar aptal olduğumu ancak daha sonra fark ediyorum.

Onu iç çamaşırı mağazasına götürdüm ve kredi kartını eline tutuşturdum ama onunla birlikte içeri girmedim. Son birkaç aydır Herkülvari bir irade gücü gösterdim ama iç çamaşırı alışverişi, katlanmaya hazır olmadığım bir işkence seviyesi. O alışveriş yaptı. Ben smokinimi aldım. Arabada buluştuğumuzda sakinleşmiş görünüyordu.

Ama şimdi ne aldığını merak etmeden duramıyorum. Dantel mi? Saten mi? Pamuk mu? Yatağa hazırlanmakla meşgulken parmaklarım seğiriyor, banyo kapısından onun da aynı şeyi yaparken çıkardığı sesleri dinliyorum. Sanki taşaklarım yeterince acı çekmiyormuş gibi, şimdi de aklımda bu var. Ve istesem bile - lanet olsun, talep etsem bile - biraz almam için sıfır şansım var. Bunu açıkça belirtti.

Memeleri ellerimin arasında sıkıştığında ya da yüzüm arasına gömüldüğünde nasıl görüneceğini merak etmek yerine, saçlarımı parmaklarımla geriye doğru tarıyorum. Sonra tırnak etlerimi kontrol ediyorum. Sonra parmaklarımı çenemde gezdirip kirli sakal olup olmadığını merak ediyorum. Görünüşüm için çok çaba sarf etmediğimi söylemek yalan olur, ama genellikle bu sadece doğru olduğunu bildiğim bir şeyi pekiştirmek içindir. Ben lanet olası bir örneğim.

O zaman neden hala sikimin üstünde değil?

Şifonyerin aynasındaki yansımamı kontrol ediyorum, karın kaslarımın sert merdivenini, boxer külotumdaki şişkinliği ve sert göğüs kaslarımı görüyorum. Sezon başladığından beri kesinlikle biraz kas yapmışım ve omuzlarım normalden biraz daha geniş. Zihnimin gerisinde, tıpkı babamın sesine benzeyen küçük bir dırdırcı ses bana fısıldıyor.

Zayıf ve tehditkâr olmamanızı isterler.

Kaşlarımı çatarak göğsümü esnetiyorum ve neden birdenbire yeni bir kas hakkında boktan hissettiğimi merak ediyorum. Yastığımı düzenledikten ve yorganın altına girdikten sonra bile beni rahatsız ediyor, bunu düşünürken yüzüm derin bir kaş çatmaya başlıyor... neydi o kelime?

Güvensizli

k mi?

İğrenç.

"Bu da ne?" Başımı çevirip banyo kapısının önünde durduğunu gördüğümde düşüncelerim yıkılıyor. Elinde, arkasında Ashby yazan siyah, mor ve altın rengi bir Royals forması vardı.

Ve 2 numara.

Benim numaram.

Sırıtarak kolumu yatağımın arkasına sıkıştırdım. "Onu senin hizmetçine söndürttüm."

"Maçın için mi?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde. "O haftaya kadar değil."

"Yatarken giymen için."

Benim haftam. Benim adım. Numaram.

İçine girmeme izin vermeyebilir, ama elimden geldiğince bu küçük egemenlik parçalarını zorlayabilirim. Bu onun hatası, gerçekten. Maçımda benim formamı giydiğinden beri onu düşünmeden edemiyorum.

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Ciddi olamazsın."

"Moda konusunda her zaman ciddiyimdir, Red." Kaşlarımı çatarak ekliyorum: "Burritoların karşılığını hiç alamadım."

Gözlerini devirerek, küçük ipek geceliğini çıkarmak için banyoya geri adım atma zahmetine bile girmiyor. Dolgun ve ağır görünen göğüslerine bakarken kısık, memnun bir ses çıkarıyorum. Sadece bir anlığına. Tişörtü yıldırım hızıyla üzerine geçiriyor, yüzünde alaycı olmayan bir ifade beliriyor.

"Mutlu musun?" diyor kollarını açarak.

Aletimi sıkmak için uzandım. "Oraya varıyorum."

Bir başka göz kırpmayla yatağa tırmanıyor, formanın etekleri süt gibi pürüzsüz kalçalarının üstünü sıyırıyor. "Bugünkü yemek ve alışveriş için sana teşekkür edecektim," diye homurdanıyor, battaniyeyi kendine doğru çekerek, "ama şimdi sanırım olanları unutmaya çalışacağım."

"Sana iyi şanslar," diyorum çenemi kıran bir esnemenin ardından. Onu ayakta tutma ve biraz daha kışkırtma isteğime rağmen, çok yorgunum.

Her ikimiz de lambamızı kapatıyoruz ama ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğimiz için hemen devasa yatağın ortasına

yuvarlanıyorum ve uzanıyorum

kalçasından tutup kendime doğru çekerdim. Onu kenardan ittiğim o sabahtan sonra, bizi ortada tutmaya çalışıyorum. Yatak lanet olası bir fil büyüklüğünde. Kim bu kadar büyük bir yatakta uyanıp da tam kenarında olmayı bekler ki?

Her zamanki şikâyet seslerini çıkarıyor - inliyor, homurdanıyor - ama sonunda vücudumun beşiğine yerleşiyor ve "Saçına dikkat et!" diyor.

Ama ben izlemiyorum.

Kokluyorum.

Tanrım, kızlar çok güzel kokuyor. Temiz ve tatlı, sanki soyulmayı bekleyen meyveler gibi.

"Kaktüs," diye gürlüyor sesi uykulu

bir şekilde. Homurdanıyorum.

"Hayır."

Bir an sessizlik oldu ve sonra "Bu bir ağaç mı?" diye sordu.

Bu hafta boyunca gece rutinimiz bu oldu. Benimle kucaklaşmasını sağlıyorum, sonra beni çıldırtıyor. "Sürprizlerle başa çıkamıyorsun, değil mi?"

Yastık kılıfındaki bir iplikle oynarken kolunun kaydığını hissediyorum. "Eskiden yapabiliyordum," diyor omuz silkerek. "Ama bu evde iyi sürprizler yok." Sesinde çok iyi tanıdığım bir melankoli titreşimi var. Bana söylemesine gerek yok.

Oflayıp puflayarak, "Bu bir çiçek. Zehirli bir çiçek değil. İğrenç bir çiçek değil. Sadece bir çiçek."

Kıpırdamadan duruyor.

"Gerçekten mi?" "*Evet*."

Daha fazlasını umduğunu söyleyebilirim. Gerçek şu ki, ona söylemiyorum çünkü çiçek onunla ilgili bile değil. Sadece sarayın solaryumunda büyümesinin ironik olacağını düşünüyorum. Arkasındaki niyeti bilseydi, bunu görmekte tereddüt ederdi.

"Tamam," diyor yastığına gömülerek. "Onları dikeceğim ve bekleyeceğim."

"Bunu sen yap," diye homurdanarak bacağımı onunkinin üzerine atıyorum. Yine de o rahatsız edici düşüncenin beni tekrar rahatsız etmeye başlaması uzun sürmüyor. Belki karanlıktan, belki göğsünün koluma doğru ritmik bir şekilde inip kalkmasından, belki de sadece *onun* katı, tatlı kokulu ve müstehcen bir şekilde rahat olmasından. Ama sonunda, "Hey, Red?" diye fısıldadım.

"Mm?"

Soruyu oluşturmam bir saniyemi aldı. "Ben... çok mu

büyüğüm?" İnliyor. "Wicker, sik şakaları için çok geç."

"Hayır, kaslarımı kastediyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. "Beni... daha kötü mü gösteriyorlar?"

Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra bakışlarımı yakalamaya çalışır gibi başını çeviriyor. "Bu Ashby'nin birkaç hafta önce sana söylediklerileyle mi ilgili?" Cevap vermeyince biraz daha dönüyor, alnında küçük bir çukur oluşuyor. "Çünkü yanılıyordu. Sy ve Killian Payne tanıdığım en kaslı insanlar ve onlara bir bakın. Onlar kral."

Alay ediyorum. "Evet, gerçekten am içinde yuvarlanıyorlar."

"Olabilirler," diye ısrar ediyor, parmakları ön koluma değiyor. "Kaslar güç demektir, Wicker. Güç demek. Güvenlik. Koruma. Ve bu çok seksi."

Dudaklarım hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. "Oh, gerçekten mi?" Avucumu yukarı doğru kaydırıp memesini avuçlamak çok kolay.

"Egonu şişirdiğim için bunu alıyorum," diyor ve elimi geri çekip arkasını dönüyor. "Git uyu." Ama dakikalar sonra, tam gözlerim kapanırken nefes alıyor. "Vücudun bir güzellik abidesi, Wicker. Eğer ona uygun bir kalbin olsaydı..."

Cümlesini hiç bitirmiyor.

Uykuya daldığımda hala kulaklarımda çınlıyor.



Burnuma gelen lavanta kokusu, taş gibi sertleşmiş sikim ve odanın her yerinden gelen tıkırtı sesleriyle uyandım. İnleyerek, "Lanet olsun, Lex." diye mırıldandım.

Haftada en az iki kez kardeşimi odasına geri götürmek zorunda kalıyorum. Aleti tekrar işlevsel hale geldiği için artık daha az hırçın ve saldırgan ama geceleri tek başına dolaşması hala tehlikeli.

Verity'nin sıcak bedeninden sıyrılıp ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yürürken yüzümü ovuşturuyorum. "Kardeşim," diyorum kapının tokmağını çevirirken. "Herkes gibi benim de güzellik dinlenmesine ihtiyacım var."

Ama kapıyı açtığımda koridor boştu. Diğer yatak odalarına doğru bakıyorum, merdiven boşluğunun aşağısındaki küçük bir ışıkla aydınlanan gölgeli alan. "Bu da ne b ö y l e ?" Her şeyi rüyamda mı gördüm acaba diye mırıldanıyorum.

Arkamda yine bir tıkırtı duyuyorum ve biraz daha uyanarak dönüyorum. Gözlerim pencerelere takılıyor.

Yatakta Verity doğruluyor. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey, yatağına dön" diyorum, formamın omuzlarından birine düşüşüne bakarak. Ama pencereden gelen bir ışık başımı ona doğru çevirmeme neden oluyor. Şimşek değil ama el feneri gibi bir ışın.

Tam ensemdeki tüyler diken diken olurken, koridorda hızla ilerleyen ayak sesleri duyuyorum. Karanlık bir siluet kapı aralığında kayarak durdu, eli bir tabancanın sürgüsünü kurcalıyordu. "Mor kod."

"Ne?" Yetişmeye çalışarak soruyorum.

Pace, gözleri ince ve gergin, parmaklarını yüzüme doğru şaklatmaya başlıyor. "Kahrolası mor kod!"

Ben harekete geçip Verity'nin yanına koştuğumda uykumdan eser kalmamıştı. Artık daha uyanıktı, alnı çatıktı. "Mor kod nedir?" Onu yataktan kaldırıp eğildim ve başparmağımla yatak başlığının ortasındaki mücevhere, ardından da d a h a küçük iki mücevhere bastım. Bir panel küçük bir oyuğu ortaya çıkarmak için açılır. Verity'yi içine itiyorum.

Tökezleyerek kompartımana girer, eğilir. "Bu da ne-"

"Birileri saraya girmeye çalışıyor," diye açıklıyorum. "Biz dönene kadar burada kalın. Sakın ses çıkarma."

Yüzünde bir panik ifadesi beliriyor, yeşil gözleri bana doğru parlıyor. "Beni buraya mı kilitliyorsun?"

"Her şey yoluna girecek," sözlerini o kadar akılsızca söylüyorum ki, onu kendime yaklaştırdığımda bu sözlerden herhangi bir teselli çıkarması mümkün değil. Kalbim göğsümde küt küt atarken, onun kocaman gözlerinin görüntüsünü bir kenara itiyor ve oyun suratımı takınıyorum. Giyinme zahmetine bile girmeden yatağın altına uzanıyorum, silah zulasının kilidini açıyorum ve iki silahla bir bıçak çıkarıyorum.

Koridorda ilerlemeye başladım, zihinsel olarak kendimi doğru kafa yapısına getirdim. Bunun için eğitim almıştık, babamın güvenlik uzmanları tarafından saatlerce tatbikat yaptırılmıştı. Pace beni merdivenin başında karşıladı, gözleri çılgına dönmüştü. "Alarm beş dakika önce çaldı. Birisi odasının dışındaki hareket sensörünü tetiklemiş."

"Evet, içeri girmeye çalışan birinin sesiyle uyandım. Lex olduğunu sandım." Bir silahımı boxer külotumun arkasına soktum. "Neyse, nerede o?"

Pace de benim gibi giyinmiş, yani öyle *değil*. Boxer ve Glock, gecenin ikisinde her Prens'in tercih ettiği kıyafet. "Klinikte gece vardiyası vardı. Babam Northridge'de bir iş toplantısında.

Danner kilitlendi. Diğer tüm personel de aynı şekilde." Elindeki bir şeyi kaldırarak sağ tarafımızdaki kapıyı işaret ediyor.

Sarayın iskelet anahtarı.

Koridorda hızlıca ilerlemeye başladık. Bir kapının kilidini açıyor ve sonra odanın solunu temizlemesi için kapıyı itiyorum, ben sağ tarafı temizlerken silahını kaldırıyor. Son hırsızlıktan sonra tüm girişler güncellendi ama her şey mümkün. Özellikle de bu kanatta.

"Dük'ün balo çocuğu bu gece geç gelmedi mi?" Merdivenlerden inerken sordum. Şüphe damarlarımda dolaşıyor. "Arkadaşlarını geri getirdi mi?"

"Hayır." Pace başını sallıyor, gözleriyle önümüzdeki koridoru tarıyor. "Onu içeri girerken gördüm."

"Ama kapıyı ya da pencereyi açık bırakmış olabilir mi?" O şerefsizlere bir an bile güvenmiyorum. Özellikle de Maddox'a. Onda beni geren bir şeyler var. "Belki de onun geri dönmesini beklemekten bıkmışlardır."

"Bu o değil." Pace, dövüşçünün odasına açılan bir kapının önünde durur. El hizmetçisinin odası karşı tarafta, bir banyo ile bağlantılı. "Bunu kanıtlayacağım."

Pace iskelet anahtarı kullanarak kilidin içine kaydırıyor ve iterek açarken bana başıyla selam veriyor.

İlk gördüğüm şey bacaklar. Yumuşak kalçaları müstehcen bir şekilde açılmış uzun, pürüzsüz bacaklar, ince kalçaların üzerine sıkıştırılmış bir elbise. Kapının açılma sesiyle başını kaldırıyor, Stella'nın dudaklarından şok olmuş bir soluk dökülüyor.

Ballsack'in kafası bacaklarının arasına gömülmüş, ağzı amla dolu.

Elimle tabloyu işaret ederek inliyorum. "Harika, demek ki bu evde bir şeyler alamayan tek kişi benim." Belki Danner dışında.

Çılgınca, adamın kafasını kalçalarının arasından çıkarmaya başlar. "Prens Whitaker! Prens Pace! Aman Tanrım..." Nefes nefese ayağa fırlıyor, yanakları domates gibi kıpkırmızı, elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekiştiriyor. "Çok özür dilerim, yapmamamız gerektiğini biliyorum-"

"Ne oluyor be?" Ballsack hızla ayağa kalkıyor, gözleri silahlara kayıyor. "Neler oluyor?"

"Kapa çeneni," diye tersliyor Pace, çoktan sımsıkı sarılmış. Bu onun en kötü kâbusuydu. "Mülkte davetsiz bir misafir var."

Dolaba doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve bir kola bastım. Arkası kayıyor ve silahımın namlusunu deliğe doğru sallayarak kıza bakıyorum. "İçeri gir. Çıkmaz sokağa gelene kadar geçidi takip et. Üzerinde bir çivi var.

sol tarafa. Aşağı çek, duvar hareket edecek. Prenses diğer tarafta." Dolabın sahte zemininden bir el feneri çıkarıp bıçakla birlikte ona veriyorum. "Bunu al, ikinizi de içeri kilitle ve biri seni alana kadar burada kal."

"Evet, efendim." Bıçağı aldığında, küçük elinde kocaman görünüyor. Tanrı yardımcımız olsun. Ballsack'e uzun bir bakış atar ve içeride kaybolur.

"Sen," diyorum ona doğru yürürken. "Ağzındaki amcığı sil." Belimdeki ikinci tabancayı çıkarıp kabzasını ona doğru çeviriyorum. Tabancaya uzanıyor ama elimi bırakmıyorum, onu gözlerimdeki tehdidi görmeye zorluyorum. "Bunu bize karşı kullanırsan PNZ West End'i yerle bir eder." Başımı dolaba doğru salladım. "Kız da dahil."

"Seni duyuyorum," diyor ve silahı ona veriyorum. Şarjörü çıkarıyor, sonra tekrar yerine takıyor. "Kim o?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Pace, odadan çıkarken. "Ama ışığın yandığı bölge Prenses'in odasının dışındaydı. Hedefin o olduğunu varsaymak zorundayım. Oraya git ve odayı koru. Onu hayatın buna bağlıymış gibi koru."

"Anladım." Tekrar üst kata çıkıyor ve evin her santimini, her dolabı, her gizli geçidi kontrol etmeye devam ediyoruz. Temizlediğimiz her odada daha da sinirleniyor ve endişeleniyorum, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için üst katta olmak istiyorum.

Zindana ve solaryuma doğru ilerliyoruz, Pace burada duruyor ve bana sert bir bakışla dönüyor. "Hazır mısın?"

Topuzun üzerinde duran eline bakıyorum ve duraklıyorum. Bu senaryonun bir parçası değil. Babamın güvenliği gelene kadar beklememiz ve dışarıyla onların ilgilenmesine izin vermemiz gerekiyordu. Ama bu durumdan kan dökmeden kurtulamayacağını anlamak için Pace'in karanlık, cani gözlerine bir an bakmak yeterli.

"Kaslar güç demektir, Wicker. Güç. Güvenlik. Koruma."

Görünüşe göre, ben de değilim.

Başımı sallayarak silahımı daha sıkı kavradım. "Hadi gidelim."

Bahçenin kapısını iterek açıyor ve çömelmeden önce silahını kaldırıp etrafı tarıyor. Birlikte güney duvarı boyunca Prenses'in odasına doğru ilerliyoruz. Ağaçlar sabit ve hareketsiz, sessizliği bozacak bir esinti bile yok ve dikenli sarmaşıklar çıplak ayaklarımın altını sıyırıyor. Adrenalinin etkisiyle duyularım bıçak sırtında. Karanlıkta bile, her şey keskin ve net hissediliyor, küçük buhar pufları

Ağzımı soğuk gece havasına sokuyorum. Pace benim gibi kambur durarak ilerliyor ama batı duvarına ulaştığımızda başını sallayarak köşeyi onun için temizlememi işaret ediyor.

Etrafından dolanarak kendimi taş duvara yaslıyorum. Nefesimi tutarak, duvar boyunca sarsılmadan önce kenarından bakıyorum, silahımı onun penceresine doğru kaldırıyorum.

Sikeyim.

Burada hiçbir şey yok. Sadece titreyen güller ve ay ışığı. Sadece rakun falan olduğunu öğrendiğimizde çok kızacağım.

Tam sönüp bir sis bulutu soluduğumda, kulakları sağır eden bir *çatırtı* duyuldu.

O kadar hızlı dönüyorum ki tökezliyorum, Pace'in arkamda olmadığını fark ettiğimde panik göğsümde yükseliyor. Ayaklarım acı içinde çalılara çarparken, saklı kalma düşünceleri dağılıyor. "Pace?!"

Bir çatırtı daha sessizliği delip geçiyor, ardından üçüncüsü geliyor ve onu bıraktığım köşeye ulaştığımda, kardeşimi ölü yaprak yığını içinde, delik deşik olmuş bir halde görmeyi bekliyorum.

Onun yerine, bahçede bir heykelin arkasına çömelmiş, tetiği dördüncü kez çekerkenki görüntüsüyle karşılaşıyorum. "Siktir!" diye tükürüyor, sırtını mermere dayamak için dönüyor. "Herifi hakladım. Yaptığımı biliyorum!"

"Onu gördün mü?" Pozisyonuna doğru koşarak soruyorum. Ancak omuz omuza ona yaslandığımda nihayet ona bakabiliyorum ve tüm kurşunların Pace'in silahından çıktığını fark edince rahatlayarak yere yığılıyorum. "Kimdi o?"

Yeniden dolduruyor, yüzü kaşlarını çatmış. "Göremiyordum. Elli metre uzaktaydı, ağaçlara doğru gidiyordu." Tekrar vurguluyor, "Onu yakaladım."

Ama ağaçlara doğru koşmaya başladığında onu yakalayıp geri çektim. "Onu vurursan fazla uzağa gidemez. Bırak ücretli ekip temizlesin."

Gözleri simsiyah, içimi yakıyor. "O orospu çocuğunu bu *gece* zindanda istiyorum."

"O zaman oraya çık ve işini yap," diyorum, onu eve doğru iterek. "Onu arayın. Gecenin köründe silahlı bir davetsiz misafiri kovalamak için en azından ayakkabılarımız olmadan ormana koşmayacağız."

Haklı olduğumu bildiği için silahını indiriyor. "Orospu çocuğu," diye homurdanarak solaryuma doğru yürüdü.

İçeri girdiğimizde, babamın güvenlik görevlilerinden bazıları çoktan ön kapıda toplanmıştı. Babamın sarayın dış güvenliğinin başına getirdiği Thad, bir zamanlar Forsyth hokey takımının kaptanlığını yapmış iri yarı eski bir kaleci. Bizim aksimize, siyah taktik kıyafetler giymiş ve

arazide bir hayalet gibi sessizce dolaşıyor. Onu bu şekilde görmek bunun ne kadar sıra dışı olduğunu doğruluyor.

Döndüğünde bize, ucunda kanca olan uzun bir kablo tutarak, "Zemin temiz," dedi. "Saldırgan her kimse güneydeki bahçeden içeri girmiş ve ikinci kata çıkmaya çalışmış."

"Beni uyandıran şey bu olmalı," diyorum kancaya başımı sallayarak. "Kaç tane?"

"Ayak seslerine bakılırsa, muhtemelen iki kişi. Belli ki pencerelerin güçlendirilmiş olduğunu fark etmemişler." Batıya doğru işaret ediyor. "Ormanda kan izi bulduk - oğlunuz kesinlikle bir darbe almış - ama izler doğrudan dereye gidiyor."

Arkamda, Pace bir küfür savurdu. "Kaçtı."

Thad iç çekerek başını salladı. "Ne yazık ki durum böyle görünüyor."

"Her şeyi kapatın," diye bağırıyor Pace. "Tel örgüleri, pencereleri, çevredeki her zayıf noktayı."

"Evet, efendim."

Pace üst kattaki odasına çıkar ve doğruca monitörlere gider. "Bu herif her kimse, bir tür iz bırakmış olmalı. Kan kaybettiyse, başka bir şey de kaybetmiş olabilir."

"Bunun temizlik serpintisine misilleme olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Beslemeleri taramasını, ekranın karanlık gözlerine yansımasını izleyerek soruyorum. Paranoyasının parıltısının arttığını görüyorum. Bu girişimi kimin yaptığını bulana kadar bu işin peşini bırakması zor olacak. "Bizden biri mi?"

"Kızgınlar ama aptal değiller."

Dürüst olmak gerekirse, içeriden biri olmasını tercih ederim, çünkü dışarıdan bir düşman bu kadar cesur bir hamle yapar... dikkate alınması gereken çok fazla değişken var.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Adrenalinin azaldığını hissederek soruyorum. "Ona geri dön." Gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Onunla kal. Bütün gece."

Başımı sallıyorum, ilk defa görevimi yaptığım için kızmıyorum. "Peki ya sen?"

Çenesi sabit. "Benim olanla kimin oynamaya çalıştığını tam olarak öğrendiğimde dinleneceğim."

15



Verity

Karanlıkta, sırtımı duvara yaslamış, kalp atışlarımdan başka hiçbir sesin bana eşlik etmediği bir yerde ne kadar durduğumu BİLMİYORUM. Bir şey duymadan önce sonsuzluk gibi geliyor, ama bir gümbürtü, bir ses, *herhangi bir* şey ummama rağmen, yaklaşan ayak sesleri beni dehşete düşürüyor.

Wicker'ın beni ittiği saklanma yeri bir elbise dolabı büyüklüğünde ve süpürgeliklerden sadece küçük bir ışık sızıyor. Silahım yok. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bu saklanma deliğinin burada, yatağın hemen arkasında olduğunu bile bilmiyordum.

Bir sıyrık geliyor, ama dışarıdan

değil. Arkamdan geliyor.

Başımı iki yana çevirerek sessizce bir elimi karnımın üzerine koyuyorum ve diğer elimi yumruk yapıyorum. Belki de bir faredir. Tanrım, fare olsun. El fenerini sıkıca kavrıyor, parmaklarımı ağır metal şaftın etrafına sarıyorum.

Bir çatırtı, ardından korkunç bir *gıcırtı* ve aniden parlak bir ışık huzmesiyle kör oldum. "Prenses?" Stella'nın korkmuş sesini duyunca gevşiyorum ve onu görebilmek için el fenerimi kaldırıyorum. O da benimki gibi bir el feneri tutuyordu.

Ve ayrıca, büyük bir bıçak.

"Tanrım," diye nefes veriyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Sensin."

"Burası bir labirent gibi." Duvarı yerine oturtarak kapağı hızla kapatıyor. "Sen iyi misin?"

El fenerini uzağa tutup duvarlardan sekmesine izin veriyorum. "Ben iyiyim. Sadece..." Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Korkmuş mu? Endişeli mi? Karnımın üzerindeki elime bakıyorum ve bunu yapmaya ne zaman başladığımı merak ediyorum. "Dışarıda neler oluyor?"

Yanıma çömeliyor, omuzlarımız birbirine değiyor. "Prens Pace ve Whitaker davetsiz misafiri arıyorlar," diye fısıldıyor. "Bana buraya gelip seninle beklemem söylendi."

Başımı sallıyorum, onunla ilgilendiklerini bildiğim için memnunum. "Ballsy nerede?"

"Yakın, sanırım," diyor başka tarafa bakarak. "Bana geçide gelmemi söyledikten sonra Prens Whitaker'ın odanızı korumasını emrettiğini duydum."

"Sanırım bekleyeceğiz." Yere doğru işaret ediyorum ve ikimiz de aşağı kayıyoruz, dizlerimiz bükülüyor ve birbirimize kenetleniyoruz.

Uzun bir süre daha sessizce oturuyoruz, dinliyoruz ama hiçbir şey duyamıyoruz. Yatak odamın duvarı yoğun bir şekilde yalıtılmış - belli ki içeride saklanan birini kimsenin keşfetmesini engellemek için.

"Çok kontrollü görünüyorlardı," diye güvence veriyor Stella, bıçağı keskin ağzından ışık yansıyacak şekilde tutarken. "Sanki hazırlıklıydılar. Eminim sadece birkaç dakika daha sürecektir. Muhtemelen yanlış alarmdır."

Ama bundan şüpheliyim. "Daha önce de hırsızlık oldu. Birkaç yıl önce birisi kreşe zarar vermişti."

Bu kadar korkunç bir şey karşısında şok olmuş bir tepki vermesini bekliyorum ama onun yerine kıkırdıyor. "Bunu duydum. Hideaway'de büyük bir dram yaşanmış. Henüz doğrulanmadı ama kız kardeşim Dimitri Rathbone ve Leydi'sinin yaptığını düşünüyor."

"Hikaye mi?" Vay canına. Wicker söyledi.

Stella omuz silkerken omzu benimkini sıyırıyor. "Söylenti bu. Demek istediğim, Hideaway'de özellikle Kraliyet ailesi hakkında pek çok söylenti dolaşıyor."

Bu, dikkat dağıtmak için iyi bir yol gibi göründüğünden, "Prensler ve Prensesleri hakkında ne diyorlar?" diye merak ederek dönüyorum.

"Senin hakkında mı?"

Sesindeki kafa karışıklığını duyunca başımı sallıyorum. "Hayır, genel

olarak demek istedim. Bu Kraliyet hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış ve

Başka kimsenin de bilmediğinden eminim, biliyor musun?"

Stella bıçağı yere vurarak mırıldanıyor. "Her zamanki gibi, sanırım. Herkes Prenslerin sadece çok fazla parası ve saç jölesi olan zayıf güzel çocuklar olduğunu düşünüyor," diyor. "Hiç kimse ne tahttan indirilmeyi, ne depozitoları, ne de - Tanrım, kesinlikle temizlenmeyi duymamıştı. Gerçi bu Hideaway'in bazı PNZ müşterilerini açıklıyor."

Bir süre sonra soruyorum, "Kimseye söyledin mi? Gerçekte neler olduğunu?"

Dönüyor, iri gözlerini bana kırpıştırıyor. "Sadece mecbur kaldığımda, Prenses."

Arınmayı kastettiğini sormama gerek kalmadan biliyorum. Lavinia ve Öykü'ye söyledi ve onlar kaçışımı düzenlerken ben de intikamımı düzenliyordum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Söylediğin için değil ama... onlara söyleme*diğin* için." Çünkü bunun daha zor bir görev olduğunu biliyorum. Özellikle de şimdi, Prenslerin yanında uyurken, anlaşmalar yaparken ve oyunun sonu uğruna teslim olurken. "Anlayacaklarını sanmıyorum."

Kaşları çatılıyor. "Bence sen de onların yaşadıklarını hafife alıyorsun. Bu da hastalığın bir parçası, değil mi? Forsyth'teki kadınlar o kadar çok aşağılanıyor ki, bunu gün ışığına çıkararak kendimizi aşağılamaya dayanamıyoruz."

Homurdanarak, "Dikkate alınması gereken pek çok başka faktör var. Mesela... annemi ele alalım. Ya da kız kardeşini. Ya da Dükleri. Hatta Lavinia ve Story'yi bile. Eğer herkes bu evde neler olduğunu bilseydi, beni buradan çıkarmak isterlerdi." Sıkışık alanda gerinmeye çalışarak kıpırdandım. "Ama bu işi sonuna kadar götürmeye karar verdim ve Ashby'nin biyolojik babam olduğunu öğrenmek de bu kararlılığımı pekiştiriyor. Bu döngüyü durdurmanın bir yolunu bulmalıyız ve tek çıkış yolu da bu."

Rory'nin geçen gün kampüste söylediklerini düşünüyorum. "*East End'in prenseslerini bir kenara atma gibi bir alışkanlığı var.* Ama bu sadece Autumn'lar ve Piper'lar için geçerli değil. Leticia ve Lavinia Lucia'dan Story Austin'e, Stella'nın bahsettiği hastalık Kraliyet sınıfını tanımıyor. Kan tanımıyor. İsimleri tanımıyor.

Sadece cinsiyeti bilir.

Muhtemelen bu kayıp kızların nerede olduğunu da biliyordur.

"Forsyth'teki kadınların tek kullanımlık olmasından bıktım." Uzanıp elini tuttum ve sıktım. "Asil ya da değil."

O da karşılık veriyor ama sonra aniden ağzından kaçırıyor: "Prensler geldiğinde birlikteydik."

Kaşlarımı çattım. "Biz kim?"

"Ben ve Eugene." Loş ışıkta bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum. "Bizi birlikte bastılar. Yani, biz *öyle değildik,*" diye aceleyle ekliyor, açıklamaya çalışırken kelimeleri hızlanıyor, "ama öyle de *değildik.* Mesai sonrasıydı, biliyor musun? Ve sen zaten yataktaydın. Bunun uygunsuz olduğunu biliyorum, özellikle de evlerimizin aynı hizada olmaması gibi hassas bir durum söz konusuyken-"

"Stella." Ellerini birbirine kenetliyorum. "Nefes

al." Derin bir nefes alıyor. "Tamam."

"Bence bu iyi bir şey. Eugene harika bir adam. Tatlı biri, ki bu DKS'deki tüm erkekler için söyleyebileceğim bir şey değil. Size iyi davranacaktır."

Doğruldu, sırıtışı genişledi. "Çok hoş biri, değil mi? Daha önce hiçbir erkek bana bunu yapmak istememişti ve aman Tanrım," diye haykırıyor, "o kadar iyi bir dili var ki..."

"Tamam!" Elimi uzattım. "Ballsack benim için kuzen gibidir. Senin adına sevindim ama dili hakkında hiçbir *şey* bilmek istemiyorum."

Kıkırdıyor. "Yakaladım seni."

Bir an sonra bir gıcırdama sesi duyuldu ve Stella'yla ikimiz de ayağa fırladık, Stella elindeki bıçağı savuruyordu. Ama duvar kayarak uzaklaştığında, sadece Wicker vardı, hâlâ gömleksiz ve pantolonsuzdu, sarı saçları daha da dağınıktı.

"Vay canına, evet," diyor Wicker, bıçağı onun elinden alarak. "Bunu alacağım."

"Her şey yolunda mı?" Bakışlarının vücudumda gezindiğini hissederek soruyorum. Daha önce sırf beni kızdırmak için formasını giydirdiği hissine kapılmıştım ama gözlerindeki memnuniyet parıltısını görünce acaba bundan zevk mi alıyor diye düşündüm.

"Her şey açık. Mülkte her kim varsa çoktan gitmiş." Elini uzattı, ben de tuttum ve kompartımandan çıkmama yardım etmesine izin verdim. Ballsack etrafımızda dolaşıyor ve Stella'ya kendi elini uzatıyor.

Aww.

Wicker, silahı ona vermek için hamle yapan Ballsack'a "Gidebilirsin," der. Ama Wicker başını sallar. "Sende kalsın. Başka bir alarm olursa diye."

Onlar gittikten sonra ona "Bu çok cesurcaydı," dedim. "Ballsack'in silah bulundurmasına izin vermek."

"Sana sadıklar," diyor pencereyi kontrol ederken. "Ona güvenmiyorum ama seni ölü görmek istemediğine inanıyorum, ki East End'de bu duygu biraz azalmış durumda." Arkasına bakarak, "Güvenlik ekibinden birkaç kişi senin temizliğindeydi" diye açıklıyor.

"Oh." Formamın eteklerini çekiştiriyorum, bunun muhtemelen onların dağınık ayrılıklarından sorumlu olduğum anlamına geldiğini fark ediyorum. Pek sempati duyduğumdan değil, ama sanırım kardeşlikle kendime pek iyilik yapmadım. "Pace nerede?" "Takıntı yapıyor." Wicker ağır bir şekilde yatağa düşüyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. Bitkin görünüyordu ve gecenin bir yarısı olması da bunu kanıtlıyordu. Hepimiz uzun bir gün geçirdik. Yarın berbat olacak. "Bu tür şeyler onun canını sıkıyor. Kimse içeri girmemiş olsa bile kendini suçlayacak. alınan tüm tedbirler sayesinde."

Kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum. "Gidip onunla konuşayım mı?"

Bunu düşünüyor. "Muhtemelen zararı olmaz. Ona iyi olduğunu söyle."

Ama fırsatım olmadı. Ben onu izlerken kapıda beliriyor, bir elinde Effie'nin kafesi, diğerinde tablet.

Wicker'ın aksine, Pace giyinmiş. Tamamen. Koyu renk kapüşonlu sweatshirt, bir çift gri jogger, çoraplar, ayakkabılar ve hepsi. "Burada kalması sorun olur mu?" diye soruyor, kafesini şifonyerimin üzerine koyarken. Bir süre yerleştirme işiyle uğraşıyor, kıvrımları gözlerinin önüne düşüyor. "Burada biriyle olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir."

"Elbette," diyorum yatağın üzerine tüneyerek. Wicker çoktan yastıklara sırtını yaslamıştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Kafesi örten çarşafı düzeltiyor ve pencerelere doğru yürüyüp kilitleri tekrar tekrar kontrol ediyor. "Ben sadece göz kulak olacağım. Bunu yapan orospu çocuğunu yakalayamamış olmamız hoşuma gitmiyor. Eğer cesedi ortaya çıkarsa, üzerine ilk tüküren ben olmak istiyorum."

Wicker esnerken, "Bulurlarsa Thad arayacak," dedi. "Sadece yatağına git." Kardeşine ters ters bakıyor. "Bu bir seçenek değil."

"Pace," diye elimle odayı işaret ediyorum, "biz iyiyiz. Kimse içeri girmedi. Aldığınız tüm önlemler işe yaradı." Onun endişesi beni de endişelendiriyor. "Wicker'a katılıyorum, sadece... yatağa gel." Beklemediğim bir davetti bu ama ağzımdan döküldüğünde izin verdim.

Seçtiğim kelimeler karşısında gözleri yatağa, sonra da elindeki tablete kaydı. "Neden siz ikiniz uyumuyorsunuz, ben uyanık kalıp nöbet tutacağım."

Wicker ve ben bakıştık. Pace'i yatağımıza davet etme konusunda hissedebileceğim herhangi bir çekincenin gereksiz olduğu açık. Wicker yer açıyor.

"Alarmlar kurulu mu?" diye sordum.

Pace pedin üzerinde bir şeye basar. "Tabii ki öyleler."

"Güvenlik ekibi dışarıda mı?"

"Olsalar iyi olur," diye mırıldanıyor.

Yatağı okşuyorum. "O zaman gel uzan."

Alnı öfkeyle buruşuyor. "Uyuyamıyorum! Dışarıda biri var!" İnatla çenemi kaldırıyorum. "O zaman buradan gözetlemeye devam et."

Wicker yastığını ters çeviriyor ve yan tarafına kıvrılıyor, karın kasları hareketle sıkılıyor. "Hadi ama. Prenslerin prensesle yatmasının bir nedeni var: onu korumak. Kaldır kıçını da yatağa gir."

Pace iç geçiriyor ve yatağı incelemek için dönüyor. Pace'e pencerelere en yakın yeri bırakarak Wicker'ın yanına kayma fırsatını değerlendiriyorum. "İyi" demeden önce koyu renk gözleri üzerimizden geçiyor. Ayakkabılarını bile çıkarmadan yatağın kenarına uzanıyor, sırtı dik, gözleri ekrana odaklanmış. "Ama ben uyumuyorum."

Alabileceğimizin en fazlası bu.

Wicker ışığı kısıyor, bizi neredeyse karanlıkta bırakıyor. Dışarıdaki tehdit ne olursa olsun, güvende olduğumu biliyorum.

~

Yana doğru çekilen külotumun küstahça çekiştirilmesi ve içimi geren bir sikin kalın dolgunluğuyla UYANIYORUM. Gözlerimi açıyorum ve ilk gördüğüm şey karşımda uyuyan Wicker oluyor, göğsü çıplak, uzun kirpikleri yanaklarına değiyor. Bileği belime dolanmış, Pace'in girebildiği kadar derine girmesi için yeterince kayarken onu itmemeye çalışıyorum.

"Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldıyor Pace kulağıma. "Sadece içeri girmem gerekiyordu."

Yatağımda uyumasının, beni bedeniyle ve dölleriyle doldurmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Vücudumun onu bu kadar özgürce, neredeyse sıcak, rahatlatıcı bir battaniye gibi kabul etmesi karşısında ne hissedeceğimi bilemiyorum.

"Dün gece olanlar..." diye devam ediyor, burnu boynumdan kulağıma doğru kayıyor. Sözleri dayanılmaz derecede sessiz, sanki bir şeyi ifşa ediyormuş gibi

affedilemez utanç verici bir günah. "Biri sana ya da bebeğimize zarar verirse aklımı kaçırırım."

Wicker'ın gözleri aniden açılıyor, kendini uykudan sürüklerken sırtı kamburlaşıyor. Onun böyle olduğunu fark ettim, her zaman sanki zorluyormuş gibi uyanıyor, kendisiyle savaşıyor. Çok geçmeden mavi gözleri önce bana, sonra Pace'e kilitleniyor, sonra da daha aşağıya, neler olduğunu anlayınca hızla gözlerini kırpıştırıyor. Beni ve kardeşini içine çekerken, öfke nöbetinin başlamasını bekliyorum; aletinin ıslanmamasının ne kadar adaletsiz olduğunu ve ne kadar mahrum kaldığını oldu. Zavallı, siki tutulmuş Whitaker Ashby.

Bunun yerine sırtüstü uzanıyor ve bir kolunu başının arkasına koyuyor, diğerini de dar boxer külotunun içine daldırıyor. "Islandı mı?" diye soruyor kardeşine, boyunu okşayarak.

"Damlıyor," diye cevap veriyor Pace, kıpırdamadan. Amım sızlıyor, itmesi için yanıp tutuşuyorum. "Her zaman bundan hoşlanmıyormuş gibi davranıyor ama en ufak bir harekette etrafımda kenetlendiğini hissediyorum." Eli üzerimdeki kazakta geziniyor, parmakları göğüs ucumu sıkıyor. Keskin bir acıyla irkiliyorum. "Siktir, aynen böyle."

"Çok fazla," diye mırıldanıyorum, hâlâ yorgunluğun sisinde ilerliyorum.

Wicker alt dudağını yalıyor ve şakağını yumruğuna dayayarak bana doğru dönüyor. "Bunu yaparsam ne olur?" diye soruyor, ağzımı bir öpücükle yakalamak için eğilerek. Dili sıcak ve gayretli bir şekilde ağzıma değiyor. Dilim düşünmeden onunkini ararken bedenim ısınıyor, tenimde elektrik akıyor.

Arkamda Pace inliyor, kaslarım ona kenetleniyor. Bir öpücük bu kadar *iyi* hissettirmemeli -bunların hiçbiri bu kadar iyi hissettirmemeli- ama Wicker yanağıma dokunuyor ve dilini yanağımda gezdiriyor ve bir anda kendimi kaybediyorum.

Wicker geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ama vıcık vıcık bir sersemlik içinde olan tek kişi bendim.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Hınzır sırıtışı, başparmağının alt dudağıma bastırıp tükürüğümüzü yakalamasıyla yumuşuyor. Nedenini uzun süre merak etmiyorum, pembe ve sertleşmiş sikini iç çamaşırından çıkarışını izliyorum. Kaygan başparmağını ucuna sürtüyor ve tıslıyor, "*Tanrım*. Sik onu artık."

Pace'in derin kıkırdaması kulağımı gıdıklıyor. "İşler böyle yürümüyor, değil mi Rosi?"

Wicker ve ben birbirimize bakıyoruz, onun yarı kapalı, şehvet dolu gözleri benimkileri delip geçiyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Sana istediğini vermem için ne yapman gerekiyor?" Pace'in uzun parmakları kıçımın kıvrımına dalıyor ve büzülmüş deliğimi okşarken geriliyor, dokunuşa karşı eğilme ihtiyacımı dizginliyorum.

Yutkunarak kontrolü ele alıyorum. "Bunu istemek zorundayım."

"İşler böyle mi yürüyor?" Wicker bakışlarımı tutarak soruyor. "Senden beni boşaltmanı istesem yapar mısın? Lütfen dememi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Bu kurallar benimle Pace arasında. Ama Wicker ve ben? Eğer seks bir din olsaydı, Araf'ta olurduk. Bana karşı biraz daha az kaba olabilir, bana burrito ve uygun büyüklükte sütyen alabilir ama ona güvenmiyorum. Vücudum konusunda değil.

Yine de çok güzel.

"Nasıl olduğunu görüyor musun?" Wicker omzumun üzerinden bakarak şöyle diyor. "Belki de kontrolü eline almadan bir erkeği nasıl memnun edeceğini bilmiyordur."

"Sorun bu mu Rosi?" Pace elini gömleğimin altından çekerek soruyor. Bana değil, Wicker'a uzanışını şaşkınlıkla izliyorum.

İnce parmakları Wicker'ın sikini ustalıkla yumruklarken nefesim kesiliyor. Wicker inliyor, kardeşinin kontrolü ele almasına izin verirken karın kasları esniyor. "Siktir, evet."

Vücudum tepki veriyor, karnımın derinliklerinde şok ve ahlaksızlığın bir karışımı dönüyor. Pace saçlarımın arasında inliyor, hırçın sesi "Siktir, bundan *gerçekten* hoşlanıyor" diyor.

"Öyle mi?" Wicker'ın kaşları yukarı kalkıyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Eskiden bunu yapardık, bilirsin. Partilere gider ve kızlarla öpüşürdük. Çok fazla kuku var." Tekrar öne çıkıyor ama bu sefer benim için değil.

O ve Pace tam omzumun üzerinden buluşuyor, ağızları yavaş ve ıslak bir öpücükle çarpışıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum, dillerinin ne zaman buluştuğunu görebilecek kadar yakınım. "Oh,
Tanrı."

Sıcaktan da öte. Sıcaktan daha sıcak olan ne? Kavurucu mu? Adil değil. Pace kardeşinin ağzının içine doğru inliyor, sadece geri dönüyor ve anında dudaklarımı yakalıyor. Dilindeki Wicker tadını memnuniyetle kovalıyorum.

Pace homurdanıyor. "Lanet olsun, fışkırıyor, Wick."

Wicker sırıtarak Pace'in yumruğuna vurur. "Ben de, Red. Ben de."

Bu kez Wicker'ın öpücüğü sert ve yaralayıcı, nefesi sıcak, pantolonunu çekip göğsümü avuçlamak için uzanıyor. Yavaşça gevşiyorum, bu kas ve vücut parçaları çemberine kapılıyorum. Pace ile doluyum, ağzım Wicker tarafından işgal edilmiş.

Bağlantıları tarafından tuzağa düşürüldüler. Tüm korku ve gerilimden sonra, elektrik akımının nerede biteceğini merak ederek liderliği onların almasına izin verdim.

Wicker'ın ağzı boynumda sıcak bir iz bırakıyor ve Pace'in onu nasıl idare ettiğini büyülenmiş bir halde izlemekten kendimi alamıyorum. Wicker'ı sınıra yaklaştırırken kibarlık yok, sadece sıkı bir kontrol var, nefesleri düzensizleşiyor. Pace'in siki içimde şişiyor, itme ihtiyacı bu küçük, sallanan yumruklara dönüşene kadar kalınlaşıyor. Klitorisim zonkluyor, dokunmak için can atıyor ama elimi bacaklarımın arasına attığımda Wicker'ın parmakları bileğime dolanıyor.

"Benden yapmamı iste." Sesi gergin, belli ki kendini bırakmaya çok yakın. Homurdanıyor ve tekrarlıyor, "İste benden, Verity."

Belki de benim adımı kullandığı içindir -Prenses değil, Kızıl değil- ve sürtünme bir şimşek gibi dilinden düşüyor, ama kendimi kaçmak değil, kovalamak isterken buluyorum. "Dokun bana," diye talep ediyorum. "*Lütfen.*"

Dudakları kıpkırmızı, şeytani bir sırıtışa bürünüyor ve sonunda rahatlayıp elini kalçalarımın arasına sokuyor. Dokunuşuyla çığlık atıyorum ama o bunu ağzıyla yutuyor ve başparmağını klitorisimle oynamak için kullanıyor. Dürüst olmak gerekirse, özellikle de kardeşi beni bu küçük, lezzetli dairelerde ovarken Pace boynuma bir işaret emerken, bu beni yapmak için yeterli olurdu. Zihnim erimeye başlıyor, orgazm bir nefes ötede, ama sonra onu hissediyorum: Wicker'ın işaret parmağının gerginliği Pace'in horozuna katılıyor, yanına kayıyor.

Bu neredeyse çok fazla, Wicker dudaklarımı yalarken ağzım bir sızlanmayla açılıyor.

"Hâlâ çok sıkı," diye gürlüyor.

Pace kulağıma hırlıyor, sesi hiç duymadığım kadar düzensiz. "Hiçbir fikrin yok."

Bu dayanılamayacak kadar fazla ve acele içime çöküyor, sarsıcı bir sarsıntı ve ardından kulağımda derin, gırtlaktan gelen bir inilti. Bu, Pace'in amansız döl dalgası için kendimi hazırlamam gerektiğinin işaretiydi. Gözlerimi kapatacaktım ama Wicker'ın boşalmasına saniyeler kalan muhteşem yüzü beni büyülüyor. Elini Pace'inkinin üzerine kapatıyor, ikisi de patlarken şaftını kavrıyor, kalın ve ortak ellerinin üzerine damlıyor.

Şok dalgası devam edip gidiyor, doluluğun kademeli baskısı benden bir çığlık koparıyor.

Wicker'ın şaşkın gözleri beni içine çekiyor, ama ancak "Lanet olsun, kardeşim, hâlâ devam ediyor musun?" dediğinde parmağının hâlâ içeride olduğunu fark ediyorum, Pace'in içime dalga dalga pompalarken nabzının

attığını hissediyorum.

Pace ürpertici bir nefes veriyor, avuç içi alnımın etrafında kıvrılıp beni daha da yakınlaştırıyor. "Fişini getir," diye homurdanıyor ve kalçalarını benimkilere doğru itiyor. "Üst çekmece, sağda."

Wicker parmağını serbest bırakıp komodinin çekmecesini açmak için dönerken kızarmış ve müstehcen görünüyor. Elinde altın rengi ve pırıl pırıl parlayan bir tabancayla geri dönüyor ve onu gördüğümde göğsümdeki bir şeyin nasıl gevşediğini anlayamıyorum.

"Aynen öyle," diye fısıldıyor Pace şakağıma bir öpücük kondurarak. "Bugün sende kalmasına izin vereceğim."

Ama Wicker ayağa kalkıyor, dizimi göğsüme doğru itiyor, böylece Pace'in yavaşça içimden çıkışını iyi bir açıyla izleyebiliyor. Giderek büyüyen, içimi kemiren yokluğu hissediyorum, bedenimin ona sarılmasına engel olamıyorum.

"Şşşt," diye yatıştırıyor Pace, kardeşine "Hazır mısın?" diye soruyor. Wicker'ın başını sallaması üzerine Pace, "Hiç kaybetmesine izin verme," diye uyarır ve ardından sikini çeker.

Wicker her ne gördüyse alçak sesle küfredip öne doğru sarsılıyor. İçime sokmaya zorlarken pazusu esniyor. "Siktir," diye nefes alıyor, tabanıyla oynarken. "Gerçekten bunu bütün gün içinde tutacak mı?"

Pace çenemi tutuyor ve şaşkın gözlerimi onunkilere çeviriyor.

"Öyle misin?" Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Eğer istersen."

Öpücüğü yavaş ve acı verici bir şekilde şehvetli, bir avuç içi şişmiş karnıma bastırmak için aşağı iniyor. Basınç beni inletiyor. "Bütün gün," diye onaylıyor.

İkisinin de alarmı çalıp sabah antrenmanının sinyalini verince biraz rahatlıyorum. Yatağa uzandım, kendimi hem gergin hem de tok hissediyordum, ikisinin görüntüsü zihnime kazınmıştı.

Amacım aralarını açmaktı ama az önce tanık olduğum şey aralarındaki bağın derinliğiyse, bunu bozmamın imkânı yok. Ama aramızdaki hisler başka bir olasılığın kapısını aralıyor, giderek daha davetkâr bir olasılığın.

Belki de onları ayırmak yerine hepimizi birbirimize bağlamanın bir yolunu bulmam gerekiyordur.



Wicker'a tohumları sorup durmamın bir nedeni de onları en iyi nereye ekebileceğimi öğrenmek istememdi. Tohumların içinde küçük bir kart vardı.

Torba, optimum büyüme koşulları öneriyor-orta güneş ışığı, uzun ömürlü bitkiler

-Ama solaryum için bundan daha fazlasına ihtiyacım var, mesela ne kadar alana ihtiyacı var? Köklerinin toprağı kazması ve tutunması için ne kadar alan gerekir? Orman güllerinin önüne geçer mi? Ya da toprakta sürünür mü? Bir bahçeyi bir araya getirmek bir yapbozun parçalarını birleştirmek gibidir, tüm farklı kesiklerin ve şekillerin simbiyotik olarak hizalanması gerekir.

"Burası hakkında ne düşünüyorsun?" Temizlediğim ve işlediğim bir toprak parçasına bakarak soruyorum. Toprak koyu kahverengi ve ekim için hazır. "Yoksa begonyalara mı yaklaşmalıyım?"

"Sik beni artık!"

Effie'nin sesi -benim *sesim*- yüksek cam tavanlarda *yankılanıyor.* Ne kadar çok duyarsam duyayım, hâlâ ürkütücü buluyorum.

"Bunu konuşmuştuk." Gözlerimi kısarak kafesine doğru yürüdüm. "Eğer burada benimle kalmak istiyorsan, iyi davranmalısın."

Küçük başını sallıyor. *"Effie iyi bir kız..."*

Pace'in sesinin onun versiyonunu duyunca içim cız etti. Bunu ona söylediğini hayal etmek çok kolay çünkü bana da sık sık söylüyor.

İşte benim iyi kızım.

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum. "Doğru, buraya gelmesine izin verdiğimi babasına söylemeyecek iyi bir kız, değil mi?"

Hırsızlık olayından beri Pace Effie'yi benim odamda tutuyor. Sanki birlikte olduğumuzda kendini daha iyi hissediyor, iki değerli eşyası tek bir yerde toplanmış; koruması daha kolay. Paranoyası neredeyse içgüdüsel ve kulağa çılgınca gelse de, sanırım onun enerjisi Effie'nin enerjisini etkiliyor. Bütün gün huzursuzdu, kafesini tıkırdatıyor ve tüylerini karıştırıyordu.

Saray duvarlarının içinde kapana kısılmış ve çıldırmış hisseden tek kişi ben değilim.

Az önce bahçe kıyafetlerimi giyerken kendimi ona sempati duyarken buldum. Pace'e daha önce de söyledim, keşfedebileceği son derece güvenli bir yer varken onu üst kattaki havasız yatak odalarında tutmanın yanlış olduğunu düşünüyordum. Tam olarak temiz hava sayılmaz ama eve tıkılıp kalmaktan daha *ferah.* Saraydayken solaryum aklımı başımda tutuyor.

Ve şu anda bunun tadını çıkarıyor, başını sağa sola sallarken kanatlarını açmış, gözleri her şeyi içine çekiyor. Bir tünekten diğerine zıplıyor, sonra tekrar geri dönüyor ve daha önce hiç duymadığım sesler çıkarıyor. Tril tril, müzikal, *mutlu* sesler.

"*Güzel kuş!*" diye bağırıyor Pace'in sesinin ince bir taklidiyle, diğer tüneğine zıplayarak. "*Sana her şeyi anlatırım!*" Bu sesin tam olarak kime ait olduğundan emin değilim ama duygunun bir yakarış olmasından korkarak kaşlarımı çatıyorum.

"Kanatlarını açmana izin verirdim ama baban kesinlikle çıldırır," diyorum parmağımı parmaklıkların arasından sokup başını okşayarak. "Belki bir dahaki sefere."

Beni taklit etmesini bekliyorum ama o sadece başını sallayarak onaylıyor ve kafesin diğer tarafına doğru çılgınca çırpınıyor.

"Ne yapıyorsun *lan* sen?"

Döndüğümde Pace'in bahçe yataklarının arasındaki patikadan aşağı koştuğunu görüyorum. Gözleri kocaman ve vahşi; kafesin kapısını kapatıp mandalı yerine oturtmak için etrafımdan dolaştığında Effie ciyaklıyor: "*Nazik... nazik...*"

Üzerimde yükselirken bakışları ölümcül bir şekilde yanıyor, şakağındaki damar dışarı fırlıyor. "Onu buraya getirmen konusunda ne hissettiğimi açıkça belirtmiştim!"

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kalbim boğazımda, ama Effie'ye bir bakış atıyorum, çok mutlu ve sevinçli, ve cesaretimi topluyorum. "Ona zarar vermeyeceğimi ya da zarar görmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun," diyorum *nazikçe*. "Gün ışığına ihtiyacı var. Kanatlarını açmaya ihtiyacı var."

Effie boynunu uzatarak, *"Güneş ışığı," diye* mırıldanıyor.

"Onu bıraktığım yerde olması gerekiyor!" diye çıkışıyor ve cebinden bir ödül maması çıkarıp ona veriyor. "Kafesindeki canlı yayını kontrol ettim. Bir yatak odası görmeyi beklemenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı, ama bunun yerine... bu mu?!" Camı, güneş ışığını ve bitkileri işaret ediyor. Kızın kaçırıldığını düşündüğünü fark edince midem bulandı. Ama ben özür dilemeye fırsat bulamadan o bana laf atmaya devam ediyor.

"Solaryumun gözetlenmediğini biliyorsun, bu yüzden sen buradayken seni göremiyorum. Sana doğrudan bir emir verdim ve sen buna itaat etmedin!"

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diyorum omuzlarımı dikleştirerek, "ama onu benim odamda bıraktın. Ona göz kulak olmamı istiyorsun ama sadece senin şartlarınla. Korkmuş olman dışında onu buraya getirmemem için hiçbir neden yok!"

"Korkmuyorum." diye hırlıyor.

"Oh, Tanrım, lütfen, hayır!" İşte yine o garip ses.

Pace ona dönerek sakinleştirici bir nefes alır. "Sorun yok, bebeğim. Sen iyisin." Sakin bir şekilde konuşuyor ama içindeki öfkenin titreştiğini

hissediyorum. "Her şey yolunda, seni tekrar yukarı çıkaracağız ve her şey yoluna girecek."

"Çocuğunu böyle mi yetiştirmeyi planlıyorsun?" Pat diye söyledim.

Elleri kafesin tepesinde kenetleniyor ama bana bakıyor, gözleri tehlikeli yarıklar halinde kısılmış. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Her şeyin bununla ilgisi var," diye ısrar ediyorum, zihnim dönüyor. Bu üç adamın içimde büyüyen hayattan sorumlu olabilecekleri ilk kez gerçekten aklıma geliyor. Sadece onu yaratmaktan değil, büyütmekten de sorumlular. Göğsümde öfke alevleniyor. "Effie'yi sakladığınız gibi çocuğumuzu da saklayacak mısınız? Günün yirmi dört saati küçük güvenlik mağarandan onları izleyecek, gerçeklikten çok ekranlara mı odaklanacaksın? Hayatı deneyimlemelerine izin veremeyecek kadar korkacak mısın?"

"Ne yapacağımı biliyor musun?" Kafesi çıkıntıya geri koyuyor ve bana doğru adım atıyor. "Benim olanı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, bu diğer insanların delice olduğunu düşündüğü önlemleri almak anlamına gelse bile." Parmağıyla karnımı itiyor. "Sadece var olmakla bile bu bebeğin kafasında bir hedef var ve ikinizi de korumak için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı düşünüyorsan beni anlamıyorsun demektir."

"Koruma her zaman bir şeyi kafese kilitlemek anlamına gelmez." Gözlerimde öfkeli yaşlar yanıyor. "Effie'ye en azından özgür olduğu yanılsamasını verebilirsin, değil mi?"

"Anlamıyorsun, Rosi!" diye patladı ve ben geri çekildim. Bana yükleniyor. "Bunların *hepsi* bir illüzyon. Hepimiz kafesteyiz. Bazıları diğerlerinden daha büyük. Bazıları, bizimki gibi, yaldızlı ve konforlu. Ama Kraliyet'te işler böyle yürür. Bölge sınırlarının arkasında sıkışıp kaldık. Taş evimizde, kulemizde ya da mahzenimizdeyiz. Her an patlamayı bekleyen bombaların üzerinde oturuyor olabiliriz. Kardeşlerimiz için savaşırız, kan bağımız olsun olmasın. Krallarımız için savaşırız," parmaklarını karnıma doğru kıvırıyor, "mirasçılarımız için. Effie'nin dışarıda daha fazlası var diye umutlanmasına gerek yok, çünkü bunun hiçbir önemi yok. Bu bizim için, Rosi. Hepimiz için."

Bir noktada Effie'yi tartışmayı tamamen bıraktığımızı fark ediyorum ve kalbim sıkışıyor. Gözlerimdeki inancı görmesini isteyerek yanağını okşamak için uzandığımda ürkme sırası Pace'e geliyor. "Bu bebeğin geleceğinin böyle olmasına izin vermeyi reddediyorum."

Çenesini gererek uzaklaşıyor. "İşte yine yapıyorsun, bir seçeneğin olduğunu sanıyorsun."

Muhtemelen kastettiği gibi bir tehdit değil.

Muhtemelen bana yönelik değildir.

Kafesi alıp evin merdivenlerinden yukarı taşırken, gözlerindeki korkunun peşimi bırakmayacağını biliyorum. Bu korku benim içimde de yeni yeni oluşmaya başladı, vücudumda hakkım olmayan bir şeyi büyüttüğüme dair içimi kemiren bir şüphe.

Ve belki babası da olmayacak.



O GECE, yağmur salonun penceresine vuruyor, büyüleyici olduğu kadar dikkat dağıtıcı da. Dışarıda, karanlığın ve sisin içinden, Ashby'nin güvenlik şefi Thad'in bahçede nöbet tuttuğunu görüyorum.

"Onları okuyun ve ağlayın!" Stella elindeki kartları masanın üzerine serpiştiriyor. "Düz floş!"

Kartlara göz kırpıyorum ve Ballsack'a bakıyorum, o da aynı şekilde şaşkın görünüyor. "Sanırım dolandırılıyoruz," diyerek elini indiriyor. A

Bir çift as. Benimkinden daha iyi: bir çift beşli. "Kazanana," diye iç geçiriyor.

Stella ellerini çırparak, çoğunlukla bozuk para, sakız ve bu Beş Kart Batı olduğu için - DKS'nin oynamayı sevdiği özel bir Duke poker varyasyonu - hafif cephaneden oluşan potu tırmıklıyor. "Bu çok parlak!" diye fışkırıyor, şüphesiz kabuğun neye gittiğinden habersiz.

"Dokuz milimetrelik bir Luger," diyor ayaklarını sürüyerek. Stella ve ben sırıtıyoruz. "Çok parlak."

Ballsack gözlerini devirerek bir el daha dağıtıyor. "En iyi cephanemi, onları nasıl kullanacağını bile bilmeyen birkaç kıza kumar oynamak."

Elime baktığımda yirmi iki cal, dört peni ve bir çubuk Big Red bahse girdim.

Ballsack pas geçiyor.

"Özür dilerim," diyorum gülümsememi tutarak. "Maç sonrası partide çocuklarla olmayı tercih edeceğini biliyorum." Forsyth Royals şampiyonadaki ikinci maçını kazandı, ben de Lex'in yanında Wicker ve Pace'in buzdaki şovunu izledim. Ne kadar uyumlu olduklarını bir kez daha hatırlayarak kıvrandım. İki sabah önce yatağımda nasıl da uyum *içindeydiler.*

Ballsy öğürür gibi bir ses çıkarır ve sandalyesinde geriye düşer. "Bir grup titiz Doğu Yakalı ile parti mi? Hayır, teşekkür ederim. Burada taşaklarımın gerçek sert kıçlar tarafından avuçlanmasını tercih ederim."

"Bunu sakın unutma," diyor Stella ve sonra, "Oooh, büyük bir tane!" Başka bir mermiyi havada tutuyor, bu bakır rengi ve uzun bir mermi ve burnunu kırıştırıyor. "Hepsi çok fallik değil mi? Bunun bir metafor olduğunu mu düşünüyorsun? Erkeklik için gibi."

Ballsack bunun için bir geri dönüş yapacak gibi görünüyor, ama neyse ki bunu yapma şansı bulamıyor.

Prenslerim kapıdan içeri giriyor.

Wicker tökezleyen kişi. Yağmurdan ıslanmış, sarı saçları belirgin bir elmacık kemiğinden aşağı bir yağmur damlası damlatıyor. Bizi gördüğünde kısa kesiyor, üç adım atıyor. "Bu ne lan?"

Fıçı ustası Pace, Forsyth hokey kazağıyla içeri girer, kapüşonu yukarı çekilmiş ve yağmurdan parlamaktadır. Tek kelime etmeden pencereye doğru yürüyor ve perdeyi geri çekerek Thad'ın devriye gezdiğinden emin olduğu bahçeleri inceliyor. Yavaşça bana bakıyor, gergin omuzları gevşemeye başlıyor. Yine de çok fazla değil. Öğleden sonra Effie'yi solaryuma götürdüğüm için bana hâlâ kızgın.

Lex serseriydi ve içeri girdiğinde çoktan saç bağını çıkarmak için uzanmış, kumral buklelerindeki nemi karıştırıyordu. Sahneye bakıyor - Ballsack, Stella, kartlar, bahisler- ve donup kalıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı beliriyor. Sözünü sakınmadan, Stella'nın yığınından bir mermi almak için uzanıyor ve Ballsack'a kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "*Canlı mermileri* poker fişi olarak mı kullanıyorsun? Hem de *hamile* Prensesimizle?"

Ballsack homurdanıyor. "Bunlar orta ateş fişekleri, patlayıcı değil. Tamamen güvenli."

Lex kendini kaybetmek üzereyken hep böyle olur. Biraz zamanımı aldı ama anlamaya başladım. Ürkütücü bir şekilde durgunlaşıyor. Her zamankinden daha sakin. Sessiz.

Ama çenesinin arkası titriyor.

"Sakin ol," diyorum ona, desteyi karıştırarak. Lex bu haldeyken ona bakmak son derece zor, saçları dağınık, gözleri gergin. "Hayatım boyunca mermilerin içindeydim. Sadece bir silahın içindeyken tehlikelidirler."

Lex dişlerini sıkıyor. "Ya yangın çıkarsa?"

"O zaman sanırım benim daha büyük sorunlarım var," diyorum.

Ballsy söze giriyor, "Ateşin mermi atması olayı zaten bir efsane. Onu ölümcül yapan şey silahın yüksek hızıdır."

"Kahretsin," diyor Wicker, tökezleyerek kanepenin yanına kurduğumuz masaya doğru yürürken. "Poker oynuyorsun, değil mi? Şu DKS One-Five Card West." Yanıma, kanepenin üzerine çöküyor ve o anda bira ve votka kokusu burnuma geliyor.

Ziyan oldu.

Wicker masayı tokatlar. "Beni de dahil edin. Cephanem var." Ama sırtını sıvazlamaya başladığında bir kahkaha atarak Lex'i işaret eder. "Silahımı ver, kardeşim."

Lex alay eder. "Evet, öyle olacak. Şu anda sana bir fön makinesiyle bile güvenmem."

Wicker ona bir parmak sallar. "O bir kerelikti. *Bir kerelik*."

Pace gözlerini devirerek kendi pantolonundan bir tabanca çıkarır, usta elleri şarjörün kilidini açar. "Bırak oynasın. Bütün gece ona bakıcılık yaptık. Bırak da sıra onlara gelsin." Şarjörü Wicker'a fırlatır.

Çenesine isabet etti.

"Ow," diyor, ama endişe verici derecede neşeli bir tonda.

Burnumu kırıştırarak ondan yayılan zehirli buluttan uzaklaşıyorum. "Ne kadar içmesine izin verdin?"

"*İzin vermek* ağır bir kelime," diye homurdanıyor Lex, köşedeki sandalyeyi çarpık tablomuza yaklaştırarak. "Wicker sabah pişman olmayacağı bir galibiyetle hiç karşılaşmadı."

Ballsack, "Evet, kazanan ganimeti alır" der ve yumruğunu uzatır.

Şok oldum ve derin bir endişeye kapıldım, Wicker ona çarpmak için ayağa fırladı. "Lanet olası zafere, bebeğim! Şimdi beni içeri al."

Lex'e şüpheli bir bakış attım ama sonunda eli dağıttım.

Otuz dakika ve beş el sonra, Wicker en çok sevdiği şey hakkında geveleyerek konuşmaya devam ediyor. "Hayır, hayır, hayır, Kuzey Yakası en iyi amcığa sahip -ya da eskiden öyleydi. Ama en iyi sik West End'de. Bu bir polis militanı." Telaffuzu çok arzulanan bir şey.

Ve ben düşündükçe onun vardığı sonuç da değişiyor.

Ballsack onu temkinli bir baş sallamayla geçiştiriyor.

"Teşekkürler mi?"

Wicker elini kalbinin üzerine koyar, göz kapakları düşer. "Rica ederim."

"Hey, Wick?" Lex ikna etmeye çalışıyor ama belli ki bıkmış. "Yatağa gitmek isteyeceğini düşünmüyor musun?"

Wicker bunu hemen geçiştirir. "Kukunun olduğu yer yatak değil. Yani, orada ama benim için değil. Senin için var. Ama benim için değil." Dönüp diğer kardeşine bakıyor, pencerenin önünde kamp kurmuş, hâlâ

kapüşonunu. "Bu Pace için. Ama benim için değil." Elini masaya indirir. "Beni de dahil et."

Yüzümü avuçluyorum. "Aman Tanrım."

Stella kibarca boğazını temizliyor ve oturduğu yerden kalkıyor. "Aslında oldukça yorgunum." Kötü bir esneme numarası yapıyor.

Ballsack da onunla birlikte ayağa kalkarak, "Geç oldu. Dinlenmeliyiz. Başka bir olay olması ihtimaline karşı tetikte olun."

Pace, penceredeki tüneğinden tembel bir selam veriyor ve gözlerini yağmurla ıslanmış zeminden ayırmıyor.

"Oh." Wicker kaşlarını çatıyor ama kendini kolayca toparlıyor gibi görünüyor. "Tamam o zaman. Sizi tavşanlar gibi sevişmekten alıkoymak bana düşmez." Onlara özensiz, müstehcen bir sırıtış atıyor. "Toparlanın çocuklar. Kendinizi yüceltilmiş bir parazite zincirlenmiş halde bulmak istemezsiniz, değil mi?"

Kimse onun acı ve hırıltılı kahkahasını paylaşmıyor.

En azından onlar gittikten sonra biraz sakinleşiyor gibi görünüyor, tavrı sönerken kartlarla oynuyor. Belli ki rüzgâra karşı üç yapraklı olmasına rağmen, ince motor becerilerimden her zaman kaçan o süslü, gösterişli yollardan biriyle onları ustalıkla karıştırıyor.

Bu gece nasıl olacak bilmiyorum. Bu benim East End'deki son gecem. Yarın, bölge sınırlarına geri götürüleceğim ve bir kasa daha silah için Düklerle takas edileceğim. Bu Wicker'ın haftası, ama onu bir kez kokladığımda bunu kaldıramayacağımı anlıyorum. Şimdiden midem bulanıyor. Ve Pace son üç gecedir bizimle yatmış olsa da, bana ne kadar kızgın olduğu göz önüne alındığında şimdi yatmasını beklemiyorum.

Sessizlik uzuyor ve ben tam Lex'e yalvaran bir bakış atmak üzereyken sessiz sesi duyuluyor. "Bugün laboratuar sonuçlarını aldı." Pace ona bakıyor, gözleri yorgun ve sert, Lex açıklıyor, "Baba."

"Hangileri?" Pace daha da dönerek sorar. Wicker

desteyi bir kez daha karıştırır.

Lex başını sandalyeye yaslayarak, "Babalık," diye cevap verir. Burun kemiğine masaj yapıyor. "Seks."

Midem aniden boğazıma düğümleniyor, ancak böyle bir tepkinin ne kadar faydasız olduğunu fark ediyorum. "Bize söylemeyecek," diye tahmin ediyorum.

Lex'in gözleri benimkilere kayıyor, kehribar rengi bakışları kirpiklerinin arasından karanlık görünüyor. "Babalık mı? Doğuma kadar değil. Ama seks?"

Pace alçak sesle, iğrenir gibi bir ses çıkarır. "East End'e döndüğünüzde cinsiyetini açıklayacağı parti için hazırlıklara başladı bile. Tüm flamalar,

balonlar ve balo salonuna sığabilecek ego."

"O zaman öğreneceğiz," diyorum iç çekerek. "Herkes öğrendiğinde."

Pace ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve onun sözlerinin bir zehir gibi beynime sızdığını duyuyorum.

Bu bizim için, Rosi. Hepimiz için.

Wicker tekrar karıştırıyor.

"Siktir et." Kimin söylediğini anlamam bir saniyemi alıyor, kelimeler çok sessiz ve keskin. Ama sonra Lex sarsılarak ayağa kalkıyor ve avuçlarını yüzünde ovuşturuyor. "Şimdi öğrenelim."

Wicker karanlık bir şekilde kıkırdar. "Ne yapacaksın? Ofisine mi gireceksin? Dosyalarını mı hackleyeceksin? Fort Knox'a saldırmak daha kolay olurdu. Muhtemelen de daha hafif atlatırsın." Bu, konuşmayı dinlediğine dair ilk işaret.

Ama Lex'in gözleri açıktı ve benimkilere kilitlenmişti. "Babam seyahatinden bir saat sonra dönecek." Gözleri Pace'e kayıyor. "Aşağıda ultrason makinesi var."

Pace pencereden uzaklaşıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "O şey hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Şimdiden mi?" Ona bakakalıyorum, kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. Lex omuz silkip ayağa kalkıyor. "Henüz erken ama yine de mümkün."

"İşte size bir soru," diyor Wicker, kartları dağıtarak. "Kimin umurunda? Kız, erkek, hepsi aynı."

Ona ters ters bakarak, "Umurumda," diyorum ve ayağa kalkıp Lex'e doğru ilerliyorum. Pace oraya önce varıyor, üçümüz de arkamıza bakmak için duraklıyoruz.

"Wick," diyor Lex, başparmağını gözüne sürterek. "Bunu ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Wicker'ın omuzlarının kıvrımlarının yorgun ve kederli olduğu, parmak eklemleri boyunca bir kartla dans ettiği gergin bir ritim var.

O ayağa kalkana kadar nefesimi vermedim.



"SOĞUK," diye tıslıyorum, ultrason jeline karşı kenetleniyorum.

Lex değneğiyle ovuşturarak, "Üzgünüm," diyor ama sesi daha çok "Kabullen artık," gibi çıkıyor.

Pace diğer tarafımda, bir yarasa gibi üzerimde geziniyor. "Bu kadar mı?"

"Hayır," der Lex, ona uyarıcı bir bakış atarak. Asayı daha sert itiyor, baskı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

"Önce işemeliydim," diye yakınıyorum, yüzümü buruşturarak.

Lex dirseğini ayarlayarak, "Hayır, bu iyi," diye ısrar ediyor. "Dalgalar sıvı içinde daha iyi ilerliyor."

Odanın diğer tarafından metalik bir *çın çın sesi* geliyor. "Tanrım, bu tam bir ortaçağ boku. Bunlardan birini zindana koymalıyız."

Lex gözlerini ekrandan ayırmadan, "Spekulumu rahat bırak, Wick," der.

Makas gibi sıkıyor ve sonra eliyle bir delik açıp içeri itiyor. "Tanrım," diyor yüzünü buruşturarak. "İyi ki sikim var sütununa bir onay daha."

"Hepsi bu mu?" Pace ekranı göstererek tahmin eder.

Ama Lex başını sallar. "Bana bir saniye ver."

Pace oflayıp puflayarak telefonunu kontrol eder. "Otuz dakikamız var. Bütün o zamanı dezenfekte ederek harcadın-"

Ama *vınlama* odayı doldurmaya başladığında sessizliğe gömülüyor. Şimdi daha belirgin, daha yüksek, sinek kuşu kanatları gibi sert bir şekilde gümbürdese de bunu her yerde bilirdim.

Lex'in tüm vücudu gergin, sanki pozisyonunu korumak için zorlanıyor. "İşte orada," diyor. "Tam ortada."

Bana söylemesine gerek yok. İlk birkaç seferde olduğundan daha büyük bir leke, ama en çok da şekli beni şaşkına çeviriyor. "İşte bir kafa," diyorum, tamamen dehşete düşmüş bir halde. Daha sonra bunu düşünüp güleceğim. Tabii ki bir kafa var. Sadece geçen sefer görememiştim.

Bu sefer çok açık.

Bebeğin bir kafası var.

Bebeğimin bir kafası var.

O kafanın saçları benim gibi kızıl olabilir. Ya da -sanırım, benzer şekilde sersemlemiş Pace'e bakarken- onun gibi kıvırcık ve koyu. Ya da Lex gibi dalgalı ve kumral. Ya da Wicker gibi sarışın. O kafanın bir gün sahip olabileceği tüm potansiyeli düşünmek çok zor. Bilgi. Duygular. Kişilik.

"Sanırım görüyorum... *oh.*" Lex kendini toparladı, omurgası dikleşti ve önce bana baktı. Daha sonra o anla ilgili hatırlayacağım şey de bu olacak; gözlerinin kardeşine kaymadan önce benimkilere kilitlenmesi. "Bir oğlan."

Yüksek bir *ses* beni sarsıyor, Lex görüntüyü kaybediyor, ama bu sadece Wicker, spekulumu gelişigüzel bir kenara atıyor.

"Yaşasın," diye mırıldanıyor ve arkası dönük olabilir ama sesindeki hoşnutsuzluğu duyuyorum. "Bir küçük Ashby askeri daha."

"Wicker," diye tersliyor Pace, ona ters ters bakma zahmetine bile girmeden. Karnıma bakmakla o kadar meşgul ki, yüzü o kadar kederli ki, karnımın sıkışmasına neden oluyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor ve beni itiyor. Yüzündeki ifadeyi ancak o zaman anlayabiliyorum.

Hayal kırıklığı.

"Neden yüzün asık?" Wicker kollarını gevşekçe uzatarak şöyle diyor. "Bir de şu açıdan bak. Eğer bir kızsa, bir fahişe olacaktır. Erkek olursa başka bir şey olma şansı yüzde otuz üçtür." Yüzündeki gülümseme tam bir ıstırap.

Birdenbire her şey çok gerçek oldu; kalp atışları, vücudun şekli, cinsiyet. Bir oğlan. Tanrı hepimize yardım etsin. Tüm endişe, duygu, her şeyin berbatlığı göğsüme çarpıyor ve bu pisliklerin önünde ağlamaktan ne kadar nefret etsem de, boğuk bir hıçkırık salıyorum.

Üç kardeşin de bakışları bana yöneliyor, ama bir süre sessiz kaldıktan sonra Lex konuşuyor.

"Defolun gidin," diye bağırıyor, asayı sıkıca kavrıyor ve karnımdan çekip alıyor. "İkiniz de, ben sizi dışarı atmadan önce buradan defolup gidin."

Wicker, "Sakin ol," dedi. "Sırf-"

Bir anda Lex'in neden kaleci olduğunu anladım. Refleksleri şimşek hızında, vücudu sarılmış ve saldırmaya hazır. Kesin olan bir şey var ki, onunla benim arama kimse giremeyecek. Kardeşleri bile.

"Git," diye tekrarlıyor. "Bu konuda ikinizin de kafasının karışık olduğunu biliyorum ama bu onu üzmen gerektiği anlamına gelmiyor. Bu bizim için ne anlam ifade ediyorsa, onun için bin kat daha fazla anlam ifade ediyor."

Gözlerimi silerek başka tarafa bakıyorum, gittiklerini görmüyor ama duyuyorum. Gergin bir anın ardından uzun, yorgun bir iç çekiş geliyor ve sonra Lex yanıma dönüyor. "Bunun için üzgünüm. Onlar sadece..."

"Korkuyorum," diye cevap veriyorum, zerre kadar lütuf hak etmediklerini bilerek. "Biliyorum. Bu çok korkutucu."

Bana bakıyor, kır saçları yüzünü çerçeveliyor ve sonra uzanıp yanağımı okşuyor, başparmağıyla bir damla gözyaşını siliyor. Kardeşlerine gösterdiği tüm öfke yok oldu. "Pace bu evde bir çocuk olmanın ne demek olduğunu biliyor.

Sadece bunu kendi yöntemleriyle halletmesi gerekiyor. Ve Wick," çenesindeki o tik yeniden ortaya çıkıyor, "yola gelecektir."

İkimizin de buna inandığından emin değilim.

"Sen..." Bir hıçkırığın kalıntılarını yutkunarak sonogram çubuğuna bakıyorum. "Bana tekrar gösterebilir misin? Bebeği?"

Gözlerini kırpıştırıyor, parmakları yanağımdan kayıyor. "Tabii ki."

"Ve bana her şeyi gösterecek misin? Gerçekten tek gördüğüm bir lekeydi." Soğuk jelin bir kez daha fışkırtılması için kendimi hazırlıyorum, ama bu sefer sıktığında daha az ürkütücü oluyor. Lex çubuğu karnımın üzerine bastırıyor ve bu sefer daha hızlı, fetüsün yerini -hayır, *onun* yerini- çabucak tespit ediyor. Kalp atışının *vınlaması* odayı dolduruyor.

Boğazını temizliyor. Ekranı göstererek, "İşte kafası, belli ki," diyor. "Ve kalp atışı, hareket ettiğini görüyor musunuz?"

Titreşen küçük noktanın beklediğimden daha hızlı gümlemesini izliyorum. "Evet."

"Sonra omurgamız ve diğer organlarımız var. Hepsi bir arada olduğu için görmesi zor ama bu," diyerek arabadan bir kalem alıyor ve dirseğe, dize ya da belki kuyruğa benzeyen bir noktadan ekrana vuruyor, "bu cinsel organı. Minik penisi."

"Yani gerçekten bir erkek."

Ekranı değerlendirirken ağzında bir sırıtış beliriyor. "Gerçekten öyle."

Belki de onu ilk kez *gerçek bir* gülümsemeyle görüyordum. Acı, kin ya da kötü niyet yoktu. Sadece ağzının bu küçük, keyifli kıvrımı.

Çok güzel görünüyor.

Korku ve üzüntü dalgasını bekliyorum. Bu dünyaya başka bir şımarık Kraliyet getireceğimi bilmenin verdiği gerçekliğin kıyametini. Ama asla gelmiyor. Bunun yerine, bir huşu, koruyuculuk ve gerçeklik duygusuyla çarpılıyorum.

Sadece küçük oğlumu görüyorum.

Oğlumuz.

16



L eski

Ertesi sabah cipimi eski lokantanın otoparkına park ettiğimde hala yağmur yağıyordu. Buraya gelmek için kullandığımız servis yolu sular altında kalmış, Güney Yakası'nın yarısından bahsetmiyorum bile. Hoparlörlerden, üniversitenin yeraltı radyosunu yöneten ürkütücü bir çömez olan DJ, kafası güzel bir sanatçıyı aratmayacak şekilde kriz hakkında konuşuyor. Yayınlar haberden çok bilmece gibi ama Verity onlardan tuhaf bir şekilde hoşlanıyor.

"Yetmiş iki saat daha yağmur yağacak," diye cızırdıyor radyo. Sesi sanki bir sigara ya da körükten nefes alıyormuş gibi geliyor. "Bir tekne ve birkaç yaratık kapın, çünkü Forsyth İncil'e gidiyor. Günahlarımızı yıkamazsa, muhtemelen yüzeye çıkacak ve atılmış Scratch poşetleri gibi caddeden aşağı süzülmeye başlayacaklar. Eğer bu sizi endişelendiriyorsa, o zaman siz bir Kraliyet ailesisiniz. Endişelendirmiyorsa, tebrikler. Sen bir hiçsin. Olmak için daha iyi bir şey düşünebiliyor musun?"

Ön camın buğusundan Nick Bruin ve Remy Maddox'un arabalarının yanında durduklarını görüyorum, ne kadar ıslandıklarını umursamıyorlar bile. Kralları Sy Perilini daha zeki, kendi cipinde bekliyor.

Arka koltuktaki kardeşlerime bakmak için dönüyorum. Dün gece tamamen beklediğim gibi, Wicker perişan görünüyor, solgunluğu biraz yeşil. Üzerinde bir çift

Sanki güneş kalın, kasvetli bulutların arasından bakmaya cesaret edecekmiş gibi. "Gidip erzakı kontrol edin," diyorum onlara.

Pace tek kelime etmeden kapüşonunu kaldırır ve kapısını açar. Dün geceden beri sessizdi ya da düşününce, dün sabahtan beri.

Verity'ye veda sözleri bile söylemiyor.

Wicker inleyerek elini beyaz bir şemsiyeye sarıyor. "Bu saçmalık için çok akşamdan kalmayım," diye homurdanarak kendi kapısını açıyor. Ona bunun kendi hatası olduğunu söyleyebilirdim ama anlamsız olurdu.

Kapıları kapandığında, Wicker pencerelerin dışındaki şemsiyeyle mücadele ederken, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ederek ona dönüyorum. Huzursuz bir gecenin yorgunluğuyla mücadele eden tek kişi o değil. Bu sabah sırf karnını görebilmek için onu da arabaya bindirdim.

Bir oğlan.

Öyle ya da böyle olduğu konusunda pek düşünmemiştim, ancak şimdi biliyorum ki, sanki başka türlü olamazmış gibi mutlak bir his var.

Şimdi motoru durduruyorum, DJ'in kısık sesli konuşması ve tavana vuran yağmurun sesinden başka bizi rahatsız edecek bir şey yok. "Bu senin için," diyorum orta konsoldaki kahve fincanını işaret ederek.

Hevesli yeşil gözleri ona atlıyor. Siparişi verdiğimde ve aldığımda arabadaydı, ama bekledi, garip bir şekilde ona verme sürecime itaat etti. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, almak için uzanıyor. Uzun bir an boyunca, onu ısıtmasına izin vererek sadece sıkıca tutuyor ve dudaklarında görmeye alışık olmadığım bir kıvrılma var.

Bu kadar küçük bir zevke takılıp kalması çok garip.

"Bunu neden yaptın?" Bu soruyu sormak istemiyorum. Ben böyle çalışmam. Ben çalışkan biriyim; cevabı sormaktansa bir gizemi çözmeyi tercih eden türden bir insanım. Ama kendimi aniden bilmeye ihtiyaç duyarken buluyorum. Çenemi Wicker'a doğru salladım, sınır çizgisine doğru yürümek için çok çaba sarf ediyordu ama çoğunlukla sadece iki büklüm olup kusmak ister gibi görünüyordu. "Neden onlara onun sırrını söyledin? Belli ki ondan hoşlanmıyorsun ve muhtemelen mevduat sırasında sana bok gibi davrandı ama onu ölü görmek istemiyorsun."

"Wicker?" diye soruyor, Bruin'e doğru ilerleyişini izlerken yüz ifadesi ekşiyor. "Ya yaparsam?"

Cevabım kesin. "Yapamazsın." Beni rahatsız eden de bu. Nefret kolaydır. Forsyth içinde boğuluyor, ceset üstüne ceset ve bunun bir hesaplamaya ihtiyacı yok. Hayatta kalmak daha kolay; hayvanlar sadece hayatta kalmak istiyor.

başka bir gün görmek için. Ama Verity Düşes'e Wicker'ın bir Kayes olduğunu söyledi ve bunu bilmem gerek.

Hangisi olduğunu bilmem gerek.

"İntikam mıydı?" Bastırıyorum. Sarayda geçirdiği haftalar boyunca bizden intikam almak için iz bırakmayacak milyonlarca yolu vardı. Neden bu? Pencereden dışarıyı işaret ediyorum. "Onunla yattın. Sana sarılmasına izin veriyorsun. Ondan nefret ediyor olabilirsin ve seni becermesine izin vermiyorsun ama yaptığın şey yüzünden onun öldürüldüğünü görmek istemiyorsun."

Alay ediyor. "Nereden biliyorsun?"

Bu gerçek beni rahatsız ediyordu. Buzda dayak yediği gün onu kucağına aldığında gözleri parlıyordu. Ona sarılırken çok dikkatliydi, çok nazikti, depozitosunu bir diken gibi çekip çıkarıyordu, çünkü birinin acısına neden olmak istemiyordu.

Onun bile değil.

Düklere bakıyorum, Maddox araçtan bir sandık taşıyor, merak ediyorum, "Yoksa sadece bağlılık mıydı? Onlara bu kadar sadık mısın?" Bu da pek tutarlı değil. O kadar sadık biri müzakereler sırasında dişe diş mücadele ederdi ve bunun görüntülerini gördüm. Annesinin onun adına pazarlık yapmasına izin verdi. Eve dönmek istiyordu ama bunun için savaşa girmek istemiyordu.

"Bu benimle onun arasında." Bana bakıyor, gözleri sertleşiyor. "Bunun ne önemi var ki? Olan oldu."

İşin özü bu. Doğrusu, bu sebeplerden herhangi biri geçerli ve mantıklı olabilir. "Çünkü oğlumuzun annesinin neler yapabileceğini bilmem gerekiyor." Uykusuzluğumun nedeni bu: göğsümdeki bu vahşi, ağır, ağrıyan şey kendini onun taşıdığı bebeğe bağladı ve onun olduğu için onu sevecek mi yoksa bizim olduğu için ondan nefret mi edecek bilmiyorum.

Bakışları öfkeyle parlayarak bana dönüyor ve o anda cevabımı alıyorum. "Temizliği neden *yaptın*?" diye soruyor, gözlerindeki ateş sel basmış sokakları kaynatacak kadar sıcak. "Çünkü oğlumun babasının neler yapabileceğini biliyorum ve bu soyunma odası dedikodusundan çok daha kötü."

Bu çok kolay. "Çünkü bu sadece seninle onun arasında değil. Biz böyle çalışmıyoruz." Gözlerini kaçırdığında, uzanıp çenesinin gergin çizgisine dokunuyorum ve bakışlarını tekrar kendime çekiyorum. "Bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?"

Yeşil gözleri alev alev benimkilere bakıyor ama gördüğüm sadece öfke değil. "Karanlıkta beni her becerdiğinde, tek görebildiğimin

beni tuttun ve canımı yaktın."

Elimi ondan lavmış gibi çekiyorum.

"Yaptığım şey..." Acımasızca kıkırdıyor ve şu anda gerçekleşmekte olan değiş tokuşa bakıyor. "Bu senin gibi biri için şok edici olabilir ama aslında bunu Wicker'a zarar vermek için yapmadım. Hiçbirinizi incitmek için yapmadım." Aşağı uzanarak çantasını aldı, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Oğlunuzun annesi hakkında bilmeniz gereken tek şey bu. O bir insan ve bir ruhu var, ki bu da babaları için söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Direksiyonu tutarak, "Bu hiç adil değil." dedim.

"Bunun hiçbir yanı adil değil Lex!" diye patlıyor.

İkimiz de gerginiz, zor nefes alıyoruz ve ben kendimi buna tahammül edemeyecek kadar yorgun buluyorum. "Böyle mi olacak? Yükümlülüğümüzü yerine getirdiğimiz için bizden nefret ediyorsun, bu yüzden bizi mahvediyorsun ve sonra biz intikamımızı alıyoruz?" Başımı çevirip onun mutsuz bakışlarına kilitleniyorum. "Bunun nasıl biteceğini biliyoruz."

Kanlı, muhtemelen.

Sular altında kalan sokaklarda yüzen bir ya da üç ceset daha

nedir ki? "Sen söyle," diyor, gözlerinde bir meydan okuma.

Ama tek yapabildiğim yanağını avucumun içine alıp yumuşak dudaklarını kendime çekmek. "Deniyoruz," diyorum, gözlerimi hiç kapatmadan. Öpücük sınayıcı ve çok kısa sürüyor, geri çekildiğimde çenesi hâlâ sıkılı. O anda keşke Wicker olsaydım diyorum, bir bakışıyla kızları yapışkan bir yığına dönüştürebilen. Ben bunu hiç yapamadım.

Verity'nin kirpikleri titriyor ama yüz ifadesi donuk. "Hayatım boyunca hiçbir şey için bu kadar çabalamamıştım."

Belki de her şeyi oluruna bırakmaktan korkan tek kişi ben değilimdir.

Kapısının çarpma sesi beni koltuğumda sarsacak kadar sert yankılanıyor. DJ'in sesi taksinin içinde yankılanırken, su birikintilerinin arasından Dukes'larına doğru ilerleyişini sessizce izliyorum.

"Nehir yükseliyor," diyor. "Şimdi sıra sende. Uyan ve o güzel çürümenin kokusunu al, Forsyth..."



"Saç bağlarımı gördün mü?" Yatağımın başucundaki çekmeceyi karıştırarak soruyorum. "Geceleri kullandıklarımı mı?" Pijamalarımı giydim, yatmaya hazırım.

ama saçlarım açık uyumak istemiyorum ve boktan bir lastik bant yüzünden saç uçlarımın kırılması riskini almak istemiyorum.

"Üzgünüm, içmedim," diyor Danner, yatmadan önce içtiğimiz içeceklerin olduğu tepsiyi şifonyerin üzerine koyarken. Üç tane var, her birimiz için bir tane. Hepimizin evde olduğu nadir gecelerden biri.

Eksik olan tek bardak Verity'nin iğrenç sütü.

West End'e gitmek üzere saraydan ilk ayrıldığında rahatlamıştı. Arınma ve Sevgililer Günü'nden sonra herkes acı ve hamdı. Kızgın olduğumu biliyordum, onun beni incittiği gibi ben de onu incitmenin yollarını planlarken öfkem beni tüketiyordu.

Ama bu sefer her şey farklı hissediyor. Bütün hafta boyunca saray sessizdi, koridorlarda, yatak odasının etrafında onun küçük hareketlerinden, tonozlu tavanlarda yankılanan hizmetçisinin tiz ve aralıksız konuşmalarından yoksundu. Birden fazla kez parfümünün kokusunu alıp koridora yöneliyorum, onu bir an göreceğimi düşünürken gittiğini hatırlıyorum - halkına geri döndüğünü.

"Prenses'in odasına bakmamı ister misiniz?" diye sorar. "Kişisel eşyalarının arasına karışmış olabilirler."

Sinirle homurdanıyorum ama "Gideceğim. Teşekkürler, Danner."

Hayatımıza bu kadar çok şekilde sızmış olması inanılmaz. Onun kokusu, onun eşyaları, *bizim* eşyalarımız onunkilerle karışıyor. Eşikten geçip odasına adımımı attığımda bunu bir kez daha fark ediyorum. Yatak hazır, ama Wicker'ın yastığı düzgünce başlığa yaslanmış, benim battaniyem hâlâ ayak ucunda katlanmış ve Effie'nin kafesi pencerenin yanında duruyor. Kardeşimin sinirine dokunacak şekilde, onu Prenses'in odasında bıraktıktan sonra Effie canlı yayından kaçmaya başladı ve bu pencerenin dışındaki manzarayı tercih ediyor. Geceleri bile evdeki en iyi manzara bu, bu yüzden onu suçlayamam. İçimden bir ses Effie'nin buradaki parlak gün ışığını ve yumuşak renkleri Pace'in odasındaki karanlık, ekran filtreli ışığa tercih ettiğini söylüyor.

"Güzel kuş," diye mırıldanıyor beni gördüğünde.

"Elbette öyle," diyorum ve yanına gidip keseden bir ödül alıyorum. "Umarım saç bağlarımı saklamayan çok güzel bir kuş."

Effie, imkansız bir kleptoman olarak, çeşitli biblolara vurmayı sevdiği dönemlerden geçiyor. "*Tanrım,*" diye ciyaklıyor. "*Sana her şeyi anlatacağım!*"

Gary Troy'un sesinin zayıf taklidi karşısında yüzünü buruşturarak - aylar önce zina ve bazı hafif suçlarla ilgili bilgi almak için yaptığımız bir iş

Gözlerimi ona diktim. "Zindanda üç saniye bile dayanamazsın."

İşte o zaman duraksıyorum, akan suyun sesini fark ediyorum.

Geri dönseydi bilirdik. Pace bunun gözünden kaçmasına izin vermezdi ama yine de onun burada olma ihtimali nabzımı hızlandırıyor. Onu Düklere geri verdiğimizde her şeyi en iyi şekilde bırakmamıştım. Son iki sabah kahvesini götürdüm ama aldığım tek şey minnettar bir baş sallama ve Prenses olarak daha fazla 'performans'. Bu yeni ve sinir bozucu, göğsümdeki bu sürekli sürtüşmeyi gidermek için kaşınma *ihtiyacı.*

Bebeğin iyiliği için tabii ki. Onu kampüste görmek, kalp atışlarıyla ilgili uzaktan güncellemeler almak ve o yokken diyete sadık kalacağına güvenmek, takip etme ihtiyacımı karşılamıyor.

Yerde bir yığın kıyafet bulduğumda buna dair tüm umutlarım yıkılıyor: kot pantolon ve bir çift üç yüz dolarlık sınırlı üretim spor ayakkabı.

Şaka yapıyor *olmalısın.* Duşun kapısını açıyorum ve boş gözlerle, saçları tepeden tırnağa köpük içinde olan Wicker'a bakıyorum.

Hiç istifini bozmadan başını sallıyor. "Hey."

"Ne yapıyorsun sen?" Olması gerekenden daha sert bir şekilde bağırıyorum.

Başını spreyin altına doğru eğiyor, tamamen coşkulu görünüyor. "Burada hiç duş aldın mı? Çok büyük. Lanet bir bank var. Yani, gerçekten, bir *bank*. Sikişmek için mükemmel. Çift duş başlığı, şelale özelliği..." Tavanı işaret ediyor, sonra raftan bir şişe alıyor ve avucuna büyük bir parça sıkıyor. "Ve onun duş jeli cildimi gerçekten yumuşatıyor. Sanki o kullanmıyor, değil mi?"

Kendi duş jeli şişesini almasını önermek üzereydim ama bir anlamı yoktu. Geri çekilip taşaklarını sabunlamasını bırakıyorum ve makyaj masasına gidiyorum. Etrafı karıştırıp saç bandı arıyorum ama bulduklarım hem çok küçük hem de benim markam değil.

Lanet olsun.

"Bitirdim," diye sesleniyor Wick. "Açık bırakmamı ister misin?"

Gözlerimi devirerek, "Hayır, sadece bir saç bandı arıyorum" diye karşılık veriyorum.

"Geçen gün biraz gördüm," diyor ve suyu kapatıyor. Arada bir damlama oluyor ve sonra, "Komodinin üst çekmecesi."

Kahretsin, Verity'nin onu becerirken saçlarımı açmayı nasıl sevdiğini düşününce sikim kalkıyor. Muhtemelen çarşafların arasında kaybolmuştur. Tabii yatağa tekrar gözümü diktiğim anda aklıma Pazartesi sabahı söylediği iğneli sözler geliyor.

"...karanlıkta beni her becerdiğinde, tek görebildiğim beni nasıl tuttuğun ve canımı nasıl yaktığın."

Uzun bir süre ona bakıyorum, yatağın ortasında genellikle onu sürüklediğim yere, karnımı doyuruyorum. Seks her zaman aceleye getirilmiş ve aç bir şekilde gerçekleşiyor ve hafta boyunca kendimi tükenene kadar becermeme rağmen, ihtiyacım yeniden artıyor. Onu olduğu şeyden ayırmama izin verdiğim tek zaman bu. Onun içindeyken, vücuduna girdiğimde, o artık bir kap, bir hasta ya da benim görevim değil.

O sadece beni en kötü yanlarıma dönüştüren kadın.

Çekmeceyi yeni açmıştım ki Wick içeri girdi, kurulanmıştı ve üzerinde bir çift boxer vardı.

"Buldum," diyorum, ipek kravatı kaparak. Wicker yatağa yaklaşıyor ve örtüleri geri çekiyor. "Ne yapıyorsun?"

Saçları nemli, dili dudaklarının köşesini dürtüyor. "Bu çarşafları burada yattığım ilk hafta özel olarak sipariş etmiştim. Sonunda geldiler." Elini soluk mavi çarşafların üzerinde gezdirerek yavaşça yayılıyor. "Vay anasını, hisset şunu. Yavru bir kuzuyu okşamak gibi."

Saçlarımı arkadan bağladıktan sonra gözlerimi deviriyorum ama çarşaflara dokunuyorum. "Bu güzelmiş." İpekten daha iyi. *Sikişmek için daha iyi,* beynim yardımcı olmuyor.

"Değil mi?" Başını ellerinin üzerine koyarak uzanıyor. Mısır pamuğunun cazibesine dayanamıyorum ve battaniyenin geri kalanını da çekip içine giriyorum. Bana kaygan bir sırıtış attı. "Güzel, değil mi?"

"Oldukça güzel." Sikişmek için kesinlikle daha iyi.

"Tanrım, bu da ne böyle?"

İkimiz de kapıya bakıyoruz, Pace bize aklımızı kaçırmışız gibi bakıyor.

"Sik beni artık!" Effie tersledi.

Verity'nin sesinin taklit edildiğini duyduğumuzda taşakları gerilen tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

"Hayır," diyor kafesine doğru geçerken. O da bizim gibi yatmak için giyinmiş, gömleksiz ve gözleri yorgun. "Sana bunu bir daha söylememeni söylemiştim."

"Wicker'ın yeni çarşaflarını test ediyoruz," diyorum sanki bu durumu haklı çıkarıyormuş gibi. Eğilip komodinin üzerindeki kitabı alıyorum. Ona verdiğim hamilelik kitaplarından biriydi ve onu bıraktığı için içimde bir kızgınlık titreşimi dolaşıyor. Bir anlaşma yapmıştık.

Sayfaları çevirirken, sonlara doğru sayfaların kırıştığını fark ettim.

Huh.

Belki de bitirmiştir.

Odanın diğer ucunda Effie kafesini tıkırdatarak Pace'e gitmek istemediğini belli ediyor. "*Güneş ışığı!*"

"Gecenin köründe!" diye itiraz eder. Kadın, *"Tanrım, lütfen, hayır!" diye* karşılık verir.

Ellerini havaya kaldırır. "İyi! Kalabilirsin, ama gecenin bir yarısı yapayalnız kaldığında korkma."

"O kitapta ne var ki?" Wick soruyor, kitabı karıştırdığımı fark edince o.

Omuz silkerek cevap veriyorum: "Çoğunlukla yeni annelerin neler yapabileceğine dair genel bir bakış. hamilelik sırasında beklemeniz gerekenler. Hafta hafta vücut değişikliklerini, yapılması ve yapılmaması gerekenleri, hazırlanmanız gereken şeyleri, malzeme listelerini kapsıyor."

Wicker dirseğinin üzerinde dururken kaşlarının arasında küçük bir çukur beliriyor. "Peki... bu hafta ne olacak?"

Lenslerimi çoktan çıkardığım için elimi cebime atıp gözlüklerimi çıkarıyorum. Sürpriz bir şekilde, Pace Effie'nin kafesini açıyor, onu parmağına atlaması için işaret ediyor ve sonra onu yatağa taşıyor. Pace beni yatağa iterken Effie hiçbir şey söylemeden ayak ucuna atlıyor ve kanatlarını açıyor.

"Tamam, işte başlıyoruz," diyorum sayfaları karıştırırken. "Hamileliğin on dördüncü haftası hem anne adayı hem de gelişmekte olan bebeği için önemli bir dönüm noktasıdır. Yepyeni bir dizi değişiklik yaşıyorsunuz. Bebeğiniz kollarını ve bacaklarını hareket ettiriyor, koku ve tat alma duyularını geliştiriyor."

Wicker iğrenmiş görünüyor. "Yani içeride hareket ettiğini hissedebiliyor mu?"

Ama ben başımı sallıyorum. "Hâlâ çok küçük. Muhtemelen birkaç hafta daha hareket hissetmeyecektir." Boğazımı temizleyerek devam ediyorum, "Bu noktada, fetüs yaklaşık olarak bir limon büyüklüğünde, yaklaşık 3,4 inç ölçülerinde ve yaklaşık 1,5 ons ağırlığında."

Yanımda sırt üstü yatan Pace yüzünü buruşturuyor. "Fetüsleri meyveye benzetme takıntısını asla anlayamayacağım. Birkaç hafta önce sadece bir erik değil miydi?"

"Bu gözle görülür şekilde erişilebilir bir ölçek duygusu," diye ısrar ediyorum. "Gelecek hafta... uh, elma olacak."

Wicker huysuzca yastığını kabartıyor. "Bu saçmalık benim için turtaları gerçekten mahvediyor."

"Doğum öncesi bakım açısından on dördüncü hafta, anne adaylarının çeşitli tarama seçeneklerini ve genetik testleri sağlık hizmeti sağlayıcılarıyla görüşmeleri için iyi bir zamandır. Bu testler, ebeveynlerin ailesel sağlık geçmişiyle birlikte, bebeğin sağlığı ve olası riskler hakkında değerli bilgiler sağlayabilir ve ebeveynlerin hamilelik yolculukları hakkında bilinçli kararlar almalarına olanak tanır."

Odanın üzerine gergin bir sessizlik çöküyor.

Bazı açılardan ailemin geçmişi hakkında çok şey biliyorum ama bazı açılardan da hiçbir şey bilmiyorum. Baktığımda, Wicker'ın da aynı olduğunu biliyorum. O bir Kayes. Ama Kayes tam olarak nedir? Kimse bilmiyor. Soyu, anlaşılması zor ve gizemli olmasıyla bilinir. Hiçbir yerde tıbbi geçmişleri yoktur.

Ve Pace.

Koyu renk gözleri uzakta, düşüncede kaybolmuş.

Ta ki aniden bana bakana kadar. "Michael kanser."

Çaresizce omuz silkerek itiraf ediyorum: "Bana söylenen tek şey anormal genetik belirteçler olmadığı."

Pace nefes verirken Danner belirir ve gözlerini kırpmadan kapı aralığında durur. "Çocuklar," diyor, içkilerimizin olduğu tepsiyi dengelerken paytak paytak odaya giriyor. "Sizi her yerde arıyordum. Düzensiz uyku düzeniniz insanı diken üstünde tutmayı asla başaramıyor."

Kaşlarımı çatarak, "Burada uyumayacağız" diye ısrar ettim.

"Elbette." Danner tepsiyi komodinin üzerine koymadan önce kaşlarını çatıyor.

Pace önce Wicker'ınkine uzanıyor, bedenimi zorlayarak ona uzatıyor, sonra da benimkine. Üçümüz Danner'ın gidişini izliyoruz, kapı kapanana kadar sessiz kalıyoruz.

Ancak o zaman okumaya devam ediyorum. "Miniğiniz doğumdan sonra karşılaşacağınız kişiye giderek daha fazla benzemeye başlıyor. Bonus olarak, bu üç aylık dönemde enerjiniz artabilir, saçlarınız ve tırnaklarınız daha parlak olabilir."

Yanımda, Pace inliyor.

"Ne?" Wick mavi gözlerini ona çevirerek sorar.

Kaşlarını çatarak tavana bakan Pace, aletini düzeltmek için aşağı uzanır. "Saçının bana ne yaptığını biliyorsun. Daha parlak ve ışıltılı? Buna dayanamıyorum."

"Karnı hakkında ben de böyle hissediyorum," diye itiraf ediyorum, ultrason cihazını karnının hafif şişliği üzerinde kaydırdığımı hatırlarken arkama yaslanıyorum. "Onun büyüdüğünü görmenin tuhaf olacağını düşündüm ve... Bilmiyorum. Daha kalın mı? Ama bunun bebeğimizin orada büyümesinden kaynaklandığını bilmek..." Omuz silkiyorum, yüzüm aniden ısınıyor. "Hava sıcak." Sonra Pace'e dönüp merak ediyorum, "Öyle değil mi?"

Yutkunuyor. "Evet."

Wick çarşafı karın kaslarının üzerine çekiyor. "Ona yeni sütyenler aldım çünkü göğüsleri eskileriyle güreşerek çıkmaya çalışıyordu. *Pahalı* olanlardan. Bu arada rica ederim," diyor, "çünkü onlardan zevk alamayacağım."

"Beni buraya geri alacağından şüpheliyim," diyor Pace, odanın etrafına bakarak. Gözleri ağırlaşmış, sarkmış. "Solaryumda ettiğimiz kavgadan sonra olmaz."

"Bu da neydi böyle?" Başparmağımı sayfayı tutmak için kitabın içine yerleştirerek soruyorum.

Pace'in alt dudağını çiğnediği uzun bir süre var, alnında uykuyla savaştığını gösteren bir sertlik var. "Bebeğe de Effie'ye davrandığım gibi davranıp davranmayacağımı, onu sürekli kilit altında tutup tutmayacağımı sordu."

"Açıkçası, evet." Wicker homurdanıyor ve Pace ona ters ters bakınca ekliyor: "Hadi ama, sen bir kontrol manyağısın. Bu yüzden dünyanın gerçek bir parçası olmaktansa bütün gün odanda oturup güvenlik görüntülerini izlemeyi tercih ediyorsun."

"Orada tüm koşulları kontrol ediyorsun. Sen bir *tanrısın*. Her şeyi gören, her şeyi bilen. Ama dışarıda?" Pencereye doğru belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Dışarıda, sadece kaderin bir kaprisisin. Bununla başa çıkamazsın. Wick ve ben sensiz işlere gittiğimizde bile zar zor başa çıkabiliyorsun."

Pace'in kaşları her kelimede daha da çatılıyor ama bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Birlikte bir çocuk yetiştirmek için tüm nevrozlarımızı tek bir düğüme sarmamız gerekecek. Bunun neye benzediğini bilmiyorum ama oğlumuzun ihtiyacı olan şey olmayacağını biliyorum.

"Bir şeyi başka nasıl güvende tutabilirsin?" diye soruyor. Effie onu anlamış gibi ayak bileğine atlıyor ve uzun kaval kemiği boyunca yürüyor.

Elini onun mürekkep rengi tüylerinde gezdiriyor. "Bir kuşun hayatını nasıl yaşıyorsun?

Royal, sahip olduğumuz tüm o boktan şeyleri görüp de önemsediğin bir şeyi o ahlaksızlık kanalizasyonuna göndermekten dehşete kapılmayacak mısın?"

"Biliyorsam ne olayım," diyorum. "Bu yüzden sadece onun sağlığına odaklanıyorum. Bu benim
yapabilirim."

"Neden bu önemliymiş gibi davranıyoruz?" Wicker'ın alçak sesle söylediği kesici sözler bakışlarımı ona doğru çekiyor. "Bu şey hakkında sanki zaten bizimmiş gibi konuşup duruyorsun."

"Çünkü öyle," diyorum.

Mavi gözleri hayal kırıklığı içinde parlıyor. "Bu *onun*. Gerçekten bu şeyi büyütmemize izin vereceğini mi düşünüyorsun? Muhtemelen hayatının her saniyesini planlamıştır bile." Bir elini kaldırarak parmaklarıyla sıralıyor: "Dadı, dadı, özel akademi, dadı. Biz bir faktör değiliz. Bu da şahsen benim işime geliyor."

"Hayır." Cevabım çivi gibi sert. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Ama Pace'in alçak sesi "Wick haklı" diye çınlıyor ve ona baktığımda gözlerindeki tüm dalgın hesaplama kayboluyor. "Hiçbir konuda seçme şansımız olmayacak. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsek, gerçekleştiğinde o kadar kolay olur."

Ama bunu kabul etmeyeceğim. Bir saniye bile. Nereden ya da neden geldiğini bilmiyorum ama kendi oğluma sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Kitabı kapatmaya başlıyorum, ama Wicker'ın eli tepemden aşağı iniyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Cliffhanger çok mu?"

"Geç oldu." Yorgunum ve bu yatakta olmanın bana uykulu olmaktan başka *şeyler* de hissettirdiği için suçluyorum.

Pace Effie'yi kafesine taşır ve onu kapatır. Üstüne bir örtü örter ve yatağa dönerek Wicker'ı ortaya doğru iter. "Bir bölüm daha, kardeşim." Uzanıyor ve başını pazusuna yaslıyor. "Gelecek hafta beni nelerin beklediğini bilmem gerek. Bilirsin, elma olayı dışında."

İçimi çekerek sayfayı çevirdim ve "On beşinci hafta heyecan verici bir dönem, çünkü ikinci üç aylık döneme girdiniz..." diye başladım.



Buna ne zaman alışacağım acaba? Tekrara. Dehşet duygusu. Adımımı attığım anda sırtımda beliren kaygan ter

Babamın ofisi.

Kardeşlerimi görmeden önce kokusunu alıyorum, kapıyı arkamdan kapatırken hafif bir sinir kokusu çarpıyor burnuma. Kaskatı kesilmişler ve yerlerini almışlar, babamın masasının önünde duruyorlar.

Daha da kötüsü, bunun ne hakkında olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ve Pace'in alnındaki kırışıklıktan ve Wicker'ın parmaklarındaki seğirmeden, onlar da bilmiyor. Dehşete kapılmış bir yanım bunun turnuvadan elenmekle ilgili olup olmadığını merak ediyor. İki gün önceki maçlarını kaybettiler ve Pace ile Wick bu durumdan pek memnun olmasalar da sezonu tamamladıkları için mutlu oldukları hissine kapıldım. Babamın mağlubiyetle ilgili yorumunu bekliyordum ve belki de bu o yorumdur. Bu suçlamaların hiçbiri bana ait değil ama bu işler böyle y ü r ü m ü y o r. Kardeşlerim galibiyeti garantileyemedi. Bu serpinti benim sırtıma inebilir. Tam anlamıyla.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyorum yerime geçerken. "Dersim uzun sürdü."

Babam defterlerinden birine bir şeyler yazmakla meşgul ve midemdeki endişe yumağı bağırsaklarıma doğru ilerlemekle tehdit ediyor. Sessizce duruyoruz, saat arkamızda ilerliyor, ta ki o defteri kapatıp kalemini kapatıp yukarı bakana kadar.

"Ben iş seyahatindeyken olanları gözden geçiriyordum. Güvenlik kayıtları, Thad'ın arazide bulduğu kanıtlar ve tabii ki sizin raporlarınız." Önce Pace'e, sonra Wicker'a bakıyor, ben de yavaş yavaş bunun hokeyle ilgili olmadığını anlıyorum. "Zamanlama kesinlikle şüpheli ve ben sarayda yokken gerçekleşmesi için planlanmadığını göz ardı edemem, ancak o gece meydana gelen olaylarla ilgili denetimime göre, işler iyi idare edilmiş gibi görünüyor." Dikkatini odaklıyor. "Whitaker."

Kalbi içinde olmasa da biraz daha dik duruyor, burnundan küçük bir iç çekiş dökülüyor. "Evet, efendim."

Babasının bakışları uzun bir süre onu içine çeker. "Prensesi güvenli odaya çeken sizin hızlı hareketinizdi. Bruins'in oğlunu silahlandırma kararı riskli olsa da, bu durumda onaylıyorum."

Wicker sert duruşunu biraz kaybeder ama bu rahatlama değildir. Sanki tutamayacak kadar yorgunmuş gibi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Babam ekliyor, "Prenses'e olan sadakati açık. Sen ve kardeşin araziyi ararken onu koruması için başka bir adam eklemek akıllıcaydı. Varis bizim bir numaralı önceliğimiz ve sen de bu konuda kusursuz davrandın."

Wicker çenesini eğiyor. "Teşekkür ederim, Peder."

Bakışlarını yanıma kaydırıyor. "Pace, anladığım kadarıyla atışlarından birini isabet ettirmeyi başarmışsın."

Pace daha sert, gözleri babamın masasına sabitlenmiş. "Evet, efendim."

Babam kalemiyle tahtaya vuruyor. "Davetsiz misafiri yakalayamadığımız için hayal kırıklığına uğradım." İfade havada asılı kalıyor. Babamın hayal kırıklığı her zaman öfkesinden daha kötüdür.

"Evet, bu benim başarısızlığımdı," diyor Pace, Wicker'ı örtbas etmek için ince bir girişimde bulunarak. "Hava karanlıktı ve görüş alanımız kısıtlıydı. Daha fazlasını yapmalıydım. Takip etmek istedim ama koşullar takibi güvenli ya da pratik kılmıyordu ve biz de gerçekten Pri-" yutkunuyor, "*varisle* birlikte içeri dönmek istiyorduk."

"Olması gerektiği gibi." Kabul etmesi hepimizi şaşırttı. "Hedefiniz doğruydu ve yaralanma kan örneği almak için yeterince önemliydi. Sen de kardeşin de tam olarak çalıştığımız gibi davrandınız ve disiplininiz için sizi ödüllendirmek istiyorum." Ayağa kalkıp masasının üzerindeki altın bir kutuya uzanıyor ve onu Pace'e uzatıyor. Gülümsemesi geniş ve parlak, omurgama bir ürperti gönderiyor. "Alarmı ilk çalan kişi olduğun ve hedefini vurduğun için zamanının geldiğini düşündüm."

Pace kutuya temkinli bir şekilde uzanmadan önce bakıyor. Ancak babam kutuyu yaklaştırdığında kardeşim nihayet onu kavrıyor, kutuyu çevirip incelerken ağzında şüpheci bir eğim var. Yavaşça kilidini açıyor ve kapağı kaldırarak bir anahtar ortaya çıkarıyor.

Üzerinde parlak metal bir arma var.

Kutusundan çıkaran Pace, arma dönerken kaşlarını çatar, diğer yüzünde altın bir boğa ve tek bir kelime vardır.

Lamborghini.

"Bana bir araba mı aldın?" diyor, bakışları şok içinde yukarı fırlıyor. Tutuklandıktan sonra babası Pace'in en değerli Mustang'ini satmış. Hapisten eve döndüğünden beri alt kattaki garajda bulunan araçlardan sadece birini kullanmasına izin veriliyor. "Bir Lamborghini mi?"

Pace'in gözlerindeki korkuyu tamamen anlayarak biraz daha yaklaşıyorum. Babamdan böyle güzel bir hediye karşılıksız gelmez.

Israr etse bile, "Son birkaç aydaki sıkı çalışmanız için bunu hak ediyorsunuz. East End'e olan bağlılığınız ödüllendirilmeye değer."

"Teşekkür ederim," diye kekeliyor, hem şaşkın hem de gergin görünüyor.

"Ve Wicker için..." Babam dramatik bir duraklamayla anons ediyor. "Bir gece izin, istediğiniz herhangi bir etkinlik ya da zorunluluk." Gözlerim Wick ve babam arasında gidip geliyor. Bu büyük bir şey. Bir Lamborghini'den daha büyük. Babam sert bir bakışla onu düzeltiyor. "Doğal olarak veto hakkım var."

"Elbette," diyor Wick, omuzları hâlâ gergin. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Peder şöyle dedi: "İkiniz de müsaade edebilirsiniz. Lagan'la biraz konuşmam gerek."

Midem bulanıyor. Wicker bana uzun uzun bakarken Paces'in parmakları anahtarlığın etrafını sarıyor. Çenemi zar zor kaldırarak onlara sorun olmadığını söylüyorum. Her ne olacaksa, üstesinden gelebilirim.

Kardeşlerim sınavı geçti ama ben burada değildim. Kapı kapandığında ve babamla yalnız kaldığımda içimi bir endişe kaplıyor. Bakışlarımı ileriye, köşedeki kutudan uzağa doğru zorluyorum. Gidip kendim almamı mı isteyecek?

Hayatımda ilk kez, eğer reddetseydim ne olacağını merak ediyorum.

Ayağa kalkarak masanın etrafında dönüyor ve tehlikeli bir şekilde rahat görünüyor. "Davetsiz misafir saray duvarlarını aştığında klinikte olduğunuzu biliyorum."

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Evet, efendim."

"Ancak," diye ekliyor, "derhal ve şüphe uyandırmadan, çeşitli tıbbi tesislerin hastane kayıtlarını araştırdınız ve herhangi birinin kabul edilip edilmediğini gördünüz."

Başımı salladım. "Evet, efendim. Ne yazık ki ne o gece ne de sonraki günlerde ateşli silah yaralanması olan hasta olmadı."

Mırıldanıyor, farkında gibi görünüyor. "Başka bir evden saldırı olduğuna dair daha da fazla kanıt. Hepsi olmasa da çoğunda ateşli silah yaralanmalarına müdahale edebilecek sağlık görevlileri var." Masaya yaslanıp parmaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırıyor. "Thad bana DNA'yı ele geçirdiğinizi ve hemen güvence altına aldığınızı söyledi."

"Evet, efendim." Yutkunuyorum. "Sağlam bir örnekti. Eğer bir kısmını polise vermemi isterseniz, verebilirim."

Ama başını sallar. "Hayır. Bu noktada onları bu işe bulaştırmamayı tercih ederim. Başka bir seçenek daha var ama o da mutlak bir ihtiyat gerektiriyor." Gözlerini kapıya dikiyor. "Kardeşlerinden bile."

Zihnim dönüyor, çoğunlukla cezalandırılmadığımı fark ettiğim için. Ama bu ne? Şimdi ne emrediyor?

İçimi çektim. "Ne yapmamı isterseniz, Peder. Hizmetinizde olduğumu biliyorsunuz."

Sanki tek ihtiyacı buymuş gibi başını salladı. Benim mutlak sadakatim. "Size saraydaki kan örneklerine tam erişim izni veriyorum. Davetsiz misafirin zaten sistemimizde olan biri ya da sistemimizdeki birinin akrabası olma ihtimali yüksek. Eminim siz de aynı fikirdesinizdir. Bunları birbirleriyle karşılaştırmanızı ve bir eşleşme bulup bulamayacağınızı görmenizi istiyorum."

Bakışlarım ona kayıyor, genişliyor. "Tüm veri tabanı mı?" Babamın yıllar boyunca aldığı yüzlerce, hatta binlerce kan örneği var. PNZ'nin her üyesinden. Zindanda işkence gören her erkek ya da kadın, her çalışan, her fahişe, babamın gerekli gördüğü her kişi.

"Varisime yönelik bir saldırı, kaynaklarımın tüm gücünü kullanmamı gerektirir." Gözleri benimkilerle buluşuyor, bir uyarı parıldıyor. "Ama bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin. Ve buna örneklerin bağışçılarının gizliliği ve diğerleriyle olan her türlü bağlantı da dâhil. Verity'nin kızım olduğunun ortaya çıkmasının da kanıtladığı gibi, Kraliyetler arasındaki kan bağı her bir bölge arasındaki boşluktan daha ince." Boğazını temizleyerek doğruldu. "Pace düşmanlarımıza karşı kullanabileceği herhangi bir kozu eline geçirmeyi çok ister ama hâlâ çok atılgan ve düşüncesiz. Whitaker'ın huysuzluğu için başka bir bahaneye ihtiyacı yok. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Ama sen," bana bilmiş bilmiş sırıtıyor, "bir hasta ile doktoru arasındaki yemini anlıyorsun. Bu tür bilgilerin hassasiyeti abartılamaz. Bir bilim adamı gözüyle bakacak ve kanımı tehdit etmeye cüret eden piçi bulacaksın."

Sersemleyerek kabul ettim, "Evet efendim. Kabul ediyorum."

Bana üzerinde koddan başka bir şey olmayan bir kâğıt uzattı.

Şimdiye kadar aldığı her numuneyi sakladığı buzdolabının güvenlik kilidini açacağını bildiğim bir kod. Yeni bir araba ya da izinli bir gece değil, ama çok daha büyük bir şey.

Güven.

17



Pas

BEKLEMEKTEN NEFRET EDIYORUM.

Bu konuda bir şeyler yanlış geliyor, sanki zamanımı daha akıllıca kullanmalıymışım gibi. Bunun bir kısmı, hapishanede geçirdiğim zamanın, sekiz saat boyunca bir hücrede oturmanın ve saatleri herhangi bir küçük şeyle boşa harcamanın getirdiği koşullanmadan kurtulamıyorum. Daha büyük bir kısmı ise Babamın her günün her bloğunu bir *şeylerle* doldurduğundan emin olması. Bugünkü gezi haftalar önce onaylanmıştı, ama yine de sanki daha büyük bir görevden kaçıyormuşum gibi yasadışı hissettiriyor.

Öğrenci birliğinin tentesinin altında avluyu tamamen gören bir bank var ve ben de oraya oturup uzaklara, kasvetli bulutlara ve ara sıra çakan şimşeklere bakıyorum. Kafein ve kinden başka bir şeyle beslenmediğim için hem yorgun hem de dinç durumdayım. Bugün Salı ve hafta sonunu iple çektiğim bir zaman olmuş olabilir ama hatırlayamıyorum.

"Geç kaldın," diyorum Verity yürürken, ona ihtiyatlı bir bakış atarak.

Her şey yanlış geliyor.

"Çişim geldi," diyor siyah taytını çekiştirerek. Beni kızdıracak şekilde, göbeği tıpkı son iki haftadır olduğu gibi büyük boy bir kazağın altında saklı. Bisiklet yaka, göğüslerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor,

Ancak. Tam bir West End kıyafeti; tüm yanlış yerleri dar ve giymeyi sevdiği spor ayakkabılar da dahil olmak üzere sokak kıyafeti. Burnu kırışıyor, kıvranıyor. "Görünüşe göre oğlunuz mesanemin üzerine fasulye torbası gibi oturmayı seviyor."

Yanımdan süzülerek geçiyor, şemsiyesini açıyor ve yağmurda dışarı adım atıyor. O kelimeleri rahatça kullanması - *oğlunuz* - beni *sarsıyor* ve peşinden koşuyorum, önce ayağımı bir su birikintisine basıyorum.

"Lanet olsun!" Yanından geçiyorum ama botuma ılık su sızmadan önce değil. Suyu silkeleyip ona doğru koşuyorum ve karnını görmeye çalışıyorum. "Bekle lan."

Şemsiyenin altına girip elimi sapına doluyorum. Ona bu kadar yakın olduğum için bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor.

"Hâlâ kızgınım," diyorum gözlerim karnına kayarak, "ama senin dersten çıkmanı beklerken zaten sırılsıklam oldum." Onu binaların arasından geçen yola yönlendiriyorum. "Şuraya park ettim."

Siyah Lamborghini kaldırımın yanında duruyor. Yağmurdan kaygan ve parlak. İçi son model, tamamen deri ve krom, güncellenmiş özellikler, kablosuz erişim ve gösterge panelinde bir ekran. Tanrım, içine ilk oturduğumda resmen ereksiyon oldum.

Daha iyi olabilecek tek şey arabada boşalmak. Verity'ye, o yumuşak, dolgun dudaklara bakıyorum, sikimin etrafına sarıldıklarında ne kadar iyi hissettiklerini hatırlıyorum.

Hayır. *Hayır. Hayır.*

Yaptıklarından sonra olmaz.

"Ne oluyor lan?" Şemsiyenin altından arabanın yanına doğru fırlayarak soruyorum. Sileceğin altına sarı, dikdörtgen bir kağıt parçası sıkışmış. Islak kâğıdı çekip çıkarıyorum ve bulanık yazıyı okuyorum. "Park cezası mı?"

"Yangın şeridindesin, salak," diyor Verity, beni geçip yolcu tarafına doğru ilerlerken.

Kağıdı avucumun içinde buruşturarak, kapıyı açmadan önce önünü kesiyorum. "Göster bana." Talep huysuz, sabırsız ve biraz da agresif. Oh neyse.

Boktan bir gündü.

Bunu hak ettim.

Gözlerini kısarak bana bakıyor, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuş. "Neyi göstereyim?" Karnını işaret ediyorum. "*Onu.*"

Yanakları pembeleşiyor, gözleri neredeyse terk edilmiş olan otoparkta geziniyor. İçini çekerek büyük beden gömleğinin eteklerine uzanıyor ve onu yukarı çekiyor. "Mutlu musun?" diye mırıldanıyor ve gömleği tekrar aşağı çekiyor.

Ya da deniyor.

Bileğini yakalamak için öne doğru sıçrıyorum, gömleği karnının kabarıklığı üzerinden geri çekiyorum. Yarısı pantolonu tarafından gizlenmişti ve parmaklarımı bel bandına sokup aşağı çekmek için iki kez düşünmedim.

Göbeğini ortaya çıkardığımda duraklıyorum.

Sikeyim.

"Büyüme şeklini saklıyorsun," diyorum, bu düşünceyle yükselen öfkemi gizlemek istemeyerek. "Bu bir sorun. Bunu görmeye hakkımız var. Hissetmeye." Hiç düşünmeden avuçlarımı karnına bastırıyorum, geniş ellerimle karnını cüceleştiriyorum. "Erken dönmelisin."

"Ne?" Yeşil gözleri panik içinde parlayarak geri çekilmeye çalışıyor. "Mesele bu değil."

"Sadece birkaç hafta," diyorum onu geri çekerken, ama bu zayıf bir argüman. Bunun mümkün olmadığını zaten biliyorum. "Bu... sıcak," diyorum karnından bahsederken, alnım karışıyor. "Bu kadar sıcak mı olması gerekiyor?"

Alaycı bir sesle, "Vücut ısım var," diyor.

Oh.

Doğru.

Teninde, taytının bel bandının iz bıraktığı uzun kırışıklıklar var ve keşke onları düzeltebilseydim. Parmak uçlarım onların üzerinde kayıyor ve karnının tepki olarak seğirmesini izliyorum.

Yara izi gibi görünüyorlar.

Boğazımı temizleyerek onu serbest bırakıyorum ve kapısını açmak için arkama uzanıyorum. "Her şeyi ıslatmamaya çalış," diye mırıldanıyorum o şemsiyeyi kapatıp tertemiz döşemenin üzerine koyarken.

"Ben mi?" diye homurdanıyor, pantolonunu tekrar düzeltiyor. "Sıvılarını kontrol edemeyen ben değilim."

"Evet, şey," diye telaşla arabayı çalıştırdım, silecekler camı yumuşak bir şekilde sıyırıyordu, "Onları içeri sokmam için bana yalvarırken senden çok fazla şikayet duymuyorum."

Kaşlarını çatıyor, ama eminim şu anda amını kontrol etseydim, içine girmem için can atıyor olurdu.

Hayır. Tanrım, onun amını düşünmeyi bırak.

Ama o yanımda otururken, kokusu yağmurdan olgunlaşmış ve çiğken bu imkansız. İki haftadır saraydan uzakta ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu sabah onun yatağında uyandığımı hatırladıkça ellerim direksiyonda sıkılaşıyor - tıpkı geçen hafta olduğu gibi - Lex banyo kapısının hemen ötesinde duş alırkenicker beni lanet bir ahtapot gibi kavrıyordu. Bu da başka bir değişiklik. Artık onun odası gibi hissetmiyorum. O içinde değilken nasıl olabilir ki?

Wicker'ın yeni çarşafları onun gibi kokmuyor

bile. Ve bu beni kızdırıyor.

Kendimi yanımdaki kıza değil yola odaklanmaya zorluyorum, bu angarya işi kutusundan işaretlemeye hazırım.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor aniden. Saçları nemli ve kıvırcık, nemli Mayıs sıcağı nemli bir nefes gibi Forsyth'e doğru yuvarlanıyor ve tırnaklarına bakıyor, bir kütikülü karıştırıyor. "İstemiyorsun. Ben de istemiyorum. Beni kampüse geri götürmelisin."

Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Yüz ifadesinden işe yarar bir şey çıkmayınca, bugün oyun oynamayacak kadar sabırsız bir şekilde sözümü kesiyorum: "Oluk farelerine geri dönmek için yanıp tutuştuğun için mi, yoksa kaplıcaya gitmekten korktuğun için mi? Çünkü sizi temin ederim, spa'da size bahçe tipi bir şımartmadan başka bir şey olmayacak."

Prensesimin tüylerini yolmak ve parlatmak için tüm yükümlülüklerimden uzaklaşmak biraz komik. Danner ya da hizmetçisi onu götürebilirdi ama o burada olmamı istedi. Özellikle. Ve şimdi burada onun yanındayım, varlığımın özünde bir şeyler gevşemeye başlıyor. Rahatlamaya. Sakinleşiyor.

Günlerdir onu ilk kez yüz yüze görüyorum.

Bir zamanlar onu monitörlerde görmek göğsümdeki huzursuz fırtınayı dindirirdi ama artık yeterli gelmiyor.

Ona dokunmam lazım.

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarını sabitliyorum. "Buradayız."

Arabayı Gilded Rose'un önünde yavaşça durdurdum. Alabildiğimiz tek özel randevu onun West End'de geçirdiği zamandı. O zamanlar büyük bir mesele gibi görünmüyordu ama bu Effie'nin hayatını riske atmadan önceydi.

Avuçları karnının üzerinde düzleşiyor, yeşil gözleri otoparkı tarıyor. "Gitmeyeceğine söz veriyor musun?"

Bu yüzden korkuyor. İstemeyerek de olsa söz veriyorum, "Seni orada yalnız bırakmayacağım."

"Sadece..." Dudağını çiğniyor, gözleri gergin. "Kızlar tüm bu olanlar yüzünden hâlâ çok kızgın."

"Özellikle bir şey yaptılar mı?" Gerekirse bazı titiz sürtüklerin üzerine gitmeye hazır bir şekilde soruyorum.

Ama o başını sallıyor. "Hayır. Sadece şirret kız şeyleri. Onlar profesyonel. Öfkelerinin yersiz olduğunu biliyorum. Erkek arkadaşlarını tam bir ahmak olmaya zorlamadım, ama işler o kadar gergin ki buraya geri döndüğümü öğrenirlerse misilleme yapmanın bir yolunu arayabilirler." Bana bakıyor, bakışlarımı tutuyor. "Ve işler yeterince zor, biliyor musun?"

O an ona bakmak tüm hafta boyunca yaptığım en zor şey olabilir çünkü gözlerindeki o bakışı biliyorum. Yorgun ama ısrarcı, zayıf ama sert, yenilmiş ama kararlı. İşte sizi böyle ele geçiriyor. Önce zorunluluklar, sonra düşmanlar, her taraftan insanlar. Bir gün, kardeşlerim ve ben gelecekle ilgilenmeyi bıraktık çünkü kapasitemiz yoktu. Tüm enerjimiz haftayı, günü, saati atlatmak için harcanırken olmazdı.

Şimdi her zamankinden daha fazla, bir Ashby'nin gözlerine sahip.

"Rosi, Adeline'in onların yaptıklarını gördüğünde ne kadar korktuğunu biliyor musun? Hem de kendi işinde, hem de herhangi bir müşteriye değil, hüküm süren Prenses'e?" Randevuyu almaya geldiğimde neredeyse ayaklarına kapanmasına bakarak başımı sallıyorum. "Ben burada olmasaydım bile, o kadının saçının teline zarar gelmesine izin vermeyeceğine dair sana söz verebilirim."

Derin bir nefes alıyor, kirpikleri titriyor. "Biliyorum. Sadece paranoyaklaşıyorum."

"Evet," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakarak, "bu şehrin insanlara bunu yapmanın bir yolu var."

Dışarıdaki yağmur çiselemeye başladı, bu yüzden spaya girerken şemsiyeye gerek kalmadı. Adeline bizi kapıda karşılıyor ve hemen Verity'ye yaltaklanıyor.

"Aman Tanrım, daha da parlıyorsunuz Bayan Sinclaire!" Bana bakıp gülümsüyor ve gevşek elimi sıkıca tutuyor. "Bay Ashby, sizi tekrar görmek çok güzel." Başını öne eğdi. "Spa'nın içinde silah bulundurma yasağı olduğunu hatırlatmak isterim."

"Neden taşıdığımı düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Sabıkam olduğu için mi?"

"Çünkü sen bir Kraliyet mensubusun, tabii ki," diyor hafifçe ve kapının yanındaki kilitli kutuyu işaret ediyor. "Orada güvende olmalı." Adeline'de beni tedirgin eden bir enerji var. Çok tatlı ve memnun etmeye hevesli görünüyor ama her isteğine karşı çıkılmıyor. Bir yanım olay çıkarırsam ne yapacağını merak ediyor.

Büyük bir parçam gerçekten istemiyor.

Sinirlenmiş ama yine de garip bir şekilde korkmuş bir halde belime soktuğum silahı çıkarıyorum ve ardından sustalıyı cebimden çıkarıp ikisini de içine yerleştiriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ve odağını Verity'ye çeviriyor. Yıpranmış saçlarına endişeyle bakması gözümden kaçmıyor. "Tesisimizde bir Prensese böyle davranılmasına izin verdiğim için yeterince iyi bir özür dileyemem. Seni yalnız bırakmakla hata ettim. Umarım bugün bunu telafi edebiliriz."

"Sadece unutmak istiyorum," diyor Rosi, kadına hak ettiğinden emin olmadığım bir gülümsemeyle. "Ve bu kırık uçlara dikkat et."

"Kendinizi öğleden sonra şımartılmaya hazırlayın." Adeline, Verity'ye evin arka tarafına doğru gitmesini işaret ediyor. Ama ben bir adım öne çıktığımda kadın duraksıyor ve beni engelliyor. "Prens Ashby, bu birkaç saat sürer. Hazır olduğunda sizi arayabilirim."

Verity'ye bakıyorum, çenem geriliyor. "Onu bırakmayacağım."

Adeline'in ifadesi hiç değişmiyor ve sırıtışı hiç kaybolmuyor. "Prensesinize olan bağlılığınızı seviyorum," diyor, "ancak katı bir 'fuayenin dışında erkek yok' politikamız var. East End kadınlarını Forsyth'in en güzel kreasyonları haline getiren şey kapalı kapılar ardında kalıyor."

Alay ettim. "Bana biraz cinsiyetçi geliyor, Addie."

Bu bir tepki alır: en ufak bir kaş kaldırma. Ve sadece Adeline'den değil. Kulak misafiri olan her kadın durup bana inanmayan bir bakış fırlatıyor gibi geliyor - en başta da Verity'nin kendisi.

İğne atsan yere düşmez.

Ellerimi ceplerime sokarken omuzlarım içe doğru dönüyor. "Yeterince adil," diye itiraf ediyorum, ayaklarımı sürüyerek. "Ama hoşuna gitmeyen tek bir saç teliyle buraya geri dönerse, sonuçtan memnun olmayacaksın."

Adeline bunu elinin tersiyle iter. "İkinizi de temin ederim ki Prenses'e son derece özenli davranılacak. Onu memnun etmek için hazır bir ekibim var."

Verity'ye bakıyorum. "Yalnız dönmek senin için sorun olur mu?" Dudakları küçük bir sırıtışa dönüşüyor. "Evet, sorun yok."

Adeline onu yasak kapıdan geçirirken ben de ön salonda bir koltuğa çöküyor ve ne zaman bir personel yanımdan geçse içimde oluşan rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Odaklanmak için sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Saat beşte Calc için bir ödevim var, bu da bana farklı bir rahatsızlık yaşamak için bir saat veriyor. Üç aydır özel ders alıyorum ve müfredata daha yeni yetişebildim, bu da demek oluyor ki eğer bir umudum varsa-

Hayır.

Belge ekrandan bana bakıyor, son tarih Salı günü saat beşi gösteriyor.

Sabah beşte.

Amına koyduğumun orospu çocuğu, kim sabahın beşinde bir gazetenin son teslim tarihini belirler ki? Önce bilet. Şimdi de bu.

Babam kıçımı çarmıha gerecek.

Profesörüme uzatma için yalvaran bir mektup gönderdim. Oğlu birkaç yıl önce PNZ'deydi. Eminim bu onun gözüne biraz girebilir. Sekmeyi kapatıp canlı yayınları açıyorum ve boşta gezen bir kıpır kıpır gibi akılsızca tıklıyorum. Sarayın dış cephesi, sonra ana odalar, Verity'nin odasından başka bir yerde olmayı reddeden Effie'yi kontrol ediyorum, büyük penceresinden dışarı bakıyor. Memnun görünüyor, ben de Lex'in yatak odasına geçiyorum, Wicker şu anda uzanmış, dergilerimden birini karıştırıyor.

Ona bir mesaj attım.

Eğer Bayan Temmuz 1973'e sperm bulaştırırsan, kıçını tekmelerim.

Telefonunu çıkarırken ekrandan izliyorum, gözleri mesajı tarıyor. Sonra kafasını kaldırıp kameraya bakıyor ve beni tersliyor.

Jackass.

Odanın diğer ucunda Lex bilgisayarın başına eğilmiş, konuşmamızı kaçırıyordu. Wicker ve ben, babam ofisini terk etmemizi söylediğinde bir ceza geleceğini düşündük, ama Lex dışarı çıktığında, babamın ona üzerinde çalışması için bir proje verdiğini söyledi. Daha iyi görebilmek için yakınlaştırdım ama sadece sütunlar ve sayılar vardı. Bilimsel bir şey sanırım.

Evde her şey yolunda görünüyor, ben de babamın diğer mal varlığına doğru ilerliyorum. Öğleden sonra olduğu için Beyefendiler Odası'nda pek bir şey olmuyor. Birkaç müşteri sahnedeki bir dansçıyı izliyor, sonra da dört kişi kâğıt oynuyor. Özel odaya dönelim,

Kızlardan birini görüyorum, Lexi, kucak dansının ortasında. Hareket ettiğinde, Tommy Wright'ın aptal şehvet dolu yüzüne bakıyorum. Sanırım Heather'la araları hâlâ kötü.

Bara doğru ilerlerken, barmen Monroe'yu ve zamanın başlangıcından beri orada olan eski tabure işgalcilerini seçebiliyorum. Bu yaşlılar artık topal erişтelerini bile kaldıramayan alkolik seks bağımlıları, ama yine de size sahnede çalışmış her kızın tam ölçülerini söyleyebilirler, çünkü her zaman oradalar - yağmur, parıltı veya Armageddon.

İşte o zaman yayının bulanık olduğunu fark ettim. Başka bir açı deniyorum, yine aynı.

Kahretsin.

Başka bir fare istilası olmasa iyi olur.

Asıl sorun şu ki, babam öğrenip aklını kaçırmadan önce bunu halletmem gerekiyor. Park cezası bir şey. Calc'ın son teslim tarihini kaçırmak başka. Ama işimden kaytarmak onu çıldırtmanın en kesin yolu.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp çantama tıkıştırıyorum. Adeline bunun ne kadar süreceğini söylemişti? Bitmeden çıkıp dönebilir miyim?

Hayır, diye karar verdim, bacaklarım gergin bir şekilde titriyordu. Söz verdim ve şu anda aramız iyi olmayabilir ama sözümden dönmeyeceğim.

Ayrıca, sadece kadınların girebildiği bir yere güvenebileceğimden emin değilim.

Salonun etrafında dönüp duvarlardaki fotoğraflara bakıyorum ve ilk kez bunların sadece dekorasyon değil, gerçek fotoğraflar olduğunu fark ediyorum.

"Bay Ashby, sizin için bir şey getirebilir miyim? İçecek bir şey? Kombucha'm var." Adeline sanki hiç gitmemiş gibi aniden ortaya çıktı. Gözleri takdirle vücudumu tarıyor. "Senin gibi güçlü bir hokey oyuncusunun performansını en üst düzeyde tutmak için muhtemelen çok fazla kaloriye ihtiyacı vardır. İstersen senin için bir protein karışımı hazırlamaktan mutluluk duyarım."

"Ben iyiyim, sadece," diye duruyorum, etkileyici fotoğraf duvarına bakıyorum.

Kızlar, kızlar ve daha fazla kız. "Bunların hepsi East End'den mi?"

Adeline bakışlarımı takip ediyor, gülümsüyor. "Evet, Prenseslerin ve saraylarının tarihini tutuyorum. Ailemdeki kadınlar onlarca yıldır bunu yapıyor."

Fotoğraflara bir mıknatıs gibi çekiliyorum. Bazıları siyah beyaz, diğerleri renkli ama donuk, günümüz işlemlerinin canlılığından yoksun. Antika bir dolabın üzerinde, her biri aynı şekilde çerçevelenmiş bir dizi fotoğrafa ulaşıyorum,

Her kadın aynı pozisyondaydı ve ben bunu taç giyme töreni olarak tanıdım. Bu prenseslerin hepsi gebe kaldı.

"Çok kapsamlı." İtiraf etmeliyim ki biraz sinirlendim. Bu, saray arşivlerinde olması gereken türden bir koleksiyon ama elimizdeki bilgiler ağırlıklı olarak Prenslere dayanıyor, Prenseslere değil. Baktıkça sergide bir tuhaflık olduğunu daha iyi anlıyorum. Çerçevelerin altındaki duvar kağıdında renksiz bir alan var. Sanki bir noktada yer değiştirmişler ya da belki bir fotoğraf çıkarılmış. "Görüyorum ki Piper'ın fotoğrafını kaldırmışsın." Son kareye dokunuyorum. Prenses Carolyn'i tanıyorum; Autumn'dan önceki kız, kendi zaman çizelgesinde gebe kalan son kişiydi. "Peki Verity nerede?"

"Bunlar sadece sağlıklı *Kraliyet* bebeklerine hamile kalan ve onları dünyaya getiren kadınlar." Bilerek gülümsüyor. *Evet, Piper aldatan bir fahişeydi. Hepimiz biliyoruz, Adeline*. "Prensesinizin birkaç ay içinde duvarda olacağına eminim." Gözlerinde bir şey titreşiyor, bakışları azgın bir ev kadını olmaktan çıkıp meraklı bir hal alıyor. "Biliyor musun, bunları sorman çok ilginç. Ben de senin gözlerini düşünüyordum..."

"Peki ya onlar?" Yeterince zaman kaybettiğimi fark ederek soruyorum. Kulübe gidebilmek için Verity'ye hızlanmasını söylemem gerekiyor.

Ama sonra Adeline, "Gözlerin çok tanıdık geliyor." dedi.

Evlat edinilmekle ilgili bir şey var. Ailenizden kimseye benzememek, saç ya da göz rengini, aynı burun köprüsünü ya da kaşları paylaşmamak. Bu bir yapbozun milyonlarca parçasıdır ve hiçbiri birbirine uymaz.

Bu yüzden Adeline'ın benimle ilgili herhangi bir şeyin tanıdık geldiğini söylediğini duyduğumda, göğsümün derinliklerinde bilinmeyen bir şeyi tetikliyor. Bu şekilde hissettiğim diğer tek an Bruce'la zindanda olduğumuz zamandı.

Öz ailem hakkında yalvarıp yakarırken, elinde dağlama demiriyle başında dikiliyordum. Babasının, babamın bir Dük olduğunu söylediğini duyduğunu söyleyerek övünüyordu ki bu yeterince şok ediciydi, ama geceleri beni rahatsız eden gerisiydi. *"Dostum, bilmiyorum! Sadece büyük bir skandal olduğunu duydum. Tahmin etmem gerekirse, önemli biri olduğunu söyleyebilirim." Gözleri benimkilere kaydı. "Kraliyetten biri."*

Sesimi eşit tutmaya dikkat ederek yutkunuyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor, artık kendinden daha emin, ama alnında bir çizgi beliriyor. "Bir şey söylememem gerektiğini biliyorum. Bu bana düşmez." Sanırım orada bitirecek. Bu düşüncenin içimde yarattığı panik dalgası hoşuma gitmiyor. Neyse ki,

kendini küçümseyen bir kıkırdama çıkarıyor. "Ama bilmek için can atıyordum ve aramızda kim bir gizemi çözmeye karşı koyabilir ki?"

Koridora dönüyor ve takip etmem için eliyle işaret ediyor. Temkinli bir şekilde, beni koridordaki kapalı bir kapıya götürmesine izin veriyorum. Bana komplocu bir sırıtış atarak kapıyı açıyor ve hayatımda gördüğüm en iğrenç ofis ortaya çıkıyor. Duvarlar sıcak pembe, mobilyalar ise her tarafta büyük kitap rafları ve dolaplar da dahil olmak üzere göz kamaştırıcı bir beyaz. Bir tanesine doğru ilerliyor ve başparmağını bir güvenlik pedine bastırıyor. Işık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kilit açılarak devasa bir dosyalama sistemi ortaya çıkıyor. Kısa bir an için, Adeline'in sarı saçlarına ve ela gözlerine rağmen, gerçekten akraba olup olmadığımızı merak ediyorum, çünkü bu kadın benim kalbimin peşinde.

"Bir sunduğumuz tarih var," diyor uzun pembe tırnakları dosya klasörlerini hassasiyet ve hızla karıştırırken, "bir de sansürlediğimiz tarih. Düşükler ve ölü doğumlar, sadakatsizlik ve kazalar, asla gebe kalamayan ve ortadan kaldırılan Prensesler, bilirsiniz."

Benim var.

"Yani sansürlenmiş tarihi burada mı tutuyorsunuz?"

"İstiyorum." Duraksıyor ve ağzını isteksizce eğerek bana dönüyor. "Bunu zaten biliyor olabilirsin ama ben bir zamanlar Prenses'tim."

Başım şaşkınlıkla geri döndü. "Öyle miydin?"

Bilmediğim için hayal kırıklığına mı uğradı yoksa rahatladı mı bilemiyorum. Sonunda, Prensesler kuşak dedikodularının dışında kalır. Yirmi yıl sonra Piper'ı da kimse hatırlamayacak. "Gebe kaldım ama kısmet değilmiş," diyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Onuncu haftamda bebeğimi kaybettim."

Bunu düşündükçe kabaca aptallaşıyorum. Sahip olduğumuz her şeyi Verity'nin oğlumuzu kaybetmesi için harcama düşüncesi.

Panik boğazımda düğümleniyor.

"Özür dilerim." Kelimeler zayıf ve bencilce çünkü Adeline'ı ya da Prenslerini düşünmüyorum bile. *Bizi* düşünüyorum. Verity'yi nasıl kilitleyebileceğimi, günün her saniyesinde onu nasıl izleyebileceğimi, ona bakan herkesi nasıl öldürebileceğimi düşünüyorum ve o zaman bile bebeği güvende tutmaya yetmeme ihtimali var.

"Teşekkür ederim. Uzun zaman önceydi," diyor ve dosyalara geri dönüyor. Ben bu lanet olası korku döngüsünde kaybolmuşken Adeline, "İşte burada!" diye haykırıyor. Bir fotoğraf çıkarıyor -bir portre- ve Effie'nin kanatlarının özel dokusunu bildiğim gibi ortamı da tanıyorum. Bu sarayın tören fotoğrafı.

oda ve tıpkı diğerleri gibi, arka plan maskeli balo gecesi olduğunu gösteriyor. Beyaz elbise, smokinler, mumlar ve güller; hepsi orada. Ancak bu fotoğraf yakından çekilmiş, kadının yüzü net ve berrak.

Siyah tenli, teni benimkinden daha koyu, geniş bir gülümsemesi var ve her bir keskin elmacık kemiğinin üzerinde sıcak bir umber allık ortaya çıkıyor. Dolgun, yuvarlak dudakları biraz eğik, yüz ifadesi sevinç ve alaycılığın bir karışımı. Saçları gevşemiş ama büyük, hacimli siyah bukleler halinde toplanmış. Her iki kulağına da birer inci takmış, flaşa karşı parlayan koyu renk gözleriyle doğrudan kameraya bakıyor.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde, Adeline fotoğrafı yüzüme tutarken donup kalıyorum. "Sadece gözler değil," diyor, ses tonu baş döndürücü. "Kemik yapısı da öyle. Dudakların hafifçe aşağı doğru dönüyor, gördün mü? Sence de öyle değil mi?"

Fotoğrafı ondan kaptım. "Bu kim?"

"Dikkatli ol," diyor, telaşlı görünerek. "Elimdeki tek fotoğrafı bu."

"*Kim* o?" Tekrar ediyorum.

"Keşke bilseydim." Dosyalarına bakıyor. "Bazen onların izini sürmek kolaydır. Hâlâ işin içinde olan ya da itibarlarını kurtaracak kadar güçlü bir aileleri vardır. East End'de ensest ilişki oldukça yaygındır, öyle ki herkes bu işe bulaşmış kişileri tanır ya da onlarla akrabadır." Elimdeki fotoğrafın kenarına dokunuyor. "Ama bazen bir gizemimiz oluyor. Bu kadın, belli ki akraba olduğunuz biri, bir gizem. Onun hakkında hiçbir bilgimiz yok. Sizin bilebileceğinizi umuyordum." Yüz ifadesi de tıpkı sesi gibi dikkatli bir hal alıyor. "Biyolojik aileniz hakkında herhangi bir bilginiz var mı?"

Başımı sallayarak fotoğrafı dikkatle inceliyor, *onun o olduğuna dair en* ufak bir işaret arıyorum. "Bir prensesi nasıl silersin?" Bakışlarımı ayıramadan soruyorum.

Adeline zayıf bir kahkaha atar. "Kral Ashby'yi benden daha iyi tanıyorsun.

Sanırım bu onun emriyle olacak."

"Ya da belki de bulunmak istemedi," diye öneriyorum, daha önce yaşadığım o dehşet duygusu beni ele geçiriyor. "Belki de çekip gitti. Görevini terk etti."

Beni terk etti.

"Bu mümkün," diyor Adeline, "ama burada hiçbir şeyin o kadar kolay olmadığını biliyorsun.

Özellikle de kadınlar için. Kimse babandan uzaklaşamaz."

Sonra kaçtı. Eşyalarını topladı, beni çocuk yurduna bıraktı ve bir daha arkasına bakmadı. Belki de Bruce haklıydı. Bir Dük'le yattı, beni terk etti ve kaçtı, ikisi de evlerine ihanet ettiler.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum, fotoğrafı masasının üzerine koyuyorum ve bir fotoğraf çekiyorum. Birkaç dokunuşla, kimsenin, babamın ya da kardeşlerimin bile erişemeyeceği şifreli bir e-postaya gönderdim.

"Sende kalmasını istiyor musun?" Adeline beni dikkatle izleyerek soruyor.

Başımı sallıyorum. Adeline bu fotoğrafı yıllardır saklıyor. Eğer babamın onu silmekle gerçekten bir ilgisi varsa, onu saraya geri götürmeyeceğim. "Bu etkileyici bir koleksiyon. Hiçbir şeyi kaldırmak istemem. Güvende tutun." Kapıya doğru bir adım atıp duraklıyorum. "Ve yeni bir şey öğrenirsen bana haber ver."

"Yapacağım." Kolumu sıkmak için uzandı, gözleri sempati doluydu. "Bunu görmek seni üzdüyse çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye teminat veriyorum.

Adeline bunun yalan olduğunu biliyor. Neyse ki sadece başını sallıyor. "Gidip Prensesinize bakayım."

Verity dışarı çıktığında hâlâ telefonumdaki fotoğrafa bakıyordum. Bu o olabilir mi? Annem olabilir mi? Ya da belki Bruce saçmalıyordu, boktan West End dedikodularını karıştırıyordu ve bu başka biri. Bir teyze mi? Bir kuzen? Hatta bir kız kardeş. Geçmişin hakkında hiçbir şey bilmediğinde böyle olur işte. Çekecek bir ip yok, bağlayacak bir nokta yok.

"Peki," diye soruyor Adeline, "fiyaskoyu telafi ettik mi?"

Gözlerimi ekrandan ayırıyorum ve kalbim lanet olası bir filmin içindeymişim gibi çarpıyor. Başını eğişinden dudaklarına değen gergin gülümsemesine kadar her şey birden ağır çekime giriyor. Verity'nin hayalimdeki kız olduğunu inkar edemem. O uygulamada resmi çıktığı anda anlamıştım, ateş gibi saçları ve buz gibi teni. O zamanlar çok tatlıydı. Masum ve saf. Ama şimdi, o kızıl saçları parlak ve omuzlarına dökülmüşken...

Sikeyim. O bir nakavt.

Aklımın başka şeylerde olması çok kötü.

"İyi iş," diyorum sırt çantamı alıp omzuma atarken. "Burada işimiz bitti mi?"

Adeline'in alnı kırışır. "Sanırım öyle."

Verity'nin gülümsemesi düşer ama hemen toparlanır. "Teşekkür ederim Adeline," diyor ona dönerek. "Gerçekten minnettarım."

"Sizin için her şeyi yaparım, Prenses."

Vedalaşıyorlar ve ben Adeline'a öyle saçma bir bahşiş veriyorum ki o bile iki kere düşünüyor.

Verity ve ben arabaya doğru giderken ikimiz de sessiziz, onun ayak sesleri arkamda sürükleniyor. İçimde küçük bir parça Adeline'dan öğrendiklerimi *ona* -herkese- anlatmak için yanıp tutuşuyor. Bunca zaman sonra annemin kim olabileceğine dair bir şeyler öğrendim ve onun East End'e ihanet eden biri olduğu ortaya çıktı.

Benim için.

Ama göğsümdeki bu his çok çiğ, çok açıkta ve bunu kimseyle paylaşmaya hazır değilim. Daha da kötüsü, zihnimin arkasında, düzensiz paniğin ve mide çalkalayıcı umutsuzluğun altında gömülü olan bu küçük düşünce, en azından ona dönmem için bana bağırıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp ona hayatımda gördüğüm en muhteşem şey olduğunu söylemek için. İlgisizliğimle paramparça ettiğim o utangaç sırıtışı geri getirmek için.

Ama kendimi durduramıyorum, ayaklarım bir adımı diğerinin önüne itiyor. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. Gerçeği öğrenene kadar nefes bile alamıyorum.

~

Hiç vakit kaybetmeden Verity'yi kampüse geri bırakıyorum ve arabadan inmeden önce bana gönderdiği endişeli bakışları görmezden geliyorum.

Hızla uzaklaşırken dikiz aynasından ona bakmamak işkence gibi.

Gentlemen's Chamber'ın yarısı bile dolu değil. Henüz erken ama iş çıkışı kalabalığı yakında içeri dolmaya başlayacak. Ben daha merdivenlere ulaşmadan fedai kapıyı açıyor ve başıyla beni içeri buyur ediyor. Yarı çıplak kadınlar, arka tarafa doğru ilerlerken onlara gösterdiğim ilgiden dolayı duvar kâğıdı da olabilirler.

Tıpkı fedai gibi Monroe da ben daha bara varmadan bana bir shot viski dolduruyor. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Mekanik bir şekilde geri atıyorum ve köşedeki kameraya bakıyorum. "Daha fazla sinyal paraziti."

Monroe omuz silkiyor, bir bardağı kuruluyor. "Muhtemelen bu kablolar. Benden daha eski. Belki de-hey, whoa!" Ben yukarı tırmanırken bana doğru hamle yaptı.

Bar, kameranın kol mesafesine gelene kadar boylu boyunca ilerliyor. "Siz küçük şımarık pislikler merdivenleri kullanamayacak kadar iyi misiniz şimdi?" diye tersliyor. "Bu tam olarak kurallara uygun değil."

Onu görmezden gelerek ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, kamerayı kaptım ve tavandan kopardım.

Monroe bana ters ters baktı. "Tornavidalar için de çok iyisin, ha?"

Yere atlayıp cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Fazla zamanım yok," diyorum ona, çılgınca fotoğrafı çekerken. Barın bu köşesini gören tek kamera bu, ama ne kadar uzun süre çevrimdışı kalırsa, babamın bunu öğrenme ihtimali o kadar yüksek. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Telefonu ona çevirdiğimde Monroe gözlerini kısarak görüntüye odaklanıyor. Muhtemelen ben doğmadan önce de burada çalışıyordu. Bu bir risk. Babam onlarca yılını ekiplerini ayıklamakla geçirdi. Danner gibi Monroe'nun da sadakati sadece ve sadece bir adama. Eğer öyle olmasaydı, hala bu barı siliyor olmazdı.

Monroe omuz silkerek başka tarafa baktığında haklı olduğumu anlıyorum. "Onu hiç görmedim."

Bıyığı seğiriyor ama. Korkunç

bir şey.

"Kes saçmalamayı," diye tıslayarak gömleğini avuçluyorum. "Bana onun kim olduğunu söyleyemezsin, anladım. Beni tanıyorsun Monroe. Senden boynunu böyle tehlikeye atmanı istemezdim. Sadece bana bir *şey* ver. Bana bir yön göster, ben de bütün ayak işlerini kendim yapayım."

Soluk gözleri benimkilere bakıyor, Crane Motor Inn'den daha fazla kadın görmüş gözleri, sonra omzumun üzerinden fırlıyor. Gözümü kırparsam kaçırırım. "Üzgünüm evlat. Anlatacak bir şeyim yok."

Onu bırakarak arkama bakıyorum, buruşuk bir cin gibi burbon bardağının üzerine kıvrılmış eski taburelerden birini görüyorum. "Teşekkürler," diyorum Monroe'ya, başımı sallayarak. "Bu kamerayı senin için tamir ettireceğim."

"Bunu sen yapıyorsun," diye mırıldanarak bardan aşağıya kinle su püskürtür.

Gecekondulunun gerçek adını bilmiyorum. Kadınlarını içkisini sevdiği gibi sevdiğini biliyorum, kahverengi ve ateşli, ama hatırlayabildiğim kadarıyla o sadece Ole Boy'du. Kulübe asla en iyi takım elbisesinden daha azıyla gelmez, ütülenmiş, kolalanmış ve kolonyayla ıslatılmış. Ayıkken gürültülüdür, ayık değilken daha gürültülüdür.

Neyse ki onu yeni arabama bindirmek kolay oldu.

"Lanet olsun, evlat." Islığı yarı bozuk, adam öğleden sonra saat dörtte içkinin dibine vurmuş bile. İçki fabrikası gibi kokuyor. "Bu şeyde çok fazla trim mi yapıyorsun?"

"Elbette," diyorum, gözlerim doluyor. "Ama sana bir sorum var."

Ole Boy, ona telefonumun ekranını gösterdiğimde gözlerini Monroe'dan daha fazla kısıyor. "Kim o?"

Midem bulanıyor, "Bana söyleyebileceğinizi umuyordum. Onu yirmi yıl kadar önce görmüş olma ihtimaliniz var mı?" Süt gibi gözlerinin fotoğrafı incelemesini izleyerek, "Bir Prenses, belki?" diye soruyorum.

Sarhoşluğun verdiği sersemliğin bir kısmının korkuya dönüştüğünü anlayabiliyorum. Telefonu iterek, "Bunun hakkında konuşmamam gerektiğini düşünüyorum, evlat." diyor.

"Neden olmasın?" Telefonu yaklaştırarak soruyorum. "Kim o?"

Ole Boy'un yutkunduğunda dalgalanan çeneleri var. "Üzücü bir şey bu. Günlerce sakız, ama üzücü, üzücü bir şey."

Sinirlenerek, "Bana bir isim ver. Bir *isme* ihtiyacım var."

Buğulu gözleri benimkilere takılıyor ve ağır ağır kırpışıyor. "Sen de hüzünlü bir şeysin, değil mi evlat?" Telefonu yaklaştırıyorum ve iç çekerek bakışlarını fotoğrafa çeviriyor. "Adı Odette'ti," diyor. "Odette Delisle."



İlçe idari ofislerinin çoğu Kuzey Yakası'nda bulunuyor, bu da Lavinia Lucia babasını paramparça etmeden önce bir sorun olabilirdi. Ne yazık ki, Doğu'nun kıç ucundan Kuzey'in dirseğine gitmek kırk dakika sürüyor ve kapanmadan önce bana ancak yirmi dakika bırakıyor.

Gelişigüzel park ediyorum, yağmurun altında merdivenlerden yukarı fırlıyorum ve kapüşonumu kaldırarak cam kapılardan geçiyorum.

Beni başka bir lobiye yönlendiren resepsiyon görevlisine "Hayati kayıtlar," diyorum.

Biraz daha bekle. *Harika*.

Bu çok saçma, gerçekten. On beş yaşımdan beri her hafta burayı hackliyorum ve siber güvenliklerinin İsviçre peynirinden daha fazla açığı olduğunu çok iyi biliyorum. Ama onu babamın evinin yakınlarında bir yerde arama düşüncesi

ağ beni seğirtiyor. Şu anda bile güvenlik kameralarına bakıp beni görüp görmeyeceğini merak ediyorum.

Önümdeki kişinin -doğum belgesine ihtiyacı olan bir hödüğün- gelmesini beklerken ayağımı yere vurup ofluyorum ve bankonun arkasındaki adamın ona doğum kayıtlarının gizli olduğunu söylemesini açıkça dinliyorum. Sonra da erişim sağlamak için geçmesi gereken tüm çemberleri küçümseyerek açıklıyor.

Siktir et.

Kapıdan çıkıp koridora giriyorum ve lobide duruyorum.

Yangın alarmını kapattığımda tıkırdıyor, mekanik sesler koridorda zonklarken tuvalette kayboluyorum. Banyo kapısının hemen ötesinde, bina boşalmaya başlarken ayakkabı seslerini duyabiliyorum. Dışarı çıkmadan önce üç dakika kadar bekledim.

Arka kapıdan geçmek kolay, tenha bir bilgisayar bankası bulmak daha kolay ve zaten bildiğim on iki erişim kodundan birini yazmak en kolayı.

Odette Delisle, doğru yazıp yazmadığımı bilmeden yazıyorum. Yağmurdan ya da terden sırılsıklam olmuşum ve bilgisayar geciktikçe hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Sonra, girişlerin bir listesi uçar.

Eğer iki girişe liste

diyebilirseniz. Bir doğum kaydı

var.

Bir *ölüm* kaydı var.

Bundan sonra her şey otomatik. Daha sonra neden zahmet ettiğimi hatırlamayacak olsam da çıktısını alıyorum. Sanki bir makine parçası gibiyim, ben bu pratik, rutin hareketleri yaparken kayışlar dönüyor. Hedefin bilgilerini al. Tespit edilmekten kaçın. Erişim kodumu temizle. Arka taraftan çık. Bir bedenin yapması gerektiği gibi nefes al ve ver.

Arka sokağa doğru yürürken her şey bulanıklaşıyor, yağmur kaldırımı bıçak gibi dövüyor. Kapüşonuma hızlı küçük darbelerle vurduğunu duyuyorum, binanın önüne doğru ilerledikçe kumaş daha da ağırlaşıyor. Bir itfaiye aracı geldi. Siren yok. Sadece ışıklar. Aslında tam da arabamın olması gereken yerde duruyor.

Arabam, bir çekicinin arkasına bağlanmış ve caddenin yarısına kadar gelmiş durumda.

Beynimin bir köşesinde koşup onu yakalamam gerektiğini hissediyorum, ama bu düşünce aklıma gelir gelmez bir kenara atıyorum. Bu bir kanıt. Babam arayacak. Burada olduğumu bilecek.

En iyi ihtimalle cezalandırılırım.

En kötü ihtimalle, Lex onu alacak. Ben

de yürümeye başladım.

Başta nereye gittiğimi bilmiyorum. Ayaklarım beni güneye götürüyor çünkü yapılacak şey bu gibi görünüyor. Saray güneyde. Striptiz kulübü. Kampüs. Spa. Kardeşlerim. *O*.

O kadar uzun yürüyorum ki hava kararıyor, etrafımda sokak lambaları yanıyor. Yağmur ağırlığımın bir parçası haline geliyor, beni toprağa daha da yaklaştırıyor. Tanınabilir bir yere vardığımda, giysilerimden milyonlarca kilo su sızmış gibi hissediyorum ve ayaklarım uyuşuyor.

Hava soğuk.

Ancak kendimi eski lokantanın otoparkında bulduğumda göğsümde çılgınca dönen pusula bir yöne sabitleniyor. Görünmez bölge çizgisi üzerinde duraksamıyorum bile, sanki başka bir çatlakmış gibi üzerinden geçiyorum.

~

Royal Ink'in üstündeki LOFT'un tuhaf bir kokusu var.

Birkaç dakika etrafta dolaşıp kafamdaki ölçeği yeniden ayarlamaya çalışıyorum. Charlie'nin sokağın karşısındaki binaya yerleştirdiği kameralardan burası küçük görünüyor. Gerçekte ise büyük ve boş; bir kilim, bir kanepe, bir koltuk ve bir sehpa. Ivır zıvır ya da süs eşyası yok. Dizüstü bilgisayarı kanepenin kolunda yarı kapalı duruyor, şarj kablosu tehlikeli bir şekilde bir lambanın etrafına dolanmış, ancak bunun ve bir battaniyenin dışında, burada hiç kimsenin yaşamadığını düşünmek kolay olurdu.

Mutfağa geçmeden önce şarj kablosunu çözüyorum, temiz tezgâhı ve lavaboda duran tek bir kâseyi fark ediyorum.

Bir duvar ötede, duş kesilirken borular vınlıyor.

Ancak o zaman yatak odasına girmeme izin veriyorum, bakışlarım buruşuk yatağın üzerinden geçiyor. Çarşaflar pembe, bu da bana tuhaf geliyor. Kan gibi fışkıran pamuğa bir damla su damlatışımı izlerken uyuşuk bir şekilde duruyorum.

Arkamda, nefesi sessizliği bir ok gibi yarıyor.

"Buradaki güvenlik berbat," diyorum, sesim pürüzlü ve alışılmadık. "Üç dakika içinde içeri girdim." Ona bakmak için döndüğümde

Korku. Havluyu vücuduna tutuş şekli. Gözlerinin genişliği. Yanaklarının solgunluğu.

Benim olduğumu anladığında yüzüne sızan rahatlamayı beklemiyordum. "Pace?" diyor, omuzları düşüyor. "Tanrım, Lav'ın duvarlara makaleler asıp durduğu o yaşlı seri katil olduğunu sanmıştım." Rahatlama uzun sürmedi. Bana doğru hamle yapıyor ve omzuma bir yumruk indiriyor. "Burada ne halt ediyorsun? Eğer biri seni yakalarsa, kıyamet kopacak!" Her kelimesi yumruğunun bir başka darbesiyle noktalanıyor.

Kaşlarımı çatarak her birini gevşekçe alıyorum. "Saçını yıkamışsın." Hiçbir şey doğru gitmiyor.

Sıkı, sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve yumruğundaki suyu silkeliyor. "Neden bu kadar sırılsıklamsın?"

"Çünkü buraya yürüyerek geldim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "East End'den mi?" "Kuzey Yakası'ndan."

Kafası daha da karışmış görünüyor. "Ne? Neden? *Ne?*"

Yere yığıldığımda, göğsümün çöktüğünü hissederek ağır bir şekilde yatağa uzanıyorum. "Her şey çok boktan. Calc'ın son teslim tarihi. Park cezası. Silahımı Adeline'in kasasında unuttum." Ona bakıyorum, midem bulanıyor. "Spa'da ne kadar güzel göründüğünü söylemeyi unuttum." Dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Ayrıca arabam, telefonum ve cüzdanımla birlikte çekildi, hepsi de öğrenebilmem için-" Kelimeler yemek borumda bir yerde takılıp kalıyor. Onları dışarı itmek boğulmak gibi hissettiriyor. "Sanırım annemi ben öldürdüm."

Nefes almakta zorlandığım uzun bir bölüm var. Bu küçük, etkisiz yudumları içime çekiyorum ve gerçek şu ki, bu acıtıyor. Fiziksel olarak. Tam göğüs kafesimde. Bu da ne böyle? Hapishanedeki o ilk günlerden beri böyle hissetmemiştim, bir sonraki itiş kakışı ya da kavgayı bekliyordum, o kadar tetikteydim ki bu beni tüketiyordu. Şimdi, göğüs kafesime acımasızca vuran bir çuval tuğla gibi çarpıyor.

Sanırım ölebilirim.

"Pace, sakin ol." Sesi bir kelebeğin kanatları gibi inip kalkıyor. "Hey, bana bak. Bana bakabilir misin?"

Başımı sallıyorum, ellerimden kaldırmak istemiyorum.

"Tamam," diyor, yumuşak bir sesle.

Effie'nin Verity'nin sesine yaklaştığını duyuyorum. Nazik*, nazik.*

"Panik atak gibi bir şey geçiriyorsun. Sadece... burada." Kumaşın yumuşak bir şekilde kayması ve sonra başımın üzerinde bir şey. Havlu.

Verity

saçlarımdaki yağmuru sıkıyor. "Hadi şu ağır şeyleri üzerinden çıkaralım." Kapüşonumun fermuarını açıp kollarımdan sıyırdığında karşı koymuyorum. Suyla ıslanmış ayakkabılarıma bakıp nefes nefese kalıyorum ve kollarıma erişmesine izin veriyorum. Sırada tişörtüm var ve sonra fısıldıyor, "Arkana yaslan, tamam mı?" ve ben başka ne yapıyorum

Ne yapacaksın?

Kotumun düğmesini açıp kalçalarımın üzerinde gezdirirken nefes almakta zorlanarak arkama yaslanıyorum. Hepsi gittiğinde, ağırlığı beni aşağı çekmediğinde çok daha iyi hissediyorum. Pantolonumun yere düştüğünü görmekten çok duyuyorum, kumaşların ağır *tıkırtısı* önemli ölçüde çınlıyor.

Keşke benim derimi de alabilseydi.

Bu düşünce, *ten,* gözlerimi yukarı çekiyor ve beni kurulamak için kendi havlusunu kullandığını fark ediyorum. Bacaklarımın arasında duruyor, beni izlerken dudaklarını kıpırdatıyor, vücudu tamamen çıplak. Bakışlarım anında karnının kıvrımlarına takılıyor, o kadar küçük bir şey ki.

Sadece küçük bir

şişlik. Sadece...

Sadece bir elma.

Bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyorum, alnımı karnının küçük şişliğine bastırırken kalçalarını tutuyorum. Babam bir sürü saçmalık vaaz ediyor ama sanırım şimdi anlıyorum. Yaratmanın gücünü. Tıpkı Verity'nin parmaklarının saçlarımda dalgalanması gibi, yatıştırıcı bir merhem gibi içime işliyor, durgun ama sarsılmaz.

"Neden buraya geldin, Pace?" diye fısıldıyor.

"Çünkü ben berbat biriyim." Teni yumuşak. Çok yumuşak. Bazen ona dokunuyorum ve bunun yanlış olup olmadığını, beni ona çeken şeyi lekeleyip lekelemediğimi merak ediyorum. "Çünkü onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu," diye cevap veriyorum, Adeline'in daha önceki itirafını hatırlayarak.

Bebeği sadece on haftalıktı.

Çilekli.

Yukarı bakıyorum, bakışlarıyla buluşurken dudaklarımı karnının çıkıntısına değdiriyorum. Korkmuş görünüyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, ama aynı zamanda güzel de görünüyor. Ateşli, intikamcı bir melek gibi. Neredeyse geldiğime pişman oluyorum, tüm karanlığımla onun parlaklığını karartıyorum. Belki de bu yüzden, hayatımda ilk kez, acımasızca, acı verici, korkutucu bir şekilde dürüst olmaya karar veriyorum.

"Çünkü her şeyin doğru hissettirdiği tek zaman senin içinde olduğum zamandır."

Yanağımı okşarken eli sıcacık, yüz ifadesi çaresizlik içinde çöküyor. "Pace..."

Kalçalarını tutuyorum, yalvarmak istiyorum. "Beni gitmeye zorlama."

İç çekiyor, başparmağı gözümün altındaki hassas, yorgun noktayı okşuyor ve eminim ki zihninde bir karar verdiğini görüyorum, alnındaki çatlak yumuşuyor. "Yorganın altına gir. Donuyorsun."

Giderken onu da kendimle birlikte çekiyorum, çaresiz, muhtaç bir şey gibi vücudunun etrafında kıvrılıyorum. Vücudumun beşiğine karşı sıcak ve yumuşak, önemli olan her yönden bir tezat oluşturuyor ve ikimizi de hazırlamam birkaç dakika sürse de o direnmiyor.

Ben onu ıslatırken o da bana sokuluyor, soğuk dudaklarım boynunun sütununda geziniyor.

Sonunda içeri itip onu sıkıştırdığımda, tıpkı olacağını bildiğim gibi: sıcak, kaygan ve *doğru*.

18



Verity

Koku yüzünden, farkındayım.

West End'e dönüp Düklerin çatı katıyla yeniden tanıştığımdan beri, bu yatakta uyumanın neden bu kadar rahatsız edici olduğunu bulmaya çalışıyorum. Eskiden olduğu gibi rahatsız edici de değil. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi ayrı bir uyumsuzluk var. *Kötü* değil, sadece tam olarak doğru değil.

Ancak şimdi, Pace'in kokusu yastığımdayken, ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum.

Prenslerim, tüm kusurlarına rağmen, her zaman çok güzel kokarlar. Erkeksi ama temiz, baharatlı ama taze. Bir ay boyunca bu kokularla uyudum. Bu, çağrışımlar oluşturmak için yeterince uzun olmamalı, ama görünüşe göre öyleydi, çünkü Pace'in kokusunu sessiz bir nefesle içime çekiyorum ve neredeyse nerede olduğumu unutuyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

Pace kalçalarımın arasından kaba, sert bir ses çıkarıyor, dilini içime sokarken parmakları kalçalarımda çukurlar açıyor. Uykunun sisli puslu havasında tek düşünebildiğim, *vay be.*

Uyanmak için ne güzel bir yol.

Gözlerim sabah ışığına karşı çırpınarak açıldığında onu göremiyorum bile. Çarşafların altındaydı, şekli en az onun kadar belirgindi.

Bana dokunma şekli, açgözlü ve inatçı. Bunu asla kabul etmezdim ama son iki haftadır fena halde azmıştım, hamilelik hormonları libidoma karşı karanlık sihirlerini kullanıyorlardı.

Sıcak ve çok kalabalık hissederek çarşafları çıkarmak için mücadele ediyorum. Önce saçlarını görüyorum, parmaklarımı kıvrımlarına geçirirken dokusu kaba ama yumuşacık. Kolları her iki kalçamın altından geçiyor ve klitorisime giden sıcak yolu yalarken beni açık tutuyor. Kollarındaki dövmelere, kasları ve tendonlarıyla birlikte nasıl değiştiklerine kristal berraklığında bakıyorum.

Uykulu gözleri açılıp benimkilerle kilitlenmek için yükseldiğinde bir şimşek çakmış gibi oluyor.

Acaba döllerini içime mi akıtıyor?

Bu düşünce omurgamda bir titreşim yaratıyor, klitorisimin etrafında kaygan bir devreyi yalarken sırtım kamburlaşıyor. "Hızlan," diye sızlanıyorum, boğazım bir yutkunmayla tıkırdıyor. "Sakın durma."

Çıkardığı onaylayıcı ses, göğsümden bir inilti çıkaran alçak, derin bir titreşim. Uyku ile uyanıklık arasındaki o ince bariyerde içimdeki sızıyı kovalamak çok kolay. Pace amımı düpedüz zevkle yiyor, sanki bu tadına varılması, şımartılması gereken bir şeymiş gibi. Siyah gözleri benimkileri tutuyor, dilinin her hareketi bir tepki ortaya çıkarmak için ve ben de bunu ona fazlasıyla veriyorum, kendimi müstehcen bir şekilde yayıyorum, utanç gibi önemsiz bir şeyi hissetmek için çok fazla ana kapılıyorum.

"Oh," diye nefes alıyorum, kalçalarımı yukarı doğru kaldırıp dilini içime sokarken nefes nefese kalıyorum. "İstiyorum, ihtiyacım var."

Derin, gırtlaktan bir ses geliyor ve sonra ayağa fırlıyor, sikinin şaftını kavrarken o kadar insani görünüyor ki bu beni şaşkına çeviriyor. Emin bir hamleyle içime girerken gövdesindeki kaslar geriliyor ve esniyor.

"Bunun gibi," diye geveliyor, tıpkı amımı yaladığı gibi ağzımı da yalıyor. "Sikime gel, aynen böyle."

Bu alışık olduğum bir seks değil, özellikle de ondan. Dayanılmaz derecede yakın, nefeslerimiz ağızlarımız arasındaki yetersiz boşlukta birbirine karışıyor. Aklımın ucundan geçse, beni rahatsız bile edebilirdi. Bu haliyle, ben de en az onun kadar zevk alıyorum. Vücudu benimkine doğru sallanıyor, sahipleniyor ama sahiplenmiyor, ona katılmam için beni ikna ediyor. Ve gözleri...

Gözleri karanlığın dipsiz çukurları gibi, hiç kırpmıyor, yoğunluğundan bana hiç nefes aldırmıyor. En güzeli de içinde hissettirdikleri, kalın, şiş ve olgun.

Hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım.

Omuzlarına tutunuyorum ve vücudunun ne dediğini dinliyorum. *Beni takip et*, diyor ve ben de itaat ediyorum, ona doğru eğilirken topuklarım çarşaflara çarpıyor, coşkunun çekimine karşı güçsüz kalıyorum.

Orgazm keskin, ipeksi iplikler gibi içimde zonklarken, yakaladığımda nefesimi yakalıyor.

Tam olarak ne zaman geleceğini bilemeyecek kadar yıldızların coşkusunda kaybolmuş durumdayım ama sonunda hissediyorum. Artan dolgunluğu. Nabız gibi atan sikinin seğirmesini. Göğsünden çıkan kırpılmış homurtu. Parmaklarının saçlarımın tepesinde dalgalanması, kendini derinlere gömerken beni sıkıca tutması, kızarmış yanağıma doğru nefes nefese kalması.

Gevşek dudaklarımı gergin çenesinde gezdirmek için dönerek, onu düşüncesizce yatıştırıyorum. Burada, çatı katının uykulu dinginliğinde, onu içimde hissetmek *normal-tatlı-* Kraliyet ailesi yerine sevgililer arasındaki bir eylem gibi geliyor.

Bu.. hoş.

Kasları nihayet gevşediğinde, nefes nefese bizi yüz yüze gelecek şekilde yanlarımıza yuvarlıyor. Gözlerinin kapalı olması önemli değil, parmakları beni yakınında tutmak için kalçamı kavrıyor. Dün geceki halini hala net bir şekilde hatırlıyorum; ıslak, titriyor ve korkunç bir şekilde *kaybolmuş*.

Boş boş uzanıp parmak uçlarımı alnına dayıyorum, parmaklarımı aşağı indirip yüzünün şeklini haritalandırırken dokunuşum göz ucuyla bir okşamadan öteye gitmiyor. "Dün ne oldu?"

Aleti hâlâ içinde yumuşuyor ve iç geçiriyor, kara kirpikleri açılırken çırpınıyor. "Ben de bunu düşünüyordum." En azından dün geceye göre daha iyi görünüyor. Koyu halkalar gitmiş, yerini dalgın bir gerginlik almış. "Onlara rüşvet verebilirim."

Kaşlarımı çatarak, "Kim?" diye sordum.

"Çekici şirketi." Parmaklarını saçlarımda gezdirmek için kalçamı bırakıyor, gözleri hesap yapıyor. "Muhtemelen henüz hacizde bile değildir. Birkaç bin dolar ayırabilirim. Ya da onları tehdit et, babam buna saygı duyacaktır."

"Oh." Gözlerimi kırpıştırıyorum, yetişmeye çalışıyorum. "Yani-"

Ama devam ediyor: "Sonra kaplıcaya uğrayıp silahımı alabilir, hız cezasını telgrafa düşmeden halledebilir ve Profesör Piresh'in çalışma saatlerine kadar kampüse varıp uzatma talebimi sunabilirim." Her şey ortaya çıktığında onda yeni bir gevşeklik oluyor, sanki ihtiyacı olan tek şey bir plana sahip olmakmış gibi.

Her ne kadar annesini sormak istesem de, onu dün gece karşılaştığım zavallı, çaresiz adama dönüştürmeye dayanamıyorum. Nasıl olduğunu zar

zor biliyorum.

Pace'i iyi gününde idare edebilir. Ama kötü bir günde?

Gerinirken baldırı benimkine sürtünüyor, bir eli karnıma bastırmak için aşağı iniyor. Gözleri onu takip ediyor, göz kırpışında yumuşak bir şey var, yavaş ve ağır. "Onun için bir isim düşündün mü?"

Parmak uçlarının gıdıklamasına karşı kıpırdanıyorum. "Hâlâ erkek olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyorum," diye itiraf ediyorum. Bir tercihte bulunmak için gerçekten zamanım olmamıştı.

Eli karnımda çok çarpıcı görünüyor. Benim solgun tenime karşı onun koyu teni. Yara izleri ve dövmeleri, lekesiz kabarıklığa karşı. "Yaptığında bana söyle," diye fısıldıyor yastığa gömülürken.

İhtiyatlı bir şekilde, "Fark eder mi?" diye merak ediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Parmakları göğsüme doğru kayarken ürperiyorum, sert parmak eklemleri yumuşak alt kısımda geziniyor. "Sanırım babanın kim olacağına ben karar veririm diye düşündüm."

Pace durur, bakar. "Kuşuma bir tuş vuruşunun adını verdim. Bir bebeğe ne isim vereceğimi gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

İstemeden gülüyorum. Hem de çok kötü bir kahkaha. Derin, hırıltılı bir kahkaha ve yanaklarımdaki ısının hemen yükselmesine neden oluyor.

Aynı zamanda ağzının yavaş, günahkâr bir sırıtışa dönüşmesine, kalçalarının benimkilere doğru sallanmasına neden oluyor. "Tanrım, sen-"

Bang-bang.

"Kalk ve parla, kaltak!" Lavinia'nın boğuk sesi geliyor.

İkimizin de donup kaldığı bir an oluyor, gözlerimiz panikle irileşiyor ve sonra yataktan fırlarken kollarımız ve bacaklarımız telaşla hareket ediyor. "Bir saniye!" Kotu hala nemli olan kot pantolonunu ona fırlatarak bağırıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor, ayak parmağını karyola iskeletine vuruyor, ama benim sıkıntılı bakışlarım karşısında, boxer'ının içine zıplayarak onu sıkıştırıyor.

"Çabuk, çabuk!" Fısıldıyorum, gömleğini ona fırlatıyorum.

Kafasına iniyor ve kasları bükülerek onu aşağı çekiyor.

"Verity!" Sy'ın sinirli sesi çınlıyor, patlama sesi artık daha yüksek. "Şimdiden on dakika geç kaldık. Biri -isim vermeyeceğim- ceketimin mülkiyeti konusunda sekiz raunt tartışana kadar evden çıkmama izin vermedi. Yine," diye ekliyor, "isim vermiyorum."

Sonra Nick alaycı bir şekilde "Arşidük'tü." dedi.

"Arşidük?" Pace ayağını ayakkabısının içine sıkıştırarak konuşuyor.

"Acemi mi?" Kollarımı cübbemin içinden geçiriyorum. "Kedi."

"Lanet olsun." Öfkeyle kapüşonunu çeker, kaşları aşağı doğru eğilir. "Lanet olsun. Bu iyi bir isim."

Onu oturma odasına götürüyorum. "Hadi, hadi, hadi!" Ama duruyorum, telaşla dönüyorum, çünkü tam olarak ön kapıdan çıkamaz, değil mi? "Kahretsin! Sen nasıl-"

Ama Pace çoktan odanın ortasına bir sandalye çekmiş, üzerine atlamış ve yukarıya doğru bakıyor.

Tavan penceresine.

Şöyle bir baktım. "*Çatıdan mı* girdin?"

Yukarı sıçramadan önce eğiliyor, bir kirişin kenarını yakalıyor ve son derece zahmetsiz görünen bir barfiks çekiyor. Elinin bir hareketiyle cam bölmeyi yukarı doğru kaldırıyor, ağırlığını açıklığa vermek için gerekli kaldıracı oluştururken ayaklarını sallıyor.

Kendini içeri çekmeden önce aşağıya bakıyor ve "Bana ihtiyacın olursa izliyor olacağım" diye ekliyor, sonra da geldiği yöne doğru kayarak uzaklaşıyor.

O telaşlı anda Pace'in varlığına dair başka bir kanıt ararken buluyorum: sekize katlanmış iki sayfa kağıt. Cebinden düşmüş olmalı, diye fark ediyorum, yarı yarıya açtığımda bir park cezası görmeyi bekliyorum.

Onun yerine Odette Delisle adında biri için nemden mürekkebi bulanıklaşmış nemli bir ölüm belgesi buluyorum.

Ölüm nedeninin altında kısa, duygusuz bir pasaj yazıyor.

Doğumla ilgili komplikasyonlar.



"Gidebileceğin en zor şey bu mu?" Remy'nin sesi kirişlerde yankılanıyor. "Çünkü tüm yapabildiğin buysa, LDZ'nin seninle işi bittikten sonra tüm kanı temizlemek için bir kasa çamaşır suyuna ihtiyacımız olacak."

Bugün eğitim günü ve Düklerin hepsi acemilerle birlikte çalışıyor. Mezuniyete yaklaştıkça daha az savaşacaklar. Sy çoktan geri çekildi. Parmağındaki Bruin yüzüğüyle kanıtlayacak bir şeyi yok. Nick dövüşünü ringin dışında yapmayı tercih eder. Ama Remy'ye göre, öğrenci birliğindeki çocuklarla oynamak ona sapkın bir zevk duygusu veriyor - bir sonraki nesle aktaracağı bir zevk.

Arkamda spor salonunun sesleri varken, annemin ofisinin kapısına bakıyorum, içeri giremiyorum.

İçeride. Panjurların arkasından hareketlerini görebiliyorum.

Görüşmelerden beri konuşmadık. İkimiz de çaba göstermedik. Her şey çok acıydı. Çok aşağılayıcıydı. Hayatımın parçaları o kiraz ağacından konferans masasının üzerine serilmiş, Forsyth'i yöneten adamlar tarafından imzalanmış ve mühürlenmişti.

Anneler Günü'nün yaklaşıyor olması mı, yoksa onu özlediğim için mi çocuklardan beni spor salonuna getirmelerini istedim, emin değilim. Hangisi olursa olsun, şimdi buradayım ve tekrar düşünmeye başladım.

Elim karnımın alt kısmında oluşmaya başlayan minik şişliğin üzerinde geziniyor. Artık her şey farklı. Artık bunların hiçbiri soyut değil. Dördümüz gizlice sağlık odasına girdiğimizden ve Lex "Oğlumuz oldu" dediğinden beri değil.

Derin bir nefes alıp kapı kolunu kavrıyorum ve onay almadan içeri giriyorum.

"Orada ne kadar duracağını merak ediyordum." Başparmağını yalıyor ve bir yığın faturayı karıştırıyor. "Belki de işlemeli bir davetiye bekliyorsundur diye düşündüm. Belki bir buket beyaz gül?"

"Biliyor musun?" Anlık bir pişmanlık hissederek söylüyorum. "Boş ver. Buraya gelmek aptalcaydı."

Dönüyorum, annemin Doğu Yakası iğnelemeleri için çok yorgunum.

Kapının dışında, sandalyesinin geriye itildiğini duyuyorum, kara tahtaya çakılmış çivi gibi bir gıcırtı. "Verity, bekle."

Ringin yanında, Ballsack izliyor, gözleri beni takip ediyor. İstesem beni buradan çıkaracağını biliyorum ama istemiyorum. Annemin eli omzuma dokunduğunda ve parfümünün kokusunu aldığımda değil. Daha yumuşak bir sesle, "Bekle." diye tekrarlıyor.

Dönüp anneme bakıyorum ve o beni değerlendirirken kıvranmamaya çalışıyorum. O her zaman kusursuz olmuştur ve ben onun bu yönüne her zaman hayranlık duymuşumdur. Kadınlığın cazibesi konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Makyaj, saç, mücevher. Tüm bunlar ona çok kolay geliyor gibi. Pek çok gece onu nemlendirici sürerken, hatta sabahları savaş boyasını sürerken izlediğimi hatırlıyorum. Çünkü annem için bu böyledir. Dalgalandırılmış saçlar, kırmızı dudaklar; bu bir zırh.

Keşke bu işte daha iyi olsaydım.

"Göğüslerin nihayet benimkilerden daha büyük," diyor dudaklarını bükerek.

Boğazımı temizleyerek bakışlarını tutuyorum. "Evet, tek yapmam gereken hamile kalmaktı."

Birbirimize baktık, aramızda söylenmemiş milyonlarca kelime asılı duruyordu. Her zaman yakındık, ya da ben öyle sanıyordum. Belli ki benim hiç bilmediğim bir hayatı varmış. Rufus Ashby'nin babam olmasını da içeren karanlık, kraliyet dolu, gizli bir hayat.

Orada durup birbirimizi değerlendirirken gözlerindeki bir şey yumuşuyor. "Hâlâ sabah bulantıların var mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, ağlama isteğimi bastırıyorum. Kaç kez birinin benimle konuşmasını istemiştim? Beni anladıklarını söylemelerini? "Aslında tam tersi. Her zaman açlıktan ölüyorum."

Aniden dönüyor ve spor salonuna doğru yürümeye başlıyor. Yarı yolda çenesini sallayarak onu mutfağa kadar takip etmemi istedi. Oraya vardığımda buzdolabını çoktan açmış, manikürlü elinde bir kase tutuyordu.

"Bu da ne?" Bir göz atmaya çalışırken ellerimi sıkarak soruyorum. Sırıtıyor. "Muzlu puding."

"Oh?" İstesem de sesimdeki beklentiyi gizleyemezdim. West End'deyken Lex'in diyet planlarına sadık kalmaya çalıştım. Bu da anlaşmanın bir parçası. Ama sorun şu ki, annemin yemekleri benim kriptonitim. *Özellikle de* muzlu pudingi. Taze yapılmış, üstünde bir notla kenara konmuş: *Dokunmayın, Mama B.*

Kapağı kaldırıyor ve dolaptan bir tabak alıp bana büyük bir porsiyon getiriyor. Kenarındaki lapa gibi vanilyalı gofretlere bakarken ağzım sulanıyor. Küçük mutfak masasını işaret ederek tabağı taşıyor ve oturduğumda önüme koyuyor.

İlk ısırık orgazmdan daha iyidir.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum, tadını çıkararak. "Hatırladığımdan bile daha güzel." "Biraz stresli yemek yaptığımı itiraf etmeliyim." Karşıma oturdu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bilezikleri birbirine çarpıyor. "Çok zayıfsın. O piç seni aç mı bırakıyor?"

"Hayır," diyorum, pudingi yedirirken acele etmiyorum. Bunun uzun sürmesini istiyorum. "Ama hepsi çok sağlıklı. Yeşiller ve antioksidanlar falan."

Homurdanıyor. "Sanki hamile bir kadını nasıl besleyeceğine dair bir fikri varmış gibi."

Bakışlarını yakalayarak başımı kaldırıyorum. "Aslında yemek planlarını Lex yapıyor. O kadar da kötü değil." Bir kaşık daha alıyorum, çırpıldığından emin oluyorum.

ama yemeden önce, Sevgililer Günü'nden beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Bana söylememenin bir sebebi var mı?"

İç çekerek başka tarafa bakıyor. "Evet. Basit bir nedeni var. Çünkü o canavarın sana yaklaşmasını istemedim." Başını sallıyor. "Çok da iyi oldu. Yine de seni yakaladı."

Göğsümdeki o kızgın düğüm geri döndü. "Sana sürekli söylüyorum, bu kararı kendi başıma verdim."

"Ama o davetiyeyi sana o gönderdi. O kapıdan içeri girmeden önce Prenses unvanına sahiptin." Oflayıp pufluyor ve sandalyesinde geriye doğru kaykılıyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar bitkin görünüyor. "Senin için istediğim bu değildi, Ver Bear."

Bu eski lakap midemi ısıtıyor. "Öyle değil mi?" Ben soruyorum. "Tüm o dans dersleri ve görgü kuralları bunun için değil miydi? Peki ya ergenlikten beri beni zincirlediğin mecazi bekaret kemeri?" Kaşığımı ona doğrultarak *suçluyorum*: "Beni sen yetiştirdin anne."

"Onlar için!" Erkeklerin antrenman yaptığı spor salonunu işaret ederek bağırıyor. "Sizi birbiriniz için eğittim. Bir Dük'le birlikte olmanın bile kolay olmayacağını biliyordum ama..." Bunu söyleyemez. East End'de geçirdiğim zaman hakkında ne kadar çok şey bilse de bunu itiraf edemiyor ama zor olduğunu biliyor. Zordan da öte. Tam anlamıyla bir kabus. "O adam şeytan. *Aşağılık* biri. Onun kanını paylaşırsan ne yapacağını görebilirsin. Onun ailesi yok, Verity; onun malları var." Gözleri karnıma kayıyor, kararıyor. "Ve o bebek sana ait değil. *Ona* ait."

Bunu Lex'e söyle, demek istiyorum. Ya da içimde büyüyen hayata isim verdiğimi görmek için çok hevesli görünen Pace'e. Prenslerim -ya da ikisi- babalık fikriyle yanıp tutuşuyor. Bu konuda iyi olacaklarını düşünüyor muyum? Hayır. En azından henüz değil. O gün solaryumda Pace'e söylediklerimde ciddiydim. Kusuru fazla korumacı olması ama bu kötü niyetli bir yerden gelmiyor, değil mi? Ve Lex... onda bu yoğunluk var. Kendini bu çocuğa adamış. Bunu hissedebiliyorum.

Oğulları için savaşacaklar.

Ama annemin bunu dinlemeyeceğini biliyorum. Prensler babalarının bir uzantısıdır, doğaları gereği değilse bile yetiştirilme tarzları gereği.

"Bana kasırgadan bahsetti." Neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşti. "Birlikte geçirdiğiniz gece hakkında."

Çenesi titriyor. "Size söylediklerinin gerçeğe benzediğinden çok şüpheliyim."

Kaşığımı yere bıraktım, ses aramızdaki sessizlikte yüksek çıktı. "O zaman sen söyle. Hayatında bir kez olsun bana gerçeği söyle." Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Gerçekte neler olup bittiğini bilmezsem nasıl akıllıca kararlar verebilirim ki? Beni korumak için artık çok geç, ama belki geçmişi örtbas etmeyi bırakırsan çocuğumu korumama yardım edebilirsin."

Avuç içi masanın üzerine iniyor, pençe gibi tırnakları masanın üstünü kazıyor. Tüm bunlardan önce bile annem çelik bir tuzaktı, özel hayatını kutsal ve gizli tutardı. Onu muhtemelen yavrularının anne ayısından fazlası olarak görmeyen erkeklerle dolu bir spor salonunda bunu yapmak kolaydı. Sürtükler bile onu kızlardan biri olmaktan çok bir otorite figürü olarak görüyordu.

Ama şimdi, içimde büyüyen bu küçük insanla birlikte, onu farklı görüyorum. Onu bir kadın olarak görüyorum. Şu anda olduğum kadın gibi. Bir *yaratıcı*. Sadece o kişiyi tanımak istiyorum. Karşımdaki kadına nasıl dönüştüğünü.

"Bir kasırga vardı," diyor, çenesi gergin. "Bu kadarı doğru. Nehir kıyıları aştı, sokaklara döküldü, ağaçları ve arabaları da beraberinde sürükledi. Tüm şehre şehri boşaltmaları söylenmişti ama Kraliyet ne zaman tedbiri elden bıraktı ki? Bu yüzden Baronların Kralı mahzeni açtı ve herkesi yeraltı mezarlarına sığınmaya davet etti. Bir kasırga partisi," diyor ve bozuk bir kahkaha atıyor. "Bölge sınırlarını aşmak, içmek ve düşmanla biraz kafa bulmak için herhangi bir bahane."

"Herkes orada mıydı?" Gözleri buğulandığında, uzaklara daldığında bastırıyorum.

Başını sallıyor. "Davis ve Manny o zamana kadar gitmişlerdi. Sarah da. Kraliyetin dışında kendi hayatlarını kuruyorlardı. O zamanlar çok fazla yeni Kral vardı," diye düşünüyor kaşları birbirine çarparak. "Sadece üniversite için çalışmaya yeni başlamış olan Saul değil, Daniel Payne de vardı. Daha birkaç hafta önce Lordların başına geçmişti. Bir de Lionel Lucia vardı, ondan birkaç yıl önce North Side'ın başına geçmişti. Ve Rufus... Henüz Kral değildi ama hepimiz bunun yaklaştığını hissediyorduk. Amcası hastaydı." Çenesini kaldırarak bana baktı. "Heyecan verici bir dönemdi. Yeni kan. Şehri bir zamanlar tasmalarını elinde tutan köhnemiş canavarlardan geri alan gençler. Sanırım şimdi bunun nasıl bir his olduğunu anlıyorsundur. Sadece enerjiyi değil, Forsyth'in bir bıçağın ucunda dengede durduğu hissini de. Ne olacak? Devrim mi, yoksa aynısının devamı mı?"

Midem bulanıyor, sanırım, "Yine aynıydı, değil mi?"

Omuz silkerek bir tırnağını karıştırıyor. "Açıklaması zor ama o zamanlar... başıboştum. Kraliyet ailesinden değildim ve bir fahişe olmak

için çok yaşlanmıştım. Ama

Bu," diye başıyla spor salonunu, hatta belki de tüm West End'i işaret ediyor, "tek bildiğim buydu. Bundan uzaklaşmaya, kendi başıma ayakta durmaya hazır değildim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, yalvarırcasına, "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Buna tutunmak ne kadar kolay?"

Yavaşça başımı sallıyorum, çünkü anlıyorum. West End bir aşamadan daha fazlası. Birçok yönden, kemiklerimize işlemiş durumda.

Yüzü buruşarak arkasına yaslandı. "Rufus Ashby'nin orada olmasını beklemiyordum. Herkes karısının yürümeye başlayan bir çocuğu olduğunu biliyordu. İkisinin de yoldan çekilmesini sağladı." Küçümseyerek ekliyor: "Belediye Başkanı onaylasa o çocuğun şerefine bir geçit töreni düzenlerdi. Görünüşe göre, Forsyth'in dışında güvenli bir yerde olduklarından emin olduktan sonra, kapılar mühürlenip bizi içeri kilitlemeden hemen önce ıslak ve rüzgârlı bir şekilde içeri süzülmüş." Sonra duraklıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun, Verity?"

Çekinmeden başımı sallıyorum. "Evet."

Cevap karşısında neredeyse donakalmış gibi görünüyor, kollarını ortasına kavuşturuyor. "Orası... soğuktu. Nemli. Biraz nemliydi." O zamana ve mekâna geri dönmüş gibi ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyor. "Toz her şeyi kaplamıştı. Orası bir labirent, bütün bu küçük kuytular ve tüneller. Rufus ısınmam için matarasından bir içki ikram ettiğinde kabul ettim ama sarhoş değildim." Gözleri benimkileri tutuyor. "Hayır dedim."

Midemde bir huzursuzluk beliriyor. "Yani o..." Ama

o kelimeyi söyleyemem.

Bakışlarını kaçırıyor, dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleşiyor. "O zamanki cazibesini şimdi hayal etmek zor olabilir ama bu cazibe onda fazlasıyla vardı. Aslında biraz senin sarışın prensine benziyordu. Beni diğer fahişelerden ve DKS'nin korumasından kolayca uzaklaştırdı. Zor olmadı. Kalabalık ve karanlıktı ve Saul da tıpkı kardeşliğin geri kalanı gibi bana olan ilgisini kaybetmişti. İnsanlar dalga geçiyordu. Sevişiyorlardı, seks yapıyorlardı. Dünyanın ucundaymışız gibi hissediyordum, üstümüzde kaos, altımızda boşluk vardı." Boğazındaki kaslar gerildi. "Orada başka asiller de vardı. Beni Jacob Oakfield'dan on adım ötedeki taş bir duvara doğru götürdü, eliyle ağzımı kapattı ve bana karısının onun ihtiyaçlarını karşılayamadığını anlattı. Oğullarına bakmakla çok meşguldü." Gözlerini hızla kırpıştırarak başka tarafa bakıyor. "Görünüşe göre, bu ona istediği her şeyi alma hakkını veriyordu. Ve diğerleri..." İçini bir ürperti kaplıyor. "Dürüst olmak gerekirse, denesem bile hepsini sayamam. Daniel Payne, kesinlikle. Clive Kayes. Belki Lucia bile.

Yarım düzine kadar olmalı, belki de daha fazla. Savaşmak için çok fazla. Bir noktadan sonra her şeyi unuttum."

"Anne," diyorum boğazımdaki yumruyu geçip adını boğuk bir şekilde söyleyerek. "Bilmiyordum."

"Çünkü bilmeni *istemedim,*" diye tersliyor, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyor. "Forsyth'te kadın olmak, vücudunun asla sana ait olmadığını öğretiyor. Keşke Rufus'un benden istediğini alan tek erkek olduğunu söyleyebilseydim. Söyleyebileceğim tek şey, geride hayatın kendisinden daha önemli bir şey bırakan tek kişinin o olduğu."

Kolumu karnıma doladım. "Nasıl... neden yapmadın..." Kelimeleri söyleyemem ama bilmem gerek.

"Neden sonlandırmadım?" Omuz silkiyor, gözleri duygudan yoksun. "Bunu düşündüm. Northridge'de randevu bile aldım. Ama yapamadım. Hayatımda bir kez olsun, bu adamlardan biri bana sadece bana ait olan bir şey verdi." Uzanıp elimi tuttu, yanaklarına biraz renk gelmişti. "Sen bir hediyeydin, Verity. Benim yaşam çizgim. Bana oyalanmayı bırakıp bir birey olma cesaretini verdin. Bir anne. Sadece senin için değil, bütün bir in için."

"Ben de bunu düşündüm," diye itiraf ediyorum, kendi gözlerim doluyor. "Bir dakikalığına."

Bu itiraf karşısında yüzü çöküyor. "Bebeğim, tek istediğim..." Bakışlarımı tutarken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Tek *ihtiyacım olan şey* senin asla o soğuk duvara yaslanmış, korkmuş ve kaybolmuş kız olmayacağını bilmekti." Tutuşunu sıkılaştırıyor, sesi çelik kadar sert. "Verity, eğer bundan kurtulmak istiyorsan, söyle bana. Bunu gerçekleştireceğim. O zaman güçsüzdüm ama şimdi değilim. Yıllardır koz biriktiriyorum. East End'i yerle bir edebilirim."

Ondan şüphe etmiyorum, ama.

"Bunun dışında kalmak istemiyorum." Yutkunuyorum ve elini karnıma bastırarak hareket ettiriyorum. "O bir erkek."

"Oh, Ver," diye fısıldıyor, geniş gözleri karnıma sabitlenmiş. "Bu tam da onun istediği şey."

"Bebeğimi alamayacak, anne. Ona izin vermeyeceğim."

Ama bana çok önemli bir şeyi kaçırıyormuşum gibi bakıyor. "Belli bir yaştan sonra hiç Kraliyet kadını olmadığının farkında mısın? Lavinia Lucia ve Story Austin'den önce Forsyth'te hiç Kraliçe yoktu. Sadece ağzı açık

delikler. Hüküm süren bir Leydi ya da Düşes yoktu. Kraliçe Lucia kocası tarafından öldürüldü. Miranda Ashby siz hayatta olduğunuzdan beri ölü. Ve eğer bir Baron Kraliçe varsa, onu hiç görmedim." Bileğini çevirerek bana bileğindeki DKS sembolünü gösteriyor. "Bir keresinde bana bunu sormuştun. Hatırladın mı? İsmim dışında her şeyimle bir Düşes gibi göründüğümü söylemiştin." Gözleri çakmak çakmak oluyor. "Saul bunu bana verdi çünkü o geceden sonra korunmak için ona yalvardım. Ama bedavaya gelmedi. Kendimi takas etmek zorunda kaldım. Bedenimi."

Şaşkınlıkla markaya bakıyorum. "Aman Tanrım, anne..."

"Hiçbir şey bedava değildir," diye vurguluyor. "Bir marka, bir yüzük, bir dövme, bir bileklik, bir kolye... Her Kraliyet kadını bu semboller için bir bedel öder. Ben de kendiminkini ödedim."

"İşler değişiyor," diyorum ona, gözlerimdeki vaadi görmesini isteyerek. "Sy Lavinia'dan vazgeçmeyecek ve Killian Payne'in de Leydisini bırakıp gittiğini göremiyorum. Artık her şey farklı."

Karnımdaki şişkinliğe doğru bastırıyor. "Sence onlardan önceki kadınlar farklı olduklarını düşünmediler mi? Sence Sarah neden Nick ve Sy'ın babalarıyla kaçtı ve asla geri dönmedi?" Sadece sert davranmıyor. Sözlerindeki korkuyu duyuyorum. "Kraliyet kadınları hayatta kalamaz, Verity. Özellikle de bir varis doğurduklarında."

Çaresizce, "Bu yüzden mi ona benden hiç bahsetmedin?" diye merak ediyorum.

"Söyleyecek bir şey yoktu," diye tersleyerek elini çekti. "Sen de onun olduğu kadar Lucia'nın da olabilirdin. Nereden bilebilirdim ki? Senin görünüşün bana hepsinden daha çok yakışıyordu. Sen *benimdin*."

"Ben Forsyth," diye vurguluyorum. "O kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Beni öldürebilirdi," diyor, sesi neredeyse histerik bir hal alıyor. "O zaman seni kim koruyacaktı ve bunun için ne bedel ödeyecektin? Ve eğer bilseydi - eğer onlardan herhangi biri bilseydi - sırtında bir hedef olurdu."

Wicker'a ihanet etmeyi, Lavinia'ya kraliyet soyunu açıklamayı düşünüyorum.

-Ve kalbim sıkışıyor. Hayatların tehlikede olduğu oyunlar oynayarak çok aptallık ettim. Neden? Ona gerçekten sempati duymuş olabileceğimi itiraf edemeyecek kadar utandığım için mi?

Şimdi her şey çok aptalca geliyor.

"Ne zaman öğrendin?" Merak ediyorum, midem bulanıyor. "Ashby'nin ne zaman farkına vardın..." *Yaratıldı*, demek istiyorum ama bu onun hoş karşılamayacağı bir Doğu Yakası terimi.

Sonra ayağa kalkıyor ve eski buzdolabına doğru yürüyor. Açıp buzluktan bir şişe votka çıkarıyor, hareketleri yavaş, sanki bir shot bardağını doldurma sürecini uzatıyormuş gibi. Omzunun üzerinden bakarak itiraf ediyor: "Çocuğu öldüğünden beri bazı şüphelerim vardı. Bildiğiniz gibi Miranda da çok geride değildi. East End onların yasını o kadar aleni tuttu ki bu bir gösteriye dönüştü." Homurdanıyor, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "'Güllerin öldüğü yıl.' *Kraliyet Gazetesi* böyle diyordu. Her halükarda, fotoğrafları her yere asıldı. Ondan kaçamazdınız; Michael'ın o yeşil gözleri hep sizi izliyordu. Gözleri," diye vurguluyor, "*tıpkı* sizinkilere benziyordu. Şanslıydık ki pek çok kişi yanlışlıkla yeşil gözlerini benden aldığını düşündü." Kadehi geri atarak sonunda bana döndü, taş gibi bir suratla. "Ama emin olduğumda dört yaşındaydın."

Sersemlemiş bir halde sesimi bulmam bir anımı aldı. "Nasıl?"

Bardağı tekrar dolduruyor. "Çünkü Rufus kapımıza dayandı ve seni görmek istediğini söyledi."

Hayal ederken bile göğsüm sıkışıyor. *Dört*. Evde özgür olduğunu düşünebilirdi. "Öğrendi mi?"

"Tabii ki yaptı," diye homurdanıyor ikinci kadehi yuvarlamadan önce. "Lanet olası dişçine yanak çubuğu için rüşvet verdi ve babalığı doğruladı. Neden olmasın? Zaten senin o yetim prenslerinden ikisini almayı başarmıştı. Muhtemelen bir süreliğine dikkatini dağıtmıştır ama istediği onlar değildi. Michael'ı istiyordu. Bir varis istiyordu, gerçek bir varis." Bardağı bana doğrultuyor, gözlerinde öfke dolu bir memnuniyet var. "Onu bu şekilde savuşturabildim. Bir kralın kızına ihtiyacı yoktur."

"Bir *parçası* mı?" Gözlerindeki parıltıyı yakalayarak soruyorum.

İnce bir kaşını kaldırarak kalçasını çıkardı ve dikkatimi orada kılıfında duran tabancaya çekti. "Silahlı çatışmaya bir sik getirmiş."

Annemin Kral Ashby'ye silah çektiğini hayal ederken ağzımda isteksiz bir gülümseme beliriyor.

Tetiği çekseydi her şey ne kadar farklı olabilirdi. "Hala bir gün geri döneceğinden endişeleniyordum ama her geçen yıl

Giderek daha hazırlıklı hale geliyoruz," diye devam ediyor, karanlık bir şekilde gülerek. "Fury'ler sırasında pek çok sır girip çıkıyor. Elime koz geçti ve bizi güvende tutmak için bunu kullanmayı bekledim. Ve sonra sen büyüdün," diye ekliyor beni işaret ederek. "Sen bir kadın oldun ve ben arkamı kollamayı bıraktım."

Kaşlarımı çatarak pudingimi karıştırıyorum. "Ben de beni kraliyete sokmaya çalıştığını sanıyordum."

Başını sallıyor, yorgun görünüyor. "Gerçek şu ki, o gece mahzende Kraliyet kadınlarının nasıl korunduğunu gördüm. Sadece Miranda'nın değil, Leydi'nin, Kontes'in, Düşes'in, hepsinin. Seni Prenses olman için yetiştirmedim, Verity." Sesi çatlıyor. "Seni *sevilmen için yetiştirdim*. El üstünde tutulman için. Mirandalar ve Lavinialar gibi korunman için."

"Canavarlar tarafından sevildi." diye açıklıyorum.

Spor salonuna doğru başını sallayarak, "Savaşçılar tarafından," diyor. "*Galipler* tarafından. En azından," diyor gözlerini devirerek, "plan buydu."

Pace'in konuşması kulaklarımda çınlıyor.

"Hepimiz kafesteyiz. Bazıları diğerlerinden daha büyük. Bazıları, bizimki gibi, yaldızlı ve konforlu. Ama Kraliyette işler böyle yürür. Bölge sınırlarının ardında kapana kısılmış durumdayız. Taş evimizde, kulemizde ya da mahzenimizdeyiz. Her an patlamayı bekleyen bombaların üzerinde oturuyor olabiliriz."

"Bir şeyler değişecek," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Bunu göremediğini biliyorum. Devrimin senin için gelmediğini biliyorum ve üzgünüm anne. Ama bu işte yalnız değilim. Bu bebek benden daha fazlasına sahip."

"Hepimizin iyiliği için, umarım bu doğrudur," diyor votka şişesini kapatırken. "Çünkü burada inşa ettiğim şeye ne kadar sadık olsam da, senin yaptığın bir şeyi asla sevmemezlik edemezdim." Karnıma bakıyor, dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşiyor. "East End'in varisini bile."

Sandalyeden kalkıp ona doğru hamle yaptığımda beni yarı yolda karşılıyor, tatlı olduğu kadar sert bir kucaklaşma. Tarçın ve karanfil gibi kokuyor ve bir an için bile olsa, bu ev kokusu. Onu kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum, geçmişin bazı sırları aramızdan kalktığı için kendimi daha hafif hissediyorum.

Yeniden inşa etmem gereken bir köprü daha olduğunu biliyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmalıyım.

19



Verity

KLASİK, öznel veya ampirik olasılık.

Cuma öğleden sonra eski Prens Profesör Winston ile istatistik dersinde başıma gelen felaket bu. Ders kumdan daha kuru ve dersin ilk on dakikasını tüm gücümle onun komik sesiyle uyuklamamaya çalışarak geçiriyorum. Bazen, rahatsız edici bir düşünce gibi, Prensliği sırasında sarayda nasıl olduğunu hayal ediyorum. Prensesi kimdi? Bir dahaki sefere Gilded Rose'a gittiğimde Adeline'e sormam gerekecek, her ne kadar bu hayalleri daha da kötüleştirecek olsa da.

Zaten berbat olmadıklarından değil.

Zavallı kıza başarılı bir döllenmenin istatistiksel olasılığını anlatırken onu ter içinde ve kıpkırmızı, nefes nefese bir 'depozito' verirken hayal ediyorum.

Tiksinti neredeyse beni uyanık tutacak kadar güçlü.

Beni gerçekten uyandıran tek şey, kapının aniden çalınması ve Profesör Winston'ın elini beyaz tahtanın üzerine koyarak duraklaması oldu. "Girin!" diye sesleniyor.

Ve kapılar açıldığında, Lex içeri giren kişidir.

Oturduğum yerde doğruluyorum ve kehribar rengi gözleri üzerime dikilince donup kalıyorum. İstatistik dersimde karşıma çıkması yeterince beklenmedik bir şeydi ama yanaklarımı ısıtan şey bu değildi.

Saçları dökülmüş.

Lex profesöre bir bakış attı, aralarında bir şey geçti ve sonra Winston başını sallayarak dersine devam etti. Kafam karışmış bir halde, Lex'in eğimli zeminden benim sırama tırmanışını, çantasını masaya bırakışını ve yanıma oturuşunu izliyorum.

Ona aval aval bakıyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum. "Sen ne-"

Bana bir fincan kahve uzatıyor ve eğilerek fısıldıyor: "Bu sabah geç kaldım."

Kahveyi otomatik olarak alıyorum, çünkü evet. Avluda onu bekledim, günlük kafein dozumla gelmediğinde acı verici bir hayal kırıklığına uğradım. Neredeyse düşük seviyeli bir DKS'ye para verip arabadan bir fincan kapmayı düşünecektim ama sadece ondan kahve alma sözümü tutarak d i r e n d i m .

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Keşke ilk nefis yudumun o anın en şımartıcı kısmı olduğunu söyleyebilseydim ama yalan olurdu. Kaçamak bakışlarımı ona kaydırıyorum, kollarını sıvamış olduğunu, uzun, hassas parmaklarının arasında bir kalem çevirirken ön kolundaki kord kaslarının büküldüğünü fark ediyorum. Bir kıpırdanma olabilir mi? "Nasıl burada olabilirsin?" Merak ediyorum.

Parmaklarını saçlarında gezdirmek için uzanırken, "Ohem erken çıktı," diye açıklıyor. Sıranın aşağısında bir kız ağzı bir karış açık onu izliyor, adeta salyaları akıyor. Odaya şöyle bir göz gezdirince tek kızın o olmadığını anlıyor. Lex Ashby, bildiğim kadarıyla, toplum içinde saçını bir kez *bile açmamıştı.* "Winston aldırmaz. Yeterince nazikçe rica etsem muhtemelen ayak parmaklarımı emer."

Geri çekiliyorum. "Lütfen. Daha fazla görsel yok."

Bir tutam saçı tekrar kulağının arkasına sıkıştırıyor, ancak parmaklarını saçlarının arasından geçirip yüzüne doğru savuruyor.

İşte bu bir kıpır kıpır.

"Neyin var senin?" Şüpheden çok hayranlıkla soruyorum. Ta ki garip titremeleri alarm verene kadar. Telaşlı ama sessiz bir şekilde, "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" diye sordum.

Kehribar rengi gözleri öfke dolu bir şekilde benimkilere dikildi. "Tabii ki hayır!" Tepkisi çevredeki birkaç öğrencinin dikkatini çekince oflayıp pufluyor.

Kolunu sandalyemin arkasına atıyor. Parmağını saçlarımın arasında dolaştırırken bir anda rahatlığın timsali oluverdi. "*Hiçbir şey* yapmadan bir saat geçirmeye alışık değilim."

"Oh," diye nefes alıyorum, onun temiz, baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Birden keşke yatakta olsaydık diyorum.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Ee... Pace nasıl?" Sözcükleri onun pürüzsüz yanağına doğru söyleyerek soruyorum.

Bakışlarımla buluşmak için dönüyor, o kadar yakın ki gözlerinin yutkunmamı takip ettiğini görebiliyorum. "Neden Pace hakkında bilgi edinmek istiyorsun?"

"Sadece..." Lex'in ne kadarını bildiğini merak ederek tekrar yutkunuyorum. "Onu son gördüğümde üzgün görünüyordu."

Lex saçlarımı evirip çevirerek, "Onu en son gördüğün zaman," diye tekrarlıyor. "Peki bu ne zamandı?"

Cevabım kasıtlı olarak belirsiz. "Birkaç gün önce."

Pace'in kokusu yastığımdan kaybolmaya başladı bile.

Lex beni dikkatle izledikten sonra, "Pace harika biri," diyor. Yüzüne bir gölge düşüyor. "Benim endişelendiğim kişi Wicker."

"Neden?"

Alnındaki kırışıklık derinleşiyor. "Bu hafta sonu katılması gereken onca etkinlik var."

Detay vermesini bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. "Bu yeni mi?" Bakışlarımı tutuyor. "Hafta sonu Anneler Günü, Prenses."

"Ah." Gözlerimi kırpıştırıyorum, Ashby'nin hastalıklı aile yemeği versiyonundaki konuşma -tanrım, bir aydan daha uzun bir süre önce- aklıma geliyor. İrkildim. "O kadar kötü mü olacak?"

Burnundan soluyarak, "Onun siki için yanıp tutuşan ama ona sahip olamayacakları söylenen bir grup azgın, orta yaşlı sosyetik mi? Evet, çok eğlenceli olacak." Gözlerini deviriyor. "Babam ona hapisten çıkış kartı verdi ama o bunu kullanmayacak."

Yüzüm allak bullak oldu. "Neden olmasın?"

Odanın önündeki beyaz tahtayı işaret ediyor. "Öznel olasılık. Bu hafta sonu kötü geçecek ama gelecek hafta sonu daha kötü olabilir. Dayanılmaz bir şey için saklıyor."

Profesör Winston ampirik olasılık hakkında konuşurken uzun bir süre bunu düşünüyorum. "Ondan bunu beklemezdim," diye itiraf ediyorum.

Wicker her zaman çok düşüncesizdir, temel ihtiyaçları tarafından yönlendirilir. Onun bir hazineyi tüketmek yerine biriktirdiği düşüncesi.

Midem bulanıyor.

Lex kıpırdanarak, "O..." diye fısıldar ama yüz hatlarında karmaşık bir ifade belirir.

"Ne oldu?"

Bana bakıyor, gözlerini kaçırıyor. "Sadece mutsuzdu." O zaman neler olduğunu anlıyorum. Lex bana kardeşi hakkında çok fazla şey anlatmak istemiyor. Ashby etrafı kokladığında gözlerinde gördüğüm aynı koruyucu parıltı.

"Mutsuz." Kaşlarımı çatıyorum. "Pace gibi."

Lex alay ediyor ve saçımı akılsızca çekiştiriyor. "Pace mutsuz değil. Muhtemelen Çarşamba günü seni becermesine izin verdiğin içindir."

Başımı ona doğru çeviriyorum, çenem düşüyor. "Nereden biliyorsun?"

"Lütfen," diyor bana bakarak. "Cinsel ilişki sonrası şekerleme festivalini bir mil öteden fark edebilirim. Düne kadar neredeyse komadaydı."

Gözlerimi odanın önüne çeviriyorum, yanaklarım sıcacık. "Bu benimle onun arasında."

"Bu konuda ne demiştim?" Parmakları çeneme dokunuyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor. Beni incelerken gözlerinde hesapçı bir şey var. "West End'deki ayının sevişmeye açık olduğunu bilmiyordum. Fark etmiş olsaydım, muhtemelen son üç haftayı lanet olası derimden sürünerek geçirmezdim."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bu muydu yani? Kahve, dokunuş, saç..." "Pantolonuma girmeye çalışıyorsun!" diye tıslayarak kolunu ittim.

"Belli ki" diyor. Ve sonra, bir bakış. "Saçımı seviyorsun."

Yüzüm kıpkırmızı parlıyor olmalı. "Aman Tanrım, hem de istatistik dersinde!" Ona bağırmak istediğimde sesimi alçak tutmak zor oluyor. Kalçasını yumruklamakla yetiniyorum.

İrkilmiyor bile. "Winston mı? Seni oturduğun yerde becerebilirim ve o gözünü bile kırpmaz."

Sandalyeme daha da gömüldüm. "Lex! Dur."

Bir süreliğine öyle yapıyor. Büyük, zahmetli bir iç geçiriyor ve konuşmayı dinliyor. Etrafımızdaki insanlar bakışlarını kaçırıyor, genellikle de diğer kızlar. Lex bunu fark ettiyse bile belli etmiyor, parmakları arada bir saçlarımın arasında geziniyor.

Ta ki aniden nefesi kulağımı okşayana kadar. "Önce seni parmaklayacağım." Fısıltı derin, kadife gibi pürüzsüz, kelimeler kadar titreşim de içimi sıkıyor. "Çaresiz küçük bir sürtük gibi parmak uçlarıma boşalmanı sağlayacağım. Bundan hoşlandığını biliyorum, tıpkı şu anda utandığını bildiğim gibi, ama aynı zamanda bir oda dolusu insanın önünde seninle bu şekilde konuşmamın heyecanını da yaşıyorsun." Uzanıp boynuma dokunuyor. "Nabzının hızlandığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve kalçalarının birbirine sürtündüğünü görebiliyorum. *Sırılsıklam* olmuşsun." Dudakları kulağımın kabuğuna değecek kadar yaklaşıp fısıldıyor: "Kimse senin amını benim kadar iyi bilemez prenses."

Yutkunuyorum.

"Flört etmeyi sevmiyorum," diye ekliyor, parmak ucunu köprücük kemiğimde gezdirerek. "Az önce tanık olduğun gibi, bu konuda iyi değilim, ki bu benim için sorun değil çünkü ben zaten daha çok deneysel olasılık adamıyım. *Bunu* yapmayı tercih ederim." Bu kez çeneme dokunup yüzümü ona çevirdiğinde, burunlarımızın uçları birbirine çarpıyor. "Benimle gel, beynini dağıtalım."

Beynim onun pis ağzı karşısında kısa devre yapıyor ama bedenim harekete geçiyor. Dizüstü bilgisayarımı o kadar hızlı çantama atıyorum ki, acelemden neredeyse kahvemi dökecektim. "Hadi gidelim."

Konferans salonundan çıkarken tenimdeki sıcaklık utançtan değil. Düpedüz istemekten. Kapıya yöneliyorum, ama o elimi tutuyor, ders vermeyi hiç bırakmayan Winston'ın yanından geçip kürsünün arkasındaki kapıya doğru yürüyor.

Profesörün ofisi.

"Burada mı?" Kapıyı kapatırken sesim gıcırdayarak soruyorum. "Duyarlar." "Güzel, Prenses'in ihtiyaçlarının karşılandığı haberini yayacaklar.

tanıştık."

Beni masaya doğru itiyor, elleriyle tişörtümü yukarı kaldırıp karnımı ortaya çıkarıyor. Eğilip karnıma bir öpücük konduruyor, uzun saçları tenimi sıyırıyor. İçimde farklı bir çarpıntı oluşuyor.

"Bilgin olsun," diyerek pantolonunun fermuarını açtı ve kalın ereksiyonunu çıkardı, "sana yapmak üzere olduğum şey bebeğe zarar vermeyecek."

Beni döndürüp masanın üzerine yatırıyor, elleriyle hem taytımı hem de külotumu sert bir çekişle aşağı indiriyor. Islak amıma hızlı ve derin bir yumrukla girdi.

Onu içimde hissettiğim için minnettar, rahatlamış bir nefesle ısırıyorum. Bu adamın hangi versiyonunun ortaya çıkacağını asla bilemiyorum, ama

gittikçe

daha fazla, önemli değil. Benim ona olan acım, onun bana olan acısıyla yarışıyor.

Doktor, baba, sevgili... Hepsi aynı; bana her şeyi verebilecek bir adam.



"GETIRDIĞIN IÇIN TEŞEKKÜRLER." Kapılı binaya yaklaşırken elbisemi çekiştiriyorum. "Bunun biraz garip olduğunu biliyorum."

"Eve dönerken üzerime atlarlarsa, bundan hiç memnun olmayacağım." Sy arabayı bekçi kulübesine doğru sürdü. Parlak bir Mercedes önümüzde rölantide çalışıyor. İkinci kez soruyor: "Cidden, buraya gelmen için mi çağırdılar seni? Çünkü bu bizim ayımız. Senden talepte bulunamazlar."

"Kimse beni zorlamıyor," diye ısrar ediyorum yine. "Sadece yapmam gereken bir şey var ve bu West End'de olduğum günlerden birine denk geliyor."

"Anneler Günü etkinliği," diyor kuru bir sesle.

Tam olarak marina kulüp binasında bir çay partisi düzenlendi ve Forsyth tanrılarının lütfuyla nihayet yağmur durdu.

Sy'a dönerek derin bir nefes alıyorum ve beni duymasını istiyorum. "Bunu anlamanın sizin için zor olduğunu biliyorum ama Prenseslik rolümü ciddiye alıyorum. Benim için yaptığınız her şeye minnettarım, örneğin West End'e düzenli olarak gelmemi sağladığınız için. Görevim için ailemden asla vazgeçmek istemem ama artık benim için önemli olan yükümlülüklerim de var." Bugün bir yükümlülük değil. Bu bir yanlışı düzeltmek ama Sy'ın sunduğum hiçbir gerekçeyi anlayamayacağını biliyorum. Royals siyah ve beyaz olarak var olur. Onlara karşı diğer herkes. North End, Lavinia onlara sırtını dönmeden çok önce onlara sırtını döndü. Dükleriyle bir yuva buldu.

Bir evim ve beni seven bir annem olduğu için yeterince şanslıydım. Birkaç ay bana bildiğim tek hayatın dışında bir hayat gösterdi.

"Haklısın. Bu çok garip, Ver," diye itiraf ediyor, önümüzdeki arabanın geçişini izlerken. "Seni onlarla görmek." Gözleri karnıma doğru kaydı. "Seni onların çocuğuna hamile görmek."

"Biliyorum." Elimi büyüyen karnının üzerine koyuyorum. Bebek hâlâ çok büyük değil ama babaları gibi o da kendini belli ediyor. "Benim için de garip."

Sy kulübeye yanaşıp camını indiriyor, güvenlik görevlisi onu görünce duraksıyor. Artık bir kral olmasına rağmen

Üniforma. Şık bir takım elbise ya da pahalı ayakkabılar yok, sadece pazusundaki kükreyen Bruin dövmesini gösteren kolsuz bir gömlek var.

Güvenlik görevlisi kaslı arabaya kaşlarını çatıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, buraya ait olmadığımızı bildiğini ima eden bir ses tonuyla.

"Prensesi bırakıyorum." Sy başparmağını bana doğru salladı. "Partiye gidiyor."

Gardiyan yere eğildi, yolcu koltuğuna doğru baktı. Güzel elbisem, inci dizilerim ve diğer her şeyimle sürücü koltuğundaki savaşçıyla komik bir tezat oluşturuyorum. Gardiyan beni görünce tanıyarak göz kırpıyor. "Ah, evet, elbette," diye mırıldanıyor motorun alçak gürültüsünden. "Özür dilerim. Geleceğinizi bilmiyorduk."

Yüzümü buruşturarak, "Son dakika kararı." dedim.

"Doğruca girişe gidin," dedi geri çekilerek, "ve Anneler Gününüz kutlu olsun, Majesteleri."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve ona sıkıca gülümsüyorum.

Elimizi kolumuzu sallaya sallaya geçtik, ama bir telsiz aldığını görmeden önce değil.

Sy yumruğunun içine bir kahkaha atıyor. "Kahretsin, Ver. Buralarda önemli birisin, ha?" Homurdanıyor. "'*Ekselansları*'. Altına sıçacak sandım."

İnleyerek koltuğa yığılıyorum. "Sizi temin ederim, önemli biri *değilim.* Aksine, habersiz gelerek milyonlarca kuralı çiğnedim." Benden nefret eden Divan üyeleriyle dolu bir odaya girmek üzereyken Prensimi de tamamen gafil avlamış o l u y o r u m . "Ama yine de beni getirdiğiniz için teşekkürler."

Sy arabasını otoparka çekti ve kapım hemen açıldı. "Eve bırakmamı ister misin?" diye sordu, "Ya da seni sınır çizgisinden alabilirim."

"Belki." Karnım sinirden zangır zangır titriyor. "Sana haber veririm."

Görevlinin elini tutarak arabadan çıkmama yardım etmesini kabul ediyorum. Sy son bir kez başını sallayarak motorunu çalıştırıyor ve hiç vakit kaybetmeden revaktan çıkıyor. Görevli belli ki geleceğimi herkese haber vermiş, çünkü içeri girerken herkes beni tanıyor gibi görünüyor.

"Prenses," diye selamlıyor görevli, sonra kapıcı, sonra da şık giyimli bir kadın beni koridorda yönlendiriyor. Kapı koluna dokunma ya da yön sorma şansım hiç olmuyor. Sanki çarpık bir Kraliyet rölesi gibi beni teker teker teslim ediyorlar.

Adeline'e göre, Anneler Günü çay partisi East End'de uzun süredir devam eden bir gelenek. Hamile Prensesler, sağlıklı bir fetüsün göstergesi olan yirmi haftalık sınırı geçmedikleri sürece davet edilmiyor. Ya da kendi anneleriyle birlikte katılıyorlar. Gerçi sadece kadınlar değil. Oğullar, East End'in genç erkeklerini göstermenin bir yolu ve çöpçatanlık için bir fırsat olarak dahil edilmiştir.

Bu nedenlerin hiçbiri Wicker'ın burada olmasının nedeni değil.

O bir elmas, gösterişli ve parlak, bu kadınlardan birini ya da birkaçını özel hissettirmek için kullanılıyor.

Oda kalabalık ve biraz sıcak, kapının yanında bir grup kadın pasta masasının dedikodusunu yapıyor. Biri, "Bazı pastaların üzerinde yirmi dört ayar altın pullar var," diyor. Bir diğeri, "Kızı on altı yaşına giren bir senatörün önünde kesmek için pastaneye fazladan beş bin dolar ödediğini duydum" diyor. Bir üçüncüsü, "Gerçekten kendini aşmış. Geçen yılki pastalar yarı fiyatına mal olmuştu ve şimdiden herkesin dilindeydi."

Beklediğimden daha fazla insanı tanıyorum, muhtemelen East End'de ne kadar uzun süredir bulunduğumun bir işareti. Mahkememdeki kadınlar odanın her tarafına dağılmış durumda. Bugün tenis etekleri ve bluzlar yok. Herkes en güzel Pazar kıyafetlerini giymiş, bileklerine kadar olmasa da en azından dizlerine kadar gelen çiçek desenli elbiseler. Kira'yı görüyorum, göbeği eskisinden daha da büyük. Pastalara yaltaklanan kadınlardan biri Lakshmi ile aynı yüz hatlarına ve kusursuz kahverengi tene sahip; annesi olmalı. Yemek odasının kapısının yanında kısa boylu, çömelmiş, boynunda incilerden bir ip olan bir kadın ve iki adım ötede, rahatsız ve acılı görünen kızı Heather.

Ama buraya mahkememi görmeye gelmedim. O amcıkların hepsi gidip kendilerini becerebilirler.

Hedefimi absürd tatlı sergisinin hemen yanında, devasa çiçek kemerlerinden birini geçerken görüyorum. Gül oldukları çok açık, ama kızgınlıkla alıştığım saflığın beyaz tonu değiller. Bunlar al pembenin ince bir tonu; anaç bir renk.

Soluk mavi bir takım elbise giymiş, sanki bir bahar erkek giyim kataloğunun sayfalarından çıkmış gibi görünüyor. Beklendiği gibi etrafı kadınlarla çevrili. Etkinlik bir çay olabilir ama elinde bir flüt şampanya tutuyor. Kolundaki kadını bağış toplama etkinliğinden tanıyorum: Trudie Stein.

Ona doğru eğilip omzuna dokunurken endişeyle gözlemliyorum. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirerek çembere yaklaşıyorum ve

yanına sıkıştım. "İşte buradasın," diyorum ve parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim."

Boy farkından dolayı sendeliyorum, ama sanki bunu bekliyormuş gibi, beni dengelemek için kolunu belime doluyor. Wicker'ın izin verdiği tek şaşkınlık belirtisi kaşlarını hafifçe kaldırması. Yoksa çok iyiydi. Numara yapmakta iyi. Kampüsteki gösterilerden alıştırma yaptık.

Etrafındaki kadınlar daha az beceriklidir. İçlerine yayılan bir korku dalgası var. Buraya ait değilim ve Trudie'nin Wicker'ın kolundaki elime hançer gibi bakmasıyla, özellikle *onun* yanına ait olmadığımı açıkça gösteriyor.

Yanlış, kaltak.

"Prenses," diyor, odayı gelişigüzel tarayarak. "Senin için endişelenmeye başlamıştım."

Sert elini tutup parmaklarını açıyorum ve göbeğimin üzerinde düzleştiriyorum. "Görünüşe göre elbiselerimin hiçbiri artık bana uymuyor, bu yüzden dışarı çıkıp bu özel etkinlik için bir şeyler almam gerekti."

"Nefes kesici görünüyorsun," diyor, Forsyth Center'a yaptığım son dakika gezisinde aldığım soluk yeşil anvelop elbiseye bakarak. *Kahretsin*. Etiketini mi çıkarmışım?

"Prenses," diyor Trudie, dudaklarını soğuk ve kibar bir gülümsemeye bastırarak. "Yirmi haftalık sınırı geçtiğinizi bilmiyordum."

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, avucumu Wicker'ın parmak eklemlerine sürterek, "ama çayı öğrendiğimde, Forsyth'teki tüm anneleri desteklemek için ortaya çıkmaktan kendimi alamadım." Etrafıma dramatik bir şekilde bakıyorum. "Kendi çocuklarınızla mı buradasınız? Onlarla tanışmayı çok isterim."

Diğer kadınlar ağ üzerinden voleybol oynar gibi alışverişimizi izliyorlar.

Trudie kılını bile kıpırdatmıyor, hâlâ Wicker'la omuz omuza. "Ne yazık ki burada olamadılar. Kızım Brooklyn İskoçya'daki okulunu bitirmek üzere, Armand ise Asya'da."

"Oh," diye soruyorum, ilgileniyormuş gibi yaparak. "Ders de mi çalışıyorsun?"

Kadınlardan birinden hafif bir homurtu duyulur ve hemen mendiline sarılıp öksürerek bunu bastırır. Trudie ona ters ters bakar.

"Armand kendini keşfetmek için bir yolculuğa çıktı. Eminim yakında dönecektir." Wicker'a gülümseyerek yakasını düzeltmek için uzandı. "Bay Ashby onların yokluğunda bana eşlik etmeye gönüllü olduğu için minnettarım."

Gönüllüymüş, hadi oradan. Wicker elini karnımdan çekmedi ve garip

bir şekilde sessizleşti. Tamam, belki garip değil. Onu

bir kayanın ve zor bir yerin ortasında. Muhtemelen ikimizden de pek hoşlanmıyor.

Ön tarafta, orkestra şarkılarını tamamlıyor.

Trudie, "Bu, çay servisi için yemek odasına gitmemiz için bir işaret," diye anons eder. Herkes bitişikteki odaya açılan çift kapıya doğru yöneliyor. Buradan, güzel porselenler ve orta süsleriyle dolu düzinelerce yuvarlak masa görüyorum. Trudie bana sempatik bir gülümseme atarak oyalanıyor. "Özür dilerim Prenses ama listede adınız yoktu, bu yüzden benim masama oturamayacaksınız. İsterseniz sizi arka tarafa sıkıştırabilirim." Bir eli göğsünde çırpınıyor. "Oh, umarım size petit four ikram edilmezse gücenmezsiniz. Bunlar özel olarak sipariş edildi ve sadece LCV'ye katılanlar için zarif bir şekilde tasarlandı." Prensime baktı. "Whitaker, hazır mısın?"

"Prensesle konuşmak için biraz zamana ihtiyacım var," diyor ve parmaklarını karnımdan elime doğru kaydırıyor. "Bensiz devam edin."

Trudie'nin hoşnutsuzluğunun bariz olduğunu söylemek isterdim ama botoks iğneleri ifade ipuçlarını okumayı imkansız kılıyor. Öfkesi ancak ona yaklaşıp ellerini yakalarının üzerinde düzleştirdiğinde ortaya çıkıyor. "Beni aptal yerine koyma," diyor sessizce, eğilip yanağından öpmek için. "Bugün sen bana aitsin." Bana attığı buz gibi bakışı ya da göğsümde tutuşturduğu kavurucu öfkeyi kaçırmıyorum.

"Çok özür dilerim," diye araya girdim, onun gergin ve soğuk gülümsemesine karşılık vererek. "Ama Wicker her şeyden önce bana ait, özellikle de çocuğunun annesini onurlandırmak için düzenlenen bir etkinlikte." Kaşlarımı kaldırarak masum ve kurnaz olmayan bir ifade takınıyorum. "Ama her zaman babamı arayıp iki kez kontrol edebilirim. Prensinin önceliği konusunda herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını kesinlikle istemez."

Bakışlarını tüm gücüyle bana çeviriyor. "Belki de yanılıyorsunuz Prenses, çünkü tıpkı yemek servisi gibi ben de bugün kolumda güzel bir şey olması için beş rakam ödedim." Gülümsemesi hâlâ yüzüne yapışmış olabilir ama söyledikleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyor.

Benimki de öyle. "O zaman belki de bir saat almalıydın."

Gözleri parlıyor, alnındaki damarlardan biri patlıyor ve bir anlığına Trudie'nin gerçekten de kendini yere atabileceğini düşünüyorum.

Ve sonra Wicker aramıza giriyor, "Seni birazdan bulacağım Trudie" diye seslenirken beni uzaklaştırıyor.

Beni koridora götürdüğü süre boyunca öfkeliyim, çünkü çoğunlukla onun lanet olası bir cürete sahip olduğuna inanamıyorum, ama aynı zamanda bir

West End'in kızı. Dokuz yaşındayken yumruk atmayı ve boğuşmayı öğreniyordum. Lanet suratındaki plastiği yeniden düzenleyebilirdim.

Ama ben hamileyim.

Ve ben *dövüşemiyorum*.

Ancak koridorun ortasına geldiğimizde Wicker bana doğru döndü, yüzünü buruşturarak "Ciddi misin lan sen?" diye tısladı.

"Ben mi?!" Ona öfkeyle bakarak çığlık atıyorum. "O kadın göz çukuruna bir topuğu hak ediyor!"

Gözleri inanamayarak büyür. "Neden? Babamla bir anlaşma yaptığı ve beni toplum içinde ona düşkün bir sevgiliymişim gibi davranmaya zorladığı için mi?"

"Evet!"

Doğruldu, mavi gözleri beni kıstırdı. "Yani bunu sadece senin yapmana izin var."

"Evet!" Cevap içgüdüsel, ama cevabı beynime yerleşirken, "Hayır!" diye ekliyorum. Ve sonra, "Bekle-ne? Bu aynı şey değil!"

Ama bir an için, o kadar emin değilim. Kampüste mutlu Royals olarak sahne aldığımızda Wicker'da fark ettiğim bir şey var. Bana her zaman dokunuyor -parmaklarını benimkilere doluyor, bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, hatta bazen öpüyor- ve bu konuda çok iyi. Pratik, akıcı, tıpkı buzda olduğu gibi.

Ama gözleri, her ne kadar güzel olsalar da, her zaman uzaklarda bir yere sabitlenmiştir.

Tıpkı Trudie'de olduğu gibi.

Farkındalık göğsümü bir yumruk gibi kavrıyor.

"Burada ne işin var Red?" diye soruyor, sesi yorgun geliyor. "Bu öyle zorla *girilecek* bir parti değil."

"Bu..." Yutkunuyorum, midemdeki bulantı hissinden kurtulmaya çalışıyorum. "Bugün Anneler Günü ve sen de benim, yani bebeğimin babalarından *birisin. Günü* benimle geçirmek istemeyebilirsin ama o yırtıcı hayvanla geçirmemen gerektiğine eminim."

"Yine de, bunca zaman sonra, bir seçeneğim olduğunu düşünüyorsun." Bana doğru ilerlerken kıkırdaması mizahtan yoksun, dikenli ve sarsıcı. "Buraya bana sahipmişsin gibi geliyorsun, ama gerçek şu ki, bedelini ödeyemezsin. Eğer kıskandığın için bacağıma işemek istiyorsan-"

"Buraya kıskandığım için gelmedim!" Ciyak ciyak bağırıyorum. "Buraya özür dilemeye geldim. Ve seni kurtarmaya."

"Beni kurtarmak mı?" diye alay ediyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Çünkü kurtarılmaya ihtiyacım var."

"Çünkü sen bundan daha fazlasısın!"

Yüzündeki hırıltı derinleşiyor. "Bana ne olduğumu söylemeye cüret etme. Bir bebek yaptığı için kendi fahişeliğinin benimkinden daha doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Demek istediğim bu değil," diyorum alnımı ovuşturarak. Zonklamaya başlamıştı. "Bunların hiçbiri doğru çıkmıyor."

"Duyalım o zaman," diye çıkışıyor, gözleri öfkeli. "Bu özrü dilemek için başımı belaya sokmaya bu kadar istekli misin?"

Dudağımın titremesine engel olamıyorum, ama onu bastırmaya çalışıyorum. Sesimin çatlama isteğini bastırarak, "Söylemek istedim ki
-"

Ama o bağırıyor, "Yüksek sesle konuş, Red! Keman sesinden seni duyamıyorum."

"Lavinia'ya senden bahsettiğimde..." Deniyorum, bedenim bir piyano telinden daha gergin. "Bunu planlamadığımı bilmeni istedim."

Kısık, kesik bir kıkırdama çıkarıyor, gözleri gözlerimin sulanma şeklini takip ediyor. "Ah, Red. Eğer yapsaydın sana çok daha fazla saygı duyardım."

Omuzlarım çöktü. "Öyle söyleme."

"Neden?" diye soruyor, asla rahatlamıyor. Ta ki beni duvara yaslayana kadar. "Benimle oynadığın kirli oyunu kaldıramadığın için mi?"

Hararetle, "Öyle olmadı" diyorum.

Avuç içi başımın hemen yanındaki duvara çarpıyor. "İşte tam olarak böyle oldu!" Yüzümden birkaç santim ötede bana öfkeleniyor, "Özür dilemek mi istiyorsun? O zaman hayatında bir kez olsun dürüst ol. Onlara söyledin çünkü benden nefret ediyordun. Bunu kabul et, Red!"

"Onlara söyledim çünkü senden nefret etmiyordum!" Omuzlarını iterek patladım. Tökezleyerek geri çekilirken, her şey serbest kaldı. "Bana çok kötü davrandın. *Haftalar* boyunca. Her depozito, senin için sadece bir şey olduğumu ve *hiçbir şey* yapamayacağımı hatırlatıyordu. Her gün bunu kabul etmek zorundaydım. İyi hissettirdiğinde bile işkenceydi. En kötüsü de ne biliyor musun?" Boğazım düğümlenerek soruyorum. "Muhtemelen bu hissi benden daha iyi biliyorsundur!"

Ayaklarının üzerinde durabiliyor, gözleri haince bir memnuniyetle parlıyor. "Yani itiraf ediyorsun
o."

"Bu değildi. Bu." I salla benim Kafa, hissetmek aniden
wrung Dışarı.

"Birdenbire ellerinde oyuncak oldum. O gece bağış gecesinde, yüzme havuzunda, sonra arabada ve tekrar sarayda..." Öfke beni çiğ ve yırtık pırtık

bırakıyor, sanki onu tekrar bulabilecekmişim gibi gözlerine bakıyorum. "Seni gördüm Wicker -*gerçek seni*- ve her şey farklı hissettirdi.

Artık bir canavar değildin. Sen sadece..." İlk başta, kelimeleri bulamayacağımı düşünüyorum. Ama o kadar yakın ki, uzanıp dokunabileceğim kadar yakın, avucum solgun yanağını okşuyor. "Üzgündün, samimiydin, korkmuştun, güzeldin ve..." Gözleri o kadar geniş ki, denesem kılcal damarlarını sayabilirim. Gerçek şu ki, bu çarpıcı bakışları yakaladığım adamı tanımlamak için yeni kelimeler bulmaya devam edebilirim. Belki de "Aşık olduğumu hissedebildiğim biriydin" diye itiraf etmemin bir nedeni de budur.

O kadar uzun süre hareketsiz, tamamen sessiz ki elimin kaymasına izin veriyorum, parmak uçlarım pürüzsüz çenesinde geziniyor. Wicker bana çok kötü davrandı, ama asla içeri girmesine izin vererek ona şans verdiğim için değil. Ruhumun derinliklerinde sızlayan da bu. Bana değerli bir şey emanet etmişti, bana yardım etmesi gereken bir şey ve ben onu mahvettim.

Bir bakıma, onu daha derinden kestim.

"Lavinia benden önce fark etti," diyorum başımı eğerek, "ve kendimi çok aptal hissettim. Zayıf, başarısız gibi. Bu kadar acı nasıl bu kadar çabuk silinebilir? Kim böyle birine aşık olur ki?" Soruyu sanki cevaplayabilecekmiş gibi soruyorum.

Seğirmiyor bile.

"Yaptığın işte çok iyisin ve bunu öğrenme şeklinin ve nedeninin iğrenç olduğunu anlıyorum ama bu aynı zamanda bir silah." İç çekerek itiraf ediyorum: "Ona senden bahsettiğimde paniğe kapıldım. Kendime senin bir şey olmadığını kanıtlamaya çalışıyordum çünkü gerçek çok acı veriyordu. Belki bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur. Belki de bilmiyorsundur." Kendimi çelikleştirerek çenemi kaldıracak cesareti buluyorum, gözyaşlarım nihayet dökülüp yanağımdan aşağı ateş gibi süzülürken onun donuk bakışlarıyla buluşuyorum. "Seni inciten birini önemsemek dayanılmaz bir şey."

Uzun bir süre sadece beni izliyor ve gözyaşlarımı belirginleşmeden uzaklaştırmaya çalışsam da onları gördüğünü biliyorum.

Önemli değil.

Kendimi bu şekilde ortaya sermek, kurtarılamaz olanı kurtarmaya çalışmak en kötü fikirdi.

Bunu şimdi anlıyorum.

"Özür dilerim Wicker," diyorum, "eğer senin için o kişi olduysam. Bunu istemediğini biliyorum. Keşke..." Başımı sallıyorum, acımasızca gülüyorum. "Keşke her şey farklı olsaydı, ikimiz için de. Sanırım, başka bir hayatta
-"

Ama bu düşünceyi asla bitiremem. Kendimi buna zorlayamıyorum.

Bunun yerine, tüm mutsuzluğu ve suçluluk duygusunu içime çekiyorum. Onun gözleriyle buluşmamı sağlayan şey de bu. "Kral Ashby'yi arayacağım ve Trudie ile gecenizi mahvetme sorumluluğunu üstleneceğim."

Uzaklaşırken aklımda kalan şey bu: bana öylece bakması, duygusuz ve donmuş, bir santim bile vermemesi. Ancak o zaman, kapılara doğru yürürken, kendime o diğer hayatı hayal etme izni veriyorum. Wicker kızgınlık ve zorunluluk olmadan nasıl olurdu?

Geçmiş olmadan.

Rufus Ashby olmadan.

"Verity," diye geliyor sesi, arkamdan. Pürüzlü ve sessiz. "Dur bakalım."

Döndüğümde bana bakmıyordu. Burnunun kıvrımından sarı saçlarının kıvrımına kadar mükemmel bir profilden bakıyor. Ayakkabılarına bakıyor ve uzun bir süre başka bir şey söylemiyor. Whitaker Ashby ile ilgili en karmaşık kısım burası.

Bu kadar güzel biri nasıl bu kadar okunmaz olabiliyor.

Sonunda bana dönüyor ve mavi gözlerini benimkilere kilitliyor. "O saçma petit fours'ları benimle birlikte yemek ister misin?"

Cevap benden beceriksizce, *pervasızca,* bir kaya gibi düşüyor. "Tanrım, evet."

20



Wicker

Yemek odasına doğru yola çıktıktan uzun bir süre sonra bile, yanağım bana dokunduğu yerde hâlâ sızlıyor.

Peşimden koşuyor, topukları otomatik silah sesi gibi tıkırdıyor, ta ki tatlı masasına varana kadar. Trudie ve diğer kaltaklar bütün öğleden sonra yemek hakkında konuşup durdular. İçkiyi bir kenara bırakırsak, bu aptal çayla ilgili dört gözle beklediğim tek şeydi. Babam beni *haftalardır* salata diyetine soktu.

Tabaklardan birini kapıyorum ve dekoratif tepsileri üzerine boşaltmaya başlıyorum, küçük petit fours ve kurabiyeler yuvarlanıyor.

Yanımda Verity ellerini ovuşturuyor. "Başımız belaya girmeyecek mi?"

Tekrar dokun bana.

"Sen prensessin, Tanrı aşkına." Ona sinirli bir bakış fırlatıp bir tepsiyi ona doğru itiyorum. İçi parmak yiyeceklerle doluydu. Kenarları kesilmiş küçük sandviçler. "Neden Doğu Yakası'nda fare gibi dolaşıyorsun anlamıyorum. Bu Allah'ın belası kasabada kimse senin kadar kurşun geçirmez değil. Muhtemelen o sürtüklerden birini güpegündüz boğabilirsin ve geri kalanı sadece manikürün için endişelenir."

Bunu içine sindirdiği bir an oluyor, kaşları çatılıyor, sonra bana sinsi bir bakış atıyor ve tenim başka bir dokunuş için can atıyor.

Bir tabak kapıyor ve dökmeye başlıyor. "Güzel görünüyorlar."

"*Saatlerdir* bu şeyin kokusunu alıyorum." Elimde tabak, dönüyorum ve neredeyse bir sunucuya çarpıyordum. Adam bakışlarını bizimle çalınan masa arasında gezdiriyor, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor. Omuz silkerek tepsiden bir şişe maden suyunu zarifçe alıyorum. "Mükemmel. Prenses kavrulacak."

Tabağı ona uzattığımda Verity neredeyse tabağını deviriyor, parmaklarımız neredeyse beni ürpertecek şekilde birbirine sürtünüyor. Masada soğuyan şampanya şişesi de benimle geliyor. Hiç vakit kaybetmeden onu mutfağa açılan yan kapıdan geçiriyorum.

"Richard," diye selamlıyorum saç filesi ve önlük giymiş keşi, ikimiz de duraklıyoruz. Biraz karmaşık bir geçmişimiz var. "Nasılsın?" diye sordum. "Klancy nasıl?"

"Fena değil," diyor, cam gibi gözlerini bana dikerek. "Yukarı mı

çıkıyorsun?" "Eğer sorun olmazsa," diyorum tepsiyi kaldırarak.

Neşelenir, biraz kurabiye alır. "Devam et, dostum." Büyük paslanmaz çelik rafı duvardan uzaklaştırmak yeterince kolay, ortaya çömelmiş bir kapak çıkıyor. Verity'ye bakarak kapıyı açma nezaketini bile gösteriyor. "Prenses."

Verity'nin topukluları arkamda temkinli bir şekilde tıkırdıyor ama merdivenin keskin eğimiyle karşılaştığımızda sessizleşiyor. Tepsimi ve içki şişemi dikkatlice dengeleyerek çerçevenin altına eğildim.

Arkamı döndüğümde onun karanlığa doğru baktığını görüyorum. "Beni hep ürkütücü gizli geçitlere götürüyorsun," diye homurdanıyor, dikkatle beni takip ediyor. Parmaklarım, bir yerinden tutup yolun geri kalanında onu sürükleme dürtüsüyle vızıldıyor. Bu sabırsızlık ya da kızgınlık değil, bunun yerine, bu dırdırcı, pençeleyen ihtiyaç.

Dokun bana, dokun bana, dokun bana.

"Şu adam, Richard... Güney Yakalı, değil mi?" diye sormak için yolun yarısına gelmemizi bekliyor.

Söylenmemiş soruya cevap veriyorum. "Birinci sınıfta birlikte birkaç ders almıştık. Genelde bir erkeğin kız arkadaşına yaklaştığımda şiddet beklerim ama Richard beni kenara çekti ve ona iyi vakit geçirtmemi istedi. Buna doğum günü hediyesi dedi. Bu benim için fethi tamamen mahvetti, bu yüzden

onu hiç beceremedim." Ona sırıtmak için döndüm. "Ama anlaşmadan oldukça güzel bir ilişki çıkardım."

İki kez dönüyoruz, sonunda başka bir kapıya varıyoruz. Dirseğimle açıyorum ve parlak ışık merdiven boşluğunu dolduruyor. Dışarı çıktığımızda bizi masmavi bir gökyüzü ve inanılmaz bir nehir manzarası karşılıyor.

"Vay be." Verity bunu anladığında ağzı açık kaldı. Onu burada, güneşten sırılsıklam olmuş ve ateşli bir şekilde izlemek zor, çünkü o parmak vızıltısı bana tüm gücüyle çarpıyor. Cildi pürüzsüz ve parlak görünüyor ve vücudunun benimkine karşı verdiği hissi hayal edebiliyorum, tamamen yumuşak ve sıcak.

Dokun. Bana.

"Tozlu bir tavan arası mı bekliyordun?" Merak ediyorum, onu arka köşeye götürüyorum. Daha iyi günler görmüş birkaç havuz sandalyesi ve bir ayağı koli bandıyla bağlanmış köhne görünümlü bir masa var. Yemeği masaya koymadan önce taşan bir kül tablasını temizliyorum.

Verity de aynı şeyi yapıyor, elleri serbest kaldığında gergin görünüyor. "Buraya çok sık gelir misin?"

Başka biri olsa, bu korkunç bir tavlama cümlesi

olurdu. Ondan duyunca samimi geliyor.

Belki de bu yüzden tüm bu gizli, saklı yerleri ortaya çıkarmak bu kadar kolaydır.

Onu.

Omuz silkiyorum. "Forsyth'teki neredeyse her etkinlik salonunda kaçış yollarım var.

Maddox Hotel'in bodrum katındaki dinlenme odası en eğlencelisi ama en iyi manzara burada." Kravatımı gevşetiyorum ve suyun üzerinden dışarıya bir bakış atmasını izliyorum. "Sanki aşağıda nefes alamıyorum."

Ben üstteki iki düğmemi açarken, Verity topuklu ayakkabılarının kemerini çözmek için eğildi.

Harika bir fikir.

Kendi ayakkabılarımı tekmeliyorum ve ağırlığım altında çökmemesini umarak şezlonga oturuyorum. "Tayland," diyorum aniden.

Kaşlarını çatıyor. "Ee, ne?"

"Armand. *Armie*. Trudie'nin oğlu," diye açıklıyorum ellerini izleyerek. Bana tekrar dokunup dokunmayacağını merak ediyorum. "Tayland'a doğru yol alıyor."

"Oh." Diğer koltuğa tüneyerek burnunu kırıştırıyor. "Sanırım bu izler."

"Evet, o bir pislik. Aslında eski bir Prens. Autumn'unkilerden biri. Görevinden alındığı anda çekip gitti." Küçük bir sandviç alıp kokluyorum,

ama onun yerine bir petit four ile değiştiriyorum. Acımasızca, ben

"Demek bana aşıksın, ha?" diye sormak için soda şişesini devirmesini bekleyin.

Püskürtüyor, esintiye doğru püskürtüyor. Kahkahalarla ulumamak için elimden g e l e n i yapıyorum. "Ne?!" diye öksürüyor, gözleri kocaman ve parlıyor. "*Ben- ben-* ben *asla demedim-*"

Kahkaha sonunda serbest kalıyor, tadı dilimin üzerindeki çikolata kadar tatlı. "Tanrım, çok kolay bir hedefsin." Sonra sessizce, "Bu yüzden aşağıda söylediklerine inanıyorum."

Gözlerini kırpıştırıp çenesini siliyor. "Öyle mi?"

Onu tamamen yanlış okuduğumu düşünmeye başlıyorum ki bu utanç verici. Onu önce bir kadın, sonra da bir Batı Ender olarak görüyordum, ama gerçek şu ki, o aynı anda her ikisi de. Savunmasız ve bu konuda savunmacı. Esnek ve bununla savaşıyor. Arkadaşlık için yanıp tutuşuyor ve buna içerliyor.

O Michael Ashby'nin memeleri

değil. Memeleri olan *benim*.

"O gece rol yapmış olabileceğini düşünüyorsun," diyorum şampanyadan bir yudum alarak. Bakışlarına karşılık vererek bir kaşımı kaldırıyorum. "İyiyim ama 'a*nı satmak için onlarca yıllık bir aile sırrını ifşa etmek*' konusunda iyi değilim."

Elindeki parmak sandviçe bakıyor. "Oh." Gerçekten

orada asılı duruyor.

Lisedeyken bir keresinde erkek arkadaş olmayı düşünmüştüm. Aklımda kimse yoktu ama bu fikrin çekiciliğini hissettim; içine düşülecek, yumuşak ve tanıdık bir kişi. Kardeşçe olmayan bir aşk kavramı. Sıcak, rahat ve güvenli bir şey. Sadece bir sorun vardı.

"Ben bağlanmak için yaratılmadım."

Bakışlarımla karşılaşmaktan korkuyormuş gibi yavaşça yukarı bakıyor. "Senden bir şey istemiyordum. Sadece bunu neden yaptığımı bilmeni istedim. Sadece bir hain olmadığımı. İşler karışmaya başlamıştı."

"Anlıyorum," diyorum parmaklarımdaki ganaja bakarak. "Seninleyken... depozitolarım sırasında..." Onu oraya getirmesi beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum. Saraya ne için getirildiğini biliyor. Sözleşmeleri imzaladı. Ben işimi bildiğim tek şekilde yaptım.

Kızgınlıkla.

"Kötü davrandın." Ona baktığımda gözlerinde bir gölge vardı.

"Kızmıştım," diye itiraf ediyorum, dokunulma umutlarına veda ederek. "Ama aslında seninle ilgili değildi. Ne zaman ve kiminle sevişeceğinin söylenmesi

yeni bir şey değil."

Yüzünde karmaşık bir ifade beliriyor. "Yani ben sadece başka bir müşteri miydim?" "Müşteri mi?"

Kapıya doğru başını sallıyor. "Trudie ve diğerleri gibi."

Başımı sallıyorum, homurdanıyorum. "Ah, Red, sen çok daha kötüydün. Kendini yeniden genç hissetmesi için tasmamı takıp gezdirecek yaşlı bir kadın değildin. Sen gülünç derecede seksi bir kızıldın, masum ve saftın. Gerçekten isteyebileceğim biriydin." Pes ediyorum ve sonunda uzanıp bacağına dokunuyorum, parmaklarımı solgun teninde gezdiriyorum. Çılgınca uğultu hafifliyor. "Sen meydan okuyan ve kararlı birisin. Uzun zaman önce içimizden söküp attığı her şeye sahipsin."

"Anlıyorum," diyor, gözlerini kırpıştırarak elime bakıyor.

Dokun bana, dokun bana.

Parmak uçlarım ete sürtünerek onu uzaklaştırıyorum. "Hayır, Verity, yapamazsın."

Ama yeşil gözleri aniden benimkilere kaydı. "Burada ben sağlık ve bereketin, yani geleceğin sembolüyüm. Ama bunların hepsi Forsyth'in geri kalanını Prenslerin diğerlerinden üstün olduğuna ikna etmek için yapılan sahte imgeler. Maskeli balolarımız ve törenlerimizle biz daha medeniyiz. O sevgi dolu ve düşkün bir aile babası, oysa gerçekte tam tersi. O bir canavar ve özünde çürümüş olan daha fazla canavar yarattı."

"Yani benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" Dişlerimi gösteriyorum, unvanı almaya hazırım. Bunu hak ediyorum.

Gözlerindeki ateşin bir kısmı akıp gidiyor. "Sorun da bu aslında. Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Hiçbirimizin yok."

"Biz mi? Buna kendini de mi dahil ediyorsun?" Kaşımı kaldırarak soruyorum.

İç geçiriyor, sandalyesinin arkasına yaslanıyor, elini karnına koyuyor. "Onun yarattığı tek kişi sen değilsin, Wick. O benim de babam."

Sadece beş aydır onun kızı olmasına rağmen kendini bizden biri olarak görmesi içimi acıtıyor. *On dokuz yıl dene,* demek istiyorum. Ama kardeşlerim ve ben... belki de biz deneme sürüşüydük. Tüm pürüzleri gidermek için bir alıştırma. Eğer bizi o yarattıysa, bir şekilde biz de onu yarattık. Ona incinmiş, kızgın, yalnız insanları kontrol etmenin en iyi yollarını öğrettik.

Şimdiden onu kullanılacak bir şeye dönüştürdü. İzole edilmiş.

"Tanrım, hepimiz gerçekten boku yedik, değil mi?" Şampanyadan acı bir yudum alıyorum ve nehrin karşı kıyısına bakıyorum.

Ağaçlar. Trudie muhtemelen aşağıda kendini kaybediyordur. Onu terk etmenin sonuçları olacak ama umurumda değil gibi görünüyor.

Bana dokunmasını istediğim kişi o değil. "Julian," diyor Verity aniden.

Şişeyi indiriyorum. "Ha?"

Saçları rüzgarda çok özel bir şekilde sallanıyor. Ağır ve saç spreyiyle dolu değil, hafif ve uçuşan. Şu anda saçları omuzlarında dalgalanıyor, esintinin tadını çıkarırken kirpikleri uçuşuyor. "Bebeğin adı için. Julian. Sen ne dersin?"

O bana bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Bence böyle bir isimle buzda kıçına tekmeyi yer."

"Hmm." Dudakları büzülür. "Pace bana bir isim seçmem gerektiğini düşündüğünü söyledi. Daha önce pek aklımda yoktu ama şimdi düşünüp duruyorum." Burnunu kırıştırıyor. "Yani bu Julian'a 'hayır' demek mi?"

Şu anda, tüm bu gerçekleri birbirimizin yüzüne vurduktan sonra, Verity'ye onu önemsediğimi söyleyebilmek istiyorum ama yapamıyorum. Bu bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Beni babama bağlayan başka bir kelepçe sadece.

"Ne istersen onu söyle." Bir tart alıyorum ve ona göz kırpıyorum. "Julian olmadığı sürece."

Bir acıbadem kurabiyesi alıp bana doğru fırlatıyor ama ben onu havadan kolayca kapıp ağzıma atıyorum.

"Sen bir domuzsun," diye mırıldanıyor, gözlerindeki şakacı parıltı her türlü acıyı yumuşatıyor.

"*Ben* bir domuz *muyum*?" Tepsileri işaret ediyorum. "On dakika içinde o küçük keklerden bir düzine yedin."

Çenesi düşüyor, boğazından kahkahalar dökülüyor. "Mecburdum! Hepsini yiyecektin!"

Nehirden bir rüzgâr esiyor ve Verity titreyerek kollarını vücudunun üst kısmına sarıyor.

İlham geliyor.

"Buraya gel," diyerek onu yanıma çağırıyorum. Bana temkinli bir bakış attı. *Adil*.

"Üşümüşsün ama oraya geri dönmeye hazır değilim," diyorum, yer açmak için bacaklarımı şezlongun iki yanına kaydırarak. "Isırmam," diye sırıtıyorum, "sertçe."

Sandalyesinden kalkıp bacaklarımın arasına oturmadan önce uzun, son bir vuruş var. *Sonunda*, diye düşünüyorum, kollarımı ona doluyorum. Bu sadece

Yatağındaki o kısa gecelerden hatırladığım kadar iyi, onu yeni bir organ gibi içime katlıyorum. Burnumu saçlarına sokarak kokusunu içime çekiyorum, East End'de olduğu zamanki kokusundan farklı. Artık daha çok lavanta var, ama gül kokusu hala orada, inatla alttan bakıyor.

Derimin altındaki uğultu tamamen kesiliyor. "Daha iyi misin?" Yavaşça rahatladığını hissederek soruyorum.

"Evet."

Bazı açılardan, artık tek gereken şeyin bu olduğunu bilmek daha da korkutucu. Bir zamanlar sadece tek bir şey kanımdaki şiddetli huzursuzluğu, nefes alma dürtüsü kadar güçlü olan sevişme ihtiyacını dindirebilirdi. Ama orada oturup gökyüzünün suyun üzerindeki ateşli parıltısını izlerken, sanırım bunu tercih edebilirim. Çok daha az dağınık.

"Bugün gelmene gerek yoktu, o yüzden..." Kelimeleri çıkarmak, onların yıkıcı bir sır gibi saçlarına yerleşmesine izin vermek bir mücadele. "Beni kurtardığın için teşekkürler." Ve sonra, ona yapışan gül kokusu kadar inatçı bir şekilde, "İhtiyacım olmamasına rağmen."

Sanki pamuk ipliğine bağlı olduğum belliymiş gibi sessiz bir kahkaha attı. Muhtemelen öyleydi. "Bir şey değil. Belki bir dahaki sefere gerçekten sormanı beklerim." Kaşlarının dalgın kıvrımını bana gösterecek kadar dönüyor. "Herkes başka türlü görünmesi için elinden geleni yapıyor ama ben aynı tarafta olduğumuzu düşünmeye başlıyorum Wicker." Bakışlarını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Belki de öyle davranmaya başlamalıyız."

~

Lex ve ben, iyi yağlanmış bir makine gibi, West End'le takas işini hallediyoruz ve her şey sorunsuz ilerliyor. Silah alışverişi bir araçtan diğerine yüklenerek hızla gerçekleşti ve Maddox bile ilk kez çenesini kapalı tutmayı başardı. Verity cipin arkasından uygun bir şekilde giyinmiş, kolunun kıvrımına sıkıştırılmış bir konteyner ve benim bile görmezden gelemediğim bir bebek yumrusuyla çıkıyor. Bunun şimdiden rutin hale geldiğini düşünmek garip.

Çok dikkat çekici bir şey dışında hepsi.

Onu her gördüğümde beklediğim öfke, bir hafta önceki Anneler Günü'nden beri azaldı. Belki de değişti. Artık benim için ne ifade ediyor bilmiyorum ama

artık tüm o acı, yakıcı nefret duygularını bir araya getiremiyor.

Sanırım ona acıyabilirim.

Parazit ya da yapılış şekli yüzünden değil, henüz ne anlama geldiğini fark etmediği için. Düklerle aramızdaki mesafeyi yürürken bile bir eli karnının üzerinde, sanki dalgın bir şekilde onu koruyormuş gibi, yeni bir alışkanlık.

İlgilenmesi gerektiğini düşünüyor.

"Hazır mısın?" O yaklaşırken soruyorum, gözlerim etrafı tarıyor.

Ama ona dokunan Lex oldu, bir elini sırtına koyarak onu cipe doğru götürdü. Yolda bana hızlıca, komplocu bir sırıtış atıyor ve marinanın çatısında ikimizin de boğazına tatlı tıkıştırdığımız o akşamın anısını yeniden canlandırıyor.

Ama midemi bulandıran Lex'in bunu öğreneceği düşüncesi değil. Babamın benden talepleri hakkında açıkça konuşması, Trudie gibi kadınların pençesinde olduğum için ne kadar üzgün göründüğü.

Yazık.

Olan buydu.

Yaptığım şeyler üzerinde düşündüğüm şeyler değil. Hepimizin rolleri var.

Becerilerimiz. Krallığa karşı görevlerimizi yerine getiriyoruz.

Bu sadece benimki oluyor.

Verity'nin yorumları, on yaşımdan beri sargılı ve örtülü tuttuğum iltihaplı bir yarayı deşti. Şeker yüklü bir konuşmada Verity Sinclaire o bandajı yırttı ve yaranın serbestçe sızmasına izin verdi.

"Bu da ne?" Yola çıktığımızda arka koltuktan sordum.

"Muzlu puding," diyor, gözleri sürücü koltuğundaki Lex'e kayıyor. Biraz daha sıkı tutuyor. "Annem benim için yapmıştı. Bu benim en sevdiğim."

Top avcısı Mama B'nin önlük giyip kızı için yemek hazırladığı düşüncesi gülünç derecede yabancı. Belki de bunun nedeni şimdiye kadar sadece Danner ve sarayda dolaşan bir dizi isimsiz aşçıya sahip olmamızdır.

"Hiç yemedim," diye mırıldanıyorum, kulağa iğrenç geliyor, karavan parklarında ya da kokuşmuş spor salonlarında servis edilen bir şey gibi.

"Çok kötü," diyerek onu kendine yaklaştırıyor ve sırıtıyor, "çok lezzetli."

Lex'in gözleri aramızda geziniyor, muhtemelen ilk önce hangisini anlayacağını bulmaya çalışıyor; Verity'nin onaylanmamış yiyecekleri kaçırıyor olması mı, yoksa onun ve benim birbirimizin boğazına sarılmıyor olmamız mı?

Sonunda, her ikisi hakkında da sessiz kalmayı tercih eder.

Akıllıca.

Büyüyen karnı, parazitin hayatlarımızı nasıl ele geçirdiğini hatırlatan tek şey değil. Saraya geri döndüğümüzde, yanları işletme isimleriyle süslenmiş kamyonlar dairesel yolu kaplıyor: East End Catering, Bouquets by Fran, Mercer Pyrotechnics.

"Aman Tanrım..." Lex yanlarından geçip doğruca garaja yönelirken sözleri dağılır. "Bana bunun için olmadığını söyle-"

Lex, "Cinsiyet açıklaması," diye sözlerini tamamladı. "Üç gündür buradalar. Sanki bir devlet yemeğine ev sahipliği yapıyormuşuz gibi."

"Evet, maskeli balonun ve Sevgililer Günü'nün büyük bir olay olduğunu düşünüyorsanız, hazır olun." Başımı sallayarak homurdandım. "Babam yirmi yıldır bu gün için hazırlanıyor. Berbat olacak."

İçeri girdiğimizde, bir orduyu doyuracak kadar yiyecek ve içecek taşıyan beyaz ve siyah giysili personelden kaçıyoruz. Balo salonunun önünden geçerken, pembelerin ve mavilerin patlamasına dehşetle bakıyor. Pek incelikli sayılmaz ama Rufus Ashby ne zaman böyle bir şeyle suçlandı ki? Savurganlığıyla ünlüdür ama gerçek bir zevke sahip değildir.

Yüksek güvenlik önlemleri arasında eğilen Danner bizi merdivenlerin sonunda durduruyor. "Takım elbiseleriniz odanızda sizi bekliyor," diyor ve Verity'ye dönüyor. "Prenses'in ekibi de onun süitinde. Tekrar hoş geldiniz, hanımefendi."

Danner'ın eğilmesini izleyen Verity, "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Takım mı? Bir takım mı var?"

"Saç, makyaj, stilistler. Hizmetçiniz zaten onları organize ediyor." Kaba bakıyor. "Bunu sizin için buzdolabına koyayım mı?"

Puding mutfağa giderse bir daha asla geri alamayacağının bilinciyle elini sıkıyor. Uzanıp elinden kapıyorum. "Ben alırım."

"Fitil!" diye tutuyor ama ben onu başımın üzerinde tutuyorum, zıplamasından fazlasıyla zevk alıyorum.

"Sakin ol, Red. Pace'in odasında bir buzdolabı var. Orada senin için güvende tutarım."

Kaşlarını çatıyor ama teslimiyetle nefes veriyor. "Tamam, ama yemesen iyi olur." Burnumu kırıştırıyorum. "Bu konuda gerçekten endişelenmene gerek yok."

Üst katta, odamızın dışında bizden ayrılıyor. Pace o geçerken başını kaldırıyor, koyu renk gözleri şimdiye kadar bizi izlediği ekrandan kalkıyor.

Koridorun sonunda, Verity kapısının önünde durur. "Ne oluyor-"

Ne demek istediğine şüphe yok. Geçtiğimiz üç hafta boyunca onun yatağını ele geçirdik, kendi yastıklarımızı ve yatak takımlarımızı getirdik, bunların arasında benim Mısır çarşaflarım da var. Lex, Effie'nin kafesindeki sesini engellemesine yardımcı olan vantilatörü getirdi, ebeveynlik kitapları ve saç bağları yığını komodinin üzerinde büyüyor. Banyoda, onunkinin yanındaki mermer rafa kendi saç kremi ve tıraş jeli şişemi ekledim. Pace henüz getirmedi ama hala kutusunda duran yeni bir monitör var ve eninde sonunda oraya gireceğini biliyorum.

Onun odası, değişen derecelerde küskün bir meydan okumayla, bizim odamız haline geldi.

Koridorda üçümüze bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmış, ama içeri girmeden önce hiçbir şey söylemiyor.

"Ne kadar zamanımız var?" Odaya girip yiyecek kabını buzdolabına yerleştirirken soruyorum. Bir şişe bira alıp Pace'in koltuğuna oturuyorum. Üstünü açarak uzun bir yudum alıyorum, bunun beni geceyi geçirmeye yetmeyeceğini biliyorum. Sehpanın üstündeki kutuya uzanıyorum ama Lex'in eli benimkinin üstüne geliyor.

"Ot yok. Bu gece olmaz. Hazır olmamız gerekiyor. Hata yapmak yok." Kapıya doğru bakıyor. "*Onlar* için."

"Onlar mı?" Diye soruyorum ama şaşkınlığım kısa sürüyor. *O ve lanet olası*.

İnleyerek kanepeye geri düştüm. "Ciddi misin?"

Biraz yardım için Pace'e bakıyorum ama o omuz silkiyor. "O haklı. Bu gece herkes büyük bir baskı altında olacak. Açık bir kafa muhtemelen en iyisidir." Daha aşağıda, öfkeyle mırıldanıyor, "Pervasız saçmalık. Buraya gelen herkesi kontrol edemiyoruz bile. Bu hafta güvenlik ıslak bir kese kâğıdından ibaret olabilir."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek aralarına bakıyorum. "Siz de kimsiniz lan?"

Bu, öğleden sonrasının geri kalanının gidişatını belirliyor. Hızlı ve *ağırbaşlı* bir şekilde giyiniyor, smokinlerimizi giyiyor ve kravatlarımızı bağlıyoruz, ta ki Verity'nin bu geceyi bitirmesini koridorda bekleyene kadar.

Odasından, göbeğini bir eldiven gibi saran beyaz, dantel bir elbiseyle çıkar. Yakası düşük, göğüslerine uygun ama fazlasıyla baştan çıkarıcı bir bakış atıyor. Yemin ederim, West End'deyken iki katına çıkmışlar.

Kardeşlerimin ikisi de onu görünce kendi yöntemleriyle tepki veriyor. Lex benim kuşağımdan daha gergin, kulağının kabuğu parlıyor, kızarıyor. Pace ona ısı güdümlü bir füze gibi bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. Elinden gelse onu burada becereceğine hiç şüphem yok.

Nasıl oldu da üçümüz arasında en az azgın olan ben oldum?

İlk çatlayan Pace oluyor ve onu karşılamak için öne atılıyor. Daha durmadan eli kızın boynuna dolanıyor ve onu sert, duyulabilir derecede ıslak bir öpücük için kendine çekiyor. Parmakları Pace'in omuzlarını sertçe kavrıyor, sanki hazırlıksız yakalanmış gibi dengede kalmaya çalışıyor.

İki parmağımı yakamın altına sokup hava almaya

çalışıyorum. Bu gece yeterince çabuk bitemez.

"Görünüyorsun..." Pace nihayet onu bıraktığında Lex duraksıyor ve uzanıp kızaran kulağını okşuyor. "Ee, güzel görünüyorsun." Bakışları kadının karnındaki şişliğe sabitlenmiştir. Bir süre sonra, "Güzel." diye ekliyor.

Alay ettim. "Bu kadar az oyun oynamak için çok uzun zamandır etrafımdasın."

Bana ters ters bakıyor ama kulağındaki kızarıklık boynuna kadar ulaşmış. Pace gibi o da belli ki düzenli olarak onu becermek istiyor. Lex seksi her zaman eğlenceli de olsa kaçınılmaz bir biyolojik işlev olarak görmüştür. Onun kekelemesini izlemek ve *denemek* gibi mi?

Bu kızın taşaklarının avucunun içinde olduğundan haberi yok.

"Teşekkür ederim." Bir bukleyi kulağının arkasına itiyor, Prenses yüzüğü bu hareketle ışığı yakalıyor. "Belki bu beyaz elbise diğerlerinin aksine üzerine kan bulaşmadan geceyi atlatır." Kelimeler dikenli ve acımasız olabilirdi ama değil. Bunu rahatça söylüyor, bakışlarını yere indiriyor ve garip bir sessizlik bizi sarıyor.

Bir kez daha bu olaydaki rolümü hatırladım. Bazı açılardan, Verity'ye East End'deki kadın ve erkeklerin bana davrandığından daha iyi davranmadım. Bu düşünce bende pek de umursamadığım bir tat bırakıyor.

Biraz ekşi.

Bunu kabul etmek yerine kolumu onunkiyle birleştirip omuz silkiyorum. "Kanlı elbiseler saraydaki her Kraliyet etkinliğinin bir gerekliliğidir. Ama bilmiyorsan diye söylüyorum," diye ekliyorum, onu merdivenlere doğru yönlendirirken, "kanın ille de sana ait olması gerekmiyor."

Koyu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bunu aklımda tutacağım."

KARDEŞLERİM BENİM KADAR SİYAH KRAVATLI ETKİNLİKLERE KATILMIYORLAR ve bu da belli oluyor. Lex'in odada aşırı resmi bir sertlikle hareket etmesini izlemek acı verici, hareketleri yapmacık ve robotik. Elbette doğru şeyleri söylemeyi ve yapmayı, ne zaman yanak öpeceğini ve ne zaman sıkı bir el sıkışma teklif edeceğini biliyor, ancak yıllarca haftalık pratikle gelen incelikten hiçbiri yok.

Odanın diğer ucunda Pace, babamın CIO'larından biriyle sohbetin ortasındadır ve kurumsal bir araçla bir dakika daha sohbet etmektense balkonda yürüyüşe çıkmayı tercih eder gibi görünmektedir.

Ve Verity.

Prenses olmanın getirdiği tüm zorluklara ve tacizlere katlanan aynı kadın olduğunu asla bilemezsiniz. Yıllar boyunca onların gelip gidişlerini izledik ve hiçbiri bu rolü onun kadar cesur bir bağımsızlık ve kararlı bir azimle üstlenmedi. Bir bakıma, onun bu role bu kadar uygun olması biraz sinir bozucu.

Belki de bu onun kanında vardır.

İçimde küçük bir parça tüm bunların gerçekleşebileceğini düşünüyor. Bebeği doğuracak, doğumdan sağ çıkacak ve bir nesil sonra ilk gerçek Ashby varisini dünyaya getirecek. Belki de dileği gerçekleşir ve bebeğe kendisi için anlamlı bir isim verir.

Sonra bu yükümlülüğün hayatlarımızı mahvetmekten başka bir işe yaramayacağını hatırlıyorum.

"Whitaker," diye duydum, ismimi duyunca irkildim. Bütün gece odanın kenarlarında durdum, şampanya fincanlarını kaptım, piliçlerden -özellikle de çayda onu ektikten sonra Trudie Stein'dan- uzak durmak için elimden geleni yaptım. Ses bir kadından değil, bir erkekten geliyor ve bir bakış attığımda Darnell Livingston'ın yaklaştığını, bir bardak burbonu ustalıkla boşalttığını görüyorum. "Geçen gece zor bir mağlubiyet aldık. Çok güzel bir goldü. Geride kalman çok kötü oldu. Kardeşinle birlikte sahip olduğunuz içgüdü... Görülmeye değer bir şey."

"Babamın ne dediğini biliyorsun." Odanın diğer ucundan ona bakıyorum, dudaklarım kıvrılıyor. "Pratik yapmak mükemmelleştirir."

Etli bir pençeyle omzuma vurdu. "Easton'dan bu unvanı almak için bir yılın daha olması iyi bir şey."

Biraz takım ruhu toplamaya çalışıyorum. "Planımız bu."

Başını sallıyor. Rory'nin babası eskiden oyun kurucuymuş. Hatta kuzeyde birkaç sezon profesyonel olarak oynamış; benim ve Pace'in

istesek bile sahip olamayız. Bir damla ter sırtımdan aşağı süzülüyor.

Odaya bakar ve yüksek sesle ıslık çalar. "Lanet olsun, Ashby bu partide her şeyi yaptı, değil mi?"

"Ah, babamı bilirsin," diyorum topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak. "Karşı koyabileceği bir balon kemeriyle hiç karşılaşmadı."

Kendi yaşındaki ve sınıfındaki tüm erkeklerin yaptığı gibi gülüyor: sanki gösterinin yıldızı onlarmış gibi şamatalı bir şekilde. "Size söylemeliyim ki, Rory Prens seçilmediğinde karım hayal kırıklığına uğradı ama ben rahatladım. Üzerinizde büyük bir baskı var. Okul, hokey, East End yükümlülükleri ve sonra da yolda bir çocuk." Bakışları uzaktaki Verity'nin üzerinde geziniyor ve sonra kaşlarını sallayarak eğiliyor. "Yine de prensesiniz çok güzel. Eğer annesine benziyorsa, bahse girerim yatakta tam bir kaplandır."

Kızgınlık tenime batıyor. Şampanya flütümün sapını kırıp boynuna gömmek nasıl bir şey olurdu diye aklımdan geçiriyorum.

Çok dağınık.

"Kusura bakmayın," diye devam ediyor, sanki parke zeminde kan kaybından ölmesine ramak kalmış gibi, "ama bu cinsiyet açıklamaları bir tür gençlik saçmalığı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Bir garsona el sallıyor ve boş bardağını tepsiye bırakıyor. "Eskiden çocuk sahibi olurken, cinsiyetini öğrenir ya da öğrenmez, çocuk odası için mavi ya da pembe seçer ve hayatımıza devam ederdik. Bütün bunlar," diye el sallıyor ihtişamlı bir şekilde, "çok saçma. Bebek geldiğinde baban ne yapacak? Geçit töreni mi yapacak?"

"Büyük ihtimalle." Gözlerimde en ufak bir mizah izi yok.

Darnell bunu görüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sanırım iyi haber şu ki, babalık testi sonuçlandığı sürece Prensesiniz ömür boyu hazır olacak."

Tabii benim DNA'ma sahip değilse, o zaman tıpkı benim gibi omzunun üzerinden bakan bir Kayes olacak.

Cama çarpan metalin gürültüsü balo salonunda yankılanıyor.

"Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Babamın sesi kalabalığın üzerinde çınlıyor,

Gözleri odanın içinde geziniyordu. Önce Lex'e, sonra Pace'e, sonra bana ve Verity'ye. İşaret eder gibi bir hareket yaptı. "Çocuklar, lütfen öne gelin."

Kaçtığım için şükrederek Darnell'e başımı sallıyorum ve diğerleriyle buluşmak üzere odanın diğer tarafına geçiyorum. Lex ve ben uzun süre acı çeken bir bakışı paylaşıyoruz, ancak Pace herhangi bir mesaj iletemeyecek kadar gergin. Gözleri odayı taramaya devam ediyor, alnında ince bir ter tabakası oluşuyor. Hasta görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Saraya girip çıkan o kadar çok insan var ki, paranoyak çılgınlığı had

safhaya ulaşmış durumda.

Verity onların arasına yerleşiyor -Lex ve Pace- ve ben de kenara çekilip bunun bir parçası olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bana fırlattığı bakışlar kızgınlık ya da öfke dolu olabilirdi.

Ama öyle değil.

Odaya geri dönmeden önce çenesini eğiyor, göbeği kitleler için tam teşekküllü bir şekilde sergileniyor.

Kürsüye çıkan Peder bizden çok kalabalığa hitap ediyor. "Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum," diye başlıyor şampanya kadehini salona doğru sallayarak. "Bunun şimdiye kadar gördüğünüz en bayağı kendini beğenmişlik gösterisi olduğunu. Ve ben de diyorum ki," diye dramatik bir şekilde duraklıyor, "...ilk doğum gününü görene kadar bekleyin."

Oda titreme ve alkışlarla doluyor.

Tıka beni.

"İlk torun sadece bir kez olur," diye devam ediyor, sesi giderek ciddileşiyor. "Forsyth'in dedikodu değirmenini sevdiğini biliyorum, bu yüzden hepiniz durumumu anlamıyormuşsunuz gibi davranmayacağım. Yaratılışın Kralı, meyve veremiyor." Odada bir sessizlik oldu ve bakışlarımı bir heykelden daha katı olan Lex'e kaydırdım.

Babam bunu bırakın kamuoyu önünde, özel olarak bile asla tartışmaz.

"Belli ki," diye devam ediyor, "hayatta sadece iki kez yaratmak bana nasip oldu, ama gerçekten de öyle mucizelerdi ki bunlar." Verity'nin omzuna dokunmak için uzanır ve Verity irkilir. "Kan kanı doğurur ve bu çocuğun ne olduğunu zaten biliyor olsam da, her iki ihtimalin de beni aynı derecede memnun edeceğini söylemeliyim. Oğullar sadece mirası devam ettirmek için değil, aynı zamanda onu korumak için de güç taşıyan kaslar ve kemiklerdir. Ve kızlar..." Elini geri çekip kızın saçlarını okşuyor. Kız ondan neredeyse belli belirsiz bir adım uzaklaştığında, adam farkına bile varmıyor. "Kızlar, ruhu beslemek için onu taşıyan kalptir, güzelliktir."

Kalabalık alkışlarken gözlerimi deviriyorum.

Neyse ki, kadehini kaldırarak konuklara ışık saçıyor. "Şimdi, büyük duyurumuz için lütfen herkes balkona geçebilir mi?"

Seyirciler için bir davet olmasına rağmen, dördümüzü sanki bir eğlenceymişiz gibi izliyorlar, ben kardeşlerimin ve Verity'nin arkasından dışarı çıkarken bakışları ensemde kızgın oklar gibi. Alacakaranlığın morarmış gölgesi çoktan gökyüzünü kaplamış, Mayıs sonu havası nemli bir sıcaklıkla dolmuştu.

Korkuluklara doğru ilerlerken Lex sessizce, "Şaşırmış gibi davran," diyor. Sanki çuvallayacak olan benmişim gibi gözüme takılıyor. Tamam, adil. Bir gösteride

İşbirliği yaparak eğilip Verity'nin şakağına tüy gibi hafif bir öpücük konduruyorum, dudaklarım tenine değdiğinde kıvılcımlanan sıcaklığı görmezden geliyorum.

Balo salonundaki orkestradan dramatik bir şekilde neşelendirici bir müzik yükseliyor ama beni geren, bir uyarı atışı gibi patlayan ilk havai fişek oluyor. Patlama sesi taş dış cepheden sekiyor, yeşil bir patlama gökyüzünde çiçek açıyor. Sarayın etrafındaki karanlık, durgun sular bunu zehirli radyasyon gibi yansıtıyor.

Müzik havai fişeklerle aynı zamana denk geliyor, tempo ve patlamalar sıklaşıyor. Kardeşlerime ve Verity'ye bakıyorum, boş ifadeleri gökkuşağı renklerine bürünmüş. Verity'nin parmakları benimkileri buluyor. Kimin kime demir attığından emin değilim.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Pace. Gösterinin programlanmasına yardım etmiş, babamın planını Mercer Pyrotechnics'e göndermişti. İlk mavi gökyüzüne vurduğunda, göğsüme garip bir his çarpıyor. Ancak o zaman bu sırrın dördümüz arasında, kutsal ve sadece bize ait bir şey olmasından hoşlandığımı fark ettim.

Ama şimdi, dışarıda.

Artık bizden çok onlara ait.

~

Rufus Ashby'nin torun beklediğini dünyaya duyuran havai fişek gösterisinden sonra, babam elinde bir kutuyla Verity'ye yaklaşıyor. Dördümüz odanın ortasındayız, tebrikleri kabul ediyor ve sırt sıvazlıyoruz. Darnell Livingston'dan bir kutu puro. Çakırkeyif Koç Reed'den bir şişe yıllanmış viski. Kitaplar. Kol düğmeleri. Profesör Winston'dan bir hafta sonu kaçamağı paketi.

Sanki hiç kullanma şansımız olacakmış gibi.

Ama odadaki erkekler kardeşlerime ve bana hediyeler verirken, babam elinde bu kutuyla Verity'ye yaklaşıyor. Ambalajı mavi. Artık naz yapmak yok.

"Torunum için," diyor gülümseyerek.

"Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Lex fısıldıyor, üçümüz bir kenarda duruyoruz.

"Yok," diyor Pace.

Verity babasına istediği sunumu yapar, tırnağını yavaşça bandın altından geçirir ve hediyeyi açar. Kutunun içinden küçük bir

gümüş fincan ve kase.

"Bir aile yadigârı," diyor babam, fincanı ondan alırken. "Michael doğduğunda amcamdan -Doğu Yakası'nın eski Kralı- bir hediyeydi."

Verity fincanı kaydırır ve kazınmış bir monogram ortaya

çıkar: MAC.

Damarlarıma sızan beyaz öfke damlasına aşinayım, bu yüzden Koç Reed o yıllanmış viskiyi vermek için gerçekten başka birini seçmeliydi.

Rekor bir sürede açtım, geri çevirirken sahneden uzaklaştım.

"MAC... bu...?" Pace nefes alıyor.

"MCA, aslında." Viskiyi ateş gibi yutuyorum. "Michael Claudius Ashby."

"Bu bir aile yadigârı," diyor Lex ama sesindeki gerginliği duyuyorum. "Böyle hediyeler vermek yaygındır. Bir nesilden diğerine."

Keskin, etkisiz bir nefes alıyorum, kaslarım o kadar gergin ki ağrıyor. "Hak iddia ediyor ve sen de bunu biliyorsun."

"Sakin ol," diye fısıldıyor Pace, Verity'nin hediyeyi yumuşak bir gülümsemeyle kabul edişini izlerken. "Bu yakında bitecek."

"Şimdi," diye anons etti babam, sesini odadakiler için yükselterek, "bunu pasta yiyerek kutlayalım!"

Salonun arka tarafındaki kapılar herkesin heyecanlı alkışlarıyla aynı anda açılıyor. Kulaklarımda gök gürültüsüyle kalabalığa bakıyorum, herkesin ılık ifadelerini içime çekiyorum. Nabzımın uğultulu dalgaları arasında, hiçbirinin burada olmak istemediğini fark ediyorum. Bizler babamın oyuncak bebek evine tıkılmış figürleriz.

"Wick?" Lex diyor ve omzumu tutup beni sarstığını hissedebiliyorum. "O şişeyi yavaş iç. Kusacak gibi görünüyorsun."

Ona bakmıyorum çünkü yuvarlanan pastaya bakmakla meşgulüm. Trudie Stein kıskançlıktan *ağlardı.* Kare şeklinde, sıkıcı bir maviyle süslenmiş ve beş katının da kenarları incelikle işlenmiş kafeslerle kaplı. Muhtemelen zavallı ahmaklardan oluşan bir ekibin bunu başarması günler sürmüş, dantelleri özenle işlerken bileklerine kramp girmiş. Kenarlar, her bir yaprağın uçları ışıltılı altın varakla fırçalanmış, basamaklı krem rengi güllerle süslenmiştir.

Her şeyi tek bir bakışta anlıyorum çünkü en üst katmanı gördüğüm anda damarlarımdaki öfke damlası süpernovaya dönüşüyor.

Tepesinde, üzerinde baş harfleri bulunan bir taç vardır.

MAR.

"Ne oluyor *lan?*" Pace'in sözleri çiğ ve yıpranmış bir şekilde ortaya çıkıyor ve midesinin bir kurşun balon gibi düştüğünü neredeyse duyabiliyorum. Muhtemelen Lex'in de bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Ne kadar donmuş olsa da, o da en az bizim kadar çabuk toparlandı. Ama Verity kaybolmuş gibi görünüyor - o kadar kafası karışmış ki, sanki bebeğinin lanet olası pastasının üzerinde nasıl baş harfler olduğunu ve bunların neden *bunlar* olduğunu anlamaya çalışıyor.

Sanki babam kendi kanını hoş karşılayabilir ve ciyaklayan küçük pisliğe Michael demezmiş gibi.

Bir yanım Lex'in elini tekrar kolumda hissedip beni geri çekmesini bekliyor ama öyle bir şey yok. Canavara doğru ilerlerken hiçbiri beni durdurmuyor ya da yoluma çıkmıyor.

Hızlı ve şiddetli bir hareketle pastanın en üst katını ittim.

Mide bulandırıcı bir sesle parke zemine düşüyor ve bu sese bir soluk denizi eşlik ediyor.

"Michael Rufus Ashby?" Kelimeleri doğrudan babamın hızla sertleşen yüzüne fırlatıyorum. "*Böyle bir şey olmayacak*!"

"Whitaker!" diye kükrüyor ve bileğimi morartıcı bir şekilde kavrıyor. "Yakalayın onu!" Son kısmı güvenliğine söylüyor, Thad beni enkazdan çıkarmak için oyuncak askerlerinden biriyle yürüyor. Buna hiç gerek yok, onlar beni döndürmeden ben olay yerinden uzaklaşıyorum, tören odasında kaybolmaktan çok mutluyum. Sanırım kardeşlerimin yüzündeki ifadeyi bir kez bile görsem, tatlı *yemeden* duramazdım.

Bütün odayı yerle bir etmem gerekirdi.

Arkamda, babamın yemek şirketine pastayı kurtarmalarını ve kalanları servis etmelerini emrettiğini duyuyorum. "Lütfen gecenin geri kalanının tadını çıkarın," diyor konuklara, sesi giderek yaklaşarak.

Kapının arkamdan çarpıldığını duyduğumda yalnız olduğumuzu anladım.

"Lanet olası aklını kaçırmışsın!" diye tıslıyor, ona döndüğümde öfkeden kaskatı kesiliyor. "Açıkla kendini!"

Parmağımı kapıya doğru uzatarak, "Lanet olası cesedimi çiğnemeden," diye kükrüyorum, "bu çocuğun adını Michael Rufus Ashby mi koyacaklar!"

"Bunun ayarlanamayacağını mı düşünüyorsun?" diye kükrüyor, alnındaki şakak acayip bir şekilde şişiyor. "Beni umursuyormuş gibi davranma.

torun. Babalık konusundaki tutumunuzu son derece net bir şekilde ortaya koydunuz."

Nefret içimden lav gibi akıyor, çünkü o haklı ama çok yanlış. Bu bebekle ilgili değil. Benim olabileceği düşüncesiyle bile ilgili değil. Benim kanım, benim mirasım. Michael Rufus Ashby adında bir Kayes varisi mi? Bu *küfür*.

Ama bundan uygun bir şekilde iğrenecek enerjiyi bile ayıramıyorum. Her şey basit bir gerçek için ayrılmışken değil.

"İsim vermek senin bebeğin değil," diyorum kendimi ve kardeşlerimi düşünerek. Whitaker, Pace, Lagan, hatta Verity...

Bu, kimliğimizin babamızın hiçbir zaman sahiplenmediği bir yönüdür. Biyolojik ebeveynlerimizin bize verdiği ve hala kalan tek şey. Birkaç saat önce bu düşünce aklıma bile gelmezdi ama şimdi onu elimden almaya çalıştığını anlıyorum.

Bu lanet olası kutsal bir şey.

"Annesi o," diyorum öfkeyle, "ve tıpkı annelerimizin bize verdiği isimler gibi ona da isim verecek. Sana izin vermeyeceğim-"

"*İzin verir misin?*" Gözlerini kısarak bana doğru ilerliyor. "Baba olmanın bu evde bir anlam ifade ettiğine dair saçma bir yanılgı içindesin gibi görünüyor, o yüzden izin ver bunu senin için açıklığa kavuşturayım." Ceketimden bir avuç tutuyor ve beni gözlerindeki damarları görebileceğim kadar yakınına çekiyor. "Forsyth'te önemli olan tek bir unvan var, o da *Kral*." Tükürüğüm burnuna çarptığında irkildi.

"Her iki unvan için de böyle düşünüyorum," diye alay ediyorum.

Bir an beni öldürebileceğini düşünüyorum, nefesi titriyor, sonra beni geri itiyor ve tökezlememe neden oluyor. "Belli ki bu küstahlığın çok ileri gitmiş," diye homurdanarak cep mendilini çıkarıyor. Burnundaki tükürüğümü kısa ve gergin hareketlerle siliyor. "Önce öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi haftalarca burada tepiniyorsun. Sonra Anneler Günü çayı için Trudie Stein'ı ayağa kaldırdın. Onu küçük düşürdün Whitaker ve Trudie gibi bir kadın herkesin önünde küçük düşürülmeye tahammül edemez." Sesi gür bir havlamaya dönüşür. "Ve şimdi de beni aşağılıyorsun, yine!"

"Anneler Günü'nde çocuğumun annesiyle birlikte olmak için onu ektim." Omuzlarımı dikleştiriyorum, dudaklarım kıvrılıyor. "Yoksa bir Prens böyle yapmaz mı?"

"Bir Prens kendisine söyleneni yapar!" Yüzü daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonuna dönüştü. Aklımda hiç şüphe yok ki ceza geliyor, hem de hiç bilmediğim kadar şiddetli.

"Bu çok kötü, çünkü artık senin fahişen olmayacağıma karar verdim" dediğimde bu kadar sikimde değil.

Keskin bir kahkaha atarak geri çekiliyor. "Sanırım ikimiz de bunun senin vereceğin bir karar olmadığını biliyoruz." Bunu daha önce hiç söylememişti, bu kadar açık değil. Cezalar ve baskılarla ima edilmişti. Lex'in bunu kanıtlayacak yara izleri var. Pace, zindandaki günler. Bende olan şey nefes alamamak, bir saniye bile.

Öfkeyle mendilini cebine sokarak, "Sen, hayır, *biz* Trudie'ye borçluyuz. Torunumun sağlığından endişe ettiğim için seni onun yatağından uzak tuttum ama bu artık mümkün değil. Ona istediğini vereceksin."

Sertçe duruyorum, yumruklarım sıkılı, bakışlarındaki meydan okumayı karşılıyorum. "Peki ya hayır dersem?"

Çünkü yapacağım. Bana tren gibi çarpıyor. Hayır diyorum. Ben Whitaker Kayes'im. Baronların varisiyim. Seçeneklerim var. Elimde kendi kart destem var.

"Eğer hayır dersen?" Omuz silkerek kol düğmelerini düzeltiyor. "O zaman seni zindana bağlarım, çıplak ve soğuk, ve tanıdığım her sapığı sana istediklerini yapmaları için davet ederim." Çenesini eğerek, "Bu çok fazla insan demek" diye vurguluyor.

Cevabım anında oldu. "Umurumda değil." Yapmam gerektiğini biliyorum ama bir yanım bunun aynı olmayacağından emin. Onların alması benim vermemden daha iyi.

Gözleri parlıyor. "Lex'i özel bir randevu için ofisime götüreceğim ve derisi kalmayana kadar onu kırbaçlayacağım."

Bu yanıt daha da kolay. "Lex'in umurunda olmaz." Babam sertçe kayar. "Pace'i alacağım-"

Gülüyorum. "Lex ve benim umurumda olmadığını düşünüyorsan, Pace'i duyana kadar bekle! Bekaretimi sattığın geceden beri cezalarımı almaya çalışıyor." Eğilerek sesimi alçak ve kesik bir tonda çıkarıyorum. "Bununla yüzleş. Kaldıracın da sikin kadar işe yaramaz."

Ağzında küçük şeytani bir gülümseme kıvrılıyor ve ne demek istediği kırbacı kadar keskin bir şekilde yüzüme çarpıyor. "O zaman bunu ona ben yapacağım."

Gözlerimi kırpıştırarak neredeyse tekrar güleceğim. "Verity? Değerli kabın mı?"

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor başını eğerek. "Sırf torunumu taşıyor diye mi?"

"Yapmayacağını biliyorum," diyorum blöfünü görmeye hazır bir şekilde.

Ama şimdi gülme sırası onda, gülüşünün tınısı tüylerimi diken diken ediyor. "Oh, yapardım. Ve yaptım da. Benim hükümdarlığım sırasında bu eve yirmi yıllık prensesler geldi geçti. Her birinin bir noktada düzeltilmesi gerekti. Bir kadının sınırlarını bilirim. Çocuk taşıyanların bile."

"Saçmalık," diyorum alay ederek. "Varisini asla tehlikeye atmazsın."

Düşünerek başını sallar. "Ve yapmayacağım. Doğru yaparsam olmaz. Ve güven bana,
Oğlum, yaptığım işte çok iyiyim."

Bu bir yalan. Öyle olmak zorunda. Kendi kızını satılığa çıkarması, sırtına o kırbacı indirmesi ya da günlerce zindana atması mümkün değil.

İmkânı yok.

Ama eğer varsa, bir zerre bile... Beni
asla affetmezler.

Lex, Verity'nin karnına sanki tüm amacı buymuş gibi bakıyor. Pace onu güvende tutmayan hiçbir şeye odaklanamıyor. Eğer ikisi de onu ve bebeği tehlikeye attığımı bilselerdi, kardeşliğimiz biterdi.

Ve bu şekilde, kartlar yuvarlanmaya başladı, her biri, ayaklarımın dibine kadar uçuştu.

Babam başını sallıyor, beni dikkatle izliyor. "İşte burada." Yanağımı okşarken uyuşmuş gibiyim. "Benim güzel oğlum. Dışarıdaki insanlar seni oğlum yapmak için yanıma aldığımı sanıyorlar. Ama ne kadar yanıldıklarını biliyorsun, değil mi?" Bana soğuk, ölü bir gülümseme sunuyor. "Seni bunun için aldım. Seni bunun için *yarattım.* Bu güzel yüz olmadan, sen bir hiçsin." Bir adım uzaklaşıp kravatını düzeltiyor. "Şimdi misafirlerimi görmem gerek. Kendini topla. Son dilim pasta servis edilmeden önce, kendinden geçmiş bir baba adayı gibi görünmeni bekliyorum."

21



Verity

Yerdeki pastaya bakarken PARALİZE OLDUM, taç eşit parçalarda parçalanmış ve ezilmiş. Monogramın altın rengi 'A' harfi ışıkta parlıyor ve konuklardan biri -orta yaşlı esmer bir kadın- elini koluma koyarak hüzünlü ve sempatik bir gülümseme sunuyor.

"Bu işler hiçbir zaman hayal ettiğiniz gibi gitmez," diyor yıkılmış pastaya başını sallayarak. "Yaratmak dağınık bir iştir. Bunun seni üzmesine izin verme canım." Pastaya doğru ilerlemeden önce kolumu hafifçe okşuyor.

Biri bana çarparak dengemi bozuyor ve bir grup insan onunla birlikte pastaya yaklaşırken küçük bir "Affedersiniz" sesi duyuyorum. Şaşkın ve son derece iğrenmiş bir şekilde, çömelip her biri dağınık bir avuç kek alıp ağızlarına götürürken onları izliyorum.

"Tanrım," diye inliyor esmer kadın. "Bu ilahi bir şey!"

"Uh..." Yüzümü buruşturarak ellerimi sıkıyorum. "Eminim buralarda birkaç tabak vardır, eğer sadece-"

Ama arkalarından dört kişi daha geliyor, yüzlerinde sanki sıkışacak bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi hevesli ve meraklı ifadeler var.

"Bu da ne..." Soruyu Pace'e yöneltmek için dönüyorum ama birden orada yok. "Pace?" Dönüp sesleniyorum, odayı taramak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Uzun boylu -Lex'ten bile uzun- ve onu bir an için görebilmem gerekiyor ama göremiyorum. Tek gördüğüm, her biri en güzel resmi kıyafetlerini giymiş konuklar.

Ve yaklaşmaya devam ediyorlar.

Kalabalığı görmeye çalışırken nabzım hızlanıyor ve bir kez daha sesleniyorum: "Pace? Lex? *Wicker*?"

Koç Reed beni bir kenara itti. "Biraz da bana ayırın!" diyor ve pastaya doğru hamle yaparken dudaklarını yalıyor. Onlara bakmak için döndüğümde, herkesin çenesindeki beyaz ve mavi lekelerin acayipliği karşısında şaşkına dönüyorum. Zombi gibiler, enkazı açgözlü ağızlarına atarken yere diz çökmüşler.

Onlardan yavaşça uzaklaşıyorum, ama sonra Rory Livingston'ın babası duraklıyor, bakışları bana yöneliyor.

"Yeterli değil," diyor sıkılı yumruğuyla krema sıkarken.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, çılgınca tanıdık bir yüz arıyorum. Stella, Danner, herhangi biri. "Belki arkada daha fazlası vardır."

"Hayır," diyor, ayak bileğimi kavramak için uzanıyor. "Bize daha fazlasını ver." Çılgınca tekmeliyorum, panik içinde bir çığlık atıyorum. "Bırakın beni!"

Ama sonra esmer kadın ona katılıyor ve baldırıma yapışıyor. "Yaratığı bize ver!" diyerek beni aşağı çekti.

Sertçe yere iniyorum, elleri beni yakalayıp merkeze doğru sürüklerken nefesim ciğerlerime kaçıyor. "Bekle!" Kaygan, buzla kaplı zeminde çırpınarak bağırıyorum. "Dur, lütfen!"

Ama çok fazlalar, elleri üzerimde, elbisemi yırtıyorlar. Vahşi, aç yüzleri heyecanlı sırıtışlara dönüşürken, yalvarışlarıma aldırmadan üzerime çömeliyorlar. Çenelerini açtıklarında çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyorum, sivri dişleri parlıyor ve kalçamı ısırıyorlar.

Keskin, dayanılmaz bir acı alt bedenimi ele geçiriyor ve çırpınıyorum, sonunda katı bir şeye temas ediyorum.

Bir dizi gümbürtü ve ardından parlak bir patlama. Daha fazla havai fişek mi?

Ancak bu düşünce aklıma gelir gelmez, uyandığımın farkına varmamla birlikte eriyip gidiyor. Bu da pek yardımcı olmuyor. "Ahhh!" Çığlık atıyorum, kramp bir mengene gibi kaslarımı kavrıyor. Çılgınca bir şekilde

ama hem çarşafın hem de Wicker'ın kollarının arasında iki büklüm oldum. "Durdur şunu! Durdur şunu!"

Etrafımda cesetler uçuşuyor, Pace beceriksizce yataktan fırlıyor, elinde bir tabanca var.

"Ne oldu?" Lex çarşafları çekerek soruyor. "Neren acıyor?" "Bacağım!"

Delici bir acı var ve parmaklarım bacağımı pençeliyor.

yatak çarşafları. Uzuvlarımı düzeltmeye çalışıyorum ve içime keskin bir sarsıntı daha giriyor. Yan tarafıma kıvrıldım, nefes nefese kaldım, "Aman Tanrım!"

Lex ürkmüş Wicker'a, "Tut onu," diye emrediyor, Wicker da bana tutunarak bedenimi göğsüne doğru çekiyor. Bacağım doğal olmayan bir şekilde bükülmüş bir simit gibi hissediyor. Çırpınarak, Wicker'ın sıcak tenine doğru düzensiz bir çığlık atmak için dönüyorum.

"Lanet olsun," diyor Wicker. "Bacağı neden öyle görünüyor?" Lex homurdanarak, "Kımıldamasına izin vermeyin," diye emrediyor.

Lex'in iri ellerinin baldırımı sardığını, yavaş ve sabit hareketlerle kasımı yoğurduğunu hissediyorum. "Sadece bir kramp," diyor bana o yatıştırıcı klinik sesiyle. "Çok acıyor ama normal. Nefes al, Verity. Rahatla."

Ter vücudumu kaplıyor, acı şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötü. Santim santim gerginlik azalıyor ve bacağımı düze benzer bir hale getirebiliyorum. Üzerime bir rahatlama çöküyor ve Wicker'ın kolunu bir can simidi gibi kavrıyorum, yapış yapış ateşim düşüyor.

"Oh," diyorum, nefes nefese. "Oh, lanet olsun. Bu daha iyi." Acı sanki her an tekrar ortaya çıkacakmış gibi devam ediyor, ama Lex bacağımda yavaş daireler çizerek aşağı yukarı ovmaya devam ediyor. "Bu korkunçtu."

Ancak o zaman sahneyi değerlendirebiliyorum, Lex bacaklarımın arasında diz çökmüş, yarı uykulu olduğu belli olmasına rağmen acı verecek kadar ciddi bir ifadeye sahip. Saçları vahşi ve serbest, çılgın dallar halinde yüzüne doğru sarkıyor. Pazılarını oynatarak masaja devam ediyor ve gözleri kamaşmış bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Sakin ol. Bu ikinci üç aylık dönem için normal. Muhtemelen daha fazla potasyum alman gerekiyordur."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor Pace ve yatağın ayak ucunda, tıpkı Lex gibi gömleksiz olduğunu fark ediyorum, Wicker da arkamda. Nihayet silahını indirdiğinde vücudundan bir titreme geçiyor, koyu renk gözleri kapanıyor. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Lex, "Bu onun suçu değil," diye tersler onu. "Bu sadece hamileliğin bir yan etkisi." Bana baktı. "Sen iyi misin?"

Wicker'ın içinde eriyerek başımı sallıyorum. "Evet, sadece... beni şaşırttı. Korkuttuysam özür dilerim."

Wicker homurdanıyor ve saçımı okşadığını fark ediyorum. "Hangimiz yanımızda uyuyan kişinin tiz, panik çığlıklarıyla uyanmadık ki?"

Pace silahı şifonyerin üzerine bırakıyor, kot pantolonunu giyerken hâlâ sarsılmış görünüyor. "Belki sizin için öyle ama benim için bir ilk."

"Nereye gidiyorsun?" Paniğin bir kısmı geri dönerken soruyorum. Rasyonel olarak, bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorum - onu ne kadar çok aradığımı hatırlıyorum, boşuna. Ama mantıksız bir şekilde, Pace'e burada ihtiyacım olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Hepsine burada ihtiyacım var.

Lex cevap veriyor. "Adrenalin. Monitörleri kontrol etmesi gerekiyor." Pace'e, "Ona bir şişe su getirir misin?" diyor.

"Bekle!" Pace kapıya ulaştığında sesleniyorum. "Sadece yatağa geri dön, tamam mı? Her şey yolunda."

Lex aynı fikirde değil, "Kesinlikle su içmen gerekiyor. Bu tam bir şamataydı. Baldırında gözle görülür bir kasılma vardı."

Wicker halsiz bir şekilde, "Evet, gerçekten iğrenç görünüyordu." diyor.

"O zaman bir şişe su alayım. Sadece..." Kalmasını isteyerek çizgiyi aşıyorum. Wicker'a verdiğim gibi kendimi ona rahatlatmak için veriyorum. Ama bu sadece onlara rahatlık sağlamakla ilgili değil. Daha fazlası. "Lütfen yatağına dön. Dışarıda tehlikeli bir şey yok. Sadece vücudum delice davranıyor."

Pace elini kapıya dayamış, kara gözleri beni dikkatle ve yakından izliyor. Her zaman öyledirler. Belki de bu yüzden onun içimde olduğu düşüncesini garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

Gözetlenmek ile avlanmak arasındaki fark.

"Kalacağım." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ve sonra çenesini Lex'e doğru salladı. "Git ona bir bardak su getir."

"Elbette," diyor Lex, parmak uçları bacağımdan ayrılırken sürükleniyor.

Birkaç saat önce yatmak için kalktığımda üçünü de burada buldum. Aslında hiçbiri henüz yatağa girmemişti ama sanki girmek istiyormuş gibi yatağın etrafında dönüyorlardı. Hepimiz partinin yorgunluğunu atmıştık, Ashby'nin gösterisi ve Wicker'ın patlaması hâlâ tazeydi. Fazla bir şey konuşulmadı. Ben sadece yatmak için hazırlanmaya başladım ve benimle yatacak birini seçmeye fırsat bulamadım.

Belki de yapamazdım.

Lex gider gitmez, Pace Effie'yi kontrol etme bahanesiyle pencereye doğru yürür, ancak son bir kez daha kontrol edeceği bellidir. "İstiyor musun? Bu gece mi?" diyor, önce bana, sonra Wicker'a, sonra da Lex'in uyuduğu yatağın diğer tarafına bakarak.

Orada beni şaşırtan bir temkinlilik var. Wicker bizimle yatakta olmasına rağmen alarmların çaldığı gece içime kaymıştı.

"Düşündüm de..." Gözlerimi kafası karışmış Wicker'a çeviriyorum. "Bunu yapmadan benimle aynı yatakta uyuyamayacağını söylemiştin..." O anda bu bir tehdit gibi gelmişti ama şimdi bir parçamın bunu bir söz gibi duyduğunu fark ediyorum. Daha önce, hepsi benden sonra yatağa girdiğinde, gizliden gizliye bunu bekliyordum.

Ama hiç gelmedi.

Wicker yakalıyor, göğsü bir iniltiyle titriyor. "Sen sikini ıslatabilesin diye kucaklaşma ayrıcalıklarımı kaybetmek üzereyim, değil mi? Dostum, bu tıpkı merkezcilik oynamaya çalıştığın zamanki gibi." İç çekerek kendini benden kurtarmaya başladı.

"Bekle." Telaşla kolunu tuttum. "Gitmek zorunda değilsin."

Wicker bana garip bir bakış attı, saçları karmakarışıktı. "Sadece yer açıyorum." Ama sonra çenemi işaret parmağı ile başparmağı arasında sıkıştırıp gözlerimi süzüyor. "Ah, bu bakışı biliyorum. Kötü bir rüya gördün, değil mi?" diye soruyor, sesi hırçın. "Ödümüzü kopardın."

Nefes vererek başımı sallıyorum. "İnanamayacağın kadar. Sanırım ödüm koptu." Başparmağı çenemin kenarını okşarken ürperiyorum. "Tanrı'ya şükür hepiniz buradaydınız. Sanırım hala iki büklüm olurdum."

Çevremde Pace'in yavaşça kot pantolonunu çıkardığını görebiliyorum ama fark etmiyorum. Wicker beni mavi gözlerinin ağırlığı altında tutarken değil. Kirpikleri büyüleyici, uzun ve sarı; dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde pembe yanağına yayılıyorlar.

Nazik, genellikle aramızda zonklayan o aç düşmanlıktan yoksun. Öpüşmede bu kadar iyi olmasının nedeninin, tüm duygularının ortaya dökülmesine izin verdiği tek an olması olduğunu öğrendim. Öfke, kızgınlık, şehvet, hatta eğlendiği birkaç durum bile. Wicker'ın ne hissettiğini biliyorum çünkü bana öpücüğüyle gösteriyor.

Ama bu seferki yapmacık ve yeni, öpücük yumuşak ve sarsıcı bir şekilde temkinli, sanki söylenmemiş bir sınırı test ediyormuş gibi. Onun mu benim mi? Hiç bilemiyorum.

Birbirimizden ayrıldığımızda Pace yatağın ayak ucunda duruyordu, boxer'ı yoktu. "*Kahretsin*. İkiniz de..." Tanımlamayı bastırıyor. Öyle değil.

Pace genellikle bakma işini bana bırakır, ince yontulmuş vücudunu, kilometrelerce uzanan sıcak kahverengi tenini benim için sergiler. Şu anda sikini kavrıyor, karın kasları yavaş ve hoşgörülü bir vuruşla esniyor.

Wicker bakışlarımı takip ediyor çünkü derin, tembel bir kıkırdama çıkarıyor. "Evet, oğlumun güzel bir parçası var, değil mi? Benimki kadar güzel değil tabii. Ama iyi zamanlarımız oldu."

Düşüncesi bir yana, görüntüsü bile beni kıvrandırıyor ve Pace'in yatağa girmesini, beni vücuduna doğru çekmesini ve içimi doldurmasını bekliyorum.

Ama o sadece çenesini kaldırıyor, karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Wick," diyor, "onu benim için hazırla."

Kaskatı kesildim, gözlerim Wicker'a kaydı. İkimiz aylardır cinsel bir açmazdayız. Pace'le bu yatakta paylaştığımız bir gece ve garip bir şekilde kısır gece sarılmalarımız dışında, kesinlikle sekssiz bölgedeydik.

Ama Pace'in komutunun karnımı titrettiğini, bacaklarımın arasında sıcaklık yarattığını inkar edemem.

Wicker önce kardeşine, sonra bana baktı. Çabucak, "Bunu ona ben yaptırmadım." dedi.

"Gerek yoktu," diyor Pace, elini şaftının üzerinde gezdirerek. "Haftalardır taşak patlatmadın, değil mi?"

Yer değiştiren Wicker kaşlarını çatıyor, alnındaki kırışıklık tuhaf bir şekilde rahatsız edici. "Tamam, biraz karakter geliştiriyorum."

"Açlıktan ölüyorsun," diye yanıtlıyor Pace. "Islak rüyaların geri döndü ve o sana her dokunduğunda, sanki Scratch'ten bir fırt almış gibi görünüyorsun." Pace ve ben birbirimize bakıyoruz ama benimki tamamen sersemlemiş olmalı. Wicker'ın haftalardır mastürbasyon bile yapmadığı düşüncesi? Kardeşinin endişelenmesine şaşmamalı. "Rosi?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, dilim çok kalın geliyor.

"Seni becermesine izin vermek zorunda değilsin," diyor çenesini eğerek. "Sana dokunabilir. Ya da," diye duraklıyor, gözlerimin Wicker'ın boxer'ındaki çadıra kaydığını fark etmiş olacak ki, "sen de ona dokunabilirsin. Hatta ağzını bile kullanabilirsin."

Wicker sessiz ve keskin bir nefes çekiyor, karnındaki kaslar geriliyor. "İstediğin bu mu?" Wick'e soruyorum, her ne kadar saçma bir soru olsa da ona bir karar verme hakkı tanıma ihtiyacı hissediyorum. Bir an için kendimi Lex gibi hissettim.

Şahdamarındaki derinin titrediğini görebiliyorum. Gözbebekleri büyüyor. Ağzı gevşiyor.

Bunu istediğini biliyorum.

"Ağzını sikimin üzerinde görmek istiyor muyum?" Alt dudağımı okşuyor, ağzımı ayırdığımda gözleri kararıyor. "Lanet olsun Red, muhtemelen elin için ruhumu satarım."

Hemen dönüp bir bacağımı onunkinin üzerine atıyorum.

"Aynen öyle," diye nefes alıyor Pace, ön kolundaki kord kasları bir başka hoşgörülü vuruşla kıpırdıyor. "Sen onun üzerine inerken bana kıçını göster."

Wicker'ın göğsü istekli nefeslerle genişliyor, ben bacaklarının arasına yerleşirken vücudu kayıyor. Kalçaları kalın, üzerlerine serpilmiş tüyler tıpkı tüylü kirpikleri gibi altın sarısı. Tereddüt etmeden elbisemi kapıyor, başımın üzerinden kaldırırken gözleri aç. Böylece benim için aldığı beyaz dantel külottan başka bir şey giymeden önünde diz çökmüş oluyorum.

"Siktir." Yatağın başlığına yaslanıyor, ben de aynısını yaparken mavi gözleri beni içine çekiyor. "Göğüslerin önceden de harika değildi ama artık bambaşka bir şey oldular."

Hepsini birden içine almaya dayanamıyormuş gibi dokunuyor, parmak uçları alaycı bir şekilde aşağı doğru inerek okşuyor. Sanırım bu hissi biliyorum. Bazen ona bakmak acı veriyor, güneşe uzun süre bakmak gibi. Bu kadar mükemmel olan hiçbir şey aynı anda takdir edilemez. Karın kaslarından kusursuz tenine kadar, Wicker tam da ona daha önce söylediğim gibi.

Güzel bir eser.

Ona uzanarak parmaklarımı karnının alt kısmındaki gergin kasların üzerinde gezdiriyorum. Karnı çöküyor, parmakları çarşafın içinde kıvrılıyor. Sonunda Pace'in daha önce ne söylediğini anlıyorum - dokunuşumun bir Scratch vuruşu gibi olmasıyla ilgili şey - çünkü Wicker'ın tüm yüzü kendinden geçerek çöküyor, nefesi hızlanıyor.

Gülümsemeye karşı koyuyorum, onu bu kadar etkileyebileceğime inanmakta güçlük çekiyorum.

Ama yine de, gözleri kapalı bir şekilde beni izliyor ve liderliği ele almama izin veriyor. Gıdıklandığını bu şekilde keşfediyorum, parmaklarım boxer'ının lastiğine takılırken kalçaları dönüyor. Onları aşağı çekip uzun boyunu ortaya çıkardığımda, ağzımın gerçekten sulandığını görünce şok oluyorum.

Bunu yaptığım diğer tek sefer, okula giderken aceleyle para yatırmaya hazırlanırken arabada beni zorladığı zamandı. Bu sefer farklı olmasını istiyorum. İkimizin de seçtiği bir zevk.

İlk dokunuş beni ürküten bir ses çıkarıyor. Derin ve gürültülü, neredeyse bir hırıltı, ama içinde bir yalvarış da var. Ona sorabileceğimi hissediyorum

daha fazlası için yalvaracaktı ve yalvaracaktı.

Bunun yerine onu elimde pompalıyorum, derisinin kalınlaşmasını ve daha koyu bir tona dönüşmesini izliyorum. Kalçaları kalkıyor ve ben eğilip dilimi tuzlu ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Vay anasını, Red." Kafamı kaldırdığımda agresif parmaklarını saçlarında gezdiriyor, çenesinin çizgileri gergin. "Bu gerçekten uzun sürmeyecek. çok."

"Al onu Rosi," diyor Pace, yatağın kenarına yaklaşarak. Bir avucunu arkamdan aşağı kaydırmak için uzanıyor, parmakları külotumun altından geçiyor. Amımın üzerinden geçerken inliyorum. "Hazır değilsin. Henüz değilsin."

Nasıl olduğundan emin değilim çünkü parmaklarının kaygan sıcaklığın içinde nasıl kaydığını hissediyorum. Ama belki de Pace bunu sadece kardeşi için istiyordur ve dürüst olmak gerekirse ben de istiyorum.

Wicker'ın sikini avucumun içine alarak yan tarafını yalıyorum, dilimi çıkıntılı alt tarafın üzerinde düzleştiriyorum. Bu hareket onu elini saçlarımın arasına sokmaya itiyor ve kocaman avucuyla başımın arkasını kavrıyor.

"Dikkatli ol," diyor Pace, sözlerinin Wicker'a yönelik olduğu belli.

Akılsız, huşu dolu bir fısıltıyla, "Ağzı çok sıcak," diyor.

Onun cesaretlendirmesiyle tekrar ucuna gidiyorum, sonuna kadar sokmadan önce dilimi başının etrafında döndürüyorum. Wicker'ın kalçaları *itiliyor* ve parmakları kafa derime doğru kıvrılıyor. "Uzun zaman oldu, Red. Benimle alay etmeye devam edersen, *beni* becerdiğinden daha hızlı boşalacağım," diye pantolonunu indirirken taşaklarını avuçluyorum, saçlarımdaki kavrama sıkılaşıyor. "Tanrım, şu anda ağzını sikmemek çok zor."

"Kilerde şu hidrasyon paketlerinden buldum. İçinde elektro-" Donup kaldığımda Lex'in elinde bir spor şişesiyle odaya girdiğini görüyorum. Yavaşça etrafı inceliyor, bakışları Pace'ten Wicker'a, oradan da bana kayıyor, Wicker'ın sikinin ucu dudaklarımın arasında duruyor. Patlamasını bekliyorum ama o sadece iç geçiriyor. "Çocuklar, Prenses'i susuz *bırakmayın derken* bunu kastetmemiştim." "Neden olmasın? Tuzlu, değil mi?" Wick beni yavaşça aşağı indiriyor. "Ben Pace için hazırlanmasına yardım ediyorum."

Pace, "Yoksa bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sorar. Belki de tam da bunu bekliyordur, çünkü sikini bırakmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştur.

Ama Lex, "Hayır, hiç de değil," diyor ve su şişesini komodinin üzerine koyuyor. Beni izliyor, ağzım kardeşinin sikini yukarı çekerken gözleri

kararıyor. "İkinizden birinin onu gerçekten boşalttığını varsayarsak, bu onun rahatlamasına yardımcı olacaktır,

Özellikle de böyle uyandıktan sonra. Kortizol seviyesi muhtemelen tavan yapmıştır."

Wicker inliyor. "Lütfen aylardır yaptığım ilk oral seksi bir bilim dersine dönüştürmeyin."

Lex homurdanarak yatağın etrafında yürüyor. Eli karnımı okşamak için aşağı indiğinde, sesi kulağımda sessiz ve sıcak olduğunda olmam gerekenden daha fazla şaşırıyorum. "O iyi mi?"

Başımı salladım.

Lex'in eli kıçımın üzerinde kayıyor ve külotumu aşağı itiyor, parmakları şişmiş, kaygan kıvrımlarımı bulurken hiç tereddüt etmiyor. Nefes alarak, onun dokunuşuna karşı utanmazca hareket ediyorum ve alçak sesle ettiği lanetin tadını çıkarıyorum. "Hadi, o hazır. Onu çıkar ve biraz uyu."

"Henüz değil," diyor Pace, şimdi arkamda.

Wicker çeneme dokunarak ona odaklanmamı sağlıyor. Onu kenara doğru çekerken inanılmaz vücudu ve ateşli bakışlarıyla beni sabitlemesi hiç de zor değil. Gerçekten mücadele ediyor gibi görünüyor, nefes alış verişi bu dar, kısa pantolonlardan geliyor.

Merakımı gidermek için, boğazımın arkasına vurana kadar aşağıya, çok aşağıya iniyorum.

"Oh, lanet olsun," diye tıslıyor, kelimelerinden aciliyet dökülüyor. "Boşalacağım, Red. Benim için hazır mısın?"

Patladığında zar zor başımı sallıyorum, kalın, sıcak bir fışkırmayla ağzımın içine fışkırıyor. Kalçalarına dayadığım ellerimin altında kasları kasılıyor, vücudu sarsılıyor. Saçlarımdaki parmaklar anlamsız bir ritimle sıkılıp bırakılıyor ve bakışlarımı yukarı kaldırdığımda *harap olmuş* görünüyor, dudaklarımın arasında zonklayan sikini izlerken gözbebekleri kocaman açılmış.

Son salınımını titreyerek gerçekleştirdiği anda beni kalçalarına doğru çekiyor ve ağzımı kaygan, tuzlu bir öpücükle kapıyor. Sonunda göğüslerimi iki avucunun arasına alıyor, başparmakları hassas meme uçlarımın üzerinde kayıyor. Ona doğru sallanıyorum, sürtünme istiyorum, Pace'in neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

Onu içeride
istiyorum.
Ona ihtiyacım
var.

Wicker'ın ağzının içine doğru, "Yavaş ol," diye soluyorum.

"Bilmiyorum," diyor Pace ve omzumun üzerinden ona bakmak için kendimi Wicker'dan ayırdığımda, elini saçlarına götürüyor, kafası karışmış görünüyor. "Belki de sadece yatağa gitmeliyiz. Lex seni çıkarabilir. Değil

mi Lex?"

Midem bulanıyor. "Neden?"

"Tanrım, bu kadar endişeli görünmene gerek yok," diyor Lex, boxer'ındaki çadırı da görebileceğim kadar yaklaşarak. "O bir charley horse'du. Eskiden antrenman sırasında olurdu. Önemli bir şey değil."

Pace bir avucunu yüzünde gezdirir. "Biliyorum, sadece..."

"Onun için endişeleniyorsun," diyor Lex. Bu bir soru değil ve Pace'in gözleri karnıma indiğinde, sanırım hepimiz bir şeyin farkına varıyoruz. "Oh," diyor Lex çenesini ovuşturarak, "bebek için endişeleniyorsun."

"Hayır." Pace alay ediyor, ama ereksiyonu açıkça işaretleniyor. "Bu çok aptalca."

Lex onu yakından izler. "Endişelenmen anlaşılabilir bir şey ama sana söz veriyorum, o güvende."

Royal Ink'e girdiği geceyi hatırlatarak, "Daha önce iyiydi," diyorum.

Acı dolu bakışlarla şöyle açıklıyor: "Onu daha önce gerçekten göremiyordum. Oradaydı ama... tam olarak değil. Ufacıktı. Bir lima fasulyesi. Bir kumkuat. Bir erik." Elini bana doğru sallıyor. "Ama şimdi bu şey gibi *bir şey* -gerçek, 'gözümüzün önünde' bir *şey*- oğlumuz- ve ya ona zarar verirsem?" Gözleri büyüyor, elleri saçlarını kavrıyor. "Çocuklar, onunla ne kadar boşaldığımı gördünüz. Bebeği boğabilirim."

Lex alnını avuçlarken Wicker bir kahkaha patlatır.

"Tanrım, Pace, yapmayacaksın-" Lex bu kadar saçma bir şeyi tekrarlamaktan kendini alamıyor gibi görünüyor. "Zarlar ve sıvılar var ve -Güven bana, o korunuyor."

"Hatırladın mı?" Wicker soruyor. "Kitaptan mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kitap mı?"

Pace, "Evet, ama-" diyor.

"Pace," diye tersledi Lex, "bu bebeği korumak ve sağlıklı tutmak hayattaki tek amacım, biliyorsun. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmam." Pace'i iterek yolundan çeker ve başparmaklarını boxer'ının içine sokar. "Ne kadarını kaldırabileceğini kanıtlamamı ister misin?"

Ellerimi Wicker'ın omuzlarına koyarak canlanıyorum.

Kaşı yukarı kalkıyor. "Görünüşe göre bunu istiyor."

Sıcaklık yanaklarıma tırmanıyor. "Sadece... acele et."

Eğer uyarılmamın azalmasından korkuyorsam, Wicker dokunuşu arka tarafımda dolaştığında, yanaklarımı arkamda dürttüğünü hissettiğim kardeşi için açtığında tam güçle geri döndürüyor. Lex içime girip kalçalarımı kavrayarak beni itişine geri çektiğinde fazlasıyla hazırım.

Nefesim kesiliyor, parmaklarım Wicker'ın omzunda çukurlar açıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, dolgunluktan titriyorum.

Wicker onu içime alırken mest olmuş bir şekilde beni izliyor. "Aleti iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, Lex geri çekilirken bir çığlığı yutuyorum, ancak tekrar ileri doğru yumruk atıyor. Elinin bir avuç saçıma dolanana kadar omurgamdan yukarı doğru kaydığını hissediyorum.

Adamdan yumuşak bir homurtu dökülüyor. "Siktir, Wick, onu gerçekten sırılsıklam etmişsin."

Wicker'ın gözleri bu bilgiyle parlıyor ve boğazıma bir işaret emmek için eğiliyor. Başımı onun için geriye atıyorum, içime girerken acımasız olan Lex için. Her zamanki kadar sert değil ama yine de aynı sertlikte. Lagan, Lex; şu anda birlikte kanıyorlar, kalçaları benimkilere çarparken ağzı omzumun tepesine doğru hafifçe kayıyor. Lex benden zevk alırken, Wicker'ın dili köprücük kemiğimin kesik kısmına doğru yavaşça, çökmüş bir şekilde kayarken, kendimi fırtına ve durgun sular arasında kalmış hissediyorum.

Ancak merkezim Wicker'ın sikine değdiğinde -İsa, yine sertleşmiş- Wicker bakışlarımı karşılıyor. Aramıza uzanıp, Lex'in her itişinde ucu klitorisimi dürtecek şekilde sikine açı verirken yarı sarhoş görünüyor.

"Oh," diye soluyarak kolumu boynuna doladım.

O hınzır sırıtış ağzını kıvırıyor. "*Evet*. Sür onu, Red. Aletlerimizin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum."

"Siktir," diye homurdanıyor Lex, sikinin içi kabarıyor. "Ona her ne yapıyorsan sakın durma." Eli sanki bizi bir arada tutuyormuş gibi Wicker'ın omzuna doladığım ön kolumu sıkmak için dışarı fırlıyor. Lex'in keskin, sarsıcı itişlerinin her biri beni daha da yaklaştırıyor, Wicker'ın siki sıcaklığıma mükemmel bir şekilde sürtünüyor.

Wicker'ın mavi gözlerine baktığımda nefesim kesiliyor. "Ben-ben-ben gidiyorum..."

Orgazm acı dolu bir çığlıkla beni delip geçiyor ve Wicker dudaklarıma dokunarak tepki veriyor. Bu bir öpücük değil. Sanki nefesimi çalmaya çalışıyor -zevki kendine almak için- sadece bana nefes almam için yeni bir hava vermek için. Eşit derecede cömert ve açgözlü hissettiriyor.

Sonra, Wicker beni kollarının arasına alıyor, Lex acı dolu bir ses çıkarırken artçı sarsıntılar boyunca beni yatıştırıyor ve derinlere itiyor.

Dölleri sıcak geliyor - beklediğimden daha sıcak - ve içimi doldururken çaresizce kıvranıyorum, nefesleri omzumda ateş gibi. "Gördün mü?" diyor, bir elini Wicker ile benim aramda sıkıştırıp karnımı yokluyor. "Endişelenecek bir şey yok."

Kendimizi dışarı atıp temizlik işlerini yaparken, Lex'in beni becerirken gözlerimin içine bakmadığı gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, bir kez bile, o zamandan beri...

Ama bu zorlaşıyor ve hepimiz yatağa yerleşirken, Pace sonunda arkamda kaşıklanırken, gözlerimi kardeşine sabitlenmiş buluyorum, onun için tek olduğum şey bu mu diye merak ediyorum. Kendi yaratımı için bir araç. Bir kaşıntıyı kaşımanın bir yolu.

"Hazır mısın?" Lex tekrar yastığına gömülürken Pace fısıldar.

Uzanıp Lex'in uzun bir tutam saçını tutuyorum ve hafifçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Dönüp bana bakıyor, yarı şaşkın, yarı sorgulayıcı. Kehribar rengi gözleri benimkilerle kilitlenir kilitlenmez, rahatlamama izin veriyorum.

"Ben hazırım."

Pace ürpertici bir nefes vererek içime giriyor, kardeşi beni gevşettikten sonra kolayca kayarak içeri giriyor. Wick ışığı kapatıyor ve karanlığın örtüsü altında en tuhaf, en şaşırtıcı düşünceye kapılıyorum.

Aylardır ilk defa evimdeymişim gibi hissediyorum.



"FUUUUUCK." Wicker'ın inlemesini, sehpaya çarpan bir kumandanın sesi takip ediyor. "Bu oyundan nefret ediyorum."

"Saros tarafından yine dışlandın, ha?" Pace masa sandalyesinden kıkırdıyor. "Siktiğimin piçi."

Wicker'ın yakınma sesleri dışında evin sessiz olduğu nadir akşamlardan biri. Kimse bana tam olarak nedenini söylemedi ama Kral Ashby ikisine de bu gece evde kalmalarını emretmiş. Sorduğumda Pace'in tek söylediği, "Bir iş için çağrıldık," oldu. İşin ne olduğunu sormadım, çünkü herkes Kraliyet işlerini sorgulamaktan daha iyi bilir. Ne kadar az şey bilinirse o kadar iyi.

Ancak bütün bir akşam boyunca yapacak hiçbir şey bulamayan Wicker'ın bu kadar çok boşluğa alışık olmadığı anlaşıldı. Huzursuz görünüyor, ne yapacağını bilemiyor.

"Lex ne zaman dönecek?" diye soruyor, Pace'in televizyonunun
TE kumandasıyla oynarken.
LE
VI "Sanırım grubunun sekiz civarında biteceğini söyledi," diye cevap
ZY veriyorum, başımı kaldırmadan
ON
.
görevimden. Birkaç saat içinde herkesin bir şekilde odama gelmesini bekliyor olsam da, Pace'in ana bilgisayarında bazı güvenlik çalışmaları yapması gerekiyor, bu da nedense Wicker ve benim de gelmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Royal Ink'e girip yatıya kaldığından beri paranoyası daha da arttı.

Wicker ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. Gömleği yukarı kalkıyor, bana kesilmiş alt karnını ve şortunun bel bandının altına uzanan ince saç izini gösteriyor. "Daha fazla oturamam. Aklımı kaybediyorum."

Diğer odaya doğru ilerler ve yırtık spor ayakkabılarıyla geri döner.

Pace dönüp ona ters ters bakar. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Koşmaya," diye duyurur. "Telefonumu yanıma alacağım, sakin ol."

İçinde
Wicker ayakkabılarını bağlamanın ortasında bana bakıyor ama gözlerini hemen başka yöne çeviriyor.

Dün geceden beri aramızda garip şeyler var. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama kötü olduğunu düşünmüyorum. Bugün kampüsteki performansımız daha az gösterişli ve daha temkinliydi. Avluda elimi tuttuğunda bile biraz tereddüt ediyor gibiydi, sanki neyin gerçek olup neyin olmadığını bulmaya çalışıyordu.

Ya da belki de sadece ben yansıtıyorumdur.

Çünkü ben neyin gerçek olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Ayrılmadan önce duraklıyor ve tuhaf bir şekilde temkinli bir ifadeyle bana bakıyor. "Sende numaram var, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, tabii ki."

"Güzel." Önce Pace'e, sonra da bana baktı. "Böyle olduğunda biraz sersemleyebilir, o yüzden bir şey olursa bana haber verin."

Pace gözlerini ekrandan ayırmadan onu tersler. Wicker da gitmeden önce bir kez karşılık veriyor. Ama ben onun ardından gözümü kırpıştırmak zorunda kalıyorum, çünkü ya tüm bu alışverişi yanlış okuyorum ya da Wicker Ashby az önce endişesini gösterdi. Benim hakkımda. Özellikle.

Bunu hazmedemeyerek iç çekiyorum ve sırtımı esnetmek için ayağa kalkıyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun ki?" Pace'in omzuna doğru eğilerek

soruyorum. Onun temiz, baharatlı kokusunu burnuma çekiyorum ve bu sabah uyandığımız anı hatırlıyorum.

Sabah, Wicker ve Lex çoktan banyoya girmiş, güne hazırlanıyordu.

Pace karnımı avuçlamadan önce alçak, sert bir sesle yanımdan kaymıştı, sabah öpücüğü dayanılmaz derecede tatlıydı.

Şimdi uzanıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Sadece saray dosyalarını inceliyorum," diyor ve boş boş karnımı okşuyor. Daha on sekizinci haftamdayım ama konu Pace ve Lex olunca, kendimi şimdiden insanların şans getirsin diye ovaladığı heykellerden biri gibi hissetmeye başladım.

"Odette için mi?" İlk kez yüksek sesle söyleyerek sordum. Onu kampüste bir sonraki görüşümde odama bıraktığı kâğıdı ona geri vermiştim. Odette'in kim olduğunu sormama gerek yoktu. Sadece biliyordum.

"Evet," diye iç geçiriyor ve kolunu yavaşça geri çekiyor. Bir şeyler yazmak için kullanıyor. "Şimdiye kadar hiçbir şey yok. Sanki hiç var olmamış gibi, ama ben var olduğunu biliyorum. Adeline'da bir fotoğrafı var."

"Görebilir miyim?" Ben soruyorum.

Sonunda bana bakıyor, bakışlarımda bir şey arıyor. "Emin misin? Çünkü bence bu hiçbirimizin bilmemesi gereken biri."

Kaşlarımı çatarak, "Eminim" diye cevap verdim.

Birkaç tuşa dokunuyor ve güzel bir kadın resmi beliriyor. İncelemek için yaklaşıyorum, beyaz taç giyme elbisesine dikkat ediyorum. Genç bir kadın ve gözlerindeki heyecan ve korku karışımını yakından tanıyorum. Tahta çıkma töreninden geçtiğini fark ediyorum. Depozitolarını almış. Bu fotoğrafta hamile. Başarılı. Taç giymiş.

Gözlerimi onun yüzüne yapıştıran şey bunların hiçbiri değil. Onunla Pace arasındaki benzerlik. Akraba olduklarına şüphe yok.

"Tıpkı sana benziyor," diyorum hayranlık dolu bir sesle. "Sence o senin mo-"

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye sözümü kesiyor ve omuzları rahatsız bir şekilde kayarak görüntüyü kapatıyor. "Ama evet, akraba olduğumuzdan oldukça eminim." Bunun onu nasıl hissettirdiğini sormak istiyorum ama buna hakkım olduğundan emin değilim. Ben bir anneyle büyüdüm ve Ashby açıklama yapana kadar babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Pace duygusal olarak çok kapalı ve birbirimize güvenme konusunda daha yeni ilerleme kaydettik. Bunu yapmak istemiyorum. tamamen kapanma riski var.

"Babana sordun mu?"

"Siktir et." Başka bir dosya açarak alay ediyor. "Öz ailelerimizle ilgili tüm tartışmalar on bir yıl önce oldu. Teker teker onun ofisine götürüldük, bize sunduğu önemsiz bilgiler verildi ve hiçbir koşulda bu konuyu tekrar açmamamız söylendi."

Ashby'nin ofisinde oturan sekiz yaşındaki küçük Pace'in kaybolmuş ve kafası karışmış halini düşününce kalbim sıkışıyor. "Ne dedi o?" Ancak soru ağzımdan çıkar çıkmaz irkiliyorum. "Üzgünüm, bu muhtemelen çok kişisel."

Ama Pace sadece omuz silkiyor. "Bana annemin siyah, babamın beyaz olduğu söylendi. İkisi de öldü, tıpkı Lex ve Wick'in ebeveynleri gibi."

"Acaba..." Soru boğazıma düğümleniyor ama Pace dönüp bakışlarımı karşılayınca cesaretimi topluyorum. "Yalan söylüyor olabilir mi?"

Pace bana bu cevabın çok açık olduğunu söyleyen bir bakış atıyor. "Elbette yalan söylüyor olabilir. Bu yüzden üçümüz araştırma yaptık. Wicker'ın ailesi... babasını biliyorsunuz."

Yine irkildim. "Clive Kayes'in oğluydu, değil mi?"

"Başka bir deyişle, açıkça ölü," diye onaylıyor Pace. Geri dönerken ekrandan gelen ışık yüzünün açılarını keskin bir şekilde kesiyor. "Ve Lex'in ebeveynleri - ölümleri... diyelim ki, inanılmaz derecede halka açıktı. Saklayacak bir şey yok."

Bir parçam bunun ne anlama geldiğini bilmek için çığlık atıyor. *İnanılmaz derecede halka açık* mı?

Ama daha büyük bir parçam "Seninkinde bir şey bulamadın mı?" diye soruyor.

Pace başını sallar, etrafına bakınır. "Bana devam etmem için hiçbir şey vermedi. İsim vermedi. Yaşları yok. Forsyth'de yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyorum. Lex'in ailesi yaşamıyordu." Omuz silkerek bir elini yüzünde gezdiriyor, yorgun görünüyor. "Babam bir şeyi bilmeni istemiyorsa, bilmezsin. Hikayenin sonu."

"Peki ya bilgisayarlar?" Odadaki tüm güvenlik bileşenlerini değerlendirirken kaskatı kesilerek soruyorum. "Bilgi aradığınızı görebilecek mi?"

Pace'in dudakları tembel bir sırıtışa dönüşür. "İzlerimi örtmekte bu kadar iyi olmasaydım o da yapardı." Yeni bir sayfa açıyor, bu sayfa bir dizi sayı ve koddan oluşuyor ve ekranı işaret ediyor. "Saray yayınlarına erişen herkesi görebiliyorum ve kendi yayınlarımı da silebiliyorum."

Omurgamdaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Birkaç ay önce, bu adamlardan birinin Ashby tarafından cezalandırıldığını görme düşüncesinin tatmin edici olabileceğini düşünmek garip. Şimdi ise beni belli belirsiz hasta ediyor.

"Bekle." Pace'in alçak sesi tüm alarmı geri getiriyor ve düzleşmesi de yardımcı olmuyor. "Bekle bir dakika, bu da ne böyle?"

"Ne?" Kaşları çatık bir şekilde ekrana bakarak soruyorum. Bana anlamsız gibi geliyor.

"Bu IP," diyor numara dizisini kopyalayarak. "Bu bizimkilerden biri değil."

"Ashby?" Numarayı bir metin çubuğuna yapıştırmasını izliyorum, bir sayfa yanıp sönüyor.

Ama Pace başını sallıyor. "Bu yerel bir IP bile değil. Bu uyduruk bir VPN aktarıcısı. Babam zahmet etmezdi."

"Yani biri sisteminize sızmış," diye çıkarım yapıyorum.

"Sadece bir kez," diye düzeltiyor, çenesi sertleşiyor. "Bu bir ay önceydi." Bana bakıyor, gözleri simsiyah. "Yirminci Nisan gecesi."

Takvime hiç dikkat etmemiştim. Mesela polis beni çağırsa ve üç hafta önce belirli bir tarih ve saatte ne yaptığımı sorsa hiçbir fikrim olmazdı. Ta ki hamile kalana ve hayatım günler ve haftalarla çizelgelenene kadar. Ta ki hayatımı Doğu ve Batı arasında değiştirmeye başlayana kadar.

Yirminci Nisan gecesi tamamen farklı bir nedenle zihnime kazındı.

Hırsızlığın olduğu geceydi. "Ne

demek istiyorsun?" diye sordum.

"Emin değilim," diye itiraf ediyor, daha derine inerken parmakları tuşların üzerinde uçuşuyor. "Ama biri güvenliğimizi aşmış ve ben nasıl olduğunu anlayamadım. Çünkü sistemimiz kusursuzdu - birinin sensörlerimi tetiklemeden dış duvarı geçmesi dışında."

"İzini sürebilir misin?"

"Hayır." Koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri bilgisayar ekranına odaklanmıştı ama odaklanmamıştı. Derin düşüncelere dalmış, başparmağı bacağımda aşağı yukarı tembel hareketler yapıyor. Bir enerji patlamasıyla tekrar klavyenin üzerine eğiliyor ve bir dizi rakam yazıyor. Yeni bir ekran açılıyor ve "Orospu çocuğu" diye mırıldanıyor.

"Onları buldun mu?" Eğildim ama ekrandaki hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Hayır, ama buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Bana bakıyor ve sırıtıyor. "Daha iyi bir şey bırakmışlar."

"Öyle mi?" Kafam çok karışık ve bu durum ayağa kalkıp kapüşonlarından birini kapmasıyla devam ediyor. Yanıma gelip önümde duruyor ve ağır kumaşı başımın üzerine çekiyor. Onun gibi kokuyor ama sorularımı yanıtlamak için hiçbir şey yapmıyor. "Pace," diyorum kollarımı kolların içine sokarak, "şu anda neler oluyor?"

"Sistemimi ihlal edebilecek tek bir kişi var." Masasının çekmecesini açtı ve bir silah çıkardı. "Ve onu kimin kiraladığını bulacağım."

22



Pas

Bunca zamandır beni rahatsız ediyordu.

Davetsiz misafirin saray güvenliğinden *nasıl* geçtiğini.

Geçilmez olmadığını biliyorum. Her kilit açılabilir. Her duvara tırmanılabilir. Her kaleye girilebilir. Ama her zaman nasıl yapıldığına dair kanıtlar vardır. Aletler. Parmak izleri. *Bir şeyler.*

Ama hiçbir şey olmamıştı.

Ama şimdi görüyorum. Bunca zamandır gözümün önündeydi.

Ve o aptal sümüklü salak, bu işten paçayı kurtaracağını sandı.

o.

Lamborghini'yi boktan binanın önüne çekiyorum, eğilip
Torpido gözünü açmak için Verity. Orada sakladığım silahı görünce nefesini tuttu.

"Pace," diyor, "emin misin-"

"Beni burada bekle." Odayı kaydırıyorum, ses küçük alanda yüksek çıkıyor. "Bu sadece bir dakika sürer."

"Belki ben de seninle gelmeliyim," diyor silahına bakarak.

Başta onu yanımda getirdiğim için pişmanlık duyarak ona dönüyorum. Krem rengi, dökümlü ve narin, çok güzel bir elbise giymişti,

kapüşonumun altından dışarı bakıyor. Elleri kucağında sıkılıyor, gözlerindeki endişe açıkça belli oluyor. Buraya ait değil, ama onu Saray'da yalnız bırakma düşüncesi hiç aklıma gelmemişti.

"Rosi," diyorum, avucumu karnının küçük şişliğine dayamak için uzanıyorum, "seni o bok çukuruna götürürsem Lex'in beni affedeceği bir evren yok. İşle uğraşırken olmaz." Ayrıca yalnız kalacağına da güvenmiyorum. *Hiçbir yerde.* Gözlerim sürekli üzerinde olmadan olmaz ve şu anda yapabileceğim en iyi şey bu. Bakışlarını tutarak emrediyorum, "Burada kal. Kapıları kilitli tut." Ona telefonumu uzatarak ekliyorum, "Eğer bir şey olursa, 'W/L' yazan mesaja git ve *237* numarayı gönder. Onlar anlayacaktır."

"Kargaşa mı?" Yüzü düşer, gözleri binaya doğru kayar. Forsyth'teki herkes bu rakamları ve ne anlama geldiğini biliyor. "Birine... birine zarar mı vereceksin?"

Evet.

Ama bunu tam olarak söyleyemem, gözlerindeki korku parıltısıyla değil. Eğer söylersem, benden daha *çok korktuğunu* öğrenmek zorunda kalabilirim. Onun yerine "İhtiyacım yoksa hayır," diyorum.

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Sadece... dikkatli ol."

Kelimeler göğsümde bir dağ gibi yanıyor. Dünyayı ateşe vermeye hazır bir şekilde pek çok aptalca duruma girdim. Geri dönebileceğim bir şey olduğunu gerçekten hissettiğim tek an bu olabilir.

Bu yüzden öne atılıp ağzını uzun, kendini beğenmiş bir öpücükle alıyorum. On dört yıldır erkek kardeşlerim var ve onlar hakkında hissettiklerim mutlak, asla sorgulanamaz. Ama göğsümdeki bu sımsıkı sarılmış *şey,* alışık olmadığım bir şekilde nefes kesici derecede yoğun.

Kardeşlerim için adam öldürürüm.

Ama onun ve oğlumuz için ölürüm.

Kendimi sürükleyerek uzaklaştığımda gözleri buğulanmış ve kararmış, uzaktan geçen bir arabanın farlarını yansıtıyor. "Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum.

Onu içeri kilitliyorum ve arabadan uzaklaşıp silahımı pantolonumun arkasına sokuyorum. Beni burada gördüğüne hiç şüphe yok. Forsyth'te saray ve Beyefendiler Odası dışında bu kadar çok güvenlik önlemi olan başka bir yer yok. Bu yüzden daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldığında şaşırmadım.

"Pace," diyor Charlie, gözleri kan çanağı, saçları keçeleşmiş ve düz, "kardeşim, burada ne yapıyorsun-"

İki elimi kullanarak Charlie'yi girişin karşısına geçirdim ve iki elimle onu karşı duvara çarptım. "Ben senin lanet olası kardeşin değilim." Yumruklarımı tişörtüne geçirerek onu yerden kaldırdım.

"Hey!" Charlie'nin gözleri etrafta geziniyor, duvara yaslanıp kıvranırken bir çıkış yolu arıyor. Ayağıyla kaval kemiğimi tekmeliyor. "Pace, konu her neyse, eminim bir yanlış anlaşılma vardır."

"Ne yaptığını biliyorum" derken burun deliklerim alev alev yanıyor.

"Neyi biliyorsun?" Ama gözlerindeki panik ışıltısını görüyorum.

Yumruklarım sıkılıyor. "Elime sıkılacak bir kurşunun oyun oynamakla ilgilenmediğimi yeterince kanıtlayacağını düşünmüştüm." Bileğini tutup elini zorla açıyorum, düğümlenmiş ve boğumlu noktayı gösteriyorum. Yeni deri pembe ve hâlâ iyileşiyor. Ne yazık ki bu orospu çocuğu iyileşmenin bittiğini göremeyecek. "Kimin için çalışıyorsun? Dükler için mi?"

"Ben sadece baban için çalışıyorum!" Charlie ısrar ediyor.

"Saçmalık!" Onu öne doğru çektiğimde kafası duvara çarparak geri döndü. "Yirminci Nisan'da sistemime girdin. Bana nedenini söyle!"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye bağırdı. Ama silahımı çekip omzunun etli kısmına dayadığımda yüzündeki tüm kan boşalıyor. "Tamam, tamam, içeri girdim! Ama ben sadece güvenliği test ediyordum-"

Benim hamlem hızlıdır. Kesin. Altı inçlik bıçağı kılıfından çıkardım ve parıldayan metali boğazına bastırdım "Kimse sana güvenliği test etmeni söylemedi."

"Oha!" Hem bir bıçak hem de bir namluyla karşı karşıya kalan adamın gözleri korku dolu. "Sakin ol dostum. İtiraf ediyorum, tamam mı? Sistemin içindeydim ama bu sadece bir yan işti."

"Birinin Saray'a girdiği tarihle aynı zamana denk gelen bir ek iş. Bu ihtimaller gerçekleşmez." Bıçağın ucunu derisine bastırdım. Yüzünü buruşturuyor ve boynundan aşağı süzülen kan damlalarını görmezden geliyorum. "Çok hızlı bir şekilde temizlenmeye başlasan iyi edersin, yoksa Baronlar cesedini iki parçaya ayırmak zorunda kalacaklar."

"Kahretsin dostum, bu tür görüntülerin piyasada ne kadara satıldığını biliyor musun?" Tek yaptığım bakmak olunca, dişlerini gıcırdatarak "Yüzlerinizi bulanıklaştırdım!" dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Hırsızlığın tarihini söylediklerileriyle ilişkilendirmeye çalışarak soruyorum. Sonra anladım. "Ne halt ettin sen Chuck?"

"Hamilelik pornosu," diye homurdanıyor, yüzü solgun. "Sadece birkaç ilginç video bulmak için sistemine girmek istedim, tamam mı? Diğer şeyle hiçbir ilgisi yoktu. Eğer pay istiyorsan, anlarım. Yüzde yirmi mi?"

Bruins'in hakkını vermeliyim.

Tetiğe bastığımda neredeyse hiç geri tepme olmuyor.

Silah sesi duyuldu ve Charlie neredeyse anında yüzü buruşmuş bir halde ağlamaya başladı. Onu bıraktığımda, yerde üzgün bir yığın haline geldi.

"Beni vurdun!" diye bağırıyor, kanlı omzunu tutarak. "Tekrar!"

"Bir dahaki sefere hangi uzvu seçeceğimi merak ediyorum." Namluyu aşağı doğru çevirerek sürgüyü sürüyorum. "Diz kapağı mı?"

Charlie ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor, gülünç Hawaii gömleğinden ağır ağır kan damlıyor. Arkasında, kurşun duvara saplanmıştı. Temiz bir delik. "Beni hamile kaltağının birkaç videosunu sattığım için mi *vurdun*?!" Sesi tiz ve inançsızdı. "Düzenli olarak mastürbasyon yaptığından emin olduğum videolar." Sonra da sırıtıyor. "Bir videosunu görmek ister misin? Eminim bir yerlerde vardır."

Silahı kaldırdım, buna bir son vermeye hazırdım. "Aman Tanrım."

Bu herifi silah zoruyla tutarken duymak istemediğim sesler listesinde, bu kesinlikle en tepeye yakın. Verity'nin lobinin kapısının önünde durduğunu ve geniş yeşil gözlerini Charlie'ye diktiğini görünce hem kızgın hem de dehşete düşmüş bir halde hızlıca bir göz atıyorum. "Benim videolarımı mı satıyorsun?"

"Ne halt ediyorsun sen?" Aralarına girerek tısladım. "Sana arabada kalmanı söylemiştim." Kapüşon gitmiş, o güzel elbisesiyle orada duruyor ve kana aval aval bakıyor.

Eli sırtımı okşuyor. "Bir silah sesi duydum."

Charlie iki büklüm olur, yumruğunu yarasına bastırır. "Bak, onları sileceğim, tamam mı?"

"Hayır, yapmayacaksın," diye çıkıştım. "Çünkü yalan söylüyorsun. Verity yirminci Nisan'da neredeyse hiç görünmüyordu ve yaptığı tek şey zifiri karanlıkta sikişmekti."

"İnsanların neyle uğraşacağına dair kuralları ben koymuyorum dostum." Gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın."

Tanrım, silahı tekrar kaldırıyorum ama yumruğu tişörtüme saplanıyor. Yüzünü görmek için geriye bakıyorum, tamamen çizilmiş ve hastalıklı.

"Pace, yapamam..." Yutkunurken boğazı tıkırdıyor. "Dışarıda başka bir videomun daha olmasına izin veremem. Temizlik yeterince kötü zaten. Yapamam... *Yapamam.*"

Bir küfür savurarak Charlie'ye bakıyorum ve çenemi sallıyorum. "Hadi arka tarafa gidelim. Kendimiz bakarız."

"Tamam," diyor Charlie, uzun, tıslayarak aldığı nefesleri içine çekerek. "Senden sonra mı?"

"Cehennem gibi." Silahımı sallayarak koridordan aşağıya doğru uzun ve acılı bir yürüyüşe çıkmasını bekliyorum.

Verity yanımdan ayrılmıyor, onu ana güvenlik odasına götürürken gömleğimi tutuşu hiç gevşemiyor. Kesinlikle aynı kokuyor, içeri girdiğimizde burnumun direği sızladı. Ama Charlie monitöre yöneldiğinde keskin bir ses çıkarıyorum.

"Sen değil," diye bağırdım, silahla işaret ederek. "*Sen* köşeye git. Verity kendi kendine doğrulayabilir."

Charlie acı içinde inliyor, sandalyeye özlemle bakıyor. "Kök şifresini bilmiyor."

"O zaman sanırım ona söyleyeceksin," diyorum silahı odanın arka tarafına doğru sallayarak. "Charlie hiçbir zaman en iyisi ya da en zekisi olmadı," diyorum Verity'ye, o da temkinli bir şekilde koltuğa doğru ilerlerken. "Ashby kanı taşıyor ama sadece teğet geçiyor. Bir kuzen, ancak birçok kez uzaklaştırılmış. Bahse girerim, omuz silkilebilir bir hatadan çok bir yaratılış."

Oturmadan önce yüzünü buruşturarak ona döndü. "Yani... sen benim ailem misin?"

Charlie duvara yaslandı ve "Ben pek çok insanın ailesiyim" diye inledi.

Muhtemelen ne demek istediğini anlamıyordur ama ben anlıyorum. Ayrıca o kimsenin ailesi değil. Kardeşlerimle aramızdaki bağ Charlie'nin asla tasavvur edemeyeceği bir şey. East End'de çürük bir teknikle geçiniyor. Asla asil değil, sadece yararlı.

Ta ki bir yük haline gelene kadar.

"Pace? Ne yapacağım?" diye soruyor, ekrana bakarak. Duvar kağıdında bir pin-up çocuğu resmi var, eli şok olmuş bir ağzın üzerinde çırpınırken kıçı dışarı sarkıyor.

"Görev çubuğundaki klasör simgesine tıklayın," diye başlıyorum, o itaatkâr bir şekilde her bir dizine giderken küçük tıklamaları duyuyorum.

Birkaç dakika sonra, onun değiştiğini duydum. "Bu şifre istiyor."

Kıvranan Charlie'ye bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bak, gerçekten ihtiyacımız var mı-" Diz kapağına nişan alıyorum ve keskin bir nefes alıyor. "Tamam, hayır, iyi. Bu iyi. Dikkatle dinle." Ardından rastgele harfler, rakamlar ve sembollerden oluşan uzun bir dizeyi mırıldanmaya devam ediyor. Şifre en az on altı karakter uzunluğunda ve o devam ettikçe kaşlarım daha da yukarı kalkıyor.

Burası onun kasası.

"Varım," diyor, fare birkaç kez daha tıklıyor.

Sabırsızlıkla, "Ne görüyorsun?" diye soruyorum.

Küçük bir oflama ve ardından, "Burada çok fazla şey var. Bana bir saniye verin."

Charlie'ye kaşlarımı çatarak, "Bir sürü şey, ha?" dedim.

Başını arkaya eğiyor, gözleri dalgalanıyor. "Sanırım kan kaybediyorum."

Gözlerimi döndürüyor. "Kaslara vurdum, atardamarlara değil. Bir ya da iki hafta içinde iyileşirsin."

"West End..." Verity fısıldıyor ve fare biraz daha tıkladığında sözünü kesiyor. "West End'in çok fazla görüntüsü var. Özellikle de *onun.*" Dönüp ekrana dokunuyor. "Bu adamı tanıyorum. Neden onu izliyorsun?"

Charlie başını sallar. "Bu önemli değil. Etiketli dizine git-" Burada gözlerini bana doğru çeviriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ashbrats."

Alay ediyorum. "Güzel."

"Görüyorum," diye duyuruyor Verity. O bakarken cebindeki telefonum çalıyor ama gözlerimi Charlie'den bir saniye bile ayırmaya niyetim yok. Ve b u n u n iyi bir nedeni var. "Temizlik burada," diyor, sesi duygu yüklü.

"Sil onu." Komut anında geliyor ve Charlie'ye başımı sallamadan önce tuş sesini bekliyorum. "Sanırım tüm sürücülerini parçalamak yeterli olmamış."

Şimdi alay etme sırası onda. "Gerçekten yedekleri olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Başka bir şey duymadığımda, "Başka ne var?" diye soruyorum.

"Bunlar benim videolarım," diye ekliyor alçak ve şok olmuş bir ses tonuyla. "*Royal Ink'te.*"

Charlie gülüyor. "Bilmiyor, değil mi?" Boncuk gözleri omzumun üzerinden ona doğru kayıyor. "Seni izliyordu, günışığım."

"Beni izlediğini *biliyorum*" diyor, "ama bu neden hepsini kaydettiğini açıklamıyor."

Kız arkadaşımın da kendisi kadar aptal olduğunu düşündüğü için Charlie'ye sırıtmaktan kendimi alamıyorum. "*Başka* ne var?"

Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra, "Bilmiyorum. Bir binada çekilmiş bir videonuz var. Kuzey Yakası'na mı benziyor?" Daha fazla tıklama. "Bu Lex'e benziyor, sokağın köşesinde dururken. Cadde mi?"

Bunu daha sonrası için dosyalıyorum. "Ve?" Beni gergin bir sessizlikten başka bir şey karşılamayınca, "Nisan'dan bir şey var mı?" diye ısrar ediyorum.

Sadece vurduğum herifin yüzünü görmek istiyorum. "Henüz değil..." sesi kesiliyor.

"Çöpünü karıştırmasını istemiyorsan bize söyleyebilirsin," diye hatırlatıyorum ona.

"Sanırım kan kaybı hafızamı daha da kötüleştiriyor," diye yakınıyor. "Nisan'la ilgili hiçbir şey aklıma gelmiyor."

"Burada Mayfield adında bir video var," diye fısıldıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor. "Ama on bir yıl öncesine ait."

Mayfield.

Wicker 10 yaşında olacaktı.

Sanki karnım bir bungee kordonuyla çekiliyor, silahı kavrayışım sıkılaşıyor. "Aç şunu."

Charlie bana kayıtsız bir sırıtış gönderiyor. "Oh, kardeşim, bunu yapmak istemezsin." Bu gece ilk defa bir konuda haklı çıktı.

Arkamda, fare tıklaması kendi silah sesimden daha keskin bir şekilde yankılanıyor.

Çenemi sıkarak seslendim, "Verity? Bu o mu?"

Wicker bir zamanlar Mayfield hakkında konuşurdu - babamın bekaretini sattığı gece - yüzünde ukala bir sırıtış vardı. Ama hiçbir zaman buna inanmadım. Yıllar geçtikçe, övünmeye çalıştığı bir şey olmaktan çıktı ve gömmek istediği bir şey haline geldi. Forsyth'in en karanlık, en iğrenç sırlarından birinden bahsederken bu çok kolay.

Cevap alamayınca, "Rosi! Bu lanet video da ne?"

"Bu Wicker," diyerek içimdeki tiksinti çalkantısını doğruluyor. Bundan daha da kötüsü, dudaklarından dökülme şekli, eşit derecede korku ve inanç. Nedenini, "Pace, bu video beş saat uzunluğunda. İzleyemem, izlemeyeceğim."

Başımı çevirip ekrana bakıyorum, kanım buza dönüşüyor. Bu kadar uzun sürmesinin tek bir nedeni var. Bir şekilde Charlie'nin

Her şey videoda: Hasır açık artırmaya çıkarılıyor, hasır satılıyor ve hasır *kullanılıyor*.

"Seni hasta parça-"

Hareket ettiğini çok geç duyuyorum, görüşüm ekrandaki taş yüzlü, on yaşındaki Wicker'ın çenesini dik tuttuğu görüntüsüyle doluyor. Sonunda, sanırım beni o anda bu kadar dengesizleştiren şey bu; Wicker'ın bir erkek olmak için çok çabaladığı bu yeni bilgi, oysa onun gözlerinde görebildiğim tek şey korkmuş, kaybolmuş bir çocuk.

İşte o zaman Charlie hamlesini yapıyor, yüzünde bir hırıltıyla bana doğru geliyor. Ben silahımı kaldıramadan beni sunucuların olduğu dolabın içine itiyor ve masasına doğru hamle yapıyor. Tökezleyerek yaptığı birkaç hamlede, masanın altına gizlenmiş kılıfından bir bıçak çıkardı.

Ona dokunduğu an ağır çekim gibi, onu koltuktan çekerken yumruğu ipeksi saçlarını sarıyor. Aptalca olsa da görüşüm buna odaklanıyor. Adam onu cılız bedeninin önüne yerleştirirken kadın ağlıyor, kendi üzerine katlanıyor. Boğazına dayadığı bıçak, saçındaki yumruktan çok daha kötü.

Ama bunu yapan o ilk dokunuştur.

"Siz Prensler kendi dölünüzün kokusuyla gerçekten sarhoş oluyorsunuz, değil mi?" Charlie gülerek söylüyor. Bir an önce yarı ölü gibi görünüyordu ama şimdi omzunun çökmesi dışında gayet iyi görünüyor. Charlie başını geriye çekip bıçağı boğazına dayadığında Verity ciyaklıyor. "Son ziyaretinden sonra bazı önlemler aldım."

Panik içindeki gözlerine bakarken, bir sonraki komutum otomatikti. "Eğer onu bırakmazsan, sana sıkacağım bir sonraki kurşun son kurşun olacak."

"Bunu yapamazsın, kardeşim." Charlie kapıya doğru yöneliyor ve onu da yanında sürüklüyor. "Peşinde olduğun şey ikimizi de aşar ve hepimiz geri çekilirsek akıllıca davranmış oluruz."

Kulaklarımdaki kan hücumundan onu zar zor duyuyorum. "April, göt herif.

Kim ve neden?"

"Bu sizin hatanız değil. Yabancı IP özensizdi, kabul ediyorum," diye saçmalıyor. "O gece acelem vardı; izlerimi gerektiği kadar iyi kapatamadım, bu utanç verici. Olaydan sonra güvenlik konusunda bu kadar aşırıya kaçmamış olsaydınız bunu temizleyebilirdim." Kapıya yaklaştıklarında homurdanıyor, her çekişte yüzünü buruşturuyor. "Şimdi, tüm bu olayı temizlemek için biraz kaldıraca ihtiyacım olacak. O yüzden cinayet gözleriyle kes; onu geri alacaksın."

Konuştuğu süre boyunca her hareketini, her uzvunu, bir hedefe dair her türlü umudu değerlendiriyorum. Ama yine de buraya gelme sebebimiz anlam kazanmaya başlıyor. "Açıklığa kavuşturulacak ne var? Yirminci gece güvenliği azalttınız ve birinin araziye girmesine izin verdiniz. Prensesin nerede uyuduğunu bilen birini. Krallığına ihanet *ettin ve* ailemi tehdit ettin. İşte o an sıçıp batırdın Charlie. Bize kimin için çalıştığını söyle, belki yaşamana izin veririz."

Ama başını sallıyor, neredeyse kapının eşiğinde. "Bunu yapamam. Bak, patronum senin ve Düklerin toplamından daha korkunç ve o-"

Verity ayağını kaldırıp Charlie'ninkine vuruyor, güç ve çeviklik patlaması beni sersemletiyor. Sürpriz unsurunu yakalamaktan çok, bir yumruğunu Charlie'nin ön kolunun arkasına sıkıştırıp yumrukluyor
-Ve bıçağı boğazından uzaklaştırıyor. Sonra dirseğini geri çekip adamın karnına öyle sert vuruyor ki, adamın ciğerlerinden çıkan nefesi duyabiliyorum.

Kalbimi bir yumruk gibi saran korkuyu düşünecek zamanım bile yok. Hedefi bulduğum anda tetiği çekiyorum, kurşun kalçasının üst kısmını delip geçiyor.

Çığlık atıyor ama kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyuyorum. Verity için öne atılıp onu göğsüme doğru sürüklüyorum. Bunu yaptığımda bile, nefesi titrek ama boynuma karşı o kadar *gerçek ki,* bu batan, uyuşmuş korkudan başka bir şey hissedemiyorum.

"Kahretsin," diye boğuluyorum, kelimeler dikenli tel gibi birbirine karışıyor. "Neredeyse sikiyordu-" Kelimeleri söyleyemiyorum bile - boynundaki kırmızı ize ve sonra karnındaki şişliğe dokunana kadar. Bütün olduğunu anlayana kadar olmaz.

"İyiyim," diyor, üç ton daha solgun görünmesine rağmen. Koridorda Charlie acı içinde kıvranıyor, çığlıkları kulak tırmalıyor ama fark edilmiyor bile. Ben nefes almakta zorlanırken o orada duruyor ve onu kontrol etmeme izin veriyor. "Ben West End'denim, biliyorsun." Dönüp onu değerlendiriyor. "Bir kalemden daha güçlü yapılı adamlardan basit tutuşlardan nasıl kurtulacağımı öğrendim."

Göğsüme yerleşen kıyameti hafifletmiyor.

Charlie'ye doğru yürüyüp onun yerde çırpınışını izledikçe daha da yoğunlaşıyor. "Kimin için çalışıyorsun?"

Gıcırdayan dişlerinin arasından çığlık atıyor. "Beni vurdun amına koyayım."

"Bu bizim için bir rutin haline gelmeye başladı," diyorum kaydırağı karıştırırken. "Tekrar denemek ister misin?"

"İstediğin kadar vur beni," diye homurdanıyor, bana ters ters bakarak. "Baban benim değerimi biliyor. Beni öldürmene asla izin vermez."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Wicker'ın yüzündeki o ifade gözümün önünden geçiyor. Verity'nin boğazına dayanan bıçağın parıltısı. Yirminci Nisan gecesi, gecenin içinde körlemesine ateş ederken hissettiklerim. Ama sonuçta her şey basit bir gerçeğe dayanıyor ve silahın namlusunu kafasına doğrulttuğumda, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştim. "Ona dokunduğun an ölmüştün."

23



Verity

Arabanın içindeki hava kalın ve sıcak, ensemde ter birikiyor. Yaz bir ay sonra burada olacak ama şimdiden bunaltıcı geliyor. Boğucu.

Belki de sadece aramızdaki gerginliktir.

Pace arabanın vitesini akıcı bir şekilde değiştirerek küçük bir hatchback'in yanından geçiyor ve ben onun yüzüne bakıyorum. Çenesinin çizgileri gergin ve keskin, koyu renk gözleri yola sabitlenmiş ve boynunda beni hipnotize eden bir damla kan var.

Bir adam öldürdü.

Bir adam öldürdük.

Pace bana doğru hızlı bir bakış atıyor, onu izlediğimi fark edince tedirgin bir şekilde kayıyor. "Havayı açabilirsin," diye teklif ediyor huysuzca.

Başımı sallıyorum ve bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz. Bana daha çok baktığını hissedebiliyorum. Bir keresinde ağzını açıyor, sessizlikte yüksek sesle nefes alıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Çıldırmayacağım." Yere bakarak tırnak etlerimi karıştırıyorum, garip bir şekilde duygusuz hissediyorum. "Ölmeyi hak etti. Videolarda sadece ben olsaydım farklı olabilirdi. Darmadağın bir şekilde

izlenmeye alıştım." Daha sessiz, itiraf ediyorum, "Artık hiçbir an bana aitmiş gibi gelmiyor."

Yani evet, eğer mesele sadece ben olsaydım, burada oturup bu kadar *önemsiz* bir şey için bir can almanın dehşeti içinde kaybolurdum. Ama Wicker'ın o videosunu gören ve onu saklamaya ya da ondan çıkar sağlamaya karar veren herkes ya da Tanrı... Charlie'nin başına gelenden daha kötüsünü hak ediyorlar.

Pace odada koşuştururken, sunuculardan sabit diskleri sökerken, telefonları ve hafıza kartlarını toplarken ve ikimiz de unutmadan önce o saçma şifreyi karalarken vücuduna tükürmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Bakın," diye başlıyor, "Royal Ink hakkında..."

Gülüşüm yorgun ve mizahsız. "Beni izlediğini biliyordum, Pace. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordum. Tek yapmam gereken lanet perdeleri kapatmakken burada yastıkları yırtıyordum." Belki de aylarca süren gözetimin bir ürünü, ama en basit şeyleri bile unutmuş olmam beni şaşırtmıyor.

Bir an sessizlik oldu ve sonra derin sesi itiraf etti: "Başka bir yol bulabilirdim."

"Biliyorum."

Pace bir iç çekerek elini direksiyonun üzerinde kaydırıyor. "O iyi mi?" diye soruyor, vites topuzunu bırakıp uzanıyor ve parmak eklemlerini karnıma değdiriyor.

Elbisemde kan var.

"Evet," diye yanıtlıyorum, Lex'in aynı fikirde olmayacağından eminim ve sonra, "Cesedine ne olacak?" diye soruyorum.

Bana dikkatli bir bakış daha atıyor ve bir an için bana yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. "Diğerleri eve döndüğünde Baronlara haber veririz. Onlar ilgilenir."

Cesedin varlığından çok benim verdiğim tepkiden -ya da tepkisizliğimden- rahatsız olmuşa benziyor. "Sen ve kardeşlerin Kral Ashby için bunu mu yapıyorsunuz?" diye sordum. "İnsanları öldürmek mi?"

Tam olarak saf değilim. Düklerin insanları öldürdüğünü biliyorum. Sy, Bruin yüzüğünü takmak için bile Saul'u öldürmek zorunda kaldı ve Perez'in aniden ortadan kaybolması, kanıt olmamasına rağmen Nick'in işi olarak biliniyor. Kuzey Yakası Kontu o kadar çok Kraliyet mensubunu öldürmüştü ki, bu bir vahşetten çok bir gereklilik olarak görülüyordu.

Ve Prenslerin insanları öldürdüğünü biliyorum. Bruce'un parmağının hatırası hala hafızamda taze. Ama West End'de bu tür işler benim gibi kızlardan saklanır, gizlenir. Aptalca bir şekilde, Doğu Yakası'nın böyle şeyler söz konusu olduğunda Batı Yakası ile aynı olduğunu fark etmemiştim. Bir parçam Bruce'un tek seferlik olduğunu düşündü. Kendi krallığım için ödenmesi gereken bir bedel. Çünkü Forsyth'de ölüm budur. Para birimi.

Ama Pace gözlerini yola dikmiş, yumruğunu direksiyonun etrafında sıkıyor. "Bundan çok daha kötü bir şey yapıyoruz, Verity."

"İnsanları öldürmekten daha kötü ne olabilir?"

Bana hızlıca bir bakış attı. "Onları hayatta tutuyorum."

Sensörler tarafından etkinleştirilen kapı, biz araba yoluna girmeden açılıyor. Köprüden geçerken Pace camını indiriyor ve silahı kolay bir hareketle karanlığa fırlatıyor. Evin önüne doğru sürmeye devam ederken suya düşerken çıkardığı sıçrama sesi belli belirsiz duyuluyor.

"Öğrendiğinde ne olacak?" Kim olduğunu

teyit etmeye gerek yok.

Pace kontağı kapatıyor, bana dönerken kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. "Bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da Charlie'nin bir yük olduğudur. Bizim için çalışması gerekiyordu, bize karşı değil. Sana ve varise saygısızlık etti." Geniş ve ağır bir avucunu karnıma koyuyor, giderek daha tanıdık ve rahatlatıcı bir dokunuş. "Ve bulamamış olsak da *-henüz-* o hırsızlık olayıyla bir ilgisi vardı. Bunu biliyorum."

Başımı sallayarak, "Muhtemelen haklısın" dedim. Geçen ayki davetsiz misafir hakkında endişelenmeme gerçekten izin vermedim. Birinin beni yakalamaya çalışıyor olabileceğinin aklıma geldiği tek an, Royal Ink'te duştan çıktığımda yatağımın yanında yabancı bir adamın durduğunu gördüğüm andı. Pace'in kendini göstermesi sadece bir an sürdü, ama panik geçse de olasılıklar asla geçmedi.

Arka koltuğa attığım kapüşonluyu alan Pace, "Al. Bunu elbisenin üzerine giy." Kana bakmadım. Mide bulantım daha iyi, ama neyin tetikleyeceğini asla bilemiyorum. Giymeme yardım ediyor, saçlarımı kaldırıyor ve yakamı düzeltiyor. Ağzı benimkiyle buluşmadan hemen önce ona bakıyorum, iddialı ve kendinden emin. Geri çekildiğinde sırıtıyordu. "Bu gece tam bir baş belasıydın, biliyor musun? Hatırlat da sana o hareketleri öğrettiği için Perilini'ye bir şişe viski göndereyim." Parmakları çenemde geziniyor. "Eğer harika bir anne olacağından şüphem varsa, onları yok etmiş say."

Karnımı son bir kez okşayarak kapımı açıyor ve eve girerken elimi tutuyor. Danner'ın bekliyor olması beklenmedik bir şey değil ama Thad'ın varlığı ikimizin de adımlarını titretiyor. İri cüssesine rağmen, genellikle Kral'ı takip eden bir duman parçası gibi gölgelere yapışıyor.

"Danner," diyor Pace, parmakları parmaklarıma kenetleniyor.

"Thad." "Kral ofisinde bekliyor," diyor Danner.

Pace topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak bana bir bakış attı. "Prenses'i odasına yerleştireyim, hemen aşağıya geliyorum."

Ama Danner başını sallar. "İkinize de ihtiyaç var."

Pace ve Danner'ın birbirlerine baktıkları bir duraksama var. Bu durum ve Pace'in ona güvenmemesi yönündeki uyarısı, yaşlı adam hakkında aklıma gelmesini istemediğim soruları gündeme getiriyor.

Pace, "O zaman yolu göster," der ama koridorda Ashby'nin ofisine doğru ilerleyen Danner değildir. Thad. Yol boyunca arkasını kolluyorum, onu daha önce koridorlarda gördüğümü hatırlamıyorum. Kendini garip ve yersiz hissediyor, yaklaştığımız devasa kapı için bile fazla iri.

Ashby'nin ofisine girmek garip. Ortamla gerçek bir bağlantım yok ama Lex'in videosunu izledim. Kral hoşnut olmadığında burada neler olabileceğini biliyorum. Pace'teki değişikliği hemen hissetmem de yardımcı olmuyor. Vücudundaki her kas sertleşiyor. Çenesi geriliyor, gözleri masanın arkasında oturan babasına odaklanıyor.

İşte o zaman elimi bırakıyor ve kendi elini arkasına götürüyor.

Odayı hızlıca tarıyorum. Babası-benim *babam-bizim* babamız masasının arkasında bekliyor, bir bardak koyu sarı likör koltuğun yanındaki masanın üzerinde terliyor.

"Bana nerede olduğunu söylemek için tek bir şansın var," diyor Ashby, gözlerini defterinden ayırmadan. "Ve cevap vermeden önce, East End'deki tüm güvenlik önlemlerini kapatmış olsanız bile, gösterişli siyah spor arabanızı görmezden gelmenin imkansız olduğunu unutmayın."

"Saklayacak bir şeyim yok," diye cevap veriyor Pace, sesi tüylerimi diken diken edecek şekilde duygudan yoksun. "Güvenlik ihlalinin kaynağını buldum ve takip etmeye gittim. İşte o zaman Charlie'nin sadece yirmi Nisan gecesi olaya karışmakla kalmadığını, aynı zamanda hepimizi istismar eden videolardan oluşan büyük bir önbellek derlediğini keşfettim."

Ashby kafasını kaldırdı, yüzü bomboştu. "Yani onu sen öldürdün."

O zaten biliyor.

Pace bir saat önce Charlie'yi kafasından vurdu.

Pace'in de benim gibi afallamasını bekliyorum ama sanki daha azını beklemiyormuş gibi bir cevap veriyor. "Krallık ve özellikle de Prenses için bir sorumluluk ve tehdidi ortadan kaldırdım."

Ashby koltuğunda geriye yaslanır, odadaki sessizlik arabada hissettirdiğinden daha klostrofobik bir hal alır. Pace bunu hissediyorsa bile belli etmiyor. O bir generalin önünde duran bir asker. Ama ben hissediyorum. Görüş alanımın hemen dışında oturan bir yırtıcının farkındalığıyla derim karıncalanıyor. Burada donmuş halde durup kokumu almamasını ummaktan başka çarem yok.

"Charles benim varlığımdı," diyor Ashby, sesi alçak ve kesik, "Krallık için önemli, gizli projeler üzerinde çalışıyordu." Elini masanın üstüne koyuyor, parmağımdakinden daha büyük ve gösterişli olan altın taç yüzüğünü gösteriyor. "Onu öldürerek, bu çalışmayı etkili bir şekilde yok ettiniz. *Yılların emeğini.*"

Pace başlar, "Eminim kurtarılabilir, sadece biraz zamana ihtiyacım var-"

"Ajanlarımdan birini onay almadan öldürmek kabul edilemez." Onun bakışları ürpertici. "Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: meydan okuma eylemi mi yoksa bunun dürtüselliği mi? Üç oğlum arasında en sağlamı sensin. Sende Whitaker'ın dramatik zekası ya da Lex'in zayıflığa yatkınlığı yok. Sertleşmişsin. Sabırlısın. Çalışkansın. Ama o zamandan beri..." Buz gibi gözleri göbeğime dikiliyor. "Forsyth hapishanesinde geçirdiğin zamanın sana duygularına yenik düşmemeyi öğrettiğini sanıyordum." Gözleri tehlikeli yarıklara dönüşüyor. "Görünüşe göre öyle değil."

"Baba," diyor Pace, "bu bir meydan okuma eylemi değildi. Bu benim korumak için yapmam gerekeni yapmamdı-"

Sesindeki çaresizlik midemi bulandırıyor ama Ashby'nin kükremesi kadar değil.

"Sessizlik!" diye bağırıyor, sesi daha önce hiç duymadığım bir seviyede. Yüzü korkudan yutkunmama neden olacak kadar kırmızıya dönüyor. "İşte ben de tam olarak bunu kastediyorum," diye söyleniyor, yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde. "Sinir krizi üstüne sinir krizi. Kek fırlatmak. Sorumluluktan kaçmak. Boşluğu doldurmak için gizlice kaçmak. Aptalca oyunlar oynamak. Birbiri ardına gelen şeyler!" Ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönüyor ve Pace'in önünde duruyor. "Bu küstahlıktan bıktım ve sana bir ders vermekten başka seçeneğim yok."

Pace buna çenesini indirmekten başka bir tepki vermiyor, sanki başına gelebilecek her şeye hazırmış gibi. İçeride, ben de en az onun kadar yüksek

sesle kükrüyorum.

Ashby yaptı, ama dışarıda kendimi küçük ve görünmez kılmaya çalışıyorum.

Ashby bakışlarını oğlundan ayırmadan, "Thad, Prenses'in odasına git ve kuşu getir," der.

Pace kafasını kaldırır. "Ne?" diye sorar, sesindeki panik açıktır. "Neden?"

Gözleri sertleşen Ashby cebinden bir şey çıkarır. "Benim için nöbetçiydin, Pace. Hepiniz. Yine de aradığımda cevap alamadım." Ancak o zaman elinde bir bıçak olduğunu fark ediyorum. "Eğer on sekiz ay hapis yatmak seni bu bağlılıklarının ne kadar yıkıcı olduğuna ikna etmeye yetmiyorsa, o zaman onlardan kurtulmaya başlamam gerekecek." Thad'a başını salladı. "Sen git. Ben bekleyeceğim.'"

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Thad hareket eder etmez Pace onun önüne atılarak yolunu keser. "Bu saçmalık! Effie'nin bununla hiçbir ilgisi yok! *Beni* cezalandırın."

Ashby'nin böylesine büyük bir ıstırap karşısında sırıtması kanımı kaynatıyor. "Artık hiçbirinizin benim her zamanki cezalarımı umursamadığını öğrendim. Lex'i buraya sürükleyip anlamsızca kırbaçlayabilirim, ama bu son sefer işe yaramadı, değil mi?"

Daha fazla dayanamayarak bir adım öne çıktım. "Tetiği çeken Pace değildi." Çenemi kaldırıyorum. "Ben çektim."

"Verity..." Pace başlıyor, gözleri benimkilere kayıyor. Farklı görünüyor.

Korkmuş. "Yakalandık, tamam mı?" "Yakalandık, tamam mı?"

diyorum. "Benim için yalan söyleme. Senin yalanlarına ihtiyacım yok.

koruma."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Ashby gülüyor. "Elimizde silahla içeri girerken çekilmiş görüntüleri var."

"O zaman onu takip ettiğime dair kanıtınız var," diye blöf yapmaya devam ediyorum. Artık geri adım atmak yok. "Charlie internette satmak için benim videolarımı biriktiriyordu. Söylediği gibi, hamileliğimin istismar edici videolarını Forsyth ve muhtemelen ötesindeki sapıklara satmayı planlıyordu. Pace sürekli ondan bilgi almaya çalışıyordu ama vermeyeceği belliydi." Sesimin çatlamasına izin verdim, aşağılanmışlığımı ve üzüntümü göstermek istiyordum. "Ben de silahı aldım ve işi bitirdim. Emirlerine *karşı geldim*."

"Ve bunu bana neden söylüyorsun? Pace'i korumak için mi? Sempati toplamak için mi? Onayımı almak için mi?" Gerçekten soruyor mu yoksa retorik mi anlayamıyorum ama bir pound için bir pound ve hepsi bu.

"Bunu size söylüyorum çünkü gerçek bu. Charlie, East End için bir utanç kaynağı olan yalancı bir pislikti ve ben onun kafasına bir kurşun sıktım."

"Sanırım sen gerçekten de benim çocuklarımdan birisin." Ashby uzun bir süre bana baktı. "İyi. Eğer kardeşinin cezasını çekmek istiyorsan, geriye yapılacak tek bir şey kalıyor." Başını Pace'e doğru eğdi. "Git kutuyu getir."

Pace göz kırpıyor. "Affedersiniz?"

"Git kutuyu getir," diye tekrarladı Ashby. "Eğer kız kardeşin cezayı istiyorsa, ona vereceğim."

"O hamile!" diye bağırıyor. "Yapamazsın-"

"Kardeşine hamile olsun ya da olmasın bir Prensese ceza vermekle ilgili bir sorunum olmadığını zaten söyledim." Gıcır gıcır gömleğinin manşetini açıyor ve kolunu yavaşça kıvırıyor. "O, disipline etmek zorunda kalacağım ne ilk ne de son kişi olacak."

Pace hemen harekete geçerek babasıyla benim arama girdi. "Ona ya da oğlumuza elini sürmene izin vermemem için beni öldürmen gerekecek." Küçük alanda yükseliyor, omuzları geniş ve tamamen heybetli. Fury'de Remy'yi yumrukla değil bıçakla döven adam bu. Bıçağı havadan çekerken parladığını görmek ikimiz için de sürpriz olmadı ama yine de nefesim kesildi.

Ashby gözünü kırpmıyor.

"Thad." Güvenlik görevlisi Pace'in üzerine atılıp onu ve bıçağı yere düşürdüğünde bu isim henüz dilinden düşmemişti. Dövüş kirli, Pace çırpınıyor, dirseği keskin bir yumrukla Thad'in çenesine çarpıyor. Gevşeyerek bıçağa doğru atılıyor ama koruma iri olduğu kadar hızlı, ayak bileklerinden yakalıyor ve onu sert ağaçlara doğru geri çekiyor. Thad tüm vücudunu kullanarak Pace'in sırtına bir diz atıyor ve onu yere yapıştırıyor.

Ashby bıçağı aldı ve oğluna doğrulttu. Ashby, sanki tüm bunlar bir rahatsızlıkmış gibi, "S a n a i t a a t etmeni öneririm," der, "yoksa kırbaçla ve bıçağı kullan."

Tehdit bana yönelince Pace teslim oluyor, vücudu kaskatı kesiliyor ama artık savaşmıyor. Babası odanın arka tarafındaki dolaba geçerek devam ediyor. Tahta bir kutu çıkarıyor ve masasına geri götürüyor.

"O senin torununu taşıyor, seni hasta orospu çocuğu!" Thad onu yerden kaldırırken Pace bağırıyor, iki kolunu vücudunun üst kısmına dolayarak onu yerinde tutuyor. Amaç belliydi. Ashby Pace'i öldürmeyecek.

Ona izlettirecek.

Olduğum yerde donmuş bir şekilde duruyorum, diğer kolunu da metodik bir şekilde kıvırmasını ve ardından bir çift deri eldiven çıkarmasını izliyorum.

"Verity," diye yalvarır Pace, çiğ, hırpalanmış bir sesle. "Ona doğruyu söyle. Benim yaptığımı söyle. Bunu yapma."

Ashby kutuyu çevirip açarak, "Bu noktada bir önemi yok," diyor. İçinde kayıtta gördüğüm sarmal kırbaç vardı. "Sen, o; ikiniz de yerinizi öğrenmesi gereken şımarık veletlersiniz." Şömineyi işaret ediyor. "Kazağını ve elbisesini çıkar."

Pace'in kapüşonunun yere düşmesine izin vererek şömineye doğru yürürken sanki bedenimin dışındaymışım gibi hissediyorum. Bana *gerçekten* zarar vermeyecek, diye düşünüyorum. Bu muhtemelen Pace'i kızdırmak için yapılmış bir gösteri. Yine de, bu maskaralığı olduğu gibi oynayacak ve uygun bir şekilde uyarılmış gibi davranacağım. Arkama uzanıp fermuarı indiriyorum. Daha önce Charlie'nin evinde hissettiğim dehşet geri dönüyor -açığa çıkarılma ve sömürülme hissi- ama yavaş yavaş garip bir uyuşukluğa dönüşüyor. Sütyen ve külottan başka bir şey giymediğimde, karnım tam olarak ortaya çıktığında, sesi çınlıyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

"Yapma-" diye bağırıyor Pace ve arkamda bir boğuşma sesi duyuyorum; bir takırtı ve çarpışma, yerde kırılgan bir şeyin parçalanması. Sonraki sözleri boğuk hırıltılar.

Ashby önüme geçip çeneme uzanıyor. Eldivenli eliyle yüzümü yukarı doğru eğiyor. "Yalan söyleyen ve bana karşı gelen ilk Prenses sen değilsin ama benim kanımı paylaşan tek kişi sensin. Oğullarım sana onları cezalandırmaktan zevk aldığımı söyleyecektir ama burada zevk yok, sadece zorunluluk var. Ben senin kralınım. Babanızım. Bana itaat edilecek. Ve siz de itaatsizliğinizin cezasını çekeceksiniz."

Başparmağı çenemi okşuyor ve arkama geçmeden önce bana sıkı, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Lex'in bu pozisyonda olduğunu hatırlamadan edemiyorum; alnında ve göğsünde boncuk boncuk ter vardı. Sadece üşüyorum. Korkudan. Pişmanlıktan. Böyle diz çökmenin, seni koruması gereken adamın öfkesini sana yöneltmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmekten.

Ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu havanın kesik ıslığı değil, ardından keskin, sağır edici bir *çatırtı geliyor*.

Kesinlikle acı değil.

İçime çektiğim nefes hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Belki bir çürük beklerdim, iz bırakacak kadar sert bir şey, ama deriyi kırmaz.

Yanılmışım.

Kırbacın ucu dağlanmışım gibi hissettiriyor, ucu ateş gibi sıcak. Dişler alt dudağımı oyuyor, öne doğru düşüyorum, bir elim destek için uzanıyor, diğeri karnımı kucaklıyor. Acı nefesimi kesiyor ve sonsuz bir saniyeliğine böyle ölebileceğimi düşünüyorum.

"Dik dur," diye bağırıyor Ashby.

İşte o zaman zonklayan bir acı hissediyorum, sıcaklık daha derine inen bir şeye dönüşüyor. Geri itiyorum, derim çığlık atıyor. Hava tıslamasını duymadan önce zar zor ayağa kalkıyorum ve vücudum ikinci darbeye hazırlanıyor. Derin bir çığlık atıyorum, bir inilti gibi, bu sefer iki elimle karnımı kavrıyorum.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin kızım?" Sesi öfke olamayacak kadar soluksuz bir şeyle karışmış. *Zevk*. Bundan kesinlikle zevk alıyor. "Kardeşlerinin yalanları ve hileleriyle kendini bulandırmak mı?"

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor, acı çok fazla, sanki kemiklerimi parçalamış gibi *yakıcı.* "Canın cehenneme," diye tıslıyorum, bu canavarla Pace arasında durmak istiyorum. Benim için öldüren adamla. Oğlumuz için öldüreceğini bildiğim adam. "Annemin beni bilmeni istememesine şaşmamalı."

Aldığım yanıt kırbacın havayı yaran sesi oluyor, üçüncü kırbaç hem daha hafif hem de daha kötü. Bu kırbacın acısı diğerleriyle birleşip bir cehenneme dönüşüyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor. Yanaklarım ıslanmış olmalı ama hissedemiyorum. Acı ve sızı dışında hiçbir şey hissedemiyorum.

"Annen bir fahişeydi," diye bağırıyor.

Çığlık attığımda bedenim titriyor, ses ıslak ve çarpık. "Ve babam zavallı bir tecavüzcüydü!"

Dördüncü vuruş için hazırlandım - kesinlikle en kötüsü gelecekti - ama bunun yerine yankılanan bir patlama sesi duydum. Aklıma Pace'in Thad'ın dizginlerinden kaçtığı düşüncesi geliyor ve kırbacın bir hedefle buluştuğunu duyduğumda içgüdüsel olarak irkiliyorum.

Ama üzerime düşmüyor.

Ardından gelen homurtu derin ve tanıdık.

Başımı çevirdiğimde kumral saçlarının parladığını ve kırbacın sapına sarılmış bir elin kontrol için babasıyla savaştığını görüyorum. Kehribar rengi gözleri öldürücü siyah çukurlara dönüşmüş, dudakları hayvani bir hırıltıyla geriye çekilmiş ve Ashby'ye doğru yumruğunu kaldırdığında, bir parçam bunun bir koruma olduğunu anlıyor.

Bir sonraki vuruş hiç de kırbaç değil.

Lex'in parmak eklemleri Ashby'nin çenesine değiyor.

24



L eski

Birine yumruk atmayalı uzun zaman oldu.

Benim gibi hırslı hiç kimse ellerini riske atmaz -en iyi hassasiyete sahip bir alet- ama etini kesen kırbacın görüntüsü aklımdaki tüm mantığı siliyor.

Odanın öbür ucuna koşarken kırmızıyı görüyorum, görüşüm onun gölgeli yüzüne odaklanmış durumda. Ben de onun şu an bulunduğu pozisyondaydım, iki büklüm olmuştum, vücudum çıkarmayı reddettiğim bir sesle şişiyordu, ancak şimdi kendimi bunun dışında buluyorum, her şey nefes almak kadar doğal geliyor.

Çılgın, vahşi bir şey gibi ona saldırdım.

Bir *çatırtı* ve ardından el taraklarım gücü emerken ateşin şoku. Ağrı ön koluma yayılıyor, dirsek kemiğimi sarsıyor ama gerçekten hissetmiyorum.

Babamın kafası yana kayıyor, bu yüzden kırbacı tutuşunu gevşetmiş olmalı. Kırbacı koparıp bir kenara fırlatıyorum ve yumruğumu tekrar kaldırıyorum. Yumruğumu tam burnuna indiriyorum, ayağa kalkmasına bile izin vermiyorum. Arkamda bir itiş kakış oluyor ama buna pek aldırış etmiyorum. Bir kolumu göğsüne sokarak, öfke dolu hızımla babamı şömineye bastırana kadar süpürüyorum, kafası şömineye çarpıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Kükrüyorum.

Bileğimi kavrıyor ve ateşli, kavgacı bir bakışla, "Bana bir daha vurursan bu eli keserim," diye homurdanıyor.

"O hamile!" Kolumu göğsüne bastırarak bağırıyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Öyle mi?" diye kükrer.

Hayatım boyunca babamı hiç şu an olduğu kadar dengesiz görmemiştim. Her zaman tertemiz taranmış olan saçları dağınık ve gevşek görünüyor. Gözleri bir manyak gibi şişkin, boğazındaki tendonlar gergin. Aynı göründüğümü bilmek beni rahatsız etmiyor.

Bir ayrıntı dışında.

Hızlı bir hamleyle bıçağı boğazına dayadım. "Aklımı kaybetmedim. Aslında, sanırım yeni buldum." Ağzından çıkan kahkaha düzensiz ve tehdit dolu. "Komik bir şey mi var?" Alay ediyorum.

Burnundan kan damlıyor. "Şu haline bak, aslan gibi şişmişsin. Çocukluğundan beri sana bunu aşılamaya çalışıyorum, ama sen hep aldın, aldın, aldın..." Dudakları kıvrılıyor, üzerlerine kan damlıyor. "Biraz yazık oldu, değil mi? Tüm sosyal hizmet görevlileri hatalı olduğuna yemin etti. Boş. *Kötü*. Hayal kırıklığımı bir düşünün." Kayıtsızca uzanıp kanı sildi, yanağına kötü bir leke bulaşmıştı. "Sonunda, sen sadece bir erkeksin. Sikinin kölesi."

"Patron?" Thad'ın sesi sertçe çınlıyor ama babam başını sallayarak bakışlarını ona çeviriyor.

"Bu bir aile meselesi."

"Verity," diye sesleniyorum, gözlerimi babamın morarmış yüzünden ayırmadan. "İyi misin?"

Nefesleri düzensiz ama dikkatlice ölçülmüş gibi geliyor.

"Acıtıyor." Midem bulanıyor, bıçağı kavrayışımı düzeltiyorum.

"Biliyorum."

Boğazına bıçak dayanmış olmasına rağmen, babam yakamı düzeltmek için uzanıyor ve şaşkın görünüyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, onu bu kadar çabuk kendinizden biri yaptığınızı fark etmemiştim. Ama şuna bak, şimdiden senin yerine cezanı çekiyor. Bu küçük taşkınlığının tek başarısı şüphelerimi doğrulamak oldu." Bana kan lekeli bir sırıtış attı. "Yeni değerli şey o, değil mi?"

Arkamda, Thad'ın silahının kurulma sesini duyuyorum. Gözlerimi babamın boğazına diktim, bıçak kesmeye çok yakındı ve bir an için

Şu anda, deriyi kesmek anlamına gelse bile kurşunu yeme ihtimalim çok yüksek.

"Bırak gitsin."

Ancak bu Thad'ın sesi değildir ve hızlı bir bakışla Thad'ın silahı da olmadığı anlaşılır.

Wicker kapının girişinde durmuş, tabancasını kaldırmış Thad'a bakmaktadır. Saçları nemli ve üzerinde bir şorttan başka bir şey yok ama çok tehditkâr görünüyor. Pace'in kolları hâlâ arkasında kilitli, Verity'ye bakarken yüzü öfkeyle çarpılmış. Thad'ın gözleri babasınınkilere kayıyor ve çenesi başını sallayarak eğildiğinde Thad neredeyse rahatlamış görünüyor.

Pace anında kollarından fırlar ve Verity'ye doğru hamle yapar. Bu da iyi bir şey. Aklımın bir köşesinde, bu işte benim de bir rolüm olduğunu biliyorum. Pace onu dikkatle kollarının arasına alırken Verity yaralı ve kanlar içinde, omuzlarının kıvrımları gergin ve titriyor.

"Özür dilerim," diyor, yüzünü boynuna yaslarken saçlarını okşuyor.

"Thaddius," dedi babam, "bizi yalnız bırak."

"Evet, Thaddius," diyorum alaycı bir şekilde. "Bizi yalnız bırak."

Ellerini savunurcasına kaldırıyor, odadan çıkarken gözlerini Wick'e dikiyor.

Wicker kapıyı arkasından çarpıyor, yüzü sertleşiyor. "Biri beni bilgilendirmek ister mi?"

"Babam da tam bıçağı daha sert iterek bıçağın altında olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzereydi," diyorum.

Ama babam sadece homurdandı. "Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun evlat?"

"Ben senin lanet olası oğlun değilim." Bu sözleri söylemek, parmağımdan yirmi yıllık bir kıymığı koparmak gibi. Sözcükler ortaya çıktığında, sanki vücudumda hayal bile edilemeyecek yeni bir alan açmışım gibi derim gevşiyor.

"İşte tam da bu yüzden beni öldürmeyeceksin."

Wicker'ın sessiz ve gergin sesi, "Yap şunu," diyor. Pace'in bu konudaki fikrini öğrenmeye çalışırdım ama o da Verity'nin şakağına acı dolu küçük fısıltılar sokmakla meşgul, elleri Verity'nin karnının üzerinde iki elinin arasında yayılmış.

"Yap bunu," diyor babam, gözlerini gözlerime dikerek, "ve East End'e hesap vereceksin. Tüm Prensliğini aşağılayarak ve küçümseyerek geçirdiğin o adamlara mı?" Gözlerini kırpıştırıyor. "Sizi evlat edinmiş olabilirim ama hiçbiriniz bu kanı taşımıyorsunuz. Oylama yapılması gerekecek ve seni pek sevmiyorlar.

Çok fazla. Seni kabul edecek kadar değil ve hayatlarını zindan eden bir prensesi kesinlikle kabul etmezler. *Yeni* bir kral bulmaları gerekecek.
-Rakip bir varisin varlığına katlanmayacak biri." Gözlerindeki tüm küçümseme kayboluyor, yerini bende bulmayı umduğu kötülük alıyor. "Bana çocuk hakkında ne yapacaklarını sor."

Burun delikleri alevleniyor, deri kırılana kadar itiyorum, kan yüzeye çıkıyor. "O zaman onları öldüreceğiz."

Hiç çekinmiyor. "Bir süreliğine işe yarayabilir. Baronlar temizlik için gelene kadar. Gördüğünüz gibi, bana borçlular." Babamın gözleri Wicker'a kayıyor. "Kraliyet gücünü kullanmasına asla izin vermezler. Bitişikte bile olsa."

"Baronlar umurumda değil!" diye bağırıyorum, kalbim güm güm atarak, "Baronlar umurumda değil!"

Ama babam bana sadece sabırlı bir gülümseme veriyor. Kolumu nazikçe iterek, "Elbette biliyorsun," diyor. "Sen bir savaşçı değilsin, Lagan. Sen bir stratejistsin. Güçlü ve zayıf yanları görmek için yaratılmışsın ve şu anda ikimizin de doğru olduğunu bildiği şeyi görüyorsun." Gözlerinde, beni ilk kez zindana götüren aynı adamı, aynı eski sandalyeye bağlanmış bir işareti görüyorum. "Eğer çekip gidersen, benimle bir savaş başlatmış olacaksın. Ama gitmezsen, Forsyth ile bir savaş başlatmış olacaksın." Hayatı için pazarlık yapmaktan çok ders verir gibi konuşuyor. "Düşün Lagan. Sana ne öğrettim? Hangi düşmanı alt etme olasılığın daha yüksek?"

"Öyle değil-"

"Düşün!" diye tersliyor ve gözlerinde tuhaf bir panik kıvılcımı görüyorum. "Önceliğimiz ne? Ben değilim ve kesinlikle sen de değilsin."

Yutkunuyorum ve bakışlarımı Verity'ye çeviriyorum. "Bebek."

"Evet," diyor, alnı rahatlayarak yumuşuyor. "Kesinlikle. Onu nasıl koruyorsun?" Cevap vermeyince yüzümü tutup bastırıyor: "Onun güvenliğini nasıl sağlıyorsun Lagan?!"

Bana çarptığında, bıçak bir şangırtıyla yere düşüyor, ben geri çekilirken ayakkabılarım yere çarpıyor.

Babam nefes alıyor, cebinden bir mendil çıkarıyor. Bizi değerlendirirken yüzündeki kanı sildi. "Artık bu saçmalık sona erdiğine göre, kızımın cezasına devam edebiliriz."

"Ona bir daha vur," diye homurdanıyor Wicker, "ve sorunun sadece biz olmayacağız. Eğer Batı Yakası bu izleri öğrenirse..." Cesur bir kaşını kaldırıyor. "Savaş başlattığınız tek kişi biz olmayabiliriz."

Lavinia Lucia zaten bir krallığı haritadan sildi ve içimden bir ses Düşes'in bunu tekrar yapmakta bir sakınca görmeyeceğini söylüyor. İkincil hasar ne olursa olsun.

"Prenses Pace'in yerine geçmeyi *istedi,*" diyerek kardeşime alaycı bir bakış attı, "ama daha fazla kırbaç yeme düşüncesinin zaten gergin olan durumu daha da kötüleştirdiğini görebiliyorum, bu yüzden uzlaşacağım."

Şu anda bile, boğazında bir silah ve bıçak varken, odaya hükmetmeyi başarıyor, ama haklı. Ben bir stratejistim ve söylediği her şey doğru. Burada gücümüz yok. Bu pozisyonu hiç istemedik. PNZ ile politika yapmadık. Başından beri tüm planımız aday olmaktı.

"Ne uzlaşması?" Wick soruyor.

"Onu zindana götürün." Mesele çoktan çözülmüş gibi elini sallıyor. "Cezasını orada tamamlayabilir."

Pace'in gözleri açılıyor, yüzündeki tartışmayı görüyorum ama ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

Şeytanın kendisiyle bir anlaşma yaparak Wick'e başımı salladım. "İndirin onu."

~

PACE zindandan döndüğünde onu hiç görmediğim kadar bitkin ve yorgun görünüyor, buna hapse gönderildiği gün de dahil.

"O nasıl?" Wick volta atmayı bırakarak sorar.

"Sonunda uyudum," diyor nefes vererek. Yine bana bakıyor, çenesi gergin. "Onu orada bırakmak hoşuma gitmiyor Lex."

Hayal kırıklığı artmakla tehdit ediyor. Kimse benden daha az sevmiyor ama göz önünde bulundurulması gereken faktörler var. "Zindan berbat ama orası bizim alanımız," diye açıklıyorum. "Biz bu işi çözene kadar orada korunacak. Pace," diye çenemi ona doğru eğiyorum, "buna nasıl katlanacağını biliyorsun. Ona koçluk yapabilirsin." Solaryumdayız, ısırganların ve dikenli çalıların yakınındaki köşeye sıkışmışız. Babamın kameralarının olmadığı tek yer orası. Miranda'nın bahçesine ve Michael'ın mezarına saygı.

Ben çantamı almak için koşarken Wick ve Pace'in ona aşağıya kadar yardım etmesi gerekti. Hücreye girdiğinde, ne kendisinin ne de bebeğin hayati tehlikesi olmadığından emin olmak için bir ön muayene yaptım ve sonra üçümüz onu tekrar temizlemek için çalıştık.

Sonunda gerçekten ağladı ve Pace bizden onlara biraz zaman vermemizi istedi.

"Tanrı aşkına," diyor Wick, elini duştan yeni çıkmış saçlarında gezdirirken. Buraya gelmeden önce üst kata koşmuş ve giyinmişti. "Yukarıda ne oldu öyle?"

İkimiz de bir korku şovunun içine girmiştik, gerçek bir kâbusun. Verity'nin dizlerinin üzerindeki görüntüsü, yarılmış ve parçalanmış sırtı aklıma kazındı. Hayatımda hiç bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim ama Pace geceyi anlatırken - Charlie'nin güvenlik açığını, Verity'nin videolarını sattığı gerçeğini, elinin altındaki istismarcı içerik yığınını keşfederken...

Mükemmel bir fırtınaydı.

"Onu durdurmaya çalıştım," diyor Pace, sesi pişmanlıkla kalınlaşarak. "Onun geri adım atacağını düşündüğünü biliyorum ama adımını attığı anda bunu gözlerinde gördüm. Heyecanlanmıştı."

Onun için cezasını çekti, bizim için. Bir ara onu sadakatsizlikle suçlamıştım. Verity Sinclaire içimizdeki en sadık kişi olduğunu defalarca kanıtladı.

"Bana bunu yapacağını söyledi," diyor Wicker, taş duvarın üzerine otururken. Omuzları hüzünlü, yenilmiş bir kavis çiziyor. "Cinsiyet açıklamasında, onun cezalandırılan ilk hamile Prenses olmadığını söyledi. Sana söylemeliydim." Ellerine bakıyor. "Tanrım, onun lanet tuzağına düşmene izin verdim."

Bu da öyle bir şey. Bir tuzak. Hepimiz hissediyoruz. Bunu biliyoruz. Bunu yaşadık. Verity bile East End'e hapishane dedi ve o sadece altı aydır burada.

Bu yüzden "Planı yürürlüğe koymanın zamanı geldi." diyorum. Kardeşlerim bana baktı.

"Hangi plan?" Pace'in alnı kırışır.

"Wicker haklı. *Haklıydı*. Gitmemiz gerekiyor." Yutkunuyorum, bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi deli gibi hissediyorum ama bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için daha da deliriyorum. "Ve onu da yanımızda götürüyoruz."

"*Sonunda*!" Wick ayağa fırlıyor, yüzündeki rahatlama açıkça belli oluyor. "Ne zaman gidiyoruz?"

Ama Pace elini kaldırır. "Bakın, kimsenin protein içeceğine işemek istemem ama plan üçümüz içindi."

Wicker'ın gözlerini kısması beni şaşırttı. "Onsuz buradan gitmemizin hiçbir yolu yok."

"Belli ki," diyor Pace, alnı kırışmış, sanki bu ima bile tek başına rahatsız ediciymiş gibi. "Bunca yıldır kurduğumuz baskı bizim özgürlüğümüzü satın almaya yetebilir ama kızınınki? Torununun mu? *Varisinin*?" Pace sönmüş bir halde bana bakıyor. "Çocuklar, bu yeterli değil."

"O zaman bunu yeterli hale getirmeliyiz." Aralarına bakıyorum, başka yolu olmadığını biliyorum. "Verity iyileşip hazır olana kadar buradan ayrılamayız, yani bu konuda akıllıca davranmak için zamanımız var."

Pace derin bir nefes alır ve avucunu yüzünde gezdirir. "Tamam. Tamam. Tüm sunucuların tam bir yedeğini almam ve izlenmediğimizden emin olmam gerekecek." Çenesini ovuşturuyor. "Effie'yi dışarı çıkarmam gerekecek. Belki seyahat için özel bir kafes..."

Wick ve ben birbirimize bakıyoruz. Muhtemelen hayatı boyunca yaşadığı çalkantılar, koruyucu aileler, yatılı okullar ve hapishane yüzünden ama Pace eşyalarına en çok bağlı olan kişi. Bu eve.

Elimi omzuna koyarak, "Mezuniyet, tamam mı? Törenden sonra ayrılacağız. Bu bize bir haftadan biraz fazla zaman kazandıracak. Babam her şeyin mükemmel görünmesini isteyecektir, bu yüzden bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak isteyecektir."

Wicker doğrulur, yüzü sertleşir. "Onu kazandığına inandırmamız gerekecek."

"Aynen öyle."

Başını sallıyor ve ben de onun şekil değiştirdiğini, ihtiyacımız olan şeye dönüştüğünü görebiliyorum. Wicker bu konuda her zaman en iyisiydi ve babama karşı kaybetmek yeterince tanıdık. Bir velet olması gerekecek. Depresif. Sarhoş ve düzensiz.

Eve doğru başımı sallayarak, "Çok aşırı bir şey olmasın," diye uyarıyorum. "Bize karşı yeni bir silahı var."

"Hemen sonra gideceğiz." Pace'in gözlerine küçük bir enerji yayılır. Projelerde iyidir. "Diğer evler de dahil olmak üzere herkes kutlama yapıyor olacak. Perilini ve Payne, iki evin kralları, ikisi de mezun oluyor, bu yüzden Batı ve Güney'in büyük patlamalar yapacağını biliyorsun. Bu kadar kargaşa içinde sıvışmak kolay olacak."

Wick bu fikre ısınarak, "Hoşuma gitti," diyor ama sonra kaşlarını çatıyor. "Sence yapacak mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. Verity'den sadece bizimle, ona bu kadar acı çektiren adamlarla çalışmasını istemiyoruz, ama anlaşmalar yapıldı. Sözleşmeler imzalandı.

Pace, "West End'den ayrılmasını istemiş oluruz," diyerek hepimizin aklından geçenleri dile getiriyor. "Ailesi, arkadaşları."

"Ya hayır derse?" Wicker sorar, gözlerindeki şüphe açıktır.

Bazen en büyük olmak zor kararları almak anlamına gelir. "Ya ona bir şans vermezsek?" Bunu bir el bombası gibi ortaya atıyorum ve kardeşlerimin bunu anlamasını izliyorum. Onu ikna etme lüksümüz olmayacak.

Pace yavaşça başını sallar. "O *bizim* Prensesimiz," diye onaylıyor. "Babamın değil. Düklerin değil."

Wicker başını eğip bir taşı tekmeliyor. "Af dilemek izin istemekten daha mı iyi?"

Aynen böyle, mühürlendi.

Dokuz gün içinde Verity'yi East End'den uzaklaştıracağız. West End'den uzağa.

Forsyth'den uzakta.



MAYIS SONUNDA BİLE zindan soğuk. Yeni yıkanmış battaniye ve yastığa kaşlarını çatarak baktığını görmek, kollarımdaki malzemeleri babamla birlikte temizlemem gerektiğini düşündürüyor. Bunun rahatsız edici olması gerekiyordu. Neyse ki tek kelime etmeden onaylıyor, bu da komik.

Bizi buzladığını sanıyor.

Bir şeyler planladığına şüphe yok ama endişelenecek zamanım yok. Dokuz gün. Bu kadar süre dayanmak zorundayız.

Dar merdivenin dibine ulaştığımda Thad neredeyse bana çarpıyordu. Hücreye giden koridoru dönmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. Verity bir keresinde beni iki farklı kişilik olarak gördüğünden bahsetmişti. Bu düşünceyi tam olarak açıklamamıştı ama ben zaten bildiğimi sanıyorum. Ve gözlerim karanlıkta karyolaya kıvrılmış ona takıldığında, diğer adama dönüşüyorum.

Acıtmak isteyen.

Hissetmek isteyen.

Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. *Lex'e,* onu bu saraydan sağ salim çıkaracak soğukkanlı, klinik stratejiste ihtiyacı var. Thad anahtarı kilide soktuğunda, onu öldürmenin ne kadar kolay olacağını hayal ediyorum. Onu buradan çıkarmak için. Kardeşlerim bizimle buluşana kadar bir yerlere gitmek için.

Ama bu asla olmayacaktı.

Babam onu geri almak için ikisini de öldürebilirdi.

Kıpırdanıyor, ayağa kalkarken çıkardığı tıslama sesi sessizliği yarıyor.

Thad'e bir bakış attım. "Sınavı için biraz mahremiyet?" Bocalıyor, benimle hücre kapısı arasına bakıyor, karanlık olabilir ama üzerinde bir çift külottan başka bir şey olmadığını ve eski, cızırtılı bir yün battaniyeyi göğüslerine tuttuğunu fark edecek kadar karanlık değil. Ağırlığımı değiştiriyorum. "Burada gerçekten bir şeyi durdurduğunu mu sanıyorsun?"

Koridordan aşağıya, merdivenlere doğru yürümeye devam ediyor.

Ancak o gittikten sonra odaya giriyorum ve malzemelerimi yere koyuyorum. Bunların arasında büyük bir su şişesi de var ve hemen kapağını açıyorum. Karyolanın yanında diz çöküp başının arkasına bastırıyorum ve nazikçe "İç" diyorum.

Gözleri kızarmış, saçları keçeleşmiş, şişeyi alıp dudaklarına götürürken battaniyeyi çekiştiriyorum.

Ne kadar süre orada çömelip ellerimle karnını çerçevelediğimden emin değilim. Başparmaklarım ileri geri hareket ediyor, sanki onu derisinden yatıştırabilirmişim gibi, belki de bunu gerekli bir şeymiş gibi gösterebilirim -bir muayene- ama zahmet etmiyorum.

Sözsüzce öne doğru eğilip kulağımı tümseğe dayıyorum.

Göğsümdeki fırtınayı dindirmek için yeterli olmalı ama değil. Ta ki parmakları saçlarımın arasında dalgalanmaya başlayana kadar.

"Lex," diyor, sesi ince bir törpü gibi. "O iyi, değil mi?"

Nefes alarak arkama yaslanıyorum ve yerden not defterimi alıyorum.

"Bir bakalım."

Verity iyi bir hasta. Ben daha termometreyi çıkarmadan ağzını açıyor, ben sormadan tansiyon aletini almak için kolunu uzatıyor. Ben not alırken bekliyor ve sonra nabız oksimetresini parmağına tuttururken hareketsiz kalıyor.

Stetoskobu çıkardığımda çenesini kaldırarak göğsünü bana gösteriyor ve tam olarak nefes alıp vereceği anları biliyor. Herhangi bir duygu belirtisi gösterdiği ilk an, küçük, ev tipi bir fetal Doppler ürettiğim andır.

Arkasına yaslanmak için çabalıyor ama hemen yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin!"

Onunla birlikte irkiliyorum, boynunu sabitliyorum. "Sadece ellerinin üzerinde dinlen."

Gözleri tekrar dolmaya başlıyor, ama geçen seferki gibi sefil ve acı dolu değil. Şimdi, sadece öfkeyle olgunlaşmış görünüyor. "Nasıl olur da

kaç kez?" diye soruyor, sesi çatlayarak. "Bunu sana kaç kez yaptı?"

Küçük makineyi çalıştırırken yalan söylemeyi düşünüyorum, Doppler'in çıtırtısı odanın içinde yüksek sesle duyuluyor. "Gerçekten mi?" Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yirmide saymayı bıraktım. Artık önemi kalmadı."

Yüz ifadesi çöküyor. "Tanrım, Lex..."

Omuz silkerek kalp atışını aramaya başladım. "Acıyla başa çıkma konusunda iyiyimdir. Zaten oradaki sinirlerin bir kısmı artık ölü."

Bir damla gözyaşı düşüyor ve gözyaşına izin veriyor, sanki kendi acısından daha fazlasını hissediyormuş gibi bana bakıyor. "Bu korkunç bir şey. Bunca yıl onunla yaşadım, o..." Burnunu çekerek başka tarafa bakıyor. "Ve o gece herkese küçük, kinci bir sürtük gibi gösterdim."

Omuzlarım kayıyor, sırtımdaki deri aniden çok sıkı geliyor. "Bunu neden yaptığını biliyorum Verity. Bir süre bunu sana karşı kullandım, ama şimdi?" Bebeğin hızlı kalp atışlarının sesi odayı dolduruyor ve ben başımı kaldırıp onun sulu bakışlarını yakalıyorum. "Şimdi daha önemli şeyler var."

Kalp atışlarını duyar duymaz, vücudundaki gerginliğin bir kısmı eriyip gidiyor. Nabız ritmini biraz olsun yavaşlatıyor. Bu fetüsle ilgilenmenin kendisiyle ilgilenmek anlamına geldiğini bir kez daha hatırlatıyor.

"Onların yaptığı bir şey yüzünden oldu, değil mi?" diye soruyor. Saçları dağınık ve düğümlü; cihazı kapattığımda hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Wicker'ın buzdaki kavgasından sonra Pace'in buraya indirilmesi gibi. Bu Wicker'ı incitmek içindi, değil mi? Seni cezalandırıyor ama bu onlar içindi."

"Genellikle," diyorum, yeni bir gazlı bez paketi çıkararak. "Ama bu özel durumda değil. Arkanı dön."

Saçlarını bir omzunun üzerinden geçirerek nazikçe itaat ediyor. Olabileceği kadar kötü değil. Kesikler alışkın olduğumdan biraz daha sığ ve sadece üç tane var. Yine de ürtiker bir sorun, yaraların etrafındaki deri benekli ve tahriş olmuş durumda ve kesiklere antiseptik sürdüğümde umarım diğer acıyı bastırır.

"Ne içindi?" diye soruyor. "Videoda, kırbaçlandığın zaman mı?" Sesinde sanki dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi bir aciliyet var.

Bu yüzden doğru cevap veriyor olmalıyım. "Yeterince para yatırmıyordum."

Sırtını tuttuğu bir nefesle kıpırdatmıyor ve sonra, "*Beni* yeterince *becermediğin* için mi seni böyle kırbaçladı?" diye soruyor.

"Evet." Rulodan küçük tıbbi bant şeritleri koparmaya başladım. "Hepimizi izliyor, karşılaştırıyor, ödüllendiriyor, bunu bir yarışa dönüştürüyordu." Kesiklerden birinin üzerine bir parça gazlı bez bastırıyorum ve bantla yapıştırıyorum. "Cezalandırma. Yaptığı şey bu. Bizi böyle kontrol ediyor."

Bunu fark etmem çok uzun sürdü. Yaralara bakıyorum. Neredeyse çok geç.

"Bu çılgınlık." Nefes veriyor, ama bunu küçük bir acı kahkaha izliyor. "Bunların hepsi çok çılgınca Lex."

"Bizim için," diyorum, "bu her zaman böyle olmuştur." "Bu onu daha da hastalıklı ve çarpık yapıyor."

"Evet," bir yarayı daha kapatıyorum. "İşte bu yüzden oğlumuzun burada yaşamasına izin veremeyiz."

Boynunu çeviriyor, burnu acıdan kırışıyor ama gözüme takılıyor. "Başka seçenekler de var. Bunu bilmelisiniz. Siz prenssiniz; bunu yapabilirsiniz. -"

"Biz kan bağı değiliz, Verity. Hiçbirimiz tahtta hak sahibi değiliz." "West End-"

Köşedeki kameraya bir bakış atarak bu düşünceyi o tamamlayamadan kesiyorum. "Bizi asla kabul etmeyecek."

"Ne diyorsun sen?"

"Seni ve bu bebeği güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylüyorum." Bantın sağlam olduğundan emin olarak son yarayı da kapatıyorum. İhtiyacı olan son şey bir enfeksiyon. "Ve buna güvenmen için sana karşı dürüst olmam gerekecek."

"Bekle." Hareketleri yavaş ve destek almak için koluma tutunmak zorunda kalıyor ama Verity oturma pozisyonuna geçiyor. "Tamam, anlat bana."

Bunu daha da kötüleştiriyor, beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. İtiraf etmem gereken şey düşündüğümden daha zor. Babam haklı. Ben zayıfım. Ama olmak istemiyorum. Ne onun için, ne de oğlumuz için.

Ciğerlerimden zehir çeker gibi kelimeleri dışarı itiyorum. "Hastalığım nüksetti."

"Çizik mi?" Kaşlarını çatıyor. "Yani, temizlik gecesi üzerinde olduğunu biliyorum-"

"Evet, ama..." Yutkunuyorum, utanç derimin altına işliyor. "Sadece o

zaman değil.
Sonra da."

Dondu kaldı, kaşları çatıldı. "Ne zaman?"

"İşler çok zorlaştığında." Ellerime bakıyorum. "Baskı çok fazla olduğunda ve ben kolay bir çıkış yolunu kabul etmeyecek kadar zayıf olduğumda." Pace'in bunu daha sonra izleyeceğini bildiğim için derin bir nefes alıyorum. "Yirminci Nisan, birincisi."

"Hırsızlık sırasında orada mıydın?" Dudaklarında acımasız bir çizgi oluşuyor ve sonra merakla soruyor: "Bunca zamandır ortalıkta yokken orada mıydın?" Başımı salladığımda sessizleşiyor, ta ki yeşil gözleri açılana kadar. "Şu anda kafan iyi mi?"

"Hayır!" Israr ediyorum, elini elime alıyorum. Göğsüme bastırıyorum ve altında atan kalbimin sabitliğini hissetmesine izin veriyorum. "Hayır, söz veriyorum. Bir şey ifade ettiğinden değil ama bir toplantıdaydım. Gerçekten. Maddox'a sorabilirsin, o da oradaydı."

"Neden? Saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarayarak, "Birlikte olduğumuzda artık bu tür dürtülerin olmadığını sanıyordum. Yeterli olduğumu düşündüm."

Savunmaya geçme dürtüsü çok güçlü. İş yüküm, babam, yükümlülüklerim ve tüm bunların ağırlığı altında ezilmemle ilgili bahaneler uydurmak istiyorum ama gerçek şu ki bunların hepsi saçmalık. Bunu biliyorum.

"Bu asla seninle ilgili değildi, Verity. Babamla ya da bebekle bile ilgili değildi. Bunun beni daha iyi yaptığını, yapılması gereken her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Ama sanırım..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Sanırım bu sadece kendime söylediğim bir yalandı. Artık bunun beni daha iyi yapmadığını biliyorum. Beni zayıflatıyor. Beni... eksik yapıyor."

Sessiz ve hücresinin soğuk taşında derin, hissiz bir boşluğa düşmüş gibiyiz.

"Çocuklar biliyor mu?"

Kameraya başımı salladım. "Artık öyle."

Elimi tutuyor, küçük ve soğuk ama rahatlatıcı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü babamı tanıyorum ve başarısızlıklarımı seni bana karşı kullanmak için kullanacaktır." Yüzümü ona dönüyorum, söyleyeceklerimi duyduğundan emin olmak istiyorum. "Ve çünkü dün geceden sonra işimin bittiğini bilmeni istiyorum. Bu çocuk, ailemiz, her şeyden daha önemli. Bunu biliyorum."

Verity ve babamın arasına girdiğim anda anladım. Bu dünyada onları koruyamamaktan daha değerli bir şey yok. Belki de bu kadının ve içinde büyüyen hayatın henüz

Bir dağın tepesine yığılmış başka bir görev, ama şimdi farklı. Onlar bir zorunluluk değil.

Onlar bir amaç.

Uzun bir süre beni değerlendiriyor, yeşil gözleri araştırıyor. Her ne bulduysa, başını sallıyor. "Tamam."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Tamam mı?"

"Sen Wicker gibi değilsin," diyor beni dikkatle izleyerek. "Baba olmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Olsa bile..." Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Peki ya senin olmadığını öğrenirsen?"

"Verity," diye fısıldıyorum, ağzımda yorgun bir gülümseme oluşuyor. "Aile DNA değildir. Bu dünyada Wicker ve Pace'i kardeşlerimden daha az bir şey yapacak hiçbir koşul yok ve bu bebeği benimkinden daha az bir şey olarak göreceğim hiçbir evren yok." Yanağını okşuyorum, göğsümdeki huşu o kadar büyük ki neredeyse kontrol edemeyeceğim kadar fazla. "Onu biz yarattık, değil mi?"

Gözleri parlıyor. "Yaptık."

"Hepimiz."

Başını sallıyor ve bir an için iki insanın asla şu anda olduğumuz kadar birbirine bağlı olamayacağını düşünüyorum, yaptığımız şeyin mutlak muazzamlığını düşünüyorum. Uzun, ürpertici bir nefes alıyor. "Uyuşturucu testi yapmanı istiyorum-"

"Kesinlikle."

"Ve bu konuyu kardeşlerinle konuşacaksın," diye vurguluyor, köşeden yukarı bakarak. "Artık sır yok."

"Yapacağım," diye teminat veriyorum.

"Sorumluluk sahibi olmanıza yardımcı olacağız." Eli karnının üzerinde duruyor. "Sana ihtiyacımız var. Sadece bana ve bebeğe değil, onlara da. Özellikle de az önce yaşadıklarımızdan sonra." Durakladığında, söylenmemiş kelimeleri duyuyorum.

Özellikle de yaşamak zorunda kalacaklarımız için.

Ona gitmekten bahsetmek istiyorum, bir planımız olduğunu ve onu bu lanet olası bodrumda gereğinden bir dakika bile fazla bırakmayacağımı söylemek istiyorum. Ama babamın gözleri ve kulakları her yerde ve bunu bilmemeli. Plan çok kırılgan.

Bir şekilde hem daha ağır hem de daha hafif hissederek eşyalarımı toplamaya başladım. "Yakında geri dönmem gerekiyor. İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Doppler bende kalabilir mi? Böylece aşağıdayken bebeğin kalp atışlarını dinleyebilirim?"

Gözlerindeki umut karşısında kalbim sıkışıyor. "Elektroniğin buraya inmesine asla izin vermez," diyorum, gözlerindeki ışığı söndürmekten nefret ederek. Ama sonra, "Oh, bekle. Bunu alabilirsin." Malzemelerin arasına uzanıp stetoskopu alıyorum. Saçlarını dikkatlice kaldırıp boynuna doluyorum. "Bununla bulmak biraz zaman alabilir."

Hücrenin etrafına bakıyor, sırıtışı kasvetli. "Zamanım var." Göğsüme bir sancı daha saplanıyor ve battaniyeyi silkeliyorum. "Bu senin," diye not ediyor battaniyeyi ona sararken.

"Temiz." Gerçek şu ki, onu bu kıyafete sarılmış görünce göğsümde bir şeyler gevşiyor. "Pace'i elimden geldiğince sık aşağı göndereceğim." İç çekerek şakağımı ovuyorum. Çekilme yakında başlayacak. "Tabii onu Effie'den uzaklaştırabilirsem. Sen buraya gönderildiğinden beri saplantılı, hatta daha *da saplantılı*."

Battaniyeyi boynuna doğru sıkıca çekiyor. "Sanırım bu mantıklı."

Dikkatim dağılmış bir şekilde, "Neden?" diye sordum.

"Ashby-Baba," deyince yüzü ekşidi, "Effie'nin Charlie'yi öldürdüğü için Pace'i cezalandırmasını istedi."

"Effie'yi götürecek miydi?" Yavaş yavaş bağlantı kurulmaya başlandı. "Onu öldürecekti." Ona baktım. "Bu yüzden devreye girdin. Effie'yi kurtarmak için."

"Pace beni korumak için Charlie'yi öldürdü," diyor, yüzündeki ifade kasvetli ama bilinçli. "Ve onun için bir kuştan daha fazlası, değil mi? O... o onun kalbi." Gözlerimi tutarak, başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Sanki bir ruha sahip olmaktan korkuyordu, bu yüzden onu güvende tutmak için ona verdi. Onu geri sevecek lekesiz bir şey."

Önünde çömeliyorum, nutkum tutuluyor. Hiç kimse Pace hakkında bunu anlamamıştı. Aslında ben bile tam olarak anladığımdan emin değilim. Ta ki Verity bunu ete kemiğe büründürene kadar. Öne fırlayarak ağzımı onunkine bastırdım. Göğsümdeki vahşi, tırmalayıcı ihtiyaç yüzünden değil, onu gördüğü için ve nasıl?

Kardeşlerimin gerçek yüzünü gören birine nasıl aşık olmam?

Bir yanım ona haklı olduğunu söylemek istiyor ama sadece kısmen. Pace'in Effie'ye bahşettiği her ne kadar önemsiz bir şey olsa da, Effie'ye kazandırdıklarının yanında sönük kalıyor.

Ama yapmam gereken işler var. Geri çekilirken bir küfür mırıldandım. East End'den tek parça halinde çıkmaya odaklanmamız gerekirken Pace'in Effie'nin güvenliği için neden bu kadar endişelendiğini şimdi anlıyorum. Şu anda onun dikkatinin dağılmasına izin veremem. Havada çok fazla top var.

Verity'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, çok yumuşak ve hüzünlüydü. "Ne?"

"Haklısın," diyorum uzaklaşırken alt dudağını okşayarak. "Onu güvende tutacak bir yer bulmamız gerekecek."

"Aslında..." Yeşil gözleri kırpışıyor ve aniden battaniye kozasından bir kol beliriyor. "Defterini ve kalemini görebilir miyim?"

Kafam karışmış bir şekilde onları uzatıyorum ve bacak bacak üstüne atıp yazmaya başlamasını izliyorum. Bitirdiğinde sayfayı yırtıp ikiye katlıyor. "West End ile bir toplantı ayarla," diyor, sesi alçak ve hızlı, "ama Düklerle değil. Effie'yi ve bu notu anneme götür."

"Annen mi?" diye soruyorum,
kaşlarımı kaldırarak. Gözleri alev alev
benimkilere bakıyor. "Güven bana."

Ona bunu ve çok daha fazlasını borçluyum, ben de öyle yaptım. Cebime koyuyorum ve vücudumdaki tüm içgüdülere rağmen onu karyolada, ona sağlayabileceğim tek sıcaklığın içinde kıvrılmış bir şekilde bırakıyorum. Yukarı çıkana kadar notu okumadım, Simon Perilini'nin telefonuma cevap verip vermeyeceğini merak ediyordum.

KUŞLARIN BİLE bazen bir anne ayıya ihtiyacı olabilir. Lütfen onun için daha güvenli bir yuva yapana kadar onu sevmeye devam edin. Ona biraz nezaket ve güneş ışığı alan bir pencere gösterin, hızlı bir arkadaş olacaktır.

Sevgiler,

VerBear

25



Verity

KEŞKE başka bir varlığın hissiyle uyandığımı söyleyebilseydim, ama beni uyandıran yemek kokusu oldu. Daha göz kapaklarımı bile kaldıramadan, sıcak bir avuç alnımdaki saçları okşuyor, dudaklarım nazik bir öpücükle beni yakalıyor.

Gözlerimi açtığımda Pace'in gölgeli yüzünü görüyorum. "Hey," diye fısıldıyor, saçlarımı geriye yatırarak. "Uyandırdığım için üzgünüm ama sıcak olması daha iyi."

Sırtımdaki deri hala hassas ve kaşınıyor, oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken yaralarım gergin ve sıcak. Ayaklarımı soğuk zemine indirirken Pace dirseğimi tutarak bana yardım ediyor. "Saat kaç?" Paslı bir sesle soruyorum.

"Öğlen," diye yanıtlıyor, küçük alanda ayaklarını sürüyerek. "Çarşamba öğleden sonra."

Cevabının neden bu kadar kesin olduğunu merak etmeme gerek yok. Burada ışık yok, bir günün geçip geçmediğini anlamanın yolu yok. Ya da daha kötüsü, herhangi bir zaman geçip geçmediğini. Aklıma duvara çizik atmak gibi saçma bir fikir geliyor, ama sonra *onun* koluna kazınmış çizikleri aklıma geliyor ve midem sıkışıyor.

Yemek kokusu da yardımcı olmuyor.

"O da ne?" Tam midem yüksek sesle, uygunsuz bir hırıltı çıkarırken kapalı tepsiye başımı sallıyorum.

Pace tepsiyi kucağında dengede tutar. "Öğle yemeği, Lex'in kendisi tarafından hazırlandı." Kapağı kaldırınca bir kase çorba, bir haşlanmış yumurta ve iki ekmek ortaya çıkıyor. "Mercimek çorbası." Bir şişe su çıkararak, "Ve tatlı olarak..." diye ekliyor. Diğer cebine uzanıp plastik ambalajlı bir atıştırmalık kek çıkarıyor.

Ağzım sulanıyor ama hemen ekmeğe uzandığımda Pace araya girmek üzereymiş gibi keskin bir nefes alıyor. Ağzını kapattığında, ekmeklere şüpheyle bakarak "Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor tepsiyi bana doğru iterek. Şüpheci bakışım karşısında iç geçiriyor. "Buraya çok geldim, bu yüzden ne yapacağımı biliyorum. Çorba soğuyacak ama yumurta birkaç saat kabuklu kalabilir ve ekmek de geceyi geçirmeni sağlayabilir, ne olur ne olmaz-" Duruyor ve kaşlarını çatarak yemeklere bakıyor. "Akşam yemeğini *senden* saklayacağını sanmıyorum, değil mi? Sen hamilesin. Yemek yemen lazım. Lex'le araları yeterince gergin ve o buna asla katlanmaz. Ama sadece... her ihtimale karşı. Asla bilemezsin."

Uzun bir süre dehşet içinde ona bakıyorum. Sanki artık onlardan biriyle her konuştuğumda, çocukluklarının yeni ve korkunç bir yönünü ortaya çıkarıyorlar. Ama o bana baktığında, tek görebildiğim gözlerindeki gerginlik. Endişe.

Aç kalacağımdan korkuyor, farkındayım.

Yanağının kıvrımına dokunuyorum - Thad'la boğuşmasından kalan benekli morluk - ve oraya bir öpücük kondurmak için eğildiğimde boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum, dokunuşuma nasıl döndüğünü hissediyorum. Eliyle çenemi kavrıyor ve uzun bir süre beni orada, yakın ve sıcak bir şekilde tutuyor.

Arkama yaslandığımda, sanki beni durdurmak istiyormuş gibi öne doğru sarsılıyor. Kaseye uzanarak başımı sallıyorum. "İyi plan." Bu iyi bir plan değil. Aslında,

Bu berbat bir plan ve lanet olası bir zindanın içinde yiyecekleri karneye bağladığım gerçeği kafama dank etmeye başladı. "Ne kadar zamandır biliyor musun..."

Bitirmeme izin vermedi. "Beş gün."

"Tanrım." Midem bulanıyor. "Beş gün boyunca burada ne yapacağım?" Ve sonra, "Burada ne yaptın?"

Kaşları, bu soruyu acı verici bir şekilde ciddiye aldığını belli edecek şekilde çatılıyor. "Bazı insanlar düşünceleriyle baş başa kalmakta iyi değildir, ama sanırım ben öyleyim. Küçükken, yukarı çıktığımda Lex ve

Wicker'a anlatmak için hikâyeler uydururdum. Bazen arkadaşlar edinirdim, ki-"

"Arkadaş mı?"

Yüzünü buruşturuyor ve garip bir şekilde utangaç bir hareketle boynunu ovmak için uzanıyor. "Böcekler ya da fareler gibi."

Ayaklarımı yerden kaldırıyorum. "*Fare* mi var?"

Derin kahkahasının titreşimi ortamla tam bir tezat oluşturuyor. "Bundan çıkardığın şey bu mu? Sakin ol, bu on yıl önceydi. Eminim ben onlara sürekli kraker kırıntıları vermesem hepsi çoktan kaçıp gitmiştir."

Çorbamı karıştırıyorum, midem düğümleniyor. "Yani düşünmem gerektiğini söylüyorsun."

Duvara yaslanıp mırıldanıyor. "Ya da düşünmemek, hatta. Bazen burada olmak tatil gibi geliyordu. Okul işi yok. İş yok. Etkinlik yok. Sadece sessizlik."

Yemek yerken bizi sarmasına izin veriyorum, parmaklarının saçlarımdaki düğümleri okşadığını hissediyorum. Pace'in burada nasıl bu kadar rahat görünebildiğini merak ediyorum, karyolaya uzanmış, uzaklara bakıyor, belki de düşünceleri dönüyor. Ama sessizliğin uzun süre katlanabileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

"Whitaker nasıl?" Sanki babasına meydan okumak her gün yaptığı bir şeymiş gibi silahını kaldırmış bir halde ofise gelişini hâlâ sindirmeye çalışarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Tamam."

Daha fazlasını bekliyorum ama sanırım alacağım tek şey bu.

Boş kaseyi yere bırakıp stetoskobu boynumdan çözerek kulağıma takıyorum. Battaniyenin içine sokup karnıma bastırdığımda metal uç üşümüyor bile. Lex oradan ayrıldığından beri bunu ara sıra yapıyorum, bunaltıcı sessizliği yaşamın tınısıyla dolduruyorum. Kendi bedenimle ritim tutan küçük davul ritmini bulmakta oldukça başarılı oldum.

Pace öne doğru oturup beni yanına çekti. "Bu...? Onu duyabiliyor musun?"

Titreyerek başımı sallıyorum. "Duymak istiyor musun? Kulaklıkları al."

Kulaklarımın her iki tarafını da nazikçe koparıp kendi kulaklarına takıyor. Hayranlıkla izliyorum, gözleri açılıyor ve çarpık bir gülümsemeyle benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Çok hızlı."

"Bulması zor olabilir," diye fısıldıyorum, metal ucu onun için yerinde tutuyorum.

Pace'in gözleri battaniyenin açık olduğu yere kayıyor ve yumuşak bir küfür savuruyor, yüzü düşüyor. "Sana kıyafet getirmeyi düşünmemiştim." Omuz silkiyorum ama o çoktan

steteskopu kulağından çekip ayağa kalkıyor. Hızlı bir hareketle koyu renk tişörtünü çıkardı.

Başımın üzerinden geçirmek için eğilip sırtıma doğru nazikçe yönlendirdiğinde sesimi çıkarmıyorum. Yine de aşağıya inip karnımın kabarıklığına uzun bir öpücük konduruyor.

Ayak sesleri yaklaştığında o da oradaydı. "Pace," Thad'in sesi geldi. "Otuz dakikan doldu."

Sessizce inliyor, doğrulurken dudakları yukarı doğru kayıyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor. Tadı sıcak ve et gibi, biraz da nane kokuyor ve Thad'in sesi yaklaştığında hayal kırıklığının ötesine geçiyorum.

"Pace?"

Sertçe geri çekiliyor ve tepsiye uzanıyor. "Bu gece dönmeye çalışacağım," diyor.



"ÖZÜR DİLERİM," diyor ben tısladığımda, fırçayı saçımdaki düğümden geçirirken.

Makarnayı çatalımın etrafında döndürerek, "Sorun değil," diyorum.

İyi değil. Yerdeyim, tepsi kucağımda yemek yiyorum. Pace sözüne sadık kalarak saat tam yedide daha fazla yemekle aşağıya inebildi, bu iyi bir şey çünkü buradaki sessizlik bir şekilde soğuktan daha kötü. İçime bir enfeksiyon gibi yerleşiyor, düşüncelerim bile bir uğultuya dönüşüyor.

Karyolanın üzerindeki tüneğinden, "Seni asla aç bırakmam," diyor. Kafa derimde düğümden kurtulduğunu gösteren bir gıdıklanma var. Omuzlarımın iki yanında dizlerini açmış, bana destek oluyor. "Çılgınca bir şey olmadıkça olmaz. Mesela ya zombi kıyameti olursa."

Homurdanıyorum. "Ciddi misin?"

Fırçayı uzun, muzaffer bir vuruşla sürüyor. "Tamam, ya da toplumsal bir çöküş, ya da nükleer serpinti, ya da bir veba-"

"Burada gerçekten çok düşündün, değil mi?"

Sesindeki sırıtışı duyar gibi oluyorum. "Olası bir felaket için ne kadar çok senaryo hayal ettiğimi bilemezsin. Zehirli kimyasalların nüfusu yok etmesi. Tüm sarayın karbon monoksit zehirlenmesi geçirmesi. Havadan bulaşan bir virüsün kendiliğinden elleri ortadan kaldırması."

Ekmeğimi sosun içine daldırıyorum. "Çünkü eller olmadan kapının kilidini açamazlar."

"Aynen öyle." Pace'in parmak eklemleri ensemi sıyırdığında ürperiyorum. "Lex deli olduğumu düşünüyordu."

"Bu kesinlikle çok makul bir endişe." Saçlarımın farklı yönlere doğru çekildiğini hissederek duraklıyorum. "Sen... saçımı mı örüyorsun?"

"Bu yatakta beş gün geçirdikten sonra düğümlenecek ve fırçayı bırakamam." Bunu takip eden sessizliğe ıssızlık ağır bir şekilde yerleşir, ancak Pace bunu bozmakta gecikmez. "Lex bana hiç izin vermiyor, biliyor musun? Beni deli ediyor." Dudaklarım seğiriyor, gülümsemem küçük ve yabancı. "Çok yazık. Atkuyruğuyla **çok tatlı** olurdu." Pace'in yumuşak kahkahası göğsümdeki gizli sızıya merhem oluyor. Gülümsemem geldiği gibi hızla düşüyor. "Son saçımı ören kişi annemdi. Saçlarımla oynamayı çok severdi."

Ardıma yaslanıp çalışmasına izin verdiğim bir sessizlik oluyor. Bu konuda çok iyi, dikkatimi dağıtıyor, *beni* eğlendiriyor. O gelmeden önce kaşınıyor ve endişeleniyordum, beş gün boyunca burada olma fikrine alışmaya çalışıyordum.

Bütün günü panik atağın eşiğinde geçirdim ve bunu hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama konuşmaya başladı, boşluğu doldurdu. Bu şaşırtıcı çünkü genellikle çok sessizdir, ben bir sonraki ayakkabının düşmesini beklerken izler.

Şimdi bile sessizliğin uzun sürmesine izin vermiyor. Sonunda soruyor, "Annen nasıl biri? *Gerçekten nasıl*?"

Elimi karnıma koyuyorum, gülümsemem büyüyor. "Gerçek bir sert adam, ama bunu zaten biliyorsun. Korumacı da. Birçok insanın ona hak verdiğinden daha sabırlı." Ama aslında başka nedenlerle sorduğunu biliyorum. Sözcüklerimi dikkatle seçerek, "Bileğine metal bilezikler takıyor, bu yüzden onun geldiğini bir mil öteden duyabiliyorsun. Kuşları uyarmak için boynuna çan takmış bir sokak kedisi gibi." Kafa derime uygulanan baskı aniden kesiliyor ve sessizliğe doğru iç çekiyorum. Uzun bir gece olacak. "O iyi olacak, Pace."

~

Ertesi sabah, yulaf lapası ve bir kase meyve. "Bu da cezanın bir parçası mı?" Kaşıktan düşen lapayı izlerken merak ediyorum.

"Lex gününde değil."

"Bunu görebiliyorum," diyorum, onunla birlikte gönderilen çikolatayı incelerken.

Yanımda, Pace bitkin görünüyor. Kan çanağına dönmüş gözleri beni hiç rahat bırakmıyor ama arkalarındaki düşünceler kilometrelerce uzakta görünüyor. "Yoksunluk yaşıyor."

Yulaf lapasından bir kaşık almak için elimden geleni yapıyorum. "Kötü mü?" Remy'nin tekme attıktan sonra nasıl solgun ve hastalıklı göründüğünü hatırlıyorum, ama Lex'in kurnaz gözleri ve mükemmel duruşunun üzerine böyle bir imaj yerleştirmeye başlayamıyorum bile.

Pace omuz silkiyor. "Wick son seferin daha kötü olduğunu söylüyor."

Yemek teslimatlarım konusunda kendimi biraz daha güvende hissederek çikolatayı yırtıp açıyorum ve bir ısırık alıyorum. "*Orası* kötü mü?"

Yumuşak, yorgun bir sesle, "Her zaman öyle değil mi?" diye cevap verir.

~

Pace akşam yemeğiyle birlikte Lex'in muayene setini de getirdiğinde durumun vahim olduğunu anlıyorum. "Şu anda çok yoğun," diyor tansiyon aletini çözmeye çalışırken. "Kusuyor, üşüyor ve-" Hayal kırıklığına uğramış bir halde cırt cırtları bir kez daha yırtıp atarak, "Bu şey de ne böyle?" diye bağırdı.

"İşte." Ona Lex'in nasıl yaptığını gösteriyorum ve birlikte hayati değerlerimi kaydetmeyi başarıyoruz. Bu sefer fetal Doppler yok ve Pace bandajlarımı değiştirmek için gömleğimi çıkardığında, üzerindeki sorumluluğu görebiliyorum. "Hiç uyudun mu?" Gözlerimin altındaki torbaların onunkiler kadar kötü görünüp görünmediğini merak ederek soruyorum.

Uykum bölük pörçük geliyor, güneş ışığı olmadığı için karanlık rüyalarla dolu. Kendimi uyuşuk ve iğrenç hissetmeme rağmen dinlenmekten başka yapacak bir şeyim yok. Sanki solaryumdaki tüm o ölü çiçekler gibi tükenip gidiyorum.

"Sen mi?" diye karşı çıkıyor.

Bu sorunun cevabını aldım ve bakışlarımı köşedeki kameraya çevirdiğimde, diğer tarafta Pace'in her bir yaraya nazikçe merhem sürmesini izleyen biri olup olmadığını merak ediyorum.

"Sıcak değiller," diye mırıldanıyor, ses tonunda rahatlama açıkça görülüyor. "Enfeksiyon belirtisi yok."

Görünüşe göre bu konuda bolca deneyimi var.



"NE YAPIYORSUN?" Pace kapıda duraklıyor, Thad arkasından koridorda geri çekiliyor. Elinde her zamanki tepsinin yanı sıra bir de spor çantası var.

Sanırım Cuma sabahı.

Karyolanın üzerindeki ince şilteyi çevirerek, "Sadece biraz süslüyorum," diye cevap veriyorum. Süslenecek pek bir şey yok, süslenecek *bir* şey de yok, ama sırtımdaki sızıya rağmen, sadece...

Siktir, *gitmem* lazım.

Deri çok sıkı geliyor, sanki bir yerde çok uzun süre kalırsam deli gömleği gibi iyileşecekmiş gibi. "Çantada ne var?"

Tepsiyi yere atıp yeni çevrilmiş yatağın üzerine indiriyor. "Kıyafetlerini değiştir. Ve Danner sana-"

Yemeğin ne olduğunu gerçekten duymuyorum çünkü çantayı karıştırmakla meşgulüm, eğilmeye çalışırken sırtım çığlık atıyor.

Temiz iç çamaşırı, *evet*. Temiz sütyen, *hayır*. Eşofman altı, büyük *ikramiye*.

Bunu şaşkın bir ifadeyle izledikten sonra silkinerek kıyafetleri benden aldı. "Bekle. Önce seni temizleyecektim."

"Daha da iyi," diye mırıldanıyorum, tişörtümü
çıkarırken. Ya da çıkarmaya çalışıyorum.

Kollarımı kaldırdığım anda göğsümden keskin, acılı bir ses çıkıyor.

Bir anda orada, "Bekle, bekle. İsa, bugün neyin var senin? Onları tekrar açacaksın, sadece izin ver..." Gömleği başımdan aşağı sıyırırken ona daha iyi bakabiliyorum ve biraz daha dinlenmiş göründüğünü görerek rahatlıyorum. Yanağındaki morluk neredeyse iyileşmiş, dudağındaki kesik ise kabuk bağlamaya yüz tutmuş. Yine de alnı endişeyle kırışmış. "Çok enerjiksin."

Keskin bir şekilde, "Sıkıldım." diye açıklıyorum. Ama tüm gerçek bu değil. Bunu gerçekten açıklayamıyorum, vücudumdaki bu uğultu *bir şeyler yapma* ihtiyacı. Kalkmak, hareket etmek, temizlenmek. Bu beni çıldırtıyor, çünkü "Pace, yapacak bir şey yok. Yürümek istiyorum," diye ısrar ediyorum, gözlerimden akan yaşlarla kalınlaşan bir sesle. "Dışarı çıkmak istiyorum. Aptal çiçeklerimi sulamak istiyorum.

Stella ve Ballsy ile konuşmak, Lex'e yulaf lapasının insanlığa karşı işlenmiş bir suç olduğunu söylemek ve Wicker'a bir pislik olduğunu söylemek istiyorum." Dudağım titriyor ama hıçkırığımı geri itiyorum. Şimdiden kendimi kaybediyor olamam. *Kaybedemem*. "Eve gitmek istiyorum."

Pace giderek daha kasvetli bir hal alan ifadesiyle söylenmemi izliyor ve sonra beni ileri doğru çekerek "Evet, biliyorum" diye fısıldıyor. Ama nasıl bilebilir ki? Gilded Rose'un otoparkında durup Pace'e evin nerede olduğunu sormamın üzerinden neredeyse iki ay geçti.

Hala bulamadım.

Tüm ziyareti boyunca bu şekilde duruyoruz, Pace saçlarımı okşarken burnum onun omzuna gömülüyor.

Ve sonra zamanı dolacak.



O akşam döndüğünde hala huzursuzdum, bu sefer beni yıkamaya kararlıydı. Sanırım Pace bana bir süpürge ve paspas getirseydi, sabaha kadar burayı tertemiz yapardım.

Bütün gün beni yönlendiren his buydu, ancak Pace beni külotumdan çıkarıp ıslak bezi vücudumda gezdirmeye başladığında, başka bir his beni peşinden sürüklüyor. Sabun Lex gibi kokuyor. Belki de bu yüzden, henüz iyi şeylere başlamamış olmasına rağmen, beyaz ateşli bir şehvet dalgası tam merkezime fırlıyor. Elindeki bezi önce kollarımda, sonra boynumda gezdiriyor ve çenemi kaldırarak bakışlarını ona kilitliyor.

Bakışlarımı tutarak bezi göğsümden aşağı kaydırıyor ve geniş avucunun içine alarak nazikçe ovuyor. Diğerini de yapıyor ve sonra çömelerek karnımı yıkarken oğlumuza özel bir dikkat gösteriyor. Bacaklarımı yıkamak için aşağıya inmeden önce küçük, neredeyse dalgın bir öpücük konduruyor.

Ancak bezi kalçalarımın arasına ittiğinde nihayet kırılıyorum ve kesik bir nefes bırakıyorum.

Saçları, kıvrımlarından geçirdiğim parmaklarımın arasında gürleşiyor. "Verity," diye fısıldıyor, bakışlarımı aşağıya çekerek. Nasıl göründüğümü merak ediyorum, avucunun topuğuna doğru sallanırken ağzım ağır nefeslerle ayrılıyor. Birdenbire tek istediğim bu oldu.

Hayır.

İstemek
değil.
İhtiyaç.

"Lütfen?" diye soruyorum, bundan utanacak aklımın yarısı bile yok. Kayganlığımı hissetmesi gerektiğini biliyorum - vücudumun onu içine almaya hazırlanma şeklini. Onun kalın aletinin içimi dolduracağı düşüncesi bir zamanlar beni dehşete düşürmüştü ama bunu hatırlayamıyorum. Sadece yatağımızdaki o uzun geceleri ve o kadar dolu olmanın verdiği hissi hatırlayabiliyorum ve... neydi o?

Değerli.

Bu kadar.

Pace asla gelişigüzel içime gömülmez. Onu her içimde tuttuğumda, tam bir coşkuyla karşılık veriyor, her zaman aynı ölçüde yatıştırıyor ve imreniyor.

Şu anda gözleri hücrenin gölgesinde, tamamen karanlık havuzlar halinde. "Yapamayız."

Kalçalarımı açıyorum, ne kadar yapabileceğimizi anlamasını istiyorum. Açgözlü ve bencilce ama tek düşünebildiğim bu. "Geçen sefer de yapmıştık," diyorum, ona burada kilitli kaldığı zamanı hatırlatarak.

Bir yutkunmayla boğazı kayıyor ve itiraz etse de başparmağının klitorisimin üzerinde boş boş gezinişini, işaret parmağının girişimi yoklayışını kaçırmıyorum. "Bu para yatırmak içindi. Antlaşmanın bir parçasıydı." Kameraya bakarken çenesi geriliyor, sesi hırçınlaşıyor. "Seni becerdiğimi görürse, bir daha buraya girmeme izin vermez." Bu sözler kararlılığını pekiştirmiş gibi görünüyor ve başka bir şey söylemeden ayağa fırlayıp bezi sıkıyor. "Donarak ölmeden önce seni şu kıyafetlere sokalım."

Hayal kırıklığı beklenmedik bir şey değil, ama derinliği öyle.

~

PACE'İN PARMAK UCU göbeğimin üzerinde zihinsiz, boş bir yol açıyor. "Eskisi kadar hızlı değil," diye fısıldıyor, nefesi göbek deliğimi gıdıklıyor. "Sence uyuyor mudur?" Yerde oturuyor, kolunu karyolanın üzerine koymuş. Yanağı orada duruyor, stetoskobun her iki ucu da bir kulağa takılı. "Yoksa gerçekten sakin mi?"

Yan yatmışım, getirdiği yemekle ilgilenmiyorum. Sırtım ağrıyor ve hiçbir pozisyonda rahat edemiyorum; otururken, ayakta dururken, uyurken.

Karyoladan mı yoksa bebeğin alçakta oturmasından mı bilmiyorum.

"Bilmiyorum." Dün hissettiğim enerji çoktan gitmişti. Burada yeterince uzun süre yatarsam, zamanın göz kırpacağını umuyorum.

"Eskiden seni böyle görmek isterdim," diye benden çok karnıma doğru söylendi. "Kilit altında."

"Hapse girdiğim için beni suçladığın için mi?" diye soruyorum duygusuzca, "yoksa beni sadece kendin için istediğin için mi?"

"Başlangıçta, ilkinde." İç çekerek stetoskobu yukarı doğru kaydırıyor. "Ama sonunda, sadece seni kontrol altında tutmak istedim. Güvende. Seni dışarıda, dünyada görmek, başına her şeyin gelebileceğini bilmek zor."

Göz kırpıyorum, yorgun hissediyorum. Sinirli. "O zaman mutlu olman gerekmez mi?"

"Yapmalıyım," diye cevap veriyor, gözümü yakalamak için yukarı bakıyor. "Bunun yerine, perişan haldeyim."

Başka tarafa bakıyorum. "Senin kafesin yerine babanın kafesi olduğu için mi?"

Gözlerinin içimi yaktığını hissedebildiğim uzun bir duraklama oluyor. "Çünkü belki sen de benimkinde mutlu olursun."

Sessizce alay ediyorum. "Effie gibi mi?"

Başını kaldırıyor, stetoskobu kulaklarından çekip çıkarıyor. "Effie şu anda kilometrelerce uzakta," diyor, sesi biraz keskin. "Bunu onu korumak için yaptım, beni ölü görmekten gerçekten hoşlanacak insanlarla birlikte olmasına rağmen. Bunun ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Bir duraksamadan sonra gülüyor, sesi boş ve acımasız. "Biliyor musun, bana kızmana oldukça alıştım, ama genellikle nedenini biliyorum."

"Sana kızgın değilim," diyorum sırt üstü dönerek. Yaralarım kabuk bağlamış, kaşınıyor ve kolayca tahriş oluyor ama en azından bu da *bir şey*. "Burada nefes alamıyorum," diye soluyarak gömleğimin boynunu çekiştiriyorum. Ki bu çok saçma. O benim gömleğim bile değil. Üç beden büyük olduğu için muhtemelen Pace'in gömleği.

"Sadece bir buçuk gün," diyor stetoskopla hareketlerimi takip ederken. "Bununla başa çıkabilirsin, değil mi?"

Dirseği uyluğumun iç kısmına değdiğinde kıpırdanıyorum. "Bilmiyorum, Pace."

Beni yakından izliyor, gözleri kalçalarımın birleştiği yere kadar iniyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Yer değiştirerek kulaklıkları çıkarıyor ve kulaklarıma takmak için kaldırıyor. Kulakları ayarlıyorum ve o da karnımın önüne yerleşip dudaklarını metale dayıyor. "Bu gece benim için hazır ol."



Kucağına yerleştiğimde PACE'in kolları belime dolanıyor.

Akşam yemeğim yerde - bol sarımsaklı bir şey - ama bu umurumda bile değil. Altımda o kadar sıcak hissediyor ki, battaniyeyi kendi kucağıma örttüğünde bu daha da artıyor ve bizi koza gibi sarıyor.

Eğilip boğazını temizlerken yanağı kulağıma değiyor. "Lex bu bölümü okumamız gerektiğini söyledi." Getirdiği kitabı açıp başlığına göz atıyorum ve bunun aylar önce okuduğum hamilelik kitaplarından biri olduğunu fark ediyorum.

Pace'in siki arkamda kaya gibi sertleşti.

"On dokuzuncu hafta, hamilelik yolculuğunda beklentinin ve heyecanın artmaya devam ettiği bir noktadır," diye başlıyor ve eliyle karnımın kıvrımlarını okşuyor. Eli battaniyenin altında kaybolurken kameraya bakma dürtüsüyle savaşarak ona doğru geri yaslanıyorum. "Anne-baba adayları için küçük bebeklerinin gelişi için hazırlıklara başlama zamanı," parmakları geniş gömleğimin altına girerek kalçamda kayıyor, "ve bu inanılmaz dokuz aylık maceranın her geçen haftasıyla birlikte gelen eşsiz deneyimlerin tadını çıkarma zamanı."

Kanım beklentiyle uğuldayarak sayfayı çeviriyorum, bir resmi inceliyormuş gibi yapıyorum. "Burada şöyle yazıyor," başparmağı klitorisimi okşarken yutkunuyorum. "Bebeğin aile yadigârı bir domates büyüklüğünde olduğunu söylüyor."

Sırıtışını yanağımda hissediyorum, bir parmağı kıvrımlarımda geziniyor. "Sonunda, bir turta türü olmayan bir meyve. Wicker mutlu olacak."

Kalçalarımı onun için genişletiyorum, girişimi zaten kaygan ve hazır bulduğunda karnım yukarı kıvrılıyor. "Fiziksel olarak," diye devam ediyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak, "anne adayı karnının daha belirgin hale geldiğini fark edebilir."

Parmağını içeri kaydırıyor, sesi kulağıma ipek gibi geliyor. "Saçları ve tırnakları hala hızlı bir şekilde uzuyor olabilir ve artan kan akışı ve hormonal değişiklikler nedeniyle cildinde sağlıklı, parlak bir ışıltı olabilir."

Bu şimdiye kadar okuduğum en seksi olmayan kitap. Peki neden amım fışkırıyor?

Elini çekip aramıza sokması ve belime doğru kaydırmasıyla bir ilgisi olabilir. Eşofmanını indirdiğini fark ettim. Rahat etmek için kayıyormuş gibi yapıyorum, sadece ona

Oda gerekli ve onun pürüzsüz, sert ucunu bana karşı hissettiğimde, boğazımın arkasında oluşan sızlanmayı durdurmak için yapabileceğim tek şey bu.

Dudakları kulak mememi sıyırıyor, aynı anda siki de girişimi dürtüyor. "Beslenme ihtiyaçları da değişebilir," diyor ve beni nazikçe yukarı doğru yönlendiriyor.

Sadece birkaç santim yükseliyorum, sadece açıyı doğru ayarlamaya yetecek kadar ve sonra aşağıya batıyorum. "Dengeli beslenmek ve susuz kalmamak... önemlidir," sayfadaki rastgele bir cümleyi seçmeye çalışıyorum. Herhangi bir şey hakkında okuyor olabilirim. Rastgele kelimeler ve sesler, hepsi onun içimi dolduran muazzamlığı tarafından boğuluyor.

Bunca zaman sonra bile vücudumun hâlâ onun büyüklüğüne alışması gerekiyor ve eli kalçamı iz bırakacak kadar sert sıktığında, onun da benimle aynı şeyi hissettiğini anlıyorum.

Ecstasy.

Sıcak ve aydınlık.

Çok yakın.

Hayvani değiliz - Lex'in olabileceği gibi değil - ama burada hala hayvanız. Birbirimize sıkıca sarılmışız, ısı arıyoruz, rahatlıyoruz.

Titreyen bir iç çekişle üzerine yerleşiyorum, siki derinlere gömülmüş. "Ayrıca, düzenli egzersiz ve rahatlama teknikleri fiziksel ve duygusal değişiklikleri yönetmeye yardımcı olabilir..."

Pace'in devam etmesi biraz uzun sürüyor, göğsü hassas sırtıma doğru bir nefesle kabarıyor. Derinlerde bir yerde siki seğiriyor. "Bu aşamanın en keyifli yanlarından biri, on dokuzuncu haftaya gelindiğinde anne adaylarının genellikle bebeklerinin hareketlerini hissedebilmeleri, buna genellikle hızlanma deniyor." Kulağımın altındaki hassas noktaya bir öpücük konduruyor. "Sen hissettin mi?"

Ona attığım taşı omuz silkme olarak gizliyorum. "Hiç sanmıyorum." Homurtusunu sadece bir onaylama olarak gizliyor.

Bir süre bu şekilde okuduk, akılsızca ve herhangi birinin mantıklı olup olmadığını umursamayacak kadar mutlu. Battaniyenin altında, bir elini kalçalarımın arasında tutuyor, başparmağı çıldırtıcı, yavaş bir devrede klitorisimi okşuyor. Başa geçtiğinde, sesi kulağımda ateşi körüklüyor, arkama yaslanıp onun erkeksi ve keskin kokusunu içime çekiyorum. Duraklaması çok uzun sürdüğünde, sadece dilinin boynum boyunca sıcak, kaygan kayışını hissetmek için devralıyorum.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, ama "Hazır mısın?" diye fısıldadığında Garip bir şekilde rahatladım.

En azından bunu alacağım.

Ben başımı sallayıp doğum öncesi bakım verenlerden bahsedince, yüzünü boynuma gömüp sessiz ama keskin bir nefes alıyor ve sonra kalçaları geriliyor. Önce içimde şişiyor, sonra ilk nabız geliyor, her seğirmede içime ısı doluyor. Nefesi tenimde hırçınlaşıyor ve kıvrımlarıma daldırdığı parmağı dışarı damlayanları yakalıyor olmalı, çünkü klitorisime döndüğünde yapışkan ve sıcak, mükemmel bir sürtünme.

Nefesim isteğim dışında kesiliyor ve çamurlu bir bulanıklık içinde odaklanıp uzaklaşan kelimelere konsantre olmak için mücadele ediyorum. Beni daha da yaklaştırırken, aleti gittikçe daha fazla dölle kabarırken, o kadar doluyum ki patlayacakmışım gibi hissederken bu imkansız.

Başını kaldırıp pasajı ele geçirmeye başladığı an, başımı arkaya eğiyorum ve sonunda beni ele geçirmesine izin veriyorum, parmakları orgazmı içimden çıkarırken dudağımı ısırıyorum.

Keskin ve çok yoğun, gözlerimin arkasında sıcak bir parazit gibi patlıyor ve uyluğunu sıktığımda, sikinin son bir seğirme yaptığını hissediyorum.

Çıkardığım sese ağlamaktan başka bir şey denemez.

Saçlarımı toplamak için uzanırken mırıldanıyor. "Pardon, sırtını mı aldım?"

Başımı sertçe sallıyorum, hala kriz geçiriyorum ve sonra sessizlik ve kendi nefesimin sesinden başka bir şey olmuyor.

~

ÖLÜ GIBI UYUYORUM.

~

İlk gün nasıl hissettiğime rağmen, geçen zamanı çok fazla önemsememeye çalışıyorum. Bugünün son günüm olduğunu biliyorum ama Pace'in -ya da başka birinin- gelip beni almasına ne kadar var bilmiyorum.

Bu yüzden beşinci günü yürüyerek geçirdim.

Hücrenin bir ucundan diğerine amaçsızca bir ileri bir geri yürüyordum, ayaklarım soğuk taşa karşı uyuşmuştu. Pace kahvaltıyla geldi, Thad onu çağırdığında beni bırakmaya isteksiz görünüyordu, bu yüzden o zaman olmadı. Öğle yemeğinde olacağına inanmak için bir neden yok, ki Pace nadiren

her neyse. Genellikle Thad ya da Danner. Yani Pace'i görmeyi beklemiyorum ve gitmeyi de beklemiyorum.

Bilmiyorum.

Ancak uzaktan ayak seslerini duyar duymaz kapıya yapıştım, ellerimle parmaklıkları kavradım. "Pace?"

Cevap alamayınca midem bulanıyor.

Karyolaya doğru geri çekiliyorum ama ses yaklaşınca donup kalıyorum. Thad'in ağır ayak seslerini ve Pace'in uzun adımlarını ezberleyecek kadar uzun süredir burada sesten mahrumdum. Bu ayak sesleri sessiz ve yavaş.

-Sanki biri yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi

durgun. "Alo?" Tekrar sesleniyorum.

Bir duraklama olur ve sonra ayak sesleri hızlanır. "Prenses?" Bir

anda kapıya geri döndüm. "Stella?!"

Ortaya çıktığında, siyah at kuyruklu bir melek gibi hücreme doğru ilerliyor. "Aman Tanrım! Prenses!" Rahatlamış bir şekilde ışıl ışıl parlıyor ve elini kaldırdığında bir anahtar tuttuğunu fark ediyorum. "Kral, Pace'in toplantısı ve Lex'in dersi olduğu için seni benim alabileceğimi söyledi. Sen iyi misin? Hepimiz çok endişelendik ve Pace senin iyi olduğunu söyleyip durdu ama-"

Kapının kilidini açtığı anda, uzun ve acı dolu nefesler alarak kapıdan içeri giriyorum.

Saçma. Olan bu.

Beş gün, hepsi bu. Hücrede beş günü kaldıramam. Pace 18 ay hücrede kaldı. Muhtemelen bu hücrede daha uzun süre kaldı. Ve ben burada durmuş, sadece beş gün sonra çıkacağım için rahatlamış bir şekilde titriyorum.

"Prenses?" Stella omzuma dokunuyor ve yüzünü gördüğüm için çok mutlu bir şekilde dönüyorum. Ama benim yüzümde gördüğü şey, ondaki heyecanın tüm izlerini siliyor. "Ah, Verity," diye nefes alıyor, yüzü düşüyor.

Öne doğru uçarak kollarını bana doladı. Bana bir Dük gibi sarılıyor, bu kadar küçük ve tatlı görünen birinden beklenmeyecek kadar güçlü bir tutuş. Ben de kollarımı ona doluyorum ve aynısını yapıyorum.

Omzuna yaslanıp ağlarken, onun gözyaşlarını benimkilerin üzerinde hissettiğime yemin edebilirim.

Zindanda olmanın en kötü yanı soğuktu. İlk gün kemik derinliğinde yerleşti ve bir daha hiç gitmedi. Bir yanım bunun psikolojik olduğunu biliyor. Konfor, giysi ya da gerçek bir yatağın olmaması. Duş ya da banyo yok. Güneş ışığı yok.

Rufus Ashby işkencenin ustasıdır.

Stella eşit derecede sıcak bir duştan sonra banyodaki ısıtıcıları sonuna kadar açmış olsa da, bu soğuktan kurtulamıyorum. Üzerimde sadece külotum var, kollarımı çıplak göğsüme sarmış, lavabonun önünde duruyorum. Stella, Lex'in söylediği gibi sırtımı bir bez ve ılık sabunlu suyla yavaşça kuruluyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor, eli duraklıyor.

"Sorun yok." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Yaralar iyileşmeye yakın ama hâlâ kabuk bağlamamış.

"Daha nazik olabilirim, ya da belki şimdilik bırakırız ve-"

"Tanrı aşkına." Bakışlarım aynaya kayıyor, Wicker'ın kapı aralığında duran yansımasını görüyorum, gözleri sırtıma yapışmış. Onu beş gündür görmemiştim. Ashby ve korumasını kütüphanede silah zoruyla tutup beni bırakmazlarsa hepsini öldürmekle tehdit ettiğinden beri. Şimdi burada, sinirli ve öfkeli, çenesi tıraşsız, bana ve hizmetçime ikimizi de öldürecekmiş gibi bakıyor. "İşin sırrı hızlı ve kararlı olmakta. Etrafında dolanmak sadece daha çok acıtıyor." İç çekiyor, burun delikleri açılıyor. "Biliyor musun? Bırak ben yapayım."

Stella onun uzattığı ele bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Prenses?" "Sorun yok." Doğrusu, bez parçasını elimden almaya bir saniye uzaklıktaydım.

kendisinden. Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Ama bir demlik çay yaparsan çok sevinirim."

"Tabii ki." Rahatlamış bir şekilde nefes verir. "Hemen döneceğim."

Onun yerine geçerek bezi suya daldırıyor ve parmaklarının arasında sıkarak geri çıkarıyor. Gözleri benimkilerle buluşmuyor. Onu suçlamıyorum. Wicker güzel şeylerden hoşlanan güzel bir adam. Sırtımı gördüm. Çok acayip.

Zindanda geçirdiğim beş gün boyunca Pace bana yemek getirmişti. Ashby beni ya da *varisini* beslenmeden mahrum bırakmadı. Ama her yemeğin yanında küçük ikramlar vardı; atıştırmalık kekler, küçük çikolata parçaları ya da kampüsün hemen dışındaki fırından alınmış bir kurabiye. Wicker beni görmeye hiç gelmemiş olsa da -bir kez bile- bu küçük rahatlığın arkasında onun olduğunu biliyordum.

İşte bu yüzden onun kopuk öfkesi hiçbir anlam ifade etmiyor.

Onun dokunuşu Stella'nınkinden çok daha sert ve bu işlemi yapmak daha kolay. Sonunda "Bana kızgın mısın?" diye sormadan önce yansımasını, dağınık saçlarını, çenesindeki kalın kirli sakalı izliyorum.

Gözünü bile kırpmıyor. "Neden kızgın olayım ki, Red?"

"Bütün hafta zindana gelmedin." Yüzümü buruşturdum. "Ve şimdi de sen..."

"İşe yaradı mı?" Paçavrayı tekrar daldırıyor ve çıkarmadan önce etrafında döndürüyor. "Çok meşguldüm."

Ellerimi tezgâha dayadım. "Pace öyle demedi."

Oflayıp pufluyor, alnındaki ağır saç kıvrımı havalanıyor. "Tüm takipçiliğine rağmen Pace aslında her şeyi bilmiyor, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimin içine bakması için onu zorlayarak dönüyorum. Bakıyor ama yüzüme değil. Gözleri göğüslerimin kollarım tarafından ezildiği yere dalıyor. Tekrar yukarı kalkmaları tam bir vuruş sürüyor ve bakışları hala hafifçe kaymış durumda.

"Neredeydin?" Bilmek istediğim için sordum. Daha önce de Wicker'ı kurtarmaya gelmiştim, karşılığında hiçbir şey beklemiyordum ama o bir kez ortaya çıkmış, beni güvende tutmak için tüm hayatımızı havaya uçurmakla tehdit etmişti. "Ya sana orada ihtiyacım olsaydı?"

Bezi hareket ettiriyor, omzumun üzerinde ovuyor, ılık suyun kolumdan aşağı akmasına izin veriyor. Gözleri ellerinin hareketini takip ediyor. "Pace'in yapamadığı neyi yapabilirim?"

"Yapabilirdin..." Marinanın çatısındaki o günü hatırlayarak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Sen de orada olabilirdin."

Beni irkiltecek kadar keskin bir sesle, "*Ne* için? Kanamanı izlemek için mi?

Seni ağlarken izlemek için mi? Belki de seni görmek istemedim!"

Bir haftalık öfke içimde çalkalanıyor. "Zayıf olduğum için mi? Kapana kısıldığım için mi?" Yutkunuyorum, gözlerinin doğrudan sırtımdaki izlere gitmesinden nefret ediyorum. "Çirkin olduğun için mi?"

Elindeki bezi arkamdaki lavaboya fırlatıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bu kadar sığ olduğumu mu?"

"Bütün mesele de bu zaten!" Ben de öyle dedim. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum!"

Dönüyor ve ben uzaklaşacağını düşünüyorum ama iki sinsi adımdan sonra geri dönüyor. Köşeli çenesinde kararlılık var. "Son beş günü çok ince bir ipliğe tutunarak geçirdim, seni kilitlediği için babamı öldürmekle oraya gidip seni kendim çalmak arasında gidip geldim. Ama..." Gözleri üzerime

dikilmişti ve ben bu karışımdan ürperiyordum.

Orada acı ve şefkat vardı. "Seni orada görseydim, seni oradan çıkarmanın hiçbir yolu olmasaydı, kendimi kaybeder ve çok ama çok aptalca bir şey yapardım."

Aylar boyunca aramızda çok fazla duygu oldu. Nefret. Nefret. Acı öfke. Sempati. Hatta acıma. Ama bu farklı hissettiriyor. "Ne diyorsun sen?"

"Aramızdaki bu şey çok fazla." Eli göğsünde, kalbinin üzerinde düzleşiyor, parmakları gömleğinin içine kıvrılıyor. "Onca yılımı o insanların içeri girmesine izin vermeyerek geçirdim. Kendimi güvende tuttum," diye yumruğunu sıkıyor, "burada. Ama sen süslü bir balo elbisesiyle geldin, silahlar patladı, West End vahşisi, sana attığım her şeyi aldın. Ağlaman gerekiyordu. Kaçman. Seni kırmamı kolaylaştırmak için. Ama kırılmadın. Sadece devam ettin. Ve sonra..."

Midem sıkışıyor. "Sonra ne olacak?"

Gözleri karnıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor ve saçları gözlerinin önünde dalgalanıyor. "Beni sen kurtardın." Çenesi titriyor. "İki kez."

"Her prensesin yapacağını yaptım," diyorum dikkatle.

"Hayır. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı." Kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyor. "Ne on, ne on beş, ne de yirmi yaşındayken." Nefes alıyor, gözleri arıyor. "Peki neden Verity? Seni geri kurtaramayacağımı bile bile bunu neden yapıyorsun?"

Cevabı bildiğim için elimi kaldırıp yanağını okşuyorum. "Çünkü Whitaker Kayes, baban ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu benim için bir alışveriş değil. Ortaya çıktım çünkü senin göremediklerini görüyorum." Hüzünlü bir gülümsemeyle yanağını okşadım. "Kurtarılmaya değer olduğunu."

26



Wicker

Bir keresinde Verity'ye bağlanmak için yaratılmadığımı söylemiştim.

Kullanılmak için yaratılmıştım, bir ürün olmak için yetiştirilmiştim. Yıllar geçtikçe, herhangi birini önemseme düşüncesi - onlar *tarafından önemsenmek* - *o* kadar imkansız, yabancı bir kavram haline geldi ki, potansiyel bağlılıkları fazla önemsememe asla izin vermedim.

Sonra bir gün babam beni bir tanesine zorlamaya karar verdi.

Ama ben Pace gibi değilim. Onun bir fırsat gördüğü yerde, benim tek gördüğüm çarpık ve yozlaşmış bir şeydi ve *bunu* kabul etmek - onu kabul etmek - babamın bize attığı çürümüş artıklara razı olmak *olurdu ve bunu siktir et*.

Ama sözleri, tıpkı dokunuşunun sıcaklığı gibi, göğsümde bir bomba gibi patlıyor ve kalbimin etrafına özenle örülmüş duvarları yıkıyor. Önemli olan ne söylediği değil, kelimelerin ne anlama geldiği.

Tüm bu saçmalıklara rağmen Verity Sinclaire beni

görüyor. Ve bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Kardeşlerim dışındaki herkese göre, ben bir destekçiydim. Bir oyuncu.

Bir atlet.

Bir gösteri. Bir prens. *Bir fahişe*.

Ama bu kadın benden nezaketten başka bir şey istemedi ve ben onu bile zar zor toplayabildim.

O kadar yakınız ki vücutlarımız birbirine değiyor, onun şişmiş karnı benim karnımın sert çizgisiyle buluşmak için uzanıyor. Üzerinde hâlâ ince bir külottan başka bir şey yok. Bir noktada, bu sarayda yaşarken, tüm tevazu duygusunu kaybetmiş. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum; hepimiz tarafından şartlandırılmıştı, her an taleplerimize boyun eğiyor, bacaklarını açıyor ve tohumlarımızı alıyordu. Ama en kötüsü bendim. Küçümseyen ve taciz eden. Kötü.

Çünkü beni çok korkutuyor.

Şimdi ona uzandığımda, dokunuşum nazik. Parmaklarım başının arkasını kavrıyor.

"Benden nefret etmelisin," diyorum ona, neredeyse itiraf edeceğini umarak. O duvarları yeniden inşa etmek için ihtiyacım olan şeyi bana ver. Bana dokunmayı bırak ve derimin altındaki bu uğultulu ihtiyacı yatıştır.

"Yapmalıyım," diye kabul ediyor. "Ama?"

Ben soruyorum.

Korkuyorum.

"Ama ben bilmiyorum." Yüzü yukarı doğru kalktı. Elimle kalçasını destekleyerek onu kendime yaklaştırıyorum, çıplak göğüslerinin göğsüme bastırdığını hissediyorum. "Seni bu kadar kafa karıştırıcı yapan da bu. Senden nefret etmek çok zor."

Elimle başını eğerek ağzımı onunkine yaklaştırıyorum. Dudakları sıcak, istekli ve muhtaç, dilimi kendi diliyle karşılıyor. Öpücüğü derinleştirirken, tırnaklarının keskin baskısı omuzlarımı deliyor. Bu hareket beni teşvik ediyor, sikim kalınlaşıyor ve ellerimi kaburgalarında gezdiriyorum.

Eğilerek uzaklaşıyor, alçak sesle tıslıyor.

"Kahretsin, sırtın." Alnımı onunkine değdiriyorum, bana karşı hissettiği duyguyla ürperiyorum. "Özür dilerim." Bana son dokunuşunun üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Kendimi kaybediyorum.

Başını sallıyor, yavaşça nefes veriyor. "Durma." Sıcak dili dışarı fırlayıp boğazımı yalıyor. "Sen istemediğin sürece."

"Kahretsin, hayır, istemiyorum." Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Onu Fury'yi kazandıktan sonra arka koridorda o ürkek ve muhteşem haliyle gördüğüm günden beri istiyordum. Onu maskeli balo için soyunma odasında gördüğümden beri. Bekaretini aldığımda, tahttan kanlar akıyordu. Onu hiç istemedim.

Sadece nedeni değişti.

Onu dizlerinin üzerinde, Pace'in yerine babamın kötü muamelesini üstlenirken görmek, onun sadece beni kurtarmadığını açıkça ortaya koydu. Onu da kurtardı - ya da sonradan öğrendiğim gibi, lanet olası kuşunu, ama

ikisi de aynı şey. Ve kaç kere

Lex'in sokaklarda yeni bir Scratch aramamasının sebebi neydi? Tekrar nüksetmesi önemli değil. Önemli olan bu:

Daha önce kimse beni kurtarmadı ve eminim ki kardeşlerimi de kurtarmadılar.

Ona kadar değil.

Ellerimi sırtının altından geçirip onu kollarıma alıyorum. Hemen kolları ve bacaklarıyla etrafımda kıvrılıyor ve onu kapıya çarpmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Onun yerine yatak odasına götürüyorum.

Devasa yatağın ayak ucuna oturup onu kucağıma oturtuyorum ve sonra sadece... ona bakıyorum. Saçları duştan sonra hala ıslaktı ve tenimin altındaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmayan bu küçük, soğuk damlacıkları akıtıyordu. Ağır saç tellerini göğüslerinin kabarıklığından uzaklaştırıyorum. Daha büyükler, onları her gördüğümde yeni bir mucize oluyorlar ve onları ellerimin arasında avuçluyorum, meme uçlarının çakıllaştığını ve sıkılaştığını hissediyorum.

Dokunuşum acılı bir tıslamayla karşılanıyor.

"Özür dilerim." İrkilerek ellerimi çekmek için hareket ettim. Daha önce bir kadına karşı hiç dikkatli olmam gerekmemişti. İtaatkâr, evet. Cömert, elbette. Ama onları incitmekten sakınmak?

"Hayır," diye ellerimi tutup geri çekiyor. "O kadar hassaslar ki. Acıtıyor ama aynı zamanda..."

Dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "İyi hissettiriyor mu? Evet, anlıyorum." Baskıyı hafifletiyorum, hareketler daha yumuşak ama daha az uyarıcı değil. Ürpertici bir nefes vererek bana sürtünüyor ve beynimdeki bağlantılara kısa devre yaptırıyor.

Göğüslerini dikkatlice sıkıp, birini ağzıma almak için başımı eğiyorum, kapı açıldığında dikkatim dağılıyor.

Tiz bir "Oops!" sesi duyuyorum.

"Tepsiyi bırak, Stella," diye soluyor Verity, elleri gömleğimi kavrıyor. Beni geri itiyor, böylece gözleri bedenimi kavrayabiliyor ve bana bakışında bir telaş hissediyorum, ağır gözkapakları ve açlık.

"Hey, Stella," diye sesleniyorum, dudaklarımı yalayarak. "Neden bugün izin almıyorsun?

Bunu hak ettiniz."

Verity başını sallar. "Az önce kız kardeşini görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu söylemiyor muydun?"

Stella gıcırdıyor, "Evet?"

"Arabamı alabilirsin," diye teklif ediyor Verity, her iki yanağında iki renk lekesi beliriyor. "Anahtarlar şifonyerin üzerinde."

Onun dokunuşuyla midem bulanıyor. "Kesinlikle onun arabasını al."

West End'deki son görevinden sonra Ballsack'e buraya getirtti. Eski ve iğrenç bir araba, muhtemelen koli bandı ve Bruin tükürüğüyle bir arada tutuluyor ve kardeşlerimle aramızda ona asla kullanma şansı vermemek için konuşulmayan bir hedef oldu.

Stella onları kaparken öpüşüyoruz, çıngırak sesi uzak ve karışık geliyor. "Elbette, Prenses." Sırıtışı kıkırdaması kadar duyulabilir. "Size iyi eğlenceler!"

Kız koşarak dışarı çıkıyor ve kapı kapandığında karnımın ve göğsümün geri kalanı açıkta kalıyor. Verity ellerini gövdemin üzerinde gezdiriyor, ben de gömleğimin yakasından tutup geri kalanını çıkarıyorum.

Beni geri itiyor ve yatağa yayılıp külotunu çıkarmak için dizlerine kadar yükselirken onu izliyorum. Vahşi kızıl saçları, soluk teni ve şişmiş kıvrımlarıyla bir görüntü oluşturuyor ve dengede kalmasına yardımcı olmak için bir elimi kalçasına koyuyorum. Kukusunun tümseğin altından, alaycı ve neredeyse ulaşılamaz bir şekilde dışarı çıkması, sikimin kotuma acı verici bir şekilde saplanmasına neden oluyor. Sabırsızlıkla fermuarı açıp kendimi biraz rahatlatıyorum.

Kaslarım için "Bunu sevdim," diyor ve eğilip göğüs kaslarıma öpücükler konduruyor. Göğüslerinin sivri uçlarının tenimi sıyırdığını hissetmek, omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor ve bu titreme sadece ağzı yapıştığında, dili meme ucumun üzerinde gezinirken yoğunlaşıyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Aramızdaki engellerden bıkmış bir halde kıvranarak kot pantolonumu çıkardım, tekmeleyerek çıkardım ve sikim amının sıcaklığıyla buluşana kadar onu aşağı çektim. İnleyerek itiraf ediyorum, "Lanet olsun, bunu özlemişim."

Am. Seks.
Sikişmek. *Aylar*
oldu.

"Bu şekilde yapmaktan memnun musun?" diye soruyor, parmakları göbek deliğimin altındaki saçlarla oynarken.

Karnım zıplıyor, gıdıklanma neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. "Ne taraftan?" Yavaşça, ağır ağır göz kırpıyor. "Bana bakıyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Duraksamamı yanlış anlayınca gözleri kapandı. "Çünkü istemiyorsan sorun değil." Kucağımdan inmeye başladı. "Seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Onu kalçalarından kavrayıp geriye doğru çekiyorum. "Sana bakmamak daha kolaydı," diye itiraf ediyorum, nefes nefese kalmaya başlamıştım bile. "Seni... gerçek yapmamak. Sadece seni değil, herkesi. Onları tuttuğum gibi

seni de aynı yerde tuttu; sadece bir yol

inmek. Bir dürtüyü karşılamak için. Bu benim seçimimmiş gibi davranmak, sanki küçük bir kontrol parçacığım varmış gibi, onlara sadece istediğimi vermek ve aynısını geri almak."

"Özür dilerim." Gözleri yaşlarla doluyor, bir tanesi yanağından aşağı kayıyor.

Öpmek için hamle yapıyorum. "Olma." Bir elimi onun yan tarafına doğru sürükleyerek, başparmağımı büyüyen karnının yan tarafında gezdiriyorum. "Seninle," diye devam ediyorum, kelimeleri bulmakta zorlanarak, "farklı. Farklı *olmalı*. Tamamen senin merhametine kalmak istiyorum." Çenesini öpüyorum, elimi vücutlarımızın birleştiği yere bırakıyorum. "Bunu istiyorsun, değil mi?" Parmaklarımı bacaklarının arasındaki kaygan sıcaklığa bastırıyorum. "Verebileceğimden fazlasını almayacaksın. Almayacağını biliyorum."

Titriyor. "Asla."

İşte sana bir sır. Bunu ona tam kulağının dibinde veriyorum. "Sana her şeyimi vermek istiyorum," dudaklarım kulağının kabuğunu okşuyor, "ve karşılığında her şeyini istiyorum."

Göğsü bir nefesle titriyor, amı sikimin üzerinde kayıyor. "Oh, Tanrım."

"Lanet olası hayatımda ilk defa sadece b o ş a l m a k istemiyorum, Kırmızı." Öpücüğümü onun sıcak yanağına doğru götürüyorum ve yeşil gözlerinin dalgalanışını izliyorum. "Benim olmanı istiyorum."

İtiraf onu teşvik ediyor, kalçaları sallanıyor, sikimin kıvrımlarının üzerinde kaymasına izin veriyor. Vücudum tepki veriyor, geçen sefer aynı yatakta orgazmının üzerimde titrediğini hissetmenin ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorum. Ama bu sefer daha fazlasını istiyorum. Onun içinde olmak istiyorum. Kasılırken ve dağılırken sıcaklığının beni sardığını hissetmek.

Ben de onu dürtüyorum, girişine yönlendirmek için sikimin tabanını kavrıyorum. Hatırladığımdan çok daha kaygandı ve bunun hormonlarının bir ürünü olduğunu biliyorum, ama *lanet olsun.*

Yukarı itip sikimi onun dar deliğine sokarken tek düşünebildiğim bu. Buna sahip olduğum ama boşa harcadığım için *beni sik.* Sikimi bu mükemmel deliğe gömdüğüm ve bunun mutluluktan daha az bir şey olmasına izin verdiğim tüm o zamanlar için *beni becer.* Onun bedenini ele geçirdiğim ama yanaklarının kızarmasını, kirpiklerinin uçuşmasını ya da beni içine alırken çenesinin gevşemesini asla takdir etmediğim için *siktir* git.

O ıslak ve sıcak, ve itme dürtüsü ezici, ama bunun sürmesini istiyorum. Gözlerim açık, her şeyi izliyorum. Vücudu bedenime uyum sağlarken aldığı derin nefesi. Meme uçlarının keskin çekişinde burnunun nasıl kırıştığını. Arkasına uzanıp kıçını kavradığımda ve kendimi sonuna kadar içeri

ittiğimde dilinin nasıl dışarı fırladığını.

"Oh Tanrım," diye nefes veriyor, vücudunu benimkine bastırarak. "Becer beni Wick, lütfen. Çok uzun zaman oldu."

Bizim için uzun mu acaba? Yoksa zindanda olduğu için mi uzun? Fark etmez, çünkü benim için çok uzun zaman oldu ve taşaklarım patlamak üzere. Sadece birbirimize değil, yüz yüze bakacak şekilde yukarı itiyorum ve içine giriyorum.

Çığlığı müzik gibi, bana karşı sallanırken parmakları omuzlarımda çukurlar açıyor. Bunu böyle yaptığım için pişman olmayacağımı hemen anlıyorum, içine girerken yüzündeki her tepkiyi görüyorum. Bu şekilde gözlerine bakmaya doyamıyorum; kalçalarının sallanışında çılgınca bir çaresizlik hissi olsa bile bana bakışı şaşkın ve yoğun.

Seks her zaman iki kategoriye ayrılmıştır: onlar için iyi ya da benim için iyi. İlki kesinlikle bir performans çünkü kadınlara görmek istediklerini gösterme konusunda yetenekliyim. İkincisi ise tamamen insani bir gereklilik, tamamen benimle ilgili.

Bu bir şekilde hem ikisi hem de hiçbiri.

Çünkü onu öptüğümde, şişmiş klitorisini hissetmek için aramıza uzandığımda, bunu etrafımda sıkışma şeklini hissetmek için yapıyorum. Nefesinin kesilmesini tatmak için. Kendinden geçerken kaşlarının nasıl yukarı kalktığını izlemek için. Ama bunları hissetmek istiyorum çünkü kalçalarımı sallamak, onun kaygan sıcağına dalmak çok daha tatlı geliyor.

Bir zamanlar böyle bir seksi güç kaybı olarak görmem ne kadar aptalca. Onun her seğirmesini parmak uçlarımın merhametine bırakıyorum.

"Wick," diye soluyor, kollarını boynuma doluyor. Alnını benimkine bastırıyor ve kalçalarını döndürüyor. "Lütfen..."

Yine de ricaya ihtiyacım yok. Ne dudağını ısırması ve elimin baskısını kovalayarak aşağıya doğru inmesi ne de ne kadar ıslak olduğu, amının etrafımda fışkırması. Tam olarak ne aradığını biliyorum ve bunu ona nasıl vereceğimi de biliyorum.

Başparmağımı klitorisine bastırıyorum, diğer parmağım meme ucunu sıyırmak için uzanıyor.

Ve sonra, nazikçe, çakıllı tepeyi koparıyorum.

Bir öpücükle yuttuğum bir çığlıkla ağzı açık kalıyor, sıkıldığını ve etrafımda çırpındığını hissediyorum. Verity çok tatlı bir şekilde orgazm oluyor, asla çizilmiyor ya da morarmıyor, sadece kalçalarını sallarken bu kesik, acı dolu nefesleri hıçkırıyor. Vücudunun gerildiğini ve seğirdiğini, omuzlarının bu his karşısında şaşkınlıkla sarsıldığını hissediyorum ve bu beni de onunla birlikte göndermeye yetiyor.

Kalçalarını kavrıyor ve onu sıkıca tutuyorum, vücuduna son bir kez daha çarparken ona rahat vermiyorum. İçimden sıvı sıcaklığı gibi akıyor ve yüzümü boynuna gömdüğümde, saklanmak istediğimden bile değil.

Onu doldururken teninin tadına bakmak istiyorum.

Taşaklarımı bu kızın içine kaç kez boşalttığımı sayamıyorum bile. Eminim bu evde bir yerlerde çetele tutan bir defter vardır ve o bile doğru olmaz. Otuz mu? Kırk mı? Elli?

Hiçbiri bunun eline su dökemez.

Bir gök gürültüsü gibi geliyorum, bulutlar göz kapaklarımın ardında beyaz bir ışık huzmesini serbest bırakmak için çarpıyor. Tüm bunların arasında parmaklarını saçlarımda, dudaklarını kulağımda hissediyorum, yumuşak fısıltısı beni geri götürüyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diyor. "Mükemmel..."

Nedenini bilmesem de bu sözler karşısında göğsümde bir şeyler düğümleniyor. Pek çok kadın bana bunu söyledi. Öyleyse neden o söylediğinde, sesi bir iç çekişin eşiğinde serbest bırakıldığında, boğazıma bir yumru getiriyor?

Sanırım bizi yanlarımıza döndürdüğümde anlıyorum, sonunda onun kızarmış, mutluluktan uçmuş yüzünü görebiliyorum. Verity bana beni tüketmek istiyormuş gibi bakmıyor. Burada dişler ya da keskin kenarlar yok. Bunlar sadece birinin o anın hatırına söylediği sözler değil.

Övgüydü.

Boğazımın kilidinin açılması uzun bir an alıyor ve ona şu anda ne kadar harika göründüğünü söylemek için belirsiz de olsa planlarım var, tamamen becerdin ve coşkulu.

Onun yerine, "Muzlu pudingini yedim."

dedim. Duraksadı, gözlerini kırpıştırdı. "*Ne yaptın*?"

"Zindandaydın," diye açıklıyorum, biraz savunmacı bir tavırla. "Bozulacaktı. Ben de yedim."

Çenesi düşüyor ama öfkesi tamamen yapmacık. "Sana inanamıyorum!" Gözleri kısılıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Tabii ki hayır. İğrençti." Kalçasına dokunarak ekliyorum, "Bir dahaki sefere biraz aldığında bana vermelisin. Kendini zahmetten kurtar."

Homurdanıyor. "Oh, gerçekten."

Sırıtarak köprücük kemiğine bir öpücük konduruyorum. "Kesinlikle. Burada senin için sağa sola el bombaları yağdırıyorum."

Başını yana eğerek mırıldanıyor. "Şimdi benimle birlikte kestirerek benim için bir tanesine düşebilirsin."

"Yapamam," diyorum boş boş terini yalayarak. "Giyinmeliyim ki aşağıya inebilelim. Sana bir şey göstermem gerek." Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum, bu yüzden hemen "İyi bir şey" diyorum.

Şüpheci ama bir o kadar da yumuşak bir ifadeyle, "Tamam," diyor.



Onu duvardaki geçitten aşağı indiriyorum, dar ve tozlu bir merdivenden aşağı indirirken elini tutuyorum.

"Beni her zaman en iyi karanlık ve nemli yerlere götürüyorsun," diye mırıldanıyor. Ama eli benimkini sıkıyor ve bodruma giden sapağı geçtiğimizde avuç içi nemleniyor.

"Uzun zaman önce evde babamla ya da Danner'la karşılaşmamanın daha kolay olduğunu öğrendim."

Bunun yerine onu doğruca götürüp.... bir paneli iterek açıyorum. "Solaryum," diye fısıldıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Yabani otlar ve pislikle dolu cam bir oda, bu yüzden şahsen ben cazibesini göremiyorum. Ya da ben görmedim. Ta ki o buraya gelip bir şeyler yetiştirmeye, burayı yemyeşil bir hale getirmeye başlayana kadar. Her saksıdan ve vazodan yeni bitkiler fışkırıyor ve eski, telli sarmaşıklar taş zeminden neredeyse yok oldu. Yukarıda, son zamanlarda yağan yağmur eski camları yıkamış, Mayıs sonu güneşini güçlendirmiş ve her köşeyi aydınlatmış.

Pace bunu asla kabul etmezdi, ama o kilit altındayken onu birkaç kez burada buldum, her şeyin ortasında duruyordu, çizilmiş, düşünceli bir ifadeyle.

"Oh," diye soluk soluğa kapının yanındaki saksıya doğru koşuyor. "Begonyalarım çiçek açıyor!"

Temel olarak, West End'de ve zindanda geçirdiği zaman boyunca solaryum renkten renge girmiş. Her yerden çiçekler ve süs bitkileri fışkırıyor. "Açanların hepsi bu değil," diyorum yumruklarımı ceplerime tıkıştırarak. Onun şaşkın bakışları arasında, arka taraftaki bir saksıya doğru başımı sallıyorum ve uzaklara doğru ilerleyişini izliyorum.

Onu gördüğünde donakalıyor, bir eli ağzını kapatmak için kalkıyor. "Aman Tanrım, Wicker."

Dört gün önce çiçeklerin açtığını gördüğüm için sırıtıyorum. Tohumları aldığımda ne renk olacaklarını bilmiyordum. Can sıkıcı bir şekilde, kremsi beyaz renkteler, buradaki güllere çok benziyorlar. "Şaşırdın mı?"

"Bana yıldız çiçeği tohumu mu verdin?" Dönüp bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Ashby çıldıracak."

Gözlerindeki telaşı görünce elimi sallıyorum. "Fark edeceğinden bile şüpheliyim, ama endişelenme. Ben olduğumu anlayacaktır." Arkalarındaki alçak taş duvara oturmak için kayıyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. "Baronların çiçeğini onun değerli bahçesine getirecek cesarete sahip tek kişi benim."

İç geçiriyor, kollarını belime doluyor. "Çok güzeller." Burnumu saçlarına bastırarak kokusunu içime çekiyorum. "Güllerden daha mı iyi?"

Cevap vermeyince, yüzüne bakmak için başımı eğiyorum ve gözlerinin başka bir yere sabitlendiğini fark ediyorum. Bakışlarını takip ederek yüzüm sertleşiyor. "En azından onlardan daha iyi."

Köşedeki büyük ısırgan yatağına bakıyor, çenesi geriliyor. "Onları kesmeliyim."

"Önemli değil." Ona dört gün içinde burayla ilgili hiçbir şeyin önemli olmayacağını söylemiyorum.

Hepimiz gitmiş olacağız.

Yıldız çiçeklerine bir bakış atarak, bu konuda herhangi bir şey hissetmeme izin vermiyorum. Onları burada yetiştirmek bir şakaydı. Babamla dalga geçmenin bir yolu. Clive Kayes'in en sevdiği çiçeğin de benim yaptığım gibi bu lanetli yerde yetiştiğini bilmek bir ironi.

Bir gün bu çiçekler solacak ve ölecek.

Ama beşimiz ölmeyeceğiz.



LEX HALA BOK GIBI GÖRÜNÜYOR.

Bir dosya uzatırken onu izliyorum, dosyayı almadan önce elindeki titreme belli oluyor. "İyi misin?" Büyük olasılıkla Pace'in hoparlörlerinden yükselen müzik sesinden beni zar zor duyabiliyor ama üçümüz de birbirimize iyice yaklaşmış durumdayız.

Bileğine kaşlarını çatarak elini uzatıyor. "Ben iyiyim. Yani zimmete para geçirme konusunda sağlamız, ancak banka dolandırıcılığı için daha fazlasına ihtiyacımız var."

Pace'in dizleri zıplıyor, Lex'in öğleden sonra elde ettiklerini incelerken çenesi geriliyor. "Mahkûmiyetime yetecek kadarını aldılar," diye

mırıldanıyor.

"Sorun da bu zaten," diyor Lex, nemli alnını avuçlayarak. "Birçoğu sana geri dönüyor, bu yüzden kullanamayız. Tıpkı Wick ve taciz ya da ben ve sakatlama gibi. Bizi onun yaptığına dair bir kanıt yok."

Başımı sallayarak, "Bunu doğrudan katılımla sınırlı tutmalıyız. Bizden sakladığı şeyler." Bu sarayda kapalı kapılar ardında olan pek çok şey var, bizim bile bilmediğimiz şeyler.

"Bu en iyi koz olacak," diye onaylıyor Lex, aramıza bakarak. Bugün saçlarını toplama zahmetine girmemişti ve saçları sürekli gözlerine düşüyordu.

"Ofisine girebilirim." diyerek geri çekilmesini izliyorum.

Pace inleyerek koltuğuna geri yaslanır. "Bunu en sona saklamamız gerekecek. Herhangi bir gözetleme hilesini bir günden fazla gizlemenin yolu yok."

Lex bunu anlıyor, kaşları çatılıyor. "Tamam. Sabah mı?"

Bu süper riskli planla, topladığımız tüm klasörleri, belgeleri ve hafıza kartlarını bir araya getirmeye başladık. Saat geç oldu ve hepimizin her zamankinden daha fazla yorulduğunu söyleyebilirim. Lex bütün gün bu işle uğraştı ve Pace de ayrılma planını uygulamaya karar verdiğimizden beri kısa bir süreliğine bile olsa dinlenemedi.

"Bu gece bizimle geliyor musun?" Lex'e soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

Omuz silkiyor. "Hâlâ bazen hastayım."

Bu bir yalan ve ben bunu biliyorum. Dün gece Verity'nin zindandan çıktığı ilk geceydi ve bizimle yatağa gelmedi. Yoksunluk belirtileri yüzünden olduğunu söylüyor ama ben bunun kaçışımızla ilgili olduğunu biliyorum. Kendini bu plandan sorumlu hissediyor çünkü biz lisedeyken bu planı yapan oydu.

Hepimizin güvende olduğunu öğrenene kadar gerçek bir huzur bulamayacak.

"Seni sordu," diyorum ona ters ters bakarak. "Beni ona tekrar yalan söylemek zorunda bırakma."

Yüzü düşüyor, tam o sırada kapı tokmağı tıkırdamaya başlıyor. Hepimiz delilleri çılgınca kanepenin altına tıkıştırmaya başlamadan önce donup kalıyoruz, gözlerimiz faltaşı gibi açılıyor.

Müzikten boğuk bir ses duyuyorum, "Pace? İçeride misiniz?" Bunu beş patlama sesi takip etti.

Pace müziğin sesini kısmak için ayağa kalkar ve kapıyı açtığında Verity ve Ballsack'i görür. Kadın içeri itiyor

Yüzündeki ifade beni dikleştirdi. "Neyin var?" diye sordum.

Gözleri yaşlarla dolup taşıyor.

Pace çoktan onu yakalamış, elleriyle yüzünü çerçevelemiştir. "Hey, hey-ne oldu?"

"Stella," diyor, bileklerini tutarak. "O gitti." Ballsack'a bakıyorum. "Nereye gitti?"

Dukeling de Lex kadar bitkin görünüyor. "Kayıplara karıştı," diye mırıldanıyor.

Lex ayağa kalkar, ellerini kaldırır. "Bekle, yavaşla. Ne demek kayıp?"

Verity derin bir nefes alıyor, yüzü panikle kaplı. "Wicker ve ben... dün ona izin verdik. Bir daha geri gelmedi."

Pace kaşlarını çatar. "Belki de eve gitmiştir-"

"Hayır," diye tersliyor Ballsack ve ona bir bakışımdan paniği çoktan aştığını anlıyorum. "Mercer'la konuştum, o da kız kardeşiyle konuştu. Stella'yı haftalardır görmemiş."

Verity benimle kardeşlerimin arasına bakarak, "Bir terslik var," diye onaylıyor. "Rory'nin kız kardeşi gibi yanlış. Diğer tüm kayıp kızlar gibi yanlış." Bakışlarımla buluşuyor, sesi inançla keskinleşiyor. "Stella beni ve Ballsy'yi bırakmazdı."

"Red," diye başlıyorum, Lex'le bakışarak, "Eminim bir şey yoktur. Sadece bir süredir

-Ne, iki gün bile mi?"

Lex kaşlarını çatar ama "Eminim gelecektir" diye teminat verir.

Ballsack kesik, öfkeli bir kahkaha atar. "Gördün mü?" diyor ona. "Stella'nın Güney Yakası. Sana umursamayacaklarını söylemiştim."

"Tabii ki umurlarında!" Aramızda bakışıyor, sesi hararetli. "Stella buraya geldiğimden beri buranın demirbaşı oldu. Burada bir arkadaşa en yakın olan şey o. O benimle ilgileniyor, biz de onunla ilgileneceğiz." Bana sert bir bakışla bakıyor. "Öyle değil mi?"

İç çekerek Pace'in tedirgin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sanırım... görüntüleri kontrol edebiliriz, değil mi?"

Yüzünü buruşturduğunu anlamak için Lex'e bakmama bile gerek yok. Mezuniyete ve bu cehennem çukurundan kaçmaya sayılı günler kaldı. Verity'nin hizmetçisinin kayboluşunu araştırmak başımıza bela olacak. Bunu hızlıca ve dikkat çekmeden yapmanın bir yolu yok.

Pace masasındaki sandalyeye ağır bir şekilde çökmeden önce bunu düşünüyor gibi görünüyor. "İyi, hadi yayınları kontrol edelim."

Ballsack'in yüz ifadesindeki bir şey canlanıyor ve aniden Pace'in yanına geliyor, dövmeli yumrukları masaüstüne dayanıyor. "Öğlen saatlerinde ayrıldı."

Pace, Ballsack ve Verity'yi görüntülere yönlendirirken Lex ve ben kanepede bekliyoruz. Bizi sikişmeden önce yakaladıktan hemen sonra Prenses'in odasından çıktığını görüyorlar. Videoda, kulaktan kulağa sırıtıyor, ayrılırken koridorda sekiyor. Bu kadar mutlu ve neşeli olması? İyiye işaret değil. İnsanlar mutlu oldukları için kaçmazlar. Bunu bilen biri varsa, o da biziz.

"Boktan arabanı aldığını mı söyledin?" Pace garajdaki görüntüleri göstererek soruyor.

Verity'nin ağzı sıkıştı. "Boktan bir şey değil."

"Bu bir saçmalık, Red," diye onaylıyorum. "Hepimize bir iyilik yap ve bir daha asla gün yüzü görmemesi gereken her şeyin öldüğü yere gitmesine izin ver." Ona göz kırpıyorum. "Hendek."

Şakam karşısında kaşlarını çatıyor, belli ki mizah havasında değil, bakışlarını parmakları tuşların üzerinde uçuşan Pace'e çeviriyor.

"Tamam, işte başlıyor." Ekranda kadın arabayla uzaklaşıyor ve Pace köprüyü gösteren kameraya geçerek onun saray arazisinden ayrılışını izliyor. Omzunun üzerinden bize bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Bu biraz zaman alabilir."

Ve böylece başlıyor.

Küçük, belli belirsiz Asyalı bir enerji topunu Forsyth çevresinde izlemek bir saat sürüyor. Pace, saraydan On Altıncı Cadde'deki bir yere kadar bir kameradan diğerine atlamayı başarıyor. Bazıları bozuk, bazıları hiçbir kayıt cihazına bağlı değil, ama o bunu başarıyor.

"Bu bir terzi mi?" Lex sonunda onu arabadan inerken yakaladığımızda soruyor. Elbise dükkânına giriyor ve birkaç dakika sonra elinde bir giysi çantasıyla çerçeveye geri dönüyor. Çantayı arabanın arkasına asıyor ve uzaklaşıyor.

Verity ellerini sıkıyor, sıkıntılı görünüyor. "Lex ve Sy'ın mezuniyet töreni için elbisemi almaya gitmiş olmalı. Ona izin almasını, ayak işlerimi yapmamasını söyledim."

"Gitmiş olabileceği başka bir yer var mı?" Pace ona bakarak soruyor. "Seçenekleri daraltmamıza yardımcı olabilir."

Alnı düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Belki fırında?" Gözlerini Lex'e çevirir. "Mezuniyet sonrası parti için bir pasta tasarlanmasını istedim."

Lex afallamış bir şekilde yukarı bakar. "Benim için mi?"

"Evet, şey," diye gözlerini deviriyor, "babanın sicili pek iyi değil."

Pace başını sallar ve monitörler şehrin dört bir yanına zıplayarak benzin istasyonlarından elektrik direklerine, işyerlerinin önünden hükümet binalarına kadar çeşitli açılardan görüntü verir.

"Bunların hepsi senin kameraların mı?" Ballsack masanın üzerine eğilerek sorar.

"Bazıları benim. Diğerlerini ben hackledim." Öne doğru eğiliyor. "Bekle, bu senin kızın mı?"

Hepimiz bir fırına yanaşan bir kızın siyah-beyaz görüntüsüne bakıyoruz. Hiç gitmedim ama ismi tanıdık geliyor. Trudie'nin saçma petit fours'larını yapan fırınla aynı. İçeri girmesini izliyoruz ve on dakika sonra eli boş geri çıkıyor.

Boktan araba park yerinden çıktığında, Pace bir küfür savurur. "Kuzey Yakası'nda," diye açıklıyor. "Orada bir sürü ölü noktam var."

Ballsack hemen yanı başında durarak onu izlemeye çalışıyor ama hiçbirimiz hiçbir karede arabayı göremiyoruz. Onu göremediğimiz süre uzadıkça Verity daha da üzülüyor, kanepenin önünde asık bir suratla volta atıyor.

Pace inleyerek koltuğuna yığılmadan önce iki saat boyunca bu işle uğraşırlar. "Çocuklar, bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

Verity, "Aramaya devam et," diyor.

Ama Pace yorgunluktan başparmaklarını gözlerine sürüyor. "Uykusuzken pek yardımcı olamayacağım. Belki yarın devam edebiliriz."

"Ama..." Verity'nin gözleri yeniden dolmaya başlıyor ve boş monitörlerden Ballsack'in kederli bakışlarına atlıyor. "Ben kalabilirim! Her şeyi kendim inceleyeceğim. Bana güvenebilirsiniz."

Lex ayağa kalkarak, "Senin dinlenmeye bizden daha çok ihtiyacın var," diye karşı çıkıyor. "Stella bebeği yatırmanızı istemez-"

Ballsack aniden odadan fırladığında sözleri kesiliyor, arkasından bize pis bir bakış bile atmıyor. Lex çaresizce omuz silkerek bana bakıyor, çünkü o da benim gibi bu konuda yaygara koparmanın kötü bir fikir olduğunu biliyor.

Verity bize, hepimize bakıyor; çaresizliği gözlerinden okunuyor. "Onu bulmak zorundayız! Öylece yeryüzünden silinip gitmedi. Dışarıda bir yerlerde!"

Pace ve Lex, gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülürken öylece duruyorlar.

Bazen gerçeği yüksek sesle söylemek zorunda kalan kişi olmaktan nefret ediyorum. "Verity, haklı olduğu bir nokta var. Stella Güney Yakası*'ndan.* Saraydan çıktığı anda bizim sorunumuz olmaktan çıktı."

Bakışları bana dönüyor, öyle büyük bir şokla parlıyor ki neredeyse geri almak istiyorum. "Stella'yı umursamadığını mı söylüyorsun," diye tıslıyor, "çünkü o sadece başka bir bölgede büyüdü, öyle mi?"

Sakin bir şekilde cevap veriyorum: "Hayır, Lordların onun tarafında olduğunu söylüyorum ki bu iyi bir şey çünkü onlar kendilerine ait olanı koruyorlar. Tüm haneler arasında Lordlar böyle bir şeyi görmezden gelme ihtimali en düşük olanlardır."

"Stella'ya bir şey olduysa, onu bulacaklardır," diye açıklıyor Pace, uzanıp karnının kıvrımlarına dokunarak. "Ama düşünmemiz gereken sen ve bebeğimiz var. Onların kendi işlerini yapmalarına izin vermeliyiz ki biz de kendi işimizi yapabilelim."

Onun gözlerini arıyor, yüzündeki öfke daha da artıyor. "Stella bizim!"

"Verity," diye söze başlıyor Pace, Ballsack'in peşine takılıp hiddetli gözyaşları içinde odadan fırladığında. "Lanet olsun," diye iç geçiriyor, bir avucunu yüzünde gezdirerek. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Lex ona bakar, çenesi gergindir. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" "Başka bir kızın daha kaybolduğunu, sadece bu kızın burada Prenses'in arabasında?" Pace bana bakıyor, gözleri kararıyor. "Evet, hepimizin bunu düşündüğünü söyleyebilirim."

Dışarıda birileri Forsyth'li kadınları hedef alıyor ve bu seferki eve çok yakın.

"Odaklanmak için bir neden daha," diye mantık yürütüyorum. "Stella'ya her ne olduysa, eğer Verity olması gerekiyorsa, o zaman muhtemelen tekrar deneyeceklerdir."

"Buradan çıkana kadar iki günümüz var. Ona normalden daha fazla göz kulak olmamız gerekecek," diyor Lex. "Eğer kızgınsa, bunu söylemek yapmaktan daha kolay olacaktır."

Planın tetiğini çekmemizin önünde defalarca engeller çıktı ama bu kez hiçbir şeyin bizi durduramayacağını bilmek için bunu yüksek sesle söylememize gerek yok. Ne babam, ne hapishane, ne Scratch, ne de zorunluluklar. Kesinlikle sokaktan kadın kaçıran bir psikopat da değil.

İki gün sonra, artık Forsyth Prensleri olmayacağız. Hayalet olacağız.

27



Verity

LEX tören için saçını açıyor.

Limuzinle gelirken, bakışlarını yakalayıp durdum ama arabanın önüne doğru geri döndüğünü gördüm. Sanki onu istememi istiyor gibiydi - sanki birkaç gece önce Stella'yı aramak yerine yatağa giderek kalbimden küçük bir parça koparmamış gibi.

Bir yanım bunun adil olmadığını anlıyor. Ertesi sabah Pace yine işinin başındaydı, arabamı bulmak için yem üstüne yem karıştırıyordu. Hatta yardım etmesi için Ballsy'yi bile çağırdı ve bütün günü böyle geçirdiler, bitkin ve yenik düşene kadar masanın üzerinde kıvrıldılar.

Ama *dışarıda* olmalıyız, aramalıyız.

Bunun yerine hepimiz Forsyth Amfitiyatrosu'ndayız ve yaşlı bir adam prestij ve umut dolu bir gelecek hakkında konuşup duruyor. Lex tabii ki yerde, altın rengi, siyah ve mor denizin içinde bir yerde. Tüm mezuniyet konuşması boyunca Rufus Ashby, Pace, Wicker ve benim yanımdaydı. Lex'in başarısını kendi başarısı gibi özümsüyormuş gibi başını dik tutuyordu.

Etkinliğin boğucu monotonluğu göğsümü ağrıtıyor. Lex'in sahneye çıkışını görmek için çok heyecanlanmıştım. Onun ellerini görmek için

Hem de bana ustalıkla dokunan, beni sağlıklı ve bütün tutan aynı eller olduğunu bile bile. Bunun yerine, her şeyi dışarı çıkıp aramaya başlamak için duyduğum bu çılgınca ihtiyaçla geçiriyorum.

Lordlar da aşağıda bir yerlerde ve bu düşünce beni daha da öfkelendiriyor. Belki haksızlık ama umurumda değil. Sokaklarda olmalılar, sorular sormalılar. Fotoğrafını göstermeliler. Kendilerine ait olanı bulana kadar her taşın altına bakmalılar. Onların işi bu değil mi?

Lex'in adı nihayet söylendiğinde -Lagan Juniper Ashby- kendimi yarı var hissediyorum, sadece etrafımdaki erkekler alkışladığı için alkışlamak için zıplıyorum. Merdivenleri tırmanırken nasıl göründüğünü hafızama kazımaya çalışıyorum. Emin adımlarla. Saçlarının omuzlarında dalgalanışını. Dekanla gereksiz yere agresif görünen el sıkışması.

Sy için toplayabileceğimden daha fazla.

Tabii ki, aniden yükselen tezahürat sesinden DKS'nin bunu telafi ettiğini tahmin ediyorum.

Üniversite rektörü püsküllerini alıp keplerinin bir tarafından diğer tarafına geçirerek onları resmen mezun ilan ettiğinde ve havaya atmalarına izin verdiğinde neredeyse bittiğini düşünüyorum ama bitmiyor.

Hâlâ fotoğraf çekmemiz gerekiyor.

Tek gerçek gülümseme Rufus'tan geliyor, sanki gerçekten büyük, mutlu bir aileymişiz gibi sırıtıyor. Evlat edindiği oğulları ve kısa süre önce açıklanan gizli kızı, artık bol kıyafetlerin altında saklanamayan varisi.

Dekan uzaklaştıktan sonra Ashby, "Pekâlâ," dedi, "birkaç hafta içinde Gentlemen's Chamber'da purolarımızı paylaşmaya söz veriyorum, "en iyi dereceler, sınıfın en iyi yüzde ikisi ve ülkenin en iyi üç tıp fakültesine kabul. Ben bile bir kutlama gecesini hak ettiğinizi kabul ediyorum." Lex'in omzuna vuruyor ve bunun yarattığı buz gibi bakışı görmezden geliyor. "Kulüp bu akşam için senin ve PNZ'nin. Yiyecekler, içkiler, kadınlar," elini sallıyor, "buyurun. Ben diğer ebeveynlerle birlikte marinada olacağım. Bir sorun çıkarsa Danner'ı arayın, beni değil."

Üç Prensimin de dikkati dağılmış ve özellikle odun gibi görünüyorlar ama bu konuda heyecanlanmalarını beklemiyorum. Son birkaç haftada her şey dramatik bir şekilde değişti. Sadece bebeğin sağlığına duydukları saygıdan dolayı bile olsa sadık kalacaklarına inanıyorum. Ama babalarının hediyesini -nadir bir izin gecesi- kabullenmelerindeki gerginliği hissediyorum.

"Bu maymun kıyafetiyle partiye gitmem," diyor Wick, kravatını çoktan çıkarmış.

"Evet, üstümü değiştirmem gerek," diyor Lex, belirgin bir şekilde rahatsız görünerek. Ashby ile oturmanın tek avantajı yukarıda gölgelik bir yerimizin olmasıydı. Ancak mezunlar saatlerce güneşin altında oturdular. Cüppesinin fermuarını çoktan açmış ve kepini kolunun altına sıkıştırmıştı. "Partiye gitmeden önce eve gidip üstümüzü değiştirelim."

Lex ve Wicker otoparka doğru ilerliyor, ama Pace yanımda geri çekiliyor, ellerini ceplerine sokuyor. Bana dokunmak istediğini biliyorum. Kolunu omzuma dolamak ya da elini karnıma koymak istiyor ama ben hâlâ kızgınım. Onları tam olarak dondurmuyorum ama... Stella konusundaki tutumlarını açıkça belirttiler, ben de öyle.

Ballsack'in durduğunu bildiğim yere doğru bir bakış atıyor. "Kralınla partiye gitmelisin," diyor Pace, ağzı gergin bir çizgiye bastırarak. "Prensesi biz halledebiliriz."

Bu açık direktif karşısında tereddüt ediyorum ama Ballsy sadece omuz silkiyor. "Ben iyiyim," diyor, kravatını düzeltiyor, bu da onu on dokuz yerine on iki yaşında gösteriyor. "Yoldan uzak duracağım."

Pace'e "Bize bir dakika ver," diyorum. Bu durumdan pek memnun görünmüyor ama şu anda onun duyguları hakkında pek de endişeli değilim. Prensimden uzaklaşarak Ballsack'e yaklaşıyorum. *Eugene*. "O haklı," diyorum ona, yüreğim burkularak. "Git Sy ve çocuklarla kutla. Doğu Yakası'nın derinliklerinde üç saplantılı Prens ve koca bir kardeşlik grubuyla çevrili olacağım."

Başını iki yana sallar. "Sorun değil. Ben kuleye gidene kadar hepsi kafayı bulmuş olacak ve Remy hepimizi olayın anısına aptal bir dövme yaptırmaya zorlayacak." Kolunu kaldırarak bileğini ortaya çıkarıyor. "İşte üç ay önce ağaran ay için hepimize yaptırmamızda ısrar ettiği dövme."

Neşeli olmaya çalıştığını biliyorum ama alnındaki derin çatlağı görüyorum. Yorgun görünüyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kendini tutmaya çalışıyor gibi.

Koluna dokunmak için uzandım. "Bak, partiye gitmesen bile belki fahişelerle konuşabilirsin. Bak bakalım bir şey duyan var mı? Birkaç içki içmişlerse gevşeyebilirler."

Eugene başını sallıyor, sonunda pes ediyor ama arkamda olduğunu hissettiğim Pace'e bakıyor, bunca zamandır iri ve heybetli. Konuştuğunda, tehdidi gizlemek mümkün değil. "Onu güvende tutacaksın." Adamın adem elması

Kalın bir yutkunma. "Kızlarımdan ikisi çoktan kayboldu. Üçüncüsünü kaldıramayacağıma eminim."



Saraya dönerken, güneş batmak üzereydi ve gökyüzünü canlı bir pembeye boyuyordu. Stella'nın buna bayılacağı gibi istemsiz bir düşünceye kapılıyorum. Muhtemelen gergin sessizliği neşeli sesi ve mutlu ünlemleriyle doldururdu. Sonunda, sanırım beni bu kadar hasta eden de bu. O karanlık bir dünyada böylesine parlak bir ışıktı ve Forsyth bir şekilde onu söndürmeye çalışıyor.

İzin verirsem lanetleneceğim.

"Bu geceyi size ayırıyorum," diyorum onlara, pencereden geçen manzaraya bakarak, "ama yarın Düşes'i arayacağım, o da Leydi'yi arayacak. İçlerinden biri Regina'ya ulaşmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Sonra da Stella'yı bulmak için birlikte çalışacağız." Derin bir nefes alıyorum, fikir tören sırasında bir araya gelmişti. Forsyth'in beş grubunun bir an için birlikte var olduğunu görmek kararlılığımı pekiştiriyor. "Kraliyet kadınları birlikte bir arama organize edecek. Her ev kendi üyelerini gönderecek ve Stella'yı ve kaybolan diğer kızları bulmak için Forsyth'in her karışını tarayacağız."

Wicker arkadan, "Tanrım, Red, bırak artık şunu," diyor.

Arkamı dönüyorum, göğsümdeki öfke alevleniyor. "Az önce bana dinlenmemi mi söyledin?" Bana boş boş bakınca ekliyorum: "Ona gitmesini söyleyen ikimizdik! Benim arabamı kullanmasını! Peki neden? Çünkü sevişmekle o kadar meşguldük ki bölünmek istemedik." Suçluluk duygusunun acı tadını geri yutuyorum. "Bunun senin için neden sorun olmadığını bilmiyorum. Hiçbiriniz için! Birinin sokaktan kız kaçırmasını cidden sorun etmiyor musunuz?"

"Bak, bunun berbat bir şey olmadığını söylemiyorum," diye çıkışıyor, elini sarı saçlarında gezdirerek. "Ama öylece-"

"Stella'yı arayamamamızın nedeni buradan ayrılıyor olmamız." Lex'in tınısız sözleri, "Ve sen de bizimle geliyorsun," diye eklemeden önce zar zor duyuluyor.

"Ne?" Yanımdaki sürücü koltuğunda oturan Pace'e bakıyorum, parmak eklemleri direksiyonu sıkıca kavrıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gaza basarken Pace'in çenesi titriyor. "Saraya vardığımızda toparlanmak için otuz dakikan var," diyor kesin bir ifadeyle. "Bir çanta. Önemsiz bir şey olmasın. Yerleştikten sonra ihtiyacımız olanı alırız."

Aralarına bakıyorum, anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Gidiyoruz da ne demek? Kaçmak gibi mi? Ashby'den mi?" Panik boğazıma hücum ediyor ve hiç düşünmeden kapıya uzanıp kilitli kolu çekiyorum.

"Bu ne lan, Ver!" Pace ellerimi tutuyor, direksiyonu sarsıyor ve arabanın savrulmasına neden oluyor. "*Hareket halindeki* arabadan atlamaya çalışmayı bırak!"

Acelecilik ciğerlerimi bir yumruk gibi kavrıyor, nefes almayı zorlaştırıyor. "Bir çanta kapacağız, arabalarından birini, parasını alacağız, torunundan bahsetmiyorum bile, ve öylece... kaçacağız?" Başımı sallıyorum, aval aval onlara bakıyorum. "Aklınızı kaçırmışsınız siz!"

"Bu yaptığımız düşüncesizce bir hareket değil!" Wick tersledi, gözleri parladı. "Her şey yıllardır hazır. Para, ulaşım, güvenli evler. Bunun için ne kadar zaman ve çaba harcandığı hakkında hiçbir fikrin yok. Değişen *tek* şey senin de bizimle geliyor olman!"

Yavaşça başımı sallıyorum, bu kadar aptal olamayacaklarını biliyorum. "Düklerin bunu sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun? *Annemin*?" Tanrım, aklını kaçıracak ve beni bulmak için tüm şehri yakıp yıkacak. Sonra aklıma geldi. "Bu yüzden mi Effie'yi göndermemi istedin? Kaçabilelim diye mi?"

Araba evin önüne yanaşıyor ve birbirlerine attıkları endişeli bakışları kaçırmıyorum. Bunu bana arabada anlatmalarının bir nedeni vardı. Böceklerden temizlenmiş olmalı.

Pace arabayı park eder, uzun ve ölçülü nefes alır. "Bize güvenmek zorundasınız."

"Ya hayır dersem?" Cevabı zaten bildiğimden şüphelenerek soruyorum.

"Çok basit, Rosi." Pace sonunda dönüp bakışlarımla buluşuyor. Bakışlarında gördüğüm şeyle ürperdiğimi hissediyorum. "Ya kendi isteğinle gidersin ya da biz seni götürürüz. Her iki durumda da bizimle geliyorsun."

Lex ve Wicker'a dönüp bakıyorum, yüzlerinde aynı kararlılığı görüyorum. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca onları hiç bu kadar bir arada görmemiştim.

"Beni zorlarsın." Kan buza dönüşüyor, nefes almaya çalışıyorum ama acıyor. "Beni kaçırırdın. Tıpkı diğer kızlar gibi. Stella gibi."

Hiperventilasyon sesimin arasından Pace elimi tutuyor, başparmağını yüzüğün üzerinde gezdiriyor. "Hey, hey-öyle değil." Ben denemedim

İlk seferindeki dayanılmaz acıyı yaşadığımdan beri yüzüğü tekrar çıkarmayı düşünmüyorum. Bu adamlar beni önemsiyor olabilirler, bana ve bu bebeğe karşı bir şeyler hissediyor olabilirler ama onlar hâlâ Kraliyet ailesinden.

Sahipler.

Ve ben onlara aidim.

Birden Lex arkamda, avucunu yanağıma bastırıyor. "Sana daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri Pace'inkiler gibi karanlık ve boş değil. Orada görmeye alışık olmadığım bir ateşle yanıyorlar. Hararetli, inançla parlıyor, sözlerini takip etmemi istiyor. "Oğlumuz burada yaşayamaz. Onu West End'e kadar takip ed*emeyiz.* Hiçbir krallık bizi kabul etmez."

Pace yaklaşarak şöyle açıklıyor: "Lex tıp fakültesine gidip cerrah olabilir. Ben bilişim sektörüne gireceğim. Wicker hala hukuk fakültesine başvurabilir."

Sonra Wicker bakışlarımı karşılıyor. "Senin için güzel bir hayat kuracağız." "İkiniz için de," diye ekliyor Lex ve başparmağı gözümün üzerinde gezinene kadar

Ağladığımı fark ettiğim yanak.

Tanrım, ağlamaktan çok yoruldum. "Buraya kadar, değil mi?" Zindandaki o günkü sözlerini hatırlayarak Pace'e bakıyorum. "Beni kafesine *koyuyorsun."*

Pace'in gözlerindeki çaresizlik tamamen kaybolur. Kontağı kapatıyor, çenesi sertleşiyor. "Otuz dakika," diyor, bana bakacak cesareti bile bulamadan. "Danner'a -herhangi *birine*- bu konuda tek kelime edersen hepimiz ölürüz." Gözlerini karnıma dikti. "Ve bu bebeği asla canlı göremeyeceksin."

Hepsi arabadan çıkmaya başlarken bana söylediği son şey bu oldu.

Araba.

~

Dönüp son altı aydır kendime ait olduğunu düşündüğüm büyük, gösterişli odaya bakıyorum.

Kapıdan ilk girdiğimde incinmiştim. Sinir doluydum ama onları tam olarak hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. Yalnız, bitkin ve aşağılanmıştım.

Bu gece de aynı.

Bir zamanlar çok steril ve bunaltıcı görünen büyük, ürkütücü yatak, şimdi beni en garip şekilde çağırıyor. O kadar çok şeye tanık oldu ki. Acı verici

Elbette, ama aynı zamanda nazik, güvenli, gizli şeyler. Acaba kaç Prenses bunun içinde şefkat buldu ve böyle bir şey ne kadar imkansız olmalı. Prenses olmanın parlaklığı her zaman bir yalan mıydı? Bu kadar sefil bir şeyin ortasında aşk kadar saf bir şey yaratılabilir miydi?

Odada dağınık kıyafetler var. Wicker'ın çorapları yerde. Pace'in kapüşonlusu yatak direğine asılmış. Lex'in saç bağları komodinin üzerinde. Yarısı boş bir fincan çay, Stella'nın bıraktığı yerden şifonyerin üzerine dökülüyor.

Onun yokluğu yavaş yavaş iflas eden bir organ gibi göğsümde zonkluyor. Tanık olmasın diye mi ondan kurtuldular?

Hayır. *Hayır.* Bu delilik.

Pace bana kendisi söyledi. Onlar doğaları gereği katil değiller.

İşkencecidirler.

Bunların *hepsi* yalan olamaz. Bir kısmı, evet. Çoğu, belki.

Ama o değil.

İhtiyacım olan şey hava, düşünmek için zaman ve kelebek kanatlarının çırpınışı. Neyse ki üçü de Pace'in odasında ekipmanlarını topluyor, bu yüzden şifonyerime gidip bir kutu tamponun içine gömülmüş kullan-at telefonu bulmak için iki kez düşünmüyorum.

Bir plan oluşturarak yatağa doğru yürüyorum, Wicker'ın parçalamadan önce bastırdığını gördüğüm değerli taşları hatırlamaya çalışıyorum. Bir an sonra duvar parçalanıyor ve küçük, küflü panik odası ortaya çıkıyor. İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve telefonumun el fenerini açıyorum. Duvarı kaydıran küçük kolu bulmak bir dakikamı alıyor ama bunu hızlıca, sessizce, kulaklarımda sadece kalbimin çarpıntısıyla yapıyorum.

Yirmi dakikadan az zamanım var.

İç labirentte yolumu ne kadar iyi bildiğime şaşırıyorum, eve geri dönen farklı çıkışları tanımlayan işaretleri fark ediyorum. Hepsini görmezden gelerek en tanıdık olana doğru yürüyorum: solaryuma inen merdiven.

Dışarı çıktığımda ağustosböcekleri ötüyor, güneş gökyüzünde ancak bir anı parıltısı. Görülmeyeceğimi ve duyulmayacağımı bildiğim tek noktaya çömelip telefonumu çıkarıyorum ve *Instar* altında programlanmış numarayı tuşluyorum.

Çalıyor. Ve çalıyor. Ve çalıyor.

Tam telefonu kapatacakken bir ses cevap veriyor, arka planda yüksek sesli, titreşimli bir müzik.

"Verity?"

"Lav, aman Tanrım." Şaşkınlıkla irkildim. "Cevap vermeyeceğini sanmıştım."

"Kuledeyim. Geliyor musun?" "Hayır.

Seninle konuşmam gerek-"

"Bekle," diyor ve sonra daha boğuk bir sesle, "Nick, *Tanrım*, bana bir dakika ver, tamam mı?"

Sarmaşıkların önünde bir ileri bir geri adım atıyorum, bir gözüm üst kata açılan kapıda.

Telefonda arka plan sessizleşir. "Tamam, Ver, neler oluyor? Stella hakkında bir şey duydun mu?"

Sesindeki umut yüreğimi burkuyor. "Hayır, Prensler. Kaçmayı, Forsyth'i terk etmeyi ve beni de yanlarında götürmeyi planlıyorlar."

"Yavaşla," diye tıslıyor. "Koşuyorlar mı? Bunu neden yapsınlar ki?" Bu soruyu kendim sormadım ama iliklerime kadar biliyorum. Zindan.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Ashby'nin sapkın öfkesini onlardan çıkarması bir şeydi, ama benden ve oğlumuzdan çıkarması başka bir şeydi.

"Karmaşık bir durum," diyorum gözlerim pencerelere kayarak, "ve sanırım Doğru olanı yapmaya çalışıyorlar ama ikimiz de Sy'ın bunu böyle görmeyeceğini biliyoruz. Killian da öyle." Derin bir nefes alıp içimdeki öfkeli yangını yatıştırmaya çalışıyorum. "Mesele şu ki, bunu çözene kadar gidecek bir yere ihtiyacım var."

Yumuşak bir küfür ve ardından bir süre sessizlik. "Arınmadan sonra bulduğumuz planı hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatarak, "Evet." dedim. Kışın beni buradan çıkarmak için sağlam bir plan yapmışlardı. Ama hamilelik testinde iki mavi çizgi çıkınca reddetmiştim. Başımı sallayarak ağaçlara doğru baktım. "Ormandan nehre inen bir patika var."

Lavinia'nın sesi netti. "Sizinle orada buluşacağız ve sizi güvenli bir yere götüreceğiz."

"Tamam," diyorum. "Ama Lav, Düklere söyleme. Henüz değil. Çocuklar...." Dudağımı ısırıyorum, orada kaçmaya hazır oldukları düşüncesiyle midem sıkışıyor. "Beni korumaya çalışıyorlar, ben sadece... Forsyth'te yapmam gereken şeyler var."

Stella'yı bulmalıyım, söylemiyorum.

Lavinia biliyor. "Yirmi dakikaya ihtiyacımız var."

Yüzümü buruşturuyorum, adamlar bakmaya gelmeden önce sadece on tane alabileceğimi tahmin ediyorum. "Yola çıkıyorum."

Arka bahçe alacakaranlıkta karanlık, ağaçların hizasına doğru ilerlerken elbisemin etekleri dikenli gül sarmaşıklarına takılıyor. Aslında niyetlendiğim elbiseyi giymiyorum ve bu düşünce bütün gün içimi burktu, ama şu anda neredeyse minnettarım. Lex'in yanında giymem için Stella'nın kendisi tarafından seçilmişti, karanlık ve acı verici derecede narin.

Dikenler onu paramparça edebilirdi.

Yolumun üzerindeki mezarların yanından geçiyorum, ormanın içinde kaybolmadan önce onlara sadece kısa bir bakış atıyorum. Eski ağaçlardan oluşan yoğun gölgelik, solmakta olan ışığın çoğunu engelleyerek orman zeminini alacakaranlıkta bırakıyor. Neredeyse kaç tane örümcek ağına rastladığımı sayamıyorum, çok kalın çalılar ya da devrilmiş dallar yüzünden rotamı değiştirmek zorunda kalıyorum, dallar ayakkabılarımın altında kırılganlaşıyor. Zemin eski, nemli, küflü yapraklarla yumuşak ve topuklarım sürekli orman yatağına batıyor, ayaklarımı kurtarmak için bir dizimi yukarı doğru çekmeye zorluyor. Üstümde, dallar geçen bir esintiyle yapraklarını şıngırdatıyor, yükselen ayın parıltısı ince parmaklar gibi gölgelikten süzülüyor ve her yere uğursuz gölgeler düşürüyor.

Orman tedirgin edici seslerle dolu -gizli yaratıkların hışırtısı, yaprakların arasından rüzgarın kederli çığlığı, kendi belirsiz ayak seslerimin yankısı. Bir baykuşun uzaktan gelen ötüşü beni ürkütüyor, ama ötüşü kesilince durup nefes alıyorum.

Tüyler ürpertici bir an için, tüm sesler kayboldu.

Ağustos böcekleri yok.

Kuş yok.

Esinti yok.

Sanki orman nefesini tutmuş ve ben de onun geveze soluğunun içinde asılı kalmışım, ağaçların arasından etrafıma bakıyorum.

Ağaçlar aniden bükülmüş ve grotesk görünüyor, uzuvları iskelet kolları gibi dışa doğru yayılıyor. Her yavaş, temkinli adımda kalbim hızla çarpıyor ve nedenini açıklayamıyorum. Yosunlu çalılıklardan budaklı dallara kadar, bu yerle ilgili bir şey bana... hasta hissettiriyor.

Hastalıklı.

İşte o zaman duyuyorum.

Sağımda bir yerde bir dal kırılıyor.

Nefesim kesiliyor, sese doğru dönüyorum ama tek görebildiğim mürekkep gibi bir uçurum. Pace'in beni burada takip etmesi, nehre doğru ilerlerken gözleriyle beni izlemesi hoş olurdu. Çünkü tam olarak böyle hissediyorum, sanki izleniyormuşum gibi.

Doğuya dönerek, beni ele geçirmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde ilerliyorum. Aylardır Prenses olmanın bana aşıladığı şey bu. Paranoya. Korku. Endişe. Önemsediğim adamlar, beni bulmalarından korktuğum adamlarla aynı. Birden kendimi tuzağa yakalanmış bir fare gibi hissettim. Bir avcı için av.

Bir rüzgâr dalları salladığında bu tedirgin edici his daha da artıyor ve Pace'i arkamda görmeyi umarak sesin geldiği yöne doğru dönüyorum.

Ama orada bir şey yok.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, elimi çarpan göğsüme bastırıyorum. "Kendine gel." Ürperten tedirginlik her şeyin gülünçlüğüyle birlikte dağılıyor ve nehre geri dönüyorum.

Ama tam önümde karanlık bir figür var.

Nefes nefese kalıyorum, öyle bir tökezliyorum ki neredeyse dengemi kaybedip topuğumu çürümüş, devrilmiş bir dala kaptırıyorum. Yine de bunların hiçbiri kayda geçmiyor. Gözlerim on iki adım ilerideki şekle yapışmış.

Siyah bir kar maskesi takıyor.

Pace değil.

Gözlerini seçemiyorum, ama başı yana eğilirken onları üzerimde hissedebiliyorum. Varlığından daha kötüsü, sesinin derin ve hırıltılı olması.

"Kadere inanır mısın, Sinclaire?"

Kanım donuyor ve hiç düşünmeden avucumu karnıma bastırarak iki adım geri çekiliyorum. "Prenslerim benim için geliyor," diye kekeliyorum, adam beni takip ederken panikliyorum, geri attığım her iki adım için iki adım ileri gidiyor.

"Hayır, değiller." Sesi zımpara kağıdı gibi, alçak ve sert. "Buraya gelmenin kader olduğunu düşünüyorum," diyor, ellerini görebileceğim kadar yavaşça bana doğru ilerliyor - biri gevşek bir yumruk şeklinde kıvrılmış, diğeri bir bıçak tutuyor. "Sana gelmek için doğru anı bekliyordum ama buna gerek kalmadı. İşte buradasın, küçük güzel bir hediye gibi." Sesinde sanki maskenin altından sırıtıyormuş gibi bir bükülme var. "Burada olmasına sevindim. Uygun, değil mi? Tekrar yatak odana girmeye çalışmaktan çok daha iyi." Sanki bir koku yakalamaya çalışıyormuş gibi derin nefes alıyor.

Adımlarımı hızlandırıyorum, titreyen bir nefesle ondan uzaklaşıyorum. "O sendin," diye fark ediyorum, korku mideme bir tuğla gibi yerleşiyor. "O gece içeri girmeye çalıştın."

"Neredeyse yapıyordum da." Bir kedi gibi ilerliyor, hareketleri duman gibi akıcı. "Tanrım, çok eğlenebilirdik. Sadece sen, ben ve saatlerce kesintisiz ahlaksızlık." İç geçiriyor, göğsüne uzanarak kolunu ovuyor.

omuz. "Erkek arkadaşın bana vurmasaydı daha erken dönerdim ama sonuçta işe yaradı. Seni izlemek ve anlamak için bana daha fazla fırsat verdi. Korkmuş küçük prenslerinizden çok daha etkili bir şekilde."

Aniden duruyorum ve onun da benimle birlikte olduğu yerde donup kalmasını izliyorum. "Stella'yı aldın." Bu adamın ona bir şey yaptığı bilgisi soğuk bir perde gibi üzerimi örtüyor ve kalbimin durduğu bir an için ona saldıracağımı düşünüyorum. Ona saldırmayı. Onunla *dövüşmeyi.*

Kazanan ganimeti alır.

Ama karnımdaki el aksini söylüyor.

Kaçmamı söylüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Korku boğazımda düğümlenince dönüp saraya doğru atılıyorum, ayaklarım yumuşak zemini çılgınca itiyor. Sık çalılıkların arasından eğilerek geçiyorum, bir diken yanağıma battığında zar zor tıslıyorum. Artık her şey adrenalin, bir de hayatta kalma içgüdüsü. Kaçmak için. Prenslerimin güvenliğine koşmak.

Çünkü burada, her şeyin sonunda, benim için oldukları şey bu.

Koruma.

Kurtuluş.

Home.

Arkamdaki kötücül varlık yaklaşıyor, ağır ayak sesleri ağaçların arasında uğursuzca yankılanıyor. Solan ışık görüşümle oynuyor, ormanı kıvrımlı ağaçlar ve uzun gölgelerden oluşan kafa karıştırıcı bir labirent haline getiriyor. Yavaş olduğumu biliyorum, muhtemelen beni kolayca yakalayabilir. Ama sanki benimle oynuyor, devrilmiş dalların etrafından dolanmama ve kalın gövdelerin arasından geçmeme izin veriyor.

İçgüdülerim beni daha hızlı koşmaya zorluyor ama bacaklarım kurşun gibi. Köklerin ve dalların bana karşı komplo kuruyor gibi görünmesi, kıyafetlerime takılması ve cildimi çizmesi yardımcı olmuyor. Ciğerlerim yanıyor ama tek düşünebildiğim, ağaçların arasından pencereleri hayatla parlayan Mor Saray'ın soluk ışıltısı. O kadar yakın hissediyorum ki omzumun üzerinden bir göz atma şansı buluyorum ve hemen pişman oluyorum.

Adam bana doğru öyle bir hızla geliyor ki, şok içinde çığlık atıyorum.

Ama geri döndüğümde ağaçları yararak eve doğru uçarken çaresizlik ayaklarımı hızlandırıyor. O kadar yakınım ki, onları uyarmak için çığlık atacak sesim var mı diye merak ediyorum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez ayağım bir sarmaşığa takılıyor ve ileri doğru savruluyorum.

Sert ve katı bir şeye çarpıyorum, çarpışmanın etkisiyle görüşümde iğne ucu kadar yıldızlar beliriyor. Bundan daha kötüsü ise nefesimin ciğerlerimden şiddetle çekilmesi.

Ve en kötüsü de Michael'ın sert mermer mezarına karnımın üstüne düşmem.

Düşüş zaten nefesimi kesmemiş olsaydı, bu acı keserdi. Ani ve yoğun, karnımdan şimşek gibi fırlıyor. Göğsümden kopan ses düzensiz ve keskin ve kendimi yukarı itmeye çalıştığımda, gözlerimden yaşlar akıyor, uzuvlarım işbirliği yapmayı reddediyor.

Sırt üstü dönmek için her şeyimi verdim.

Yaptığımda, üzerimde duruyordu.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, karnımı tutarak. Gözyaşlarım yüzünden bulanıklaşan görüşümle onun şeklini zar zor seçebiliyorum.

Ama hâlâ üzerime çömelip bıçağı salladığını görüyorum. "Böyle bir şey mi?" Sesi sessiz ve soluk ve beni koklamak için eğildiğinde, geri çekiliyorum. "Ölüme saniyeler kaldı ve sen yalvarıyorsun. Ne için? Hayatın için mi? Bebeğin için mi?"

Hıçkırıklara boğularak, gözlerimi kapatıp arkamı dönüyorum. "Evet."

Bıçağı göğsümde, boğazımın hemen altında hissediyorum, aşağı doğru sürüklüyor ve sonra nefesinin tıslamasını hissediyorum, yanağıma karşı sıcak. "Kahretsin, çok güzel olurdun, tamamen açılmış. Dökülürdün. Bu işi bu yüzden kabul ettim, biliyor musun? Çünkü sen çok olgunsun, Verity Sinclaire. Benim gibi bir yaratıcısın." Sözleri arzuyla kabalaşıyor. "Seni lanet bir balon gibi patlatmak istiyorum."

İnliyorum, gözyaşlarım sıcak akıntılar halinde geliyor.

Uzun, işkenceli bir iç çekiş ve sonra onun sıcaklığı kayboluyor. "Seni yanımda götürememem çok kötü," diye gürlüyor, sesi sinirli geliyor, "seni bağlar ve kıvranmanı izlerdim, ne kadar acıya dayanabileceğini görürdüm. Ama bu yüzden burada değilim." Çırpınan kirpiklerinin arkasından dışarı baktığımda, kendine dokunuyor. Eldivenli bir eliyle bacaklarının arasındaki çıkıntıyı kavrarken onu izlerken boğazımdaki safra yükseliyor. "Sana yaratma ve yok etmenin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu göstermek için buradayım." Kendini bırakıyor ve bıçağı işaret parmağının etrafında döndürürken gözlerim onu takip ediyor. Geriye doğru yürüyor - tam da solaryum yönünden kargaşa sesleri gelmeye başlarken. "Gerçekten çevirmeye devam etmek istiyor musun?"

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş, tepesinde karanlık gökyüzünden başka bir şey yok.

Karnımı tutarak yanıma yuvarlanıyorum ve ayaklarımı itecek gücü kazanmaya çalışıyorum. Yine de işe yaramıyor, her denemede acı içime işliyor.

"Verity!" Pace'in sesi kulaklarımdaki nabız atışlarının ötesinde, uzaklardan geliyor ama sonra birden korkunç bir şekilde yakınlaşıyor. "O burada!"

Onu görmeden önce hissediyorum, elleri omuzlarımın altında sıkışıyor.

"Aklından ne geçiyordu?" diye bağırıyor, sesi gergin. "Sen cidden kaçmak-" Keskin haykırışım donup kalmasına neden oldu, yüzü nihayet netleşti. Saçlarını geriye doğru tarıyor, şok olmuş bir ifadeyle beni izliyor ve sonra bağırıyor, "Lex! Buraya gel!"

"Ormandaydı," diyorum, kelimeleri ıslak bir hıçkırığın arasından iterek. "O... o beni bekliyordu."

Pace dönüyor. "Lex!"

Ama birden Lex geldi ve onu kenara iterek üzerime diz çöktü. "Verity?" Karnımı tutuş şeklimi görünce gözlerindeki panik belli olsa da yüzü taş gibi. "Hey, bana bak. Bana ne olduğunu anlatman gerek. Düştün mü?"

"Takıldı." İçime çektiğim keskin bir nefesle ağaçları işaret ediyorum. "Seni duyunca kaçtı."

Pace hemen ayağa fırlar ve sırtının altından bir silah çıkarır.

"Hayır," diye bağırıyor Lex, onu gömleğinden tutup geri çekiyor. "Burada kalmanı ve bizi korumanı istiyorum!" Lex düğmeli gömleğini omuz silkerek çıkarmaya ve üzerime örtmeye başlıyor. Hareket ettiğim anda karnıma bir kramp giriyor.

"Ahh!" İki elimle karnımı tutuyorum.

Ağır ayak sesleri takip ediyor ve Wicker vahşi gözlerle üzerimizde beliriyor. "Neler oluyor?" Bakışları benimkilere yöneldi. "Kırmızı mı?"

Lex aceleyle, "Git arabayı getir," diyerek kardeşine anahtarları fırlatır. "Doğruca bahçeye doğru sür, acele et." Wick koşarak uzaklaştığında Lex bana dönüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Her şey yoluna girecek. Derin bir nefes almanı istiyorum." Elbisemin eteğini yukarı doğru iterken bir kramp daha giriyor.

Ellerimi bacaklarımın arasına sokuyorum, ani sıkışma karşısında çığlık atıyorum ve onları geri çektiğimde gözlerim Lex'inkilere kayıyor.

Parmaklarım kaygan ve sıcak, kanla kırmızı.

"Lex..." Sesimi duyuyorum ama kulaklarıma kan hücum ediyor. Ağzının hareket ettiğini ve Pace'in dehşet içindeki ifadesini görüyorum. İstediğim tek bir şey var ve Lex'in bileğini tuttuğumda, parmaklarım teninde kayarken, beni dinlediğinden emin oluyorum. "Bana söz ver..." Karanlık görüşümün kenarlarına sızıyor, ama acının içinden fısıldıyorum, "Bebeği kurtaracağına söz ver."

28



Pas

"SADECE SIKI TUTUN," sözlerini saçlarına defalarca tekrarlıyorum, Verity'nin gevşek vücudu arka koltukta göğsüme yapışmış durumda. Lex yolcu tarafına doğru itilmiş, bacaklarının arasından boş boş bakıyor. Paniğimin en azından yarısı bu; ondan herhangi bir ifadenin tamamen kaybolması. Tahta gibi ve etkili bir şekilde mekanik.

Bileğinin tersini alnında gezdirdiğinde, bir kan lekesi bırakır.

Wicker'a "Daha hızlı sür!" diye bağırdım.

"Öyleyim amına koyayım!" diye karşılık veriyor, gözleri dikiz aynasındaki yansımamıza kayıyor.

Hakkını yemeyelim, hastaneye nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum bile. Sanki bir saniye önce köprüden geçiyorduk ve bir saniye sonra siyah SUV cayır cayır kapıların önünde duruyordu.

Arabaya ulaşmak bile bir bulanıklıktı. Lex, baldırlarından kan damlayan kıpırtısız Verity'yi farlara doğru taşıyordu. Wicker'ın solgun yüzü ve babamın değerli güllerinin üzerinden geçerkenki panik ifadesi.

İçeri girer girmez onu kendime çektiğimi ve korkmamak için umutsuzca çabaladığımı hatırlıyorum.

Eğer onu kaybedersek...

Eğer onu kaybedersek...

"Pace!"

Gözlerimi kırpıştırıp kardeşime bakıyorum. Acil servis ışıklarının parıltısı arkasında yanıyor, uzun kumral saçlarını ateşli bir hale haline getiriyor.

"Bırak onu kardeşim." Kolumu göğsünün etrafından çekerek bedenine doğru eğiliyor. "Bir şey yok. Onu sedyeye koyup götürecekler."

Bir göz kırpması daha ve o gitti, hastane personeli tarafından götürülürken üçümüz kör, nefessiz ve titreyerek onu takip ediyoruz.

Sadece bekleme odasına kadar gidebildik, o da saçma sapan, resmi görünümlü çift kapının ardında kayboldu. Wick arkasını dönüp sözlerini bana fırlatmadan önce ancak nefes alacak zamanım oluyor.

"Bunun olmasına nasıl izin verdin?! Onu takip etmek senin görevin!

"Ben mi?" Çenem kilitleniyor ve parmağımı göğsüne saplayarak öne atılıyorum. "Ona tüm o geçitleri gösteren sendin! İzlenmediklerini biliyorsun."

Yüzü ölümcül bir şekilde buruşuyor. "Çünkü onu kilit altında tutmak onu öldürüyordu! Biraz özgürlüğe ihtiyacı vardı. Biraz hava almaya!" Elleri göğsüme çarptı. Geriye doğru sallanıyorum, bir sonraki vuruşundan kaçınıyorum ama kendiminkini yapmaya hazırlanıyorum.

"*Siktir git*!"

"Hey!" Lex'in kükremesi kavgamızı taşıyor. "Kesin şunu!"

Elleri ikimizin de göğsünü iterek aramızda beliriyor. Ama yüzünde aniden beliren duygu, üzerime dökülen bir kova soğuk su gibi olsa da, beni ve Wick'i birbirimizi yumruklamaktan alıkoyan onun müdahalesi değil.

Wicker'ın aniden geriye doğru yalpalamasını izlerken aynı anda güçlü bir elin gömleğimin arkasına kıvrıldığını hissediyorum.

"Onu duydun," diyor derin, gürleyen bir ses kulağıma. "Kesin şunu."

Simon Perilini'nin yüzü benimkinden bir santim uzakta, eli tehlikeli bir şekilde boynuma yakın. Maddox'u ringe çıkardım ama sadece bıçağımla. Sadece fiziksel olarak bile Perilini omurgamı ikiye ayırabilir.

"Peki," diyorum omuz silkerek, ama bakışlarımı Wicker'a yöneltiyorum, şimdi fark ediyorum ki taş suratlı bir Nick Bruin tarafından tutuluyor. "Ama onu benden uzak tut."

Arkamı döndüm ve-

Çatlak!

Ağzıma bir yumruk çarptı.

"Tek bir işin vardı!" Ballsack bir adım ötede duruyor, öfkeyle titriyor. "Sana onu güvende tutmanı söyledim! *Özellikle de sen.*"

Yere kan tükürüyorum, göğsümde biriken tüm bu çaresiz, çılgın öfkeyi boşaltmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama buradaki hiç kimse bunu Ballsack kadar hak etmiyor. "Bak," diye başlıyorum, öfkemi kontrol altında tutmak için o kadar çaba sarf ediyorum ki, derimden elektrik de fışkırıyor olabilir, "korktu ve kaçtı. Bu biz değildik."

"Öyle değil miydi?" diye bağırıyor, yumruğu yine sıkılı. "Düşesi aradı ve *senden kaçtığını* söyledi."

"Ona ne yaptın?" Remy Maddox aniden ortaya çıkarak, "Ona ne yaptın?" diye soruyor. Onun arkasında, hepsinden daha öfkeli görünen Lucia'yı görüyorum. Verity ona ne dedi?

"Dur bakalım," diyor Lex, sesi düz ve sakin. "Burada çok fazla yanlış anlaşılma var çünkü herkesin Verity'nin güvende olmasını istediğini biliyorum."

"Korkmuştu," diyor Lavinia Lucia, gözleri içimi yakarak. "Bahçede olduğunu ve onunla buluşmamı istediğini söyledi."

"Nerede buluşalım?" Nick sorar.

Lucia'nın ağzı kapanır. Dükleri ona bakıyor, belli ki kendilerini merak ediyorlar ama Lucia istifini bozmuyor. "Bunun bir önemi yok. Tek bildiğim onunla konuştuğumda yalnız olduğu."

"Ama o değildi," diyorum, gecenin olayları gözümün önüne geliyor. "Dedi ki... *o beni bekliyormuş.*" Gözlerim Ballsack'ınkilerle buluştu. "Ormanda birinin olduğunu söyledi."

"Dur." Lex'in sesi yorgun ve ölümcül derecede ciddi çıkıyor. "Bunların hiçbirinin önemi yok. Şu anda değil. Verity düşme sonucu önemli bir yara aldı. Kanaması var. Vajinal olarak." Son kelime Lucia'nın şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kalmasına ve elini ağzına götürmesine neden olur. Lex bu acımasız sessizlik anından yararlanarak Düklerin arasına baktı. "*Neden* kaçtı, ona *kim* saldırdı, bunların *hepsi* onun ve bebeğin durumunun stabil olduğunu öğrenene kadar beklemek zorunda."

Tartışmak isteyen varsa, bunu kendilerine saklasınlar.

Lex önce Wicker'a, sonra da bana bakıyor, yüzündeki kan izleri hâlâ silinmemiş. "Oraya girmem gerek."

Babamı sormak üzereydim - ona ne söyleyeceğimizi, hatta söylememiz gerekip gerekmediğini - uzaktan gelen agresif topuk sesleri yaklaştığında.

Korku içimde bir çukur oluşturuyor çünkü bilmek için bakmama bile gerek yok.

Metal bileziklerinin şıngırtısını duyabiliyorum.

Lanet olsun. Sanki daha kötüsü olabilirmiş gibi.

Mama B yumruklarını sıkmış bir şekilde grubun ortasına doğru ilerliyor, sanki kime vuracağını ve neyle vuracağını düşünüyormuş gibi. Ancak bundan daha kötüsü yüzündeki ifadeydi.

Saf, çıplak dehşet.

"Kızım hangi cehennemde?"



Lex'in dönmesi saatler sürüyormuş gibi geliyor.

Hepimiz kadın bakım bölümünün dışındaki başka bir bekleme odasının lobisine taşınmıştık. Düklerin gitmesini bekliyorum ama onlar yerlerinden kıpırdamıyor, nöbetçi askerler gibi odanın etrafına yayılıyorlar. Bu Verity hakkında ne kadar koruyucu hissettiklerinin bir göstergesi. Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Başka erkeklerin onun hayatında önemli bir yeri olduğu gerçeğini mi kıskanıyorum? Yoksa kendi bölgesinde yalnız olmadığını bilmekten memnun mu olmalıyım?

Benim ve kardeşlerimin olduğu gibi değil.

"Efendim, gelişinden haberdar edilmediğiniz için üzgünüm." Resepsiyon görevlisinin sesi kabul bankosundan geliyor. "Evraklarında sizi aramamız gerektiğini gösteren hiçbir şey yok. Annesi-" Sonraki kelimeleri kekeleyerek, "Evet, efendim."

Baba.

Wicker ve ben karanlık ve gergin bir bakış paylaşıyoruz. Eğer şu anda, her şey patlamaya hazır bir haldeyken buraya gelirse, sonuçları kaçınılmaz olacaktır.

Ayağa kalkıp Perilini'nin oturduğu yere doğru ilerliyorum, kapıyı izliyorum. Lex gibi o da hâlâ mezuniyet töreninde giydiği takım elbiseyi giymiş ama ceketi Kraliçe'nin omuzlarına dolanmış.

Kendimi toparlayarak, "Bir iyiliğe ihtiyacım var." dedim.

Alay ediyor. "Bu gece iyilik yapmak isteyeceğim son insanlar sizsiniz."

Bu onun için çok kolay. O artık bir kral. Kimseye hesap vermez. Saul Cartwright'a meydan okuduğunda, bu onun kaderini belirledi. Ama biz

Dükler. Biz Prensleriz, yani içinden çıkmaya çalıştıkça daha da yapışkanlaşan bir ağın içine hapsolmuş durumdayız.

"Dinle," sesimdeki kızgınlığı bastırmak için boşuna uğraşıyorum, "bu gece, yarın ya da bundan yirmi hafta sonra burada ne olursa olsun..." Parmaklarımı şakağıma bastırıyorum, "Ona yaklaşmasına izin verme."

Mama B üç koltuk öteden, "Bu şimdiye kadar sizden duyduğum ilk akıllıca şey," diye sesleniyor. Bakışlarını Perillini'nin üzerinde gezdiriyor. "O haklı Simon. Ashby buraya gelirse hepimiz boku yeriz."

"Ben hallederim," diyor Nick, son bir saattir durduğu duvarı iterek.

"Hayır." Sy kardeşine başını sallar. "Sarayda davetsiz bir misafir olduğunu mu söylemiştin?"

Çenem titriyor. "Evet." İtiraf etmek acı veriyor. Tüm ekipmanım paketleniyordu. Her şey çöktüğünde ekranım bile yoktu.

Sy başını sallıyor, sonra oturma alanının öbür ucuna, Maddox'un Lucia'nın kolunun üzerine kıvrılmış, kalemle karalamalar yaptığı yere bakıyor. "Remy."

"Öyle mi?" Yukarı bakarak sanat çalışmasını durdurur.

"Kuzenin hâlâ gece vardiyasında mı çalışıyor?" Remy ayağa kalkıp kalemi kapatmadan önce aralarında bir iletişim titreşimi geçer.

Kulağının arkasına yapıştırıyor. "Hallediyorum."

"Kuzeni kim?" Wicker, Maddox'un telefonunu çıkarıp odadan çıkmasını izleyerek soruyor.

"Ashby'yi bir süre evde hırsızlık ihbarıyla meşgul edebilecek biri."

"Teşekkür ederim." Nefes veriyorum, bunun uzun vadede bir önemi olmayacağını biliyorum ama tam olarak ne olduğunu ve bundan sonra ne yapacağımızı anlamak için Verity ile bir dakikaya ihtiyacımız var.

Maddox on dakikalığına gitti ve bu süre zarfında Düşeslerinin beni izlediğini fark ettim, gözleri sert ve delici. "Doğru şeyi yapmaya çalıştığınızı söyledi." Bakışları sanki bir gerçeği arıyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Ondan kaçıyordun, değil mi?"

Zindanı öğrenirlerse onu sonsuza dek kaybederiz. "Bu aile meselesi," diyorum ters ters bakarak.

Nick Bruin bana bakıyor. "Aile mesleği insan kaçırmak mı?"

"Biliyor musunuz," diye söze girdi Maddox, rahat adımlarla grubun yanına dönerken, "tüm bunlar gerçekten ilginç aslında. Son zamanlarda pek çok kız kayboluyor."

"Sizin bölgenizde bir çift," diye ekliyor Mama B yararsızca. Bize bakmıyor bile.

Maddox kalemi kulağının arkasından çıkarıp parmaklarının arasında döndürüyor. "Üçünüz de bu konuda bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

Suçlama çok net ve Wicker'ın çenesinin çizgileri sertleşerek doğrulmasına neden oluyor. "Ne ima ediyorsun?"

Anne B sonunda ona bakıyor, yüz ifadesi buza dönüyor. "Hiçbir şey ima etmiyor. Açıkça söylüyor."

Maddox kaleminin ucunu bize doğrultarak, "Bu gece bir kızı kaçırmaya çalıştınız," diyor. "Benim durduğum yerden, bu sizi şimdiye kadarki en bariz şüpheliler yapıyor."

Koğuşa girmemize izin verilmeden önce tüm silahlarımızı bırakmak zorunda kalmamız çok yazık çünkü bu herifin boğazına bir bıçak dayamaktan başka bir şey istemezdim. "O zaman başka bir yerde durun," diye bağırdım, "çünkü bu gece bir kızı kaçırmaya çalışmadık. Kendimizinkini kurtarmaya çalıştık."

"Onlar değildi," diyor Ballsack aniden. Wicker ve Perilini'nin arasında oturuyor -Kral'ı- evlerimizin ayrılığı ve onun bu ikisinin arasında sıkışmış konumu her zamankinden daha belirgin. "Stella'ya ne olduğunu bilmiyorum, ama Prenslerin bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum."

Perilini iç çekerek ona sempatik bir bakış atıyor. İçimden bir ses bu tartışmayı ilk kez yapmadıklarını söylüyor. "Emin olamazsın."

"Evet, yapabilirim." Ballsack cebinden bir şey çıkarıp Simon'a uzattı. "Aslında, Bruin rozetimi ona yatıracağım."

Wicker ve ben tepkiye ortak bir bakış attık. Tüm Dükler doğruldu, sanki az önce et giysili bir kertenkele olduğunu söylemiş gibi acemilerine bakıyorlardı. Perilini elini uzatana kadar uzun bir süre geçti ama Ballsack'in kardeşlik rozetini almadı.

Onun yerine elini aşağı itiyor. "Eğer onlar olmadığını söylersen, sana inanırım." Bana dar gözlü bir alaycı bakış fırlattı. "Ya da inanmaya çalışırım."

Ballsack'in neden bize kefil olma zahmetine girdiğinden tam olarak emin değilim. Stella Verity'ye karşı iyiydi ve işinde de iyiydi. Hiç yaygara koparmadı. Hiçbirimizin alışık olmadığı bir şekilde, ikisi sarayın içinde bir kasırga gibi estiler ve sarayı hayatla doldurdular. Onunla birlikte görüntüleri incelemek için harcadığımız yirmi saat, basit bir gerçeği telafi etmekte zorlandı.

Onu bulmak için daha çok çabalayabilirdik.

"Ballsack," diye sesleniyorum, Verity olsaydı nasıl hissedeceğimi biliyorum. Başımı sallamadan önce yorgun gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. "Özür dilerim."

Ağzı gergin, neşesiz bir sırıtışa dönüşüyor. "Komik, değil mi? Bana ne kadar kolay söylüyorsun ama ona söylemen aylarını alıyor?"

Yüklü, ama bu gece her şey öyle değil mi? Sanki bir bıçağın ucunda yürüyor gibiyiz. Tanrıya şükür, Lex odaya girdiğinde cevap vermekten kurtuluyorum. O olduğunu anlamam bir anımı alıyor çünkü üzerinde bir çift önlük var ve saçlarını özensiz bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış.

Herkes ayağa fırlar.

"O nasıl?" Önce Mama B soruyor.

Kardeşim bir öğütücüden geçirilmiş gibi görünüyor, ifadesi çizilmiş ve kapanmış. "Prensesin bilinci yerinde ve uyanık," diyor herkesten çok Mama B'ye. "Hem onun hem de bebeğin durumu stabil." Sesini alçaltarak bana ve Wick'e döndü. Bu haber bizim içindi. "Hafif bir plasenta dekolmanı var ama bebek iyi görünüyor. Güçlü."

"O da ne?" Lavinia soruyor. "Plasental bir şey mi?"

Dirseklerini dizlerine dayayarak ağır bir şekilde koltuğa oturur. "Düştüğünde, çarpmanın etkisiyle plasentanın bir kısmı rahminden ayrılmış. Bu da demek oluyor ki..." Onu duymazdan geliyorum, bir rahatlama seli olmayan hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kulaklarım zonkluyor, nabzımın sesi sağır ediyor.

Anne B'nin yüzündeki rahatlama kısa sürdü. "Doktoruyla konuşmak istiyorum."

Lex göz kırpıyor. "Onun doktoruyla konuşuyorsun."

"Sanki öyleyim de," diye tersliyor. "Babasının gerçek standartları atlatmak için giyinip kuşanmasına izin verdiği bir çocukla konuşuyorum."

Lex'in onunla tartışmasını -belki de referanslarını sıralamaya başlamasını- bekliyorum ama o sadece teslim olmuş, yorgunluktan çökmüş görünüyor. Ellerine bakarak, "Doktor Munson nöbetçi kadın doğum uzmanı," diye mırıldandı. "İçeri girdiğinizde onunla konuşabilirsiniz."

Bu durum Mama B'nin bakışlarını Perilini'ye çevirmesine neden oluyor. "Verity'yi görebilir miyim?"

"On yedi numaralı oda." Başıyla kapıyı işaret ediyor ve ekliyor: "Düşes'i de görmek istiyor."

Wicker ve ben hayal kırıklığından çok daha karmaşık bir bakış paylaşıyoruz. *Oraya bizim girmemiz gerektiğini* söylüyor. Biz onun prensleriyiz. Bu hastane -Forsyth'in en iyisi- *bizim* bölgemizde.

Ama biz bütün günümüzü -bütün haftamızı- bu başlıklardan kurtulmak için çalışarak geçirdik.

Bu sadece tek bir anlama gelen özel bir davet.

Verity bizi görmek istemiyor.

Mama B ve Lavinia çift kapının arkasına geçtiğinde, Wick Lex'e dönerek "Onu gördün mü?" diye sorar.

"Çok uzun süre değil." Lex yüzünü buruşturarak ensesini ovuşturuyor. "O... üzgün."

"Bebeği kontrol ettiniz mi?" diye soruyorum, yaklaşarak. "Tarama ya da sonogram gibi bir şey?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Nick, küçümseme dalgalar halinde yayılıyor. "Siz sikiklerin tek derdi bu, değil mi? Değerli varisiniz?"

Lex canlanır, Bruin'e dönerken yorgunluğunun her zerresi kaybolur. "Bana son sözleri oğlumuzu kurtarmak oldu!" Oturduğu yerden sıçrayarak sinsi bir adımla yaklaşıyor. "Yani evet, bunu önemsiyorum ve eğer önemsemiyorsan, o zaman gidebilirsin."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diyor Sy, Nick'i kenara itip Lex'le burun buruna gelerek. "Bu gece Forsyth'ten ayrılmaya çalışarak sözleşmemizi bozmaya çalıştın."

Uzun, gergin bir sessizlik olur. Çünkü ayrılma nedenimizi açıkladığımızda, saraydaki hayatlarımızın bir daha kapatamayacağımız bölümlerinin kapısını açmış oluyoruz. Wicker araya girdiğinde ben hala ne kadarını ve nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Verity ve bebek şu anda sarayda güvende değiller." Düklere bakıyor ve bu bilgiyi ortaya koymanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyorum. Wicker görünüşünü korumak, çatlakları asla göstermemek üzere eğitildi. Şu anda bu çatlak lanet olası bir fay hattına benziyor. "Bunu biliyoruz. O da bunu biliyor. Ama bu gece olanlara rağmen, onlar bizim sorumluluğumuzda. *Bizim sorumluluğumuzdalar*. Sizin değil."

"Eğer onu iç *ya da* dış tehditlere karşı koruyamıyorsan," Nick ona bir bakış atarak onu düzeltti, o büyük, dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, "o zaman bu işi yapabilecek insanlarla birlikte olması gerekiyor. Bu yüzden bizimle geri geliyor."

Öne atıldım. "Verity ve oğlumuz siz pisliklerle birlikte cesedimi çiğnemeden buradan gitmeyecekler."

"Dur!" Ballsack aramıza girdi, yüz ifadesi inançsızlıkla gerilmişti. "Burada lanet olası bir oyuncak bebek için kavga etmiyorsunuz. Verity bir insan ve sen sözleşmenin şartlarını çiğnedin. Bu da demek oluyor ki nerede yaşayacağına o karar verecek.

gider." Bize uyarıcı bir bakış attı. "Sakın bana Killian Payne'i çağırtıp alet ölçme yarışmanıza aracılık ettirmeyin."

Duraksadım.

Bu durumun ihtiyaç duyduğu son şey başka bir Kraliyet evinin müdahalesi.

Diğer herkes de aynı fikirde olmalı çünkü hepimiz sert ve kırgın bir şekilde bekleme odasındaki kendi köşelerimize geri dönüp biraz daha beklemek için oturuyoruz.

Odanın öbür ucundaki saatin saniye ibresi durmaksızın dönerken otuz dakikanın geçişini izliyorum. Yanımda Lex'in göz kapakları çöküyor ama asla kapanmıyor. Her kıpırtıda, her seste gözleri çift kapıya doğru kayıyor.

Hissettiğim gerilim Dükler, babam ya da başka bir şeyle ilgili değil.

Onu kaybedersek bunların ne anlamı kalır ki?

29



Verity

"ACIYOR MU?" Lavinia soruyor. Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi sağ tarafımda duruyor.

Annem bu çekinceleri paylaşmıyor. "Hemşireyi çağırabiliriz," diyor elimi tutarak. Sonra çeneme dokunuyor ve oradaki çiziğe uzun uzun bakıyor. Tam da ihtiyacım olan şey - başka bir tüyler ürpertici yara.

Gözleri öldürücü olmanın ötesinde.

Hissetmediğim bir güvence veriyorum. "Sorun yok."

"Bu iyi değil!" diye tersliyor, ama kelimeler keskin olsa da yüzündeki ifade hiç de öyle değil. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "O yere geri dönmene asla izin vermemeliydim."

"Anne, lütfen," diyorum elini sıkarak. "Bu senin suçun değil."

"Verandama geldiği gün onu öldürmeliydim." diye alçak sesle ve şiddetle fısıldarken sesi titriyor.

Kimden ya da hangi günden bahsettiğini sormama bile gerek yok.

"Silahlı çatışmaya aletini de getirmiş."

Daha önce hiç hastaneye gitmedim. Hayatım boyunca evde halledilemeyecek hiçbir sakatlığım olmadı. Bir keresinde jimnastik minderinde takla atarken burkulmuştum ve annem beni hastaneye göndermişti.

spor salonunun eğitmeni Pauly'yi görmeye gittim ve ondan bir bakmasını istedim. Uzun, bej renkli bir ACE bandajıyla sardı ve beni yoluma göndermeden önce bir sakız verdi. Bu geceye kadar - Rufus Ashby'nin kırbacı hariç - hatırlayabildiğim en kapsamlı yaralanmaydı.

Şimdi bir hastane yatağındayım, koluma takılı serumdan berrak bir sıvı damlarken monitörler kırmızı ve yeşil renkte yanıp sönüyor. Koridordan gelen öfkeli, yüksek erkek seslerini hiçbir şey bastıramıyor.

"Tanrım," diyor annem, kapıya doğru bir bakış fırlatarak. "Krizini kendileriyle ilgili hale getirmeyi erkeklere bırak."

Lavina homurdanıyor ama ben alnımı ovuşturarak üzerimdeki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Gidip onları getirir misin?"

Annemin gözleri kısıldı. "Hangileri?"

Ona bıkkın bir bakış attım. "Prensler. Beni görene kadar durmayacaklar," ellerimi karnımın üzerine koyuyorum, "ve doğrudan onu."

"Güzel," diye cevap veriyor, bileğindeki metal bilezikler takırdarken bir el hareketiyle. "Bırakın devam etsinler. O lanet olası telefonu aldığımda hissettiğim paniğin bir kısmını hissetmeliler. Eğer yapsalardı bunların hiçbiri olmazdı-"

"Anne." Sesim sert, tartışmaya yer bırakmıyor ve yüzü düştüğünde neredeyse pişman oluyorum.

"Sen onlara ait değilsin," diyor.

Lavinia sessizce, "Anlaşmayı bozdular, Ver. Onlara siktirip gitmelerini söylemek senin de hakkın." diye onayladı.

Önce Lavinia'ya, sonra da anneme bakarak gözlerimdeki kararlılığı görmelerini sağlıyorum. "Biliyorum," diyorum. Ve sonra, "Bırakın girsinler."

"Peki," diyor annem, çantasını kaptığı gibi, "ama bu saçmalıklara bir daha başlarlarsa, o şımarık küçük kıçlarını tekmeleyerek buradan atarım."

Lavinia onu takip etmiyor, onun yerine yatağa yaklaşıyor. Haftalardır ilk kez bütün gece yalnız kalıyoruz.

Yalnız kaldığımızda, "Bana gerçekte ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak nereden başlayacağımı bilemiyorum. Son birkaç ayın inişli çıkışlı döneminden mi? Lex'in bedenim ve ruhumdaki boşluğu doldurmak için beni arayışını mı? Pace'in beni mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde nasıl rahatlattığını? Whitaker Ashby'nin nasıl bu kadar kaybolmuş, istismara uğramış bir adam olduğunu ve onu geri getirmek için nasıl bir can simidi gerektiğini?

Yoksa ona zindandan mı bahsedeyim? Cezayı neden aldığımı mı? Ashby'nin yönetimi altında yaşamanın ne kadar korkunç olduğunu? Ona beni hayatta tutan tek şeyin üst kattaki adamlara geri dönme umudu olduğunu söylemeye cesaret edebilir miyim?

Ya da belki ona Stella'dan ve onun kaybolmasının hepimizde bir şeyleri nasıl tetiklediğinden bahsetmeliyim.

Korku.

"Ashby ile işler gerginleşti," diye başlıyorum. Daha kontrolcü olmaya başladı. Talepkâr. Özellikle de bebek konusunda." Yutkunurken, Lex bıçağı boğazına dayadığında yüzündeki o dengesiz ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. "Neden gitmek istediklerini anlıyorum ve bunun uzun zamandır planlandığını söylediklerinde onlara inanıyorum, ama..." Gözlerimi kırpıştırıyorum, taze, sıcak gözyaşlarının oluştuğunu hissediyorum. "Stella kaybolduğunda, burada kalıp onu bulmam gerektiğini biliyordum. İşte o zaman seni aradım."

"Verity," sesi temkinli, "ormanda seni kovalayan bu kişi? O olmadığından emin misin... bilirsin işte. Onlardan biri mi?"

Bileğini tutmak için uzandım. "Hayır! Söz veriyorum. Onu gördüm Lav." Maskeli adamın görüntüsü zihnime kazındı. Kendine dokunuşu ve konuşma şekli, temposu net ve kesindi. Yaptığı tehditler ahlaksızcaydı ama kasıtlıydı, sanki arzu ve görev arasında kalmış gibiydi.

Sesi kraliyetten geliyordu.

Gölgeler kapının dışında hareket ediyor ve ben Lavinia'nın elini tutup sıkıyorum. "Düklere iyi olacağımı ve dışarıda beni korumalarına ihtiyacım olmadığını söyle." Bana inanmasını isteyerek bakışlarını tutuyorum. "Prensler aptalca bir şey yapmış olabilirler ama bana zarar vermeyecekler."

Gözlerimi süzdükten sonra ağır bir baş sallamasıyla rahatlıyor ve tam kapılar açılırken geri adım atıyor. Lex önce kafasını içeri uzatıyor, gözleri hemen bana dikiliyor, ama sonra Lavinia'nın geçmesine izin vermek için kenara çekiliyor.

Diğerleri için kapıyı aç.

Önce Pace içeri giriyor, gözleriyle odayı tarıyor ama bana yaklaşan Wicker oluyor. Mavi gözleri yüzümdeki çiziğe takılıyor ve bana dokunmak için uzandığında alnına derin bir kaş çatma ifadesi yerleşiyor.

Başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Yapma."

Wicker yanmış gibi elini geri çekiyor.

Lex'in üzerinde önlük var ve bu çok garip bir şey. Böyle durumlarda onu laboratuvar önlüğüyle görmeye alışkınım. Şu anda, yırtık pırtık görünüyor ve

kaybolmuş, kehribar rengi gözleri ekipmanı inceliyor. "Munson iyileşeceğini düşünüyor," dedi, sesi rahatsız edici derecede yumuşaktı. "Abrupsiyonu iyileştirmek için biraz ara vermeniz ve çok yakın bakımla hamileliğiniz normal şekilde ilerleyecektir."

Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyorum. "O... o senin hızlı çalıştığını söyledi."

Lex sanki hoş olmayan bir koku alıyormuş gibi tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor. "Çoğunlukla hasır."

Pace yatağımın ucundan geçiyor, bir eliyle ayaklarımın yumrularını battaniyenin üzerinden okşuyor. "Özür dilerim," diyor, kelimeler kulağa yabancı ama emin geliyor, tıpkı gözlerindeki pişmanlık gibi. "Biz-" gözlerini Wick'e çeviriyor. "Hayır, her şeyi berbat ettim."

"Bu gece çok çılgınca şeyler oldu," diye araya giriyor Lex, bana hızlı bir bakış atarak, "ama önemli olan tek şey senin iyi olman."

"Ama ben iyi değilim," diyorum, daha fazla erteleyemeyerek. Teker teker bakışlarıyla buluşuyorum. "Beni alıp götürecektiniz. Ailemden. Arkadaşlarımdan. Sorumluluklarımdan. Onu aramama engel olacaktınız."

Wicker inliyor. "Bunu seni korumak için yapıyorduk-"

"Güvenli. Bunu biliyorum." Kalp atış hızımı düşük tutmam gerektiğinin farkında olarak sakin bir nefes alıyorum. Lex bile monitöre endişeli bir bakış gönderiyor. "Bana neler olduğunu anlatabilirdin, ben de sana başka seçenekler olduğunu söylerdim."

"Red," diye söze başladı Wicker, ağzını büzerek, "son birkaç aydır Ashby'lik konusunda hızlandırılmış bir kurs aldığını biliyorum, ama ondan kaçmanın neleri gerektireceğini bilecek daha nitelikli üç kişi yok. Hızlı ve radara yakalanmadan kaçmak tek seçeneğimizdi."

Pace, "Sizi dahil etmemenin bizim için boktan bir durum olduğunu biliyorum ama direnmeyi göze alamazdık," diye ekliyor. "Ortada bu kadar çok şey varken olmazdı."

İşin özü de bu zaten. İşin özüne indiğimizde, benim fikirlerim umurlarında değildi. Onlar için hiçbir değeri yoktu. Niyetlerinin saf olması önemli değil.

Eylemleri öyle değildi.

Ama çoğunlukla, bu var: "Oğlumuz konusunda sana nasıl güveneceğim?"

Lex'in alnı düğümlenir. "Sen neden bahsediyorsun?"

Benden nefret eden bir kraliyete ait olmanın nasıl bir şey olduğunu gördüm. Bana kin besleyen. Bana kızan. Bu başlı başına korkunç bir şeydi ama çocuğumuz onların muhtemelen daha da korkutucu bir yönünü görecek.

Çünkü onu sevecekler. "Onu götüreceksin," diyorum.

Hepsi yüzlerine tokat yemiş gibi geri çekiliyorlar. İlk başta nedenini anlamıyorum. Pace alçak ve yoğun bir sesle "Senden değil" diye söz verdiğinde bile.

Ama korku taze, zihnimin arkasında dırdır ediyor. "Eğer ben yeterince büyük bir engel olursam, sen de olursun."

Wicker'ın gözleri kararıyor, aynı tuhaf iğrenme duygusu gözlerinin içinde titreşiyor. "Yanılıyorsun," diyor. "Biz bebek kaçırma işinde değiliz. Biz *o değiliz.*"

Bunun farkına varmak içimi acıtıyor, midemde bir hastalık gibi çalkalanıyor. "Ben-ben-ben demek istemedim..." Ama sanırım, bir şekilde, demek istediğim tam olarak bu. Bir şeyleri çalmak, onları kaçırmak, kontrol etmek ve hapsetmek...

Tek bildikleri bu.

Derin bir nefes alarak karar verdim: "Fark etmez. Gerçek şu ki, bir kafesi diğeriyle takas etmeyeceğim ve çocuğumu kesinlikle bir kafese maruz bırakmayacağım."

Bundan sonraki kısmı söylemesi kolay olmalı ama değil. Acı gerçek şu ki, derinlerde bir yerde, bu adamların babalarının onları dönüştürdüğü şeyden daha fazlası olma şansına sahip olmalarını çok istiyorum.

Ama içimde büyüyen küçük, kırılgan hayat pahasına değil.

...yaratma ve yok etme aynı madalyonun iki yüzüdür...

"Buradan ayrıldığımda," diye açıklıyorum, "ailemle birlikte West End'e geri döneceğim."

Bunu anladığım gergin bir an var. Wicker uzaklara bakıyor, yumruklarını sıkıyor ama şaşırmış gibi bile görünmüyor. Pace'in burun delikleri tartışmak istercesine alevleniyor ama sonunda zahmet etmeden keskin bir nefes veriyor.

Lex'in bakışları beni sabitliyor, gözlerindeki sessiz öfke çok açık. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi, gözleri kısılmıştı. "Biz oğlumuzu senden alamıyoruz ama sen onu bizden alabiliyorsun, öyle mi?"

Bu ses, pürüzsüz ve zehirli, omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Hemen şimdi mi?" Geri adım atmıyorum. "Evet."

Yatağa doğru yürüyüp, ayak ucundaki metal tabloyu yırtarak havaya kaldırdı. "Sanki West End'de bunu verecek biri var da

"Benim göstereceğim özenin çok azını bebeğe gösterebilir miyim?" Parmağını ilk sayfada gezdiriyor, öfkeyle. "Kalbini kim izleyecek, Verity? Perilini mi? Maddox? Bruin? İki hafta boyunca yatak istirahatindeyken sana kim göz kulak olacak, ya da-"

Bir sonraki sayfaya geçer, ama birden sözleri kesilir. Yüzündeki boğumlu öfke yerini şaşkınlığa bırakıyor.

"Bu da ne..." Bir sayfa daha çeviriyor, sonra bir sayfa daha, gözleri tamamen sönmesine neden olan bir şeye odaklanıyor.

"Lex?" Pace, gözleri tabloya yapışmış olan kardeşine kaşlarını çatarak bakıyor.

Wicker, Pace'i iter. "Ne oldu? Neyin var?"

"Hiçbir şey, sadece..." Gözleri Pace'ten Wicker'a, oradan da bana kayıyor. "Bu kayıtlar evdekilerden çok daha kapsamlı."

"Bu ne anlama geliyor?" Diye soruyorum, içimi bir korku kaplıyor. Bu gece pek çok muayeneden geçtim, pek çok kan testinden. Belki de sonunda duymak istediğimiz şey olmayan bir sonuç geldi. Acilen, "Söyle bana Lex." diyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve önceki tüm o ateşli öfke kayboluyor. "Babası senin ve bebeğin kayıtlarını babanın tıbbi geçmişiyle güncellemiş olmalı," diye açıklıyor, gözleri hayretle kocaman. "Babalık sonuçları var."

Pace kıpırdanıyor, ayakkabılarının yere sürtünerek çıkardığı ses bir çapa görevi görüyor. "Kim?" diye sorar.

Lex bana bakıyor, gözlerindeki soru açık.

Öğrenmeye hazır mıyım?

Bu benim için cevaplaması kolay bir soru. "Aramızda ihtiyacımız olan son şey başka bir sır."

Mekanik bir şekilde çizelgeyi yerine yerleştiriyor ve kardeşine bakıyor. "Sensin," diyor ve beş saniye önce biri bana Lex'in gözlerindeki ışığı tekrar görebileceğimi söyleseydi, buna inanmazdım.

Ama güneş gibi parlıyor.

"Wicker'ın babası olduğu yazıyor."



Annem ilk gece benim odamda uyudu.

Nasıl olduğundan emin değilim çünkü monitörlerin sesi çıldırtıcı, hemşirenin sürekli benim ve bebeğin hayati değerlerini kontrol etmek için gelmesinden bahsetmiyorum bile. Bir süre onu izliyorum, rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken yanıma kıvrılıyorum. Evden ayrıldığım Ocak ayına göre daha yaşlı görünüyor ama bunu tam olarak açıklayamıyorum. Saçları ve cildi her zamanki gibi kusursuz. Sadece gözlerinin etrafında hiç geçmeyen bir gerginlik var.

Belki de bir kraliyet annesi olmak böyle bir şeydir.

Ve belki de baba olmak.

Wicker'ın şok olmuş yüz ifadesini aklımdan çıkaramıyorum. Lex'e sanki onu doğru duymuyormuş gibi bakışı. Sersemlemiş bakışları aramızda gidip geldikten sonra susuyor, bana ve kardeşlerine sadece tek bir gevşek yanıt veriyordu.

"Sanırım pratik yapmak gerçekten mükemmelleştiriyor."

Tam olarak konfeti ve puro değil. Yavaşça bizden ayrılıp duvara yaslanışını hatırlayarak incinmemeye çalışıyorum. Haberlerin etkisiyle sarsılması şaşırtıcı değildi ama o anda onun için mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Whitaker Kayes bir noktada kendisi için savaşmayı öğrenmek zorunda.

Pace ise bunu bildiği için mutlu görünüyordu. "Merak edilecek bir şey daha azaldı," dedi, aynı sahiplenici parıltıyla karnıma bakarak. "Güvenlik tam bir baş belası olacak. Baronların bunu öğrendiklerinde nasıl karşılayacaklarını Tanrı bilir."

Wicker duvarın yanındaki yerinden, "Yapmayacaklar," dedi. "Yapamazlar."

Bebeğin babasının kim olduğunu öğrenmek eve dönme fikrimi değiştirmedi. Aksine, Pace'in dediği gibi, Kayes olmak daha fazla komplikasyon yaratacak.

Onları ben atmadım. Annem bunu benim için yaptı. Ve şimdi karnımın şişliğini kucaklıyorum ve sanki onunla konuşabilecekmişim gibi gözlerimi kapatıyorum.

Merhaba, bebek Kayes.

Babası gibi sarışın mı olacak? Tüm eziyet ve belirsizliğe, korku ve üzüntüye rağmen, oğlumun kim olacağına dair bu yeni küçük bilgi kırıntısına sahip olduğum için dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayıldığını hissediyorum.

Çok güzel olacak.

Tam o sırada hareket ettiğini hissediyorum, ağzım bir nefesle açılıyor.

"O bakışı hatırlıyorum." Annemin sesi beni irkiltiyor ve gözlerimi açtığımda dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle beni izliyor. "Sana

hamileyken, saatlerce seninle yatardım, sadece çevirdiğini hissederdim.

Orada. Zor, değil mi? Kozanın hemen dışında kalan çok fazla acı olduğunu bilirken, size neşe veren kısımlara tutunmak."

Yavaşça sırıtışım kayboluyor. "Evet, öyle."

Onunki değil. "Buna izin verme. O neşeye ihtiyacın olacak, Ver Bear. Bir saniyesinin bile geçmesine izin verme ve bunun için asla ama *asla* suçluluk hissetme."

O tekrar uykuya daldıktan -ya da en azından uyuyormuş gibi yaptıktan- çok sonra karnımın kıvrımlarını okşuyorum ve tam da bunu yapıyorum. Hareket ederken onu hissediyorum ve sonunda Pace'in o gün zindanda buna ne dediğini hatırlıyorum.

Hızlanma.

Ertesi sabah West End odama doluşmaya başladı.

Dükler ve Lavinia önce gelir, her biri küçük bir hediye taşır. Lav'dan doldurulmuş bir ayı. Remy'den bir çörek. Nick'ten bir bıçak.

Annem, "Kaldır şunu," diye tersliyor, ancak onu aldığında çantasına tıkıştırdığını fark ediyorum.

Sonra Ballsack geliyor, hediyelerle uğraşmıyor. Televizyonda akılsız bir gündüz programı izlerken benimle oturuyor.

Sonunda cesaretimi toplayıp "Henüz bir şey bulamadılar mı?" diye sordum.

Sanırım arkadaşımın bana ihtiyacı varken bu hastane yatağında olmanın beni öldürdüğünü hissediyor olmalı çünkü bana muhtemelen rahatlatıcı olması gereken bir gülümseme veriyor. Onun yerine yüzünü buruşturuyor. "Yakında bir şeyler ortaya çıkacaktır."

İkimizin de buna inandığından emin değilim.

Diğer DKS'ler de onun peşinden geliyor ve ben annemin ya da Düklerin bir tür zincir oluşturup oluşturmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ta ki şimdiye kadarki en şaşırtıcı ziyaretçi gelene kadar. Rory Livingston elinde bir vazo gülle ayaklarını sürüyerek odaya girdi. Annem sonunda öğle yemeği için bir şeyler almak üzere aşağı indi, bu yüzden garip bir an için sadece ikimiz birbirimize baykuş gibi baktık.

Vazoyu televizyonun altındaki sehpaya koyup boğazını temizliyor. "Olanları duyunca çok üzüldüm. Sadece onunla değil," diye belli belirsiz karnımı işaret ediyor, "Stella'yı da kastediyorum. O gerçekten iyi bir kız."

Rory ona şimdiki zamanda hitap eden ilk kişi olabilir. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

Bu adam birkaç ay önce kucağımda otuz bir çekmişti.

"Sağ ol," diyorum, ona ihtiyatla bakarak.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, benden iki kat daha garip görünüyor. "Sana bir şey getireyim mi? Ya da bir şey yapabilir miyim?" Başımı salladığımda ekliyor, "Çocuklarla ben... Cadde'de broşür dağıtıyorduk."

"Kız kardeşin için mi?"

Başını salladı. "Evet, Stella için biraz hazırlayabilirim."

Gözlerim dolmaya başladı. "Yapar mıydın?" Buna hakkım olmadığını bilerek soruyorum. PNZ'nin benim emrime amade olması gerekiyordu ama onları hiçbir zaman gerçekten kullanmadım ya da sahiplenmedim.

"Elbette." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bu, bölge sınırlarından daha büyük bir mesele. Eğer başka bir krallıktaki biri bunu kız kardeşim Kelsey için yapsaydı... Bunu gerçekten takdir edeceğimi biliyorum."

Uzun süre kalmıyor, ikimizin de sessizliği dolduracak trajedi ve pişmanlıktan başka bir şeyimiz yok. Ama o gittiğinde çiçeklere bakıyorum ve Prenses olduğumdan beri ilk kez gül görmenin midemi bulandırmadığını düşünüyorum.

Bu iyi bir şey, çünkü o öğleden sonra daha fazlası gelmeye başlıyor.

Adeline ve Gilded Rose'daki personelden bir teslimat aldım ve kardeşlikteki diğer birkaç çocuktan da buketler aldım. Profesör Winston ve Koç Reed de bir demet gönderdi.

Ama kapı her çalındığında paniğe kapılıyorum. Rufus Ashby'den sonsuza kadar saklanamam. Remy'nin onu buradan uzak tutmak için çektiği ipin bir sınırı olmalı. İşte bu yüzden Doktor Munson'ın beni Forsyth General'dan alıp Royal Ink'e geri götürmesi için sabırsızlanıyorum.

Kaz kapıyı çalıp kafasını kapıdan içeri uzattığında beş gündür buradaydım.

"Yo, ziyaretçilerin var." Suratını astı. "Onlara ağaç gibi olmalarını ve siktirip gitmelerini söyleyebilir miyim?"

"Hiç şansın yok," diyor bir ses ve ardından bu sesin ait olduğu küçük figür onu iterek geçiyor. "Burada olmak için yedi kat Kraliyet onayı aldım." Öykü'nün gözleri beni görünce açılıyor ve her geçen gün daha da büyüyen göbeğimi süzüyor. "Vay canına, sen... kesinlikle hamilesin."

Dudaklarım seğiriyor. Son kazan dairesi buluşmamızın üzerinden neredeyse iki ay geçti. "Bana söyledikleri bu."

Onu kahverengi bir çanta taşıyan Tristian Mercer takip ediyor. "Killian en iyi dileklerini iletti," diyor ve çantayı benimkinin yanındaki tepsiye koyuyor.

Yatakta. Gözleri hiç utanmadan odayı tarıyor, hatta hastane yatağının altına bakmak için eğiliyor. Paranoyanın her kraliyet mensubunun sahip olması gereken bir özellik olduğunu öğrenmeye başlıyorum.

"Çiçek almamı söyledi," diyor Story, çantasını sandalyenin üzerine koyarken. Üzerinde hafif bir yazlık elbise var ve yakasından görünen bikinisinin askılarını görebiliyorum. "Ama evinizin bunu karşılayacağını düşündüm, bu yüzden size öğle yemeği getirdik." Başını Lord'undan yana çevirerek, "Özür dilerim," dedi.

Yağlı ve lezzetli bir şeyler bulmayı umarak içine bakıyorum. "Ah," diyorum somon, buharda pişmiş brokoli ve yabani pirinç dolu kabı incelerken. "Sende de var mı?"

"Bir ne?" Tristian söylüyor. Üzerinde yumuşak görünümlü bir deri ceket ve koyu renk kot pantolon var. Herkes ailesinin şehrin en zenginlerinden biri olduğunu biliyor ve bu durum Remy'den olduğu gibi ondan da sızıyor.

"Sağlıklı gıda uzmanı." Kaşlarını kaldırdı ve ben de daha fazla açıkladım, "Lex benim yemeklerimi ve beslenmemi yönetiyor. *Yakından*."

Ya da, en azından, o yaptı.

"Güzel," diyor etkilenmiş bir baş eğişiyle. "Onların çocuğunu taşıyorsun. Burada servis ettikleri boktan yemeklerle onu zehirlememelisin."

"Çok düşüncelisin." Yemeği yere bıraktım, zaten yemeyeceğimi biliyordum. "Augustine nasıl?" Direkt konuya girerek soruyorum. "Bir şey duydu mu?"

"Endişeleniyor," diye itiraf ediyor Story, elleri gergin bir şekilde sıkılarak. "İrtibat kurmamak Stella'nın yapacağı bir şey değil." Sahip olduğum her umut kırıntısı h e r g e ç e n gün azalıyor ve Story'nin gözlerindeki suçluluk ve pişmanlığı görmemek mümkün değil. Stella'yı benimle kalması ve onlardan haberdar olması için işe alan oydu.

Stella ikinci Monarch ajanıydı.

"Killian adamlarımıza baktırıyor," diyor Tristian, doldurulmuş bir ayının burnuna dokunarak. "Oğlun ve ben de kapsama alanımızı iki katına çıkarmak için bazı güvenlik kaynaklarımızı birbirine bağladık."

"Oğlum mu?" Ben soruyorum.

"Pace." Ayıdan uzaklaşıyor. "Aslında bu onun fikriydi. Ağının kapsama alanı çılgınca, ama babamın şirketinin Kuzey Yakası'nda bazı şeyleri ekarte etmeye yardımcı olabilecek bazı gözetimleri var."

"Ah, doğru." Ona biraz şaşkın bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sanki düşmanla dostluk kurmak tamamen olağan bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "O bizden biri. Lordlara ait bir varlığın kaçırılmasını ciddiye

alırız."

Varlık *terimine* kaşlarımı çatıyorum ve Story onun dikkatini çekiyor.

"Bebeğim?" Ona doğru kayarak ellerini ceketinin altına sokuyor ve kollarını onun beline doluyor. "Prensesle bir dakika görüşebilir miyim?" Adamın eli boynuna dolanıyor, gözleri başparmağının zarif sütunundaki gezintisini takip ediyor. Prenses kirpiklerini kırpıştırıyor. "Kızsal şeyler."

"Ne kadar şeytani olduğunu görmediğimi sanma." Kadının çenesini kaldırıyor ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyor. "Hemen dışarıda olacağım."

Yüz ifadesi çökmüş bir halde bana dönmek için kapının kapanmasını bekliyor. "Ver, tüm bu olanlar için çok üzgünüm."

Kederinin gücü kalbime saplanan bir bıçak gibi. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Küçük alanda adım atıyor, yumruklarını karnına bastırıyor. "Hayır, ama her şey kontrolden çıktı. Sen yaralanıyorsun. Kızların kaybolması. Stella. Maskeli baloya gitmen için seni cesaretlendirdiğimizde Lavinia ve benim aklımızdan geçen bu değildi, ama daha iyi bilmeliydim. Kraliyet hanelerinde olanlar asla göründüğü gibi değildir."

Hastane çarşafının üzerindeki etiketi karıştırıyorum. "Kütüphane tuvaletinde sana onları nasıl sevdiğini sorduğum günü hatırlıyor musun?" Başını sallıyor, yatağın kenarına oturuyor. "Şimdi daha iyi anlıyorum."

Çenesi gevşiyor, kaşları alnına doğru yükseliyor. "Onları seviyor musun?"

Omuz silkerek itiraf ediyorum, "Bilmiyorum. Belki de? Her şey çok çarpık ve kafa karıştırıcı ve inanın bana, hormonlar bunu daha iyi hale getirmiyor. Sadece göründükleri gibi olmadıklarını biliyorum. Karmaşık, kafa karıştırıcı, öfkeli, travma geçirmiş ve-"

"Onlar Kraliyet ailesi," diyor, dudaklarını sert ve anlayışlı bir gülümsemeye bastırarak. "Berbat durumdalar."

Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Evet ve karışıma bir tane daha eklemek üzereyim."

Çifte miras.

Kaşları çatıldı. "Peki ne yapacaksın?"

"Ailemle birlikte güvenli ve kolay olan eve mi gideyim?" Yenilgiyle nefes vererek başımı sallıyorum. "Ama dediğin gibi. Onlar Kraliyet ailesi. Kendi çocuklarından vazgeçmeyecekler ve dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir şey değil mi? Onlar hakkında böyle hissetmemin bir nedeni de bu." Yutkunuyorum, sesimi alçaltıyorum. "Bana biraz zaman tanıyorlar, sanırım bu beklediğimden de fazla."

"Ben de bu durumdaydım, biliyorsun." Bileğindeki kelepçeyi çeviriyor, hareket boş ama anlamlı. "Hastanede değil ve kesinlikle

Hamileydim ama Lordlarımın bana ayrılma seçeneği verdiği bir yol ayrımındaydım." Alay ediyor. "En azından teoride - gitmeme gerçekten izin vereceklerine bir an bile inanmadım. Yine de benim için anlamı olan bir jestti."

"Ne seçtin?" Gözlerimi göğsüne kazınmış yara izli baş harflere dikerek soruyorum. Onları hiç saklamıyor. Aksine, onları bir onur nişanı gibi taşıyor.

"Ben kalmayı seçtim." Gözleri Tristian'ın dışarıda beklediği kapıya kayıyor. "Ama bunu kendi şartlarımla yapmayı seçtim, onlarınkiyle değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve bunu öylece kabul mü ettiler?"

Gülüyor. "Hepsi birden değil, ama ellerinden geldiğince."

Derin bir nefes almadan önce olan biten her şeyi düşünüyorum. "Eğer sana bir şey söylersem, Prenses'ten Leydi'ye, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Gözlerini tutuyorum. "Özellikle de Lavinia'ya."

Öykü kaşlarını çatar. "Neden Lavinia'ya söylemek istemiyorsun? İkinizin gerçekten yakın olduğunuzu sanıyordum."

"Çok yakın," diyorum. "Sadece biz değil, evlerimiz de. Dükler benim ailem. Eğer bilselerdi..." Başımı salladım. "Şöyle diyelim, hiçbirimizin hayatta kalabileceğinden emin olmadığım bir savaş olurdu."

Story'nin bakışları anın ciddiyetini hissederek ciddileşiyor. "Anlıyorum, Verity. Bana ne söylemek istersen kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Ben de ona

anlattım.

Her şeyi.

Maskeli balodan tahta çıkışa, aylarca süren birikintilere ve Kraliyet Temizliği'nin birikimine kadar. Taç Giyme Töreni'ni ve son olarak da zindanda yaşadıklarımı anlatırken gözleri dolduğunda gözlerimi kaçırıyorum.

"Haklısın," diyor sesi kalınlaşarak. "Lavinia'ya bundan asla bahsedemezsin. Seni kilitlediklerini öğrenirse-"

"*Onlar* değil, sadece o," diye düzeltiyorum. "Kral Ashby."

"Daha da kötüsü," diyor Story, gözleri sempatiyle parlayarak. "Objektif olması mümkün değil. Tanrım, yine babası gibi."

Bilerek başımı salladım, omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını hissettim. Başka birinin gerçeği bilmesi gerekiyordu. "Bu yüzden benimle birlikte koşmak istediler," diye açıklıyorum hayal kırıklığıyla. "Yani insanlara bunu beni güvende tutmak için yaptıklarını söylediğimde-"

"Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamıyorlar," diye tahmin ediyor. Başımı salladığımda elimi tutuyor ve titreyerek nefes alıyor. "Sen ve Lav benim olabileceğimden çok daha güçlüsünüz. Senden ya da Stella'dan oraya gitmenizi istememeliydim. Kardeşlik fikrine o kadar bağlıydım ki-"

"Haklıydı," diyorum, bunu iliklerime kadar biliyordum. "Eğer Stella olmasaydı, başka biri olurdu. Kelsey Livingston ya da Laura Walker gibi biri." Gözleri boş baktığında, başımı sallıyorum. "Evet, onları tanımıyorsun. Ama tanıyacaksın. Herkes tanıyacak - Stella yüzünden." "Monarch'lar yüzünden" diye vurguluyorum.

"İstediğin bu mu?" diye soruyor, beni merakla izleyerek. "West End'e dönüp Lavinia'yla birlikte Monarchs'ta çalışmak mı?"

"İçgüdülerim bana bunun akıllıca bir şey olduğunu söylüyor, ama" elimi karnıma koyuyorum, "diğer yanlarım o kadar emin değil." Bebeğin bir kez daha hareket ettiğini hissederek en büyük korkumu itiraf ediyorum. "Story, belki de bir şeyleri değiştirmek için çok zayıfım."

Bakışları benimkileri takip ediyor, karnımı okşayışıma bakıyor. "Bu senin kararın olmalı, Verity. Annenin, Düklerin ya da Prenslerin değil, kesinlikle benim de değil. Ama bunu yapmadan önce bir şeyi anlamanı istiyorum." Elini benimkinin üzerine koyuyor, gözleri yumuşak ama daha az delici değil. "Neyi seçersen seç, Kraliyet evlerinden üçü senin tarafında olacak. Bunun kafana iyice yerleşmesi için biraz zaman tanı çünkü bu, Forsyth'te hiç kimsenin sahip olmadığı kadar büyük bir güç olabilir." Başparmağı elimin üzerinde geziniyor, dudakları şefkatli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Şimdiden çok değiştin. Kendini asla zayıf olarak düşünme."

O gittikten uzun süre sonra, düşüncenin ağırlığı karşısında şok olmuş bir şekilde kafamda evirip çeviriyorum.

Üç kraliyet evi.



SUMMER IN FORSYTH'da böyle bir koku var.

Sıcak bir koku, biraz küflü, her esintide nehir yosunlarından bir iz taşıyor. Hiç dayanamasam da, her zaman hemen yanıyor olsam da, güneşi özledim. Yüzümü yukarı kaldırıp burnumun kenarını ısıtmasına izin veriyorum, çillerimin tüm gücüyle ortaya çıkacağını şimdiden biliyorum.

"*Seni küçük pislik.*" Yanımda, Effie onun için tünek olarak kurduğum küreğin üzerinde yürüyor, her hecede başı sallanıyor. "*Küçük sikik.*"

Ona sert bir bakış attım. "Görüyorum ki annen sana yeni kelimeler öğretmiş." Ciyak ciyak bağırmadan önce, "*Sevimli küçük pislik.*"

Gülerek, "Kalbini eritmiş, ha?" diye fark ettim. Kafesi almak için ofisine girdiğimde annemin yüzünü ekşittiğini düşününce bunu zaten anlamıştım.

Başını nazikçe okşuyorum. "İçeride tıkılıp kalmak için fazla güzel bir gün, değil mi Effie?"

"*Effie güzel bir kuş," diye* katılıyor, Pace'in sesini en iyi taklit eden o.

Kendimi zorlamamaya dikkat ediyorum, kalın bir sapı kesmek için budama makasını kullanırken bir yastığın üzerine oturuyorum. Sadece iki hafta için bile olsa yatak istirahati kavramı tam bir işkence. Hastane yatağında altı gün geçirdim ve ondan kısa bir süre önce de zindanda beş gün geçirdim. Yapmak istediğim son şey başka bir küçük odada ziyan olmak.

Yapacak önemli işler varken olmaz.

"Verity?" Ses beni şaşırtmıyor, onu takip eden uzun, yüklü sessizlik de. Ama beni en az şaşırtan şey, uzun bir iç çekişle söylediği sonraki sözler. "Yatakta olman gerekiyordu."

Omzumun üzerinden bakınca Lex'in telefonunu kaldırdığını görüyorum. İçimden bir ses kardeşlerinin çok geride kalmayacağını söylüyor.

"Ağırdan alıyorum," diye açıklıyorum.

Effie yardımsever bir şekilde "*Seni küçük pislik*" diye ekledi.

Lex'in gözleri küreğe kayar, üzerinde toprak bile olmadığını düşününce biraz suçlayıcıdır. İç geçiriyor, adımları ağırlaşarak basamakları yavaşça iniyor. "Geleceğini neden bize söylemedin?"

"Gerçekten mi?" Solaryumda etrafıma bakıyorum. Wicker'ın bana verdiği yıldız çiçekleri her zamankinden daha büyük görünüyor, yaprakları dramatik bir şekilde yayılmış. "Pace'in beni göreceğini düşünmüştüm."

Effie onun adını duyunca irkilerek küreğin ucundan aşağıya doğru zıplıyor. "*Güzel kuş mu?*"

Lex bana yaklaşıyor ve eğilerek makası elimden dikkatlice alıyor. "Ekipmanlarını geri kurma zahmetine girmedi, nasıl olsa..." Belli belirsiz el sallıyor, ısırgan yatağını inceliyor. Daha ağzından çıkmadan yüzündeki soruyu görebiliyorum. "O nasıl?" diye soruyor, gözleri karnıma kayıyor.

Mırıldanarak, "Kayıtlarıma bakmıyormuşsun gibi mi davranacağız?" diye cevap veriyorum. Umarım ona attığım sinsi bakış suçlamanın acısını hafifletir.

Ağzı alaycı bir şekilde bükülüyor. "Hayati bulguları ve prognozu biliyorum ama... nasıl *hissettiğini* bilmiyorum."

Çok yapmacık ama çok ciddi bir şekilde söylenen bu ifade göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Yavaşça, "Hareket ediyor." diyorum.

Lex kafasını kaldırdı, gözleri şok içinde parlıyordu. "Gerçekten mi?" Sonra yüzü düşer. "Kaçırdım."

Tam ona bunun ne kadar yeni olduğunu söyleyecektim ki kapı aralığından başka bir ses duyuldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Pace derin ve korku dolu bir sesle soruyor. Ama o bunu söyler söylemez Effie kanatlarını çılgınca çırparak beceriksizce onun omzuna doğru uçuyor.

"*Güzel kuş,*" diye ciyaklıyor, kelimeler o kadar hızlı dökülüyor ki zar zor anlaşılıyor. "Aferin *kızıma.*"

Eğer kalbimin etrafında bir buz varsa, onu selamlama şekliyle eriyor, ona dokunurken yüzünde acı veren şefkatli bir gülümseme var. "Hey, hey, kızım," diye cıvıldıyor. "Beni özledin mi, ha?"

Başını sallıyor. "*Sevimli küçük sikik.*"

Pace donup kalıyor, bana bir bakış atıyor ama sonunda mırıldanıyor: "Doğruluk gerekçesiyle buna izin vereceğim."

Kahkahamın doruğunda, arka tarafta bir hareket görüyorum ve Wicker'ın gizli geçitten aşağı indiğini fark ediyorum. Begonyaların yanında durup ellerini ceplerine sokuyor ve yüzündeki sert ifade midemin mutsuzca bulanmasına neden oluyor. "Cidden Dicks buraya gelmene izin mi verdi?" diye soruyor, yukarı doğru bakarken çenesi titriyor. "Yalnız değiliz."

"Biliyorum," diye teminat veriyorum, Ashby'nin ofisinde olduğunu kabul ederek. "Ama size söylemem gereken bir şey var. Hepinize." Bir kamyonet dolusu DKS üyesinin köprünün hemen yukarısına park etmiş olmasının nedenlerinden biri de bu.

Aynı zamanda ısırgan otu yatağına bir şans daha vermemin nedeni de bu.

Wicker öne atılıp küreği elimden kaptı. "Bu yatak istirahati anlaşması el emeğine benziyor." Kollarını yukarı iterek ekliyor: "Bu şeyin içini boşaltacak biri varsa o da benim."

"İşte," diyor Lex, yastıktan kalkmama yardım ederek. Beni süslü bir banka götürürken itiraz etmiyorum.

"Ne söylemeye geldiysen söyle," diyor Pace, sanki Ashby her an kapıdan içeri girebilirmiş gibi endişeyle kapıya bakarak.

Ama yapmayacak.

Birisi onu telefonda meşgul ediyor.

Küreğin toprağa ilk saplanışı beni teşvik ediyor ve bir nefes alıyorum. "Prenses olduğumdan beri pek çok taviz verdim. Önce seks anlayışımdan, sonra da annelik anlayışımdan. Aşk olmayan bir şeye razı oldum ve sonra dünyanın en kötü babasını kazandım." Pace'in endişeli bakışlarını takip ediyorum. "Bana verilenle yetindim çünkü daha fazlasını isteyecek durumda değildim." Lex'e bakarak, "Artık yetinmemeye karar verdim," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, huzursuzca yer değiştiriyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Telefonumu cebimden çıkardım. "Bu, Simon ve Killian'ın aramam için hazır bekledikleri anlamına geliyor." Wicker gözlerini bana çeviriyor, kafası karışmış. "Mesajı aldıklarında, bir toplantı için eski adliye binasında sana katılmaya hazırlar."

"Ne hakkında?" Pace, Effie'yi yanında asılı duran tencereye doğru yönlendirerek sorar.

Sesindeki bilmiş gerginlik, bunu ortaya koymamı engellemeye yetmiyor. "Babamız ve onun gücünü bağlamak için neler yapabilecekleri hakkında." Döndüğü anda ona doğru uzandım ve gömleğinin eteğini yakaladım. "Pace, dur."

Mucizevi bir şekilde bunu yapıyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçirmek için uzanıyor. "Lanet olsun."

Lex'e bakarak, "Neden kaçmak istediğini anlıyorum," diye başlıyorum. Uzaktaki heykeller gibi kaskatı kesilmişti. "Hepiniz bir kafeste yetiştirildiniz ve sonra bunu bir sır olarak saklamanız öğretildi. İçinize bakmak yerine dışınıza bakmak aklınıza bile gelmedi, çünkü onlara güvenemezsiniz." Bakışlarını tutarak ekliyorum, "Ama bana güvenebilirsiniz."

Gergin bir duraksamadan sonra Lex, "Ne yaptın?" diye sorar.

Ellerime bakıyorum - şimdi çıkarılamayacağını anladığım yüzüğe. Kendimden bir parça koparmadan olmaz. Çılgınca ama bazı açılardan sembolik. "Bir prensesten daha fazlası olduğumu fark ettim. Ben bir Kraliyet mensubuyum ve bir kez olsun bencil olacağım çünkü... çünkü her şeyi istiyorum." Wicker'ın bakışlarını yakalayarak başımı kaldırdım. "Ailemi istiyorum -Doğu ve Batı

-Ve bebeğimin onu seven ve koruyan babalarla büyümesini istiyorum. Ailesinin hiç sahip olmadığı türden bir babayla."

Lex alnını ovuşturuyor, burun delikleri derin bir nefesle açılıyor.

"Babam kovulamaz, Verity." Bakışlarımla buluştuğunda, yüzünde alaycı bir ifade beliriyor.

İstifa. "PNZ bizden gelen bir talebi desteklemeyecektir."

Wicker küreği toprağa vurur. "Ve oğlumuzun kafasında bir yerine iki hedef olacak!"

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum sesimi sabit tutarak. "Ama üç kralın gücünü arkamıza alarak güvenliğimizi satın alabilir ve Forsyth'te kalabiliriz." Bir oğul yetiştirmenin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Burası Forsyth, yani dışarıda pek iyi örnek yok.

Sy ve Nick'in annesi başardı. Ama

tek başına yapmadı.

Pace bir kez daha döner, ancak hemen geri döner. "Yani... ne yapacaklar? Onu siyasi olarak kısırlaştıracaklar mı?"

En azından bu fikir karşısında tamamen çıldırmış gibi görünmüyor.

"Daha iyi bir kelime bulamadığım için." Omuz silkerek Lex'i dikkatle izliyorum çünkü onu takip edecekleri hissine kapılıyorum. "Ama daha fazlasına ihtiyaçları olacak. Kaldıraç biriktirdiğini biliyorum-"

Pace patladı: "Hayatımız boyunca inşa ettiğimiz her şeyi üç rakip eve teslim etmeyeceğiz."

"Üçüncü Kral kim?" Wicker'ın sesinden sessiz bir öfke sızıyor. "Babamı öldüren adam mı?" diye soruyor, mavi gözlerini bana dikerek. "Beni lanet olası Rufus Ashby'ye veren katil mi? Güvenmemizi istediğin kişi bu mu?"

Kalbim parçalandı. İçlerinden bir kısmının bu öneriyi bile ihanet olarak göreceğini biliyordum ama bu kadar şiddetli olacağını tahmin edemezdim.

Wicker mahvolmuş görünüyor.

"Bunu senden asla istemem," diye cevap veriyorum, sözüme hissettiğim kadar yoğun bir anlam yükleyerek. "İşte bu yüzden Düklerin bana onun kimliğini vermesini sağladım." Kardeşlerin arasına bakıyorum. "Karşılıklı garantili imha."

"Biliyorlar mı?" Küreği tutuşu gevşiyor, ağzı yarıda kesilmiş bir nefesle açılıyor. "Kim..."

"Timothy Maddox." Dudaklarım gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Baronların Kralı Remy'nin babası."

Ona çarpmasını izliyorum, acı dolu bakışlarının uzaklara daldığını görüyorum. "Siktiğimin *Maddox'u mu*?"

Bu bilgiyi ona vermek tehlikeli, bunu biliyorum. Ben bile bilmekten hoşlanmıyorum. Timothy Maddox kendi oğlunu yok etti ama bundan çok önce Whitaker Kayes'i istismar ve aşağılanma dolu bir hayata mahkum etti.

Daha aşağılık bir adam düşünemiyorum.

Ama onlar bana güvenecekse, benim de onlara güvenmem gerekir.

Derin bir nefes alıyorum. "Hoşuna gitmediğini biliyorum ama bu bebeği birlikte büyüteceksek," diye Lex'e başımı sallıyorum, "bunlar benim şartlarım."

Pace ve Wicker gibi o da hâlâ Baron Kral'ın kimliğinin şaşkınlığını yaşıyor ama dikkatini yeniden toplayıp şüpheci bir kaş çatmayla karnıma bakmasını izliyorum. "Ya bizim de kendi şartlarımız varsa?"

Öyle diyeceklerini düşünmüştüm ve ona sunduğum gülümseme ekşi ve çok ama çok yorgun. "Bu bir pazarlık değil Lex. Bu... bu bir ilişki." Pace'e bakıyorum. "Artık sözleşme yok. Artık sır yok. Arkamdan plan yapmak yok."

"Ya da bizimkilerin arkasından yapılan planlar," diye araya giriyor Pace, kaşlarını kaldırarak.

"Plan henüz yapılmadı," diye hatırlatıyorum ona telefonumu sallayarak. "Bu yüzden buradayım. Çünkü beni dinlemeni istiyorum. Her zaman haklı olmadığımı biliyorum ama söz veriyorum, her zaman anlamaya çalışacağım." Yalvaran gözlerle ekliyorum: "Ben de senin aynı şeyi yapmanı istiyorum."

Lex doğruldu ve bana döndü. "Seni tutmak için bu mu gerekiyor? Oğlumuzu korumak için?" Bakışlarını Wicker'a çeviriyor. "Babamızı kontrol etmek için diğer evlerle bir ittifak mı?"

Böyle söylediğinde kulağa daha büyük geliyor. Muazzam. Sıkletimin üstündeyim. Dükler böyle derdi.

Vuruşumu yapıyorum. "Evet."

Ama o ve Pace bana bakmıyor. Bakışlarını kardeşlerine çeviriyorlar, aralarında acı verici ve önemli bir şey geçiyor. Lex'i takip edeceklerini düşünerek bir hata daha yaptım.

Birbirlerini takip ediyorlar.

Wicker bahçe yatağına dönüp küreği toprağa vurmadan önce çenesini eğiyor.

Lex bana dönüyor, canlandırıcı bir nefes çekiyor. "Aramayı yap."

Ama parmağım ekranın üzerinde gezinirken, Wicker keskin, ürkek bir ses çıkarıyor. "Uh, çocuklar? Bunu yapmayı ertelemek isteyebiliriz."

Pace kardeşine bakar. "Neden?"

"Şey..." Wicker eğilerek topraktan bir sopa çıkarıyor ve incelemek için havaya kaldırıyor. "Daha fazla kaldıraca ihtiyacımız olduğunu mu söylüyordun?"

İşte o zaman bunun bir sopa olmadığını anladım. Bu bir kemik.

Lex ona doğru yürüyor, gözleri kemikle bahçe yatağı arasında gidip geliyor. "Ne oluyor lan?" Kemiği Wicker'ın elinden kaptığı gibi inceliyor. "Bu bir insan uyluk kemiği," diye açıklıyor, bakışları toprağa kayıyor. Elini toprağa sokup başka bir şey çıkarırken kalbim boğazıma yapışıyor.

Bir kafatası.

"Aman Tanrım, bu-" Nefesim kesiliyor, ayağa kalkarken Pace'in koluna tutunuyorum. "Kayıp kızlar mı?" Tökezleyerek geri çekiliyorum. "Stella mı?"

Lex bana bakıyor, yüzündeki şaşkınlık aceleye dönüşüyor. "Hey, hayır, bunlar... bunlar Stella ya da diğer kızlardan herhangi biri olmak için çok yaşlı. Bak." Kesilmiş ısırgan çalılarından oluşan yığını işaret ediyor. "Burası yıllardır rahatsız edilmemiş."

Yanımda, Pace'in boğazı bir yutkunmayla tıkırdıyor. "Kaç yaşındalar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Lex, kafatasını geniş avuçlarının içinde çevirirken alnı kırışıyor. "İnsan anatomisi derslerinden payıma düşeni aldım, bu yüzden bir iskeletin yaşını, cinsiyetini ve ırkını belirleyebilirim, ancak başka parçalar bulmam gerekecek-"

Wicker kazmayı bırakıp "Diğer parçalar?" diye sorar. Lex'e bakarak toprağa uzanır ve başka bir şey çıkarır.

İkinci bir kafatası.

"Bu biraz zaman alabilir."

Solaryumun etrafına bakıyorum, vahiy bana bir balyoz gibi çarpıyor. "Bana bahçenin o köşesinden uzak durmamı söyledi."

Pace alçak sesle küfrederek beni yanına çekti. "İşte bu yüzden kameraların buraya girmesine asla izin verilmedi."

Ama hepimizin aklından geçenleri söyleyen Wicker'ın yüz ifadesi çarpık, boğumlu bir şey. "Bu onun lanet olası kupa çantası, değil mi?"

Lex kafatasını tekrar toprağa bırakır, çenesinin çizgileri gerilir. "Verity, aramayı yap."

"Ne yapacaksın?" Sesindeki uğursuz tehlikeyi hissederek ona göz kırpıyorum.

Ellerinin tozunu alıp kardeşlerinin arasına bakıyor. "En iyi yaptığımız şey."

30



L eski

"IKINCI DÜŞÜNCELER?" Pace parmak eklemlerini sararak soruyor. İkimiz de gözlerimizi önümüzde duran manzaradan ayırmıyoruz. Camın bu tarafında kolları sandalyeye bağlanmış bir hedefe ilk kez bakmıyorum.

İlk kez işaret babam oluyor. "Hayır,"

diye cevap veriyorum.

Yeterince kolay olmuştu. Ofisine girdikten sonra babama sorduğu ilk soru, dudaklarını hırıltıyla geri çekerek, "Onu oraya gömdün mü? Onu öldürmeden önce beni görmesine izin verdin mi?"

Artık annesini kastettiğini biliyorum.

Babamın en büyük hatası sırıtarak cevap vermesiydi. Pace onun için kaslarını harcamadı. Şok tabancasının keskin darbesiyle onu yere serdi. Danner'ı kamarasında emniyete almıştık ve Thad...

Aç DKS saldırı köpekleriyle eğlenmeye gitti.

Kızgın ifadesine rağmen, Babam zindanda küçük görünüyor.
Bizim bölgemizde kendi bölgesinden daha az tehditkâr.

"Sence konuşacak mı?" Wicker solumda durarak soruyor. Pace sağımda. Verity yukarıda bir yerlerde, birkaç saat içinde katılmamız gereken toplantı için Leydi ile koordinasyon sağlıyor.

Ama onları ciddiyetimizin küçük bir göstergesi olarak almadan olmaz.

"Küçük bir motivasyon olmadan olmaz," diyor Pace, bana bir çift eldivenler ve tahta bir

kutu. Kırbaçlı olan.

Bu, ailedeki rolüm haline geldiğinden beri, bundan asla zevk almayacağıma dair kendime bir söz verdim. Ben küçükken tüm o insanlar -Bana boş ve kötü olduğumu söyleyenler, şimdi bildiklerimi o zaman da biliyorlardı.

Bu benim DNA'mda var.

Ashby'nin o gece, kan ve yanıp sönen ışıkların ortasında beni alıp götürmesinin nedeni buydu. O bir oğul istemiyordu. Kendi küçük safkan psikopatını istiyordu. Kesip, yaralayıp, sakatlayabilen ve bunu yaparken hiçbir şey hissetmeyen birini.

Tıpkı *gerçek* babam gibi.

Wicker birbirimize son bir kez bakarak kapıyı açıyor ve üçümüz içeri giriyoruz. Birkaç haftadır buraya gelmemiştim. Son hedefimiz bir bürokratın oğlunu tehdit eden bir bahisçiydi.

Ağlamıştı.

Ve ben hiçbir şey hissetmedim.

"Hepiniz çok tatlısınız," diyor babam, kutuyu ve eldivenleri çalışma masasının üzerine, Pace'in hazırladığı diğer aletlerin yanına koyarken beni izliyor. Saçları yana düşmüş, alnını ince bir ter pırıltısı kaplamış ama bunun dışında tertemiz görünüyor. Bütün. Gülümsemesi kesecek kadar keskin. "Küçük çocuklar, babalarının ayakkabılarıyla dolaşıyorlar."

Kutuyu yavaş, mekanik bir saygıyla açıyorum. "Bahçedeki cesetler kim?"

Gözleri, etrafında yavaş ve yırtıcı bir daire çizen Pace'i takip ediyor. "Annen. Duymak istediğin bu mu?" Pace arkasına geçerken başını geriye doğru eğiyor. "O bir kaltaktı, biliyorsun. Kişilik anlamında değil tabii. Aslında oldukça tatlı bir şeydi. Seni attığım odada onu da zincire vurmuştum." Pace tepki vermiyor, yavaş adımlarla yoluna devam ediyor. Babası bakışlarını yakalamak için dönüyor. "Dinliyor musun?" diye tıslıyor. "Onu becerdim, bu yüzden doğum yapmasını beklemek zorundaydım. Benim olup olmadığını görmek zorundaydım." Alçak, tehditkâr bir kahkaha atıyor. "Değildin, ben de boğazını kestim. Parçaladım. Onu solaryuma gömdüm."

Pace tonsuz bir sesle cevap verir. "Yalan söylüyorsun."

"Doğal olarak," diye alay ediyor babam. "Gerçeği asla gerçekten öğrenemeyeceksiniz, çünkü bununla başa çıkamazsınız." Wicker'a bakar ve tükürür, "Yaratılış asla

Bunun için yaratılmışsın."

"Ama yaptım, değil mi?" Wicker başını eğerek söylüyor. "O babalık sonuçlarını almak seni öldürmüş olmalı."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Babam gözlerini kırpmadan ona bakıyor. "Çünkü sen olduğun için mutluyum. Seni özel yapan tek şey güzel yüzün ve Baron kanın." Öne doğru eğilip sırıtıyor. "Varisim ikisini de miras alacak. Mükemmel bir kombinasyon, değil mi? Aydınlık ve karanlık. Yaratılış ve ölüm."

"Aynı madalyonun iki yüzü mü?"

Sertleşiyorum ama dönmemeye dikkat ediyorum. Beni bu halde görmesini istediğim son kişi o. "Verity," diye uyarıyorum, "senin yukarıda, yatakta olman gerekiyordu."

Ama ileriye doğru yürüyor, çenesini dik tutarak onu seyrediyor. "Henüz kanaması yok."

Hayal kırıklığına uğramış gibi.

Çenesine dokunmama izin vermemin ve onu kendime çevirmemin tek nedeni bu. "Bu kısmı görmene gerek yok."

Yeşil gözlerini gözlerime dikiyor ve ağzıma bir öpücük k o n d u r m a k için ayağa fırladığında kanım sıcak ve çılgınca akıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu geri öpüyorum, dilindeki tatlı onayın tadını alıyorum.

"Korkmuyorum," diye fısıldıyor özgürlüğüne kavuşarak. "Şimdi anlıyorum. O yaptı."

Ele geçirilmiş bir adam gibi onu takip ediyorum. "Ne oldu?"

Verity dönüp Pace'e bakarak, "Benim için geldiğini çünkü bir iş aldığını söyledi," diyor. "Bana bir madalyonun iki yüzü olduğunu göstermek için, yaratma ve yok etme."

Pace durur ve babama bakar. "Ormandaki adam mı?"

Başını sallıyor, eli karnında geziniyor. Yukarıda, yatağında olmalıydı, burada değil, stresli ve buna tanıklık ediyor olmalıydı.

Ama söylediklerinde aklımın bir köşesinde titreşen bir düşünceyi harekete geçiren bir şey var. "Bu bir testti," diyorum gözlerimi Wicker'a dikerek. "O piçi içeri girmesi için sen tuttun, değil mi? Davetsiz misafiri sen gönderdin. Baskı altında nasıl tepki vereceğimizi görmek için bir testti." Bu fikrin gerçekliği yüzüme çarptı.

Bu adamın işlediği suçlar her geçen saniye artıyor.

"Ve sen başarısız oldun," diyor babam, gözleri Verity'ye kaypak lamba ışığında parlayarak. "Seni güvende tutamazlar kızım. Sana göstermeye çalıştığım şey buydu." Yaklaşmaya çalışıyormuş gibi kıpırdanıyor. "Olması gereken

Sen ve ben, Verity. Onu birlikte büyütmeliyiz. Benim çocuklarım paradan anlamaz ama sen anlarsın."

"Neredeyse beni öldürüyordu," diyor Verity, ona doğru yaklaşarak. Bir daha asla bu kadar zehirli bir şeye yaklaşmasını istemediğim için bir adım öne çıkıyorum. "Neredeyse oğlumuzu öldürüyordu!" Yüzü buruşuyor ve karnına dokunarak nefes nefese kalıyor.

"Lagan," diye tısladı babam. "Varis!"

Ama onun yönlendirmesine ihtiyacım yok. Bir anda onun önündeydim, yüzümdeki kan çekilirken onu geriye doğru itiyordum. "Yatakta olmalısın, yatacaksın-"

"Hayır, hayır," diyor kollarımı kavrayarak. Bakışlarımla buluştuğunda yüzündeki ifade nefesimi kesiyor.

Gülümsüyor.

"Lex, hareket ediyor. *Tekmeliyor*." Elimi tutarak karnına doğru götürüyor ve avucumu şişliğe bastırıyor. Gözleri geniş ve beklenti içinde ama ona dokunduğumda midem bulanıyor.

Ben hissetmiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Bekle," diye fısıldıyor ve ben nefesimi

tutuyorum. Sonra, oluyor.

Avucumun içinde küçük bir gümbürtü.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum ve seslenmek için dönüyorum, "Pace, gel de hisset."

Göz açıp kapayıncaya kadar orada, Verity ve benim avucuna yerleşmemize izin veriyor. O da tıpkı benim gibi bekliyor, koyu renk gözleri aramızda gidip geliyor. Ellerimiz aynı küçük hareketi bulamayacak kadar büyük olduğu için bunu hissetmiyorum ama yine de bu gerçekleştiğinde Pace'in yüz ifadesinde bunu görüyorum.

Ağzı şok içinde açıldı. "Onu hissediyorum." Bana bakarak derin, nefessiz bir kahkaha attı. "Kahretsin, çok güçlü." Omzunun üzerinden bakıyor. "Wick, buraya gel. O bir power forvet. Hissediyorum."

Wicker kıpırdamıyor, iki eli ceplerinde küçük odanın arka tarafında duruyor.

Yavaş yavaş yüzü düşüyor, gözleri takip edemeyeceği kadar çok duyguyla yüzüyor. "Hazır değilsen sorun değil," diyor ona. "Bu, hakkında karar veremediğin bir şey daha. Bunu anlıyorum."

Babama gönderdiği yakıcı bakışları özlemiyorum.

"Mesele o değil," diyor, duraksayarak bir adım daha yaklaşarak. "Bu..." Gözlerini yere dikmiş, omuzları mağlup bir iç çekişle çökmüş. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum

Bu, Red. İyi bir baba ol. Bir çocuğa iyi bak." Saçlarının kalın ağırlığı altından Verity'ye bakıyor. "Sana nasıl bakacağımı bilmiyorum." "Hiçbirimizin en ufak bir fikri yok," diyor Pace, "ama bir yolunu bulacağız. Biz onun kadar kötü olamayacağı kesin."

Wick'i kolundan tutup kendine doğru çekiyor. Reddedeceğini ve buna izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum ama kardeşim elini yavaşça Verity'nin karnına koyuyor, yüz ifadesi gergin. Elini geri çekip gözlerini kocaman açtığında bebeğin tekmelerini hissettiğini biliyorum. "Tanrım, gerçekten hareket ediyor." Birkaç şaşkın göz kırpıştan sonra avucunu tekrar yerine koyuyor ve yavaşça nefes veriyor. "Bu çok garip."

"Doğru mu?" Verity burun kıvırarak gülümsüyor. "İçeriden daha da çılgınca geliyor. Sanki içeride bir şey çırpınıyormuş gibi."

Mutlu ama solgun görünüyor ve artık yukarı çıkma vaktinin geldiğini biliyorum. "Yatağa girmen gerek." Elini tutuyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Yapacak işlerimiz var."

Tartışmadığında şok oluyorum.

Pace onu kendine çekip uzun bir öpücüğe boğduğunda hiç şaşırmıyor. Onu onlarla izlemek eskiden tuhaftı ama artık değil. Ona benden farklı dokunuyorlar. Pace bir eliyle karnını tutuyor, diğer eliyle de sırtını kavrıyor ve onu geri çektiğinde Wicker saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve yavaş, şehvetli öpücüğüyle gözlerinin cam gibi olmasını sağlıyor.

Belki daha iyi bir erkek, ona benim veremediğim bir şeyi verebildiği için kıskançlık hissederdi.

Ama sadece minnettar hissediyorum.

"Kalıyorsun, değil mi?" Soruyu fısıldıyorum, tam da o benim öpücüğüme karşılık verirken, avucu göğsümde sert ve emin.

"Kalıyorum," diye garanti veriyor, "bana bir iyilik yapar mısın?" "Ne istersen."

Gözlerini arkama çevirip, "Acıt" diyor. En azından bu tutabileceğimi bildiğim bir söz.

O gittiğinde, ona dönüyoruz ve belki önemsiz ama onsuz nasıl olduğumuzu gördüğünü bilmek iyi hissettiriyor.

Daha iyi.

Daha güçlü.

Bir aile.

Özellikle de çenesinin sert duruşuna bakılırsa. "Gerçekten kızımı benden alıkoyacak mısın?" Babam soruyor. "Torunumun mucizesini benden esirgeyecek misin?"

"Anlamıyorsun, değil mi?" Çalışma masasına geri dönüyorum, bir eldiveni, sonra diğerini çekiyorum. Kutunun içine yerleştirilmiş sarmal kırbaca bakarak, "İkisini de bir daha asla göremeyeceksin" diyorum.

Gözlerinde duygular titreşiyor ama ne anlama geliyorsa karanlık bir sırıtışla örtülüyor. "Vermek üzere olduğun şeyi kaldıramayacağımı mı sanıyorsun? O kırbacın diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Çenesini kaldırıyor ve o anda, biyoloji olsun ya da olmasın, meydan okuyan bakışlarında kendimden bir titreşim görüyorum. "O çocuk bana ait. Beni durdurmanın tek yolu beni öldürmek ve Doğu Yakası'nı kaosa sürüklemek."

Pace parmağını bir bıçağın uzun, keskin kenarında gezdiriyor. "Oh, seni öldürmeyeceğiz, yaşlı adam."

"Prensler böyle yapmaz, değil mi?" Sapı sıkıca kavrayıp yere bir test darbesi indiriyorum.

"Pratik yapmak," diyor Wicker, kapıyı kapatırken, "mükemmelleştirir."

SON SÖZ

Forsyth U Kraliyetleri serisinin 9. kitabı olan Miras Prensleri 2024 yılında satışa sunulacak ve şu anda Amazon'da mevcut.



AYRICA ANGEL LAWSON TARAFINDAN

Forsyth Yunan Sistemi'nin karanlık yeraltı dünyasını takip eden birbirine bağlı beş seriden oluşan Forsyth U Dünyası'na hoş geldiniz. Erkekler, Seks, Silahlar, İşkence, Ölüm ve Uyuşturucu nesiller boyunca evlere hükmetti. Ta ki Hükümdarlar her şeyi değiştirene kadar.



TEŞEKKÜRLER

Queens,

Kül Prensleri'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Birçoğunuzun bildiği gibi son altı ay Angel Lawson Ailesi için özellikle zor geçti. Bay Lawson son iki yıldır kanserle savaşıyor ve tedavi görüyordu ve son zamanlarda önemli miktarda zamanını alan bir nüksetme yaşadı. Sizler bir yazarın sahip olabileceği en iyi okuyucu ve destekçi grubusunuz. Sam de benim dağınık, bir o yana bir bu yana savrulan, kaotik hayatıma katlanarak bu kitabın mümkün olan en kısa sürede yayınlanmasını sağlayan dünyanın en iyi yardımcı yazarı.

Forsyth dünyasına dalmak şu anda hayatı biraz daha kolaylaştıran şeylerden biri ve Facebook, Discord, Instagram ve TikTok'ta her gün bu seriye verdiğiniz sevgiyi takdir ediyorum. Bu çok büyük bir motivasyon kaynağı.

Bu Samgel köyünün çalışmasına yardımcı olan daha pek çok kişi var. Christina ikimiz için Alfa/Terapist rolünü üstlendi ve işler her zamankinden daha sorunsuz yürüyor. Lisa ve Nadia, ikimiz de oraya girip soruları yanıtlamak ve güncellemeleri sağlamak için çok meşgul olduğumuzda Monarch grubunun çalışmasını sağlıyor. Sürekli bağlantıda olduğumuz pek çok kişi var: Bookover podcast'indeki Sara ve Megan, Bada$$ yazar grubumdaki hanımlar ve benim yazdıklarımın tam tersi türde yazan ama harika bilgiler veren Emma St.

Her neyse, hepinizin takdir edildiğini bilin ve bu çılgın trenin raylarda kalmasına yardımcı olun!

Melek



Vay be. Bu travma bağını yazarken tavan aramda kilitli kaldığım süre boyunca gruptaki ve discord'daki tüm Monarch'larla takılmayı gerçekten özledim! Hepinize geri döndüğüm için çok heyecanlıyım! Dürüst olmak gerekirse

Benim için bir kitap yayınlamanın en güzel yanı, sizinle birlikte kirli siperlere inmek, eğlenmek ve bir sonraki adımda ne yaratacağımı bulmak. Bu nedenle, okuyabildiğiniz ve katılabildiğiniz için ve ruhunuzu kesinlikle mahvetmeyi bitirdiğimde beni her zaman yaşayanlar diyarına geri davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Kankalar!

Her şey için bir köy gerekir derler ama Kül Prensleri için küçük, nevrotik bir şehir gerekti; onlar olmasaydı ben hâlâ bir köşede sallanıyor ve saçlarımı yiyor olurdum. Christina bizi aklı başında ve istikrarlı tuttuğu için en az 5 bin teşekkürü hak ediyor, ama biz onun yerine bu kitabın 166 bin kelimesini yazdık, bu yüzden umarım sevgiyi hissediyordur. C, sen kaya gibi bir insansın ve açıkça ve çok dramatik bir şekilde söyleyebilirim ki sen sanal tarafımda olmadan başka bir kitap yazmak istemiyorum. Bu yüzden seni balonlu naylona sarma konusunda ciddiydim.

Nadia'ya da sadece yalnız kaldığım gece saatlerinde bana eşlik ettiği için değil, aynı zamanda sosyal medyaya ara verdiğim dönemde benim yerime boşluğu doldurduğu ve beni dünyanın harika Monarch'larıyla bağlantıda tuttuğu için çok teşekkür ederim. Lisa ve Nikki'ye de aynı şeyi yaptıkları için çok teşekkür ederim!

Ayrıca sesli anlatıcılarımız Bridget ve Jake'e de Kaos'u tamamen ezip geçtikleri için çok teşekkür ederim ve Ash için de aynısını yapacaklarından eminim! Edgar ve Crowley'e ve hayatım çok tuhaf olduğu için F bombası atan bir kuş hakkında yazarken onlarla ilgilenen kocama da çok teşekkür ederim.

Sam